Tom CLANCY

Rainbow Six

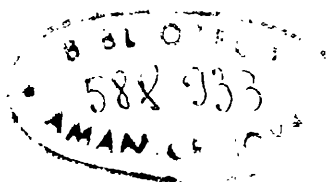

Tom CLANCY

Rainbow Six

rao international publishing company

Editura RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

TOM CLANCY
Rainbow Six

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA PETREA

Coperta seriei
DONE STAN

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

august 2002

ISBN 973-576-427-X

PENTRU ALEXANDRA MARIA

Lux mea mundi

Înțelegere între lei și oameni nu e,
iar lupii și mieii nu vor paște împreună.

Homer

PROLOG

ÎMPREJURĂRILE

John Clark avea mai multe ore de zbor cu avionul decît cei mai mulți dintre piloții autorizați și cunoștea statistica la fel de bine ca ei, dar tot nu-i plăcea ideea de a survola oceanul într-un avion comercial bimotor. Mai ales ca pasager. După el, numărul potrivit de motoare era patru, pentru că, zicea el, dacă pierzi un motor, asta înseamnă că pierzi doar 25 la sută din puterea avionului. Asta în vreme ce la acest Boeing 777 al lui United, dacă pierdeai un motor, pierdeai jumătate din putere. Poate că prezența soției, a unei fiice și a unui ginere îl făcea ceva mai sensibil decît era în mod normal. Nu, nu era corect. El, sensibil? Niciodată, nu în ce privește zborul. Să fie doar o lîncezeală, sau ce? se întrebă el. Alături, pe locul de la geam, Sandy era cufundată în cartea începută cu o zi înainte, în vreme ce el se căznea să se concentreze asupra ultimului număr din *The Economist* și se întreba ce naiba îl făcea să simtă un curent de aer rece la ceafă. Începu să se uite prin cabină după un semn care să indice pericolul, dar se opri brusc. Nu era nimic la vedere care să-l sperie și nici nu voia să se ducă în cabina piloților, să pară un

pasager cuprins de panică şi să se facă de rîs. Sorbi din paharul cu vin alb, ridică din umeri şi se întoarse la articolul despre cît de paşnică este noua noastră lume.

Haida-de, îşi zise el şi se strîmbă. Totuşi trebuia să recunoască: lucrurile erau mult mai bune decît fuseseră aproape jumătate din viaţa lui. Nu mai trebuia să ieşi înot dintr-un submarin ca să culegi ceva sau pe cineva de pe o plajă rusească, nu mai trebuia să zbori pînă la Teheran, ca să faci ceva care nu era deloc pe placul iranienilor, nu mai trebuia să înoţi într-un rîu fetid din Vietnamul de Nord, ca să salvezi vreun aviator doborît. Poate că într-o zi Bob Holtzman o să-l convingă să-şi povestească viaţa într-o carte. Problema era: cine putea crede tot ce avea el de spus? Mai mult, o să-i permită vreodată CIA să-şi spună povestea vieţii, în afara cazului cînd va fi pe patul de moarte? Nu că s-ar grăbi să ajungă la respectivul pat şi în nici un caz cu un nepoţel care stătea să i se nască. Ce dracu'! Se strîmbă, nevrînd să se gîndească prea mult la evoluţia lucrurilor. Probabil că Patsy primise glonţul de argint chiar în noaptea nunţii, iar Ding era chiar mai bucuros decît ea de chestia asta. John aruncă o privire în spate, la clasa business – stewardesele nu trăseseră încă draperia – şi îi privi. Uite-i cum se ţin de mînă, în vreme ce stewardesele le vorbesc despre securitatea zborului. Dacă avionul atinge apa la viteza de 700 kilometri pe oră, întindeţi mîna sub scaune după echipamentul de salvare şi umflaţi-l... Mai auzise asta de nenumărate ori. Vestele de salvare de un galben strălucitor ar fi ajutat avioanele de căutare să depisteze mai repede locul prăbuşirii. La atît se limita utilitatea lor.

Clark se mai uită o dată împrejur, prin cabină. Tot simţea curentul ăla rece la ceafă. De unde naiba venea? Însoţitoarea de zbor îşi făcea turul, luîndu-i paharul de vin, în vreme ce avionul rula spre capătul pistei. Ultima ei oprire fusese la Alistair, în partea stîngă a cabinei de clasa I. Clark se uită cu coada ochiului şi se alese cu o căutătură amuzată din partea englezului, care-şi îndreptase spătarul scaunului din nou la verticală. Simţea şi el ceva? Dacă da... atunci în mod sigur era ceva. Nici unul dintre ei nu fusese acuzat vreodată că şi-ar fi pierdut sîngele rece.

Alistair Stanley fusese maior în SAS-ul britanic, după care fusese avansat director-adjunct la Secret Intelligence Service. Poziția lui de acolo era similară cu cea a lui John – adică era dintre cei chemați să se ocupe de o treabă atunci cînd membrii mai blînzi din divizia de acțiune o feșteleau. Al și John dăduseră unul peste altul în timpul unei misiuni în România, cu opt ani în urmă, iar americanul fusese foarte fericit să lucreze cu el în continuare, frecvent, chiar dacă amîndoi erau deja prea bătrîni ca să se mai bucure de acțiuni foarte serioase. Ideea lui John despre cum ar trebui să fie o slujbă excludea administrația, dar trebuia să admită că nu mai avea douăzeci, nici treizeci... și nici măcar patruzeci de ani. Era cam bătrîior ca să mai alerge pe alei și să sară peste ziduri. Ding îi spusese asta cu doar o săptămînă în urmă, chiar în biroul personal de la Langley. Și i-o spusese chiar viitorului – presupus – bunic al primului lui copil! *Ce naiba*, își spuse Clark, *ar trebui să fiu fericit că mai sînt în viață și că mă pot văita că sînt bătrîn – nu, nu bătrîn*, mai *bătrîn*. *Ca să nu mai pun la socoteală faptul că acum sînt respectabilul director al noii Agenții*. Director! Un termen politicos, consolator, pentru un semipensionar. Dar nu poți să-i spui „nu“ președintelui, mai ales dacă se întîmplă să-ți fie prieten...

Sunetul scos de motoare se intensificase. Avionul de linie începea să se deplaseze. Apăruse senzația obișnuită, aceea că te înfundai în scaunul unei mașini sport care tocmai scăpase de un semafor roșu, numai că aici era ceva mai intensă. Sandy, care nu prea călătorea, nu-și ridică privirea din carte. Bună trebuia să fie cartea asta polițistă, își zise John, deși el unul nu citea niciodată așa ceva. Nu se prindea niciodată și asta-l făcea să se simtă tîmpit, în ciuda faptului că în activitatea lui profesională trecuse prin situații mult mai serioase, și asta nu o dată. O voce subțire îi susura în minte cuvîntul „rotație“ și simți cum podeaua se ridică sub picioare. Restul fuzelajului urmă botul avionului spre ceruri, iar zborul începu cum se cuvenea, cu roțile trenului ridicîndu-se și pliindu-se în compartimentul lor. Instantaneu, toată lumea din jurul începu să lase în jos spătarele scaunelor, ca să apuce să tragă un pui de somn pînă la aeroportul londonez

Heathrow. John îşi coborî şi el speteaza, dar nu atît de mult. Mai întîi voia să ia cina.

– Iubitule, am pornit, spuse Sandy, luîndu-şi ochii o secundă de pe carte.

– Sper să-ţi placă acolo.

– După ce o termin pe asta, mai am trei cărţi de bucate.

John zîmbi.

– Cine e criminalul?

– Încă nu sînt sigură, dar cred că soţia victimei.

– Mda, avocaţii specializaţi în divorţuri sînt al naibii de scumpi.

Sandy chicoti şi se întoarse la intriga cărţii, în vreme ce stewardesele reveneau printre şirurile de scaune, pentru a oferi băuturi. Clark termină *The Economist* şi trecu la *Sports Illustrated*. La naiba, o să piardă finalul sezonului de fotbal. Era o chestie pe care încercase s-o urmărească toată viaţa, chiar cînd era trimis în misiuni. Bears aveau o revenire spectaculoasă. Crescuse cu Papa Bear George Halas şi cu Monsters of the Midway şi se întrebase de multe ori dacă ar fi putut avea o carieră profesionistă în fotbal. În liceu fusese un fundaş bunicel, iar Universitatea Indiana arătase un interes vădit pentru el (şi pentru cît de bine înota). Apoi decisese să lase naibii colegiul şi să se înroleze în Marina Militară, cum făcuse şi taică-său înaintea lui, deşi el unul ajunsese la SEAL şi nu se clătinase pe mare ca tatăl lui, pe o cutie de sardele...

– Domnule Clark?

Stewardesa venise cu meniul pentru cină.

– Doamnă Clark?

Un lucru foarte bun la clasa întîi. Echipajul ştia că ai un nume. John constatase o îmbunătăţire substanţială a zborurilor. Făcuse mii de kilometri cu alte companii, dar acum zbura practic numai cu British Airways, care avea o înţelegere foarte profitabilă cu guvernul britanic.

Văzu că meniul era foarte bun, ca de obicei pe cursele internaţionale. La fel de bună era şi lista de vinuri... dar Clark se decise să ceară apă îmbuteliată... *Nu vin, mulţumesc, domni-*

șoară. *Hm*, mormăi apoi doar pentru sine. Se lăsă pe spate și-și suflecă mînecile cămășii. *În avioanele astea păcătoase de fiecare dată este prea cald.*

Se auzi căpitanul, care întrerupse toate filmele urmărite individual pe miniecrane. Aleseseră o rută sudică, pentru a profita de vînturile favorabile. Asta, îi lămuri căpitanul Will Garnet, avea să le scurteze drumul pînă la Heathrow cu patruzeci de minute. Omise să le spună că pe noua rută vor avea parte de hurducături provocate de turbulențe. Liniile aeriene căutau să facă economie de combustibil, iar patruzeci de minute de zbor mai puțin puteau însemna în dosarul căpitanului o steluță de aur... Sau una de argint.

Senzațiile obișnuite. Avionul se înclină, mai mult spre dreapta decît spre stînga, în vreme ce traversa Seal Isle City din New Jersey ajungînd la ocean. Următoarea porțiune de uscat, coasta Irlandei, avea să apară peste cinci mii de kilometri. *Ajungem acolo în cam cinci ore și jumătate*, își zise John. Trebuia ca o parte din acest timp să doarmă. Așa, cel puțin, căpitanul n-o să-l mai plictisească cu toate prostiile alea de ghid turistic – ne aflăm acum la înălțimea de douăsprezece mii de metri, asta ar însemna doisprezece kilometri de cădere liberă dacă aripile s-ar dezintegra și... Începură să ia cina. La clasa turist pasagerii urmau să facă același lucru, mai tîrziu, dar acolo erau mulți, cărucioarele cu mîncare și băuturi aveau să blocheze intervalele...

Totul începu din partea stîngă a avionului. Omul era îmbrăcat cum trebuia și purta sacou. Asta îi atrase atenția lui John, era îmbrăcat prea sobru. Cei mai mulți își scoteau haina după ce intrau în avion, dar...

... dar avea un Browning automatic, negru, care pentru Clark însemna „armată". La mai puțin de o secundă după aceea, același lucru îl izbea și pe Alistair Stanley. După o clipă, din dreapta apărură alți doi bărbați care trecură exact pe lîngă scaunul lui Clark.

– Rahat, spuse acesta ca pentru sine.

Sandy, aflată lîngă el, îl auzi şi se întoarse să se uite, dar, înainte să poată spune ceva, John o luă de mînă. Fu de ajuns pentru a o face să tacă, dar nu destul ca s-o împiedice şi pe femeia de vizavi să strige. Sau, mă rog, aproape să strige. Femeia îşi acoperise faţa cu mîna şi atenuase strigătul. Stewardesa se uită la cei doi bărbaţi din faţa ei, nevenindu-i să creadă. Aşa ceva nu se mai întîmplase de ani de zile. Cum era posibil să se petreacă tocmai acum?

Clark îşi pusese exact aceeaşi întrebare, urmată imediat de o alta: de ce dracu' îşi împachetase pistolul şi-l pusese în bagajul care era acum undeva deasupra capului? Tîmpitule, la ce bun să ai o armă în avion cu tine, dacă nu poţi ajunge la ea? Greşeală de răcan cretin! Îi fu de ajuns să se uite în stînga ca să-şi dea seama, după faţa împricinatului, că Alistair se găsea în aceeaşi situaţie. Doi dintre cei mai experimentaţi profesionişti din domeniu, cu pistoalele aflate la un metru deasupra capului! Puteau la fel de bine să fie şi în bagajele din cală.

– John...

– Stai liniştită, Sandy, îi răspunse şoptit soţul ei.

Uşor de zis, greu de făcut, o ştia ca nimeni altul.

John se lăsă pe spate, ţinîndu-şi capul nemişcat, dar apoi se întoarse de la fereastră spre interiorul cabinei. Ochii i se mişcau în toate direcţiile. Erau trei la număr. Unul, probabil şeful, o mîna de la spate pe stewardesă, ca să deschidă uşa care dădea spre cabina piloţilor. John se uită la cei doi, banditul şi stewardesa, cum deschid uşa şi dispar în spatele ei. Bun, acum o să afle şi căpitanul William Garnet ce se întîmplă. Să sperăm că e profesionist şi că e antrenat să spună: *Da, domnule; nu, domnule, cum vreţi, domnule,* oricui vine la el cu o armă. Cel mai bine ar fi fost dacă ar fi fost pilot antrenat la Forţele Aeriene sau la Marină. Atunci chiar că n-ar fi comis nici o tîmpenie, cum ar fi aceea de a face pe eroul. Misiunea lui era să aterizeze undeva, oriunde, pentru că era cu mult mai greu să omori trei sute de oameni într-un avion care şade liniştit pe o pistă, cu roţile bine înţepenite.

Deci erau trei, din care unul în faţă, pe puntea de zbor, zisă şi cabina piloţilor. Trebuia să stea acolo, pentru a-i supraveghea pe piloţi şi pentru a folosi radioul ca să spună ce pretenţii avea. Încă doi la clasa I, iată-i aici, în faţa lui, de unde puteau să vadă ambele intervale dintre scaune.

– Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Am dat semnalul de prindere a centurilor. Avem mici probleme cu turbulenţele aeriene. Deocamdată, vă rog să staţi la locurile dumneavoastră. Voi reveni în cîteva minute. Mulţumesc.

Bun, îşi zise John, privindu-l şi pe Alistair. *Vocea căpitanului e calmă, iar băieţii răi încă n-au luat-o razna – nu încă.* Probabil că cei din spate habar nu aveau ce se întîmplă – deocamdată. Şi asta era bine. Oamenii puteau să intre în panică... nu neapărat, dar era mult mai bine pentru toată lumea să nu ştie nimeni că existau motive de panică.

Erau trei... doar atîţia? Dacă mai aveau pe cineva care acum se dădea drept pasager? De obicei, el era cel care controla bomba, dacă exista aşa ceva, iar asta era cel mai rău lucru care se putea întîmpla. Un foc de pistol putea să găurească fuzelajul avionului, forţînd o coborîre rapidă, iar asta însemna că unii aveau să vomite, ba chiar mai rău, să se scape pe ei, dar nu murise nimeni din asta. O bombă probabil că i-ar omorî pe toţi cei aflaţi la bord, îşi zise John Clark, care nu ajunsese la vîrsta asta înaintată asumîndu-şi riscuri cînd nu era cazul. Poate că era preferabil să laşi avionul să meargă oriunde voiau ăştia trei şi să înceapă negocierile. Iar atunci lumea avea să afle că la bord erau trei tipi mai deosebiţi. Mai mult ca sigur că se aflase, pentru că băieţii răi ascultau frecvenţele radio folosite de companie şi dădeau mai departe vestea cea rea, iar directorul pentru securitate de la United – Clark îl cunoştea, era Pete Fleming, fost director-adjunct al FBI – avea să cheme fosta lui agenţie şi avea să pornească tăvălugul, cu înştiinţări către CIA şi Departamentul de Stat, către Echipa de Eliberări de Ostatici de la Quantico, plus Delta Force a lui Little Willie Byron, de la Fort Bragg. Pete avea să deseneze trei cercuri roşii pe lista pasagerilor, iar asta avea să-l neliniştească pe Willie, plus că asta putea să însemne

şi o scurgere de informaţii de la Langley şi Foggy Bottom – dar John alungă acest gînd. În mod sigur era un eveniment aleatoriu, care avea să declanşeze un mecanism acolo, la Centrul de Comandă de la Langley, în clădirea fostului stat-major. Probabil.

Venise vremea să se mişte puţin. Clark îşi întoarse foarte încet capul, spre Domingo Chavez, aflat la doar şase metri depărtare. Cînd stabiliră contactul vizual, îşi atinse vîrful nasului, de parcă ar fi vrut să se scarpine. Chavez făcu acelaşi lucru... hopa, Ding încă avea sacoul pe el. Era mult mai obişnuit cu căldura şi probabil, îşi spuse John, îi era frig în avion. Asta însemna că avea asupra lui pistolul Beretta calibrul 11.43... probabil... Ding prefera totuşi să-şi ţină arma la spate, lucru foarte ciudat pentru un tip care adeseori era prins în centura de siguranţă din avioanele de linie. Chiar şi aşa, Chavez ştia ce se întîmplă şi avea bunul simţ de a nu face nimic în privinţa asta... nu încă. Cum să aibă Ding o reacţie eroică, atunci cînd nevasta lui gravidă era alături? Domingo era inteligent şi cît se poate de calm, dar sub această aparenţă se ascundea totuşi un temperament latin cu sînge fierbinte, pasional – chiar şi John Clark putea să-şi dea seama, din experienţa lui de viaţă, de defectele celorlalţi. Care defecte, la el i se păreau perfect fireşti. El stătea cu soţia lîngă el. Sandy era îngrozită şi probabil că nu se gîndea la propria securitate... Ţinea de soţul ei, de misiunea lui asumată voluntar, să se asigure că...

Unul dintre tipii cei răi trecea în revistă lista pasagerilor. *Ei*, îşi zise John, *ce bine ar fi dacă nu ar exista nici o scurgere de informaţii*. Dacă exista, oricum nu avea ce să mai facă. Nu încă. Nu înainte de a afla ce se întîmpla. Uneori trebuia să stai liniştit şi să iei lucrurile cum sînt...

Tipul din faţa intervalului din stînga începu să se mişte, iar după ce merse cinci metri se uită la femeia care stătea în scaunul de la fereastră, lîngă cel al lui Alistair.

– Cine eşti? o întrebă el în spaniolă.

Femeia îi răspunse cu un nume pe care John nu-l înţelese – era un nume spaniol, dar de la şase metri nu-l putu auzi destul de limpede ca să-l poată identifica, în special pentru că glasul

femeii era mult prea liniştit, politicos... cultivat, ăsta e cuvîntul, îşi zise el. Să fie oare soţie de diplomat? Alistair stătea rezemat de spătar, privind în sus la individul înarmat cu un pistol şi încercînd să arate cam teatral că nu-i era frică.

Din spatele avionului se auzi un strigăt.

– O armă! Are o armă! ţipă un bărbat.

Rahat, îşi zise John. *Acum ştiu toţi*. Tipul de pe culoarul din dreapta bătu la uşa cabinei piloţilor şi-şi băgă capul înăuntru, ca să anunţe vestea cea bună.

– Doamnelor şi domnilor... vă vorbeşte căpitanul Garnet... Ăăă... am primit instrucţiuni să vă spun că deviem de la planul de zbor iniţial... Avem la bord cîţiva oaspeţi care ne-au cerut să zburăm spre Lajes, în Insulele Azore. Ei spun că nu doresc să facă rău nimănui, dar sînt înarmaţi, iar eu şi secundul Renford avem de gînd să facem exact ceea ce ne cer. Vă rugăm să vă păstraţi calmul, să staţi pe locurile dumneavoastră şi să încercaţi să nu vă pierdeţi cu firea. Voi reveni mai tîrziu.

Veşti bune. Omul avea în mod sigur o pregătire militară; vocea lui era calmă, rece ca aburul emanat de gheaţa uscată[1]. Ăsta era un lucru bun.

Lajes, în Azore, îşi zise Clark. Fostă bază navală americană... oare o mai fi activă? Dacă rămăsese în funcţiune, doar pentru zborurile lungi, ca punct de realimentare şi legătură, pentru alte destinaţii? Parcă individul de pe culoarul din stînga vorbise în spaniolă şi i se răspunsese tot în spaniolă. Probabil că nu erau din Orientul Mijlociu. Vorbitori de spaniolă... Basci? Existau probleme stringente în Spania. Dar femeia, cine era femeia? Clark se uită la ea. Toată lumea privea într-acolo, deci nu se dădea de gol în nici un fel. Femeia avea cincizeci şi ceva de ani. Încă arăta bine. Numai că ambasadorul spaniol la Washington era bărbat. Să fi fost soţia lui?

Omul de pe intervalul din stînga îşi mută privirea spre scaunul învecinat.

---

[1] Gheaţa uscată este bioxidul de carbon solid, folosit şi în industria alimentară. Acesta poate fi sublimat (n. tr.).

– Tu cum te numeşti?

– Alistair Stanley, veni răspunsul.

Nu avea nici un rost ca Alistair să mintă. Lui Clark îi era limpede acest lucru. Călătoreau fără acoperire, fiindcă nimeni nu le cunoştea agenţia, care nici măcar nu începuse să funcţioneze. La dracu', îşi zise Clark.

– Sînt supus britanic, adăugă Alistair cu o voce tremurătoare. Ştiţi, paşaportul meu este în geanta de sus...

Alistair întinse mîna spre compartimentul de bagaje de sus, dar băiatul cel rău îl plesni peste mînă cu pistolul.

Inteligent jucat, îşi spuse John, chiar dacă nu ţinuse. Ar fi scos geanta, ar fi prezentat paşaportul şi apoi ar fi avut arma în poală. Culmea, partea proastă era că pistolarul îl crezuse. Asta era problema cu accentele astea. Dar Alistair jucase bine. Lupii cei răi nu ştiau că turma de oi avea trei cîini infiltraţi. Trei cîini răi de tot.

Willie ar fi trebuit să fie deja la telefon. Delta avea o echipă pregătită în orice clipă, iar acum deja îşi puneau problema deplasării. Colonelul Byron probabil că era cu ei. Little Willie era tipul clasic de soldat. Avea mania de a face lucrurile ca la carte, aşa cum o făcuse şi în război. O grămadă de rotiţe începuseră să se învîrtească. Tot ce mai aveau de făcut John şi prietenii lui era să stea la cutie... asta cît timp şi băieţii răi rămîneau calmi.

Din stînga se auziră alte cuvinte în spaniolă.

– Unde e soţul tău? întrebă bărbatul.

Era cam furios. Firesc, îşi zise John. Ambasadorii erau ţinte foarte bune. Soţiile lor, la fel. Iar femeia avea o privire mult prea semeaţă ca să fie doar nevasta unui diplomat, cu toate că Washington era un post mare pentru orice diplomaţie. Probabil că era vorba de un tip foarte sus-pus, poate din aristocraţie. Spania încă avea aşa ceva. O ţintă de viţă nobilă, numai bună ca să presezi guvernul spaniol.

Misiune ratată, fu gîndul lui următor. Îl voiau pe el, nu pe ea, şi nu erau deloc fericiţi că nu-l găsiseră. *Au nişte tipi slabi la informaţii*, îşi zise Clark, uitîndu-se la feţele lor şi văzîndu-le furia. *Şi mie mi se întîmplă din cînd în cînd. Da, n-aş putea uita*

timpul pierdut, uneori cîte o jumătate de an... Cei doi pe care-i putea observa discutau... foarte în surdină, dar limbajul trupului spunea totul. Erau extrem de supărați. Așa deci... avea trei teroriști (sau mai mulți?) furioși, înarmați, într-un avion bimotor care survola în noapte Oceanul Atlantic. Putea fi și mai rău, își zise Clark. Da, puteau să fie din aceia cu semtex la purtător, spilcuiți și deștepți brici.

Așa, avea de-a face cu niște indivizi puțin sub treizeci de ani, își zise el. Destul de bătrîni ca să fie competenți tehnic, dar și destul de tineri ca să aibă nevoie de supervizarea unui adult adevărat. Prea puțină experiență operațională și nu destul discernămînt. Credeau că le știu pe toate, credeau că sînt cu adevărat deștepți. Asta e problema în jocul morții. Soldații bine antrenați cunosc realitatea mai bine decît teroriștii. Aceștia trei voiau neapărat să reușească și nu puteau concepe alt rezultat. Poate că era o misiune neautorizată de șefi. Separatiștii basci nu avuseseră niciodată probleme cu străinii, nu? Oricum, de americani nu se legaseră deloc, iar acesta era un avion de linie american, adică un tabu mare de tot, peste care era foarte greu să treci. Dacă era o misiune neautorizată, atunci era de rău.

Într-o asemenea situație, îți dorești un anumit grad de predicție. Chiar și terorismul își avea regulile lui. Există aproape o liturghie a terorismului – pașii pe care trebuie să-i facă cineva înainte de a se întîmpla ceva rău, pentru ca băieții buni să aibă șansa de a discuta cu băieții răi. Aduci un negociator care să stabilească un contact cu ei, iar apoi încep negocierile, mai întîi chestiunile minore – hai, lasă-i pe copiii și pe mamele lor, bine? nu e mare lucru, dar dă al naibii de bine la TV pentru tine și pentru grupul tău, ce zici? Îi aduci în situația de a renunța la o pretenție sau alta. Urmează bunicii și bunicile – cine ar vrea să facă rău unor bătrînei? Apoi mîncarea, poate amestecată cu niște valium, în vreme ce grupul de reacție rapidă înțesează avionul cu microfoane și lentile miniaturale, ale căror cabluri din fibre optice sînt legate de niște camere TV.

Idioți, își spuse Clark. Joaca asta nu era de ei. Era aproape la fel de rău ca răpirea unui copil pentru bani. Pînă și polițiștii

erau prea buni pentru a-i găsi pe aceşti indivizi, iar Little Willie, aproape sigur, era chiar acum la bordul unui avion de transport al USAF, în drum spre Baza Aeriană Pope. Dacă aveau, într-adevăr, de gînd să aterizeze la Lajes, procesul avea să înceapă foarte curînd. Clark lucrase cu băieţii şi fetele colonelului Byron. Dacă intrau ei în avion, atunci cel puţin trei oameni dinăuntru nu aveau să mai iasă vii de acolo. Problema era cine avea să-i însoţească pe cei trei... a trage într-un avion era ca şi cum ai trage într-o şcoală de duminică, doar că înghesuiala era mai mare.

Vorbeau în continuare, fără să ţină seama de nimic altceva. Într-o privinţă, era logic. Cea mai importantă parte era cea din faţă, dar nu strica să arunci o privire şi în restul avionului. Nu ştii niciodată cine ar putea fi la bord. Diverşii şerifi stelari erau de domeniul trecutului, dar şi poliţiştii călătoreau pe calea aerului, iar unii dintre ei aveau arme... mă rog, poate nu pe zborurile internaţionale, dar ca terorist nu ajungi la bătrîneţe dacă eşti prost. E o viaţă destul de dură şi supravieţuieşti doar dacă eşti deştept. Nişte amatori. Misiune anarhică. Informare proastă. Mînie, frustrare. Era cît se poate de rău. Unul dintre ei strînsese pumnul şi ameninţase cu el întreaga lume adversă descoperită la bord.

Minunat, îşi zise John. Se întoarse pe scaun, încrucişîndu-şi din nou privirea cu cea a lui Ding şi clătinînd din cap dintr-o parte în alta, foarte încet. Răspunsul fu o sprînceană ridicată. La nevoie, Domingo ştia să vorbească o engleză perfectă.

În acea clipă, parcă se schimbă cu totul atmosfera. Şi nu în bine. Numărul 2 se întoarse din nou la cabina de pilotaj şi stătu acolo cîteva minute, în vreme ce John şi Alistair se uitau la cel din partea stîngă, care privea ţintă de-a lungul culoarului. După două minute de atenţie frustrată, se mută pe partea cealaltă furios şi se apleacă în faţă, parcă vrînd să micşoreze distanţa faţă de obiectivul ratat, cu o expresie de putere şi neputinţă deopotrivă. Apoi, la fel de repede, se întoarse la babord, oprindu-se doar scurt timp ca să se uite cu mînie la uşa cabinei de pilotaj.

Sînt doar trei, îşi spuse John, exact în momentul în care Numărul 2 reapărea dinspre oficiul din faţă. Numărul 3 era prea

agitat. *Sînt trei... probabil*, îşi spuse John, încă avînd îndoieli. *Trebuie gîndit cu mare grijă. Dacă sînt doar trei, înseamnă că sînt nişte amatori.* În alt context, situaţia ar fi putut părea caraghioasă. Dar nu şi aici, nu la 900 de kilometri pe oră, la o înălţime de aproape doisprezece kilometri deasupra Atlanticului de Nord. Dacă ar fi fost capabili de o judecată limpede, probabil că l-ar fi lăsat pe pilot să depună „pasărea" cu două motoare la sol şi ar fi dat dovadă şi de puţin bun-simţ. Dar nu aveau cum să fie calmi.

În loc să-şi reia postul de supraveghere a culoarului din dreapta, Numărul 2 se întoarse la Numărul 3, iar cei doi începură să vorbească în şoapte aspre, din care Clark înţelese contextul, nu şi conţinutul. Dar lucrurile se înrăutăţiră dramatic după ce Numărul 2 arătă spre uşa cabinei de pilotaj...

Nici unul din ei nu e şeful, decise John. Era minunat. Trei tipi înarmaţi, fără afiliere, într-un blestemat de avion. Da, era cazul să înceapă să i se facă frică. Clark nu era chiar străin de acest sentiment. De multe ori fusese în situaţii fără întoarcere, dar de fiecare dată avea măcar un control relativ asupra situaţiei – sau dacă nu asupra situaţiei, barem asupra propriilor acţiuni. Măcar putuse fugi, aşa cum acum nici nu putea să viseze. Închise ochii şi inspiră adînc.

Numărul 2 se îndreptă glonţ spre femeia de lîngă Alistair. Rămase acolo cîteva secunde, privind-o intens, iar apoi se uită la Alistair, care îi întoarse privirea cu un aer supus.

– Da? spuse într-un final englezul, cu accentul lui cel mai cultivat.

– Tu! Cine eşti? întrebă Numărul 2.

– Stimate domn, i-am spus colegului dumneavoastră, sînt Alistair Stanley. Am paşaportul în bagajul de mînă, dacă doriţi să-l vedeţi.

Vocea îi tremura puţin, studiat, cît să semene cu cea a unui bătrînel înfricoşat, care abia se stăpîneşte.

– Da, vreau să mi-l arăţi.

– Da, domnule, desigur.

Cu mişcări elegante şi lente, fostul maior SAS îşi desprinse centura de siguranţă, se ridică în picioare, deschise uşiţa compartimentului de deasupra locului lui şi scoase geanta de mînă din piele neagră.

– Se poate? întrebă el cu o voce nevinovată.

Numărul 2 răspunse cu o înclinare a capului.

Alistair desfăcu fermoarul, îşi scoase paşaportul, îl înmînă şi apoi se aşeză la loc, cu mîna tremurîndu-i pe geanta ţinută în poală.

Numărul 2 se uită la paşaport şi-l aruncă înapoi în poala englezului, sub ochii vigilenţi ai lui John. Apoi îi spuse ceva în spaniolă femeii de la 4A.

– Unde e soţul tău?

Sau cam aşa ceva. Femeia îi răspunse în aceeaşi notă, foarte demnă şi educată, folosită cu cîteva minute înainte, iar Numărul 2 se repezi iar să discute cu Numărul 3. Alistair răsuflă uşurat şi se uită prin cabină, ca şi cum ar fi căutat cîteva elemente de siguranţă, iar în cele din urmă privi în ochii lui John. Nu făcu nici un gest cu mîna şi nu-şi schimbă mimica, dar John ştiu la ce se gîndea. Al nu era nici el foarte fericit de situaţia în care nimeriseră. Mai mult, îi văzuse pe Numărul 2 şi pe Numărul 3, li se uitase direct în ochi. John trebuia să ia în calcul şi asta. Se părea că şi Alistair Stanley era foarte îngrijorat. Ofiţerul puţin mai tînăr decît el ridică mîna, parcă dorind să-şi îndrepte o şuviţă de păr. Îşi atinse uşor capul cu un deget, deasupra urechii. Putea fi chiar mai rău decît îşi închipuise.

Clark întinse mîna înainte, suficient ca să nu fie văzută de cei doi aflaţi în faţa cabinei, şi ţinu ridicate trei degete. Al înclină capul cam cu un centimetru şi se întoarse pentru cîteva secunde, permiţîndu-i lui John să prelucreze mesajul. Era de acord că erau doar trei. John îi mulţumi pentru confirmare prin altă înclinare din cap.

Era bine că nu aveau de-a face cu nişte terorişti deştepţi, dar, oricum, teroriştii inteligenţi nu mai făceau asemenea lucruri. Şi-ar asuma mult prea multe riscuri, după cum demonstraseră israelienii în Uganda şi germanii în Somalia. Ca tero-

rist, nu mai erai sigur în asemenea acţiuni decît în aer, şi cum nu puteai să stai în aer la nesfîrşit, după ce aterizai întreaga lume civilizată se năpustea asupra ta, cu viteza fulgerului şi cu energia unei tornade din Kansas. Problema era că nu prea se mai găseau suficienţi oameni dispuşi să moară înainte de a împlini treizeci de ani. Iar dacă totuşi găseai, puneau bombe. Aşa că oamenii inteligenţi făceau altceva. Din acest motiv, erau adversari mai periculoşi, dar în acelaşi timp previzibili. Nu mai omorau oameni ca să se distreze şi nu deveneau prea frustraţi dacă planul nu decurgea exact cum îşi propuseseră.

Dar ăştia trei erau proşti făcuţi grămadă. Porniseră acţiunea fără să se fi informat cum trebuia, nu aveau la faţa locului o echipă care să facă verificările de ultimă oră, ca să le spună că ţinta lor principală nu se afla în avion, şi uite-i acum, angajaţi într-o misiune care deja eşuase, contemplînd perspectiva morţii sau a închisorii pe viaţă... pentru nimic. Singura treabă bună pentru ei, dacă se putea numi aşa, era că aveau să nimerească într-o închisoare de lux din America.

Dar nu voiau să se gîndească nici la o viaţă într-o cuşcă de oţel, nici la moarte. Curînd însă îşi vor da seama că nu exista o a treia variantă. Îşi vor da seama că singura lor putere pe lumea asta consta în pistoalele pe care le aveau în mîini şi că puteau fi ispitiţi să le folosească...

... iar pentru John Clark problema se punea astfel: aştept sau nu aştept să-şi dea oamenii ăştia seama...

Nu. Nu putea să stea acolo şi să aştepte ca indivizii să înceapă să omoare oameni.

În regulă. Se mai uită încă un minut la cei doi, la modul în care se priveau unul pe altul, în vreme ce încercau să acopere ambele culoare. John căuta o cale de a acţiona. Şi cu deştepţii şi cu proştii, cele mai bune planuri erau cele simple.

Mai trecură cinci minute pînă cînd Numărul 2 se decise să vorbească din nou cu Numărul 3. Iar cînd făcu asta John se întoarse suficient cît să întîlnească privirea lui Ding, care-şi trecea un deget pe deasupra buzei superioare, ca şi cum ar fi vrut să-şi netezească o mustaţă invizibilă. Chavez îşi înclinase capul,

întrebînd parcă: eşti sigur? Îşi mai lărgi centura şi duse mîna stîngă la spate, scoţînd pistolul în faţa celei pe care o luase de nevastă în urmă cu şase săptămîni, dar care avusese deja timp să se sperie cît pentru o viaţă. Domingo îi atinse mîna dreaptă, ca pentru a o asigura că totul era în regulă, îşi acoperi Beretta lăsată în poală cu un şervet, adoptă o mutră neutră şi aşteptă ca mai vîrstnicul lui coleg să facă un plan.

– Tu! se auzi vocea Numărul 2 din spatele lui.

– Da? răspunse Clark, privind în faţă după o întoarcere studiată.

– Stai liniştit!

Engleza omului nu era rea deloc. Şcolile astea europene aveau programe bune pentru limbile străine.

– Ascultă, am dat şi eu pe gît cîteva păhărele – ştii cum e... *Por favor*, adăugă el sfios.

– Nu, stai la locul tău!

– Şi ce-o să faci? O să împuşti în spate un om care vrea să se ducă să facă pipi? Nu ştiu ce probleme ai, dar eu trebuie să ies, bine? Te rog.

Numărul 2 şi Numărul 3 schimbară o privire înciudată, ceea ce confirmă pentru a suta oară statutul lor de semiamatori. Cele două stewardese, prinse în centurile scaunelor lor din faţă, se uitau foarte îngrijorate la scenă, dar nu spuseră nimic. John îşi continuă presiunea psihologică, desfăcîndu-şi centura şi dînd să se ridice.

Numărul 2 veni în goană spre el, cu pistolul întins în faţă, oprindu-se cu ţeava în pieptul cămăşii lui. Sandy făcuse ochii mari. În viaţa ei nu-şi văzuse soţul lîngă care dormise douăzeci şi cinci de ani făcînd ceva cît de cît periculos. Iar acum trebuia să-l vadă la lucru pe Clark, cel de care auzise, dar pe care nu-l văzuse niciodată.

– Uite ce e, mă duc acolo, fac un pipi şi mă întorc, bine? Vrei să vii să vezi...? spuse el, aruncîndu-i în faţă aburii jumătăţii de pahar de vin băut la terminalul de îmbarcare. Nu am nimic împotrivă, poţi veni cu mine, dar te rog să nu mă faci să-mi ud pantalonii, da?

Poanta fu reuşită datorită înălţimii lui Clark. Acesta avea aproape 1,90, iar antebraţele puternice îi ieşeau din mînecile suflecate ale cămăşii. Numărul 2 avea mai puţin cu zece centimetri şi cincisprezece kilograme în minus, dar era înarmat. Iar huliganilor le plăcea la nebunie să-i umilească pe cei mai puternici decît ei. Aşa că Numărul 2 îl luă pe John de braţul stîng, îl roti pe loc şi-l împinse cu brutalitate spre grupul sanitar din dreapta. John se ghemui şi porni într-acolo, cu mîinile deasupra capului.

– Hei, *gracias, amigo!*

Clark deschise uşa. Prost ca noaptea, Numărul 2 îi permise s-o şi închidă. Cît despre John, acesta făcu exact ceea ce ceruse permisiunea să facă, după care se spălă pe mîini şi apucă să se uite scurt în oglindă.

– Ia să te vedem, Şarpe, mai merge? spuse el ca pentru sine.

Bun, e cazul să aflăm dacă mai merge.

John deblocă uşa şi o deschise, cu o privire plină de recunoştinţă pe faţă.

– Mulţumesc, ştii, făceam pe mine...

– Înapoi la locul tău.

– Stai, lasă-mă să iau o ceaşcă de cafea, ştii...

John făcu un pas în afară, iar Numărul 2 fu destul de prost inspirat să-l urmeze, ca să-l supravegheze, apoi să-l ia pe Clark de umăr şi să-l întoarcă.

– *Buenas noches*, spuse foarte încet Ding, aflat la doar trei metri, cu pistolul întins şi ţintind fix capul teroristului Numărul 2.

Ochii acestuia observară răceala albastră a ţevii care nu putea fi decît a unui pistol. Fu distras suficient pentru ca mîna dreaptă a lui John să zvîcnească spre tîmpla lui dreaptă. Lovitura se dovedi suficientă pentru a-l năuci.

– Cu ce l-ai încărcat?

– Cu de-alea de viteză mică, îi răspunse tot în şoaptă Ding. Sîntem într-un avion, îi aminti el directorului.

– Fii pe fază, îi comandă John încet, primind confirmarea printr-un semn din cap.

– Miguel! se auzi Numărul 3 din faţă.

Clark se deplasă spre partea din stînga, oprindu-se pe drum ca să ia de la cafetieră o cană cu cafea şi să o completeze cu zahăr la plic şi o linguriţă, toate puse frumos pe o farfurioară. Apoi reapăru în culoarul din stînga şi avansă.

– Mi-a zis să-ţi aduc asta. Mulţumesc că m-aţi lăsat să folosesc baia, spuse John, cu o voce tremurătoare, dar vădit recunoscătoare. Poftim cafeaua, domnule.

– Miguel! strigă din nou Numărul 3.

– S-a dus în spate, pe acolo. Poftim cafeaua. Acum probabil că trebuie să stau jos, nu?

John făcu vreo cîţiva paşi înapoi şi se opri, sperînd că acest amator din faţa lui se va comporta în continuare la fel.

Chiar aşa şi făcu. Îl urmă. John se ghemui puţin şi lăsă să tremure demonstrativ farfurioara cu cana şi linguriţa, exact în momentul cînd Numărul 3 se oprea şi se uita peste umăr după colegul lui. John lăsă jos farfurioara cu conţinutul ei, cam la o jumătate de pas în spatele scaunului lui Alistair. Automat, Numărul 3 îşi aplecă şi el privirea. Avea să fie ultima lui greşeală în seara aceea.

Mîinile lui John apucară pistolul şi îl răsuciră pînă cînd ţeava ajunse în burta proprietarului. Ar fi urmat probabil descărcarea în acelaşi loc, dar Browning-ul Hi-Power, proprietatea lui Alistair, lovi ceafa omului, chiar sub ţeastă, iar Numărul 3 se muie ca o păpuşă de cîrpă.

– Nerod nerăbdător, şuieră Stanley. Excelentă acţiune.

După care se întoarse, întinse degetul spre una dintre stewardese şi pocni din degete. Fata veni la ei ca din puşcă.

– Frînghie, coardă, orice cu care am putea să-i legăm, rapid!

John luă pistolul bărbatului şi scoase imediat încărcătorul, iar apoi trase de ţeavă, ca să elimine şi glonţul de pe ţeavă. În alte două secunde, pistolul era dezmembrat, iar piesele aruncate la picioarele colegei de scaun a lui Alistair, ai cărei ochi căprui erau larg deschişi şi exprimau starea de şoc a acestuia.

– Şerifii aerului, doamnă. Vă rugăm să fiţi liniştită, îi explică Clark.

La cîteva secunde după aceea, apăru și Ding, tîrîndu-l după el pe Numărul 2. Stewardesa se întoarse cu un ghem de sfoară.

– Ding, oficiul din față! ordonă John.

– Am înțeles, d-le C.

Chavez se deplasă spre botul avionului, cu Beretta ținută în ambele mîini și se opri în fața ușii cabinei de zbor. Clark îi lega pe cei doi la podea. Mîinile lui își aminteau nodurile marinărești învățate, ehei, cu treizeci de ani în urmă. *Uimitor, n-am uitat*, își zise el, legîndu-i strîns. *Iar dacă o să li se învinețească mîinile, foarte rău pentru ei.*

– Încă o dată, John, șopti Stanley.

– Înțeleg că vrei să arunci o privire celor doi prieteni ai noștri.

– Cu mare plăcere. Te rog să fii foarte atent, e multă aparatură electronică aici.

– Mie-mi spui?

John, tot neînarmat, se deplasă în față. Tînărul lui subaltern stătea la ușă, cu pistolul ținut în ambele mîini și îndreptat în sus.

– Cum stăm, Domingo?

– Păi, mă gîndeam la salata verde și la carnea de vițel, iar lista de vinuri nu e chiar proastă. John, nu e locul ideal să începi un schimb de focuri. Hai să-l invităm afară, ce zici?

Bun-simț tactic! Numărul 1 era cu fața în sensul opus zborului, iar dacă trăgea, existau puține șanse să avarieze avionul, deși cei aflați în primul rînd nu aveau să fie deloc fericiți. John spera ca după aceea să-și poată recupera farfurioara și cana de cafea.

– Tu, făcu Clark un gest spre stewardesa cealaltă. Ia legătura cu cabina și zi-i pilotului să-i spună amicului nostru că Miguel are nevoie de el. După aceea, nu te miști de acolo. Dacă se deschide ușa și omul te întreabă ceva, arăți spre mine, atît. Priceput?

Era drăguță, arăta cam de patruzeci de ani și era foarte calmă. Făcu exact ceea ce i se spusese; ridică receptorul și livră mesajul.

Cîteva secunde mai tîrziu, ușa se deschise și în cadrul ei apăru Numărul 1. Stewardesa era singura persoană care-l putea vedea. Ea arătă spre John.

– Cafea?

Aiurit, Numărul 1 făcu un pas înainte, spre bărbatul solid care-i aducea o cană cu cafea. Pistolul ţintea spre podea.

– Salut, spuse Ding din stînga lui, plasîndu-i pistolul în dreptul capului.

Alt moment de confuzie. Pur şi simplu, nu se gîndise la asta. Numărul 1 ezita încă, dar nu îndrăznea să-şi mişte mîna.

– Lasă arma jos, spuse Chavez.

– Cel mai bine ar fi să faci ce-ţi spune, adăugă John în spaniola lui clasică. Altfel, prietenul meu o să te omoare.

Ochii lui săgetară cabina, căutîndu-şi colegii, care însă nu se vedeau nicăieri. Figura lui arăta o şi mai mare confuzie. John făcu un pas spre el, întinse mîna după pistol şi i-l luă, fără să întîmpine rezistenţă. Îşi puse arma la centură, după care îl doborî pe om la podea, pentru a-l cerceta, în vreme ce pistolul lui Ding nu se despărţea de gîtul teroristului. În spatele lor, Stanley făcea acelaşi lucru, percheziţionîndu-i pe cei doi.

– Două încărcătoare de pistol, nimic altceva.

John făcu un semn spre prima stewardesă, care veni cu ghemul de sfoară răsucită.

– Nişte proşti, mîrîi Chavez în spaniolă. John, nu crezi că a fost puţin cam prea uşor?

– Nu, spuse Clark, ridicîndu-se şi intrînd în cabina de pilotaj.

– Tu cine dracu' mai eşti?

Echipajul de zbor nu auzise nimic din cele petrecute în spate.

– Unde e cel mai apropiat aerodrom militar?

– RCAF[1] Gander, răspunse pe loc copilotul, pe care, dacă nu se înşela, îl chema Renford.

– Bun, atunci acolo mergem. Domnule căpitan, avionul e din nou în mîinile dumitale. I-am prins pe toţi trei şi i-am legat.

– Cine eşti? repetă destul de tare întrebarea căpitanul Will Garnet, aflat încă sub tensiunea evenimentelor.

---

[1] Royal Canadian Air Forces (n. tr.).

– Doar un ins care a dat o mînă de ajutor, răspunse John cu o privire goală.

Mesajul fu înţeles pe loc. Garnett, fost pilot militar, nu mai întrebă nimic.

– Pot să folosesc radioul dumneavoastră, domnule?

Căpitanul indică un scaun rabatabil şi-i arătă cum să folosească radioul.

– Aici zborul United Nouă-Doi-Zero, spuse Clark. Cu cine vorbesc? Terminat.

– Aici agentul special Garney de la FBI. Cine sînteţi?

– Garney, cheamă-l pe director şi spune-i că e Rainbow Six. Situaţia e sub control. Zero pierderi. Ne îndreptăm spre Gander şi avem nevoie de poliţia călare. Terminat.

– Rainbow....?

– Aşa cum ai auzit, agent Garney. Repet: situaţia e sub control. Cei trei piraţi au fost capturaţi. Aştept să vorbesc cu directorul.

– Da, domnule, îi răspunse o voce foarte surprinsă.

Clark se uită în jos la propriile-i mîini. Acum, că totul se terminase, îi tremurau puţin. Mă rog, se mai întîmplase o dată sau de două ori în trecut. Avionul se înclină spre stînga, în vreme ce pilotul vorbea la radio, probabil cu Gander.

– Nouă-Doi-Zero, Nouă-Doi-Zero, aici agentul Garney, revin.

– Garney, aici Rainbow.

Clark făcu o pauză.

– Domnule căpitan, linia e sigură?

– Da, e codificată.

Lui John îi venea să se înjure şi să-şi tragă palme. Neglijase disciplina legăturilor radio.

– Bun, Garney, ce s-a întîmplat?

– Vă rugăm să aşteptaţi legătura cu domnul director.

Urmară cîteva pîrîituri uşoare.

– John? întrebă o altă voce.

– Da, Dan.

– Care-i treaba?

– Trei, vorbitori de spaniolă, nu prea deştepţi. I-am pus la pămînt.

– Sînt în viaţă?

– Da, confirmă Clark. I-am spus pilotului să se îndrepte spre RCAF Gander. Vom fi acolo în...

– ...nouă-zero-zero-zero minute, spuse copilotul.

– Într-o oră şi jumătate, traduse John. Aş vrea să chemi poliţia călare şi să suni şi la Andrews. Avem nevoie urgentă de transport la Londra.

Nu explică de ce. Ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu zbor comercial pentru trei ofiţeri, dintre care doi cu soţiile, dusese la deconspirarea lor; nu mai avea rost să stea acolo, să se uite toţi la mutrele lor, să le vadă şi ei, şi toată lumea să vrea să le dea de băut. Tot efortul depus de ei, ca să facă din Rainbow ceva eficient şi discret, fusese zădărnicit de trei spanioli imbecili – sau ce-or fi fost. Poliţia Regală Canadiană avea să se ocupe de ei şi să-i descoasă, înainte de a-i preda FBI-ului american.

– Bine, John, dă-mi ceva timp şi s-a făcut. O să-l sun pe Renée, să se ocupe de organizare. Mai ai nevoie de altceva?

– Da, trimite-mi cîteva ore bune de somn, se poate?

– Tot ce doreşti, amice, îi răspunse chicotind directorul FBI-ului, după care legătura se întrerupse.

Clark îşi scoase căştile de pe cap şi le puse într-un cîrlig.

– Totuşi, cine dracu' eşti? întrebă din nou căpitanul, pe un ton imperativ.

Explicaţia iniţială se părea că nu-l satisfăcuse.

– Domnule, prietenii mei şi cu mine sîntem şerifii aerului şi întîmplarea a făcut să ne aflăm la bord. Este clar?

– Bănuiesc că da, spuse Garnet. Mă bucur că aţi fost la bord. Individul care a fost aici era puţin sărit, dacă mă înţelegeţi. O vreme am fost foarte îngrijoraţi.

Clark înclină capul cu un zîmbet cunoscător:

– Da, şi eu am fost.

Făceau asta de o bună bucată de vreme. Dubele albastre-cenuşiu – patru la număr – circulau prin tot New York-ul, îi

culegeau pe cei fără adăpost şi-i duceau la centrele primitoare înfiinţate de corporaţie. Operaţiunea liniştită, discretă, fusese prezentată în cîteva emisiuni TV de mare răsunet cu un an în urmă, adusese corporaţiei peste zece scrisori de apreciere, însă apoi dăduse înapoi, aşa cum se întîmpla cu toate lucrurile. Se apropia miezul nopţii şi se simţea răceala toamnei, aşa că cele patru dube ieşiseră să-i culeagă pe năpăstuiţii soartei din Manhattanul central şi sudic. Nu procedau aşa cum făcea pe vremuri poliţia. Cei pe care-i ajutau nu erau obligaţi să se urce în camioane. Voluntarii corporaţiei întrebau, politicos, dacă persoana dorea un pat curat pe timpul nopţii, pe gratis şi fără complicaţiile religioase tipice pentru cele mai multe „misiuni", aşa cum li se spunea în mod tradiţional. Cei care declinau oferta primeau pături folosite, donate de angajaţii corporaţiei, care în acel moment erau acasă, dormind sau uitîndu-se la televizor – participarea la program a personalului era, evident, voluntară – dar erau pături călduroase, unele chiar impermeabile. Unii dintre cei fără adăpost preferau să stea afară, interpretîndu-şi condiţia ca pe un fel de libertate. Cei mai mulţi gîndeau altfel. Chiar şi obişnuiţii beţivi preferau un pat cald şi un duş. În acel moment, în dubiţă se aflau zece dintre ei, adică un transport complet. Fuseseră ajutaţi să urce, se aşezaseră şi îşi legaseră centurile de siguranţă pentru transport.

Nici unul dintre ei nu ştia că aceasta era cea de-a cincea dubiţă, în afara celor patru care operau în sudul Manahattanului, deşi observaseră că era ceva diferit, de îndată ce porniseră. Îngrijitorul se întoarse spre ei şi le împărţi sticle de Gallo, vin de Burgundia, vin roşu de California, ieftin, dar mai bun decît ceea ce obişnuiau ei să bea. Şi căruia i se mai adăugase ceva.

La vremea cînd ajunseră la destinaţie, toţi erau adormiţi sau, cel puţin, ameţiţi. Cei care puteau să se mişte fură ajutaţi să coboare din dubiţă şi să urce în alta, prinşi în paturile lor pline de mizerie, şi li se permise să adoarmă la loc. Restul fură legaţi doi cîte doi în curele. Odată îndeplinit acest lucru, prima dubă plecă de acolo pentru a fi curăţată – pentru ca totul să fie sterilizat sau înlăturat, se folosea un jet de aburi sub presiune

şi foarte fierbinţi. A doua dubă porni spre West Side Highway, prinse deviaţia în spirală spre Podul George Washington şi traversă fluviul Hudson. De acolo, ea porni spre colţul nord-estic din New Jersey, iar pe urmă înapoi spre statul New York.

Reieşi că William Lytle Byron se afla deja în aer, într-un KC-10 al USAF, urmînd un curs aproape identic cu United 777, dar decalat cu o oră. Şi el îşi schimbă cursul către nord, spre Gander. Fosta bază P-3 trebui să-şi trezească nişte membri ai personalului care să primească avioanele sosite pe neaşteptate, dar asta nu însemnă mare lucru pentru ei.

Cei trei piraţi rataţi ai aerului fură legaţi la ochi, apoi strînşi fedeleş şi întinşi pe podeaua culoarului din faţa locurilor de la clasa I, pe care John, Ding şi Alistair şi le adjudecaseră. Se servi cafea, iar ceilalţi pasageri se ţinură departe de porţiunea aceea a avionului.

– Îi admir pe etiopieni, pentru felul cum au tratat o situaţie asemănătoare, observă Stanley, care sorbea dintr-un ceai.

– Şi ce au făcut etiopienii? întrebă Chavez plictisit.

– Acum cîţiva ani, a avut loc o tentativă de capturare a unui avion al companiei lor naţionale. Întîmplarea a făcut ca la bord să fie nişte indivizi de la securitate, care au rezolvat imediat situaţia. I-au prins pe piraţi chiar acolo, în scaunele de la clasa I, le-au înfăşurat capetele în nişte prosoape şi le-au tăiat gîtlejurile pe loc, în avion. Şi ştiţi ce a urmat?

– M-am prins, observă Ding. Nimeni nu s-a mai încumetat să atace linia respectivă. Simplu, dar eficient.

– Chiar aşa, spuse Alistair şi puse cana de ceai pe măsuţă. Sper totuşi că acest tip de lucruri nu se întîmplă prea des.

Cei trei ofiţeri se uitară pe fereastră şi văzură luminile pistei, chiar înainte ca avionul 777 să coboare spre RCAF Gander. Aterizarea fu urmată de o serie de strigăte şi de aplauze. Avionul de linie încetini şi apoi rulă spre instalaţiile militare, la care se opri. Uşa din faţă se deschise, iar spre ea se îndreptă încet şi cu grijă o scară mobilă articulată.

John, Ding şi Alistair îşi desfăcură centurile de siguranţă şi se îndreptară spre uşă, fiind însă foarte atenţi la cei trei piraţi ai aerului. Primul care urcă la bord fu un ofiţer RCAF cu o curea

cu pistol și cu un șnur alb, urmat de trei bărbați în civil; aceștia nu puteau fi decît polițiști.

– Sînteți domnul Clark? întrebă ofițerul.

– Corect, răspunse John, arătînd cu degetul. Dînșii erau cei trei... suspecți, cred că ăsta este termenul.

Le zîmbi obosit. Polițiștii se deplasară spre cei trei, ca să se ocupe de ei.

– Mijlocul de transport alternativ este pe drum și va ajunge peste aproximativ o oră, îi spuse ofițerul lui John.

– Mulțumesc.

Cei trei se duseră să-și ia bagajele, iar în două dintre cazuri și nevestele. Patsy dormea și trebui să fie trezită. Sandy se întorsese la cartea ei. În două minute, toți cinci erau la sol și urcau într-una dintre mașinile RCAF. De îndată ce se îndepărtară, avionul începu să se miște, rulînd spre terminalul civil, astfel încît pasagerii să poată ieși să se mai dezmorțească, în vreme ce aparatul 777 era verificat și realimentat.

– Cum ajungem în Anglia? întrebă Ding, după ce soția lui adormise într-un pat din camera de așteptare goală.

– Forțele voastre aeriene trimit un VC-20. La Heathrow vor fi cîțiva oameni care vă vor lua bagajele. Pe cei trei prizonieri vine să-i ia un anume colonel Byron, le explică șeful polițiștilor.

– Iată armele lor, spuse Stanley, înmînîndu-le cele trei pistoale dezasamblate, în trei sacoșe. Toate sînt Browning M-1935, făcute pentru armată. Fără explozibili. Erau niște amatori amărîți. Probabil basci. Se pare că îl vizau pe ambasadorul spaniol la Washington. Soția lui stătea lîngă mine. Señora Constanza de Monterosa – da, chiar cei cu vinurile. Familia asta îmbuteliază cele mai minunate vinuri roșii și de Madeira. Cred că veți descoperi că operațiunea lor nu a fost autorizată de șefi.

– Iar voi cine sînteți? întrebă polițistul.

Clark preluă controlul ostilităților.

– Nu putem răspunde la această întrebare. Îi trimiteți pe pirații aerului înapoi?

– Ottawa ne-a trimis instrucţiuni; vor fi trataţi conform tratatului asupra pirateriei aeriene. Uitaţi ce este, ceva trebuie să spun presei.

– Spune-le că trei ofiţeri americani au fost întîmplător la bordul avionului şi au ajutat la capturarea idioţilor, îi zise John.

– Da, e destul de adevărat, fu de acord Chavez. John, ştii că asta e prima arestare pe care am făcut-o? Drace, am uitat să le citesc drepturile, adăugă el.

Era destul de obosit ca să se creadă formidabil de nostim.

Echipa de la recepţie îşi dădu seama că erau mai mult decît amărîţi. Nu fu o surpriză prea mare. Surprinzător nu fu nici faptul că puţeau de ar fi asfixiat şi un sconcs. Dar astea aveau să mai aştepte. Amărîţii fură scoşi din dubă şi duşi în clădire, la cincisprezece kilometri de Binghampton, New York, în zona deluroasă centrală a statului. În camera curată, tuturor celor zece li se pulveriză în faţă un lichid dintr-o sticlă folosită pentru ştersul geamurilor. Operaţiunea se făcu în acelaşi timp pentru toţi, apoi jumătate dintre ei avură parte de o injecţie în braţ. Ambele grupe fură dotate cu brăţări metalice, numerotate de la unu la zece. Cei cu numere pare erau cei cu injecţiile. Cei cu numere impare, neinjectaţi, erau grupul-martor. După ce se termină şi această etapă, cei zece oameni fără adăpost fură duşi în camera de odihnă, pentru ca somnul să şteargă efectele vinului şi ale drogurilor. Duba care-i livrase plecase deja. Se îndrepta spre Illinois, spre misiunile ei obişnuite. Şoferul habar nu avea ce făcuse. El ştia doar că fusese la volan.

I

MEMORANDUM

Zborul VC-30B era oarecum lipsit de farmecul celui de dinainte. Mîncarea consta în sandvişuri şi un vin de un buchet incert, dar scaunele erau confortabile, iar zborul destul de lin pentru ca toată lumea să poată dormi pînă la coborîrea flapsurilor şi a trenului de aterizare la RAF Northholt, un aerodrom militar aflat în vestul Londrei. În timp ce aparatul USAF G-IV rula pe pistă spre rampă, John remarca vîrsta înaintată a clădirilor.

– A fost o bază pentru avioanele Spitfire din timpul Bătăliei pentru Anglia, îi explică Stanley, întinzîndu-se în scaun. Acum permitem şi accesul avioanelor cu reacţie private.

– O să ne cam trambalăm pe aici, presupuse Ding, proaspăt trezit, frecîndu-se la ochi şi dorindu-şi o cafea. Cît e ceasul?

– Este puţin după 8.00, ora locală, corect?

– Absolut, confirmă Alistair, cu un mormăit somnoros.

Chiar atunci încetă şi ploaia, semn sigur că ajunseseră pe primitorul pămînt britanic. Pînă la clădirea de recepţie făcură o sută de metri pe jos. Un funcţionar de la vamă le ştampilă paşapoartele şi le ură oficial bun-venit în ţara lui; după care se întoarse la micul lui dejun cu ceai şi la ziar.

Afară aşteptau trei maşini, nişte limuzine Daimler negre, care îi scoaseră din perimetrul bazei după care cotiră spre vest şi apoi spre sud, spre Hereford[1]. Aflat în maşina din faţă, Clark filosofă că la asta ducea birocraţia civililor. În mod normal, ar fi folosit elicoptere. Dar Marea Britanie nu era cu totul lipsită de civilizaţie. Opriră la un McDonald's aflat la margine de drum, unde se delectară cu nişte Egg McMuffin şi cu cafea. Sandy, atentă la cantitatea de colesterol, strîmbă din nas. De luni întregi îl mustra pe John în privinţa asta. Apoi gîndurile i se mutară la noaptea recent încheiată.

– John?

– Da, iubito?

– Cine erau?

– Cine, indivizii din avion? spuse el, privind în gol şi clătinînd din cap. Nu sînt sigur. Probabil că nişte separatişti basci care-l voiau pe ambasadorul spaniol, dar au dat-o în bară în stil mare. Ambasadorul nu era în avion, doar soţia lui.

– Încercau să deturneze avionul?

– Da, în mod sigur.

– Nu e înspăimîntător?

– Ba este, dădu John din cap, gînditor. Da, este. Ei bine, ar fi fost şi mai înfricoşător dacă erau competenţi, dar nu au fost.

Un zîmbet interior. Doamne, chiar că au ales zborul care nu trebuia! Dar nu putea să rîdă pe faţă de treaba asta, nu cînd lîngă el se află soţia lui şi nici cînd mergea anapoda – nu reuşise să scape de iritarea provocată de goana pe partea stîngă a şoselei, cu peste o sută şi douăzeci de kilometri pe oră (oare ăştia nu aveau limită de viteză?).

– Ce se va întîmpla cu ei?

– Există un tratat internaţional. Canadienii îi vor trimite înapoi în State pentru proces. Vor fi judecaţi de un tribunal federal. Vor fi judecaţi, condamnaţi şi închişi pentru piraterie aeriană. Or să stea în spatele gratiilor mult timp.

---

[1] Oraş din Ţara Galilor în care îşi are sediul Regimentul 22 SAS (n. tr.).

Şi au avut noroc, îşi spuse în gînd Clark. *Pentru ei, Spania ar fi fost probabil un loc mult mai neplăcut.*

– E pentru prima oară după mult timp cînd se întîmplă aşa ceva.

– Da, fu de acord soţul ei.

Trebuie să fii un adevărat prostănac ca să deturnezi un avion, dar se pare că prostănacii nu erau în nici un caz o specie pe cale de dispariţie. De aceea, el unul era al şaselea dintr-o organizaţie numită Rainbow.

Avem veşti bune şi veşti proaste, începea memorandumul scris de el. Ca de obicei, nu se încurca în formulări birocratice. Limba asta a hîrţogarilor nu reuşise s-o înveţe niciodată, deşi avea peste treizeci de ani în cadrul CIA.

O dată cu dispariţia Uniunii Sovietice şi a altor state-naţiuni cu poziţii politice contrare intereselor Statelor Unite şi ale Occidentului, probabilitatea unei confruntări internaţionale majore este la cel mai scăzut nivel. În mod clar, aceasta este cea mai bună dintre veştile bune.

Dar, în acest context, trebuie să facem faţă situaţiei în care în lume circulă liberi mulţi terorişti internaţionali experimentaţi şi bine antrenaţi, unii avînd contacte vechi cu agenţiile de informaţii naţionale; la asta se adaugă faptul că unele ţări, care nu doresc o confruntare deschisă cu Statele Unite sau cu o altă ţară occidentală, ar putea în continuare să se folosească de „agenţii liberi" terorişti, pentru scopuri politice mai reduse.

Este foarte probabil că această problemă va lua amploare, pentru că în situaţia geopolitică de pînă acum statele principale au limitat strict activitatea teroristă – aceste limite fiind impuse de controalele asupra armamentului, fondurilor, antrenamentului şi locurilor de refugiu.

Pare foarte probabil ca actuala situaţie mondială să inverseze precedenta „înţelegere" de care se bucurau principalele ţări. La ora aceasta, activitatea de terorism ar putea fi preţul pentru susţinerea, armamentul, antrena-

mentul şi locurile de refugiu puse la dispoziţie de state, nu puritatea ideologică pretinsă anterior de statele care susţineau terorismul.

Cea mai evidentă soluţie a acestei probleme, probabil tot mai amplă va fi o nouă echipă antiteroristă, de provenienţă multinaţională. Propun pentru aceasta numele de cod Rainbow. În plus, propun ca organizaţia să aibă sediul în Marea Britanie. Motivele acestor propuneri sînt simple:

- *Marea Britanie posedă şi foloseşte în prezent Serviciul Aerian Special, cea mai avansată – a se citi experimentată – agenţie pentru operaţiuni speciale.*
- *Londra este cel mai accesibil oraş din lume din punctul de vedere al zborurilor comerciale. În plus, SAS are o relaţie foarte cordială cu British Airways.*
- *Din punct de vedere legal, este un mediu foarte convenabil, dat fiind că în conformitate cu legislaţia britanică, se pot impune restricţii presei, ceea ce nu se întîmplă în legislaţia americană.*
- *„Relaţiile speciale" de lungă durată dintre agenţiile guvernamentale de informaţii britanice şi americane sînt cît se poate de solide.*

Din toate aceste motive, echipa de operaţiuni speciale propusă, formată din personal american, britanic şi din oameni selectaţi din ţările NATO, bucurîndu-se de susţinerea totală a serviciilor de informaţii naţionale, coordonată la sediul...

Ia te uită, chiar am reuşit să le vînd marfa, îşi spuse Clark cu un zîmbet subţire. La reuşită contribuise şi susţinerea primită în Biroul Oval din partea lui Ed şi a lui Mary Pat Foley, ca şi sprijinul generalului Mickey Moore şi al altora. Noua agenţie, Rainbow, era mai neagră decît întunericul, finanţarea ei americană fiind dirijată prin intermediul Internelor de către Capitol Hill, iar apoi prin Biroul de Proiecte Speciale al Pentagonului, fără nici

o legătură cu comunitatea serviciilor secrete. În Washington, mai puţin de o sută de oameni ştiau de existenţa lui Rainbow. Ar fi fost de preferat să fie şi mai puţini, dar ăsta era cel mai mic număr care se putuse obţine.

Ierarhia era puţin cam încîlcită, dar nu aveai cum să eviţi aşa ceva. Era greu de dinamitat influenţa britanică – jumătate din personalul de teren era format din britanici, ca şi tot atîtea verigi din lanţul informativ, iar John ştia asta. Alistair Stanley urma să fie ofiţerul lui executiv, ceea ce lui John îi convenea de minune. Stanley era cunoscut – iar John o ştia mai bine decît oricine – drept unul dintre cei mai inteligenţi indivizi din cîţi lucraseră în operaţiunile speciale. Ştia cînd să păstreze cărţile, cînd să decarteze şi cînd să joace. Singurul necaz adevărat era că el, Clark, era acum REMF. Şi mai rău, însă, costumul!!! În loc să iasă să alerge împreună cu cîinii lui mari, avea un birou şi două secretare. *Deh*, trebui el să recunoască, *mai devreme sau mai tîrziu te ajunge şi asta, nu?*

Rahat. N-o să mai alerge cu cîinii, dar o să se joace cu ei. Trebuia să facă asta, nu-i aşa? Ca să le arate trupelor că era demn să le fie comandant. O să fie colonel, nu general, îşi spuse Clark. O să fie cît mai mult timp cu trupele, o să alerge, o să tragă, o să discute tot felul de chestiuni cu oamenii.

Între timp, Ding, aflat în maşina următoare şi privind cu nesaţ peisajul rural, îşi zicea: *sînt căpitan*. Mai fusese în Marea Britanie doar în trecere pe la Heathrow sau Gatwick şi nu văzuse niciodată peisajul verde ca într-o ilustrată irlandeză. Sub conducerea lui John, alias Domnul C, condusese una dintre echipele de intervenţie, iar asta îi conferise o funcţie efectivă de căpitan, cel mai bun grad în armată, după părerea lui: erai destul de sus ca să te respecte subofiţerii în calitate de comandant, dar şi suficient de jos să nu li se aplece subordonaţilor de tine şi să te poţi juca în voie cu trupele. Lîngă el, Patsy moţăia. Sarcina o epuiza în cele mai neaşteptate feluri. Altădată, era o fată foarte vioaie. Dar acum purta în pîntece un mic Chavez, iar asta făcea ca totul să fie bine – chiar mai mult decît bine. Un miracol. Aproape la fel de miraculos era că se întorsese şi că făcea lucrul pentru care

se antrenase; era soldat. Mai mult, era un fel de agent liber. Partea proastă era că trebuia să dea socoteală la mai mult de un guvern – unor indivizi care vorbeau o grămadă de limbi –, dar în privința asta nu avea ce face. Iar el se oferise voluntar ca să rămînă cu Domnul C. La urma urmei, cineva trebuia să aibă grijă și de șefu'.

Avionul îl surprinsese puțin. Domnul C nu avusese arma la îndemînă – ce dracu', își zise Ding, dai atît din coate ca să ți se permită să urci înarmat la bordul unui avion de linie civil (unul dintre cele mai grele lucruri pe care și le putea dori cineva), și după aia ce faci? Lași pistolul unde nu-l poți atinge! Sfîntă Fecioară! Uite că pînă și John Clark îmbătrînește. Probabil că era prima greșeală operațională după multă vreme, pe care bătrînu' încercase s-o atenueze prin atitudinea de cow-boy neînfricat de după. Mă rog, o făcuse bine. Cu calm și cu finețe. Dar mult prea repede. Mult prea repede. Luă mîna lui Patsy într-ale lui. În ultima vreme, dormea mult. Micul bandit îi cam vlăguia resursele. Ding se aplecă spre ea și o sărută ușor pe obraz, cît să nu o tulbure. Surprinse în oglindă privirea șoferului, care avea o expresie neutră, de jucător de pocher. *Oare tipul ăsta este membru al echipei? Oricum, o să aflu curînd,* decise Chavez.

Securitatea era mult mai strictă decît își închipuise Ding. Deocamdată, cartierul general al lui Rainbow era la Hereford, la sediul Regimentului 22 al Armatei Britanice, Serviciul Aerian Special. În fapt, securitatea era chiar mai strictă decît se vedea, pentru că de la o anumită distanță un om cu armă e un om cu armă și atît: nu poți să deosebești un polițist de un expert antrenat. Uitîndu-se mai de aproape la unul dintre acești indivizi, Ding decise că era vorba de experți. Aveau alți ochi. Cel care se uitase în mașină pe geam dăduse gînditor din cap și primise din partea lui aceeași înclinare din cap, după care făcuse un semn de trecere. Baza arăta ca oricare altă bază din lumea asta. Semnele erau puțin diferite, ca și expresiile din inscripții, dar clădirile aveau în față pajiști foarte bine întreținute, iar lucrurile păreau mai curate decît într-un cartier civil. Mașina lui ajunse în zona

ofiţerilor, lîngă o casă micuţă, dar îngrijită, care avea şi o alee pentru maşina pe care Ding şi Patsy urmau să şi-o cumpere. Văzu cum maşina lui John îşi continuă drumul, două alei mai încolo, oprindu-se la o casă mai mare – deh, coloneii trăiesc mai bine decît căpitanii. Nu poţi bate gradul. Ding deschise uşa, ieşi din maşină şi se îndreptă spre camion – pardon, spre dubă – ca să-şi ia bagajul. Apoi, prima mare surpriză a zilei.

– Domnul maior Chavez? întrebă o voce.

– Da, poftim? răspunse Ding.

Maior? se miră el în gînd.

– Sînt caporalul Weldon, ordonanţa dumneavoastră.

Caporalul era mult mai înalt decît Ding cu cei 1,70 m ai lui şi era foarte vînjos. Bărbatul trecu pe lîngă ofiţerul care-i fusese desemnat şi scoase bagajele din dubă, iar lui Chavez nu-i rămase decît să spună „mulţumesc, caporal".

– Urmaţi-mă, domnule.

Ding şi Patsy se supuseră.

Trei sute de metri mai încolo, John şi Sandy făceau cam acelaşi lucru, cu deosebirea că ei aveau două ordonanţe: un sergent şi un caporal, acesta din urmă o femeie, blondă şi drăguţă, cu pielea foarte albă, tipic englezească. Prima impresie a lui Sandy, cînd intră în bucătărie, fu că frigiderele englezilor erau minuscule şi că gătitul acolo era un fel de exerciţiu de contorsionism. Îi fu cam greu să priceapă – efectul avionului – că acest apendice al casei era strict domeniul caporalului Anne Fairway. Casa nu era la fel de mare precum casa lor din Virginia, dar avea să fie suficientă.

– Unde este spitalul?

– Se află la cam şase kilometri, doamnă.

Domnişoara caporal nu fusese pusă la curent cu faptul că Sandy Clark era o soră medicală de înaltă calificare şi că avea un post asigurat la spital.

John îşi studie camera de lucru. Cea mai impresionantă piesă de mobilier era barul. Văzu dintr-o privire că era bine garnisit cu whisky scoţian şi cu gin. Va trebui să aibă grijă să aibă şi nişte Bourbon mai ca lumea. Calculatorul era la locul lui, pus în aşa

fel încît să nu poată fi văzut ecranul de la cîteva sute de metri, cu teleobiective. Evident, chiar și să ajungă la distanța asta ar fi fost o faptă de vitejie. John calificase paza perimetrului drept competentă. În vreme ce ordonanțele lui se ocupau de haine, el se grăbi să facă un duș. Îl aștepta o zi de muncă. Douăzeci de minute mai tîrziu, îmbrăcat la patru ace, într-un costum albastru, cu cămașă albă și cravată în dungi, apărea în cadrul ușii din față. Lîngă casă îl aștepta o mașină oficială, pentru a-l transporta la sediu.

– Distracție plăcută, iubitule, îi spuse Sandy, sărutîndu-l.

– Sigur.

– Bună dimineața, domnule! îl întîmpină șoferul.

Clark îi strînse mîna, aflînd că bărbatul se numea Ivor Rogers și că era sergent. Umflătura de la șoldul drept arăta că era vorba de Poliția Militară. *La dracu'*, își zise John, *englezii ăștia prea o iau în serios*. Dar stai, aici e SAS-ul, probabil nu cei mai simpatizați oameni de către teroriștii din Marea Britanie și din afara lui. Iar cei cu adevărat profesioniști erau oameni grijulii și foarte minuțioși. *Ca și mine*, își spuse John Clark.

– Trebuie să fim atenți. Extrem de atenți la fiecare pas făcut.

Pentru ceilalți asta nu era o surpriză, din cîte vedea. Asta era bine, înțelegeau că era nevoie de prudență. Majoritatea erau oameni de știință, iar mulți dintre ei aveau de-a face cu substanțe periculoase, de nivelul trei sau chiar mai sus, așa că prudența abordării făcea parte din viziunea lor asupra lumii. Asta este bine, decise el. De asemenea, e bine că înțeleg și importanța întreprinderii lor. Toți credeau – știau – că era vorba de ceva sacru. La urma urmei, materia lor primă erau viețile omenești, amenințarea la adresa lor. Existau unii care nu le înțelegeau căutările, nici nu aveau să le înțeleagă vreodată. Oricum, era de așteptat, pentru că, înainte de toate, viețile lor aveau să fie în pericol. Nu era bine, dar n-aveau ce face.

Cu aceste considerații, ședința se încheie, mai tîrziu decît de obicei, iar lumea plecă, îndreptîndu-se spre parcare, de unde unii – niște nebuni, îi considera el – vor merge acasă pe biciclete, vor prinde cîteva ore bune de somn și vor pedala din nou spre birou.

Cel puţin, ăştia erau credincioşi adevăraţi. Sau poate nişte tipi excesiv de practici? Păi, pentru călătorii mai lungi, oamenii ăştia mergeau cu avionul, nu? Ei bine, în organizaţia lor era loc pentru oameni cu puncte de vedere diferite. Adevărata problemă era armonizarea tuturor acestor tendinţe.

Ieşi din Hummerul personal, o maşină foarte practică, versiunea civilă a vehiculului militar HMMWV. Porni radioul şi ascultă *Pinii din Roma* de Respighi. Şi îşi dădu pe loc seama că avea să-i lipsească NPR, cu acel devotament al lui pentru muzica clasică. Deh, în unele situaţii pur şi simplu nu aveai ce face.

După ce făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă într-un costum Brooks Brothers şi îşi puse o cravată Armani, cumpărată cu două zile în urmă. Clark ieşi din reşedinţa lui oficială şi intră în maşina lui oficială, la care şoferul îl aştepta în picioare, cu portiera deschisă. Englezii ăştia luau foarte în serios gradul şi funcţia, iar John se întrebă în cît timp avea să se dea şi el pe brazdă.

Descoperi că biroul lui se afla la mai puţin de trei kilometri de casă, într-o clădire cu etaj, din cărămidă, înconjurată de o armată de lucrători. La uşa din faţă, un alt soldat, cu pistolul la şold, într-o uniformă albă. Acesta pocni din călcîie şi-l salută la intrare pe Clark:

– Bună dimineaţa, domnule!

John fu suficient de surprins ca să-i întoarcă salutul, de parcă ar fi traversat puntea de comandă a unei nave:

– 'Mneaţa, soldat, răspunse el, aproape cu sfială, notîndu-şi în minte că trebuia să afle numele puştiului.

Deschise singur uşa, găsindu-l înăuntru pe Stanley, care citea un document. Stanley ridică privirea şi-i adresă un zîmbet:

– John, clădirea o să fie finisată cel mai devreme peste o săptămînă. N-a mai fost folosită de mult şi oricum era cam veche. Şi nu lucrează la ea decît de şase săptămîni. Vino să-ţi prezint biroul tău.

Clark îl urmă şi pe el cu aceeaşi sfială, cotind spre dreapta şi apoi mergînd de-a lungul coridorului, spre capătul lui. Constată că biroul din capăt era deja finisat.

– Clădirea datează din 1947, spuse Alistair, deschizînd uşa.

Înăuntru, John văzu două secretare, ambele trecute bine de treizeci de ani şi probabil cu acreditări la aflarea unor secrete de stat mai tari ca ale lui. Se numeau Alice Foorgate şi Helen Montgomery. La intrarea şefului, cele două se ridicară în picioare şi se prezentară, adresîndu-i zîmbete încîntătoare. Biroul de şef al lui Stanley era lîngă cel al lui Clark, care conţinea o masă de lucru imensă, un fotoliu confortabil şi acelaşi tip de computer cu cel pe care-l avusese la CIA, evident, bine dotat, pentru a nu putea fi interceptat pe cale electronică. În colţul cel mai îndepărtat din dreapta se afla şi un mic dulap pentru băuturi – fără îndoială, un obicei britanic.

Înainte de a se aşeza pe scaunul cu pivot, John inspiră adînc. Pentru el, să stai tolănit într-un fotoliu, îmbrăcat în costum, nu era o chestie prea plăcută. Asta făceau întotdeauna costumele din el, niciodată nu-i plăcuse să se îmbrace aşa. Îi făcu semn lui Alistair să ia loc pe fotoliul din faţa biroului.

– Cum stăm?

– Două echipe complet formate. Chavez va prelua una dintre ele. Cealaltă va fi comandată de Peter Covington – tocmai a fost numit maior. Tatăl lui a fost pînă acum cîţiva ani colonel în 22 şi s-a pensionat ca general de brigadă. Minunat băiat! Zece oameni de echipă, cum am hotărît. Echipa tehnică se completează bine. Avem un tip din Israel, unul David Peled. Mă miră că ni l-au lăsat. Individul e un geniu în electronică şi sistemele de supraveghere...

– ...şi o să-i raporteze lui Avi ben Jakob zilnic tot ce mişcă pe aici.

Un zîmbet.

– Normal.

Nimeni nu-şi făcea iluzii cu privire la adevărata loialitate a tuturor militarilor desemnaţi să facă parte din Rainbow. Dar, dacă nu erau capabili de loialitate faţă de organizaţie, cît de folositori puteau să fie?

– Una peste alta, David a lucrat cu SAS-ul peste zece ani. E uluitor, are contacte cu toate firmele de electronice, de la *San José* pînă în Taiwan.

– Trăgătorii?

– Prima-ntîi, John! Cei mai buni din cîţi am văzut la viaţa mea şi am văzut destui...

– Dar informaţiile?

– Oameni excelenţi. Şeful secţiunii este Bill Tawney, care lucrează în domeniu de treizeci de ani şi a fost recomandat de doctorul Paul Bellow de la Temple University, Philadelphia. A fost profesor acolo pînă cînd a pus mîna pe el FBI-ul vostru. Un tip al naibii de deştept. Îţi citeşte gîndurile de-a dreptul. A fost peste tot prin lume. Băieţii voştri l-au împrumutat italienilor, pentru cazul Moro, dar a refuzat o misiune în Argentina anul următor. Are şi principii sau aşa se pare. Vine mîine cu avionul.

Chiar atunci intră doamna Foorgate cu o tavă. Ceai pentru Stanley, cafea pentru Clark.

– Domnule, şedinţa cu activul începe în zece minute, îi spuse ea lui John.

– Mulţumesc, Alice.

Domnule, îşi zise el, supărat. Nu era obişnuit să i se vorbească aşa. Încă un semn că devenise un civil. Aşteptă pînă cînd uşa puternic antifonată se închise şi puse întrebarea următoare:

– Oficial, care este statutul meu aici?

– General. Cel puţin de brigadă, dacă nu cumva or să-ţi dea două stele. Se pare că eu sînt colonel de stat-major sau cam aşa ceva, spuse Stanley, sorbind din ceai. John, trebuie să înţelegi, există un protocol care trebuie respectat, continuă el rugător.

– Al, ştii bine ce sînt eu în realitate – mă rog, ce am fost.

– Ai fost, pare-mi-se, şef de echipaj pe o navă. Te-ai ales cu nişte decoraţii: o dată Navy Cross şi de două ori Silver Star. Steaua de bronz cu Combat-V, cu trei trese suplimentare, plus de trei ori Purple Heart. Şi asta a fost înainte să te ia Agenţia şi să-ţi mai dea de patru ori Intelligence Star, spuse Stanley, citind din memoria-i prodigioasă. Nu puteau să nu te facă măcar general de brigadă, bătrîne. Ai salvat Koga şi ai luat Daryei ul.

Nişte fapte strălucite, poate nu ţi-am mai spus-o. Ştim cîte ceva despre tine şi despre tînărul Chavez. Băiatul are un potenţial enorm, dacă e atît de bun pe cît se vorbeşte. Şi trebuie să fie, căci are în echipă numai tipi de superclasă.

– Hei, Ding! îl strigă o voce familiară.

Chavez se uită la stînga lui, sincer surprins.

– Oso! Ce cauţi aici, ticălosule, ce dracu' cauţi aici?

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

– Începusem să mă plictisesc la Ranger-i, aşa că am tras o fugă la Bragg, să fac un tur cu Delta. Am mirosit urma şi iată-mă. Tu eşti şef la echipa a doua?

Omul era sergentul clasa I (E-8) Julio Vega.

– Un fel de şef, răspunse Ding, strîngîndu-i mîna vechiului său prieten şi camarad. Doamne, Oso, Iisuse Hristoase, n-ai mai slăbit deloc? Ce faci, mănînci haltere?

– Trebuie să mă menţin în formă, domnule, spuse omul căruia o sută de flotări nu-i smulgeau nici măcar o picătură de sudoare.

Bluza uniformei prezenta o insignă a Infanteriei de Luptă, ca şi un „cornet de îngheţată", care îl arăta drept paraşutist de mare clasă.

– Domnule, dar arăţi al naibii de bine. Mai alergi?

– Da, trebuie să ştii cînd să-ţi iei tălpăşiţa, dacă mă înţelegi.

– 'Nţeles, să trăiţi, rîse Vega. Hai să te prezint echipei. Ding, să ştii că avem nişte oameni foarte buni.

Echipa Rainbow Two avea propria ei clădire de cărămidă, cu un singur nivel, mare cît cuprinde, cu un pupitru pentru fiecare dintre oameni şi cu o secretară pentru toţi, tînără şi destul de drăguţă, după cum observase Ding, ca să intereseze orice individ fără obligaţii din echipa lui. Secretara se numea Katherine Moony. Echipa a doua era compusă exclusiv din subofiţeri: patru americani, patru englezi, un german şi un francez. Îi fu suficientă o privire ca să-şi dea seama că erau cu toţii într-o formă fizică perfectă. Şi, dintr-o dată, Ding începu să-şi facă griji pentru forma *lui*. Trebuia să-i conducă, ceea ce însemna că trebuia să fie la fel de bun ca ei, dacă nu mai bun, iar asta în toate privinţele şi în toate acţiunile întreprinse de echipă.

Cel mai apropiat de el era sergentul Louis Loiselle. Scund, brunet, fost membru al forțelor aeropurtate franceze și detașat de cîțiva ani la DGSE. Loiselle era un factotum, un tip foarte util pe teren, bun la toate, dar un specialist fără specialitate – ca toți din trupă, era expert în armament, dar în plus, cum scria la dosar, avea o precizie absolut formidabilă cu pistolul și cu pușca. Arbora un zîmbet liniștitor și liniștitor, care emana o încredere totală în sine.

Următorul era *feldwebel*-ul Dieter Weber, și el parașutist și absolvent al școlii pentru cadre de conducere a trupelor de munte Burger Führer, una dintre cele mai cunoscute școli militare din întreaga lume. Și chiar așa și arăta. Blond, cu pielea albă, cu șaizeci de ani în urmă ar fi putut să apară pe orice afiș de recrutare al SS-ului. Cît despre limbă, Ding își dădu pe loc seama că Weber vorbea englezește mai bine decît el. Putea foarte bine să treacă drept englez sau american. Weber venise la Rainbow din echipa serviciului german GSG-9, care făcea parte din trupele federale antitero, numite și Paza de Graniță.

– Domnule maior, am auzit multe despre dumneavoastră, spuse Weber de la înălțimea lui de 1,90 m.

Puțin cam înalt, își zise Ding. *Prea mare, devine o țintă ușoară.* Dădu mîna cu el ca un neamț adevărat, o strîngere scurtă și o scutură verticală, după care dădu drumul mîinii, nu înainte de a o strînge, tot scurt. Ochii aceia albaștri erau interesanți. Reci ca gheața și întrebători, îl disecaseră pe Ding de la bun început. Ochii aceia aveau să se afle, în general, în spatele unui sistem de ochire – Weber era unul dintre cei doi lunetiști ai echipei.

Celălalt lunetist era sergentul de clasa I Homer Johnson, originar din Idaho. La nouă ani împușcase primul cerb. Avea o rivalitate amicală cu Weber. Omul pica pe medie în toate privințele. Nu ieșea cu nimic în evidență. Era mai degrabă un alergător decît un halterofil și avea o înălțime de fix 1,80 m. Își începuse cariera la 101 Air Mobile, la Fort Campbell, Kentucky, și-și făcuse repede un nume printre negrii din armată.

– Mă bucur să vă întîlnesc, domnule maior.

Ca și vechiul prieten al lui Chavez, Oso Vega, Johnson fusese și el la Beretele Verzi și în Delta Force.

Ding începuse deja să-i distribuie pe roluri. De pildă, toți trăgătorii, băieții care aveau să intre în clădiri și să facă treaba propriu-zisă, urmau să fie americani sau englezi. Steve Lincoln, Paddy Connolly, Scotty McTyler și Eddie Price erau de la SAS. Făcuseră o grămadă de isprăvi prin Irlanda de Nord și alte cîteva locuri la fel de interesante. Mike Pierce, Hank Patterson și George Tomlinson nu realizaseră asemenea tururi de forță. Delta Force a americanilor nu avea experiența SAS-ului. Dar Ding își aminti că Delta, SAS, GSG-9 și alte echipe internaționale aveau dese schimburi de experiență și la un moment dat se puteau înlocui sau ajuta ușor. Toți cei de față erau mai înalți decît „maiorul“ Chavez. Toți erau niște duri. Toți erau deștepți, iar asta îi dădu lui Ding senzația că, în ciuda experienței lui imense, va trebui să nădușească din greu ca să-și atragă respectul echipei. Iar respectul ăsta trebuia cîștigat repede.

– Cine e cel mai în vîrstă?

– Eu, domnule, spuse Eddie Price.

Era cel mai bătrîn din toată echipa, la cei patruzeci și unu de ani ai lui. Fost sergent în Regimentul 22 Special Air Service, fusese promovat sergent-major în urma unei misiuni speciale. Ca mai toți din încăpere, nu purta uniformă, dar hainele lor „civile“ semănau de la o poștă cu cele ale SAS-ului, fără însemne de grad, fără nimic care să-i individualizeze.

– Bine, Price, v-ați făcut antrenamentul pe ziua de azi?

– Nu, domnule maior, am așteptat să veniți dumneavoastră să-l conduceți, răspunse sergentul-major Price, cu un zîmbet zece la sută politețe și nouăzeci la sută provocare.

Chavez îi întoarse zîmbetul.

– Mda. Mi se pare că sînt cam amorțit după zborul ăsta, dar poate că așa o să-mi treacă. Unde mă schimb? întrebă Ding, sperînd că se antrenase destul cu alergările lui zilnice de cinci mile din ultimele două săptămîni.

Chiar era puțin epuizat de zbor.

– Veniți cu mine, domnule.

– Mă numesc Clark și se părea că eu eram șeful aici, spuse John, așezat în capul mesei din sala de conferințe. Știți cu toții

care este misiunea şi vi s-a cerut să vă alăturaţi grupului Rainbow. Aveţi întrebări?

Erau vizibil şocaţi, se vedea clar. Bun. Unii chiar şi acum continuau să se zgîiască la el, pe cînd ceilalţi se uitau la mapele din faţa lor.

– Bun, atunci am să vă răspund la unele întrebări evidente. Doctrina noastră operaţională va fi foarte puţin deosebită de cea a instituţiilor din care provenim. Vom stabili metoda de antrenament şi vom începe pregătirea propriu-zisă mîine. Se presupune că sîntem deja operaţionali, îi avertiză John. Asta înseamnă că telefonul poate să sune în orice moment, iar noi trebuie să reacţionăm. Sîntem capabili de acest lucru?

– Nu, răspunse Alistair Stanley în numele întregului eşalon de conducere. E nerealist, John. Estimez că avem nevoie de cel puţin trei săptămîni.

– Am înţeles, dar lumea reală nu e deloc dispusă să se muleze pe nevoile noastre de adaptare. Trebuie să facem ce e nevoie şi să acţionăm rapid. Voi începe rularea acţiunilor de simulare de lunea viitoare. Oameni buni, nu sînt deloc un om dificil. Am făcut şi eu muncă de teren şi ştiu ce se întîmplă acolo. Nu aştept de la nimeni să fie perfect, dar aştept de la toţi să tindă spre perfecţiune. Dacă o dăm în bară într-o misiune, asta înseamnă că nişte oameni care merită să trăiască nu vor mai trăi. Asta o să se întîmple. Şi ştiţi bine asta, aşa cum o ştiu şi eu. Dar vom evita pe cît putem greşelile şi vom trage învăţăturile cuvenite din fiecare greşeală pe care totuşi o s-o facem. Antiterorismul este o lume în care guvernează legile lui Darwin. Tîmpiţii sînt deja morţi, iar cei despre care ne facem noi griji sînt cei care au învăţat deja o grămadă de lecţii. Asta am făcut şi noi, care, probabil, sîntem cei mai avansaţi în jocul acesta din punct de vedere tactic, dar trebuie să asudăm din greu dacă vrem să rămînem aşa. Şi vom asuda din greu. Oricum, continuă el, cei de la Informaţii: vreau să ştiu ce e gata şi ce nu e gata.

După aprecierea lui, Bill Tawney era de vîrsta lui John, poate cu un an sau doi în plus. Avea un păr castaniu şi rar şi morfolea în gură o pipă neaprinsă. Era omul de la Six. Adică de la

MI-6. Altfel spus, era (mă rog, este, din chestia asta ieşi numai cu picioarele în faţă) membru al Serviciului Secret de Informaţii Britanic. Era o nălucă a terenului, intrînd în munca de informaţii după zece ani petrecuţi pe străzile din spatele Cortinei de Fier.

– Comunicaţiile noastre sînt stabilite şi funcţionează. Avem personal de legătură cu toate serviciile prietene, fie de aici, fie din capitalele corespunzătoare.

– Cît de buni sînt oamenii?

– Apreciabili, lăsă de la el Tawney.

John îşi puse imediat întrebarea care se ascundea în spatele acestei declaraţii incomplete a britanicului. Una dintre cele mai importante şi subtile misiuni era aceea de a descifra ceea ce spunea fiecare membru al personalului, misiune îngreunată de deosebirile de limbă şi cultură. Îl cercetă imediat pe Tawney cu privirea. Acesta arăta ca un profesionist adevărat. Avea ochii liniştiţi şi în ei se citea meticulozitatea. Dosarul lui spunea că în ultimii cinci ani lucrase direct cu SAS-ul. Ştiindu-se că SAS nu dădea rateuri, era clar că nu prea le oferise informaţii eronate. Ăsta era un lucru bun.

– David? trecu el la următorul om.

David Peled, israelianul care conducea ramura tehnică, arăta foarte catolic, ieşit parcă dintr-o pictură a lui El Greco – poate un preot dominican din secolul al cincisprezecelea, înalt, slăbănog, cu gropi în obraz şi păr negru (scurt), cu o anumită intensitate a privirii. Lucrase multă vreme pentru Avi ben Jakob, pe care Clark îl cunoştea, dacă nu bine, cel puţin destul de bine. Peled era acolo din două motive: să facă parte din *staff*-ul RAINBOW, cîştigînd astfel aliaţi şi prestigiu pentru serviciul lui de origine, Mossadul israelian, şi să afle cît mai multe lucruri pe care să le comunice apoi şefului lui.

– Sînt în curs de-a aduna un personal de calitate, spuse David, punîndu-şi cana cu ceai pe masă. Dar pentru echipamentul necesar îmi mai trebuie încă trei pînă la cinci săptămîni.

– Vreau mai repede, ripostă pe loc John.

David clătină din cap:

– Nu e posibil. O mare parte din dispozitivele noastre electronice sînt cumpărate gata făcute, dar pe foarte multe trebuie să le facem chiar noi. Am emis deja cererile, își asigură el șeful, la furnizorii noștri obișnuiți, TRW, IDI, Marconi, îi cunoașteți. Dar nici ei nu pot să facă minuni, nici măcar pentru noi. Trei pînă la cinci săptămîni pentru unele dispozitive esențiale.

– SAS e dispus să ne împrumute tot ce considerăm important, îl asigură Stanley pe Clark de la capătul celălalt al mesei.

– Pentru antrenament? întrebă Clark, neliniștit că nu cunoștea răspunsul la această întrebare.

– Probabil.

Ding termină de alergat cele trei mile în fruntea coloanei, în douăzeci de minute. *Bun timp*, își zise, oarecum măgulit. Asta pînă ce se întoarse și-i văzu pe cei zece oameni la fel de proaspeți ca la început, unul sau doi adresînd vecinului un zîmbet din colțul gurii, în legătură cu amărîtul lor de conducător.

La naiba!

Alergarea se termina la poligonul de trageri, unde îi așteptau armele și țintele. Aici, Chavez își impusese propriile preferințe în alegerea armelor pentru grup. Îndrăgostit de pistoalele Beretta, decisese ca oamenii lui să folosească toți drept arme personale ultimul model Beretta 45, ca și pușca-mitralieră MP-10, produs de Hechler & Kock, versiunea modernă a venerabilului MP-5, adaptată pentru noul glonț de calibrul 10 mm inventat de Smith & Wesson în anii '80 pentru FBI-ul american. Fără să spună nimic, Ding ridică arma, își puse căștile antifonice la urechi și se îndreptă spre țintele aflate la o distanță de cinci metri. *Așa,* își zise, după ce împănă capul țintei cu toate cele opt gloanțe. Dar Dieter Weber, aflat lîngă el, își grupase toate gloanțele într-o singură gaură, puțin lățită, iar Paddy Connolly făcuse și el o singură gaură, și mai îngustă, sub doi centimetri diametru, între ochii țintei, fără a atinge ochii ca atare. Ca mai toți trăgătorii americani, Chavez crezuse pînă atunci că europenii habar n-aveau ce-i ăla un pistol. După cum vedea, antrenamentele astea erau bune pentru înlăturarea prejudecăților.

După aceea, toţi îşi ridicară armele H&K, cu care oricine putea să tragă bine, datorită eficientului sistem modernizat de ochire. Ding intră pe aliniament prin spatele tuturor, atent la modul în care oamenii lui abordau discurile de oţel de mărimea capului omenesc, care săreau în sus, propulsate de dispozitive cu aer comprimat, şi cădeau pe pămînt cu un sunet metalic. Se opri în spatele sergentului-major Vega, care-şi golise încărcătorul şi se întorsese.

– Nu ţi-am spus că sînt buni, Ding?

– De cît timp se află aici?

– A, cam de o săptămînă. Şi au tot alergat, dar nu trei, ci cinci mile, adăugă Julio, zîmbind. Îţi aminteşti de tabăra de vară pe care am făcut-o în Colorado?

Cel mai important lucru, îşi zicea Ding, era că aveau de-a face aici cu o ţintă constantă. Concepuse alergarea ca pe o introducere, ca pe o simulare a stării tensionate a unei situaţii de luptă. Dar uite că ticăloşii ăştia erau nemişcaţi, ca nişte statui de bronz. Ding fusese comandant de subunitate în Divizia 7 Infanterie Uşoară şi considerat unul dintre cei mai duri, cel mai bine pregătiţi fizic şi cei mai eficienţi soldaţi care purtau uniforma ţării sale. De aceea îl şi alesese John Clark să lucreze în Agenţie – şi de asta efectuase o grămadă de misiuni de teren periculoase şi foarte solicitante. De mult nu se mai simţise Domingo Chavez atît de nepotrivit pentru o treabă. Dar acum începea să-şi dea seama cum stăteau lucrurile.

– Care e cel mai tare? îl întrebă el pe Vega.

– Weber. Am auzit multe poveşti despre instruire trupelor de munte germane. Mano, află că ăştia sînt adevăraţi. Iar Dieter ăsta nu e ca toţi ăilalţi. E bun la lupta corp la corp, bun cu pistolul, al dracului de bun cu puşca şi cred că la nevoie poate să fugă după o căprioară, să o prindă şi să o şi rupă în două cu mîinile goale.

Chavez ştia bine că dacă unul ca Vega, trecut prin şcoala de *ranger*-i şi prin şcolile pentru operaţiuni speciale de la Fort Bragg, zicea despre cineva că este bun la tehnica de luptă, era o recomandare grozavă. Julio însuşi era un tip extrem de tare.

– Dar cel mai deştept?

– Connolly. Toţi ăştia de la SAS sînt nemaipomeniţi. Noi, americanii, trebuie să alergăm tare să-i prindem din urmă, dar eu zic că-i prindem, îl asigură Vega. Ding, nu-ţi face probleme, o să ne ajungi din urmă după o săptămînă-două. Nu uita că tot aşa ai făcut şi în Colorado.

Chavez nu prea voia să-şi amintească de Colorado. Îşi pierduse o droaie de prieteni în munţii din Columbia, îndeplinind misiuni pe care ţara lui nu le recunoscuse niciodată. Urmărirea oamenilor lui care îşi terminau gloanţele de antrenament era foarte edificatoare. Nu putea să-şi dea seama dacă vreunul din ei ratase vreun glonţ. Fiecare dintre ei trăsese exact o sută, regimul zilnic standard pentru nişte indivizi care săptămînă de săptămînă consumau cinci sute la antrenamentele de rutină. Asta pe lîngă antrenamentele disociate, care aveau să înceapă a doua zi.

– În regulă, trase John concluzia. În fiecare dimineaţă, la opt şi un sfert, şedinţa factorilor de răspundere, iar în fiecare vineri după-amiaza şedinţă oficială. Uşa mea vă este deschisă permanent – inclusiv cea de acasă. Acum aş vrea să ies să văd cum stăm cu trăgătorii. Aveţi vreo problemă? Bun. Şedinţa s-a terminat.

Toţi se ridicară şi se îndreptară spre uşă. În cameră rămase doar Stanley.

– A mers bine, observă Alistair, turnîndu-şi încă o ceaşcă de ceai. Mai ales pentru unul ca tine, care nu e obişnuit cu viaţa birocratică.

– Se vede, nu-i aşa? întrebă Clark cu un zîmbet.

– John, totul se poate învăţa.

– Sper să ai dreptate. Cînd începe antrenamentul fizic zilnic?

– Zero-şase-treizeci. Ai de gînd să transpiri alături de flăcăii ăia?

– Am de gînd să încerc, răspunse Clark.

– John, eşti prea bătrîn pentru aşa ceva. Ca să se distreze, unii dintre băieţi aleargă cîte un maraton. Iar tu eşti mai aproape de şaizeci de ani decît de cincizeci.

– Al, nu pot să-i comand pe oamenii ăştia fără să încerc şi o ştii şi tu.

– Cu siguranţă, recunoscu Stanley.

Se treziră tîrziu, unul cîte unul, într-un interval de cam o oră. În cea mai mare parte, rămaseră întinşi în paturi. Unii o luară spre baie, unde găsiră că şi aspirina şi Tylenolul erau foarte bune pentru durerea de cap, ca şi duşurile, pe care jumătate din ei se deciseră să le folosească, iar jumătate, nu. În camera de adunare îi aştepta un mic dejun stil bufet, care îi surprinse. Erau acolo coşuri pline cu ouă fierte, clătite, cîrnaţi şi costiţă. Oamenii din camera de urmărire văzură că unii dintre subiecţi nu-şi mai aminteau nici măcar cum se folosea un şerveţel.

După ce fură lăsaţi să-şi ia micul dejun, se întîlniră cu cel care îi capturase. Acesta le oferi haine curate, după ce se spălaseră cu toţii.

– Ce este locul ăsta? întrebă cel cunoscut de personal drept Numărul 4.

Categoric, nu semăna deloc cu misiunea Bowery, cu care era familiarizat.

– Compania mea efectuează un studiu, spuse gazda din spatele măştii bine strînse pe figură. Domnilor, dumneavostră veţi fi parte a acestui studiu. Veţi sta la noi o vreme. În acest timp, veţi avea paturi curate, haine curate, mîncare bună, îngrijire medicală de calitate şi – trase o uşiţă din perete – orice veţi dori să beţi.

Într-o firidă pe care oaspeţii n-o remarcaseră pînă atunci se aflau trei rafturi cu toate soiurile de vin, bere şi băuturi spirtoase care puteau fi cumpărate de la magazinul de băuturi din cartier, cu pahare, mixere şi gheaţă.

– Vreţi să spuneţi că nu putem pleca? întrebă Numărul 7.

– Am prefera să staţi cu noi, spuse gazda evaziv, arătînd apoi zîmbitor spre locul cu băuturi. Vrea cineva să încerce ceva care să-l dreagă dis-de-dimineaţă?

Se dovedi că pentru nimeni din cinstita adunare nu era prea de dimineaţă. Se dovedi că toate whiskyurile şi rachiurile de secară din firida cu pricina erau de cea mai bună calitate şi de-a dreptul dărîmătoare. Evident, substanţa adăugată în alcool era lipsită de gust. Toţi oaspeţii se întoarseră în paturile lor. Lîngă fiecare se afla un televizor. Alţi doi dintre ei se deciseră să

folosească duşurile. Trei chiar se bărbieriseră, ieşind din baie cu un aspect de-a dreptul omenesc. Deocamdată.

În camera de supraveghere, aflată la o distanţă suficient de mare, doctorul Archer manevra diversele camere de luat vederi, ca să obţină prim-planuri ale fiecărui „oaspete".

– Stau cam prost cu profilul toţi, spuse ea. Cred că sîngele lor funcţionează dezastruos.

– Da, Barb, fu de acord doctorul Killgore. Numărul 3 mi se pare că arată absolut mizerabil. N-am putea să-l spălăm puţin înainte de...?

– Cred că putem încerca, răspunse Barbara Archer, doctor în medicină. Nu putem să ne batem joc prea tare de criteriile de eligibilitate, nu?

– Aşa e. Plus că nu e imoral să-l lăsăm pe unul dintre ei să moară ceva mai devreme, îi continuă gîndul Killgore.

– „Omul, această capodoperă", cită Archer cu o strîmbătură.

– Nu toţi sîntem aşa, Barb, chicoti Killgore. Ceea ce mă surprinde este că în grup n-au găsit nici o femeie.

– Eu nu sînt surprinsă, răspunse doctorul Archer, o feministă convinsă, spre amuzamentul mult mai cinicului Killgore.

Dar n-avea rost să insiste pe această temă. Îşi desprinse privirea de peretele de monitoare şi ridică memorandumul trimis de la sediu. Oaspeţii lor urmau să fie trataţi ca nişte... oaspeţi. Aveau să fie hrăniţi şi curăţaţi şi aveau să primească orice băutură puteau să bage în ei, numai să-şi continue funcţiile fizice. Epidemiologii erau puţin cam îngrijoraţi din cauză că oaspeţii-subiecţi erau cu toţii nişte vagabonzi dependenţi de alcool. Avantajul folosirii lor, evident, era acela că nimeni nu avea să le simtă lipsa. Foarte puţini dintre ei aveau rude care să ştie vreodată unde să-i caute. Şi încă şi mai puţini aveau pe cineva care să-şi pună problema *unde* să-i caute. Şi nici unul, după calculele lui Killgore, nu avea pe cineva care să cheme autorităţile capabile să-i găsească. Şi chiar dacă s-ar fi întîmplat asta, să se sinchisească Poliţia Metropolitană din New York? Puţin probabil.

Nu, toţi „oaspeţii“ lor erau oameni pe care societatea îi ştersese din catastife mai puţin agresiv, dar la fel de definitiv precum îi ştersese Hitler pe evrei, deşi oarecum mai justificat, gîndeau Archer şi Killgore. Omul, o capodoperă? De unde şi pînă unde? Aceste exemplare ale unei specii care pretindea că era asemenea lui Dumnezeu erau mai puţin folositoare decît animalele de laborator pe care le înlocuiau. Iar pentru Archer erau chiar mai puţin atrăgători, deşi ea nutrea oarecare sentimente pentru iepuri, ba chiar şi pentru cobai. Killgore găsea acest lucru amuzant. Nici lui nu-i păsa prea tare de oamenii ăştia. Ceea ce conta era specia în ansamblu, nu? Iar în ceea ce-i privea pe aceşti „oaspeţi“, ei bine, nu erau nici măcar exemplare bune ale oamenilor sub standard, de care specia se putea lipsi bucuroasă. Killgore, pe de altă parte, era indispensabil speciei. La fel şi Archer, cu toate ideile ei stupide în materie de sex şi politică. Cu aceste gînduri în minte, Killgore reveni la însemnările şi formularele aferente. A doua zi urma examinarea fizică. Avea să fie o distracţie pe cinste, era sigur de asta.

2

PE CAI, COW-BOY

Primele două săptămîni se scurseră într-un mod destul de plăcut. Chavez alerga deja cele cinci mile fără să simtă nici o neplăcere, făcea numărul cerut de flotări laolaltă cu echipa şi ţintea mai bine sau cel puţin la fel de bine ca jumătate dintre ei, dar nu la fel de bine cum trăgeau Connolly sau americanul Hank Patterson. După ce trăsese peste 300 de gloanţe zilnic, în tentativa de a-i egala şi pe aceştia, Ding conchisese că indivizii probabil că se născuseră cu pistolul lîngă ei, în leagăn. Poate că trebuia să-şi dea arma pe mîna unui meseriaş, să i-o mai regleze. SAS-ul îl avea la faţa locului pe armurierul regimentului, despre care se spunea că se antrenase cu Sam Colt în persoană. Poate că el avea să mai elibereze sau să mai întărească arcul trăgaciului, îşi zicea Ding. Dar ştia că, de fapt, vorbea mîndria lui rănită. La urma urmei, în meseria asta pistoalele erau elemente secundare. Cu armele lor automate MP-10, produse de H&K, oamenii ăia erau în stare să plaseze foarte rapid trei gloanţe în capul oricărui individ aflat pe o rază de cincizeci de metri. Stînd la birou şi ocupîndu-se de detestabilele hîrţoage, Ding nu putea să

nu recunoască în sinea lui că oamenii ăştia erau cei mai buni soldaţi din cîţi văzuse – sau de care auzise. Mormăi nemulţumit: oare exista cineva pe lumea asta care nu ura să lucreze cu hîrţoagele?

Echipa petrecea o uluitoare cantitate de timp la birouri. Citeau în special rapoarte informative – unde se găseau diverşi terorişti conform agenţiei cutare, sau poliţiei cutare, sau unui informator avid de bani. De fapt, informaţiile respective erau aproape inutile, dar deoarece erau cele mai bune pe care le aveau, le analizau oricum, cel puţin ca pe o formă de ieşire din rutina zilnică. În rapoartele informative se găseau şi fotografiile teroriştilor internaţionali aflaţi încă în libertate. Carlos Şacalul, acum în vîrstă de peste cincizeci de ani şi ispăşind o sentinţă pe viaţă într-o închisoare franceză de maximă securitate, fusese cel mai căutat dintre ei. Fotografiile lui erau procesate pe computer, pentru a simula evoluţia fizionomiei o dată cu înaintarea în vîrstă, iar rezultatele erau comparate cu fotografiile reale făcute de francezi. Membrii echipei îi memorau pe toţi, pentru că vreuna din feţele astea putea să li se ivească în faţă în cine ştie ce noapte, într-un loc necunoscut, într-o străfulgerare scurtă. Şi nu aveai prea mult timp ca să decizi dacă era sau nu cazul să bagi două gloanţe în capul cu pricina. Dacă aveai şansa să pui mîna pe vreun emul de-ai lui Carlos Ilici Ramirez – mintea lui Ding continuă speculaţia – era posibil să nu mai fii nevoit să-ţi plăteşti berea în nici un bar frecventat de poliţişti sau de oamenii de la operaţiunile speciale, atît de celebru deveneai. Adevăratul infern era aici, în vraful ăla de dosare – practic, nişte gunoaie. Dacă următorul Carlos avea să fie prins, asta avea să se întîmple pentru că un obscur poliţist local, poate din Sao Paolo, Brazilia, de pe cine ştie ce coclauri din Bosnia sau din altă parte, avea să audă de la un informator oarecare, iar apoi avea să se ducă la casa respectivă, să verifice cu ochii lui. După aceea, creierul lui avea să reacţioneze la vederea mutrei, pe care avea s-o recunoască după vreuna dintre nenumăratele poze care umpleau secţiile de poliţie din lumea întreagă. Iar după aceea rămînea la latitudinea lui de poliţist de stradă dacă să-l aresteze pe loc pe

ticălos sau, în cazul unei situaţii mai grave, să-i raporteze locotenentului. Şi abia atunci o echipă specială, cum era această Echipă 2 a lui Ding, se deplasa în linişte şi punea mîna pe ticălos, fie cu binişorul, fie altfel, în faţa nevestei şi a copiilor, care habar n-aveau de cariera anterioară a tăticului... iar, la sfîrşit, urma CNN-ul şi tot tărăboiul mass-media.

Asta era problema cu munca de birou. Ţi-o lua mintea razna şi visai cu ochii deschişi. Chavez, maior de conjunctură, se uită la ceas, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre biroul domnişoarei Moony, căreia îi înmînă vraful de dosare. Îi trecu prin cap să întrebe dacă toată lumea era gata, dar probabil că era, pentru că singura persoană pe care ar fi putut s-o întrebe era deja pe drum. În drum, îşi ridică centura şi pistolul. Următoarea haltă era în ceea ce englezii de aici numeau „camera de îmbrăcare". Doar că nu puneai pe tine haine, ci echipamentul de lucru negru ca smoala, completat cu vestele antiglonţ.

Echipa-2 era acolo în păr. Majoritatea se echipaseră deja cu cîteva minute mai devreme şi aşteptau începerea exerciţiului zilnic. Toţi erau relaxaţi, liniştiţi şi zîmbeau, glumind pe şoptite. Cînd toată lumea avu echipamentul complet, se îndreptară spre camera armelor, ca să-şi ridice pistoalele mitralieră. Îşi trecură peste capete curelele duble, după care începură să verifice dacă încărcătoarele erau pline. Montară încărcătoarele în nişele corespunzătoare ale armelor şi puseră siguranţa. Abia atunci începură să verifice dacă armele corespundeau cerinţelor personale ale fiecărui trăgător în parte.

Exerciţiile fuseseră interminabile. Se antrenaseră cît putuseră de mult în doar două săptămîni. Existau şase scenarii de bază, fiecare pentru un alt mediu. Cel pe care-l urau cel mai mult era cel în care pătrundeau într-un avion comercial. Singura parte bună a înghesuielii de acolo era că nici băieţii răi nu aveau unde să fugă. Dar restul era cît se poate de rău. O grămadă de civili între focuri, ascunzişuri bune pentru băieţii răi. Iar dacă vreunul avea asupra lui o bombă adevărată – şi aproape întotdeauna o declarau sus şi tare – atunci nu trebuia decît să apese pe un buton sau să tragă de o coardă, iar dacă individul era fie şi pe jumătate

competent, toată lumea de la bord se făcea scrum. Din fericire, puţini erau dispuşi să moară aşa. Dar Ding şi oamenii lui nu se bazau pe asta. De multe ori, teroriştii păreau să se teamă mai mult de capturare decît de moarte. De aceea, tirul trebuia să fie rapid şi perfect, iar echipa trebuia să dea buzna în avion ca o tornadă din Kansas în miez de noapte. Grenadele *flashbang*, care produceau mult zgomot şi multă lumină, erau absolut esenţiale în asemenea situaţii, ca să-i năucească pe ticăloşi pînă la a-i face incapabili de luptă. Iar atunci puteai să trimiţi cele două gloanţe în capetele devenite ţinte fixe, dar trebuia şi să te rogi bunului Dumnezeu să nu se găsească vreun civil care să încerce să se salveze taman atunci şi să-ţi apară în faţă în Boeing-ul sau Airbus-ul devenit ad-hoc poligon de tir.

– Echipa-2 e gata? întrebă Chavez.

– Da, domnule, veni răspunsul unanim.

Ding îi conduse afară şi alergă împreună cu ei o jumătate de milă pînă la incinta de trageri – o alergare grea, nu ca obişnuitele porţii zilnice de semifond. Johnston şi Weber erau deja la faţa locului, în colţuri opuse ale structurii dreptunghiulare.

– Comanda către Luneta 2-2, spuse Ding în microfonul montat în cască. Ceva de raportat?

– Negativ, 2-6. Absolut nimic, răspunse Weber.

– Luneta 2-1?

– Six, răspunse Johnston, am văzut o draperie mişcîndu-se, dar nimic altceva. Instrumentele indică înăuntru patru pînă la şase persoane vorbitoare de engleză. Nimic altceva de raportat.

– Recepţionat, răspunse Ding, aflat cu restul echipei în spatele unui camion.

Mai aruncă o ultimă privire pe planul interiorului clădirii. Raidul avusese parte de o şedinţă de informare foarte scurtă. Trăgătorii cunoşteau interiorul clădirii atît de bine, încît se puteau plimba prin ea cu ochii închişi. Ştiind aceasta, Ding dădu semnalul de pornire echipei.

Asaltul fu iniţiat de Paddy Connolly, care porni în goană spre uşă. De îndată ce ajunse acolo, îşi lăsă arma H&K să se legene liber de curea şi scoase încărcătura din vesta care atîrna de

costumul antiglonț. Lipi explozibilul autoadeziv de ușă și împinse capsa de detonare în colțul dreapta-sus. O secundă după aceea, se deplasa trei metri mai la dreapta, cu comanda detonatorului în mîna stîngă, pe cînd cu dreapta strîngea mînerul pistolului-mitralieră care țintea acum spre cer.

Bun, își spuse Ding, *a venit timpul să ne deplasăm.*

– Mergem! le strigă el oamenilor lui.

Îndată ce primul dintre ei se ivi de după camion, Connolly apăsă pe butonul detonatorului, iar cadrul ușii se dezintegră. Ușa fu proiectată înăuntru ca un bolid. Primul trăgător, sergentul Mike Pierce, intră în mai puțin de o secundă, dispărînd în gaura fumegîndă și însoțit îndeaproape de Chavez.

Înăuntru era întuneric, iar singura lumină venea prin ușa spulberată. Pierce mătură camera cu arma, văzu că era goală și apoi se postă lateral, lîngă ușa următoare. Cel care intră primul pe ea fu Ding, urmat de restul echipei. Acolo se aflau obiectivele: patru „ținte" și patru ostatici.

Chavez ridică arma MP-10 și trase prin amortizor două gloanțe în capul celui mai apropiat terorist. Văzu cum gloanțele lovesc fix în centrul capului, exact între ochii vopsiți în albastru, iar apoi observă că la dreapta lui, Steve Lincoln făcuse același lucru cu omul lui. În mai puțin de o secundă erau aprinse și luminile din tavan. Totul se terminase. Timpul total de la declanșarea exploziei era de șapte secunde. Exercițiul fusese programat să se desfășoare în opt secunde. Ding puse siguranța la armă.

– Ce mama dracului, John? îi spuse el comandantului lui Rainbow.

La mai puțin de o jumătate de metru de găurile acelea bine plasate în capul țintei se afla Clark, numai zîmbet. Cele două găuri din capul țintei i-ar fi asigurat o moarte instantanee. Nu purta nici un fel de echipament de protecție, cum nu purta nici Stanley, aflat în partea îndepărtată a camerei, care încerca și el să schițeze un zîmbet. Mai mult, pe scaunele din centru se aflau doamna Foorgate și doamna Montgomery. Prezența femeilor îl surprinse pe Chavez. Dar își aminti la timp că și ele erau

membre ale echipei şi că probabil erau foarte nerăbdătoare să arate că erau alături de băieţi. Se văzu nevoit să le admire curajul, deşi le considera puţin sărite de pe fix.

– Şapte secunde. Cred că merge, deşi cinci secunde ar fi şi mai bine, spuse John, chit că ştia că dimensiunile clădirii erau cele care determinaseră în mare parte timpul în care echipa acoperise distanţa.

Clark începu să inspecteze rezultatele. Ţinta lui McTyler prezenta o singură gaură. Doar asimetria acesteia arăta că, de fapt, pe acolo trecuseră ambele gloanţe, exact ca la exerciţiile de tir. Oricare dintre oamenii ăştia merita să fie al treilea şi toţi erau mai buni decît fusese el vreodată, dar Clark se gîndea la el însuşi ca la al treilea din formaţie. Metodele de antrenament se îmbunătăţiseră mult de la Vietnam încoace, nu? O ajută pe Helen Montgomery să se ridice de pe scaun. Femeia părea să tremure puţin. Nu era de mirare. Secretarele nu erau plătite să joace roluri de ţinte umane.

– Te simţi bine? întrebă John.

– Da, mulţumesc frumos. A fost foarte palpitant. Ştiţi, pentru mine e prima oară.

– Pentru mine, e a treia, spuse şi Alice Foorgate, ridicîndu-se. Întotdeauna e palpitant, adăugă ea cu un zîmbet.

– Şi pentru mine la fel, îşi spuse Clark. Oricîtă încredere ar fi avut în Ding şi în oamenii lui, să te afli în preajma unei ţevi de mitralieră şi să vezi flăcările izbucnind de acolo era o experienţă care-ţi îngheţa sîngele în vine. Iar renunţarea la armură nu fusese nici ea o alegere prea deşteaptă, deşi el o justifica pentru liniştea proprie prin necesitatea de a vedea mai bine eventualele greşeli. Evident, nu văzuse nici o eroare importantă; băieţii erau ai naibii de buni.

– Excelent, spuse Stanley de la marginea platformei şi arătînd spre unul dintre băieţi. Dumneata...

– Patterson, domnule, spuse sergentul. M-am împiedicat puţin la intrare.

Se întoarse să vadă de ce se poticnise: era o bucată din uşa făcută ţăndări, de care aproape se împiedicase.

– Ţi-ai revenit foarte bine, sergent Patterson. Văd că nu ţi-a fost deloc afectată ţinta.

– Nu, domnule, spuse Hank Patterson, fără a zîmbi prea tare.

Şeful echipei se îndreptă spre Clark, verificînd pe drum încă o dată piedica armei.

– Domnule C, cred că ne puteţi declara complet apţi de acţiune, spuse Chavez cu un zîmbet mîndru. Tipii răi ar cam trebui să-şi păzească pielea. Echipa-1 cum stă?

– Cu două zecimi de secundă mai rapizi, răspunse John, bucuros că-i putea administra prea entuziastului şef de la 2 un mic duş rece. Şi mulţumesc.

– Pentru ce?

– Că nu l-ai spulberat pe bătrînul tău socru.

John îl bătu pe umăr şi ieşi din cameră.

– În regulă, oameni buni, luă cuvîntul Ding către echipa lui, să-i lăsăm pe şefi cu ale lor şi să trecem la analiza critică.

Nu mai puţin de şase camere de luat vederi înregistraseră misiunea. Stanley avea să treacă peste ele cadru cu cadru, iar analiza avea să fie urmată de o bere la clubul subofiţerilor Regimentului SAS. Englezii – Ding aflase asta în cele două săptămîni scurse – îşi luau foarte în serios berea, iar Scotty McTyler era tare la *darts*; putea arunca săgeţile la fel de precis pe cît trăgea Homer Johnston cu puşca. Era întrucîtva o încălcare a protocolului faptul că Ding, avînd temporar gradul de maior, ieşea la o băută cu oamenii lui, cu toţii sergenţi. Explicase mai sus asta prin faptul că el însuşi fusese un umil sergent de companie, înainte să-l ia CIA şi îi delecta cu poveşti din fosta lui viaţă printre *ninja* – poveşti pe care ceilalţi le ascultau cu un amestec de respect şi amuzament. Oricît de bine ar fi fost la Divizia 7 Infanterie Uşoară, aici era cu adevărat frumos. Chiar şi Domingo trebui să recunoască asta, după cîteva halbe cu bere John Courage.

– Ia zi, Al, ce crezi? întrebă John.

Micul bar din biroul lui era deschis. Evident, Stanley alesese un scotch la prima distilare. Clark sorbea dintr-un Wild Turkey.

– Băieţii? întrebă Stanley, ridicînd din umeri. Din punct de vedere tehnic, sînt foarte competenţi. Ţinta este exact cum trebuie, forma fizică e bună. Reacţionează bine la toate obstacolele şi la situaţiile neprevăzute. La urma urmei, nu ne-au omorît cu vreun glonţ rătăcit, nu?

– ...dar? întrebă Clark cu o privire curioasă.

– Dar nu ştii niciodată ce apare într-o situaţie de luptă adevărată. Evident, sînt la fel de buni ca ăia de la SAS, dar cei mai buni dintre ei sînt foşti membri SAS.

Pesimism caracteristic celor de pe bătrînul continent... îşi zise John Clark. Asta era necazul cu europenii: nu aveau pic de optimism şi arătau mereu partea proastă a lucrurilor, în loc să evidenţieze ce mergea bine.

– Chavez?

– Superb flăcău, recunoscu Stanley. Aproape la fel de bun ca Peter Covington.

– Sînt întru totul de acord, recunoscu şi Clark, în ciuda faptului că se vorbea de ginerele lui.

Dar Covington era la Hereford de şapte ani. Peste cîteva luni Ding avea să fie la fel de bun. Oricum era foarte aproape. Deja departajarea oamenilor se făcea după cît reuşise fiecare să doarmă în noaptea precedentă, iar în scurt timp avea să fie şi mai anevoioasă în funcţie de ce avea să mănînce fiecare la micul dejun al zilei respective. Una peste alta, îşi spuse John, avea oamenii potriviţi, antrenaţi pînă la nivelul potrivit. Acum nu mai avea altceva de făcut decît să-i păstreze în starea asta. Antrenament, antrenament şi iar antrenament.

Nici unul dintre ei nu ştia că acţiunea începuse deja...

– Să te-aud, Dimitri, spuse bărbatul.

– Poftim? răspunse Dimitri Arkadeevici Popov, jucîndu-se cu votca din pahar.

– Unde şi cum începem? întrebă omul.

Se întîlniseră printr-o întîmplare fericită, cel puţin asta era părerea amîndurora. Se întîmplase la Paris, la o cafenea cu mese pe trotuar. Se găseau la cîteva mese unul de altul, cînd

unul dintre ei remarcase că celălalt era rus şi îi pusese cîteva întrebări simple despre posibilităţile de afaceri în Rusia. Popov, fost factor de răspundere în KGB, care acum amuşina în căutarea ocaziilor de a intra în lumea capitalismului, îşi dăduse repede seama că americanul din faţa lui avea o grămadă de bani şi că, prin urmare, merita să-l cultivi. Îi răspunsese la întrebări în mod clar şi deschis, lucru din care americanul îşi dăduse uşor seama ce ocupaţie precedentă avusese rusul. Asta reieşea uşor din cunoaşterea perfectă a cîtorva limbi (engleza, franceza şi ceha), precum şi din buna cunoaştere a Washingtonului. În mod clar, Popov nu era diplomat, fiind prea deschis şi direct în exprimarea opiniilor, ceea ce determinase şi avansarea lui în fostul KGB sovietic pînă la gradul de colonel – deşi el însuşi se considera demn de stelele mari de general. Cum se întîmpla de obicei, un lucru condusese la altul. Mai întîi, schimbul de cărţi de vizită, apoi o călătorie în America cu Air France, la clasa I, angajarea pe postul de consultant pe probleme de securitate, pe urmă o serie de întîlniri care duseseră încet-încet într-o direcţie care îl surprinsese mai mult pe rus decît pe american. Popov îl impresionase pe celălalt cu cunoştinţele asupra măsurilor de securitate luate pe străzile oraşelor străine, după care discuţia lunecase spre domenii cu totul diferite.

– Cum se face că ştii toate lucrurile astea? îl întrebase americanul în biroul lui din New York.

După trei votci, răspunsul rusului fusese un zîmbet cu gura pînă la urechi:

– Normal că-i cunosc pe oamenii ăştia. M-am ocupat de o groază de lucruri înainte să ies din serviciul patriei mele.

– Chiar ai lucrat cu terorişti? întrebase bărbatul, surprins.

Încă de atunci îi încolţise o idee.

Popov trebuise să explice contextul ideologic al epocii respective:

– E cazul să-ţi aminteşti că pentru noi nu erau deloc terorişti. Erau nişte tovarăşi de-ai noştri, credeau în valorile marxism-leninismului şi ale păcii, nişte camarazi în lupta pentru eliberarea

omului. Adevărul este că foloseam nişte nebuni dispuşi să-şi sacrifice viaţa pentru un sprijin de un fel sau de altul.

– Chiar aşa? întrebase din nou americanul, surprins. Credeam că sînt mînaţi de ceva mai important.

– O, da, sînt, îl asigurase Popov, dar idealiştii erau nişte proşti, nu eşti de acord cu mine?

– Unii dintre ei sînt, recunoscuse gazda, făcînd semn cu capul oaspetelui să continue.

– Erau nişte tipi care credeau în toate idealurile propagandistice, în toate promisiunile, nu-ţi dai seama? Şi eu am fost membru de partid, şi eu am spus cuvinte luate din documentele de partid, am participat la şedinţe de partid, mi-am plătit cotizaţia de partid. Am făcut toate astea pentru că am fost nevoit, dar, de fapt, eu ţineam de KGB. Călătoream peste hotare. Am văzut ce fel de viaţă se duce în Occident. Preferam să călătoresc în străinătate, în scop de... afaceri, decît să lucrez într-un birou din Piaţa Jerjinski nr. 2. Hrană mai bună, haine mai bune, totul era mai bun. Spre deosebire de tinerii aceia nebuni, eu cunoşteam adevărul, conchisese el, închinînd cu paharul pe jumătate gol.

– Şi acum ce fac tinerii aceia...?

– Se ascund, răspunsese Popov. Cei mai mulţi dintre ei s-au ascuns. Unii şi-au luat slujbe, dar, probabil, au funcţii de trepăduşi, deşi majoritatea au studii universitare.

– Mă întreb...

O privire somnoroasă reflecta gradul de îmbibare alcoolică a interlocutorului, într-o reprezentare atît de fidelă, încît Popov se întrebase serios dacă era sinceră sau nu.

– Ce te întrebi?

– Mă întreb dacă ar mai putea fi contactaţi...

– Absolut sigur, dacă există un motiv serios. Contactele mele – şi Popov îşi lovi tîmpla – vezi tu, asemenea lucruri nu se evaporă, pur şi simplu.

Unde bătea oare omul ăsta?

– Dimitri, vezi tu... pînă şi cîinii răi îşi au utilitatea lor şi foarte adesea, ştii... se întrerupsese americanul, cu un zîmbet stînjenit.

În acel moment, Popov îşi pusese întrebarea dacă ceea ce văzuse în filme chiar era adevărat. Oare magnaţii îşi suprimau efectiv rivalii comerciali? Părea o nebunie... dar poate că filmele alea nu erau chiar ficţiuni...

– Spune-mi, continuase americanul, chiar ai lucrat cu oamenii aceia – ştii tu, adică ai planificat acţiuni de-ale lor?

– Planificat? Nu, răspunsese rusul, clătinînd din cap. E adevărat, le-am acordat o oarecare asistenţă, la ordinele guvernului meu. Cel mai des, am acţionat în calitate de curier sau ceva asemănător.

Nu fuseseră misiuni de răsplată, pur şi simplu făcuse pe poştaşul care avea menirea să le transmită acelor copii perverşi mesaje speciale, dar se achitase cu brio de misiune, date fiind calităţile lui de om de acţiune şi capacitatea de a discuta despre orice şi cu oricine. Contactele acelea erau foarte greu de manipulat o dată ce se deciseseră să facă ceva. Popov fusese o *nălucă*, potrivit terminologiei occidentale, un excelent agent de informaţii pe teren. După cunoştinţa lui, nu fusese niciodată identificat de vreunul dintre serviciile vestice de contraspionaj. Altfel, cu greu şi-ar fi putut închipui că sosirea lui la Aeroportul Internaţional JFK putea să rămînă atît de neluată în seamă.

– Deci poţi efectiv să iei legătura cu aceşti oameni?

– Da, pot, îşi asigurase Popov interlocutorul.

– Remarcabil, spusese americanul, ridicîndu-se. Ce-ai zice să luăm cina împreună?

La sfîrşitul cinei, Popov se alegea cu o sută de mii de dolari pe lună, în calitate de consultant special. Şi, în acelaşi timp, se întreba – fără să-i pese prea mult – unde avea să-l ducă, de fapt, această nouă slujbă. Pentru un om cu gusturi atît de sofisticate şi scumpe, o sută de mii de dolari era o sumă bunicică.

Acum, zece luni mai tîrziu, Popov bea aceeaşi votcă, la fel de bună, cu aceleaşi două cuburi de gheaţă.

– Unde şi cum? şopti Popov.

Îl amuza actuala poziţie şi ceea ce făcea aici. Ciudată era viaţa asta, uite pe ce cărări te ducea. La urma urmei, tot ce făcuse în după-amiaza aceea era să-şi omoare timpul, în aşteptarea venirii unui fost „coleg“ de la DGSE.

– Şi pentru cînd s-a hotărît?

– Da, Dimitri, s-a stabilit şi data.

– Ştiu pe cine să întîlnesc şi pe cine să chem pentru aranjarea unei întîlniri.

– Trebuie s-o faci în persoană? întrebă americanul.

O întrebare idioată, o catalogă Popov. Dar nu-i adresă decît un zîmbet îngăduitor:

– Da, prietenul meu drag, nu se poate decît în persoană. Asemenea lucruri nu se aranjează prin fax.

– Dar asta înseamnă să rişti.

– Riscul este mic, pentru că întîlnirea va avea loc într-un loc sigur. Nimeni nu-mi va face fotografii. Mă vor recunoaşte doar după o parolă şi un nume de cod. Şi, evident, după bani...

– Cît?

Popov ridică din umeri:

– Să zicem... cinci sute de mii de dolari? Bani gheaţă, evident, în dolari americani, mărci germane, franci elveţieni, asta depinde de ce preferă... prietenul nostru, adăugă el, ca să clarifice lucrurile.

Gazda lui mîzgăli ceva pe o hîrtie şi i-o înmînă:

– Asta îţi trebuie ca să iei banii.

Şi cu aceasta, lucrurile demarară. Morala este un lucru foarte schimbător, în funcţie de cultura, experienţa şi principiile individuale ale oamenilor. În cazul lui Dimitri, cultura din care provenea îl dotase cu reguli stricte şi rapid aplicabile, experienţa de viaţă era să facă uz exact de acele lucruri, iar filozofia de viaţă era să scoată şi el un ban...

– Ştii, desigur, că misiunea asta are un anume grad de periculozitate pentru mine şi mai ştii şi că salariul meu...

– Salariul tău tocmai a fost dublat, Dimitri.

Un zîmbet:

– Excelent!

Un început bun. Nici măcar Mafia rusească nu-şi avansa oamenii atît de repede.

De trei ori pe săptămînă, exersau lansarea pe coardă de pe o platformă aflată la o înălţime de douăzeci de metri. Cam o dată pe săptămînă se antrenau cu lansări reale, de la bordul unui elicopter pus la dispoziţie de armata britanică. Chavez nu prea se dădea în vînt după lansările astea. În armată, se înscrisese la toate specializările posibile, dar evitase şcoala de desant. Uitîndu-se în urmă, acum i se părea foarte ciudat. Dintr-un motiv sau altul, nu fusese niciodată la Fort Benning.

După paraşutism, aceste lansări pe coardă erau cealaltă fobie a lui. Cu picioarele pe sania elicopterului, se apropia de locaţia lansării. Cu mîinile înmănuşate ţinea frînghia lungă de treizeci de metri, pentru situaţia în care pilotul ar fi evaluat greşit înălţimea. Nimeni nu avea prea mare încredere în pilot, deşi vieţile tuturor depindeau de el. Dar acesta părea bun. Făcea puţin pe cow-boy-ul şi în ultima parte a infiltrării simulate îi dusese într-un luminiş al pădurii. Frunzele copacilor îi măturară lui Ding uniforma destul de blînd, dar în situaţia aceea nici o atingere nu era bine venită. Apoi botul elicopterului făcu un scurt salt în sus, din cauza frînării dinamice. Chavez ţinea picioarele strînse, iar cînd botul reveni la orizontală, eliberă mecanismul cu scripet şi se lăsă să cadă liber. Întreaga şmecherie a manevrei era să frînezi abia în apropierea solului şi să ajungi pînă acolo destul de repede, ca să nu-i oferi inamicului o ţintă care se mişcă. Gata, picioarele îi atinseră solul. Lăsă coarda liberă, luă arma H&K în ambele mîini şi se îndreptă spre obiectiv, după ce supravieţuise celei de-a paisprezecea lansări cu coarda, a treia din elicopter.

Îndeletnicirea asta are un aspect teribil de amuzant, îşi spuse el în vreme ce alerga. Era din nou soldatul care depunea efort fizic, o meserie pe care o iubise pe vremuri şi de care activitatea de la CIA îl îndepărtase. Chavez era un om căruia îi plăcea să

nădușească, care se bucura de epuizarea fizică a soldatului pe teren și care, mai presus de toate iubea să facă toate astea cu alții care erau de calibrul lui. Era greu. Era periculos; fiecare membru al echipei suferise cel puțin o rănire ușoară în luna care trecuse – toți, mai puțin Weber, care părea făcut din oțel – și, mai devreme sau mai tîrziu, spuneau statisticile, unul dintre ei avea să sufere o rănire gravă, cel mai probabil un picior rupt de la coborîrea pe coardă. Unitatea Delta de la Fort Bragg rareori avea o echipă completă, gata de intrare în misiune, din cauza accidentelor și a rănirilor. Dar antrenamentul dur însemna o luptă ușoară. Acesta era motoul oricărei armate competente din lume. Evident, o exagerare, dar nu prea mare. Privind înapoi din locul lui acoperit, Chavez văzu cum Echipa-2 coborîse în întregime și se deplasa spre el – chiar și Vega, ceea ce era remarcabil. Datorită culturismului care-i dezvoltase mult partea superioară a corpului, Chavez era întotdeauna îngrijorat de gleznele lui. Weber și Johnston se repeziră glonț la locurile desemnate, fiecare purtînd cu el pușca dotată cu vizor și periscop. Radiourile montate în cască funcționau, fîșîind, datorită sistemului de codificare digitală, care făcea ca doar membrii echipei să audă ce se spunea. Ding se întoarse și văzu că toți se aflau în poziția indicată la ședința de pregătire, gata pentru următorul ordin de deplasare.

Camera de comunicații se afla la al doilea nivel al clădirii a cărei renovare nu fusese terminată. Avea obișnuitul număr de telexuri pentru diversele agenții de știri din lume, plus televizoare fixate pe CNN, Sky News și alte cîteva posturi. Toate acestea erau supravegheate de niște indivizi pe care englezii îi denumeau „cititori", care la rîndul lor erau supravegheați de un ofițer de informații de carieră. În schimbul actual se găsea un american de la Agenția Națională pentru Securitate, un maior al Forțelor Aeriene care se îmbrăca în mod obișnuit în haine civile și care nu-și trăda naționalitatea sau natura pregătirii.

Maiorul Sam Bennett se adaptase bine mediului. Soția și fiul lui nu erau deloc încîntați de postul local de televiziune, dar găsiseră că vremea de acolo era foarte bună. În plus,

descoperiseră un teren de golf foarte bun, la o distanţă destul de mică de mers cu maşina. În fiecare dimineaţă alerga trei mile doar aşa, ca să vadă mîncătorii ăştia de şerpi că nu se ramolise de tot. Şi abia aştepta să meargă la vînătoare de păsări, peste cîteva săptămîni. Altfel, slujba i se părea destul de uşoară. Generalul Clark părea un şef de treabă şi toată lumea era de părerea lui. Aprecia informaţiile limpezi şi rapide, ceea ce era exact modul în care îi plăcea lui Bennett să le livreze. Nici nu era unul dintre cei care urlă la tine. Bennett lucrase pentru cîteva asemenea maimuţe urlătoare în cei doisprezece ani de serviciu în uniformă. Iar Bill Tawney, şeful echipei de informaţii britanice, era tot ce-şi putea dori Bennett ca şef – un tip liniştit, gînditor, inteligent. Bennett băuse cîteva halbe cu bere în ultimele săptămîni la Clubul Ofiţerilor de la Hereford.

Dar slujbele astea erau plicticoase cea mai mare parte a timpului. Lucrase la Centrul de Supraveghere al ASN, o încăpere uriaşă, cu un tavan jos şi cu o grămadă de separeuri, cu televizoare şi imprimante care generau un zumzet constant, care putea înnebuni uşor pe oricine în timpul lungilor nopţi în care încercau să afle tot ce se întîmpla în nenorocita asta de lume. Bine că măcar englezii ăştia nu vor să prindă tot ce zboară. Măcar putea să se mai ridice şi să facă şi el cîţiva paşi. Echipa de aici era tînără. Doar Tawney era sărit de cincizeci de ani, dar lui Bennett îi plăcea şi asta.

– Domnule maior! se auzi o voce de la telexurile agenţiilor de ştiri. Avem o luare de ostatici în Elveţia.

– Ce agenţie a transmis asta? întrebă Bennett, în drum spre locul cu pricina.

– France Presse. E o bancă, o nenorocită de bancă, raportă caporalul, în vreme ce Bennett se apropia, ca să poată citi.

Dar nu putea citi, pentru că nu cunoştea limba franceză. Caporalul ştia şi traducea din zbor. Bennett ridică un receptor telefonic şi apăsă un buton.

– Domnule Tawney, avem un incident la Berna. Un număr necunoscut de infractori au ocupat sediul central al Băncii Comerciale. În bancă sînt ţinuţi prizonieri cîţiva civili.

– Altceva, domnule maior?

– Deocamdată, nimic. Evident, poliţia se află la faţa locului.

– Foarte bine, vă mulţumesc, domnule maior Bennett.

Tawney închise şi trase un sertar de la birou, din care scoase o carte specială. A, da, ştia chestia asta. Apoi formă numărul Ambasadei Britanice din Elveţia.

– Cu domnul Gordon, vă rog, îi spuse el centralistei.

– Gordon la telefon, se auzi cîteva secunde mai tîrziu.

– Dennis, aici Bill Tawney.

– Bill, n-am mai primit veşti de la tine de o bună bucată de vreme. Cu ce pot să-ţi fiu de folos? îl întrebă politicos interlocutorul lui.

– Banca Comercială Berna, sediul central. Se pare că există acolo o problemă cu ostatici. Vreau să-mi evaluezi situaţia şi să-mi raportezi concluziile.

– În ce scop, Bill? întrebă Dennis.

– Avem o... înţelegere cu guvernul elveţian. Dacă poliţia lor nu poate să rezolve situaţia, am putea fi solicitaţi să furnizăm asistenţă tehnică. Cine din ambasadă asigură legătura cu poliţia?

– Tony Armitage. A fost la Scotland Yard. E bun la delicte financiare şi la altele asemănătoare.

– Ia-l cu tine, ordonă Tawney. Îmi raportezi direct mie, îndată ce ai ceva.

Şi Tawney îi dădu numărul lui.

– Minunat. Pot să-ţi spun că la Geneva era oricum o după-amiază foarte plicticoasă. O să-mi ia cîteva ore.

Şi probabil că n-o să se lase cu nimic, gîndiră amîndoi.

– Am să fiu aici. Mulţumesc, Dennis.

După care Tawney plecă din birou şi urcă la etaj, să se uite la televizor.

În spatele clădirii Cartierului General Rainbow se aflau patru antene parabolice pentru recepţionarea sateliţilor de comunicaţii suspendaţi deasupra Ecuatorului. O simplă verificare le arătă pe canalul cărui satelit se aflau emisiunile posturilor elveţiene – ca în cazul mai tuturor ţărilor, era mai simplu să transmiţi printr-un satelit decît să emiţi în reţele terestre, prin cablu coaxial. Curînd,

primeau ştiri în direct de la o staţie locală. Deocamdată, la faţa locului se găsea o singură cameră de luat vederi. Ea arăta exteriorul unei instituţii – elveţienii aveau tendinţa de a construi sediile de bănci ca pe nişte castele urbane, deşi o anume nuanţă germanică le făcea să pară puternice, ostile. Vocea era a unui reporter care discuta cu staţia, nu vorbea publicului. Un interpret traducea totul.

– Nu, nu am nici o idee. Poliţia nu ne-a spus nimic încă, spunea translatorul cu o voce monotonă.

Apoi pe linie apăru o nouă voce.

– E un cameraman, spuse traducătorul, pare să fie un cameraman... e ceva acolo...

Camera de luat vederi făcuse un prim-plan cu o formă umană care avea ceva pe cap, un fel de mască.

– Ce fel de armă e aceea? întrebă Bennett.

– Este un Model 58 de producţie cehă, spuse pe loc Tawney. Aşa se pare. Al dracului de bun individul cu camera.

– Ce a spus? se auzi traducerea întrebării studioului către reporter.

Traducătorul continuă cu vocea lui monotonă, abia uitîndu-se la imaginea de pe ecranul TV.

– Nu ştiu, n-am auzit, era prea mult zgomot aici. A strigat ceva, n-am auzit ce.

– Cîţi oameni?

– Nu e sigur, Wachtmeister-ul a spus că înăuntru erau douăzeci de oameni, clienţi şi angajaţi ai băncii. Aici, afară, ne aflăm doar cameramanul şi cu mine. Văd şi vreo cincisprezece poliţişti.

– Probabil că mai sînt şi alţii pe drum, suspină cel de la staţie.

După aceea, pe linie nu se mai auzi nici un sunet. Camera se închise, iar sunetul reveni, spunînd că omul de la cameră se deplasa în alt loc, lucru confirmat în scurt timp de revenirea imaginii, un minut mai tîrziu. Clădirea se vedea acum sub un unghi diferit.

– Care-i treaba, Bill?

Tawney şi Bennett se întoarseră şi-l văzură pe Clark între ei, în spate.

– Am venit să discut ceva cu voi, dar secretara mi-a spus că aveţi nu ştiu ce chestie pe cap.

– S-ar putea, răspunse şeful secţiunii Informaţii. Am pus staţia 6 din Geneva să trimită doi oameni acolo, ca să evalueze situaţia. Avem, într-adevăr, o înţelegere cu guvernul elveţian, pe care acesta ar putea-o invoca. Bennett, a apărut ceva la vreo televiziune comercială?

Bennett clătină din cap:

– Nu, domnule. Deocamdată, păstrează tăcerea.

– Bun, zise Tawney. John, ce echipă e pe fază acum?

– Echipa-2, Chavez şi Price. Tocmai termină un exerciţiu de rutină. În cît timp crezi că ar fi cazul să declarăm starea de alertă?

– Am putea începe chiar acum, spuse Bill, deşi se prea poate ca situaţia să nu fie nimic altceva decît un simplu jaf al unei bănci. Doar Elveţia e plină de bănci, nu?

Clark scoase din buzunar un radio miniatural şi apăsă pe un buton:

– Chavez, aici Clark. Tu şi Price vă veţi prezenta imediat la camera de comunicaţii.

– Six, sîntem pe drum, veni răspunsul.

– Mă întreb ce ar putea să fie, îi spuse Ding sergentului-major.

Aflase în ultimele trei săptămîni că Eddie Price era un soldat bun, cum rar găseşti: calm, inteligent, liniştit, cu multă experienţă de teren.

– Cred că vom afla acolo, domnule, răspunse Eddie.

Ştia că ofiţerii simt nevoia să vorbească mult. Iar dovada nu întîrzie să apară.

– De cît timp eşti în armată, Eddie?

– De aproape treizeci de ani, domnule. M-am înscris copil de trupa, la cincisprezece ani. Regimentul de paraşutişti, con-[illegible] întrebare. La douăzeci şi patru de ani am intrat în SAS şi acolo sînt de atunci.

– Ei bine, sergent-major, sînt foarte fericit că te afli lîngă mine, spuse Chavez, intrînd în maşină, pentru a merge spre clădirea statului-major.

– Mulţumesc, domnule, răspunse sergentul-major.

Chavez ăsta e un tip de treabă, îşi zise, *poate chiar un bun comandant, deşi asta rămîne de văzut.* Ar fi putut să-ţi pună şi el nişte întrebări, dar nu, nu era încă timpul. Oricît de bun era, Price nu ştia nimic despre militarii americani.

Eddie, ar trebui să fii de mult ofiţer. Dar Ding nu-şi spuse gîndurile cu voce tare. În America, individul ar fi fost jumulit de uniformă şi trimis la şcoala de ofiţeri de comandă, poate cu un colegiu absolvit între timp, cu ajutorul armatei. Altă cultură, alte reguli, îşi spuse Chavez. Ei bine, lui îi convenea: avea lîngă el un sergent-major al dracului de bun. Peste zece minute, trăgea în parcarea din spate şi intra în clădire, îndreptîndu-se spre Comunicaţii.

– Hei, domnule C, care-i problema?

– Domingo, există o şansă să avem ceva pentru tine şi echipa ta. Berna, Elveţia. Atacul unei bănci a degenerat într-o situaţie cu ostatici. Deocamdată asta e tot ce ştim.

Clark arătă spre ecranul televizorului. Chavez şi Price puseră mîna pe două scaune şi le traseră mai aproape.

Chiar dacă nu ieşea nimic, era bună ca situaţie de alertă. Mecanismele pre-planificate se puseseră în mişcare. La primul nivel, se aranjau deja rezervările de locuri la nu mai puţin de patru curse de la Gatwick spre Elveţia, iar două elicoptere erau deja în drum spre Herreford, pentru a-i transporta spre aeroport pe oamenii lui şi echipamentul. British Airways fusese deja contactat şi somat să accepte un transport sigilat – inspectarea echipamentului pe un zbor internaţional ar fi făcut multe valuri. Dacă alerta continua, membrii Echipei-2 aveau să se schimbe în haine civile, inclusiv cravatele şi sacourile pe care le urau atît de mult. Clark considera măsura puţin exagerată. Era cam greu să faci din nişte soldaţi bancheri, nu?

– Deocamdată nu se întîmplă nimic, spuse Tawney. Sam, poţi să rulezi benzile cu cele întîmplate mai înainte?

– Da, domnule.

Maiorul Bennett derulă o bandă şi apoi apăsă pe butonul de rulare al telecomenzii.

– Au 58-uri ceheşti, spuse Price imediat. Nu s-a văzut nici o figură?

– Nimic. E singurul detaliu pe care-l avem despre subiecţi, răspunse Bennett.

– Cam ciudate arme pentru nişte simpli spărgători, remarcă sergentul-major.

Chavez întoarse capul. Iată că mai avea de învăţat despre europeni. Uite, bandiţii de aici nu foloseau puşti de asalt.

– Asta cred şi eu, spuse Tawney.

– Sînt arme de terorişti? îşi întrebă Chavez secundul.

– Da, domnule. Cehii au produs o grămadă. Sînt foarte compacte, după cum vedeţi. Lungi doar de şaizeci de centimetri, fabricate de fabrica Uherski Brod. Au treizeci şi nouă de gloanţe de tip sovietic, de 7,62 mm. Au selector de automat şi unul de foc cu foc. Foarte ciudată armă pentru un bandit elveţian, sublinie încă o dată ideea Price.

– De ce? întrebă Clark.

– Pentru că în Elveţia se fac arme mult mai bune pentru apărarea teritorială, domnule. Toţi cetăţenii sînt soldaţi şi îşi ţin armele în dulapuri, acasă. Nu e deloc greu să furi cîteva asemenea arme.

Clădirea începu să vibreze uşor la sunetul elicopterelor care aterizau nu prea departe de ea. Clark îşi privi ceasul şi dădu aprobator din cap. Veniseră exact la timp.

– Ce ştim despre împrejurimi? întrebă Chavez.

– Ne lămurim imediat, bătrîne, îl asigură Tawney. Deocamdată nu avem decît imaginile TV.

Ecranul TV arăta o stradă obişnuită, lipsită de traficul rutier, pentru că poliţia locală deviase maşinile şi autobuzele departe de bancă. Vedeau obişnuitele case de piatră care mărginesc orice stradă obişnuită dintr-un oraş oarecare. Chavez se uită la Price, ai cărui ochi erau fixaţi pe imaginile de pe cele două ecrane – pentru că încă o televiziune elveţiană trimisese la faţa locului o

echipă de filmare, iar ambele semnale fuseseră decodificate – pirat! – de pe satelit. Interpretul continua să traducă observațiile transmise de la fața locului de cameramani și de reporteri către redacții. Spuneau foarte puține lucruri, majoritatea bîrfe care puteau fi împărtășite colegului de birou. O cameră mai prindea ocazional mișcarea unei perdele, dar asta era tot.

– Probabil că poliția încearcă să stabilească legătura cu amicii noștri prin telefon, ca să discute cu ei și să-i îndemne la rațiune, cum scrie la carte, spuse Price, dîndu-și seama că avea mai multă experiență practică în această privință decît toți cei din încăpere.

Ceilalți știau doar teorie, dar teoria nu era întotdeauna suficientă.

– Într-o jumătate de oră vom afla dacă este o misiune pentru noi sau nu.

– Cît de buni sînt polițiștii elvețieni? îl întrebă Chavez pe Price.

– Sînt foarte buni, domnule, dar nu au prea multă experiență în domeniul evenimentelor serioase cu ostatici.

– De aceea și avem înțelegerea cu ei, puse Tawney punctul pe i.

– Da, domnule, spuse Price, lăsîndu-se pe spate și scoțînd o pipă din buzunar. Pot să fumez?

Clark clătină din cap.

– Nu avem nici un cerber pe linie de sănătate printre noi, domnule sergent-major. Ce înțelegi prin „eveniment serios cu ostatici"?

– Criminali cu un scop precis, teroriști, spuse Price, ridicînd din umeri. Niște tipi suficient de proști ca să-și pună viața în joc. Niște indivizi care omoară ostatici doar ca să arate cît sînt de hotărîți.

Niște indivizi de tipul celor pe care trebuie să-i omorîm. Dar nu era nevoie ca Price să adauge și asta.

John Clark își dădu seama că în camera aceea se aflau o grămadă de minți strălucite care nu făceau nimic, mai ales Bill Tawney. Dar fără informații nu puteai să tragi concluzii à la Sherlock Holmes. Toți ochii erau lipiți de ecranele TV care nu

arătau mare lucru, iar Clark simți dintr-o dată că-i lipseau remarcele idioate ale reporterilor, care umpleau de obicei această tăcere. Singurul lucru interesant care se comunica era că se încercau discuții cu polițiștii locali, dar că aceștia nu spuneau nimic. Doar că se străduiau, pînă acum fără succes, să stabilească legătura cu băieții răi. Aici probabil că poliția mințea, dar în asemenea cazuri trebuia să mintă mass-media și publicul, pentru că orice terorist competent măcar pe jumătate are la el un televizor portabil și pune pe cineva să-l urmărească. Doar uitîndu-te la televizor puteai să afli multe lucruri. Altfel, nici Clark și nici oamenii lui n-ar fi fost aici, nu?

Protocolul era, în același timp, simplu și complicat. Rainbow avea o înțelegere cu guvernul elvețian. Dacă poliția locală nu se putea descurca, pasa cazul la nivel de canton – adică de stat. Cantonul decidea dacă dă cazul mai departe autorităților federale centrale care, la nivel ministerial, puteau să emită o cerere către Rainbow. Acest întreg mecanism fusese stabilit cu multe luni înainte, ca parte a mandatului încredințat agenției conduse acum de Clark. Strigătul de ajutor avea să ajungă prin Foreign Office la Whitehall, pe malul Tamisei, în centrul Londrei. Lui John i se părea că era prea multă birocrație, dar nu aveai cum s-o eviți, iar el era fericit că nu existau mai multe niveluri care să fie parcurse, cel puțin pe plan administrativ. Dar pînă la emiterea cererii elvețienii nu aveau să spună nimic.

După o oră de vizionare TV, Chavez plecă să pună în stare de alertă Echipa-2. După cum văzuse, soldații lui primiseră situația foarte calm, pregătind echipamentul – nu prea mult – care trebuia verificat. Imaginile TV fuseseră trimise spre monitoarele de pe biroul fiecăruia, iar oamenii lui stăteau liniștiți în scaunele lor, în vreme ce șeful lor se întorcea la Comunicații, iar elicopterele leneveau pe pajiștea de lîngă clădirea Echipei-2. Și Echipa-1 intrase în alertă pasivă, în eventualitatea că elicopterul Echipei-2 se prăbușea în zborul spre Gatwick. Procedura fusese gîndită în detaliu. *Mai puțin teroriștii*, își zise John.

Pe ecranul televizorului, poliţiştii stăteau pe loc, cei mai mulţi cu armele pregătite, iar unii pur şi simplu se uitau. Antrenaţi sau nu, poliţiştii nu puteau fi pregătiţi pentru o situaţie ca aceasta, iar elveţienii, în analizarea evenimentului – aşa cum ar fi făcut oricine în lumea civilizată – nu tratau situaţia altfel decît poliţia din Boulder, Colorado. În Berna nu se mai întîmplase niciodată aşa ceva, aşa că situaţia nu avea cum să facă parte din experienţa poliţiei locale. Faptele erau mult prea grave pentru ca Clark şi ceilalţi să le treacă pur şi simplu cu vederea. Poliţia germană, printre cele mai competente din lume, ratase complet un caz de luare de ostatici la Fürstenfeldbrück, nu pentru că ar fi fost poliţişti slabi, ci din cauză că fusese pentru prima oară cînd se confruntaseră cu aşa ceva. Drept rezultat, cîţiva sportivi israelieni nu se mai întorseseră acasă de la Olimpiada de la München din 1972. Întreaga lume trăsese învăţături, dar, oare, cît de multe? Clark şi ceilalţi îşi puneau exact această întrebare.

Ecranele TV nu mai arătară mare lucru în următoarea jumătate de oră în clădirea de peste drum, dar apoi un ofiţer superior de poliţie ieşi la vedere, cu un telefon celular în mînă. La început, expresia lui fu placidă, dar treptat începu să se schimbe, după care duse la ureche telefonul, parcă aplecîndu-se asupra lui. Apoi ridică mîna liberă în sus, de parcă ar fi fost somat faţă în faţă de cineva.

– Ceva nu merge aici, observă doctorul Paul Bellow, dar fără a-i surprinde pe ceilalţi, mai ales pe Eddie Price, care stătea tensionat în scaunul lui, fără a spune nimic, mulţumindu-se să tragă din pipă.

Să negociezi cu oameni ca aceştia, care controlează o bancă, era o formă aparte de artă, pe care un superintendent de poliţie, oricare ar fi fost rangul lui, mai avea mult pînă s-o înveţe. *E de rău*, îşi zise sergentul-major, *pentru unul sau mai mulţi dintre clienţii băncii.*

– Mi se pare mie sau am auzit o împuşcătură? se auzi glasul interpretului, care traducea cuvintele unuia dintre reporterii de la faţa locului.

– Fir-ar să fie, spuse Chavez calm.

Situaţia escaladase.

La mai puţin de un minut după aceea, uşile de sticlă ale băncii se deschiseră, iar un bărbat în haine civile tîrî un cadavru pe trotuar. Părea să fie un bărbat, dar capul, după cum arătau prim-planurile camerelor de luat vederi, era o masă însîngerată. Civilul cără cadavrul, după care îngheţă, în momentul depunerii pe trotuar.

Deplasează-te spre dreapta, mişcă-te spre dreapta. Chavez parcă voia să strige pînă acolo. Cumva, gîndul lui ajunse la omul fără nume, îmbrăcat într-o haină cenuşie, care, după cîteva clipe de nemişcare, privi în jos şi apoi, pe furiş, o luă spre dreapta.

– Cineva strigă din interiorul băncii, retransmise traducătorul.

Dar orice ar fi strigat, nu reuşi să-l aducă înapoi. Civilul se aruncă în dreapta, departe de uşile duble de sticlă ale băncii şi sub nivelul ferestrelor placate. Acum se afla pe trotuar, cu un metru de granit deasupra capului, invizibil din interiorul clădirii.

– Bună mişcare, bătrîne, observă liniştit Tawney. Acum să vedem dacă poliţia te poate aduce la liman.

Una dintre camere trecu pe poliţistul-şef, care se aventurase în mijlocul străzii cu telefonul celular şi care acum făcea semne disperate civilului să se culce la pămînt. Viteaz sau nebun (încă nu puteau să-şi dea seama), poliţistul se întoarse încet spre linia de maşini de poliţie – uimitor, fără a fi împuşcat. Camerele se fixară iarăşi pe civilul evadat. Poliţiştii se deplasaseră la marginea clădirii şi-i făceau semn omului să se tîrască pînă la ei, ţinînd tot timpul capul la cutie. Poliţiştii în uniformă îşi scoseseră pistoalele-mitralieră. Din atitudinea lor generală se vedea că erau frustraţi şi tensionaţi. Unul dintre ei se uită la cadavrul de pe trotuar, iar oamenii de la Hereford îşi dădură uşor seama la ce se gîndea.

– Domnule Tawney, apel telefonic pe linia 4, se auzi în interfon.

Şeful informaţiilor se deplasă la un telefon şi apăsă pe butonul potrivit.

– Tawney. A, da, Dennis.

– Orice ar fi, tocmai au asasinat un tip.

– Am văzut. Am decodificat nişte transmisii TV.

Ceea ce însemna că drumul la Berna al lui Gordon fusese o risipă de timp – dar parcă nu se lega...

– Îl ai pe numitul Armitage cu tine?

– Da, Bill, s-a dus să discute cu polițiștii.

– Excelent. Aștept vești de la el.

Parcă se vorbiseră. Una din camere prezentă un individ îmbrăcat în haine civile, mergînd spre polițistul-șef de acolo. Omul scoase o legitimație, îi vorbi scurt comandantului și apoi dispăru după un colț.

– Aici Tony Armitage, cu cine vorbesc?

– Aici Bill Tawney.

– Păi, dacă îl cunoașteți pe Dennis, bănuiesc că sînteți de la Six. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

– Ce ți-a spus poliția?

Tawney apăsă pe butonul difuzorului.

– Mi-a spus că situația îi depășește rău de tot și că trimit vorbă la canton, pentru ordine.

– Domnule C? spuse Chavez, ridicîndu-se de pe scaunul lui.

– Transmite elicopterelor să pornească motoarele, Ding. Plecați la Gatwick. Așteptați acolo instrucțiuni ulterioare.

– Înțeles, domnule C. Echipa-2 pleacă.

Chavez coborî scările cu Price după el, apoi sări în mașina care-i duse la clădirea Echipei-2 în trei minute.

– Oameni buni, dacă v-ați uitat la TV, știți ce s-a întîmplat. Pe cai, mergem cu elicopterul la Gatwick!

În vreme ce se îndreptau spre ușă, un brav polițist elvețian tocmai reușea să-l aducă în siguranță pe civilul evadat. Televizorul îl arătă pe bărbatul urcat la repezeală într-o mașină care porni în trombă. Din nou, limbajul corporal exprima multe. Polițiștii adunați acolo, care stătuseră pînă atunci placizi, aveau altă atitudine, cei mai mulți stînd ghemuiți la adăpost, în spatele mașinilor, cu armele în mîini, tensionați, dar încă neștiind sigur ce aveau de făcut.

– Apare în direct la TV, raportă Bennett. Sky News începe emisiunea în cîteva secunde.

– Cred că nu strică, spuse Clark. Unde e Stanley?

– E deja la Gatwick, răspunse Tawney.

Clark înclină aprobator din cap. Stanley urma să se deplaseze împreună cu Echipa-2, ca supervizor de teren. Doctorul Paul Bellow plecase şi el. Urma să meargă cu elicopterul, cu Chavez, pentru a oferi sfaturi asupra aspectelor psihologice legate de situaţia tactică. Clark nu mai avea nimic de făcut; doar să comande cafea şi nişte sandvişuri, să-şi tragă un scaun şi să se aşeze în faţa televizorului. Ceea ce şi făcu.

3

PITICI ŞI PUŞCOACE

Elicopterul îi transportă în exact douăzeci şi cinci de minute şi depuse Echipa-2, cu tot cu bagaje, în porţiunea generală a aeroportului internaţional. Îi aşteptau două dube. Chavez îşi privi oamenii încărcînd într-una dintre ele echipamentul, pentru a fi dus la terminalul British Airways. Acolo nişte poliţişti, care de asemenea îi aşteptau, supervizară descărcarea dubei într-un container de marfă, care avea să fie primul scos din avion după sosirea la Berna.

Dar mai întîi trebuia să aştepte ordinul de pornire în misiune. Chavez îşi scoase telefonul celular, îl deschise şi formă numărul unu din registrul de formare rapidă.

– Clark, se auzi o voce, după ce programul de decodare îşi făcu datoria.

– Aici Ding, John. Am primit ceva de la Whitehall?

– Încă aşteptăm, Domingo. Credem că vom fi sunaţi foarte curînd. Cantonul a trimis cazul mai sus. Ministrul lor de Justiţie tocmai analizează problema.

– Ei bine, spune-i acestui domn de seamă că zborul pleacă de la poarta asta în douăzeci de minute, iar următorul va fi

peste nouăzeci de minute, dacă nu cumva vrei să călătorim cu Swissair. Avem un zbor în patruzeci de minute şi un altul într-o oră şi un sfert.

– Am înţeles, Ding, dar trebuie să aşteptăm.

Chavez trase o înjurătură în spaniolă. Ştia şi el că trebuia să aştepte, dar nu-i plăcea.

– Înţeles, Six. Echipa-2 aşteaptă la rampa de îmbarcare de la Gatwick.

– Înţeles, Echipa-2, aici Rainbow Six. Terminat.

Chavez îşi închise telefonul şi-l strecură în buzunarul cămăşii.

– În regulă, oameni buni, le spuse el băieţilor încercînd să acopere zgomotul motoarelor cu reacţie, trebuie să aşteptăm aici unda verde.

Soldaţii lui înclinară din cap. Erau la fel de nerăbdători să pornească precum era şi şeful lor, dar la fel de neajutoraţi. Membrii britanici ai echipei mai fuseseră acolo şi se împăcau mai uşor cu situaţia decît americanii sau ceilalţi.

– Bill, anunţă la Whitehall că avem douăzeci de minute pînă la plecare şi că plecăm după încă o oră de întîrziere.

Tawney dădu din cap şi se duse la un telefon din colţul încăperii, ca să-şi sune contactul de la Ministerul de Externe. De acolo, mesajul ajunse pînă la ambasadorul britanic din Geneva, căruia i se spuse că SAS oferea asistenţă specială de natură tehnică. Era o situaţie caraghioasă: ministrul de Externe elveţian ştia mai multe despre misiunea de asistenţă decît cel care venea cu oferta. Dar, remarcabil, răspunsul veni în cincisprezece minute: „*Ja*".

– John, misiunea este aprobată, raportă Tawney, el însuşi surprins.

– Bine.

Clark îşi deschise telefonul, apăsă pe butonul 2 şi apoi pe tasta de formare rapidă.

– Chavez, se auzi o voce, suprapusă unui zgomot de fond apreciabil.

– Avem undă verde pentru misiune, spuse Clark. Confirmă.

– Echipa-2 confirmă ordinul de plecare. Echipa-2 se deplasează.

– Afirmativ. Succes, Domingo!

– Mulţumesc, domnule C.

Chavez se întoarse spre oamenii lui şi le făcu semn să se grăbească, semnul care însemna acelaşi lucru în toate armatele din lume. Se urcară în microbuzul desemnat şi porniră spre rampa de la Gatwick. Se opriră la poarta pentru mărfuri ca să ajungă la avion. Chavez îi făcu semn unui poliţist să se apropie, iar Eddie Price dădu ordinul de încărcare a containerului special în Boeingul 757. După aceea, microbuzul mai avansă cincizeci de metri pînă la treptele de la spatele avionului, iar Echipa-2 sări şi porni în sus pe scară. Sus, uşa camerei de control era păzită de un alt poliţist, iar de acolo urcară normal la bordul avionului şi îi înmînară biletele stewardesei, care le indică locurile de la clasa I.

Ultimul ajuns la bord fu Tim Noonan, vrăjitorul în ale tehnicii din echipă. Departe de a fi un tocilar sau un împătimit al tehnicii, Noonan fusese fundaş la Universitatea Stanford, înainte de a fi racolat de FBI. Se antrenase şi el cu armele, ca restul echipei, ca să fie în formă. Înalt de un metru optzeci, cîntărind nouăzeci de kilograme, era mai mare decît majoritatea trăgătorilor lui Ding, dar era primul care recunoştea că nu se putea pune cu ei. Cu toate acestea, trăgea mai mult decît mulţumitor cu pistolul şi cu MP-10-ul şi învăţa repede. Doctorul Bellow şedea pe locul lui de la fereastră şi citea dintr-o carte pe care o extrăsese din bagajul lui de mînă. Era un volum de sociopatie scris de un profesor de la Harvard cu care făcuse un curs cu cîţiva ani în urmă. Restul membrilor echipei se sprijiniseră de spătare şi răsfoiau revistele existente în avion. Chavez se uită în jur, văzu că Echipa-lui nu părea deloc emoţionată şi fu uimit, dar şi ruşinat că se simţea atît de exaltat. Căpitanul liniei aeriene formulă obişnuitele anunţuri, iar Boeingul se îndepărtă de terminal, după care rulă spre pistă. Cinci minute după aceea, avionul de desprindea de la sol, iar Echipa-2 pornea în prima ei misiune.

– Sînt în zbor, raportă Tawney. Linia aeriană se aşteaptă la un zbor lin şi la sosirea în timpul programat... într-o oră şi cincisprezece minute.

– Minunat, rosti Clark.

Ştirile TV tocmai începuseră. Ambele posturi elveţiene transmiteau acum încontinuu atît imagini, cît şi comentariile reporterilor aflaţi acolo. Era la fel de inutil ca o discuţie despre fotbal, deşi purtătorii de cuvînt ai poliţiei se adresau acum presei: *Nu, nu ştim cine este înăuntru. Da, am vorbit cu ei. Da, negocierile sînt în curs. Nu, nu puteau să spună mai mult. Da, vom avea grijă să anunţăm presa despre evoluţiile situaţiei.*

Anunţă pe dracu', îşi spuse John. Aceleaşi lucruri apăreau pe Sky News, iar nu peste multă vreme pe CNN şi pe Fox se puteau vedea scurte ştiri, bineînţeles, şi despre aruncarea primei victime, şi despre evadarea celui care tîrîse cadavrul afară.

– Urîtă afacere, John, îi spuse Tawney pe deasupra cănii cu ceai.

– Bill, cred că toate erau urîte, îl aprobă Clark.

– Corect.

În încăpere intră Peter Covington, care-şi trase un scaun şi se aşeză lîngă cei doi ofiţeri superiori. Avea o figură neutră, deşi probabil, credea Clark, era supărat rău că Echipa lui nu plecase. Dar rotaţia la serviciu a echipelor era o regulă de fier – şi aşa şi trebuia să fie.

– Ceva idei, Peter? îl întrebă Clark.

– Nu sînt prea deştepţi, cred eu. L-au omorît pe nefericitul ăla mult prea devreme, nu credeţi?

– Continuă-ţi ideea, spuse John, amintindu-le astfel tuturor că el, personal, era nou în domeniu.

– Cînd omori un ostatic, treci peste o linie de demarcaţie foarte mare, foarte groasă, domnule. O dată ce ai trecut-o, nu mai poţi să dai înapoi, nu credeţi?

– Deci, în mod normal încerci s-o eviţi.

– Eu, personal, aş evita-o. Părţii celeilalte îi e foarte greu să mai accepte concesii. Iar dacă vrei să mai ieşi de acolo, ai mare nevoie de concesii. Asta dacă nu cumva ştii ceva mai mult decît adversarul. Foarte puţin probabil, într-o situaţie ca asta.

– Vor cere un mijloc de ieşire... un elicopter?

– Probabil, fu de acord Covington. Pînă la un aeroport, unde o să-i aştepte un zbor comercial, cu un echipaj internaţional – dar în ce direcţie? Poate Libia, dar o să-i primească Libia? Unde ar mai putea merge? Rusia? Nu cred. Valea Bekaa, din Liban, este o destinaţie posibilă, dar zborurile comerciale nu aterizează acolo. Singurul lucru de bun-simţ pe care l-au făcut a fost să-şi ascundă identitatea faţă de poliţie. Aţi putea crede că ostaticul care a scăpat le-a văzut feţele?

Covington clătină din cap.

– Nu sînt amatori, obiectă Clark. Armele lor arată un anumit grad de antrenament şi de profesionalism.

Covington fu de acord cu John:

– Este adevărat, domnule, dar nu sînt peste măsură de deştepţi. N-aş fi foarte surprins să aflu că au furat şi valută forte, ca nişte hoţi obişnuiţi. Poate că sînt terorişti antrenaţi, dar nu nişte terorişti buni.

Dar ce-o fiăla un terorist „bun"? se întrebă John. Era, fără îndoială, o expresie pe care trebuia s-o reţină.

Zborul British Airways atinse pista cu două minute mai devreme şi porni să ruleze pe pistă spre terminal. Ding îşi petrecuse timpul discutînd cu doctorul Bellow. Cea mai mare lacună din cunoştinţele lui era legată tocmai de... psihologia spionului. Şi ştia că trebuia să umple repede această gaură. Nu era psihologia soldatului, care se consuma la nivelul relaţiei dintre general şi ofiţer, la încercarea de a ghici ce voia să facă inamicul cu manevrele batalioanelor lui. În cazul spionilor, era vorba de o bătălie la nivel de echipă, dar în care apăreau o grămadă de elemente noi şi interesante, se gîndea Ding, în vreme ce-şi scotea centura înainte ca avionul să se fi oprit din mişcare.

Chavez se ridică în picioare şi se întinse, după care se îndreptă spre uşă. Ieşi din avion între doi civili obişnuiţi, care probabil că-l luaseră drept om de afaceri, judecînd după costum şi cravată. Poate că ar trebui, îşi zise el într-o doară, să-şi cumpere un costum mai frumos la Londra. Aşa, el şi oamenii lui se vor putea deghiza mai bine în timpul călătoriilor. Afară se

vedea un şofer care ţinea o pancartă cu numele lui. Chavez se îndreptă spre el.

– Pe noi ne aşteptaţi?

– Da, domnule. Veniţi cu mine.

Echipa-2 îl urmă prin mulţimea anonimă, ajungînd în ceea ce părea a fi o sală de conferinţe, care avea încă o uşă. Pe acolo intră un alt ofiţer de poliţie în uniformă, un ofiţer superior, judecînd după galoanele de pe bluză.

– Dumneavoastră sînteţi...

– Chavez, ridică Ding mîna. Domingo Chavez.

– Spaniol? întrebă poliţistul, vizibil surprins.

– American. Dar dumneavoastră, domnule?

– Roebling, Marius, răspunse omul, după ce toată echipa ajunse în sală, iar uşa fu închisă. Veniţi cu mine, vă rog.

Roebling deschise uşa cealaltă, care ducea afară, la nişte trepte. După un minut, urcară într-un microbuz care trecu pe lîngă avion şi apoi intră pe autostradă. Ding se uită în urmă. După ei venea un camion, fără îndoială, cu echipamentul.

– Bine, ce noutăţi aveţi să ne spuneţi?

– Nimic nou, de la prima crimă încoace. Vorbim cu ei la telefon. Nu au dat nume, nici identităţi. Au cerut un mijloc de transport pînă la acest aeroport şi un avion care să-i ducă în afara ţării, dar pînă acum n-au furnizat nici o destinaţie.

– Dar tipul care a scăpat ce v-a spus?

– A spus că sînt patru, că vorbesc germana ca pe limba lor maternă, cu tot cu expresii idiomatice, pronunţie şi aşa mai departe. Sînt înarmaţi cu arme ceheşti şi se pare că nu se dau în lături să le folosească.

– Într-adevăr. În cît timp ajungem acolo? Oamenii mei vor avea unde să-şi pună echipamentul pe ei?

– S-a aranjat, domnule maior Chavez, confirmă Roebling.

– Mulţumesc, domnule.

– Pot să vorbesc cu omul care a scăpat? întrebă doctorul Bellow.

– Am primit ordinul să cooperez total cu dumneavoastră. Evident, în limitele bunului-simţ.

Chavez se întrebă ce însemna oare acest bun-simţ, dar decise că avea să afle la timpul cuvenit. Nu-l putea condamna pe om că

nu era prea fericit să aibă o echipă de străini care să se ocupe de respectarea legii în ţara lui. Dar aici era vorba de nişte profesionişti mult-lăudaţi, iar, în plus, avea şi ordinele primite de la guvernul lui. De asemenea, pentru Ding însemna şi că, de acum, întreaga credibilitate a lui Rainbow rămînea pe umerii lui. Dacă avea să-şi facă de rîs socrul, echipa şi ţara, n-avea să-i pice bine. Se întoarse spre echipa lui. Eddie Price, parcă citindu-i gîndurile, îi făcu discret un semn optimist cu degetul în sus. E bine, îşi zise Chavez, cel puţin unul dintre noi crede că este pregătit. Pe teren, totul era altfel, adevăr pe care-l învăţase în junglele şi în munţii din Columbia cu ani înainte. Cu cît te apropiai mai mult de linia de foc, cu atîta era mai diferit. Acolo nu mai aveai sisteme laser care să spună cine a fost omorît şi cine nu. Sîngele îţi indica lucrul acesta cu certitudine. Dar oamenii lui erau antrenaţi şi aveau experienţă, mai ales sergentul major Edward Price.

Tot ce mai avea de făcut Ding era să-i conducă în luptă.

La un cvartal distanţă de bancă se afla o şcoală secundară. Microbuzul şi camionul opriră lîngă ea, iar Echipa-2 intră în sala de gimnastică, care era păzită de vreo zece poliţişti în uniformă. Oamenii se echipară cu costumele lor militare într-un vestiar, după care se întoarseră în sala de sport, unde Roebling îi aştepta cu încă un articol de îmbrăcăminte. Erau nişte pulovere negre, ca şi costumele lor de asalt, pe care era imprimat cuvîntul POLIZEI pe faţă şi pe spate, cu litere aurii, nu în obişnuitul galben strălucitor. Să fie, oare, la mijloc orgoliul elveţian? se întrebă Chavez, fără zîmbetul care ar fi însoţit în mod normal observaţia.

– Mulţumesc, îi spuse Chavez.

Era un subterfugiu util. Odată făcută şi asta, oamenii echipaţi urcară din nou în microbuz, pentru restul drumului. Fură lăsaţi la colţul băncii, invizibili atît pentru terorişti, cît şi pentru camerele canalelor de ştiri TV. Trăgătorii la distanţă Johnston şi Weber fură duşi în locurile lor dinainte stabilite. Unul supraveghea spatele băncii, celălalt faţa, din diagonală. Ambii se stabiliră pe locaţie, desfăcură suportul bipodic al ţevilor şi începură să supravegheze clădirea-ţintă.

Puştile lor erau cu totul deosebite, ca şi trăgătorii. Weber avea un Walther WA2000, cu un încărcător de gloanţe Winchester Magnum de calibrul 7,62 mm. Arma lui Johnston nici măcar nu era de serie, ci făcută la comandă, trăgînd cu gloanţe de un calibru puţin mai mic, 7 mm, dar mai rapide, tip Remington Magnum. În ambele cazuri, primul lucru pe care îl făcură cei doi fu să determine distanţa de tir şi s-o marcheze în sistemul de ochire telescopic, întinzîndu-se abia pe urmă pe saltelele de spumă poliuretanică din dotare. Misiunea lor imediată era de a aduna informaţii şi de a le raporta.

Doctorul Bellow se simţea straniu în uniforma lui neagră, completată de vesta antiglonţ şi de puloverul cu inscripţia POLIZEI, dar acestea erau foarte utile pentru a nu fi recunoscut de vreun confrate în ale medicinei care ar fi putut urmări evenimentele la TV. Noonan, îmbrăcat la fel, îşi deschise calculatorul – un *laptop* Apple Powerbook – şi se apucă să cotrobăie prin fişierele cu planuri ale clădirii, căutînd o cale de intrare în sistem. Poliţiştii localnici erau extrem de eficienţi. În treizeci de minute, avea o hartă electronică completă a clădirii. *Mi-au dat tot, mai puţin combinaţia seifului*, zîmbi el. Apoi înălţă o antenă din segmente şi transmise toate imaginile prin reţea către celelalte trei computere cu care se deplasase echipa.

Chavez, Price şi Bellow se deplasară pînă la ofiţerul superior elveţian de la locul acţiunii. Se schimbară saluturi, se strînseră mîini. Price îşi porni computerul şi introduse în el un CD-ROM cu fotografii ale tuturor teroriştilor cunoscuţi din lume.

Cel care trăsese cadavrul afară era un anume Hans Richter, cetăţean german care se ocupa de conturile sucursalelor elveţiene ale unor firme germane.

– Le-aţi văzut feţele? îl întrebă Price.

– Da.

Dar nu era foarte sigur pe el. Herr Richter avusese o zi foarte proastă pînă în acel moment.

– *Ja, ja,* acela. El este conducătorul.

– Sînteţi sigur?

– Da, sînt sigur.

– Ernst Model, fost membru al grupului Baader-Meinhof, dispărut în 1989, localizare necunoscută, citi Price în fişier. Suspect în patru acţiuni pînă la această oră. Trei dintre ele au fost eşecuri. La un pas de capturare în Hamburg, în 1987, cînd a omorît doi poliţişti ca să scape. Antrenat în lagărul comunist, ultima oară s-a crezut că se ascunde în Liban, dar se pare că raportul de observaţie a fost incorect. Specializat în răpiri. Bun.

Price continuă derularea fotografiilor.

– Şi acela... mi se părea.

– Erwin Guttenach, şi el membru Baader-Meinhof, văzut ultima oară la Köln, în 1992. A jefuit o bancă, dar s-a ocupat şi de răpiri şi crime – hm... Da, el e cel care a răpit şi a omorît un membru al consiliului de administraţie de la BMW în 1986. Şi-a păstrat pentru el recompensa de patru milioane de mărci germane. Al dracului de lacom, adăugă Price.

Bellow se uita peste umărul lui, gîndind cît de repede putea.

– Ce-a spus la telefon?

– Avem o înregistrare, răspunse poliţistul.

– Excelent! Dar am nevoie de un traducător.

– Doc, un profil al lui Ernst Model, cît de repede poţi, spuse Chavez, care apoi se întoarse. Noonan, putem obţine o emisiune TV despre situaţia la bancă?

– Fără probleme, îi răspunse geniul lor tehnic.

– Roebling, continuă Chavez.

– Da, domnule maior?

– Echipele TV vor coopera cu noi? Pornim de la ideea că cei dinăuntru au acces la un televizor.

– Vor coopera, răspunse ofiţerul superior elveţian, foarte convins.

– Bine, băieţi, pe poziţii! ordonă Chavez.

Noonan se întoarse la minunăţiile lui tehnice. Bellow plecă împreună cu Herr Richter şi cu un alt poliţist elveţian, pentru a se ocupa de traducere. Chavez şi Price rămaseră singuri.

– Eddie, am omis ceva?

– Nu, domnule maior, răspunse sergentul-major Price.

– În regulă. Dar, unu, nu sînt domnule maior, mă cheamă Ding, iar doi, ai mai multă experienţă decît mine. Dacă ai ceva

de spus, vreau să-mi spui acum, înţelegi? Nu mai sîntem la noi la popotă, Eddie, am nevoie de mintea ta.

– Prea bine, domnule... Ding.

Price reuşi să zîmbească. Comandantul lui se descurca binişor.

– Pînă aici, toate bune. Avem subiecţii încolţiţi, perimetrul este bun. Avem nevoie de planurile clădirii şi de informaţii despre ceea ce se întîmplă înăuntru, dar asta e treaba lui Noonan, care pare să fie un tip foarte competent. Şi mai avem nevoie şi să ştim cum gîndeşte inamicul. De asta se ocupă doctorul Bellow, care este excelent. Care e planul dacă inamicul se apucă să împuşte tot ce mişcă în jur?

– Îi spunem lui Louis, aruncăm două grenade la uşa din faţă, mai aruncăm patru înăuntru şi apoi dăm năvală peste ei.

– Dar vestele noastre antiglonţ...

– Ştiu, nu pot să oprească un 7,62 rusesc, acceptă Chavez. Nimeni n-a zis că totul e sigur, Eddie. Cînd o să ştim mai multe, o să întocmim un plan real de asalt, mai spuse el, bătîndu-l pe umăr. La post!

– Da, domnule.

Price se alătură restului echipei.

Popov nu ştiuse că poliţia elveţiană avea o echipă antitero atît de bine pregătită. Se uita la ei şi-l vedea pe comandant mergînd pe vine în apropierea frontispiciului băncii, apoi pe un altul, probabil secundul lui, dînd colţul spre restul echipei. Se discuta cu ostaticul evadat, care fusese dus într-un loc unde nu mai era vizibil. Da, poliţiştii ăştia elveţieni erau bine antrenaţi şi bine echipaţi. Se părea că aveau arme H&K, armele obişnuite în asemenea afaceri. Cît despre el, Dimitri Arkadeevici Popov se afla în mulţimea de gură-cască. Prima lui impresie despre Model şi mica lui echipă de alţi trei fusese corectă. Coeficientul de inteligenţă al neamţului depăşea cu foarte puţin temperatura camerei – chiar îl provocase pe vizitator la o discuţie pe teme marxist-leniniste. Tîmpitul! Şi nu avea nici măcar scuza tinereţii. Model trecuse de patruzeci de ani şi nu mai putea folosi exaltarea tinereţii drept scuză pentru fixaţia lui ideologică. Dar

nu era chiar întru totul idealist. Omul voia să vadă banii, şase sute de mii de dolari, în mărci germane. Popov zîmbi, amintindu-şi unde ascunsese banii – puţin probabil să-i mai vadă vreodată. Uciderea prematură a ostaticului fusese o prostie, dar nu ceva neaşteptat. Era unul dintre cei care voiau să-şi exprime puritatea ideologică şi hotărîrea, de parcă i-ar fi păsat cuiva azi de aşa ceva. Popov mormăi nemulţumit şi-şi aprinse un trabuc, sprijinindu-se de zidul altei bănci ca să se relaxeze şi ca să urmărească evenimentele. Avea pălăria pe cap şi gulerul ridicat, o apărare evidentă împotriva frigului serii tot mai pătrunzător, dar şi pentru ascunderea figurii. Întotdeauna trebuia să fii prudent – lucru pierdut din vedere de Ernst Model şi de cei trei *Kameraden* ai lui.

* * *

Doctorul Bellow termină analiza conversaţiilor telefonice înregistrate şi a lucrurilor cunoscute despre Ernst Johannes Model. Omul era un sociopat cu o tendinţă evidentă spre violenţă, suspectat de şapte crime comise chiar de el, precum şi de alte cîteva în compania altora. Mai erau acolo Guttenach, un individ mai puţin proeminent, dar de aceeaşi speţă, plus alţi doi, necunoscuţi. Richter, evadatul, le spusese, fără să-i surprindă, că Model lichidase el însuşi prima victimă, împuşcînd-o în spate de aproape, după care îi ordonase lui Richter să o tîrască afară. Şi crima, şi demonstraţia în faţa poliţiei fuseseră nişte paşi greşiţi şi se potriveau cu un profil psihic îngrijorător. Bellow deschise radioemiţătorul.

– Bellow către Chavez.

– Da, domnule doctor, aici Ding.

– Am un profil preliminar al subiecţilor.

– Îl ascultaţi? se adresă el echipei.

Urmă imediat o serie de răspunsuri suprapuse: „Da, Ding", „Înţeles, şefu'", „*Ja*" şi tot restul.

– Bine, domnule doctor, spuneţi, ordonă Chavez.

– Mai întîi, e vorba de o operaţiune prost planificată. Se potriveşte cu profilul liderului: Ernst Model, de naţionalitate

germană, vîrsta patruzeci şi unu de ani, fost membru al organizaţiei Baader-Meinhof. Are o tendinţă spre impetuozitate şi trece rapid la violenţă cînd este încolţit sau frustrat. Dacă ameninţă că va omorî pe cineva, trebuie să ştim că nu glumeşte. Actuala lui stare mintală este foarte, repet, *foarte* periculoasă. Ştie că operaţiunea este ratată. Ştie că probabilitatea unui succes este foarte mică. Singurele lui atuuri sînt ostaticii. Îi va trata ca pe nişte atuuri de care se poate dispensa. Nu vă aşteptaţi să apară în acest caz Sindromul Stockholm. Model e prea sociopat pentru aşa ceva. Nu cred că negocierile ne-ar ajuta la ceva. Cred că soluţia problemei constă într-un asalt în seara asta sau mîine.

– Altceva? întrebă Chavez.

– Deocamdată, nimic, răspunse doctorul Bellow. Voi urmări evoluţiile ulterioare, împreună cu poliţiştii locali.

Noonan îşi alesese pe îndelete uneltele potrivite, iar acum se tîra pe lîngă zidul exterior al băncii, sub nivelul ferestrelor. La fiecare dintre ele îşi iţea cu mare atenţie capul, spre a vedea dacă nu cumva draperiile dinăuntru erau trase şi-i dădeau posibilitatea să arunce o privire înăuntru. La a doua chiar reuşi. Acolo, Noonan fixă un adevărat sistem de vizionare. Acesta consta într-o lentilă cam de forma unui cap de cobră, dar cu un diametru de doar cîţiva milimetri, legată cu un cablu din fibre optice de o cameră de luat vederi pe care o avea după colţ, într-o geantă. Mai fixă una la colţul inferior al uşii de sticlă a băncii, după care se întoarse, tîrîndu-se pînă într-un loc în care se putea ridica în picioare. După aceasta, ocoli întregul cvartal, pentru a repeta procedura venind dinspre celălalt colţ al clădirii. Acolo fu în măsură să plaseze trei sisteme-spion, dintre care unul la uşă, iar două la ferestrele ale căror perdele erau puţin mai scurte decît ar fi trebuit să fie. De asemenea, plasă şi microfoane, pentru a recepţiona orice sunet. Aceste ferestre groase de sticlă ar trebui să rezoneze bine, gîndea el, deşi asta s-ar fi aplicat şi sunetelor venite din exterior, nu numai celor interioare.

Între timp, echipele de la televiziunile elveţiene discutau cu ofiţerul de poliţie însărcinat cu cazul, care îşi petrecuse o grămadă de timp spunînd cît de serioşi erau teroriştii pentru că

fusese atenţionat de doctorul Bellow să vorbească de ei cu respect. Probabil că aceştia se uitau la un televizor înăuntru şi-şi consolidau moralul, ceea ce era în favoarea echipei, cel puţin pentru moment. În orice caz, teroriştii nu avură nici o imagine cu activitatea din afara băncii a lui Tin Noonan.

– În regulă, spuse omul de la Tehnic de la postul lui de pe un trotuar.

Toate ecranele erau pornite şi aveau imagini. Nu arătau mare lucru. Mărimea lentilelor nu permitea o luminozitate prea mare, în ciuda programului de prelucrare a imaginii pe computer.

– Aici e unul... uite încă unul.

Erau plasate la maximum zece metri de faţada clădirii. Restul oanfenilor vizibili stăteau pe podeaua de marmură albă, în centru, pentru a fi mai uşor supravegheaţi.

– Individul a zis patru, corect?

– Da, răspunse Chavez. Dar nu a spus şi cîţi ostatici, oricum, nu ştim precis.

– Uite încă un băiat rău, între ghişee. Hm, se părea că goleşte sertarele de bani într-un fel de sacoşă. Crezi că au făcut o vizită şi la seif?

– Eddie? întrebă Ding, întorcîndu-se.

– Lăcomie, fu de acord Price. De ce nu, la urma urmei? Doar e o bancă.

– Am planurile clădirii, iată-le, spuse Noonan, transferînd imaginea pe ecranul calculatorului.

– Ghişee, seiful, toalete, arăta Price cu degetul pe ecran. Uşa din spate. Pare destul de simplu. Accesul spre etajele superioare cum se face?

– Pe aici, arătă Noonan. De fapt, se face prin afara băncii, dar le sînt accesibile scările astea, care duc spre o ieşire separată la aleea din spate.

– Tavanul din ce e construit? întrebă Chavez.

– O şapă de beton armat de patruzeci de centimetri grosime. Solidă-beton, ca să zic aşa. La fel ca şi pereţii, şi podeaua. Clădirea asta e făcută să ţină.

Deci nu se punea problema unei intrări forţate prin aruncarea în aer a pereţilor, podelei sau tavanului.

– Păi intrăm pe ușa din spate, pe cea din față și gata. Asta ar însemna că al patrulea terorist este la ușa din spate.

Chavez intră iar în emisie:

– Chavez pentru Rifle 2-2.

– *Ja*, aici Weber.

– Dieter, se vede în spate vreo fereastră, vreo găurică în ușă, ceva?

– Negativ. Se pare că este o ușă masivă de oțel, fără vreo deschidere vizibilă, spuse lunetistul, după parcurgerea țintei cu luneta vizorului, timp în care nu văzuse decît oțel vopsit în negru.

– Eddie, aruncăm ușa din spate în aer cu Primacord și intră trei oameni. După o secundă, aruncăm în aer și ușile de sticlă din față, aruncăm *flash-bang*-uri și intrăm cînd ei se uită în direcția opusă. Intrăm prin ușa din față doi și apoi vin alți doi. Tu și cu mine ținem stînga. Louis și George țin dreapta.

– Poartă veste antiglonț?

– Herr Richter nu și-a dat seama, răspunse Noonan. De aici nu se vede nimic. Dar, oricum, nu au nici un fel de căști de protecție.

Aveau să tragă în cap, de la zece metri, o distanță ușoară pentru armele lor K&H.

– Corect, fu de acord Price. Cine conduce echipa de atac din spate?

– Cred că Scotty. Paddy pune explozibilele.

Connolly era cel mai bun om din echipă la așa ceva, o știau amîndoi. Își impuse să nu uite ceva important, anume că nu constituise niște subgrupe ferme. Pînă în momentul acela, toți oamenii erau la fel de specializați. Avea de gînd să schimbe asta îndată ce se întorceau la Hereford.

– Vega?

– Oso e cu acoperirea, dar nu cred că va fi nevoie de el în acțiunea asta.

Julio Vega se ocupa de mitraliera lor grea, un M-60 de 7,62 mm cu țintire laser, pentru situațiile cu adevărat serioase. Dar nu era nevoie de ea și nici nu avea să fie. Afară de cazul că se isca un haos de nedescris.

– Noonan, trimite-i lui Scotty imaginea asta.

– 'nţeles.

Noonan mişcă *mouse*-ul şi începu să transmită totul către diversele computere ale echipei.

– Acum se pune problema momentului cînd o să acţionăm, spuse Ding, uitîndu-se la ceas. Trebuia vorbit iar cu doctorul.

– Da, domnule.

Bellow îşi petrecuse timpul cu Herr Richter. Cu ajutorul a trei injecţii, acesta se calmase binişor. Pînă şi engleza lui se îmbunătăţise vizibil. Cînd se arătară Chavez şi Price, Bellow repeta a şasea oară mersul evenimentelor.

– Avea ochii albaştri ca gheaţa. Ca gheaţa, repetă Richter. Nu e om ca toţi oamenii. Ar trebui să fie într-o cuşcă, cu animalele de la Grădina Zoologică.

Şi omul de afaceri ridică involuntar din umeri.

– Avea vreun accent? întrebă Price.

– Amestecat. Ceva de Hamburg, dar şi ceva bavarez. Ceilalţi au toţi un accent bavarez.

– Ding, Bundes Kriminal Amt va considera foarte folositoare detaliile astea, observă Price.

BKA era corespondentul german al FBI-ului.

– Ce-ar fi să cerem poliţiei locale să caute în zonă o maşină cu număr german de Bavaria? Poate că există un şofer care îi aşteaptă.

– Bună idee.

Chavez porni în fugă spre poliţiştii elveţieni, al căror şef îşi luă pe loc radioul. Poate că e o pistă falsă, îşi zise Chavez, dar nu ai cum să ştii dacă n-ai încercat-o. Trebuia să fi venit în zonă cumva. O altă lecţie pentru viitor: în toate misiunile, se vor căuta vehiculele teroriştilor.

I se alătură Roebling, cu telefonul lui celular.

– E momentul să vorbim din nou cu ei, spuse el.

– Tim, vino la punctul de comandă, ordonă Chavez prin radio.

Noonan fu acolo în mai puţin de un minut. Chavez arătă spre telefonul lui Roebling. Noonan îl luă în mînă, scoase

capacul din spate şi-i ataşă un circuit imprimat verde, de care atîrna un fir subţire. Apoi scoase un telefon celular dintr-un buzunar de la pantaloni şi i-l înmînă lui Chavez.

– Poftim. O să auzi tot ce se vorbeşte.

– Ceva evenimente în interior?

– Se plimbă mai mult, erau puţin cam agitaţi. Doi dintre ei vorbeau acum cîteva minute faţă în faţă. Nu păreau deloc fericiţi, dacă e să mă iau după gestica lor.

– Bun. Toată lumea e gata să intrăm peste ei?

– Dar detectorii audio?

Tehnicianul lor clătină din cap.

– Prea mult zgomot de fond. Clădirea are un sistem de încălzire cu petrol şi apă caldă, foarte zgomotos. Mi-a nenorocit microfoanele de la ferestre. N-am obţinut nimic folositor, Ding.

– Bine, ţine-ne la curent.

– Normal, spuse Noonan şi se întoarse la aparatura lui.

– Eddie?

– Dac-ar fi să aleg, aş zice să dăm buzna peste ei undeva înainte de ivirea zorilor. Prietenul nostru îşi va pierde curînd controlul.

– Domnule doctor? întrebă Ding.

– Foarte probabil, fu de acord Bellow, înclinînd din cap, notîndu-şi în minte şi experienţa practică a lui Price.

Chavez se încruntă la vederea interiorului. Experienţa îi spunea să nu atace cu prea mare entuziasm această clădire. Înăuntru se aflau douăzeci, poate treizeci de oameni, iar în imediata lor vecinătate se găseau trei indivizi cu arme automate. Dacă unul singur dintre aceştia ceda psihic şi se apuca să apese pe trăgaciul automatului lui cehesc, o grămadă de oameni nu mai ajungeau acasă, la neveste şi copii. Chavez nu simţea pentru prima oară responsabilitatea comandantului, dar povara era mereu la fel de mare, pentru că o acţiune ratată ducea la pierderi ireparabile.

– Chavez, se auzi glasul doctorului Bellow.

– Da, domnule doctor, spuse Ding, îndreptîndu-se spre el şi lăsîndu-l pe Price la comandă.

– Model a devenit tot mai agresiv. Spune că o să omoare un ostatic peste o jumătate de oră, dacă nu-i dau o maşină să-i ducă la un heliport aflat în apropiere şi de acolo să-l ducă la aeroport. După aceea, omoară un ostatic la fiecare cincisprezece minute. Zice că are destui ca să dureze cîteva ore. Acum citeşte o listă cu persoanele importante. Un profesor de chirurgie la facultatea locală, un poliţist aflat în afara serviciului, un avocat important... se pare că omul nu glumeşte, Ding. Mai are treizeci de minute, adică îl împuşcă pe primul la opt şi treizeci.

– Poliţiştii ce-i spun?

– Exact ce le-am indicat eu. Că e nevoie de timp ca să se facă toate aranjamentele, că să ne dea un ostatic sau doi, ca să arate un semn de bunăvoinţă. Dar n-a făcut altceva decît să repete ameninţarea pentru ora opt şi jumătate. Ernst a devenit puţin cam irascibil.

– E serios? întrebă Chavez.

– Da, pare foarte serios. Îşi pierde controlul, e foarte supărat pentru mersul lucrurilor. La ora asta, abia mai gîndeşte. Nu glumeşte cu împuşcatul ostaticilor. E ca un copil răsfăţat, care n-a găsit nimic sub pomul de Crăciun. Nimic nu-i poate stabiliza starea. Omul se simte foarte singur.

– Minunat.

Ding apăsă pe butonul de emisie. Decizia fusese luată de altcineva. Nu se mira.

– Echipa, aici e Chavez. Pe locuri. Repet, pe locuri.

Ştia la ce să se aştepte, fusese pregătit. O manevră inteligentă era să le furnizeze teroriştilor maşina. Ar fi fost prea mică pentru ostatici, iar băieţii răi puteau să fie doborîţi pe drum, cu focuri bine ţintite. Dar el avea doar doi lunetişti, iar gloanţele acestora ar fi trecut prin capetele teroriştilor şi ar mai fi putut ucide doi-trei oameni. Cu un pistol-mitralieră sau un pistol ar fi fost aceeaşi poveste. Patru băieţi răi erau prea mulţi. Nu, trebuia să-şi ducă oamenii înăuntru, acum, cît timp ostaticii stăteau pe podea, sub linia de ţintă. Ticăloşii nu se gîndiseră prea departe şi nu ceruseră hrană, în care el să fi pus droguri. Sau să fi fost destul de deştepţi încît să ştie de clasica pizza cu valium în ea?

Le trebuiră cîteva minute. Chavez şi Price se tîrîră pînă la uşă, venind din stînga. Louis Loiselle şi George Tomlinson făcură acelaşi lucru venind din dreapta. În spate, Paddy Connolly lipi de cadrul uşii o doză dublă de Primacord, inseră detonatorul şi se îndepărtă, alăturîndu-li-se lui Scotty McTyler şi lui Hank Patterson.

– Echipa din spate este la posturi, raportă Scotty prin radio.

– Recepţionat. Echipa din faţă este la posturi, răspunse calm Chavez.

– Bine, Ding, se auzi vocea lui Noonan prin circuitul de comandă. TV-1 ne arată un tip care-i ameninţă pe ostaticii întinşi la podea cu o puşcă. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, e chiar prietenul nostru Ernst. Mai e unul în spatele lui şi un al treilea în dreapta, lîngă al doilea birou de lemn. Staţi puţin, e la telefon. Da, vorbeşte cu poliţiştii şi spune că e pe cale să aleagă un ostatic pe care să-l împuşte şi că mai înainte o să le anunţe numele. Frumos din partea lui, adăugă Noonan.

– În regulă, oameni buni, mergem exact ca la exerciţii, îşi anunţă Ding trupa. De data asta, liber la arme. La posturi!

Se uită după Loiselle şi Tomlinson. Într-adevăr, cei doi schimbară o privire şi se sincronizară. Louis era deschizătorul, iar George avea să-l urmeze. La fel trebuia să facă şi Chavez, lăsîndu-l pe Price să conducă, urmat în apropiere de comandant.

– Ding, tocmai a înhăţat un tip şi l-a ridicat în picioare – acum e iar la telefon, vrea să-i facă felul mai întîi doctorului, profesorul Mario Donatello. Bun, îl am pe camera doi, l-a ridicat pe tip în picioare. Cred că a venit vremea să-i dăm bice, trase concluzia Noonan.

– Sînteţi gata? Echipa din spate, confirmaţi.

– Aici totul e gata, răspunse Connolly prin radio.

Chavez îi vedea pe Loiselle şi Tomlinson. Ambii îi făcură un semn scurt din cap şi îşi fixară mîinile pe cîte un MP-10.

– Chavez către echipă, gata de acţiune. Atenţie! Atenţie! Paddy, dă-i drumul! ordonă el cu voce tare.

Tot ce mai avea de făcut era să aştepte crispat momentul exploziei.

Secunda care urmă parcă dură ore întregi. Masa clădirii se afla între ei și explozie. Exact așa se simți, ca o bubuitură înfundată într-un bloc masiv, care zgudui lumea întreagă. Îndată ce auziră detunătura, Price și Loiselle își plasară grenadele *flash-bang* pe pragul de alamă al ușii și apăsară pe declanșatoare. Ușile de sticlă se dezintegrară instantaneu în mii de fragmente care zburară în holul placat cu granit și marmură din fața băncii, însoțite de un alb orbitor și de un zgomot de sfîrșit de lume. Price, deja în cadrul ușii, zvîcni ca o săgeată înăuntru, cu Chavez imediat în spatele lui. După ce trecu de ușă, Chavez se aruncă în stînga.

Îl văzură imediat pe Ernst Model, cu țeava armei lipită de spatele doctorului Donatello. La auzul primei explozii, întorsese capul spre spatele camerei. Conform planificării, cea de-a doua explozie, cu imensa cantitate de lumină generată de praful de magneziu și cu zgomotul intens, îl dezorientase. Doctorul captiv reacționase și el, aruncîndu-se la pămînt, așa cum era, cu mîinile la ceafă, oferindu-le atacatorilor o bine venită linie de țintă. Price își ridică arma M-10 și ținti, apăsînd pe trăgaci și lansînd spre centrul figurii lui Ernst Model o rafală scurtă de trei gloanțe.

Imediat după el, Chavez descoperi un alt om înarmat, aflat în picioare și scuturînd din cap, parcă vrînd să se dezmeticească. Se uita în altă parte, dar încă avea arma în mînă și, oricum, regulile erau reguli. Chavez îi împănă capul cu două gloanțe și acestuia. În raport cu zgomotul *flash-bang*-urilor, focurile cu amortizor ale atacatorilor nu contau deloc. Chavez îndreptă arma spre dreapta, dar al treilea terorist se afla deja la pămînt; ceea ce cu două secunde în urmă fusese un cap zăcea acum într-o baltă de sînge.

– Aici, liber! strigă Chavez.

– Liber! Liber! se auziră și ceilalți.

Loiselle se repezi spre spatele clădirii, cu Tomlinson pe urmele sale. Înainte ca ei să ajungă, în sală apărură McTyler și Patterson, cu fețele vopsite în negru și cu armele îndreptate spre tavan.

– Liber!

Chavez se deplasă mai departe, spre ghișee, sărind peste bariera de fier care-i ținea la distanță pe clienți cînd așteptau. Nimeni.

– Aici tot liber! Asigurați zona!

Unul dintre ostatici încercă să se ridice, dar fu împins înapoi la podea de George Tomlinson. Membrii echipei îi percheziționară unul cîte unul, cu armele întoarse spre ei – nu puteai ști care era băiat bun și care băiat rău. În bancă începuseră deja să intre polițiștii elvețieni. Ostaticii percheziționați fură împinși în direcția polițiștilor – oameni șocați, uluiți, încă dezorientați de cele întîmplate, unii dintre ei sîngerînd la cap sau la urechi, din cauza *flash-bang*-urilor și a cioburilor de sticlă.

Loiselle și Tomlinson culeseră armele scăpate pe jos de victimele lor, scoaseră gloanțele din ele, după care și le agățară de umeri. Abia atunci și doar treptat începură și ei să se relaxeze.

– Cum e cu ușa din spate? îl întrebă Ding pe Paddy Connolly.

– Hai să vezi, sugeră fostul soldat SAS, conducîndu-l pe Ding în holul din spate.

Acolo dădură cu ochii de o chisăliță însîngerată. Probabil că subiectul ținuse capul pe ușă. Părea o explicație logică, pentru că nu se vedea nici un cap la prima aruncătură de ochi, ci doar un umăr, care fusese aruncat departe, într-un intrînd. De mîna rămasă atîrna încă arma cehească M-58. Încărcătura dublă de Primacord fusese puternică... dar Ding nu o considera deloc prea mare. Ușa de oțel și cadrul zdravăn din același material impuseseră această soluție.

– Bun, Paddy, bine lucrat.

– Mulțumesc, domnule.

Urmă zîmbetul clasic al profesionistului care își făcuse bine și temeinic treaba.

La ieșire, ostaticii fură întîmpinați cu urale de către asistență. Deci, își zise Popov, bravii teroriști angajați de mine sînt pe cale să ajungă oale și ulcele. Pînă aici, nici o surpriză. Echipa antitero a elvețienilor își făcuse bine treaba, așa cum te și așteptai de la polițiștii elvețieni. Uite, unul dintre ei ieșise să-și aprindă o pipă. Un elvețian autentic! își mai zise Popov. Probabil că nărodul urca pe munți de plăcere. Poate că era chiar liderul. Lîngă el apăru unul dintre ostatici.

– *Danke schön, danke schön!* îi spuse directorul băncii lui Eddie Pierce.

– *Bitte sehr, Herr Direktor*, îi răspunse englezul, epuizînd instantaneu tot ceea ce ştia în germană.

Pierce îi arătă directorului locul în care fuseseră trimişi ostaticii. Probabil că aceştia aveau cea mai mare nevoie de un closet, îşi zise el, în vreme ce ieşea din clădire şi Chavez.

– Cum a mers, Eddie?

– Destul de bine, pot zice, spuse Pierce, după o pufăitură din pipă. De fapt, o treabă uşoară. S-au purtat ca nişte amărăşteni.

Şi Pierce mai trase un fum din pipă. Membrii IRA erau mult mai tari decît aceşti nemţi nefericiţi.

Ding nu-l mai întrebă ce însemna „amărăşteni". Nici măcar dacă era un termen potrivit. Odată făcut acest pas, îşi scoase telefonul celular şi trecu pe formarea rapidă.

– Clark.

– Chavez. Ai văzut totul la TV, domnule C?

– Tocmai dau reluarea, Domingo.

– I-am doborît pe toţi patru. Nici un ostatic nu a fost rănit, în afară de cei pe care îi omorîseră deja. Echipa nu are pierderi. Ia zi, şefu', ce facem acum?

– Zburaţi întins spre casă, la şedinţa de analiză, ce altceva, băiete? Aici Six, terminat.

– Bine lucrat, spuse maiorul Peter Covington.

La televizor era prezentată echipa care tocmai îşi strîngea echipamentul. Asta durã cam treizeci de minute, după care băieţii dispărură după colţ.

– Chavez al tău părea să ştie ceva meserie. E foarte bine că primul test a fost uşor. Sporeşte încrederea.

Se uitară din nou la imaginea generată pe ecranul computerului, pusă la dispoziţie de Noonan prin sistemul de telefonie celulară. Covington prezisese modul în care urma să aibă loc atacul şi nu greşise.

– E vreun obicei de care ar trebui să știu și eu? întrebă John, în sfîrșit liniștit – teribilă ușurare – că nu existaseră pierderi inutile.

– Îi ducem la club și le facem cinste cu niște bere, evident.

Covington era surprins că Clark nu știa atîta lucru.

Popov se afla în mașină, încercînd să se orienteze pe străzile Bernei, înainte ca vehiculele poliției să blocheze tot traficul, la întoarcerea la secții. Aici la stînga... două semafoare, dreapta, apoi prin piață... Gata! Excelent, găsi chiar și un loc de parcare. Ieși din Audiul închiriat chiar vizavi de casa conspirativă stabilită de Model. Deblocarea încuietorii era o joacă de copil pentru el. Apoi, pe scări în sus, spre camera din spate.

– *Wer sind sie?* se auzi o voce.

– Dimitri, răspunse sincer Popov, cu o mînă în buzunarul hainei. Te-ai uitat la televizor?

– Da. Ce n-a mers? întrebă vocea cu un puternic accent german.

– N-are importanță. E timpul să plecăm, tînărul meu prieten.

– Dar prietenii mei...

– Sînt morți și nu ai cum să-i mai salvezi.

Îl zări prin semiîntuneric pe băiat. Douăzeci de ani și prieten credincios al nebunului sărit de pe fix numit Ernst Model. Să fi fost o relație homosexuală? Dacă da, pentru Popov lucrurile ar fi stat mai bine, pentru că nu avea nici o milă pentru oamenii de felul ăsta.

– Hai, ia-ți lucrurile. Trebuie să plecăm foarte repede.

Da, acolo era. Geanta din piele, plină cu mărci germane. Băiatul – cum îl chema? – parcă Fabian nu-știu-cum, se întoarse cu spatele ca să-și ia hanoracul numit de germani *Joppe*. Nu apucă să se întoarcă spre Popov, care puse ca un profesionist amortizorul la pistol, îl ridică și trase de la trei metri, o dată, apoi încă o dată, inutil. După ce se asigură că băiatul murise, ridică geanta, o deschise, îi controlă conținutul și apoi ieși, traversă strada și merse cu mașina pînă la hotelul lui din centru. Avea la prînz un zbor spre New York. Dar mai înainte trebuia

să deschidă un cont bancar într-un oraş extrem de bine dotat pentru asta.

Pe drumul de întoarcere, echipa fu foarte tăcută. Prinseseră ultimul zbor spre Anglia, de data asta, la Heathrow, nu la Gatwick. Chavez îşi permise să bea un pahar cu vin alb, stînd tot lîngă doctorul Bellow, care făcea acelaşi lucru.

– Ia zi, domnule doctor, cum a fost?

– De ce nu-mi spui tu, domnule Chavez? răspunse Bellow.

– În ce mă priveşte, stresul se duce văzînd cu ochii. Nu mai tremur, răspunse Ding, surprins şi el de faptul că degetele îi rămăseseră nemişcate.

– Tremuratul este perfect normal: se eliberează stresul. Corpul are probleme să se elibereze de stres şi să revină la normal. Dar antrenamentul atenuează toate astea. La fel şi o duşcă, observă doctorul, sorbind din paharul de vin, oferit de francezi.

– Există ceva ce ar fi trebuit făcut altfel?

– Nu cred. Poate că, dacă am fi fost chemaţi mai devreme, am fi putut să împiedicăm sau cel puţin să amînăm asasinarea primului ostatic, dar asta nu depinde niciodată de noi.

Bellow ridică din umeri şi continuă:

– Nu, sînt doar curios care au fost motivaţiile teroriştilor în cazul ăsta.

– Cum adică?

– Au acţionat ca şi cum ar fi fost mînaţi de o ideologie, dar cererile lor nu au fost de tip ideologic. Înţeleg că între timp au jefuit şi banca.

– Corect.

El şi Loiselle văzuseră pe podeaua băncii o geantă de pînză de sac, plină-ochi cu hîrtii, probabil vreo zece kilograme de bani. Lui Chavez i se părea o metodă ciudată de a număra banii, dar altă măsură nu avea. Poliţia elveţiană avea să stabilească mai precis sumele. Toate problemele ulterioare erau treaba Informaţiilor, supervizate de Bill Tawney.

– Şi-atunci, au fost nişte simpli tîlhari?

– Nu e sigur.

Bellow îşi termină vinul din paharul pe care-l ţinu ridicat, pentru ca stewardesa să observe că vrea să i-l umple din nou.

– Deocamdată, pentru mine cazul ăsta nu are nici o noimă, dar nu este un lucru neobişnuit. Model nu a fost un terorist prea bun. Prea mult spectacol, prea puţine fapte. Planificare proastă, execuţie mizerabilă.

– Un ticălos, un nenorocit, se auzi concluzia lui Chavez.

– O personalitate sociopată, mai mult un criminal decît terorist. Ăia pe bune, teroriştii adevăraţi, sînt mult mai calculaţi.

– Ce dracu' înţelegi prin „bun terorist"?

– Un tip profesionist, care îşi face meseria şi ucide oameni ca să-şi exprime nişte opinii politice... e aproape ca la publicitate. Ei servesc un scop mai mare, cel puţin asta au în cap. Indivizii cred în ceva, dar nu sînt nişte puşti de la şcoala de popi, ci mai degrabă un fel de adulţi care studiază serios o Biblie. Ciudată similitudine, bănuiesc, dar e cea mai bună care-mi trece prin minte la ora asta. Lungă zi, domnule Chavez, încheie doctorul Bellow, în vreme ce stewardesa îi mai umplea o dată paharul.

Ding se uită la ceas.

– Aşa e, domnule doctor.

Următorul sfat nu mai era nevoie să i-l dea doctorul. Chavez ştia că avea nevoie de somn. Apăsă pe butonul prin care se lăsa spătarul fotoliului. În două minute, nu mai ştiu de el.

4

ADA

Chavez şi cea mai mare parte a Echipei-2 se treziră chiar în clipa în care avionul atingea pista la Heathrow. Transportul pînă la poartă li se păru o veşnicie. Acolo fură preluaţi de poliţie, care îi escortă pînă la un heliport, de unde zburară înapoi la Hereford. În drum spre terminal, Chavez apucă să vadă un titlu de tabloid, care spunea că poliţia elveţiană reuşise să rezolve un incident terorist la Banca Comercială din Berna. Era destul de neplăcut să vezi că alţii culegeau laudele de pe urma muncii tale, dar îşi aminti repede că asta era menirea lui Rainbow Six. Probabil că vor primi scrisoare de mulţumiri din partea guvernului elveţian, scrisoare care o să fie îngropată într-o arhivă secretă. Cele două elicoptere militare aterizară la heliportul de la Hereford. Era trecut de 23.00, iar oamenii erau cu toţii obosiţi după o zi care începuse cu obişnuitul antrenament şi se terminase cu stresul unei acţiuni reale.

Dar nu aveau să se odihnească. Intrînd în clădire, descoperiră toate scaunele rotative aşezate în cerc. Într-o parte a camerei se afla un ecran TV mare. Acolo îi aşteptau Clark, Stanley şi Covington. Era vremea pentru Analiza După Acţiune, pe scurt ADA.

– În regulă, oameni buni, zise Clark, în vreme ce băieții se așezau pe scaune. Bună treabă. Toți băieții răi s-au dus, toți băieții buni au rămas nevătămați. Dar ia să vedem, unde am greșit?

Paddy Connolly se ridică în picioare.

– Am folosit prea mult explozibil la ușa din spate. Dacă dincolo de ea s-ar fi aflat vreun ostatic, ar fi fost omorît, declară onest sergentul. Am presupus că era un cadru mai solid decît a fost cazul, spuse el, ridicînd din umeri. Nu știu cum aș putea corecta chestia asta.

John căzu pe gînduri. Connolly avea o criză de sinceritate, semn sigur că era un profesionist. Clătină din cap.

– Nici eu nu știu. Altceva?

Următorul care luă cuvîntul fu Tomlinson, care nu se ridică în picioare.

– Domnule, cred că e necesar să punem la punct o metodă mai bună pentru folosirea *flash-bang*-urilor. Cînd am trecut de ușa aia, n-am văzut și n-am auzit nimic. Noroc că Louis a tras primul, eu nu sînt sigur că aș fi făcut-o.

– Dar înăuntru?

– Grenadele au lucrat bine asupra subiecților. Cel pe care l-am văzut eu, spuse Tomlinson, era scos de tot din luptă.

– Oare am fi putut să-l capturăm viu? întrebă Clark numai pentru că era de datoria lui să întrebe.

– Nu, *mon général*, se auzi vocea energică a sergentului Louis Loiselle. Avea arma în mînă și o ținea îndreptată spre ostatici. Nu ai cum să discuți, cu o armă în mîna unui terorist. Trebuie să pornești de la presupunerea că are o armă de rezervă, aceasta fiind de obicei o grenadă cu fragmentare. Cele trei gloanțe plasate în capul țintei au fost în conformitate cu politica stabilită pentru Rainbow.

– De acord. Louis, tu cum ai făcut cu grenadele *flash-bang*? Ai fost mai aproape de ele decît George.

– Eu sînt însurat, răspunse francezul zîmbind. Nevastă-mea strigă la mine tot timpul. Lăsînd gluma la o parte, spuse el după ce chicotelile obosite încetară, am acoperit o ureche cu o mînă, iar pe cealaltă am apăsat-o de umăr. Și am închis ochii. De asemenea, am controlat și detonarea, adăugă el.

Spre deosebire de Tomlinson şi de ceilalţi, el putea să anticipeze momentul apariţiei zgomotului şi fulgerului. Era un avantaj aparent minor, dar decisiv.

– Alte probleme cu intrarea? întrebă John.

– Cele obişnuite, spuse Price. O grămadă de cioburi pe podea, poţi să aluneci. Ce-ar fi să avem tălpile de la bocanci ceva mai moi? Am putea să mergem mai repede.

Clark înclină din cap şi-l văzu pe Stanley notînd ceva.

– Probleme cu tragerea?

– Nu, răspunse Chavez. Interiorul era iluminat, aşa că nu am avut nevoie de NVG-uri. Băieţii răi erau în picioare şi au oferit o ţintă perfectă. Tirul a fost uşor.

Price şi Loiselle dădură aprobator din cap.

– Lunetiştii? continuă Clark.

– De pe stinghia aia unde am stat, n-am văzut nimic, răspunse Johnston.

– Nici eu nu am văzut, spuse şi Weber, într-o engleză hipercorectă.

– Ding, l-ai trimis înainte pe Price. De ce?

Întrebarea fusese pusă de Stanley.

– Eddie trage mai bine şi are mai multă experienţă. Am în el ceva mai multă încredere decît am în mine însumi... deocamdată, se grăbi să adauge Chavez. Una peste alta, misiunea mi s-a părut simplă. Toţi ştiam cum e dispus interiorul, aşa că a fost uşor. Am împărţit obiectivul în trei zone de responsabilitate. Pe două dintre ele le-am văzut. În cea de-a treia se găsea un singur subiect – a fost o simplă speculaţie, dar datele o susţineau. A trebuit să intervenim repede, pentru că subiectul principal, Model, era pe punctul de a ucide un ostatic. Am considerat că n-am voie să-l las să facă asta, termină Chavez.

– Vrea cineva să comenteze? întrebă John grupul.

– Vor exista situaţii în care va trebui să lăsaţi un terorist să omoare un ostatic, spuse grav doctorul Bellow. Nu va fi plăcut, dar uneori va fi necesar.

– Bine, domnule doctor. Alte observaţii?

– John, trebuie să urmărim ancheta poliţiei în cazul ăsta. Au fost terorişti sau spărgători? Nu ştim încă. Cred că trebuie să

aflăm. Nu am fost în măsură să începem nici un fel de negocieri. Poate că în cazul ăsta nu are importanță, dar pe viitor ar putea să aibă. Avem nevoie de mai mulți translatori. Cunoștințele mele lingvistice nu se ridică la nivelul cerințelor. Am nevoie de translatori care să vorbească „pe limba mea", cu nuanțe și tot tacîmul.

Clark îl văzu pe Stanley făcînd încă o însemnare. Apoi se uită la ceas.

– Bun. Trecem în revistă benzile video mîine dimineață. Deocamdată, vă felicit pentru operațiune. Liber.

Echipa-2 ieși, într-o noapte care începuse să fie cețoasă. Unii își aruncară privirea în direcția Clubului Subofițerilor, dar nici unul nu se duse într-acolo. Chavez o luă spre casă. Deschizînd ușa, o văzu pe Patsy în fața televizorului.

– Bună seara, iubita mea, îi spuse Ding soției.

– Ești bine?

Chavez reuși să schițeze un zîmbet, ridicînd mîinile și întorcîndu-se.

– Nu am găuri și nici zgîrieturi pe nicăieri.

– Tu ai fost la televizor în Elveția, așa-i?

– Știi că n-am voie să spun nimic.

– Ding, de la doisprezece ani știu cu ce se ocupă tata, îl puse la punct Patricia Chavez, doctor în medicină. Știu tot ce știi și tu, domnule agent secret.

Nu avea nici un rost să păstreze secretul.

– Ei bine, Patsy, da, am fost eu și echipa mea.

– Cine au fost băieții răi?

– Posibil teroriști, posibil spărgători de bănci. Nu e sigur, spuse Chavez, scoțîndu-și cămașa, în drum spre dormitor.

Patsy îl urmă în cameră.

– La TV a spus că au fost omorîți toți.

– Așa-i.

Ding își scoase pantalonii și-i atîrnă în dulap.

– N-am avut de ales. Cînd am ajuns, erau pe cale să omoare un ostatic. Așa că a trebuit să intrăm și să-i oprim...

– Nu sînt sigură că-mi plac toate astea.

Chavez se uită la soția lui.

– Eu sînt sigur că nu-mi plac. Amintește-ți de individul ăla care a venit la voi la facultate. Trebuia să i se amputeze piciorul, iar tu ai ajutat la operație. Nu ți-a plăcut, nu?

– Nu, deloc.

Fusese vorba de un accident auto, iar piciorul fusese imposibil de salvat.

– Asta e viața, Patsy. Nu toate lucrurile pe care trebuie să le faci sînt plăcute.

Cu asta, Chavez se așeză pe pat și-și scoase ciorapii și maioul. *Auzi, domnule agent secret,* își spuse el. *Ce-ar fi să bei o votcă cu martini mixată, nu agitată? Filmele astea nu-l arată niciodată pe erou ducîndu-se la culcare. Dar cine vrea să... hm... după ce a omorît pe careva?* Merita să zîmbești ironic. Ding se lăsă pe spate. Bond, James Bond. Normal. Închizînd ochii, văzu imediat imaginile din bancă, retrăind momentul, cu arma ridicată, linia de ochire a lui M-10 prin reticule, drept spre... cum dracu' se numea? Parcă Guttenach, nu? Își dădu seama că nu verificase. Să vezi căpățîna omului aliniată cu reperele de pe armă, să apeși pe trăgaci și să trimiți o rafală de trei, la fel de firesc cum ți-ai trage fermoarul după un pipi... Totul rapid, liniștit de amortizorul armei. Și buf, indiferent cine fusese ținta, murise. El și cei trei prieteni ai lui nu avuseseră șanse prea mari... de fapt, nu avuseseră nici o șansă.

Dar tipul pe care l-au omorît n-a avut nici el vreo șansă, își aminti Chavez. Un nefericit care se întîmplase să fie în bancă, poate că depusese niște bani, poate că discuta cu vreun ofițer pentru împrumuturi, sau poate că voia omul să se tundă și scotea niște mărunțiș. *Lasă compasiunea pentru omul ăla...*, își spuse Ding. Dar doctorul pe care Model se pregătea să-l împuște era acum acasă, cu nevasta și familia, probabil amețit de băutură sau poate de un sedativ. Nu era exclus să tremure încă și să se gîndească serios să facă mai multe vizite vreunui coleg psihiatru, care să-l ajute să scape de acest stres care nu voia să dispară. Și probabil că se simțea îngrozitor. Dar ca să simți ceva trebuie să fii viu. Omul era într-o stare mult, mult mai bună

decît nevasta şi copiii adunaţi într-o casă de lîngă Berna, plîngînd de mama focului că tati nu mai vine...

Da. E drept că luase o viaţă, dar o redase altcuiva. Cu asta, revăzu locul faptelor, amintindu-şi cum primul glonţ lovise capul ticălosului în faţa urechii şi cum ştiuse că omul era deja mort, chiar înainte ca următoarele două gloanţe să lovească, într-o zonă nu mai largă de cinci centimetri, zburîndu-i creierii la trei metri în direcţia opusă, în vreme ce corpul cădea ca un sac de cartofi. Arma omului căzuse la podea cu ţeava îndreptată în sus. Din fericire, nimeni nu fusese rănit, pentru că arma nu se descărcase, iar rănile de la cap nu cauzaseră strîngerea spasmodică a trăgaciului. Acesta era un adevărat pericol, după cum aflase la antrenamente. Dar încă nu era satisfăcut. *E mai bine să-i prinzi vii şi să le storci creierii ca să afli ce ştiu, de ce au acţionat aşa. În felul ăsta poţi afla lucruri pe care să le foloseşti data viitoare sau – cine ştie? – poţi să porneşti după individul care a dat ordinele şi să-l umpli de găuri calibrul zece.*

Misiunea nu fusese perfectă, Chavez era conştient de lucrul ăsta, dar dăduse ordinul să fie salvată o viaţă, iar viaţa aceea fusese salvată. *Şi cu asta*, decise el, *basta*. O clipă mai tîrziu, simţea salteaua mişcîndu-se. Soţia lui se întinsese lîngă el. Întinse mîna spre mîna ei, care i-o trase imediat spre burtică. *Ia te uită, micul Chavez dă iar şuturi!* Asta, decise Ding, merită un sărut, pe care se întoarse să-l ofere.

Şi Popov stătea întins în pat, după ce dăduse pe gît patru votci mari, în vreme ce se uita la ştirile de la televiziunile locale, urmate de un editorial ditirambic la adresa eficienţei poliţiei locale. Încă nu era dezvăluită identitatea jefuitorilor. Aşa fusese relatată acţiunea, oarecum spre dezamăgirea lui Popov, deşi, luîndu-se la bani mărunţi, nu putu spune de ce era dezamăgit. Dăduse un semnal clar patronului că ştia ce face şi băgase în buzunar o sumă considerabilă. Încă vreo cîteva spectacole de soiul ăsta şi avea să trăiască în Rusia ca un rege. Sau ca un prinţ în multe alte ţări. Acum putea să simtă şi el confortul pe care-l văzuse şi-l invidiase de atîtea ori, pe cînd era agent de teren al KGB-ului şi se minuna cum dracu' voia ţara lui să învingă nişte

națiuni care cheltuiau miliarde pe distracții, în afara miliardelor pentru armament, totul fiind mai bun decît ceea ce producea țara lui – cum altfel, decît dîndu-i lui misiunea să le afle secretele tehnologice? În ultimii ani ai Războiului Rece lucrase fiind conștient de toate astea și știind cine avea să învingă și cine avea să piardă.

Dar, pentru el, fuga în Vest nu fusese niciodată o opțiune. Ce rost avea să-ți vinzi țara pentru puțini bani și pentru o slujbă obișnuită în Vest? Libertate? Ăsta era cuvîntul pe care se prefăcea că-l zeifică Occidentul. Dar ce rost are să fii în stare să te învîrți pe unde poftești, dacă nu ai un automobil potrivit pentru așa ceva? Sau bani pentru un hotel bun în care să dormi, odată ajuns unde vrei să ajungi? Sau bani să-ți cumperi hrana și băutura de care ai nevoie ca să te bucuri cu adevărat de viață? Nu. Prima lui ieșire în Vest ca ofițer de teren „ilegal“, adică fără o acoperire diplomatică, fusese la Londra, unde își petrecuse o bună parte din timp numărînd mașinile scumpe și eficientele taxiuri negre pe care lumea le lua fiindu-i lene să meargă pe jos; el personal mersese cu „tubul“, cu metroul, care era convenabil, discret și ieftin. Dar „ieftin“ era o calitate pe care n-o aprecia foarte tare. Nu, capitalismul avea virtutea singulară de a-i recompensa pe oamenii care avuseseră fie părinții potriviți, fie noroc în afaceri. Îi recompensa cu lux, avantaje și cu un confort pe care nu-l visaseră nici țarii înșiși. Asta era ceea ce își dorise instantaneu Popov și se întrebase mereu de atunci dacă-și va putea permite vreodată așa ceva. O mașină frumoasă și scumpă – își dorise dintotdeauna un Mercedes – și un apartament mare, în apropierea unor restaurante bune, plus bani ca să poată călători în locuri unde nisipul era cald, iar cerul albastru – cel mai potrivit cadru ca să atragi femeile la tine, cum probabil că făcuse Henry Ford. Ce rost avea să ai atîta putere, dacă nu aveai și voința de a te folosi de ea?

Ei bine, își spuse Popov, *sînt mai aproape ca oricînd de toate astea*. Tot ce trebuia era să mai pună la punct cîteva afaceri ca asta din Berna. Dacă patronul lui era dispus să plătească atît de mulți bani pentru niște proști – ce bine sună proverbul acela englezesc, că un prost și banii lui se vor despărți foarte repede! Iar Dimitri

Arkadeevici nu era prost. Satisfăcut de acest gînd, ridică telecomanda şi închise televizorul. A doua zi urmau trezirea, micul dejun, depozitul bancar, iar apoi un taxi pînă la aeroport şi zborul Swissair spre New York. Evident, la clasa I.

– Ce zici, Al? întrebă Clark peste marginea unei halbe de bere daneză.

Se aflau în cel mai îndepărtat colţ al sălii, la separeu.

– Chavez al tău e exact cum ni s-a spus. A fost inteligent din partea lui să-l lase pe Price să conducă. Nu e orgolios. Asta-mi place mult la un ofiţer tînăr. Timpii au fost bine calculaţi. Împărţirea planului parterului a fost judicioasă, iar focurile pe care le-a tras au ajuns toate unde trebuia. La fel şi echipa. Cu atît mai bine că prima misiune a fost una uşoară. E clar că Model ăsta nu a fost chiar un savant.

– Mare ticălos!

Stanley confirmă.

– Corect. Teroriştii nemţi cam aşa sînt. Ar trebui să obţinem o scrisoare de mulţumiri de la BKA.

– Dar învăţămintele trase?

– Cel al doctorului Bellow a fost cel mai bun. Dacă vrem să ne implicăm în negocieri, ne trebuie translatori mai buni. Şi mai mulţi. Am să mă ocup de asta mîine. Century House ar trebui să aibă oamenii potriviţi. Da, şi Noonan ăla...

– Este o achiziţie de ultimă oră. Era la serviciul tehnic al FBI-ului. L-au folosit pentru acelaşi lucru la Echipa de Salvare a Ostaticilor. Agent plin, ştie să tragă, are şi ceva experienţă în anchete, explică Clark. E foarte bine că l-am luat la noi.

– Excelentă amplasarea echipamentului de supraveghere video. M-am uitat deja la benzi. Nu sînt rele. Per total, John, nota maximă pentru Echipa-2.

Şi Stanley salută, ridicîndu-şi cana de John Courage.

– Mă bucur să văd că totul merge bine, Al.

– Asta pînă data viitoare.

Se auzi un suspin lung.

– Da, aşa-i.

Clark ştia că cea mai mare parte din succes se datora britanicilor. Se folosiseră de sistemele lor de susţinere, iar oamenii lor conduseseră practic asaltul, în proporţie de două treimi. Louis Loiselle era şi el foarte bun, exact cum afirmaseră francezii. Micuţul ăsta era în stare să tragă ca Dave Crockett, din orice poziţie, şi era la fel de emotiv ca un bolovan. Ei bine, şi francezii aveau experienţă în tratarea teroriştilor. Clark fusese pe vremuri pe teren cu cîţiva oameni de-ai lor.

Deci misiunea putea fi bifată la reuşite. Rainbow îşi primise autentificarea. Şi o dată cu Rainbow, şi Clark. Lucru pe care îl ştia şi el.

Societatea lui Cincinnatus deţinea o casă imensă pe Massachusetts Avenue, folosită frecvent pentru dineurile semioficiale, atît de importante pentru scena socială din Washington, unde li se permitea celor puternici să se apropie şi să-şi valideze statutul la un pahar şi la o bîrfă. Noul preşedinte al ţării făcuse treaba asta puţin cam... dificilă, cu modul lui de a aborda conducerea ţării, dar nimeni în ţară nu putea să schimbe tradiţia, iar noua generaţie de congresmeni trebuia să afle cum funcţionează Washingtonul, nu? Evident, nu era diferit de alte locuri din America, iar pentru mulţi dintre ei adunările din această casă care fusese pe vremuri căminul unui mare bogătaş erau doar o versiune puţin amplificată a dineurilor de la cluburile în care învăţaseră regulile de comportament în societate.

Carol Brightling era una dintre persoanele din această nouă elită. Divorţată de mai bine de zece ani, niciodată recăsătorită, avea nu mai puţin de trei doctorate, la Harvard, CalTech şi University of Illinois, acoperind astfel ambele Coaste şi trei state importante, ceea ce în oraşul acesta trecea drept o mare realizare şi îi asigurase o atenţie instantanee, dacă nu şi o afecţiune automată, din partea a şase senatori şi a unui număr şi mai mare de congresmeni. Care aveau, cu toţii, cîte un vot în diverse comitete.

– Ai auzit de ultima? o întrebă un senator începător de Illinois, cu un pahar de vin alb în mînă.

– Nu, despre ce e vorba?

– Elveţia. Ori o chestie teroristă, ori jaful unei bănci. Poliţiştii elveţieni i-au doborît cum scrie la carte.

– Voi, cu puşcoacele voastre, observă dispreţuitoare Brightling.

– Dă bine la TV.

– Şi fotbalul dă bine la TV, remarcă Brightling cu un zîmbet maliţios.

– Adevărat. Oare de ce nu te susţine preşedintele pe tema încălzirii globale? întrebă senatorul, întrebîndu-se cum să-i înfrîngă atitudinea.

– Ei bine, nu vrea să mă ajute. Preşedintele consideră că oamenii de ştiinţă trebuie să mai lucreze la problema asta.

– Iar tu ai altă părere.

– Sincer, nu. Cred că avem toată ştiinţa care ne trebuie. Datele sînt clare, de la început pînă la sfîrşit. Dar preşedintele nu este convins şi nu vrea să ia măsuri care afectează economia, înainte să se asigure el în persoană. Trebuie să mai duc muncă de lămurire, îşi spuse ea în continuare.

– Şi eşti mulţumită?

– Eu îi înţeleg punctul de vedere, răspunse consilierul ştiinţific, surprinzîndu-l pe senatorul venit din teritoriul lui Lincoln.

Aşa deci, îşi zise el. Toată lumea de la Casa Albă îi cîntă în strună preşedintelui. Numirea lui Carol Brightling la Casa Albă fusese o surpriză pentru toată lumea, pentru că se ştia că femeia avea o politică ştiinţifică diferită de cea a preşedintelui şi, în plus, era respectată în comunitatea ştiinţifică, datorită vederilor ei în materie de mediu. Fusese probabil o abilă mişcare politică, pusă la cale de şeful personalului de la Casa Albă, Arnold van Damm, pentru mulţi cel mai îndemînatic trăgător de sfori politice din acest oraş plin de manipulatori. Astfel, preşedintele căpăta sprijinul mişcării ecologiste, care la Washington se transformase într-o mişcare politică de o anvergură destul de mare.

– Şi nu te deranjează că la ora asta preşedintele este în Dakota de Sud şi măcelăreşte nişte gîşte lipsite de apărare? întrebă senatorul chicotind, în vreme ce un chelner îi umplea din nou paharul.

– *Homo sapiens* este un animal de pradă, răspunse Brightling, măturînd camera cu privirea în căutare de alţi interlocutori.

– Numai bărbaţii?

Femeia zîmbi.

– Da. Noi, femeile sîntem mult mai paşnice.

– Ia te uită, nu cumva acolo, în colț, e chiar fostul tău soț? întrebă senatorul, surprins și el de rapida ei schimbare la față.

– Ba da.

O voce neutră, fără emoție, iar fața întoarsă în altă direcție. Îl detectase, nu mai avea nevoie de altceva. Amîndoi cunoșteau regulile. Nu mai aproape de zece metri, fără contact vizual. Și, categoric, nici un cuvînt schimbat.

– Am avut șansa să bag niște bani în Horizon Corporation acum doi ani. Mi-am tras palme de cîteva ori pe chestia asta.

– Da, John și-a făcut suma.

Și mult după divorț, în așa fel încît ea să nu capete nici un ban. *Probabil că nu e un subiect bun de discuție*, își zise senatorul. Era nou în funcție și nu se pricepea încă la discuțiile politice.

– Da, s-a descurcat bine, făcînd din știință ce a vrut el.

– Nu-l aprobi?

– În privința restructurării ADN-ului la plante și animale, nu. Natura a evoluat fără să fie ajutată, timp de două miliarde de ani cel puțin. Mă îndoiesc că are nevoie de ajutor din partea lui.

– „Există lucruri pe care omul să nu fie menit să le cunoască?" întrebă senatorul, rîzînd iar.

Profesiunea lui de bază era încheierea de contracte. Făcea găuri în sol și scotea de acolo de toate, lucruri de care natura nu avea nevoie, intrînd deci în categoria problemelor de mediu, își zise doctorul Brightling. Iar acum se amorezase de Washington și dorea să rămînă acolo într-o poziție de putere. Asta se numea febra de Potomac, o boală care se lua ușor și se vindeca foarte greu.

– Problema, domnule senator Hawking, este că natura e în același timp complexă și subtilă. Cînd se schimbă lucrurile, nu putem să prezicem ușor ramificațiile acestor schimbări. Asta se numește legea consecințelor neintenționate, iar Congresul e familiarizat cu așa ceva, nu-i așa?

– Vrei să spui...

– Vreau să spun că motivul pentru care avem o lege federală în privința impactului asupra mediului este că e mult mai ușor să strici lucrurile decît să le repari. În cazul ADN-ului recombinat, putem mult mai ușor să schimbăm codul genetic decît să

evaluăm efectele de peste un secol. Acest tip de putere este unul pe care trebuie să-l utilizăm cu cea mai mare prudenţă. Nu oricine pare să înţeleagă acest simplu fapt.

Senatorul trebui să recunoască elegant că era un punct de vedere de necombătut. Brightling avea să-şi pledeze cazul în faţa comisiei lui într-o săptămînă. Oare asta să fi distrus căsnicia lui John şi Carol Brightling? Ce trist! Cu această observaţie, senatorul se scuză şi se îndreptă spre soţia lui.

– Din acest punct de vedere, nu este nimic nou.

Doctoratul în biologie moleculară al lui John Brightling îl obţinuse de la aceeaşi University of Virginia unde-şi luase şi licenţa în medicină.

– A început de la un tip numit Ned Ludd, acum cîteva secole. Omului îi era frică de revoluţia industrială care avea să distrugă economia casnică din Anglia. Şi avea dreptate. Modelul economiei casnice s-a destrămat. Dar a fost înlocuit de ceva mai bun pentru consumator, ceea ce e de fapt legea firească a progresului!

Nu era surprinzător că John Brightling, un miliardar care candida la titlul de vicepreşedinte, vorbea în faţa unui grup de admiratori.

– Dar complexitatea... încercă să obiecteze un glas din auditoriu.

– Se întîmplă în fiecare zi, în fiecare secundă, de fapt. La fel fac toate lucrurile pe care încercăm să le învingem. Să luăm cancerul, de pildă. Ia spuneţi, doamnă, e indicat să încetăm toate eforturile noastre de vindecare a cancerului la sîn? Boala asta loveşte cam cinci la sută din populaţia mondială. Cancerul este o boală genetică. Rezolvarea sa constă în modificarea genomului uman. Iar compania mea va descoperi această rezolvare! La fel stau lucrurile şi cu îmbătrînirea. Echipa lui Salk de la La Jolla a descoperit cu mai mult de cincisprezece ani în urmă gena morţii. Dacă am putea găsi o cale de a o dezactiva, atunci nemurirea omului poate deveni ceva real. Doamnă, oare ideea de a trăi veşnic într-un corp de douăzeci şi cinci de ani nu vă face deloc cu ochiul?

– Şi atunci cum rămîne cu suprapopularea?

Obiecţia doamnei din Congres fu mai potolită decît prima. Subiectul era mult prea vast, mult prea surprinzător, ca să permită o ripostă imediată.

– Toate la timpul lor. Inventarea DDT-ului a dus la distrugerea unei cantităţi imense de insecte purtătoare de boli, dar şi la creşterea populaţiei de insecte în toată lumea, nu-i aşa? Bun, acum sîntem puţin mai înghesuiţi, dar cine ar vrea să aducă înapoi ţînţarii anofeli? Oare malaria este o metodă raţională de a controla populaţia? Nimeni de aici nu mai vrea război, corect? Pînă şi el a fost folosit pentru controlul populaţiei. Dar am scăpat de el, nu? Ce naiba, controlul populaţiei nu e aşa de greu. Se numeşte controlul naşterilor, iar ţările avansate au reuşit să-l facă, în vreme ce ţările înapoiate pot şi ele, dacă vor găsi un motiv plauzibil. Iar asta, medită John Brightling, ar putea să însemne o generaţie-două, dar există cineva aici care să nu vrea să aibă din nou douăzeci şi cinci de ani plus toată experienţa de viaţă căpătată între timp? Mie personal mi-ar plăcea al dracului de mult, continuă el, zîmbind.

Cu salarii imense şi cu promisiunea opţiunii pentru acţiuni, compania lui adunase o echipă incredibilă de talente care se ocupau numai de căutarea acelei gene anume. Profiturile care puteau să vină din controlul acelei gene erau incalculabile, iar patentul ar fi fost valabil în Statele Unite timp de şaptesprezece ani. Nemurirea umană, noul Potir Sfînt al comunităţii medicale, era primul subiect venit direct din SF care constituia tema unei cercetări serioase.

– Credeţi că puteţi s-o faceţi? întrebă o altă membră a Congresului, de data aceasta din San Francisco.

Acest bărbat atrăgea femei de toate tipurile. Era irezistibil, căci avea bani, putere şi era manierat.

John Brightling îi adresă un zîmbet larg.

– Întrebaţi-mă peste cinci ani. Cunoaştem gena. Trebuie doar să aflăm cum o dezactivăm. Pentru aceasta, trebuie să descoperim o grămadă de lucruri fundamentale în ştiinţă, iar în paralel sperăm să descoperim şi o grămadă de lucruri folositoare. E ca şi cum am porni în călătorie cu Magellan. Nu sîntem siguri ce vom găsi, dar ştim că va fi interesant.

Nimeni nu avu prezența de spirit să-i spună că Magellan nu se mai întorsese din acea călătorie.

– ...și profitabil? întrebă un proaspăt senator de Wyoming.

– Nu așa funcționează societatea noastră? Plătim oameni care fac lucruri folositoare. Iar zona asta nu e destul de folositoare?

– Dacă reușiți dezactivarea, bănuiesc că da.

Senatorul respectiv era el însuși doctor, cu practică în medicina de familie; cunoștea bazele, dar partea științifică îl depășea. Conceptul, obiectivul lui Horizon Corporation, era însă menit să-ți taie suflarea, dar el unul n-ar fi pariat pe un eșec. Făcuseră cercetări serioase în domeniul medicamentelor anticancer și în sintetizarea unor antibiotice, iar Horizon Corporation era cea mai importantă companie privată din cadrul Proiectului Genomului Uman, un efort global pentru decodificarea fundamentelor vieții umane. Fiind el însuși un geniu, lui John Brightling îi fusese ușor să-i atragă și pe alții ca el în companie. Avea mai multă carismă decît o sută de politicieni și, spre deosebire de aceștia, trebui să recunoască senatorul, chiar avea pe ce să-și bazeze spectacolele. Pe vremuri, eroii cei mai iubiți fuseseră piloții. Acum, cu înfățișarea lui de vedetă de film, cu zîmbetul permanent, cu imensa capacitate de a asculta și cu o minte analitică uluitoare, doctorul John Brightling avea lipici la public. Putea să facă pe oricine de lîngă el să se simtă interesant și, în plus, ticălosul știa să predea și să-și aplice lecțiile pe oricine aflat în apropiere. Lecții simple pentru cei neșcoliți și extrem de sofisticate pentru specialiștii din domeniul lui, al căror lider incontestabil era. Ce-i drept, avea și niște egali. Pat Reily de la Harvard-Mass General, Aaron Bernstein de la Johns Hopkins, Jacques Elisé de la Institutul Pasteur. Poate Paul Ging de la U.C. Berkeley. Dar aceștia erau toți. Ce doctor strălucit ar fi putut fi Brightling, își zise senatorul-doctor; dar nu, era prea bun ca să se risipească în diagnostice despre ultimul tip de gripă.

Se părea că singurul lui eșec din viață fusese căsnicia. Și Carol Brightling era inteligentă, dar mai mult în politică decît în știință, și probabil că orgoliul ei, despre care toată lumea din oraș știa că era foarte mare, cedase în fața intelectului covîrșitor al

soțului ei. Doctorul din Wyoming considera că în Washington nu era loc decît pentru unul dintre ei. Iar John Brightling părea să facă mai multe parale decît Carol Brightling. De brațul lui John atîrna o frumusețe roșcată, care-i sorbea fiecare cuvînt, în vreme ce Carol venise singură și tot singură locuia în apartamentul ei din Georgetown. *Deh*, își zise senatorul-doctor, *asta-i viața.*

Nemurire. Doamne, cîte căprioare poți avea! își spuse doctorul din Cody, privind peste capul soției. Dineul era pe cale să înceapă.

Valiumul era bun. Killgore știa că nu era chiar Valium, dar acum tot ce era sedativ ușor purta numele de Valium. Iar acesta, produs de SmithCline sub un alt nume comercial, era minunat, pentru că nu producea reacții negative la alcool. Pentru niște oameni culeși de pe stradă, care, în general, se purtau mai rău decît cîinii maidanezi, acest grup de zece era remarcabil de... tranchilizat. La asta ajuta și cantitatea apreciabilă de băutură. Se pare că cele mai populare erau diversele tipuri scumpe de vinuri de Bourbon, băute cu gheață din pahare ieftine, ca și diversele mixturi, pentru cine nu putea să bea tărie pură. Cei mai mulți nu puteau, dar Killgore nu se mira.

Examenul fizic decursese bine. Erau cu toții niște oameni sănătoși în ciuda bolii lor, viguroși pe dinafară, dar cu probleme interne de sănătate, de la diabet la ciroză. Unul suferea, categoric, de cancer la prostată – PSA-ul sărise rău peste normal, dar în acest test nu conta. Altul era seropozitiv, dar încă nu prezenta simptomele, așa că nici la el nu conta. Probabil căpătase boala de la injectarea drogurilor, dar, ciudat, omul nu avea nevoie decît de băutură ca să stea liniștit. Foarte interesant.

Killgore nu trebuia să fie aici. Tot privindu-i, conștiința lui putea să fie afectată, dar aceștia erau cobaii lui și trebuia să-i țină sub observație. Chiar asta făcea, din spatele oglinzii, completîndu-și toate hîrtiile și ascultînd Bach la CD-player-ul lui portabil. Trei dintre ei erau – sau pretindeau că sînt – veterani din Vietnam, așa că omorîseră o mulțime de asiatici (la interviu folosiseră termenul de „gălbejiți"), după care sfîrșiseră prin a deveni

beţivii străzilor. Societatea îi gratula cu termenul de „persoane fără adăpost", ceva mai blînd decît „vagabonzii" de care Killgore îşi amintea vag că vorbea mama lui. Nu era exemplul cel mai bun de omenie pe care-l cunoştea, dar Proiectul reuşise să-i schimbe puţin. Acum, toţi făceau baie regulat şi se uitau la televizor. Unii chiar citeau cărţi din cînd în cînd. Killgore se gîndise că o bibliotecă, deşi extrem de ieftină, ar fi fost o risipă de bani şi timp. Dar nici unul nu omitea să bea, iar băutul îi reducea pe fiecare dintre cei zece la cel mult şase ore de stare conştientă pe zi. Iar Valiumul îi liniştea şi mai tare, limitînd orice altercaţie pe care personalul de securitate ar fi trebuit s-o înăbuşe. Doi băieţi erau întotdeauna de serviciu în camera învecinată, urmărind şi ei mişcările grupului de zece. Microfoanele încorporate în tavan le permiteau să asculte conversaţiile dezlînate. Unul din grup era un fel de autoritate în base-ball şi vorbea despre Mantle şi Maris tot timpul, oricui era dispus să-l asculte. Destul de mulţi dintre ei discutau despre sex, iar Killgore se întreba dacă nu ar fi cazul să trimită echipa lui de hingheri să facă rost şi de ceva femei „lipsite de adăpost" pentru experiment. O să discute cu Barb Archer despre treaba asta. La urma urmei, trebuia să ştie dacă sexul avea vreun efect în experiment. Iar ea trebuia să înghită găluşca, nu? Plus că, în mod sigur, nu avea s-o apuce vreo subită solidaritate feminină. Nu putea să apară aşa ceva, nici măcar din partea femeii-nazist care i se alăturase la experiment. Ideologia ei era prea pură pentru aşa ceva. Killgore auzi o bătaie în uşă şi se întoarse.

– Vă salut, domnule doctor.

Era Benny, unul dintre băieţii de la securitate.

– Ia zi, cum merge?

– Acuşi adorm, răspunse Benjamin Famer. Puştii se comportă bine.

– Da, aşa este.

Era extrem de uşor. Cei mai mulţi nici nu voiseră să plece din cameră, să iasă în curte şi să se plimbe o oră în fiecare după-amiază. Dar trebuia să-i ţină în formă – adică prin

deplasarea împleticită dintr-un colț în celălalt să simuleze necesarul de mișcare dintr-o zi normală din Manhattan.

– La naiba, domnule doctor, n-am văzut niciodată pe nimeni să toarne în el cum fac ăștia. A trebuit să aduc o cutie întreagă de Grand-Dad azi. Au rămas doar două sticle.

– Asta e băutura lor favorită? întrebă Killgore.

Nu acordase prea multă atenție subiectului.

– Se pare că da, domnule. Eu personal sunt credincios lui Jack Daniel's, dar nu beau mai mult de două într-o seară, să zicem, luni seara, la meci, dacă e un meci bun. Eu nu beau nici măcar apă cum beau ăștia tărie.

Fostul infanterist marin, conducătorul schimbului de pază de noapte, chicoti. Bun băiat, Farmer. Făcuse o grămadă de lucruri cu animalele rănite de la adăpostul rural al companiei. De asemenea, el era cel care-i numise pe subiecții testului puști. Iar denumirea prinsese la personalul de pază și mai departe. Killgore chicoti și el. Trebuia să le dai un nume, nu? Iar să le spui cobai parcă nu era destul de respectuos. La urma urmei, erau ființe umane, după unii. Iar în testul ăsta aveau o valoare neprețuită. Se întoarse să-l vadă pe unul dintre ei, Numărul 6, cum își toarnă încă un pahar de băutură, se înapoiază la patul lui și se întinde să vadă ceva la TV, înainte de a adormi. Se întrebă oare ce visa nenorocitul. Unii dintre ei chiar visau și vorbeau tare în somn. Poate era ceva interesant pentru un psihiatru, sau pentru cineva care studia somnul. De sforăit, sforăiau toți, în asemenea măsură încît atunci cînd dormeau se auzea de parcă în curte ar fi fost un depou de locomotive cu abur.

Trenulețe, își zise Killgore, întorcîndu-se la ultima hîrtie la care lucra. Peste zece minute, avea să se îndrepte spre casă. Prea tîrziu ca să-și mai culce puștii. Păcat. Ei bine, după ce va trece suficient timp, se vor trezi într-o bună zi într-o lume nouă, iar asta va fi un cadou minunat din partea lui, oricît de mare și de urît ar fi fost prețul. *Hm*, își zise doctorul, *cred că nu mi-ar strica nici mie o băutură*.

– Viitorul n-a fost niciodată atît de luminos, vorbea John Brightling în fața auditoriului, cu o ținută și mai atrăgătoare după

două pahare de Chardonnay de California. Cercetătorii biologi împing tot mai departe frontiere de care nici nu știam că există cu cincisprezece ani în urmă. O sută de ani de cercetare fundamentală erau pe cale să dea rezultate chiar în timp ce vorbim. Clădim pe temeliile făcute de Pasteur, Ehrlich, Salk, Sabin și de atîția alții. Astăzi vedem atît de departe pentru că stăm pe umerii acestor giganți.

John Brightling continuă după o pauză de efect:

– A fost o ascensiune lungă, dar deja vedem vîrful muntelui și vom ajunge acolo în următorii cîțiva ani.

– Ce simpatic e, îi spuse Liz Murray soțului ei.

– Foarte, îi răspunse șoptit directorul FBI Dan Murray. Și e și foarte inteligent. Jimmy Hicks zice că e cel mai tare din lume.

– Ce urmărește?

– Păi, din ce a spus adineaori, vrea să ajungă Dumnezeu.

– Atunci trebuie să-și lase barbă.

La aceasta, directorul Murray mai că se înecă, dar fu salvat de vibrația telefonului celular. Se ridică discret de pe scaun și se deplasă spre foaierul imens de marmură al clădirii. Deschizîndu-și telefonul, așteptă cele cincisprezece secunde pentru ca sistemul de codificare să se sincronizeze cu stația de bază care-l chema, ceea ce însemna că era sunat de la sediul FBI.

– Murray.

– Domnule director, aici este Gordon Sinclair, de la Centrul de Supraveghere. Elvețienii încă n-au reușit să-i identifice pe ceilalți doi. Amprentele sînt pe drum spre BKA, ca să arunce și ei o privire.

Dacă indivizilor nu li se luaseră amprentele între timp, însemna că și pista asta se dovedea falsă, ceea ce însemna că mai era nevoie de timp pentru identificarea celorlalți doi camarazi ai lui Model.

– Nici o pierdere în timpul atacului?

– Nu, domnule. Toți băieții răi au fost doborîți. Toți ostaticii sînt în siguranță și au fost evacuați. La ora asta probabil că erau deja acasă. A, da. Tim Noonan s-a deplasat la misiune ca operator la aparatura electronică la una dintre echipele de intervenție.

– Deci Rainbow funcționează?

– De data asta a mers, domnule director, își dădu cu părerea Sinclair.

– Vezi să ne trimită o notă despre cum a decurs operațiunea.

– Da, domnule. Le-am trimis deja un *e-mail* în acest sens.

Mai puțin de treizeci de persoane din Birou știau de Rainbow, deși mai existau cîțiva care puteau să emită ipoteze. Mai ales membrii HRT, care observaseră că Tim Noonan, un agent la a treia generație, dispăruse fără urmă.

– Cum merge dineul?

– Prefer ce gătește Wendy. Aici n-au gust deloc. Altceva?

– Cazul OC din New Orleans e pe cale să se termine, spune Billy Betz. Încă trei sau patru zile. În afară de asta, nimic important.

– Mulțumesc, Gordy.

Murray apăsă pe butonul de închidere al telefonului și-l băgă în buzunar, iar apoi se întoarse în sala de dineuri, după ce schimbă o privire și un semn cu doi dintre membrii gărzii personale. Peste treizeci de secunde, se lăsa din nou în scaun, iar pistolul Smith & Wesson automatic prins la subsuoară făcu un sunet înfundat în contact cu lemnul.

– Ceva important? întrebă Liz.

Clătină din cap.

– Chestii obișnuite.

Totul se termină în mai puțin de patruzeci de minute după ce Brightling își încheie discursul și-și primi placheta cu premiul. Acum ținea din nou trează atenția auditoriului, dar de data asta erau mai puțini admiratori. Se îndreptă spre ușă. În curte îl aștepta mașina. În cinci minute, ajunse la hotelul Hay Adams, despărțit de Casa Albă doar de Parcul Lafayette. Avea rezervat un apartament pe colț, la ultimul etaj, iar personalul hotelului îi lăsase lîngă pat o sticlă de vin alb de casă într-o frapieră, pentru că însoțitoarea lui sosise de mult. Ce trist, își zise doctorul John Brightling, scoțînd dopul sticlei. Or să-i lipsească serile astea. Chiar or să-i lipsească. Dar decizia era luată cu mult timp înainte, iar lucrurile care aveau să-i lipsească erau mult mai puțin importante decît cele pe care avea să le obțină. Iar

deocamdată, îşi zise el, privind la pielea albă a Jessicăi şi la figura ei de păpuşă, o să primesc altceva drăguţ.

Pentru Carol Brightling lucrurile stăteau altfel. În ciuda slujbei de la Casa Albă, ea îşi conducea singură maşina şi nu avea nici măcar un *bodyguard* la apartamentul ei de pe Wisconsin Avenue din Georgetown. Singurul ei tovarăş de viaţă era un motan pătat numit Jiggs. Măcar acesta îi sărea în întîmpinare şi se freca de ea îndată ce uşa era închisă, după care torcea, ca să-i arate ce fericit era că se întorsese. Apoi o urma în dormitor şi o privea pisiceşte – adică în acelaşi timp interesat şi detaşat – cum se dezbracă, ştiind ce avea să urmeze. Îmbrăcată într-un halat scurt, Carol Brightling se îndreptă spre bucătărie, deschise un dulap şi scoase ceva, un lucru pe care se aplecă să i-l dea lui Jiggs. Apoi îşi turnă un pahar cu apă îngheţată, scoasă din frigider, pe care-l bău cu două aspirine. Totul fusese ideea ei. Ştia asta prea bine. Dar chiar şi după atîţia ani, tot îi era greu, la fel de greu ca la început. Renunţase la prea multe. Obţinuse slujba după care tînjise – întrucîtva spre surprinderea ei, după cum decurseseră lucrurile, dar avea biroul în clădirea din dreapta şi juca un rol în stabilirea politicii în domeniile importante pentru ea. Politică importantă în domenii importante. Dar oare merita?

Da! Trebui să cugete puţin, dar într-adevăr credea asta. Deşi preţul era adeseori foarte mare. Se aplecă să-l ridice pe Jiggs, ţinîndu-l ca pe copilul pe care nu-l avusese niciodată şi mergînd din nou spre dormitorul pe care nu avea cu cine să-l împartă. O pisică era mult mai credincioasă decît putea fi un bărbat. Lecţia asta o învăţase de-a lungul anilor. În cîteva secunde, halatul era întins pe scaunul de lîngă pat, iar ea se afla sub aşternuturi, cu Jiggs peste cearşafuri, între picioarele ei. Spera ca în seara asta să adoarmă ceva mai repede decît de obicei. Dar ştia că nu avea să fie aşa, pentru că mintea ei nu se putea opri să nu se gîndească la ceea se întîmpla într-un alt pat, la mai puţin de cinci kilometri depărtare.

5

RAMIFICAŢII

Evident, antrenamentul fizic zilnic începu la 6.30, terminîndu-se cu o cursă de opt kilometri, programată să nu depăşească patruzeci de minute. În dimineaţa aceea ea luă sfîrşit după treizeci şi opt de minute, iar Chavez se întrebă dacă el şi echipa lui nu cumva căpătaseră, o dată cu misiunea reuşită, nişte arcuri în tălpi. Dacă da, era bine sau rău? Era de presupus că omorîrea unui om nu te făcea să te simţi mai bine, nu? Subiect de adîncă meditaţie într-o dimineaţă tipic englezească, pierdută în ceaţă.

La sfîrşitul alergării, toţi erau plini de transpiraţia pe care duşul fierbinte o îndepărtă. Ciudat, dar pentru echipă igiena era puţin mai complicată decît pentru soldaţii în uniformă. Aproape toţi aveau părul mai lung decît permitea armata, aşa că arătau ca nişte tipi maturi, ca nişte oameni de afaceri puţin cam ponosiţi cînd îşi puneau hainele bune, pentru zborul la clasa întîi. Părul lui Ding era cel mai scurt, pentru că la CIA nu dorise să fie altfel decît atunci cînd era sergent la *Ninja*. Ca să revină la normal trebuia să-l mai lase să crească cel puţin o lună. La gîndul ăsta mormăi nemulţumit, în vreme ce ieşea de sub duş. În calitate de şef al Echipei-2, dispunea de propriul lui duş, aşa că avea timp să-şi admire trupul care fusese dintotdeauna un motiv de mîndrie pentru Domingo Chavez. Da, exerciţiile prea dure din prima

săptămînă dăduseră roade. Atît de puternic nu fusese nici în şcoală, la Fort Benning, deşi chiar şi acolo fusese tare. Pe vremea aceea avea douăzeci şi unu de ani şi era unul dintre cei mai scunzi din clasă. Pe Ding îl cam supăra faptul că Patsy, înaltă şi solidă ca mama ei, îl depăşea cu mai bine de un centimetru. Dar Patsy nu purta tocuri, ceea ce făcea cuplul lor cît se poate de respectabil. Ca şi şeful lui, avea aspectul unui om cu care nu te puteai juca. Mai ales în dimineaţa asta, îşi zise el, în vreme ce se ştergea cu prosopul. Seara trecută omorîse un om, la fel de mecanic şi de rapid cum ţi-ai trage fermoarul. A dracului viaţă, Herr Guttenach.

Întors acasă, o găsi pe Patsy deja îmbrăcată. Era programată la blocul operator ginecologic al spitalului local, unde efectua ceea ce în America se numeşte primul an de stagiatură, ca să efectueze – de fapt, să asiste – o cezariană. După aceea venea tura de pediatrie, ceea ce li se părea amîndurora foarte potrivit. Pe masă îl aşteptau ouăle cu costiţă; se pare că în Anglia gălbenuşul de ou avea o culoare mai intensă. Se întrebă dacă nu cumva localnicii îşi hrăneau găinile cu altceva.

– Aş dori să mănînci mai bine, spuse Patsy pentru a suta oară.

Domingo rîse, întinzînd mîna după ediţia de dimineaţă a lui *Daily Telegraph*.

– Iubito, colesterolul meu e 1-3-0, iar inima în stare de repaus are un puls de şaizeci şi cinci. Doamnă doctor, sînt o maşină de luptă puternică şi rea!

– Da, dar peste zece ani? întrebă doctorul Patricia Chavez.

– Pînă atunci voi fi făcut zece examinări fizice complete şi îmi voi fi ajustat stilul de viaţă în funcţie de ce spun ele, răspunse Domingo Chavez, om cu un masterat în relaţii internaţionale, întinzînd untul pe pîine.

Aflase în ultimele şase săptămîni că pîinea de pe meleagurile astea era pur şi simplu fabuloasă. Oare de ce lumii nu-i plăcea mîncarea englezească?

– Ce Dumnezeu, Patsy? Uită-te la tata. Încă este într-o formă foarte bună.

În formă bună, deşi nu alergase în dimineaţa aceea, iar de obicei trebuia să se sforţeze serios ca să ţină pasul cu Echipa-2.

Ce-i drept, era sărit bine de cincizeci de ani. Dar trăgea încă aproape la fel de bine. John muncise din greu ca oamenii să vadă asta. Era unul dintre cei mai buni pistolari din cîţi cunoştea, iar ca lunetist era şi mai bun. La patru sute de metri, era egalul lui Weber şi al lui Johnston. În ciuda faptului că mergea la slujbă în costum, Rainbow Six era pus de toată lumea pe lista intitulată „a nu se glumi cu".

Pagina întîi conţinea povestea evenimentelor din ziua precedentă, din Berna. Ding parcurse articolul şi descoperi că mai toate detaliile erau corecte. Remarcabil. Probabil că trimisul lui *Telegraph* avusese contacte directe cu poliţia... pe care o considera autoarea asaltului. Foarte bine. Rainbow trebuia să rămînă în obscuritate. Nici un comentariu din partea Ministerului Apărării cu privire la un eventual ajutor oferit de SAS poliţiei elveţiene. Asta nu era bine. Un „nu" sec ar fi fost mai bun... dar, dacă ar fi fost spus, atunci un „fără comentarii" ulterior ar fi fost luat drept „da". Deci, probabil că aşa trebuia. Politica era un lucru pe care nu apucase încă să-l înveţe, cel puţin nu la nivelul instinctiv. Contactul cu mass-media îl înfricoşa mai mult decît confruntarea cu arme încărcate; avea muniţie pentru una, nu şi pentru cealaltă. Făcu încă o grimasă cînd îşi dădu seama că, în vreme ce CIA avea un birou de relaţii cu publicul, Rainbow era în mod sigur lipsit de aşa ceva. Hm, în meseria asta nu era bine să-ţi faci publicitate. În acest timp, Patsy îşi pusese haina pe ea şi se îndrepta spre uşă. Ding se repezi după ea, s-o sărute înainte de plecare; îşi privi soţia urcînd în maşina familiei şi-şi dori să conducă mai bine decît el pe partea stîngă a şoselei. Lucrul ăsta îl obosea şi-i solicita o concentrare permanentă. Partea cea mai idioată era că schimbătorul de viteze se găsea la mijloc, într-o poziţie neobişnuită, în vreme ce pedalele erau exact la fel ca la maşinile americane. Asta îl cam făcea pe Chavez să-şi piardă controlul şi să conducă altfel decît se deprinsese. Partea cea mai rea era că englezii preferau sensurile giratorii, în locul banalelor intersecţii. Iar Chavez avea tendinţa s-o ia spre dreapta, nu spre stînga. Tîmpit fel de a muri! După zece minute, îmbrăcat în uniforma de zi, Chavez se îndrepta pe jos spre clădirea Echipei-2, pentru a doua şedinţă ASA.

Popov îşi puse carnetul de cont în buzunarul hainei. Bancherul elveţian nici nu clipise la vederea genţii pline-ochi de bani. O maşinărie extraordinară numărase bancnotele, ca nişte degete mecanice care amestecau un pachet de cărţi de joc, verificînd între timp şi tipul bancnotelor. Pentru întregul aranjament, fuseseră necesare patruzeci şi cinci de minute. Numărul de cont era vechiul lui număr folosit pe cînd era agent KGB. Îşi strecură în paşaport cartea de vizită a bancherului şi adresele de pe Internet pentru tranzacţii de la distanţă, căzuseră de acord asupra frazei de cod, care fusese scrisă în fişierul lui de cont. În discuţie nu-şi făcuse loc aventura eşuată cu o zi în urmă a lui Model. Popov ştia că va putea citi o relatare completă în *International Herald Tribune*, pe care-l va găsi la aeroport.

Avea paşaport american. Compania aranjase să primească statutul de străin cu reşedinţa în America, primul pas spre cetăţenie, lucru pe care-l găsea amuzant. Îşi păstrase şi vechiul paşaport rusesc, ca şi pe altele două din timpul carierei lui trecute – cu nume diferite, dar cu aceeaşi fotografie – care, la nevoie, puteau fi şi ele folosite. Acestea erau bine ascunse în geanta lui de voiaj, într-un mic compartiment pe care numai un vameş foarte atent l-ar fi putut descoperi şi asta doar dacă i s-ar fi spus din timp că era ceva în neregulă cu acel călător.

Cu două ore înainte de zborul anunţat, înapoie maşina închiriată şi merse cu autobuzul la terminalul internaţional, trecu prin obişnuitele formalităţi de vamă şi se îndreptă spre sala de aşteptare clasa întîi, pentru un corn şi o cafea.

Bill Henriksen era dependent de ştiri. De obicei, se trezea dis-de-dimineaţă şi se uita imediat pe CNN, comutînd adeseori pe Fox News cu ajutorul telecomenzii, în vreme ce îşi executa alergarea de dimineaţă pe bandă, avînd pe planşetă şi un ziar. Pagina întîi din *The New York Times* se ocupa de evenimentul din Berna, ca şi reportajul de pe Fox. Ciudat, CNN-ul vorbea despre eveniment, dar nu arăta mare lucru. Fox prezenta în schimb nişte imagini provenind de la televiziunile elveţiene, ceea ce-i permise să vadă tot ce se putea. Meseriaşi pur-sînge, decise Henriksen. *Flash-bang*-uri la uşile din faţă – cameramanul tresărise şi cam pierduse obiectivul, ca de obicei cînd ei se

apropiau prea tare. Apoi, trăgătorii intraţi imediat după explozie. Nici un foc de armă, deci folosiseră amortizoare. În cinci secunde, totul era terminat. Asta însemna că elveţienii aveau o echipă SWAT bine antrenată. Nici o surpriză, deşi habar nu avusese de asta. Cîteva minute mai tîrziu, unul dintre membrii echipei ieşea să-şi aprindă pipa. Oricine ar fi fost, probabil comandantul echipei, individul nu prea avea stil, îşi zise el, verificînd kilometrajul benzii rulante. Echipa era îmbrăcată ca de obicei la asemenea evenimente, în combinezoane gri-cărbune, cu veste antiglonţ. Apoi intraseră poliţiştii în uniformă, ca să-i scoată pe ostatici, exact la momentul potrivit. Da, o treabă făcută curat – imagine a faptului că jefuitorii sau teroriştii (nu reieşea clar din ştiri) nu erau prea deştepţi. Cine spusese că ar fi fost? Data viitoare trebuiau angajaţi alţii mai buni, dacă era să meargă treaba bine. În cîteva secunde o să sune telefonul, era sigur de asta. Probabil pentru o scurtă declaraţie televizată. O pacoste, dar una necesară.

Asta se şi întîmplă în vreme ce el era sub duş. De multe vreme îşi instalase un telefon chiar lîngă uşă.

– Da?

– Domnul Henriksen?

– Da. Cu cine vorbesc?

Vocea nu-i era familiară.

– Bob Smith, de la Fox News New York. Aţi văzut emisiunile despre incidentul din Elveţia?

– Da, de fapt am văzut chiar pe reţeaua dumneavoastră.

– Există vreo şansă să veniţi la noi pentru nişte comentarii?

– La ce oră? întrebă Henriksen, ştiind dinainte ce i se va spune şi ce va răspunde.

– Puţin după ora opt, dacă se poate.

Îşi consultase deja ceasul automat şi nu mai făcuse gestul de rigoare, pe care oricum nu-l putea vedea nimeni.

– Da, pot. Cît de mult va dura de data asta?

– Probabil că în jur de patru minute.

– S-a făcut, ajung acolo într-o oră.

– Mulţumesc, domnule. Paznicii vor primi instrucţiuni să vă aştepte.

– Bine, atunci. Ne vedem peste o oră.

Probabil că puştiul era nou, îşi zise Henriksen. Să nu fi ştiut că el era comentatorul obişnuit – altfel de ce ar fi fost în agenda lui Fox? – şi că paznicii îl cunoşteau după figură? O ceaşcă de cafea băută la repezeală, o chiflă înfulecată rapid şi apoi drumul la volanul maşinii personale, un Porsche 911, cu care trecu peste podul George Washington, în Manhattan.

Doctor Carol Brightling se trezi, îl mîngîie pe Jiggs pe cap şi se duse să facă duş. După zece minute, cu un prosop înfăşurat în jurul capului, deschise uşa şi se uită la ziarele de dimineaţă. În filtru era deja cafea Mountain Grown Folger destulă cît să umple două căni, iar în frigider o aştepta o cutie de plastic plină cu felii de pepene. După aceea deschise radioul, ca să prindă ediţia de dimineaţă a emisiunii. Aici găsea tot ce era important, începînd cu ştirile, care porneau de acum şi aveau să continue toată ziua. Misiunea ei de la Casa Albă era în principal să citească... iar azi trebuia să se vadă cu dobitocul ăla de la Departamentul Energiei, care încă mai credea că era important să se construiască bombe cu hidrogen, pe cînd ea avea să-l sfătuiască pe preşedinte exact contrariul. Care preşedinte avea să spună nu, fără să-şi justifice poziţia în faţa ei.

De ce dracu' o fi luat-o în administraţia lui? se întrebă Carol. Răspunsul era simplu: politica. Preşedintele încercase cu vitejie să elimine asemenea încurcături în primul an şi jumătate de mandat. În plus, Carol era femeie, iar majoritatea celor din echipa apropiaţilor preşedintelui erau bărbaţi, lucru care determinase comentarii în mass-media şi nu numai, iar aceste comentarii îl lăsaseră mască pe preşedinte, în inocenţa lui politică, lucru care iarăşi amuzase presa şi care îi dăduse un os de ros. Aşa că i se oferise postul, pe care îl şi acceptase, cu tot cu biroul din vechea clădire administrativă, nu chiar din Casa Albă. Avea o secretară, o asistentă şi un loc de parcare pe Aleea Executivă de Vest pentru Honda ei cu consum redus de combustibil, veche de şase ani – *singura* maşină japoneză din parcarea aceea, despre care nimeni nu spusese nimic, evident, pentru că ea era femeie şi pentru că uitase mai mult din politica de la Washington decît

avea să ştie vreodată preşedintele. Uimitor, dacă stai să te gîndeşti, pentru că fusese avertizată că preşedintele învaţă foarte repede. Dar nu ştia să asculte, cel puţin în ceea ce o privea pe ea.

Mass-media nu-l condamnase pentru asta. Lecţia care trebuia învăţată era că mass-media nu iubea pe nimeni. Lipsindu-i convingerile proprii, nu făcea decît să publice ceea ce spuneau oamenii, aşa că ea trebuia să vorbească neoficial spunînd generalităţi, sau bătînd apropouri, în faţa diverşilor reporteri. Unii, cei care se ocupau în mod constant de mediu, măcar înţelegeau limbajul, dar cei mai mulţi aveau nevoie de o mare încredere din partea ei ca să le încredinţeze ceva spre publicare, iar ei publicau invariabil şi părerea opusă: *Da, poate că e bine ce spui, dar ştiinţa încă nu e foarte categorică, iar modelele pe computer nu sînt destul de precise ca să justifice acest tip de acţiune.* Asta spunea partea opusă. Drept rezultat, opinia publicului – măsurată prin sondaje – stagnase, ba chiar înregistrase un recul. Preşedintele era orice, numai un preşedinte ecologist nu, dar ticălosul continua cu poveştile, folosindu-se de Carol Brightling ca de un camuflaj politic, sau chiar ca de o acoperire politică! Asta o supăra rău... sau ar fi supărat-o, în alte condiţii. Dar uite că am ajuns şi aici, îşi zise doctorul Brightling, trăgînd fermoarul fustei, după care îmbrăcă şi sacoul costumului, iată-mă unul dintre consilierii principali ai preşedintelui Statelor Unite. Asta însemna că-l putea vedea de cîteva ori pe săptămînă. Mai însemna că el îi citea opiniile şi recomandările. Că avea acces la cei mai tari oameni din mass-media, că era liberă să-şi urmărească propriul program... în limitele bunului-simţ.

Dar tot ea era aceea care plătea pentru asta. Întotdeauna ea, îşi zise Carol, aplecîndu-se să-l scarpine pe Jiggs între urechi, în drum spre uşă. Pisica avea să-şi petreacă ziua făcînd tot ce avea chef, în special dormind la soare, pe pervazul ferestrei, aşteptînd probabil să-i vină stăpîna şi să-i dea Frisky. Carol se gîndi serios, şi nu pentru prima oară, să treacă pe la un magazin de specialitate şi să-i cumpere lui Jiggs un şoarece viu, cu care să se joace şi pe care să-l mănînce. Fascinantă privelişte, prada şi prădătorul jucîndu-şi rolurile... exact aşa cum era şi lumea; aşa fusese timp de nenumărate secole, pînă acum o sută-două de ani, de cînd

omul a început să schimbe totul, îşi spuse ea în vreme ce pornea maşina, privind strada pavată – o stradă încă pavată cu piatră tradiţională de Georgetown, în care mai existau şinele omnicarului – şi clădirile de cărămidă care acoperiseră zona unde, cu mai puţin de două sute de ani în urmă, fusese un codru maiestuos. Pe malul celălalt era şi mai rău. Acolo numai Insula Theodore Roosevelt era neschimbată – dar şi ea era supusă zgomotului motoarelor cu reacţie. Peste un minut ajunse pe Strada M, apoi urmă sensul giratoriu şi intră pe Pennsylvania Avenue. Reuşise, ca de obicei, să evite ora de vîrf a traficului de dimineaţă, parcurgînd strada largă, lungă de o milă, după care viră la dreapta şi ajunse la locul ei de parcare. Locurile nu erau marcate, dar se ştia care al cui era, iar al ei era la patruzeci de metri de Intrarea de Vest. Fiind de-ai casei, nu mai era verificată cu cîinii. Serviciul Secret folosea cîini belgieni de Malines – care semănau cu ciobăneştii germani maronii – cu un nas foarte fin şi o minte iute. Legitimaţia ei de acces la Casa Albă îi permitea să intre în complexul de clădiri. Apoi urcă scările în clădirea veche, ajungînd la ea în birou. De fapt, era un cub, doar puţin mai mare decît cele ale secretarei şi asistentului. Pe masa de lucru se afla *Early Bird*, cu tăieturi din diverse ziare naţionale, articole considerate importante de cei care lucrau în respectiva clădire, ca şi exemplarele ei din *Science Weekly*, *Science* şi, astăzi, *Scientific American*, plus cîteva jurnale medicale. Publicaţiile ecologice aveau să apară abia peste două zile. Nici nu se aşezase bine, cînd intră secretara ei, Margot Evans, cu dosarul foarte sensibil al politicii armamentului nuclear, pe care trebuia să-l treacă în revistă, înainte de a-i înainta preşedintelui opinii pe care acesta nu le va respecta. Dar nu-i putea da nici satisfacţia de a-şi da demisia, spre supărarea publicului. Rareori îşi dădea cineva demisia pur şi simplu, deşi mass-media l-ar fi ridicat în slăvi. De ce, de pildă, să nu facă ceva neobişnuit? Putea să recomande închiderea periculosului reactor de la Hanford, Washington. Era singurul reactor american cu un proiect similar celui de la Cernobîl, mai puţin reactorul energetic, de producere a plutoniului, izotopul Pu239, pentru arme nucleare, cel mai urît cadou pe care-l putea face cineva omenirii. La Hanford apăruseră

probleme noi, scurgeri de la rezervorul de stocare, descoperite înainte de a fi poluat sursele de apă, dar era oricum o amenințare la adresa mediului. Amestecul chimic din acele rezervoare era extrem de coroziv, plus că era mortal prin toxicitate, plus că era radioactiv... iar președintele nici măcar nu avea s-o asculte.

Din punct de vedere științific, avea dreptate în privința lui Hanford. Pînă și Red Lowell era îngrijorat, dar el voia să se construiască un reactor nou la Hanford! Nici măcar președintele ăsta nu ar fi de acord cu așa ceva!

Cu aceste gînduri optimiste, doctorul Brightling își turnă o ceașcă de cafea și începu să citească *Early Bird*, în vreme ce-și chinuia mintea cum să înceapă să schițeze o recomandare pe care oricum președintele avea s-o arunce la coș.

– Deci, domnule Henriksen, cine a fost? întrebă prezentatorul de dimineață.

– Nu știm deocamdată decît numele liderului lor declarat, Ernst Model. Model a făcut, pe vremuri, parte din grupul Baader-Meinhof, niște teroriști germani notorii, comuniști, din anii '70 și '80. S-a dat cu totul la fund cam acum zece ani. Ar fi interesant să aflăm unde exact s-a ascuns.

– Pe vremea cînd lucrați la Echipa de Salvare a Ostaticilor a FBI-ului avea un dosar la dumneavoastră?

Urmă un răspuns succint, însoțit de un zîmbet.

– Da. Îi cunosc figura, dar domnul Model va fi transferat acum la dosare inactive.

– Pînă la urmă a fost un incident terorist sau jaful unei bănci?

– Nu pot spune încă, după relatările de presă, dar nu aș exclude complet jaful ca motiv. Uităm adeseori că și teroriștii trebuie să mănînce și că au nevoie de bani pentru asta. Există multe precedente în care criminali politici cunoscuți au încălcat legea pur și simplu ca să obțină bani pentru a se întreține. Chiar și aici în America, FSB-ul, Frăția, Spada și Brațul Domnului, cum își spuneau, jefuiau bănci ca să se susțină. În Germania, Baader-Meinhof recurgea la răpiri ca să stoarcă bani de la familiile sau companiile victimelor.

– Aşadar, sînt nişte simpli infractori?

O înclinare a capului, o expresie gravă.

– Terorismul este o infracţiune. Aceasta este dogma FBI-ului, căreia mă conformez şi eu. Iar cei patru care au fost omorîţi ieri în Elveţia au fost nişte infractori. Din nefericire pentru ei, poliţia elveţiană a reuşit să adune şi să antreneze ceea ce părea a fi o excelentă echipă de profesionişti pentru operaţiuni speciale.

– Cît de mult apreciaţi asaltul?

– Foarte bun. Ceea ce am văzut la TV arată că nu au greşit deloc. Toţi ostaticii au fost salvaţi, toţi infractorii omorîţi. Este regula în asemenea incidente. Ideal ar fi să-i capturezi pe infractori în viaţă, dar nu este posibil întotdeauna; vieţile ostaticilor au în asemenea cazuri prioritate absolută.

– Dar teroriştii nu au şi ei drepturi...

– În principiu, da, au aceleaşi drepturi ca alţi infractori. Şi noi, la FBI, ne ghidăm după acest principiu. Cel mai bun lucru pe care îl poate face un ofiţer al legii este să-i aresteze, să-i trimită în faţa unui judecător şi a unui juriu, dar amintiţi-vă că ostaticii sînt victime nevinovate, iar viaţa lor este în pericol datorită acţiunii infractorilor. Prin urmare, încerci să le oferi şansa de a se preda, încerci să-i dezarmezi, dacă poţi... Dar foarte des nu-ţi permiţi acest lux, continuă Henriksen. Bazîndu-mă pe ce am văzut la televiziunea elveţiană, echipa poliţiei helvete a acţionat aşa cum sîntem şi noi antrenaţi la Quantico. Nu foloseşti forţa decît cînd e necesar, dar, dacă e necesar, o foloseşti.

– Dar cine decide cînd e necesar?

– Comandantul de la locul faptelor, bazîndu-se pe experienţa şi profesionalismul lui.

După aia, continuă Henriksen în gînd, *oamenii ca tine cîştigă o pîine în următoarele săptămîni*.

– Instituţia dumneavoastră antrenează poliţia locală în tactici SWAT, aşa este?

– Da. Avem numeroşi veterani de la FBI, de la Delta Force şi de la alte organizaţii „speciale". Acţiunea poliţiei elveţiene poate fi considerată un adevărat exemplu de cum trebuie să se facă treaba, spuse Henriksen.

La urma urmei, instituția lui era internațională și antrena polițiile din țări străine. Iar să faci un bine elvețienilor nu era o scofală atît de mare, la urma urmei.

– Domnule Henriksen, vă mulțumesc pentru că ați fost alături de noi în această dimineață. Expertul în terorism internațional William Henriksen, director al Global Security Inc., firmă de consultanță internațională. Au trecut douăzeci și patru de minute de la ora exactă.

În studio, Henriksen își păstră figura calmă, profesională, încă cinci secunde după ce se stinse becul de la ultima cameră. La sediul companiei lui, probabil că deja înregistraseră emisiunea și aveau s-o adauge vastei biblioteci cu asemenea lucruri. GSI era cunoscută în toată lumea, iar banda lor de prezentare conținea și frînturi din asemenea interviuri. Regizorul de platou îl conduse la cabina de machiaj, unde i se îndepărtă pudra, după care îl conduse personal afară, la mașină.

Se gîndi că punctul unu de pe lista zilei în curs mersese bine. Trebuia însă să afle cine îi antrenase pe elvețieni. Își puse în gînd să apeleze la unul dintre contactele lui. Dacă era o companie privată, atunci era un competitor serios, deși probabil că era armata elvețiană, poate chiar o formațiune militară deghizată în polițiști, poate cu asistența tehnică a nemților de la GSG-9. Cîteva telefoane și avea s-o rezolve și pe asta.

Airbus-ul cvadrimotor al lui Popov atinse pista la Aeroportul Internațional JFK. Da, cînd era vorba de punctualitate, puteai să te bazezi pe elvețieni. Probabil că și echipa poliției avusese un program strict pentru activitatea din seara precedentă, își zise el. Fotoliul lui de clasa I era lîngă ușă, ceea ce îi permise să iasă al treilea, să-și ia repede bagajele și să intre în calvarul vamei americane. America, o știa de mult, era țara în care îi era cel mai greu unui străin să intre, deși, cum bagajul era mic și nu avea nimic de declarat, procesul fu ceva mai simplu de data aceasta. Funcționarii de la vamă fură amabili și îi făcură semn încotro era stația de taxiuri, unde, pentru obișnuitul onorariu exorbitant, un șofer pakistanez îl duse pînă în oraș. Se întrebă sincer dacă nu cumva taximetriștii aveau o înțelegere cu vameșii. Dar costul

intra oricum în cheltuielile de călătorie – asta însemna că trebuia să ceară o chitanță – și, în plus, în ziua aceea se asigurase că putea să-și permită asemenea lucruri și fără „cheltuieli de călătorie". Trecînd prin peisajul urban, zîmbi. Acesta era tot mai dens, cu cît te apropiai de Manhattan.

Taxiul opri lîngă blocul lui. Apartamentul era plătit de patron, care, cu ocazia asta, își mai scădea din baza de impozitare – Popov aflase cum era cu impozitele în America – iar el nu plătea nimic. Își petrecu vreo cîteva minute scăpînd de rufele murdare și atîrnîndu-și hainele bune, după care coborî și îl puse pe portar să oprească un taxi. După alte cincisprezece minute, era la birou.

– Ia zi, cum a mers? întrebă șeful.

În birou se afla un vechi dispozitiv de bruiere împotriva eventualelor mijloace de ascultare plasate de vreun rival. Spionajul industrial era încă o problemă în compania acestui om, iar apărarea împotriva lui era cel puțin la fel de bună cu cea folosită de KGB. Și Popov, care crezuse pe vremuri că guvernele aveau tot ce era mai bun, în toate domeniile... În mod sigur, asta nu era valabil în America.

– A mers în cea mai mare parte cum mă așteptam. Au fost niște proști, nici măcar amatori, cu toate că i-am antrenat bine în anii '80. Le-am spus că pot să jefuiască banca, pentru a acoperi adevărata misiune...

– Care era...?

– Să fie omorîți, răspunse pe loc Dimitri Arkadeevici. Cel puțin, am înțeles că acestea vă sînt intențiile, domnule.

Cuvintele prilejuiră apariția unui zîmbet de un tip cu care Popov nu era obișnuit. Își propuse în gînd să vadă care era valoarea la bursă a băncii. Oare intenția „misiunii" fusese cumva să afecteze cotația băncii? Nu părea plauzibil, dar, deși nu avea nevoie să știe de ce făcea lucrurile astea, i se stîrnise curiozitatea. Acest om îl trata ca pe un mercenar. Popov, deși știa precis ce devenise după ce părăsise serviciul țării lui, era vag atins în profesionismul lui.

– Veți mai avea nevoie de asemenea servicii?

– Ce s-a întîmplat cu banii? vru să știe șeful.

Un răspuns timid:

– Sînt convins că elveţienii au ce face cu ei.

Evident, şi bancherul lui avea ce face cu banii.

– Sînt sigur că nu vă aşteptaţi să-i recuperez.

Şeful clătină din cap.

– Nu, nu mă aşteptam şi oricum era o sumă mică.

Popov dădu din cap. O sumă mică? Nici un agent plătit de sovietici nu căpătase într-o singură tranşă o asemenea sumă. KGB-ul era întotdeauna zgîrcit cu plăţile pentru informaţii, oricît de importante şi nici nu dispusese vreodată de o asemenea sumă în bani gheaţă. Trebuia să dai seamă pentru fiecare rublă, altfel contabilii din Piaţa Djerjinski nr. 2 îl făceau arşice pe agentul de teren care fusese atît de nesăbuit în operaţiuni! Îndată după aceea, se întrebă cum oare spălase patronul lui banii. În America, dacă depozitai sau retrăgeai o sumă infimă, zece mii de dolari bani gheaţă, banca trebuia să înregistreze suma. Teoretic, asta le făcea necazuri traficanţilor de droguri, dar aceştia îşi vedeau oricum de treabă. Oare alte ţări aveau reguli asemănătoare? Popov nu ştia. Era sigur că Elveţia nu le avea, dar o asemenea sumă de bani nu se materializa pur şi simplu într-un seif de bancă, nu? Probabil că şeful lui reuşise să rezolve problema, şi încă bine. Ernst Model fusese un amator, dar omul ăsta nu era. Iată un lucru care nu trebuie uitat, îşi spuse fostul spion, marcînd acest adevăr în minte cu litere mari, roşii.

Urmară cîteva secunde de linişte. Apoi:

– Da, voi avea nevoie de o altă operaţiune.

– De ce anume? întrebă Popov, căpătînd pe loc răspunsul.

– Ah.

O înclinare din cap. Chiar folosise cuvîntul corect: operaţiune. Ce straniu. Dimitri se întrebă dacă n-ar fi bine să facă nişte verificări la adresa şefului, ca să afle mai multe despre el. La urma urmei, viaţa lui se afla în mîinile acestuia, evident, era valabilă şi reciproca, dar viaţa celuilalt nu-l prea preocupa pe Popov. Cît de greu avea să fie? Pentru cineva cu un computer şi un *modem*, nu putea fi prea dificil... dacă avea timp suficient. Îi era deja limpede că, după o singură noapte petrecută în apartamentul lui, va călători iar în străinătate. Tot avea rău de avion, ceea ce însemna că avea să aplice principiul cui pe cui se scoate.

Arătau ca niște roboți, își zise Chavez, strecurîndu-se într-un colț generat de computer. Și ostaticii la fel, doar că în cazul de față erau copii generați de computer; toți copiii erau fete în rochii sau pulovere cu dungi roșii și albe (Ding nu-și putea da seama ce erau). Era în mod clar un efect psihologic programat în sistem de cel care stabilise parametrii programului numit SWAT 6.3.2. O firmă din California îl produsese pentru Delta Force, în cadrul unui contract cu Departamentul Apărării, girat de RAND Corporation.

Programul era scump, în special din cauza costumului electronic pe care-l folosea. Avea aceeași greutate cu costumul negru obișnuit, de misiune – ăsta era rostul unor foițe de plumb cusute în țesătură – și totul, pînă la vîrfurile degetelor, era înțesat cu senzori și sîrme de cupru care duceau la computer – un bătrîn Cray YMP – transmițînd exact mișcările corpului și proiectînd în schimb în vizor imaginea generată de computer. Doctorul Bellow comenta, jucînd rolurile liderului băieților răi și al consilierului băieților buni. Ding întoarse capul și îi văzu în spate pe Hank Patterson și pe Steve Lincoln, figuri de roboți, numerotate, ca să știe care cine era.

Chavez ridică de trei ori brațul drept, cerînd *flash-bang*-uri, apoi se mai uită o dată după colț...

... în scaunul lui, Clark văzu linia neagră apropiindu-se de colț, iar apoi apăsă pe butonul 7 de pe tastatura calculatorului...

... banditul numărul 4 avea țeava armei îndreptată spre grupul de fete.

– Steve, acum! ordonă Chavez.

Lincoln trase siguranța *flash-bang*-ului. Aceasta era o grenadă simulată, care producea o cantitate apreciabilă de zgomot și de lumină – la rîndul lor simulate de computer – destinată orbirii și dezorientării, acționînd asupra mecanismului de orientare aflat în urechea internă. Sunetul, deși nu atît de rău, le parveni prin căști, împreună cu un alb total în fața ochilor, în vizoare. Chiar și așa, tot îi făcu să sară-n aer.

Chavez plonjă în cameră înainte de apariția ecoului, cu arma ațintită spre teroristul numărul 1, presupusul lider inamic. Aici computerul greșește, își zise Chavez. Membrii europeni ai

echipei lui nu trăgeau ca americanii. Ei întindeau brațele și armele înainte, după care țințeau, în vreme ce Chavez și americanii aveau tendința de a lipi armele K&H de umăr. Ding trase prima rafală înainte să atingă podeaua, dar sistemul computerizat nu înregistra întotdeauna lovirea țintei, iar asta îl supăra rău pe Ding. Nu rata niciodată o asemenea lovitură, după cum putea să depună mărturie un anume domn Guttenach în fața Sfîntului Petru. Lovind podeaua, Chavez se rostogoli, repetînd rafala și deplasînd brusc arma MP-10, în căutarea unei alte ținte. În căști, rafalele se auzeau prea tare (din motive necunoscute, programul SWAT 6.3.2 nu cunoștea armele cu amortizor). În dreapta lui, Steve Lincoln și Hank Patterson intraseră și ei în cameră și trăgeau în cei șase teroriști. Se auziră rafalele lor scurte, controlate, iar în vizor capetele băieților răi explodau satisfăcător împroșcînd sînge.

...dar banditul numărul 5 apăsase deja pe trăgaci, nu spre salvatori, ci spre ostatici, care începură să cadă pînă cînd trei membri Rainbow îl doborîră.

– Liber! strigă Chavez, sărind în picioare și deplasîndu-se spre imaginile bandiților.

Unul dintre ei, spunea computerul, era încă în viață, deși sîngera la cap. Ding trase în el, dar deja umbra numărului 4 nu mai mișca.

– Liber! Liber! strigară membrii echipei lui.

– Exercițiu terminat, se auzi vocea lui Clark.

Ding și oamenii lui își scoaseră vizoarele de realitate virtuală, descoperind că se aflau într-o cameră cam cît o jumătate de sală de baschet, complet lipsită de obiecte, goală ca o sală de sport de gimnaziu în miez de noapte. Le trebui un timp ca să se obișnuiască. Simularea vizase niște teroriști care ocupaseră o școală, evident, o școală de fete, pentru amplificarea fenomenului psihologic.

– Cîți am pierdut? întrebă Chavez în direcția tavanului.

– Șase morți, trei răniți, răspunse computerul.

În cameră intră și Clark.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Ding, bănuind că Clark ştia care era problema.

– Te-am văzut privind după colţ, băiete, răspunse Rainbow Six. Asta i-a alertat pe bandiţi.

– La naiba! răspunse Chavez. E o greşeală în program. În viaţa reală, aş folosi oglinjioara sau aş scoate casca de Kevlar, dar programul nu ne lasă. *Flash-bang*-urile ar fi fost chiar o surpriză.

– Poate, admise John Clark. Dar calificativul la exerciţiul ăsta e satisfăcător.

– O, mulţumesc, domnule C, sări şeful Echipei-2. Mîine-poimîine ne spuneţi şi că am tras pe lîngă.

– Maşina zice că tu chiar ai tras pe lîngă.

– La naiba, John! Programul ăsta nu simulează bine tragerea, iar eu nu o să-mi antrenez oamenii în funcţie de toanele maşinăriei, în loc să tragă cu gloanţe la ţintă!

– Uşurel, Domingo. Ştiu că oamenii tăi ştiu să tragă. Bun, urmaţi-mă. Să vedem reluarea.

– Chavez, de ce ai intrat aşa? întrebă Stanley după ce toată lumea se aşeză.

– Cadrul uşii e mai larg şi oferă un cîmp vizual mai bun...

– ...pentru ambele părţi, observă Stanley.

– Aşa erau cîmpurile de bătălie, îl contrazise Ding. Dar cînd ai de partea ta surpriza şi viteza, avantajul ăsta e tot al tău. Mi-am pus echipa de rezervă la uşa din spate, dar configuraţia clădirii nu le-a permis să participe la atac. Noonan şi-a instalat dispozitivele în clădire. Am avut informaţii bune despre bandiţi şi am stabilit timpii atacului ca să-i prind în sala de gimnastică...

– ...cu toţi cei şase bandiţi amestecaţi printre ostatici.

– Mai bine aşa, decît să fim nevoiţi să-i căutăm. Unul dintre ei putea să arunce o grenadă după colţ şi să omoare toate păpuşelele alea Barbie. Nu, domnule, m-am gîndit să venim din spate sau să dăm atacul pe două axe, dar distanţele şi limita de timp nu mi-au părut prea bune. Vreţi să spuneţi că am greşit, domnule?

– În acest caz, da.

Rahat, îşi zise Chavez.

– Bine, spuneţi-mi la ce vă gîndiţi.

Era mai degrabă o problemă de stil personal, decît de bine sau rău, iar Alistar Stanley era printre cei mai tari din lume în domeniu, iar Ding ştia asta. Aşa că privi şi ascultă. Ceea ce făcu şi Clark.

– Nu-mi place treaba asta, spuse Noonan, după ce Stanley îşi încheie prezentarea. E mult prea uşor să pui un dispozitiv de alertare pe clanţa uşii. Obiectul costă cam zece dolari. Poţi să-l cumperi din orice magazin de suveniruri din orice aeroport pentru că lumea le foloseşte la uşile de la hotel, pentru cine s-ar găsi să intre neinvitat. Am avut pe vremuri la Birou un caz în care un subiect a folosit aşa ceva şi aproape că am ratat misiunea. În vreme ce *flash-bang*-ul de la fereastră a acoperit foarte bine zgomotul.

– Şi dacă dispozitivele tale nu dădeau poziţiile tuturor subiecţilor?

– Dar le-au dat, domnule, îl contrazise Noonan. Am avut timp să-i detectăm.

De fapt, exerciţiul comprimase timpul cu un factor de zece, dar ăsta era un lucru normal în simulările pe computer.

– Toată treaba asta cu computerul e nemaipomenită cînd e să te ţii de planuri, dar în alte chestii nu face doi bani. Eu cred că ne-am descurcat bine.

Pentru Ding, ultima frază insinua şi faptul că Noonan voia să fie membru plin al Echipei-2, nu numai omul cu tehnica. Tim petrecuse o grămadă de timp în poligonul de tir, iar acum era egalul oricărui membru al echipei. În plus, lucrase sub comanda lui Gus Werner în Echipa de Salvare a Ostaticilor din FBI. Avea toate recomandările ca să intre în horă. Werner fusese luat în calcul pentru şefia lui Rainbow. Aşa cum fusese şi Stanley.

– Bine, spuse Clark. Să punem caseta.

Caseta fu cea mai urîtă surpriză dintre toate. Computerul îi informă că teroristul numărul 2 primise un glonţ în cap şi se răsucise, apăsînd din reflex pe trăgaciul Kalaşnikov-ului, iar unul dintre gloanţe străpunsese capul lui Chavez. Conform supercomputerului Cray, Ding era mort, pentru că un glonţ simulat trecuse pe sub marginea căştii lui de Kevlar şi trecuse

direct prin creier. Şocul simţit de Chavez fu uriaş. Un eveniment aleatoriu generat de un program de computer era totuşi foarte real, pentru că viaţa chiar includea asemenea evenimente întîmplătoare. Vorbiseră înainte despre nişte vizoare de lexan pentru căştile lor, care ar fi putut – totuşi nu întotdeauna – să oprească un glonţ, dar decideseră să renunţe, din cauza distorsiunilor impuse vederii şi deci şi preciziei tirului... *Poate că trebuie să reconsiderăm problema*, îşi zise Chavez. Concluzia trasă de computer era simplă: dacă este posibil, atunci se poate întîmpla, iar dacă se poate, mai devreme sau mai tîrziu chiar se va întîmpla, iar un membru al echipei va trebui să meargă acasă la cineva şi să-i spună unei femei că tocmai devenise văduvă. Şi asta din cauza unui eveniment aleatoriu – adică din ghinion. Cumplit al dracului să-i spui cuiva că tocmai şi-a pierdut soţul. Cauza morţii, ghinionul. La gîndul ăsta, Chavez avu un frison. Probabilitatea matematică era infinitezimală, de ordinul trăsnetului căzut peste tine la golf sau al avionului nimerit peste tine din cer. Viaţa însăşi era un risc, un risc pe care-l evitai doar dacă mureai. Sau aşa ceva. Îşi întoarse privirea către Eddie Pierce.

– Zarurile astea nu iartă, observă sergentul major, cu un zîmbet strîmb. Dar l-am altoit pe individul care te-a omorît, Ding.

– Mersi, Eddie. Mă simt uşurat. Data viitoare să tragi mai repede totuşi.

– Domnule, va fi grija mea de căpătîi.

– Nu te întrista, Ding, spuse Stanley, observînd schimbarea atmosferei. Putea fi şi mai rău. Încă n-am văzut pe nimeni rănit de un electron.

Şi cică avem de învăţat din antrenament, îşi spuse Ding. Ce să înveţi din antrenamentul ăsta? Că puteai intra în rahat? Iată un lucru la care merita să meditezi. Oricum, avea timp, pentru că acum Echipa-2 era în aşteptare, iar Echipa-1 era de intervenţie. Mîine or să mai facă nişte trageri, poate puţin mai rapide. Problema era că nu prea mai aveai ce să îmbunătăţeşti – oricum, nu prea mult – iar să forţezi prea tare însemna să toceşti un grad

de eficiență deja atins. Ding simțea că era antrenorul unei echipe de fotbal nemaipomenit de bune. Jucătorii erau cu toții excelenți, munceau din greu, dar nu atinseseră încă perfecțiunea. Cît de mult din această mică imperfecțiune putea fi corectat prin antrenament și cît de mult reflecta faptul că și adversarul era bun? Prima misiune fusese prea simplă. Model și oamenii lui parcă imploraseră să fie împușcați. Dar nu avea să fie mereu atît de simplu.

6

CREDINCIOŞII ADEVĂRAŢI

Problema era toleranţa faţă de mediu. Ştiau că virusul de bază era suficient de eficient. Exact cît era nevoie. Numai că era foarte delicat. Expus la aer, murea mult prea repede. Nu erau încă siguri de ce. Ar fi putut fi umiditatea sau poate temperatura. Sau prea mult oxigen – elementul acesta, esenţial vieţii, era mortal la nivel molecular – iar incertitudinea asta fusese o mare sursă de griji, pînă cînd un membru al echipei venise cu o soluţie. Folosiseră tehnologia ingineriei genetice pentru a altoi în organism genele cancerului. Mai precis, folosiseră material genetic provenit de la nişte celule de cancer de colon, una dintre cele mai robuste varietăţi, iar rezultatele fuseseră izbitoare. Ceea ce obţinuseră era doar cu o treime de micron mai mare şi mult mai rezistent. Dovada se vedea pe ecranul TV al microscopului electronic. Fuseseră expuse la aerul din cameră şi la o iluminare normală timp de zece ore, după care fuseseră reintroduse în mediul de cultură, devenind imediat active. Tehniciana observase că se hrăneau şi se înmulţeau replicîndu-se în milioane de alte firicele, folosindu-se de ARN-ul lor. Singurul lor scop în viaţă era să mănînce ţesuturi. În cazul de faţă, un ţesut renal, deşi ficatul era la fel de vulnerabil. Tehniciana – ea însăşi medic, absolventă la Yale – făcuse însemnările corespunzătoare şi apoi, dat fiind că era

proiectul ei, trebuise să dea germenului un nume. Nu puteai să-i dai orice nume, nu? Aşa că se bucură că frecventase cursul de religie comparată cu douăzeci de ani în urmă.

Shiva. Da, cel mai complex şi mai interesant dintre zeii hinduşi, fiind pe rînd Distrugătorul şi Creatorul, cel care dispunea de otrava menită să distrugă omenirea, care printre soţii o avea pe Kali, însăşi zeiţa morţii. Shiva. *Perfect.* Tehniciana făcu însemnările corespunzătoare, inclusiv recomandarea pentru numele organismului. Urma încă un test, încă un hop tehnologic, după care totul era gata pentru execuţie. Execuţie, îşi zise ea, ce nume potrivit pentru proiectul ăsta. Şi încă la scară mare.

Pentru următoarea experienţă, luă o probă de Shiva, o sigilă într-un container de oţel inoxidabil şi o duse în afara laboratorului, într-un alt laborator, aflat pe acelaşi coridor, la două sute de metri distanţă.

– Bună, Maggie, o salută şeful noului laborator. Ai ceva pentru mine?

– Salut, Steve, spuse ea, înmînîndu-i containerul. Ăsta e.

– Cum îi zicem?

Steve luă containerul şi îl aşeză pe o poliţă.

– Cred că Shiva.

– Sună ameninţător, observă Steve, zîmbind.

– Chiar este, îi promise Maggie.

Steve era şi el medic, doctor în ştiinţe, cu ambele diplome obţinute la Universitatea Duke. Era cel mai bun om al Companiei pe linie de vaccinuri. Pentru acest proiect fusese scos de la cercetările lui în domeniul SIDA, care începuseră foarte promiţător.

– Deci genele din cancerul la colon au mers, cum ai profeţit tu.

– Au stat zece ore în aer liber şi prezintă o bună toleranţă la ultraviolete. Nu ştiu prea bine cum o să fie la expunerea directă la soare.

– Ne trebuie doar două ore, îi aminti Steve.

De fapt, o oră era suficientă, iar ei ştiau asta.

– Cum e cu sistemul de atomizare?

– Mai facem teste, recunoscu ea, dar n-o să fie nici o problemă.

Amîndoi ştiau că fata spunea adevărul. Organismul ar trebui să tolereze uşor trecerea prin duzele sistemului de răcire, care urma să fie încercat în una dintre marile camere ambientale. Evident, testarea în spaţii mari ar fi fost şi mai bună, dar, dacă Shiva era atît de robust pe cît spunea Maggie, era un risc pe care nu era bine să ţi-l asumi.

– Bine, atunci. Mersi, Maggie.

Steve se întoarse şi introduse containerul într-una dintre incintele cu mănuşi interioare, pentru a-l deschide şi a începe lucrul la vaccin. Mare parte din muncă era deja făcută. Agentul iniţial era binecunoscut, guvernul stipendiase lucrul la vaccin după panica de anul trecut, iar Steve era cunoscut în lung şi-n lat drept unul dintre cei mai buni producători, culegători şi replicatori de anticorpi care să activeze sistemul imunitar al unei persoane. Avea vagi regrete cu privire la încetarea muncii la SIDA. Steve credea că ar fi putut să dea de o metodă de generare a unor anticorpi de spectru larg, care să combată acel mic germen ticălos – poate un fleac de 20%, plus faptul că avea deschis un drum nou în ştiinţă, ceea ce-l făcea faimos... poate chiar suficient de bun ca să fie trimis peste zece ani la Stockholm. Dar peste zece ani ce rost mai avea? Nici unul, îşi spuse omul de ştiinţă. Se întoarse să se uite pe geamurile triple ale laboratorului lui. Frumos apus de soare. Curînd vor ieşi creaturile nopţii. Liliecii vor vîna insecte. Bufniţele vor vîna şoareci de casă şi de cîmp. Pisicile îşi vor părăsi casele, se vor aşeza la pîndă ca să-şi potolească şi ele foamea. Avea un set de căşti cu vizoare de noapte, pe care le folosea adesea pentru a observa creaturile acelea, cu o activitate atît de diferită de a lui. Dar acum se întoarse la masa lui de lucru, trase tastatura computerului şi făcu nişte însemnări ale noului proiect. Mulţi foloseau carnete de notiţe pentru asta, dar Proiectul nu permitea decît însemnări pe calculator, pentru păstrarea tuturor datelor, iar însemnările erau încriptate electronic. Dacă era destul de bun pentru Bill Gates, era destul de bun şi pentru el. Căile simple nu erau întotdeauna cele mai bune. Asta explica de ce se afla şi el aici, în cadrul unui proiect numit Shiva, nu?

Aveau nevoie de oameni înarmați, dar erau greu de găsit, iar scopul lor era îngreunat în plus de activitățile guvernamentale cu un scop similar, dar cu finalitate opusă. Măcar asta-i ținea la distanță pe ciudați.

– La naiba, frumos mai e pe aici, observă Mark.

Gazda lui pufni.

– E o casă nouă la capătul masivului. Într-o zi fără vînt, pot să le văd fumul căminului.

Mark se simți obligat să rîdă.

– Asta da, vecinătate. Dumneata și Dan'l Boone, nu?

Foster adoptă o privire întrucîtva sfioasă.

– Mă rog, sînt totuși cam zece kilometri.

– Dar ai dreptate. Închipuiește-ți cum era aici înainte să vină omul alb. Nu tu drumuri, doar malul rîului și potecile căprioarelor, iar vînătoarea cred că era grozavă.

– Destul de bună, nu trebuia să te omori ca să mănînci, îmi închipui.

Foster arătă spre peretele căminului cabanei lui, plin cu trofee de vînătoare, nu toate legale. Dar aici, în Munții Bitterroot din Montana, nu existau polițiști, iar Foster nu se lăuda cu ele.

– E dreptul nostru din naștere.

– Așa ar trebui să fie, fu de acord Foster. Ceva pentru care merită să te bați.

– Cît de tare merită să te lupți? întrebă Mark, admirînd trofeele.

Covorul făcut din blana unui grizzly era impresionant și, probabil, al naibii de ilegal.

Foster îi turnă oaspetelui niște whisky.

– Nu știu cum e în Est, dar aici, dacă lupți, lupți. Pînă la capăt, băiete. Dacă-i plasezi unul taman între licurici în general îl calmezi de tot pe adversar.

– Dar apoi trebuia să scapi de cadavru, spuse Mark, sorbind din băutură.

Omul ăsta bea whisky ieftin. Hm, probabil că nu-și permite marfă de calitate.

Un hohot de rîs.

– Ai auzit vreodată de excavatoare? Dar de un „foc zdravăn de tabără“?

Prin zonă se zvonea că Foster ar fi omorît un inspector de vînătoare şi pescuit. Drept rezultat, poliţia locală se cam uita chiorîş la el, la fel şi patrulele, care-l potcoveau dacă depăşea limita legală fie şi cu o milă pe oră. Dar, deşi maşina fusese găsită arsă complet la şaizeci de kilometri, cadavrul ofiţerului dat lipsă tot nu fusese găsit. Nu prea aveai pe cine lua de martor în partea asta a statului, nici chiar dacă la zece kilometri de tine apărea o casă nouă. Mark îşi sorbi tot whisky-ul şi se lăsă pe spate în fotoliul îmbrăcat în piele.

– E frumos să fii una cu natura, nu?

– Da, domnule, zău că e. Uneori mi se părea că-i înţeleg pe indieni.

– Cunoşti vreunul?

– Cum să nu? Charlie Grayson, e un Nez Percé, ghid de vînătoare. De la el am calul. Uneori sînt şi eu ghid, mai fac un ban. De obicei, duc pe careva călare prin regiune, mai întîlnesc şi alţi vînători. Sînt mulţi elani pe aici.

– Dar urşi?

– Destui, răspunse Foster. Mai ales negri, dar şi cenuşii.

– Şi cu ce tragi? Cu arcul?

Un clătinat grav din cap.

– Nu. Îi admir pe indieni, dar eu nu am arc. Depinde de ce vînez şi în ce loc mă duc. De obicei iau cu mine un Winchester Mag, de trei zecimi de ţol, cu încărcător-zăvor, dar în locuri înghesuite iau şi o puşcă semiautomată. E al dracului de bine să poţi să faci o ploaie de găuri de trei sferturi de ţol, cînd eşti la ananghie.

– Cum, cu încărcare manuală?

– Normal. E mult mai personal aşa. Trebuia să-i arăţi respect vînatului, să fie fericiţi zeii muntelui.

Spunînd acestea, Foster zîmbi somnoros, după cum i se păru Mark. În orice om civilizat zăcea un păgîn care aştepta să iasă la iveală, care credea cu adevărat în zeii muntelui şi în mulţumirea spiritelor animalelor moarte. Şi el credea în toate astea, în ciuda formaţiei lui tehnice.

– Cu ce te ocupi, Mark?

– Biochimie moleculară, sînt doctor.

– Şi asta ce înseamnă?

– Înseamnă că afli cum e cu viaţa. Cum se face că un urs miroase atît de bine, minţi Mark. Poate fi interesant, dar adevărata viaţă e cînd vii în locuri ca ăsta, cînd vînezi şi întîlneşti oameni care înţeleg vînatul mai bine ca tine. Tipi ca tine, conchise Mark, salutînd cu paharul ridicat. Dar tu?

– Păi, acum m-am pensionat. Sînt de capul meu. Mă crezi dacă-ţi zic că am fost geolog la o companie petrolieră?

– Şi pe unde ai lucrat?

– Prin toată lumea. Aveam nas bun, iar companiile petroliere mi-au dat bani grămadă să le găsesc marfa. Dar a trebuit să mă las. Te-ai prins? Călătoreşti mult?

– Trag des ture, aşa-i, confirmă Mark, întărind cu o înclinare de cap.

– Mizeria aia maro, continuă Foster.

– Poftim?

– Haide, se vede peste tot prin lumea noastră nenorocită. Pe la zece mii de metri, mizeria aia maronie. Hidrocarburi complexe, în cea mai mare parte de la reactoarele de pasageri. Într-o zi mă întorceam acasă de la Paris printr-o legătură din Brunei, am luat-o pe ocolite, fiindcă voiam să mă opresc în Europa, ca să mă întîlnesc cu un prieten. Mă rog... Mă trezesc într-un nenorocit de 747, în mijlocul Atlanticului. Şi mai aveam patru ore pînă să dăm de uscat. Fotoliu de clasa I; stăteam acolo, dădeam pe gît băutura şi mă uitam pe fereastră şi cînd colo, mizeria aia – rahatul ăla maro. Şi mi-am dat seama că eu am contribuit la treaba asta, la poluarea nenorocitei de atmosfere.

Şi Foster continuă:

– Oricum, ăla a fost momentul în care m-am... ăăă... convertit, cred că aşa-i zice. După o săptămînă mi-am dat demisia, mi-am luat acţiunile pentru care aveam voie să optez, am înhăţat o juma' de milion şi am cumpărat locul ăsta. Aşa că acum asta fac, pescuiesc şi vînez, toamna mai fac pe ghidul, citesc mult, am scris şi o cărticică despre ce-i face petrolul mediului şi gata.

Evident, era cartea care-i atrăsese atenţia lui Mark. Povestea cu „mizeria maro“ fusese abordată în prefaţa aia scrisă cu picioarele. Foster era un adevărat credincios, dar nu era tîmpit. Casa lui avea electricitate şi telefon. Mark văzu şi un computer Gateway ultimul tip, pe podea, lîngă birou. Avea chiar şi antenă TV de satelit... plus obişnuitul Chevrolet camionetă, cu rastel de puşti în spate... plus un excavator Diesel. O fi fost el un credincios al ecologiei, dar nu era prea sărit de pe fix pe tema asta. *Asta e bine*, îşi zise Mark. *Trebuie să fie nebun doar cît este necesar*. Iar Foster era. Omorîrea poliţistului de la vînătoare şi pescuit era o dovadă.

Foster îi întoarse privirea prietenoasă. Mai întîlnise asemenea tipi pe vremea cînd lucrase la Exxon. Un tip în costum, dar isteţ, acel tip de oameni care nu se sfiesc să se murdărească pe mîini. Biochimie moleculară. Nu aveau aşa ceva la Şcoala de Mine din Colorado, dar Foster era abonat la *Science News* şi ştia despre ce era vorba. Un tip care se juca mereu cu viaţa... Dar, foarte ciudat, unul care înţelegea cum era cu elanul şi cu cerbul. Mda, lumea asta era un loc foarte ciudat. Chiar atunci, vizitatorul lui văzu blocul de răşină de pe măsuţa de cafea. Mark ridică obiectul.

– Ce-i ăsta?

Foster îi zîmbi cu paharul la buze.

– A ce arată?

– Păi, sau e pirită de fier, sau e...

– Nu e fier. Domnule, îmi cunosc rocile.

– Aur? De unde?

– L-am găsit în torentul meu, la vreo trei sute de metri mai încolo, spuse Foster, arătînd direcţia.

– E o pepită zdravănă.

– Două kile jumate. Face cam două mii de dolari. Ştii, oamenii – albii – tot trăiesc în *ranch*-ul ăsta de peste o sută de ani, dar nimeni nu s-a uitat în rîul ăla vreodată. Într-o zi o să trebuiască să fac o prospecţiune serioasă acolo, să văd dacă prezintă formaţiile caracteristice. Ar cam trebui să fie, pentru că pe fundul văii e cuarţ. Formaţiunile cuarţ-aur sînt bogate pe aici, după modul în care au ieşit la suprafaţă din miezul Pămîntului.

Zona asta e vulcanică, peste tot dai de izvoare calde, îi aminti el oaspetelui. Avem din cînd în cînd şi cîte un cutremur.

– Deci s-ar putea să ai propria mină de aur.

Un hohot sănătos de rîs.

– Da, e nostim, nu-i aşa? Am plătit doar terenul de păşune, şi am dat şi pe ăsta puţin, din cauza muntelui. Ultimul individ care a făcut pe fermierul pe aici mi-a zis că vitele lui au pierdut toate kilele din păşunat cînd au urcat la păşunile din munte.

– Cît de bogat o fi zăcămîntul?

O ridicare din umeri.

– N-am habar, dar dacă arăt asta unor tipi cu care am făcut şcoala, ar cam investi vreo zece-douăzeci de milioane ca să afle. Cum am zis, e o formaţiune de cuarţ. Pe astea oamenii pariază barosan. Preţul aurului e scăzut, dar dacă iese din pămînt gata pur, atunci e mult mai valoros decît cărbunele, corect?

– Şi atunci de ce nu...?

– Fiindcă n-am nevoie. Plus că e un proces urît. E chiar mai rău decît să forezi după petrol. După aia mai poţi să faci ceva curăţenie, dar după o mină – nici o şansă. Nu se şterg niciodată urmele. Sterilul nu se duce. Arsenicul intră în apa de suprafaţă şi epurarea lui durează o eternitate. Oricum, am aici nişte roci frumuşele, prinse în plastic. Şi dacă am nevoie de bani, ştiu ce am de făcut.

– Cît de des verifici rîul?

– Cînd pescuiesc. Am aici păstrăvi maronii, ce zici?

Şi arătă spre unul mare, atîrnînd de peretele lung, după care continuă:

– La fiecare trei-patru pescuituri, mai găsesc una. De fapt, cred că depozitul a apărut de curînd, altfel oamenii l-ar fi văzut de mult. Ce dracu', poate că o să-l detectez, să văd unde începe, dar ar însemna să mă ispitesc singur. De ce să mă obosesc? Se întrebă Foster. S-ar putea să am un moment de slăbiciune şi să acţionez împotriva principiilor mele. Oricum, nu fuge nicăieri.

– Cred că nu, mormăi Mark. Mai ai multe de-astea?

– Normal.

Foster se ridică şi trase un sertar de la birou, de unde scoase o pungă de piele. Mark o luă în mînă, surprins de greutatea de

aproape cinci kilograme. Desfăcu băierile pungii şi scoase de acolo o pepită. Era cam cît o monedă de jumătate de dolar, jumătate cuarţ, jumătate aur, minunată în imperfecţiunea ei.

– Eşti căsătorit? întrebă Foster.

– Da. Nevastă, doi copii.

– Atunci păstrează-o. Fă din ea un pandativ şi dă-i-o de ziua ei!

– Nu se poate. Chestia asta costă cîteva mii de dolari.

Foster făcu un semn de lehamite.

– Rahat, doar ocupă spaţiu în birou. De ce să nu fac pe cineva fericit cu ea? În plus, cred că tu înţelegi, Mark, chiar înţelegi.

Da, îşi zise Mark, *iată cum se face o recrutare.*

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că există o cale de a face „mizeria aia maro“ să dispară?

O privire amuzată.

– Adică vreun organism care să o mănînce, ceva de genul ăsta?

Mark îşi ridică privirea.

– Nu, nu tocmai.

Cît de mult putea să-i spună în acel moment? Trebuia să fie foarte prudent. Erau la prima lor întîlnire.

– Obţinerea avionului e treaba voastră. Încotro o să zboare – aici putem să vă ajutăm noi, îşi asigură Popov gazda.

– Unde? întrebă gazda.

– Cheia problemei e să se piardă de pe radarul de control al traficului şi astfel să zboare suficient de departe ca să nu mai poată fi ajuns de un aparat de vînătoare, asta o ştiţi. Apoi puteţi să aterizaţi într-un loc convenabil şi să scăpaţi de echipaj la atingerea destinaţiei. Revopsirea avionului nu e mare scofală. Mai tîrziu poate fi distrus sau chiar dezasamblat şi vîndut pe bucăţi, motoarele şi restul. Piesele pot să dispară uşor pe piaţa neagră internaţională, după ce se schimbă nişte plăcuţe de identificare, le explică Popov. S-a întîmplat de atîtea ori, după cum ştiţi. Evident, serviciile secrete şi poliţia din Occident nu fac mare tapaj pe tema asta.

– Da, dar lumea e plină de sisteme de radar, obiectă gazda.

– Adevărat, dar radarele traficului aerian nu văd avioanele. Ele văd semnalele de răspuns ale transponderelor radarului de bord. Doar radarele militare văd chiar avioanele. Şi ce ţară africană are o reţea adevărată de apărare antiaeriană? Tot aşa, dacă adaugi un dispozitiv de bruiaj la sistemele radio ale avionului, poţi să împiedici pe oricine să te detecteze. Prietene, dacă reuşeşti să zbori pînă la un anumit aeroport internaţional, evadarea e floare la ureche. Dar asta e partea grea, îi aminti el. O dată ce ai dispărut deasupra Africii, ai de ales. Ţara de destinaţie o alegi sau după puritatea ideologică, sau ca să faci un schimb. Tu alegi. Eu recomand prima variantă, dar şi a doua e valabilă, termină Popov.

Africa încă nu era tărîmul în care să se respecte legile internaţionale, dar avea sute de aeroporturi internaţionale capabile să asigure servicii avioanelor comerciale.

– Păcat de Ernst, spuse încet gazda.

– Ernst a fost un prost, se repezi prietena lui, făcînd un gest furios. Ar fi trebuit să jefuiască o bancă mai mică. S-a dus în centrul Bernei. A încercat să demonstreze ceva, spuse Petra von Dortmund, strîmbîndu-se.

Pînă în acel moment, Popov o cunoscuse doar din auzite. Probabil că pe vremuri fusese drăguţă, poate chiar frumoasă, dar părul ei blond pe vremuri devenise castaniu, iar figura ascuţită i se făcuse prea serioasă, cu obrajii supţi, cu ochii înnegriţi. Era aproape de nerecunoscut, ceea ce explica de ce poliţiile europene nu o înhăţaseră încă nici pe ea şi nici pe prietenul ei, Hans Fürchtner.

Fürchtner evoluase diferit. Se îngrăşase cu treizeci de kilograme, părul lui des şi negru sau căzuse, sau fusese ras, iar barba dispăruse. Arăta acum ca un bancher, gras şi fericit, nu mai era comunistul serios şi entuziast din anii '70 şi '80 – cel puţin, asta nu se mai vedea. Trăiau într-o casă decentă din munţii de la sud de München. Puţinii vecini pe care-i aveau îi credeau artişti – pictau amîndoi, un hobby necunoscut poliţiştilor. Chiar vindeau ocazional cîte un tablou vreunei mici galerii, ceea ce le era suficient ca să se întreţină, dar nu ca să-şi menţină stilul de viaţă.

Probabil că duceau dorul caselor conspirative din Germania Democrată şi Cehoslovacia, îşi zise Dimitri Arkadeevici. Să te

dai jos din avion şi să fii dus într-o casă confortabilă, dacă nu chiar luxoasă, să ieşi să-ţi faci cumpărăturile în magazinele „speciale“ ale elitei locale de partid, să ai dese vizite din partea unor ofiţeri serioşi, liniştiţi, de la serviciile secrete, care să-ţi furnizeze informaţii pe baza cărora să-ţi pregăteşti următoarea misiune... Fürchtner şi Dortmund reuşiseră nişte operaţiuni curăţele, cea mai bună fiind răpirea şi interogarea unui sergent american de la artileria nucleară. Misiunea le fusese comandată de GRU-ul sovietic. Aflaseră multe lucruri, majoritatea încă utile, pentru că sergentul era expert în sistemele PAL de permisiuni. Cadavrul i se descoperise mai tîrziu, în miez de iarnă, în munţii din sudul Bavariei. Aparent, un nefericit accident rutier. Sau aşa considerase GRU, bazîndu-se pe rapoartele agenţilor lui din cadrul înaltului comandament NATO.

– Ia zi, ce vreţi să aflaţi? întrebă ea.

– Codurile electronice de acces ale sistemului comercial internaţional.

– Ia te uită, şi tu ai devenit un hoţ oarecare? întrebă Hans, înainte ca Petra să apuce să se strîmbe.

– Sponsorul meu nu este un hoţ oarecare. Dacă va fi să reconstituim o alternativă socialistă progresistă la capitalism, avem nevoie şi de finanţare, şi de instituirea unei lipse de încredere în sistemul nervos al capitalismului, corect?

Popov făcu o pauză de o secundă.

– Ştiţi cine sînt. Ştiţi pentru cine am lucrat. Credeţi că mi-am uitat vreo clipă patria? Credeţi că am renunţat la convingerile mele? Tatăl meu a luptat la Stalingrad şi la Kursk. Ştia ce înseamnă să fii obligat să te retragi, să fii învins, dar nu a renunţat niciodată! spuse Popov, înfierbîntat. De credeţi că-mi risc viaţa aici? Contrarevoluţionarii din Moscova nu ar privi cu ochi buni misiunea mea... Dar ei nu sînt singura forţă politică din Maica Rusia.

– Ah, spuse Petra von Dortmund, cu o figură devenită din nou serioasă. Deci, crezi că nu e totul pierdut?

– Credeaţi că mersul înainte al omenirii e lipsit de reculuri? E adevărat că ne-am rătăcit. Am văzut cu ochii mei corupţia din KGB la nivel înalt. Asta ne-a înfrînt, nu Vestul! Cînd eram

căpitan, am văzut eu însumi cum fiica lui Brejnev a prădat Palatul de Iarnă pentru recepţia ei de nuntă. De parcă ar fi fost Marea Ducesă Anastasia în persoană! Misiunea mea în KGB era să aflu ce e cu Occidentul, să le aflu planurile şi secretele, dar nomenclatura noastră n-a aflat decît de corupţia lor. Ei bine, am învăţat şi lecţia asta, prieteni. Sau eşti comunist, sau nu eşti. Sau crezi, sau nu crezi. Acţionezi în conformitate cu credinţa ta sau nu acţionezi.

– Ne ceri să renunţăm la multe lucruri, îi spuse Hans Fürchtner.

– Veţi fi despăgubiţi corespunzător. Sponsorul meu...

– Cine este? întrebă Petra.

– S-ar putea să nu aflaţi, răspunse Popov liniştit. Credeţi că numai voi riscaţi în treaba asta? Dar eu? În ce-l priveşte pe cel care mă susţine pe mine, s-ar putea să nu aflaţi niciodată cine este. Securitatea operaţiunii este de cea mai mare importanţă. Credeam că ştiţi acest lucru, le reaminti el.

Cei doi trecură uşor peste blînda dojană, cum se şi aştepta. Nebunii ăştia doi erau „credincioşi" adevăraţi. Şi Ernst Model fusese. Dar ei doi erau mai deştepţi şi mai nenorociţi; un nefericit de sergent american o aflase pe pielea lui cînd îşi holba ochii lui de necredincios, fixîndu-i pe cei albaştri, încă frumoşi ai Petrei Dortmund în vreme ce ea îi făcea praf diverse părţi ale corpului cu ciocanul.

– Să vedem, Iosif Andreevici, spuse Hans – îl cunoşteau pe Popov doar după unul dintre multele nume false: I. A. Serov. Cînd doriţi să acţionăm?

– Cît mai curînd posibil. Vă voi suna într-o săptămînă, ca să văd dacă aveţi voinţa de a întreprinde misiunea, apoi...

– Avem voinţa, îl asigură Petra. Trebuie să facem planificarea.

– Atunci vă voi suna într-o săptămînă pentru planificare. Am nevoie de patru zile ca să îndeplinesc şi partea mea din acţiune. O grijă în plus: misiunea depinde de localizarea portavioanelor americane din vestul Mediteranei, pentru că, într-un asemenea caz, avioanele lor pot să urmărească zborul vostru. Iar noi dorim ca această misiune să reuşească, prieteni.

Apoi negociară prețul. Nu fu prea greu. Hans și Petra îl cunoșteau pe Popov din vremurile bune și aveau toată încrederea că va livra banii personal.

Zece minute mai tîrziu, Popov dădea mîna cu ei și pleca. De data aceasta, conducea un BMW închiriat. Porni spre sud, spre frontiera austriacă. Drumul era liber și neted, peisajul minunat, iar Dimitri Arkadeevici se gîndea cu mirare la gazdele lui. Unicul adevăr pe care li-l spusese era că tatăl lui luptase la Stalingrad și Kursk, și că-i spusese fiului său multe lucruri despre viața lui de comandant de tanc în marele război pentru apărarea patriei. Din experiența lui profesională la Comitetul de Stat pentru Securitate, aflase un lucru straniu despre nemți. *Dă-le un om călare pe cal și îl vor urma pînă la moarte*. Se părea că germanii tînjeau după o persoană sau un ideal pe care să le urmeze. Foarte ciudat. Dar era bine pentru scopurile lui și pentru cele ale șefului, iar dacă acești germani voiau să urmeze un cal roșu – un cal roșu mort – ăsta era ghinionul lor. Singurii oameni cu adevărat nevinovați aveau să fie bancherii pe care vor încerca să-i răpească. Măcar pe ei n-or să-i mai supună torturilor, cum făcuseră cu acel sergent american de culoare. Popov se îndoia că Hans și Petra vor ajunge atît de departe, deși nu știa nimic despre capacitatea poliției și a armatei austriece. Dar avea să afle într-un fel sau în altul, era sigur de asta.

Lucrurile funcționau într-un mod ciudat. Echipa-1 era acum echipa de intervenție, gata să plece din Hereford în orice clipă, în vreme ce Echipa-2 a lui Chavez era de veghe, dar ei erau cei care efectuau exercițiile complexe, în vreme ce primii nu depășeau mai deloc antrenamentul fizic de dimineață și pe cel de tir. Din punct de vedere tehnic, se părea că se temeau de vreun accident de antrenament care ar fi putut să-l facă pe vreunul dintre ei inapt pentru acțiuni ulterioare, echipa devenind nefuncțională pentru situații delicate.

Mașinistul-șef Miguel Chin făcea parte din echipa lui Peter Covington. Fost membru al trupelor SEAL ale Marinei Americane, fusese luat de Rainbow de la Echipa-6 SEAL de la baza Norfolk. Fiu al unei hispano-americane și al unui chinez, crescuse

şi el, ca şi Chavez, în estul Los Angeles-ului. Ding îl zări fumînd o ţigară de foi lîngă clădirea Echipei-1 şi se îndreptă spre el.

– Salut, şefule, spuse Chavez, ajuns la trei metri de el.

– Maistru-şef, domnule. În armată aş fi sergent-major.

– Mă cheamă Ding, *mano*.

– Mike, spuse Chin, întinzîndu-i mîna.

Faţa lui Chin nu exprima niciodată nimic. Avea o constituţie de oţel, ca şi Oso Vega, şi dădea impresia că era în largul lui oriunde. Expert în toate tipurile de arme, avea o strîngere de mînă care îţi spunea că era în stare să smulgă capul cuiva de pe umeri.

– Trabucul nu-ţi face rău? întrebă Chavez.

– Rău poate să facă şi meseria noastră, Ding. Din ce parte a L.A.-ului?

Ding îi spuse.

– Nu, zău! Păi am copilărit la o milă de tine. Voi eraţi „Bandidos".

– Să nu-mi zici că erai cu...

– „Piscadores", dădu din cap maistrul-şef, pînă am mai crescut. Un judecător mi-a sugerat că e mai bine să mă înrolez decît să fac pîrnaie, aşa că am încercat la Infanteria Marină, dar nu m-au vrut. Jigodiile, comentă Chin, scuipînd cîteva fire de tutun. Aşa că m-am dus pe Marile Lacuri şi m-au făcut maşinist... dar după aia am auzit de SEAL; nu-i viaţă urîtă acolo, să ştii. Înţeleg că eşti de la Agenţie, am auzit...

– Am început şi eu la 11-Bravo. Am făcut o călătorie scurtă în America de Sud şi m-am întors de acolo praştie, dar m-am întîlnit cu Six al nostru, care era în misiune şi m-au recrutat. Nu mi-a părut rău o clipă.

– Agenţia te-a trimis la şcoală?

– Am fost la George Mason, tocmai mi-am luat masteratul în Relaţii Internaţionale, răspunse Chavez, dînd din cap. Tu?

– Mda, se vede pe mine. Psihologia la Old Dominion University, mi-am luat doar diploma. Doctorul de la echipă, Bellow ăsta, e un tip tare isteţ. Îţi citeşte gîndurile. Am în cameră trei cărţi scrise de el.

– Cum e să lucrezi cu Covington?

– Bine. A mai fost pe aici. Ştie să asculte. Un tip profund. Echipă bună, dar n-ai nimic de făcut. Mi-a plăcut treaba de la bancă, Chavez. Rapid şi curat.

Chin suflă un fir de fum albastru în aer.

– Mulţumesc, domnule maistru-şef.

– Chavez! se auzi vocea lui Peter Covington, care tocmai ieşea. Vrei să-mi furi omul numărul unu?

– Tocmai am aflat că am copilărit la cîteva străzi unul de altul.

– Adevărat? Nemaipomenit, spuse şeful Echipei-1.

– Glezna lui Harry s-a umflat dimineaţa asta. Nu e mare lucru, ronţăie nişte aspirină, îi spuse Chin şefului. Şi-a bulit-o acum două săptămîni, cînd s-a lansat din elicopter.

Blestematele de accidente de antrenament, îşi zise şeful. Ştiau cu toţii că asta era problema cu acest tip de muncă. Membrii lui Rainbow fuseseră aleşi după multe criterii, unul dintre ele fiind natura lor agresivă. Fiecare om se considera în competiţie cu toţi ceilalţi şi încerca să-şi depăşească limitele în toate domeniile. Iar asta însemna răniri şi accidente la antrenament. Membrii lui Rainbow nu puteau să renunţe la acest aspect al personalităţilor lor, aşa cum nu puteau să renunţe să respire. Cu greu ai fi putut să crezi că membrii echipelor olimpice aveau parte de o viaţă mai dură. Aici sau erai extrem de bun, sau nu erai nimic. De aceea, fiecare dintre ei putea să alerge pe distanţa de o milă la doar treizeci-patruzeci de secunde peste recordul mondial, purtînd bocanci în locul pantofilor de sport. Teoretic, lucrul avea o logică. Într-o situaţie de luptă, o jumătate de secundă putea să facă diferenţa între viaţă şi moarte sau, mai rău, nu moartea unuia dintre ei, ci aceea a unei persoane nevinovate, a unui ostatic, unul dintre cei pe care juraseră să-i protejeze şi să-i salveze. Ironia era că echipa de intervenţie nu avea voie să efectueze antrenamente grele, de teama unui accident, astfel încît calităţile lor se degradau uşor în timp. În acest caz, în cele două săptămîni de veghe. Echipa-1 a lui Covington mai avea trei zile, iar după aceea începea tura lui Chavez.

– Aud că nu-ţi place programul SWAT, spuse Chin în continuare.

– Nu-mi place prea tare. E bun pentru planificarea mișcărilor, dar nu și pentru asalturi.

– Păi, noi îl folosim de ani buni, spuse Covington. E mult mai bun ca înainte.

– Eu prefer țintele mobile și echipamentul MILES.

Se referea la sistemul de antrenament folosit des de militarii americani, în care fiecare soldat avea montate receptoare laser pe echipament.

– Nu e la fel de bun pe distanțe mici pe cît e la distanțe mari, își informă Peter colegul.

– Nu l-am folosit niciodată așa, recunoscu Ding. Dar, din punct de vedere practic, odată ajunși aproape, lucrurile s-au decis. Oamenii noștri nu ratează prea multe ținte.

– Adevărat, spuse Covington.

În aceeași clipă se auzi un foc de armă. Lunetiștii lui Rainbow se antrenau la poligonul de nouă sute de metri. Concursul lor era cine obține grupul cel mai compact de găuri. Conducea Homer Johnston, trăgătorul principal din echipa lui Ding; avea un avantaj de trei milimetri în fața lui Sam Houston, pușcașul numărul unu al lui Covington, la distanța de patru sute cincizeci de metri, distanță de la care toți puteau să plaseze zece focuri la rînd într-un cerc cu diametrul de cinci centimetri, mult mai mic decît modelele de capete umane pe care cei doi le făceau să explodeze în mod obișnuit. Două ținte ratate într-o săptămînă ar fi însemnat un eveniment deosebit pentru oricare dintre lunetiștii Rainbow, explicația fiind mișcarea țintei. Dar trăgătorii încă nu rataseră nimic. Pentru ei, problema nu era trasul, ci apropierea, mai mult, luarea la timpul potrivit a deciziei de intrare și doborîre a subiecților, lucru pentru care adeseori depindeau de doctorul Paul Bellow. Partea cu tragerea, pe care o exersau zilnic, era, evident, partea cea mai tensionată dar, tehnic și operațional, era cea mai simplă. Paradoxal, poate, întreaga lor îndeletnicire era destul de perversă.

– Ceva în materie de amenințări? întrebă Covington.

– Tocmai acolo mă duceam, dar mă îndoiesc, Peter.

Orice ar fi gîndit băieţii răi care voiau să facă vreo ticăloşie prin Europa, ei văzuseră la televizor instantaneele de la banca din Berna, lucru care-i mai calmase. Aşa gîndeau ambii şefi de echipă.

– Foarte bine, Ding. Am ceva hîrţoage de completat, spuse Covington, întorcîndu-se în clădire.

Acestea fiind zise, Chin aruncă trabucul în găleata cu nisip şi făcu acelaşi lucru.

Chavez îşi continuă drumul spre clădirea comandamentului, răspunzînd la intrare salutului gărzii de la uşă. *Englezii ăştia au un salut caraghios*, îşi zise el. Îl găsi pe maiorul Bennett la birou.

– Salut, Sam.

– Bună dimineaţa, Ding. Cafea? îl îmbie ofiţerul de la Forţele Aeriene.

– Nu, mulţumesc. Se întîmplă ceva pe undeva?

O clătinare de cap.

– Nu, e o zi liniştită. Nici măcar vreo infracţiune mai serioasă.

Sursele principale ale lui Bennett în materie de activitate criminală erau telexurile diverselor agenţii de ştiri europene. Experienţa arăta că acestea le furnizau celor interesaţi informaţii despre acţiuni ilegale mult mai rapid decît canalele oficiale, care în general trimiteau informaţii prin liniile sigure de fax de la ambasadele americane şi britanice din Europa. Această sursă neaducînd nimic, Bennett lucra la lista lui computerizată de terorişti cunoscuţi, trecînd în revistă fotografiile şi rezumatele informaţiilor sigure despre aceşti oameni (în general, nu prea multe) şi ale informaţiilor nesigure (nici acestea prea numeroase).

– Ce-i asta? Cine e persoana ? întrebă Ding, privind ecranul.

– O jucărie nouă. Am primit-o de la FBI. Îmbătrîneşte subiectul din fotografie. Asta e Petra von Dortmund. Nu avem decît două fotografii ale ei, dar sînt vechi de aproape cincisprezece ani. Dar o îmbătrînesc cu cincisprezece ani şi mă ocup şi de culoarea părului. E bine că femeile nu au barbă, observă Bennet, rîzînd. Şi de obicei sînt prea proaste ca să facă ce a făcut amicul nostru Carlos. Uită-te la ochii ăsteia!

– Nu aş agăţa-o într-un bar, spuse Chavez.

– Oricum, nu cred că ar fi bună la pat, Domingo, se auzi din spate glasul lui Clark. Impresionant, Sam.

– Da, domnule. L-am pus la punct dimineața asta. Mi l-au adus direct de la sediul Serviciilor Tehnice. L-au inventat ca să ajute la identificarea victimelor răpirilor la mulți ani după ce au dispărut. A fost foarte util în această privință. Apoi cineva și-a zis că, dacă merge la copiii care cresc, de ce n-ar merge și la bandiții adulți? Așa a fost găsit un spărgător de bănci recunoscute. Oricum, iată cum arată, probabil, la ora asta, *fräulein* von Dortmund.

– Și cum se numește prietenul ei?

– Hans Fürchtner, spuse Bennett, manevrînd *mouse*-ul și aducînd pe ecran fotografia acestuia. Doamne, asta trebuia să fie poza lui de la absolvirea liceului. Deci, continuă el citind textul care însoțea fotografia, îi place să bea bere... Să-i punem încă șapte kilograme.

În cîteva secunde, fotografia se schimbă.

– Mustață, barbă...

Calculatorul prezentă patru fotografii pentru subiectul dat.

– Ăștia doi cred că o duc împărătește, spuse Chavez, amintindu-și de dosarul despre ei. Asta presupunînd că mai erau împreună.

Afirmația produse multe presupuneri în această direcție, iar Chavez se îndreptă spre biroul doctorului Bellow.

– Salut, domnule doctor.

Bellow își ridică privirea din computer.

– Bună dimineața, Ding. Cu ce pot să te ajut?

– Tocmai ne uitam la fotografiile a doi ticăloși, Petra von Dortmund și Hans Fürchtner. Am o întrebare.

– Dă-i bătaie.

– Cît de probabil este să fi rămas împreună doi oameni ca ei?

Bellow clipi puțin, iar apoi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Întrebarea nu e rea deloc. Ăștia doi... Am făcut evaluarea dosarelor lor active. Probabil că sînt încă împreună. Ideologia lor este probabil un factor unificator, o parte importantă a legăturii lor. Sistemul lor de credințe este cel care i-a adus împreună, în primul rînd. În sens psihologic, mai întîi și-au făcut jurămintele maritale și apoi au trecut la acțiune, la misiuni teroriste. Din cîte îmi amintesc, printre altele sînt bănuiți că au răpit

şi au omorît un soldat, iar asemenea activităţi creează o puternică legătură interpersonală.

– Dar cei mai mulţi din oamenii ăştia, spui tu, erau sociopaţi, obiectă Ding. Iar sociopaţii nu...

– Mi-ai citit cărţile? întrebă Bellow zîmbind. Ai auzit de teoria aia care zice că, atunci cînd doi oameni se căsătoresc, devin unul?

– Da, şi?

– În acest caz e ceva real. Ei erau sociopaţi, dar ideologia conferă deviaţiilor lor un sistem de valori şi lucrul acesta o face atît de importantă. Din această cauză, împărtăşirea ideologiei îi unifică, iar tendinţele lor sociopate se amalgamează. Bănuiesc că cei doi se bucură de o relaţie maritală stabilă. N-aş fi surprins să aflu că erau căsătoriţi cu adevărat, dar, probabil, nu într-o biserică, adăugă el cu un zîmbet.

– Căsnicie stabilă... copii?

– Posibil. În Germania, avortul este ilegal, cel puţin, în partea ei vestică. Dacă şi-au dorit să aibă copii? Bună întrebare. Trebuie să mă gîndesc la ea.

– Trebuie să aflu mai multe despre aceşti oameni. Cum gîndesc, cum văd lumea, lucruri de-astea.

Bellow îi zîmbi încă o dată, se ridică din scaun şi se îndreptă spre rafturile cu cărţi. Scoase de acolo una dintre cărţile scrise de el şi i-o aruncă lui Chavez.

– Încearcă asta, pentru început. E un manual de la Academia FBI, care m-a adus cu cîţiva ani în urmă aici, ca să ţin un curs la SAS. Cred că asta m-a introdus în actuala ocupaţie.

– Mulţumesc, domnule doctor.

Chavez cîntări cartea şi se îndreptă spre uşă. Titlul ei era *Perspective asupra furiei: în interiorul minţii teroristului*. Nu era deloc rău să-i înţeleagă puţin mai bine, deşi părerea lui era că unui terorist îi stătea cel mai bine cu o gaură de 10 mm, făcută de un glonţ de mare viteză, în greutate de douăsprezece grame.

Popov nu le putea da un număr la care să fie sunat. Ar fi fost lipsă de profesionalism. Chiar şi un telefon celular bine ascuns putea, în zilele noastre, să-i ofere poliţiei o pistă – adeseori

mortală – prin posibilitatea urmăririi și a prinderii. De aceea, îi suna el la cîteva zile. Nu știau cum reușește, dar știau că exista posibilitatea de a trece o convorbire internațională prin mai multe locuri, pentru a i se pierde urma.

– Am banii. Sînteți pregătiți?

– Hans e aici și verifică totul, răspunse Petra. Cred că vom fi gata în patruzeci și opt de ore. Dar dinspre partea ta?

– Totul este gata. Vă voi suna în două zile, spuse el, întrerupînd legătura.

Ieși din cabina telefonică de pe Aeroportul Internațional Charles de Gaulle și se îndreptă spre stația de taxiuri, purtînd geanta plină de mărci germane. Se trezi că era neliniștit de schimbul valutar. Suma echivalentă în euro avea să fie mult mai ușor de obținut decît numeroasele valute europene.

7

FINANŢE

Lucrul în propria casă era neobişnuit pentru un european, dar Ostermann asta făcea. Era o clădire mare, un *schloss* de baron (care s-ar traduce prin „castel“, deşi termenul de „palat“ s-ar fi potrivit mai bine) aflat la treizeci de kilometri în afara Vienei. Erwin Ostermann iubea acest *schloss*, se potrivea pe deplin cu statutul lui în comunitatea financiară. Era o clădire de şase mii de metri pătraţi împărţiţi pe trei niveluri, cu o mie de hectare de teren, cea mai mare parte aflate pe un versant muntos suficient de abrupt ca să aibă propriile pîrtii de schi. Vara, le permitea fermierilor locali să-şi aducă oile şi caprele la păşunat pe domeniul lui... oarecum ca ţăranii care pe vremuri ţinuseră de *graf*. Asta ca să menţină iarba la o înălţime rezonabilă. Ei bine, era mai democratic, nu? Ba chiar îi mai aducea o scutire, în cadrul complexului sistem de taxe introdus de guvernul de stînga al ţării lui, ceea ce era bine.

Maşina lui personală era un Mercedes alungit – de fapt, avea două – plus un Porsche, condus atunci cînd se simţea dispus să se aventureze în satul vecin, ca să bea şi să mănînce la minunata Gasthaus. Era un bărbat înalt, de unu optzeci şi şase, cu părul de un argintiu regesc şi cu o siluetă zveltă, frumoasă, care arăta foarte bine cînd călărea unul dintre caii lui arabi: evident, nu

puteai să trăieşti într-o asemenea casă şi să nu ai cai. La fel, cînd ţinea o conferinţă de afaceri într-un costum fabricat în Italia sau la Savile Row, în Londra. Biroul lui, aflat la etajul unu, fusese spaţioasa bibliotecă a primului proprietar şi a opt dintre descendenţii lui, dar acum era plin de monitoare de computer conectate la pieţele financiare internaţionale şi aliniate pe o poliţă în spatele biroului.

După un mic dejun frugal, se îndreptă spre biroul de la etaj, unde trei angajaţi, două femei şi un bărbat, îl alimentau cu cafea şi informaţii. Camera era mare şi potrivită pentru un grup de douăzeci de oameni. Pereţii placaţi cu lemn de nuc erau plini cu rafturi de cărţi care fuseseră cumpărate cu tot cu *schloss*-ul şi ale căror titluri Ostermann nu se obosise niciodată să le descifreze. În locul literaturii, el prefera ştirile financiare, iar în timpul liber se uita la filme în sala de proiecţii de la subsol, fostă cramă, acum transformată. Una peste alta, Ostermann era un om care ducea o viaţă confortabilă şi liniştită. Se aşeză la biroul pe care îl aştepta o listă cu cei care urmau să-l viziteze în acea zi. Trei bancheri şi doi comercianţi ca el însuşi, primii pentru a discuta împrumuturi pentru o nouă întreprindere, ultimii pentru a-i solicita sfaturi asupra tendinţelor pieţei. Orgoliul şi aşa fără măsură al lui Ostermann era gîdilat cînd era solicitat să dea consultaţii; primea cu plăcere tot felul de oaspeţi.

Popov coborî din avion şi intră în mulţime ca orice om de afaceri, purtîndu-şi geanta cu cifru şi fără cea mai mică bucăţică de metal înăuntru, ca nu cumva vreun operator de la magnetometru să-i ceară să o deschidă şi să descopere bancnotele; teroriştii chiar distruseseră călătoriile aviatice pentru publicul larg, îşi zise fostul ofiţer KGB. Iar dacă îi venea cuiva pe chelie să îmbunătăţească *scanner*-ul pentru bagaje, asta avea să bareze afacerile multora, printre care şi el. Iar călătoria cu trenul era atît de plictisitoare...

Întîlnirea fu simplă. Hans ajunse la locul desemnat, şi se aşeză cu un *Der Spiegel* în faţă. Îl văzu pe Dimitri Arkadeevici cu geanta diplomat neagră în mîna stîngă, luptîndu-se să treacă prin mulţime, împreună cu toţi acei oameni de afaceri întorşi din

călătorie. Fürchtner își termină cafeaua și porni după el, urmărindu-l pe Popov încă vreo douăzeci de metri, apoi virînd la stînga, pentru a folosi ieșiri diferite, și traversînd parcarea pe altă alee. Popov întoarse capul spre stînga și spre dreapta, privindu-l pe Hans cum se deplasează. Popov știa că omul era foarte stresat. Oamenii de genul lui Fürchtner erau prinși de obicei prin trădare. Deși îl cunoștea pe Dimitri și avea încredere în el, Hans știa că nu puteai fi trădat decît de cineva în care aveai încredere, fapt cunoscut oricărui agent secret din lume. Și, deși îl cunoșteau pe Popov atît personal, cît și după reputație, nu-i puteau citi gîndurile, ceea ce, în acest caz, lui Popov îi prindea foarte bine. Popov își permise un surîs tăcut, în vreme ce intra în parcare. Coti spre stînga, se opri de parcă ar fi fost dezorientat și apoi se uită în jur după orice semn vizibil că ar fi urmărit, înainte de a-și relua drumul. Mașina lui Fürchtner, un Volkswagen albastru, se dovedi a fi în cel mai îndepărtat colț al primului nivel.

– *Grüss Gott*, spuse el, așezîndu-se pe locul din dreapta din față.

– Bună dimineața, domnule Popov, răspunse Fürchtner în engleză.

O engleză în stil american, aproape fără accent. Probabil că s-a uitat cam mult la televizor, își zise Dimitri.

Rusul formă combinațiile cifrului diplomatului, deschise geanta și o așeză în poala neamțului.

– Vei găsi totul în regulă.

– E voluminos.

– E o sumă apreciabilă, fu de acord Popov.

În acea clipă, în ochii lui Fürchtner se putu citi bănuiala. Rusul fu surprins, dar după un moment înțelese. KGB-ul nu fusese niciodată prea generos cu agenții, în vreme ce în geanta lui se găseau destui bani pentru ca doi oameni să trăiască îndestulat ani buni în orice țară africană. Dimitri știa că Hans își dăduse seama de asta și că dorea pe de o parte să ia banii pur și simplu, în timp ce partea mai isteață a creierului lui se întreba de unde a apărut brusc o asemenea sumă. *Mai bine să nu aștept întrebarea asta,* își spuse Dimitri.

– A, da, spuse el liniştit. După cum ştii, mulţi dintre colegii mei au trecut la ordinea capitalistă, pentru a supravieţui în noul mediu politic din ţara mea. Dar noi încă sîntem sabia şi scutul Partidului, tînărul meu prieten. Asta nu s-a schimbat deloc. Ironia sorţii, ascultă-mă pe mine: acum putem să ne răsplătim mai bine prietenii pentru serviciile lor. S-a dovedit că este mult mai eficient decît să întreţinem casele conspirative de care te-ai bucurat pe vremuri. Personal, consider situaţia amuzantă. Oricum ar fi, aici este plata ta, în bani gheaţă. Avansul – exact suma solicitată.

– *Danke*, spuse Hans Fürchtner, privind în jos, spre cei zece centimetri grosime ai genţii diplomat. E grea.

– Adevărat, fu de acord Dimitri Arkadeevici. Dar putea fi mai rău. Puteam să te plătesc în aur, glumi el, pentru a mai înveseli atmosfera, după care se decise să preia iniţiativa. E prea grea ca s-o cari cu tine în misiune?

– Este complicat, Iosif Andreevici.

– Atunci pot să-ţi ţin eu banii şi să ţi-i livrez la încheierea misiunii. Poţi alege şi varianta asta, deşi nu ţi-o recomand.

– De ce? întrebă Hans.

– Cinstit, am mari emoţii cînd călătoresc cu atît de mulţi bani gheaţă. Sîntem în Occident, dacă mă jefuieşte cineva? Răspund de banii ăştia, zise el dramatic.

Fürchtner găsi spusele lui amuzante.

– Aici, în *Österreich*, să te jefuiască cineva pe stradă? Prietene, oile astea respectă nişte reguli foarte stricte.

– În plus, nici măcar nu ştim unde veţi merge şi nici nu vreau să ştiu. Oricum, nu deocamdată.

– Destinaţia noastră finală este Republica Centrafricană. Avem acolo un prieten care a absolvit Universitatea Patrice Lumumba în anii '60. Face comerţ cu arme cu elementele progresiste. O să ne găzduiască el, pînă cînd eu şi Petra vom găsi un loc corespunzător.

Sau sînt foarte curajoşi, sau nebuni, dacă vor să meargă în ţara aia, îşi zise Popov. Nu trecuse mult de cînd ţara se numea Imperiul Central-African, condus de „Împăratul" Bokassa I, fost colonel în armata colonială franceză, care avea trupe în această ţară mică şi săracă. În drumul lui spre culmile puterii, Bokassa

ucisese mulți oameni, ca atîția alți șefi de stat africani, după care, în mod cu totul neașteptat, murise de moarte bună. Așa ziceau ziarele, dar puteai să știi? Mica țară lăsată de el, producătoare de diamante, se bucura de un standard puțin mai ridicat decît cel al restului continentului negru. Dar cine putea garanta că Hans și Petra aveau să ajungă acolo?

– Prietene, tu hotărăști, spuse Popov, bătînd cu palma în geanta încă deschisă din poala lui Fürchtner.

Neamțul se gîndi preț de o jumătate de minut.

– Am văzut banii, spuse el, spre deliciul oaspetelui.

Fürchtner scoase din geantă un teanc de bancnote de o mie de mărci și îl răsfoi cum faci cu niște cărți de joc, după care îl puse la loc. Pe urmă scrise un bilet pe care îl introduse în servieta-diplomat.

– Ai aici numele. Vom fi acolo, cred, începînd de mîine seară. De partea ta totul este pregătit?

– Portavioanele americane se află în estul Mediteranei. Libia va permite avionului vostru să treacă fără probleme, dar nu va lăsa nici un avion NATO să vă urmărească. În schimb, forțele lor aeriene vă vor urmări și vă vor pierde din cauza vremii neprielnice. Presa și presiunile diplomatice sînt mult mai puternice astăzi decît erau pe vremuri.

– Ne-am gîndit și la asta, își asigură Hans oaspetele.

Popov medită scurt la acest subiect. Dar ar fi fost surprins dacă ar fi ajuns la avion, cu atît mai puțin în Africa. Problema cu aceste „misiuni“ era că, oricît de bine ar fi fost planificate diversele lor părți, lanțul nu era niciodată mai rezistent decît veriga lui cea mai slabă. Iar tăria aceleia este prea des dependentă de alții sau, mai rău, de noroc. Hans și Petra erau credincioși „religiei“ lor, atît de mult încît nu luau deloc în seamă întîmplarea și considerau că își planificaseră „misiunea“ în detaliu, deși resursele lor erau limitate. Iar cînd ajungeai aici, singura ta resursă era dorința ta de a aplica metode violente și înlocuirea previziunii cu speranța și a cunoștințelor cu credința. Acești oameni vor accepta întîmplarea, unul dintre cei mai mari dușmani ai lor, ca pe un element neutru, în vreme ce un adevărat profesionist s-ar fi gîndit la completa ei eliminare.

Practic, structura credinţelor lor îi lega la ochi, mai precis le punea nişte ochelari de cal care-i împiedicau pe cei doi germani să privească obiectiv lumea care evoluase şi la care nu voiau să se adapteze. Pentru Popov, asta echivala cu dorinţa lor de a-i lăsa banii în păstrare. Dimitri Arkadeevici se adaptase foarte bine la circumstanţele schimbătoare.

– Eşti sigur, tînărul meu prieten?

– *Ja*. Sînt sigur.

Fürchtner închise geanta, îi puse alt cifru şi o depuse în poala lui Popov. Rusul acceptă cu gravitate responsabilitatea.

– Îi voi păstra cu mare grijă.

Deci la Berna, la banca mea.

Apoi îi întinse mîna.

– Noroc şi te rog să fii prudent.

– *Danke*. Vă vom transmite informaţiile pe care le doriţi.

– Hans, persoana care m-a angajat are mare nevoie de aceste informaţii. Ne bazăm pe voi.

Dimitri ieşi din maşină şi se întoarse la terminal, unde luă un taxi pînă la hotel. Se întrebă cînd vor face Hans şi Petra prima mişcare. Azi oare? Să fie atît de grăbiţi? *Nu*, îşi zise el, *ăştia se consideră profesionişti. Dobitocii!*

Sergentul major clasa întîi Homer Johnston scoase din puşcă percutorul pe care începu să-l examineze. Cele zece focuri îl murdăriseră puţin şi nu se vedea nici un fel de eroziune la gura încărcătorului. Nici nu era de aşteptat mai înainte de o mie de focuri, iar pînă în acel moment trăsese doar cinci sute patruzeci. Dar peste o săptămînă avea să înceapă să folosească un instrument cu fibre optice pentru verificare, pentru că un glonţ Magnum de 7 mm dezvolta la tragere o temperatură înaltă, iar temperatura excesivă ardea ţevile armelor ceva mai rapid decît şi-ar fi dorit el. În cîteva luni, va trebui să înlocuiască ţeava, o operaţiune foarte migăloasă şi destul de dificilă, chiar şi pentru cineva experimentat ca el. Dificultatea consta în alinierea perfectă a ţevii cu sistemul de ochire, ceea ce necesita cel puţin cincizeci de focuri trase de la o distanţă fixă şi cît mai bine. Asta avea să-l aştepte mai încolo. Acum, Johnson umezi cîrpa de

şters cu o cantitate moderată de Break-Free şi începu s-o treacă uşor peste ţeavă, din spate spre gura ei. Cîrpa se înnegri. Scoase de pe vergea cîrpa murdară şi puse o alta, repetînd de şase ori operaţiunea, pînă cînd cîrpa ieşi curată. O ultimă cîrpă uscată şterse şi cele din urmă semne de solvent de curăţare Break Free, nu mai groase de un strat molecular, pe stratul de siliciu de pe oţelul ţevii, menit să o protejeze de coroziune, fără a afecta toleranţele microscopice ale ţevii. Satisfăcut, puse la loc percutorul, închizînd camera şi efectuînd testul apăsării trăgaciului, care deblocă mecanismul, ajuns în poziţia normală.

Iubea arma asta, deşi, surprinzător, nu-i dăduse un nume. Fusese construită de aceiaşi tehnicieni care făcuseră puştile lunetiştilor de la Serviciul Secret al Statelor Unite. Era un Remington Magnum, cu un calibru de 7 mm, cu un sistem de recepţie Remington, o ţeavă supercălită Hart şi un sistem telescopic Leupold Gold Ring, cu o mărire de zece ori, totul asortat cu un pat urît de kevlar – unul de lemn ar fi fost mai frumos, dar în timp, lemnul se deformează, în vreme ce kevlarul nu reacţionează la modificările chimice, la cele de vreme sau la trecerea timpului. Johnston tocmai demonstrase din nou că puşca lui putea trage cu o precizie unghiulară de un sfert de minut de arc, plasînd trei gloanţe consecutive într-un cerc cu diametrul unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi de la o distanţă de o sută de metri. Cîndva, îşi zise Johnston, cineva o să proiecteze o armă cu laser; abia atunci va putea fi mărită precizia armei lui cu gloanţe. Dar n-ar reuşi nimic altceva. La distanţa de un kilometru, putea pune trei proiectile la rînd într-un cerc cu diametrul de cinci centimetri, dar pentru asta era nevoie de mai mult decît de o puşcă. Trebuia să calibrezi direcţia şi tăria vîntului, pentru compensarea devierii. De asemenea, trebuia să-ţi controlezi şi respiraţia, şi modul în care atingea degetul trăgaciul care opunea în arc o rezistenţă de un kilogram-forţă. După terminarea curăţirii, Johnston ridică arma şi o duse la locul ei din rastelul climatizat, asigurînd legăturile, după care se întoarse în cameră. Pe bancul de lucru se găsea ţinta.

Homer Johnston o ridică. Trăsese trei gloanţe de la patru sute de metri, trei de la cinci sute, două de la şapte sute şi

ultimele două de la nouă sute. Toate zece erau în capul siluetei umane, ceea ce însemna că fiecare ar fi fost fatal unei ținte umane. Nu trăgea decît cu gloanțe încărcate de el însuși: Sierra, teșite, cu granulație o sută șaptezeci și cinci, propulsate de praf de pușcă IMR 4350 fără fum. Asta i se părea cea mai bună combinație pentru acea pușcă. Glonțul avea nevoie de 1,7 secunde pentru a atinge o țintă la nouă sute de metri. Era un timp cumplit de lung, mai ales cînd ținta era în mișcare, își zise sergentul Johnston, dar nu avea ce-i face. Simți o mînă pe umăr.

– Homer, îi spuse o voce familiară.

– Salut, Dieter, spuse Johnston, fără a-și ridica privirea de pe țintă.

Era într-o formă excelentă, păcat că sezonul de vînătoare nu se deschisese.

– Azi ai tras mai bine ca mine. Ai avut noroc cu vîntul.

Asta era scuza favorită a lui Weber. *Cunoaște armele foarte bine pentru un european,* își zise Homer, dar puștile sînt o treabă pentru americani, și cu asta basta!

– Îți mai spun o dată, partea semiautomată produce niște bătăi.

Ambele gloanțe de la nouă sute de metri ale lui Weber se aflau pe marginile cercului. Ar fi scos subiectul din funcțiune, dar nu era sigur că l-ar fi omorît, chiar dacă erau considerate lovituri în plin. Johnston era cel mai bun trăgător din Rainbow, mai bun chiar decît Houston.

– Îmi place să trag al doilea glonț mai rapid decît tine, îi spuse Weber.

Și cu asta disputa se termină. Soldații erau credincioși armelor lor de foc pe cît de mult își iubeau religia. Germanul avea un ritm de tragere mult mai bun, cu pușca lui cu lunetă Walther, dar nu avea precizia inerentă a puștii cu încărcare manuală și trăgea și cu gloanțe mai lente. Cei doi pușcași dezbătuseră subiectul nu o dată la un pahar de bere și nici unul nu putuse să schimbe părerea celuilalt cîtuși de puțin.

Weber își lovi teaca de piele.

– Ce zici de niște întreceri cu pistolul, Homer?

– Da, spuse Johnston, de ce nu?

Pistoalele nu erau arme serioase pentru treburi serioase, dar te distrai cu ele, iar gloanțe de pistol se găseau la discreție. Weber îl depășea la tragerea cu pistolul cam cu un procent. În drumul lor spre poligon, trecură pe lîngă Chavez, Price și restul echipei, care se întorceau cu armele lor MP-10, făcînd glume. Evident, toată lumea avusese o zi bună la poligon.

– *Ach*, pufni Weber, oricine poate să nimerească de la cinci metri!

– 'Neața, Robert, îi spuse Homer maistrului de la poligon. Ce zici de niște Q-uri pentru noi?

– Desigur, domnule Johnston, răspunse Dave Woods, înhățînd două ținte în stil american, cărora le spuneau așa, pentru că în mijloc aveau litera Q, cam pe unde trebuia să fie inima.

Apoi Dave luă o țintă și pentru el însuși. Sergentul mustăcios de la regimentul britanic de poliție militară era și el un trăgător al naibii de bun cu pistolul lui Browning de 9 mm. Țintele fură duse de mecanism la distanța de zece metri, pe cînd cei trei sergenți își puneau căștile de protecție a auzului. Oficial, Woods era instructor de tir cu pistolul, dar pregătirea oamenilor de la Hereford îl cam lăsase fără clienți, iar rezultatul era că trăgea de unul singur cam o mie de gloanțe pe săptămînă, lucrînd la precizia tragerii. Se știa că trăgea cu oamenii lui Rainbow și că-i provoca la o competiție prietenească, care, spre dezamăgirea trăgătorilor, se termina mai totdeauna la egalitate. Woods era tradiționalist, ținea pistolul într-o mînă, ca și Weber, dar Johnston prefera să-l țină cu două mîini. Țintele se întoarseră neanunțat, iar cele trei pistoale se ridicară în direcția lor.

Hans Fürchtner se gîndi pentru a zecea oară ce casă magnifică avea acest Erwin Ostermann. Se potrivea exact cu acest tip al dușmanului de clasă arogant. Cercetarea țintei nu relevase nici o sorginte aristocratică pentru proprietarul actual al acestui *schloss*, care probabil că nu se gîndea la el însuși în asemenea termeni. *Deocamdată,* își spuse el, virînd pe aleea rutieră lungă de doi kilometri care ducea la castel și conducînd printre grădinile atent îngrijite și tufișurile aranjate cu o precizie geometrică de lucrători care nu se vedeau pe nicăieri. Ajungînd

în spatele clădirii, văzu elicopterul Sikorski S-76B, pe care aveau să-l folosească mai tîrziu, aşezat pe heliportul asfaltat, cu un cerc mare roşu. *Bun*. Fürchtner îşi continuă circuitul în jurul *schloss*-ului şi parcă în faţă, cam la cincizeci de metri de intrarea principală.

– Eşti gata, Petra?

– *Ja*, veni răspunsul ei tensionat.

De mulţi ani nu mai întreprinsese nici unul dintre ei vreo operaţiune, iar realitatea imediată se dovedea diferită de planul întocmit timp de o săptămînă, cît trecuseră în revistă diagrame şi tabele. Existau lucruri pe care nu le cunoşteau cu siguranţă, cum ar fi numărul exact al servitorilor din clădire. Începură să meargă spre uşa din faţă, cînd apăru un camion de livrări care parcă lîngă ei. Uşile acestuia se deschiseră şi din spatele lor apărură doi bărbaţi cu nişte cutii mari în braţe. Unul le făcu semn lui Fürchtner şi Petrei să urce scările de piatră, ceea ce ei şi făcură. Hans apăsă pe un buton; uşa se deschise o clipă mai tîrziu.

– *Guten Tag*, spuse Hans. Avem o întîlnire cu domnul Ostermann.

– Numele dumneavoastră?

– Bauer, spuse Fürchtner. Hans Bauer.

– Livrări de flori la domiciliu, adăugă unul dintre cei doi bărbaţi.

– Intraţi, vă rog. Îl voi chema pe domnul Ostermann, spuse majordomul sau ce era.

– *Danke*, răspunse Fürchtner, lăsînd-o pe Petra să i-o ia înainte, păşind dincolo de uşa ornamentată.

Cărăuşii intrară în urma lor, cărînd cutiile. Majordomul închise uşa, iar apoi se întoarse spre telefonul din stînga. Îl ridică şi începu să apese pe butoane. Apoi se opri.

– De ce nu ne duci sus? întrebă Petra, aţintind un pistol spre faţa lui.

– Ce se întîmplă?

– Asta, spuse Petra Dortmund cu un zîmbet cald, este agenda mea de întîlniri.

Era un pistol automat Walther P-38.

Majordomul înghiţi cu greu un nod, văzînd că cei doi cărăuşi îşi deschid cutiile şi scot din ele pistoale-mitralieră uşoare, încărcîndu-le în faţa lui. Apoi unul dintre ei deschise uşa şi făcu un semn. Peste cîteva secunde intrară alţi doi tineri înarmaţi la fel.

Fürchtner îi ignoră pe ultimii sosiţi, făcînd cîţiva paşi înăuntru, pentru a privi în jur. Se aflau în holul mare de la intrare, cu nişte pereţi înalţi de patru metri şi înţesaţi de opere de artă. Renaşterea, îşi zise el, artişti remarcabili, dar nu adevăraţii maeştri; picturi mari cu scene domestice în rame aurite, care, în felul lor, erau mai impresionante decît picturile însele... Podeaua era placată cu marmură albă, cu inserţii de culoarea diamantului negru, mobila era şi ea aurită mai peste tot, fiind făcută în stil franţuzesc. Lucrul cu adevărat important era că nu se vedea nici un servitor, deşi în depărtare se auzea funcţionînd un aspirator. Fürchtner le făcu semn celor doi nou-veniţi şi le indică să se ducă în aripa de vest a parterului. Acolo se afla şi bucătăria, unde era greu de crezut că ar fi putut găsi oameni pe care să-i controleze.

– Unde este Herr Ostermann? întrebă Petra.

– Nu este aici, este...

Replica o făcu să-i bage pistolul între dinţi.

– Automobilul şi elicopterul lui sînt aici. Spune-ne unde este.

– În bibliotecă, sus.

– *Gut*. Du-ne acolo! ordonă ea.

Majordomul se uită pentru prima oară în ochii ei, descoperind că o intimidează mai mult decît pistolul. Înclină din cap şi se întoarse spre scara principală.

Şi aceasta era aurită şi acoperită cu un covor roşu, fixat de bare de alamă în spirala graţioasă prin care se ajungea la etaj. Ostermann era un om bogat, un demn reprezentant al capitalismului, care făcuse avere tranzacţionînd acţiunile diverselor concerne industriale, dar fără a lua în proprietate vreunul, deci un sforar, îşi zise Petra Dortmund, un *Spinne*, un păianjen, iar ei se aflau în centrul plasei lui, intrînd acolo din propria lor voinţă. Acest păianjen avea să primească o lecţie despre cum se executau întinderea pînzelor şi a capcanelor.

În casa scării erau alte picturi, mult mai mari decît ce văzuse ea înainte, tablouri ale unor bărbaţi, probabil cei care construiseră acest edificiu masiv sau locuiseră în el, în acest monument al lăcomiei şi al exploatării... Deja îl ura pe proprietarul acela care trăia atît de bine, atît de îndestulat, proclamînd că era mai bun decît oricine, în vreme ce-şi acumula bogăţiile şi-i exploata pe bieţii muncitori. În vîrful scărilor se afla un uriaş portret un ulei al împăratului Franz Josef, ultimul din nenorocita lui de stirpe, care murise cu doar cîţiva ani înainte de Romanovii pe care Petra îi ura şi mai tare. Majordomul, ajutorul acestui ticălos, coti spre dreapta, conducîndu-i printr-un hol larg şi ducîndu-i într-o cameră fără uşi. Acolo se aflau trei oameni, un bărbat şi două femei, îmbrăcaţi mai bine decît majordomul. Cu toţii lucrau la nişte computere.

– Dînsul este Herr Bauer, spuse majordomul cu o voce tremurată. Doreşte să discute cu domnul Ostermann.

– Aveţi o întîlnire programată? întrebă secretarul principal.

– Ne vei duce la el acum, îl anunţă Petra.

Scoase la iveală pistolul, iar cei trei din anticameră se opriră din activitate şi se uitară la intruşi cu gurile căscate şi feţele palide.

Casa lui Ostermann era veche de cîteva sute de ani, dar nu se putea spune că aparţinea complet trecutului. Secretarul – în America i s-ar fi spus asistent executiv – se numea Gerhardt Dengler. Sub marginea biroului lui se afla un buton de alarmă. Apăsă pe el cu putere şi timp îndelungat, în vreme ce se uita la vizitatori. Firul ducea la panoul central de alarmă al castelului, iar de acolo la compania producătoare. La douăzeci de kilometri distanţă, angajaţii staţiunii centrale reacţionară la auzul soneriei şi la vederea becului aprins intermitent şi sunară la *Staatspolizei*. Apoi unul dintre ei sună la castel, pentru confirmare.

– Pot să răspund? o întrebă Gerhardt pe Petra, care i se părea că ar fi şefa.

Primi încuviinţarea şi ridică receptorul.

– Aici biroul domnului Ostermann.

– *Hier ist Traudl*, spuse secretara agenţiei de protecţie.

– *Guten Tag, Traudl. Hier ist Gerhardt*, răspunse secretarul executiv. Ai întrebat de calul ăla?

Aceasta era formula pentru probleme mari, adică pentru sechestrare.

– Da, cînd trebuia să fete? întrebă secretara, continuînd să-şi protejeze interlocutorul, în cazul că erau ascultaţi.

– Cred că mai durează cîteva săptămîni. Vă vom spune cînd îi vine sorocul, îi spuse el brusc, privind pistolul Petrei.

– *Danke, Gerhardt. Wiederseh'n.*

După aceea bărbatul închise şi făcu semn supervizorului.

– E vorba de cai, îi explică el Petrei. Avem o iapă însărcinată şi...

– Linişte, spuse Petra calmă, făcîndu-i semn lui Hans să se apropie de uşile duble ale biroului lui Ostermann.

Pînă aici, toate bune, îşi zise ea. Ba avea chiar motive să se amuze. Ostermann se afla dincolo de uşile duble, lucrînd ca şi cum totul ar fi fost normal, cînd ei deciseseră că nu era. Venise momentul să afle şi el. Îi făcu semn asistentului executiv.

– Cum te numeşti?

– Dengler, răspunse el. Gerhardt Dengler.

– Herr Dengler, du-ne înăuntru, îi sugeră ea cu o voce straniu de copilăroasă.

Gerhardt se ridică de la biroul şi porni încet spre uşile duble, cu capul în bărbie şi cu mişcări ţepene, de parcă ar fi avut genunchi de plastic. Dortmund şi Fürchtner ştiau că armele aveau asemenea efecte asupra oamenilor. Secretarul întoarse mînerul uşii şi o împinse, arătîndu-le interiorul biroului.

Masa de lucru era imensă, aurită, ca mai totul din acea clădire, aşezată pe un uriaş covor roşu de lînă. Erwin Ostermann se afla cu spatele la ei, cu capul aplecat spre unul dintre monitoarele de computer.

– Herr Ostermann? spuse Dengler.

– Da, Gerhardt? veni răspunsul neutru.

Şi fiindcă nu i se mai spuse nimic, se întoarse cu scaunul lui rotativ.

– Ce este asta? întrebă el, deschizînd larg ochii albaştri la vederea vizitatorilor şi mărindu-i şi mai mult la vederea pistoalelor. Cine...

– Sîntem comandanţii Facţiunii Muncitorilor Roşii, îl informă Fürchtner pe comerciant. Iar tu eşti prizonierul nostru.

– Dar... ce este...

– Vei fi dus într-o călătorie. Te vei purta frumos şi nu vei păţi nimic. Dacă nu te porţi frumos, tu şi ceilalţi veţi fi omorîţi. E clar? îl întrebă Petra.

Ca să se asigure că era clar, aţinti din nou pistolul spre capul lui Dengler.

Ceea ce urmă ar fi putut fi subiectul unui scenariu de film. Privirea lui Ostermann mătură camera de la stînga la dreapta, probabil în căutarea unui ajutor, care nu venea de nicăieri. Apoi se uită înapoi la Hans şi la Petra, iar figura i se strîmbă din cauza şocului şi a neîncrederii. Aşa ceva nu i se putea întîmpla lui. Nu aici, nu în propriul lui birou. Apoi veni negarea violentă a faptului pe care-l vedea cu ochii lui... Iar în cele din urmă, teama. Toată secvenţa dură cinci sau şase secunde. Petra mai văzuse asemenea scene. Îşi dădu seama, surprinsă, că uitase cît de plăcută era senzaţia. Ostermann avea pumnii strînşi pe masa de piele. Dar se linişti, dîndu-şi seama cît de neputincios era. Curînd avea să înceapă tremuratul. Totul ţinea de cît de curajos era omul. Petra nu era în stare niciodată să anticipeze precis momentul. Chiar aşezat pe scaun, bărbatul părea înalt, subţire, drept în cămaşă albă cu gulerul scrobit, cu o cravată în dungi. Costumul era foarte scump, din mătase italienească, probabil croit special pentru el. Pe sub birou se vedeau pantofii, lustruiţi de vreun servitor, iar în spatele lui se desluşeau rînduite liniile de informaţii comerciale desfăşurate pe ecranele computerelor. Iată-l pe Ostermann în centrul propriei pînze, unde cu un minut mai înainte se simţise în largul lui, crezîndu-se invincibil, stăpîn pe soarta lui, mişcînd bani în toată lumea, sporindu-şi averea! Ei bine, pentru o vreme – poate pentru totdeauna – nu avea să mai

fie așa! Petra nu avea nici o intenție să-i spună asta pînă în ultima clipă, pentru că voia să prelungească plăcerea groazei pe figura lui regală, înainte ca ochii să-i devină goi.

Petra se gîndi a doua oară că uitase cum era plăcerea pură a puterii pe care o avea. Oare cum reușise să trăiască atîta timp fără ea?

Prima mașină de poliție care sosi la fața locului fusese la doar cinci kilometri distanță la primirea apelului radio. Schimbă direcția și goni spre *schloss*, ajungînd în trei minute. Opri lîngă un copac; aproape că nici nu putea fi văzută dinspre casă.

– Văd un automobil și o mașină de livrări, îi spuse polițistul șefului de secție, un căpitan. Nici o mișcare. Deocamdată, nimic altceva.

– Înțeles. *Ende*.

Căpitanul îndepărtă microfonul. El însuși conducea într-acolo în mașina lui marca Audi. Se întîlnise odată cu Ostermann, într-o ocazie oficială, la Viena. Schimbaseră cîteva cuvinte de complezență și dăduseră mîna, dar știa cum arată și știa că era un om bogat, implicat în chestiuni de ordin civic, ca susținător credincios al Operei și al spitalului de copii. A, da... Acesta fusese motivul pentru recepția de le Primărie. Osterman era văduv; soția lui murise de cancer ovarian cu cinci ani în urmă. Se spunea că în viața lui apăruse acum o brunetă frumoasă, numită Ursel von Prinze și care venea dintr-o veche familie. Ăsta era un lucru ciudat la Ostermann. Trăia ca un membru al nobilimii, deși avea rădăcini foarte umile. Tatăl lui fusese... mecanic, de fapt mecanic-conductor la căile ferate ale statului, nu? Da, corect. Așa că unii din vechea nobilime se uitaseră cam de sus la el. Ca să suplinească acest lucru, își cumpărase respectabilitatea socială prin activitatea caritabilă și prin susținerea Operei. În ciuda grandorii casei lui, trăia destul de modest. Nu se putea spune că ducea o viață ușuratică. Era un om liniștit, modest, demn, și – zice-se – inteligent. Dar acum compania de securitate spunea că avea niște intruși în casă. Căpitanul Willi Altmark făcu ultimul viraj și dădu cu ochii de *schloss*. Nu se putu împiedica să se gîndească, așa cum o făcea de fiecare dată cînd trecea pe acolo, la amplasarea casei: structură masivă, patru sute de

metri de pajişte netedă între clădire şi cel mai apropiat copac. Asta nu era bine. Era foarte greu să te apropii de casă pe nesimţite. Trase Audi-ul lîngă maşina poliţiei şi ieşi cu un binoclu în mînă.

– Domnule căpitan! îl salută primul poliţist.

– Ai văzut ceva?

– Nici un fel de mişcare. Nici măcar draperiile nu s-au mişcat.

Altmark studie timp de un minut clădirea cu binoclul, apoi ridică microfonul radioului, ca să comunice tuturor unităţilor aflate pe teren să vină rapid şi discret, ca să nu-i alerteze pe răufăcătorii dinăuntru. Pe urmă primi un apel radio de la superiorul lui. I se cerea evaluarea situaţiei.

– S-ar putea să fie o treabă pentru militari, răspunse căpitanul Altmark. Deocamdată, nu ştim nimic. Văd un automobil şi un camion. Nimic altceva. Nici un grădinar pe afară. Nimic. Văd doar două ziduri şi nici o mişcare în casa principală. Voi stabili un perimetru de izolare, pe măsură ce alte unităţi sosesc aici.

– *Ja.* Ai grijă să nu ne vadă nimeni, îi spuse inutil comisarul căpitanului.

– Da, desigur.

Înăuntru, Ostermann nu se ridicase încă de pe scaun. Închise ochii preţ de o clipă, mulţumind lui Dumnezeu că Ursel era în acea clipă la Londra, cu avionul personal, pentru nişte cumpărături şi pentru a-şi întîlni prietenii din Anglia. Sperase să i se poată alătura în ziua următoare, dar acum se întreba dacă-şi va mai vedea vreodată logodnica. De două ori fusese abordat de doi consultanţi pe probleme de securitate, un austriac şi un britanic. Amîndoi îi ţinuseră lecţii despre cît de multe pericole prezenta averea lui recunoscută şi-i spuseseră cum, pentru o sumă anuală modestă, de nu mai mult de cinci sute de mii de lire sterline, şi-ar putea îmbunătăţi apreciabil securitatea personală. Britanicul îi explicase că oamenii lui erau toţi veterani SAS; austriacul folosea oameni veniţi de la GSG-9. Dar nu văzuse nici un motiv pentru care să fi angajat nişte comandouri înarmate ca

să fie mereu în preajma lui oriunde s-ar fi dus de parcă ar fi fost şef de stat, ocupîndu-i spaţiul fără să facă nimic ca nişte... nişte simpli bodyguarzi, îşi spusese Ostermann. În calitate de comerciant care tranzacţiona acţiuni, mărfuri şi valute internaţionale, ratase multe ocazii, dar aceasta...

– Ce vreţi de la mine?

– Vrem codurile tale personale de acces la reţeaua comercială internaţională, îi spuse Fürchtner.

Hans fu surprins de privirea uluită a lui Ostermann.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Codurile de acces computerizate care vă spun cum merg lucrurile.

– Dar acestea sînt deja publice, le poate avea oricine, obiectă Ostermann.

– Da, sigur că sînt. De asta toată lumea are o casă ca asta, se amuză Petra, strîmbîndu-se.

– Herr Ostermann, îi spuse răbdător Fürchtner. Ştim că există o reţea specială pentru oameni ca tine, pentru ca voi să profitaţi de condiţii speciale pe piaţă. Ne crezi proşti?

Groaza întipărită pe figura negustorului îi amuză pe cei doi oaspeţi din birou. Da, ştiau un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l ştie şi mai ştiau că-l puteau forţa să le dea o asemenea informaţie. I se citea pe faţă.

Doamne, cred că am acces la ceva ce nu există. Şi n-o să fiu niciodată în stare să-i conving că nu e aşa.

– Ştim cum acţionează oamenii ca tine, îl asigură Petra, confirmîndu-i pe loc temerile. Cum voi, capitaliştii, vă împărtăşiţi informaţiile şi manipulaţi pieţele „libere“ ca să vă satisfaceţi lăcomia. Ei bine, ori o să împarţi asta cu noi, ori o să mori, cu tot cu lacheii tăi.

Şi Petra îşi agită pistolul spre biroul de dincolo.

– Am înţeles.

Acum figura lui Ostermann era la fel de albă ca propria cămaşă de la Turnbull & Asser. Se uită spre anticameră. Acolo îl zări pe Gerhardt Dengler, cu mîinile întinse pe birou. Oare nu

tot acolo exista şi un sistem de alarmă? Ostermann nu-şi putea aminti acum, atît de buimăcită îi era mintea cu avalanşa de date care-i întrerupsese brutal lucrul.

Prima grijă a poliţiştilor fu să verifice numerele de înmatriculare ale vehiculelor parcate în apropierea casei. Aflară pe loc că automobilul era închiriat. Camionul fusese furat cu două zile în urmă. O echipă de detectivi se deplasă imediat la agenţia de închirieri auto, pentru a vedea ce se putea afla. Următorul apel fu la asociaţii de afaceri ai lui Herr Ostermann. Poliţia voia să ştie cîţi angajaţi – domestici şi de afaceri – ar fi putut să se afle în clădire, împreună cu proprietarul. Căpitanul Altmark îşi închipuia că asta avea să ia cam o oră. Acum avea sub comandă încă trei maşini de poliţie. Una dintre acestea ocoli proprietatea, aşa încît cei doi poliţişti să se poată apropia de clădire prin spate, pe jos. La douăzeci de minute după sosirea lui la faţa locului, avea deja format un perimetru. Primul lucru pe care îl află era că Ostermann poseda un elicopter aflat în spatele casei. Era un Sikorski S-76B de producţie americană, capabil să transporte un echipaj de două persoane, plus maximum treisprezece pasageri, ceea ce îi arăta numărul maxim de ostatici transportabili şi de infractori. Heliportul se afla la două sute de metri de casă. Altmark se concentră asupra acestui amănunt. În mod aproape sigur, infractorii doreau să se folosească de elicopter pentru fugă. Din nefericire, heliportul se afla la trei sute bune de metri de liziera pădurii. Asta însemna că era nevoie de nişte puşcaşi foarte buni. Echipa de intervenţie poseda aşa ceva.

Imediat după ce obţinu informaţia despre elicopter, unul dintre oamenii lui dădu de echipajul de zbor. Unul dintre piloţi era acasă, iar celălalt la Aeroportul Internaţional Schwechat, ocupîndu-se de întocmirea actelor cu reprezentantul producătorului, pentru o modificare la aparat. *Bun*, îşi spuse Willi Altmark, *elicopterul nu pleacă deocamdată nicăieri*. Dar ştirea că fusese atacată casa lui Erwin Ostermann ajunsese la cele mai înalte

niveluri guvernamentale. Iar Altmark primi un apel radio foarte ciudat, de la însuşi şeful cel mare de la *Staatspolizei*.

Abia prinseră avionul, mai precis, zborul fu întîrziat special pentru ei. În vreme ce aparatul 737 decola de pe pistă, Chavez îşi strîngea centura şi trecea în revistă documentele informative preliminare, împreună cu Eddie Price. De îndată ce se desprinse avionul de pe pistă, Price îşi conectă calculatorul portabil la sistemul telefonic al avionului. Asta făcu să-i apară pe ecran o imagine cu titlul „*Schloss* Ostermann".

– Cine e tipul? întrebă Chavez.

– Informaţia tocmai soseşte, domnule, răspunse Price. Se pare că e unul dintre marii creditori, un tip foarte bogat, prieten cu primul-ministru al ţării lui. Cred că asta explică totul, în ceea ce ne priveşte.

– Aşa-i, fu de acord Chavez.

Două la rînd pentru Echipa-2, îşi zise el. Apoi, consultîndu-şi ceasul, calculă că pînă la Viena aveau puţin peste o oră. Acest incident ar putea să fie o simplă coincidenţă, îşi spuse Chavez, dar incidentele teroriste nu se prea produceau, de obicei, chiar aşa, unul după altul, nu? Nu că ar exista vreo regulă în acest sens, evident, şi chiar dacă ar exista, oamenii ăştia oricum n-ar respecta-o. Şi totuşi... dar nu prea avea timp de asemenea consideraţii. În schimb, Chavez examină informaţia venită pe *laptop*-ul lui Price şi începu să se întrebe cum avea să facă faţă noii situaţii. În spate, echipa lor ocupase un compartiment la clasa *business* şi-şi omora timpul citind cărţi, fără să vorbească prea mult despre misiunea care-i aştepta, pentru că nu aveau despre ce să discute, cunoscînd doar destinaţia.

– Avem un perimetru al dracului de mare de acoperit, observă Price după cîteva minute.

– Vreo informaţie despre adversar? întrebă Ding, gîndindu-se imediat că începuse deja să adopte limbajul englezilor. „Adversar?" În mod normal ar fi spus „băieţii răi".

– Nici una, răspunse Eddie. Nici o identitate, nimic despre cîţi sînt.

– Minunat, zise şeful Echipei-2, privind mai departe ecranul din lateral.

Telefoanele fuseseră aranjate, avusese grijă Altmark de asta de la început. Toate apelurile către castel primeau ton de ocupat, iar cele în afară puteau fi înregistrate în centrală. Dar nu fusese nici un apel, ceea ce îi sugeră căpitanului Altmark ideea că infractorii erau cu toţii înăuntru şi nu se bazau pe sprijin exterior. Evident, puteau să aibă telefoane celulare, iar el nu avea echipament de interceptare pentru acestea, dar cele trei numere de celular ale lui Ostermann fuseseră, de asemenea, puse sub observaţie.

Acum *Staatspolizei* avea la faţa locului treizeci de poliţişti şi formase un dispozitiv impenetrabil, delimitat de vehicule blindate pe patru roţi, ascunse printre copaci. Opriseră intrarea unui camion, care aducea poşta rapidă, dar şi alte vehicule care încercaseră să intre pe proprietate. Pentru cineva atît de bogat, Ostermann chiar că ducea o viaţă liniştită şi lipsită de suspiciuni, aşteptîndu-se mereu la un flux constant de vehicule.

– Hans?

– Da, Petra.

– Nu a sunat nici un telefon. Sîntem aici de o vreme, dar telefoanele nu au sunat.

– Cea mai mare parte din muncă o fac pe computer, spuse Ostermann, care remarcase şi el ceva ciudat.

Oare Gerhardt a putut să dea de ştire în exterior? Iar dacă a reuşit, este bine ce a făcut? Nu avea de unde şti. Ostermann glumise de multe ori pe tema pericolelor meseriei lui, spunînd că orice pas însemna un risc, pentru că ceilalţi încercau să-l jefuiască şi să-l păcălească dacă aveau ocazia... Dar nici unul dintre ei nu-i ameninţase viaţa şi nici nu-şi aţintise arma spre el sau spre vreun membru al personalului. Ostermann îşi puse mintea la contribuţie şi îşi dădu seama că se întîlnise cu un aspect al lumii nou şi periculos, pe care nu-l luase niciodată în seamă, despre care cunoştea prea puţine lucruri şi împotriva căruia nu avea nici un fel de apărare. Sigurul lui talent folositor

în acel moment era capacitatea de a citi figurile şi minţile din spatele lor şi, deşi nu mai întîlnise pe nimeni care să semene măcar vag cu bărbatul şi femeia din biroul lui, vedea destul de multe pentru a fi mai îngrozit decît fusese vreodată. Bărbatul şi femeia – mai mult ea – l-ar fi omorît fără cea mai mică mustrare de conştiinţă, fără a fi mai emoţionaţi decît era el cînd cîştiga un milion de dolari, în bonuri de tezaur. Oare nu ştiau cît de valoroasă era viaţa lui? Nu ştiau că...

...nu, înţelese brusc Erwin Ostermann, nu ştiau. Nu ştiau şi nici că le păsa. Mai mult, credeau despre el chestiuni care nu erau adevărate şi urma să aibă serios de furcă pentru a-i convinge că lucrurile nu stau aşa.

Apoi, în sfîrşit, sună un telefon. Femeia îi făcu semn să răspundă.

– *Hier ist Ostermann*, spuse el, după ce ridică receptorul.

Bărbatul asculta la o derivaţie.

– Herr Ostermann, sînt căpitanul Wilhelm Altmark, de la *Staatspolizei*. Am înţeles că aveţi oaspeţi.

– Da, domnule căpitan, am, într-adevăr.

– Aş putea să vorbesc cu ei, vă rog?

Ostermann nu făcu decît să se uite la Hans Fürchtner.

– Altmark, dar nu te-ai grăbit deloc, spuse Hans. Spune-mi, cum ai aflat?

– Nu te întreb despre secretele tale, nu mă întreba despre ale mele, răspunse căpitanul cu răceală. Aş vrea să ştiu cine sînteţi şi ce doriţi.

– Sînt comandantul Wolfgang de la Facţiunea Muncitorilor Roşii.

– Şi ce doreşti?

– Dorim eliberarea unor prieteni de-ai noştri din diverse închisori şi transportarea la Schwechat International. Cerem un avion de linie cu autonomie mai mare de cinci mii de kilometri şi un echipaj de zbor internaţional pentru o destinaţie pe care o vom declara la urcarea la bord. Dacă nu vom avea toate acestea pînă la miezul nopţii, vom începe să omorîm dintre... oaspeţii noştri de la *Schloss* Ostermann.

– Înţeleg. Ai o listă a prizonierilor a căror eliberare o soliciţi?

Hans puse o mînă pe microfon şi îndepărtă receptorul de ureche.

– Petra, lista.

Femeia se apropie şi-i înmînă lista. Nici unul dintre ei nu se aştepta la cooperare în această direcţie, dar făcea parte din joc, iar regulile lui trebuia respectate. Deciseseră că, oricum, trebuia să omoare un ostatic, mai probabil doi, pînă să poată ajunge la aeroport. Hans decise ca Gerhardt Dengler să fie lichidat primul, apoi una dintre secretare. Nici el şi nici Petra nu doreau să ucidă vreun servitor, pentru că aceştia erau muncitori adevăraţi, nu lachei ai capitaliştilor, ca angajaţii din birou.

– Da, domnule căpitan Altmark, iată lista.

– Deci, spuse Price, avem o listă cu oameni care ar trebui eliberaţi la cererea prietenilor noştri.

Întoarse calculatorul portabil ca să poată vedea şi Chavez.

– Da, suspecţii obişnuiţi. Ne spune ceva treaba asta, Eddie?

– Doctorul Bellow ne va spune că sînt obligaţi la aşa ceva, pentru a-şi arăta solidaritatea cu compatrioţii lor, cînd, de fapt, sînt nişte sociopaţi cărora nu le pasă de alţii nici cît negru sub unghie, spuse Price, ridicînd din umeri. Cricketul îşi are regulile lui. La fel şi terorismul şi...

Chiar atunci căpitanul avionului îi întrerupse explicaţia, anunţîndu-i pe toţi să-şi ridice spătarele fotoliilor şi să pună la loc mesele rabatabile, în vederea aterizării.

– Distracţia începe în curînd, Eddie.

– Bine zis, Ding.

– Şi spui că e doar gargară cu solidaritatea asta? întrebă Ding, bătînd cu degetul în ecran.

– Mai mult ca sigur.

Acestea fiind spuse, Price deconectă computerul de la linia telefonică, îşi salvă fişierele şi închise computerul. Douăsprezece rînduri mai în spate, Tim Noonan făcu acelaşi lucru. Toţi membrii Echipei-2 adoptară expresii de oameni de afaceri, în vreme ce avionul 737 al companiei British Airways semnaliza aterizarea

la Viena. Avionul rulă foarte repede pe pista desemnată. Cineva de sus sunase pe altcineva de sus, iar Chavez văzu pe hublou o maşină de bagaje însoţită de poliţişti, care-i aştepta la terminal.

Evenimentul nu trecu neobservat. Un controlor de zbor remarcase deja cu cîteva minute înainte că un zbor Sabena, programat să aterizeze înainte de British Airways, primise ordinul să mai facă un ocol inutil şi că în turn se află şeful poliţiei, care îşi făcuse cunoscut interesul pentru zborul British Airways. Apoi, o a doua maşină de bagaje, absolut inutilă, însoţită de două maşini de poliţie se îndreptaseră spre pista A-4. *Ce-o mai fi şi asta?* se întrebase omul. Nu avusese nevoie de cine ştie ce efort ca să monitorizeze situaţia, pentru a afla cît mai multe. Avea un binoclu Zeiss asupra lui.

Stewardesa nu primise instrucţiuni ca să lase Echipa-2 să iasă mai repede decît pe ceilalţi, dar simţise că era ceva ciudat cu ei. Apăruseră fără să fi fost pe lista computerizată şi erau mai politicoşi decît călătorii de afaceri obişnuiţi. Nu se distingeau prin nimic, cu excepţia faptului că păreau într-o excelentă formă fizică, sosiseră toţi într-un singur grup şi că îşi ocupaseră în mod organizat locurile. Trebuia însă să-şi facă meseria, aşa că deschise uşa. Afară văzu un poliţist în uniformă, aşteptînd. Acesta nu zîmbi şi nici nu spuse nimic, în vreme ce ea lăsa pasagerii să iasă. Trei de la prima clasă se opriră chiar lîngă avion şi începură să discute cu poliţistul, apoi se îndreptară spre uşa de serviciu din spate, ale cărei scări dădeau direct pe pistă. Fiind mare amatoare de romane de suspans, tînăra consideră că merita să arunce o privire, să vadă cine se mai afla acolo. Erau în total treisprezece, printre care şi pasagerii ei întîrziaţi. Se uită la feţele lor. Majoritatea îi adresară la plecare zîmbete. Frumoşi, ba mai mult, cu nişte figuri bărbăteşti care arătau încredere şi încă ceva, ceva reţinut, ca un secret bine păzit.

– *Au revoir, madame*, spuse ultimul dintre ei, zîmbindu-i fermecător şi evaluînd-o din mers.

– Dumnezeule, Louis, se auzi dinspre uşa laterală o voce cu accent american, nu te laşi niciodată?

– George, doar nu e o crimă să te uiţi la o femeie frumoasă, spuse Loiselle, făcîndu-i cu ochiul.

– Bănuiesc că nu. Poate că o prindem şi la întoarcere, căzu de acord sergentul Tomlinson.

Era drăguţă, dar Tomlinson era căsătorit şi avea patru copii. Louis Loiselle nu se lăsa niciodată. *Poate din cauză că e francez,* îşi zise americanul. În spate îi aştepta tot restul echipei. Noonan şi Steve Lincoln supervizau transferul bagajelor.

În trei minute, Echipa-2 se afla în două dube care se îndepărtau de pistă escortate de poliţie. Lucru observat, de asemenea, de controlorul de zbor, al cărui frate era reporter pe teme de poliţie la un cotidian local. Poliţistul care venise în turnul de control plecă fără să spună altceva în afară de un *danke* adresat controlorilor.

După douăzeci de minute, dubele opriră în dreptul intrării principale de la *Schloss* Ostermann. Chavez se îndreptă spre poliţistul comandant.

– Bună ziua, sînt maiorul Chavez. Acesta este doctorul Bellow, iar acesta sergentul-major Price, spuse el, surprins de salutul regulamentar.

– Căpitan Wilhelm Altmark, răspunse bărbatul.

– Ce ştim?

– Ştim că înăuntru sînt, în orice caz, doi infractori, probabil mai mulţi, dar numărul nu ne este cunoscut. Ştiţi care le sînt cererile?

– Să ajungă cu avionul nu ştiu unde, atît am auzit. Termenul e miezul nopţii?

– Corect; nu a apărut nici o schimbare în ultima oră.

– Vreau orice altceva aveţi. Cum îi ducem la aeroport? întrebă Ding.

– Herr Ostermann are un elicopter personal, aflat pe heliport, cam la două sute de metri de casă, în spate.

– Echipajul de zbor?

– Unul dintre membri e aici, spuse Altmark, arătîndu-l. Prietenii noştri nu au menţionat nimic, dar e cea mai probabilă metodă de transfer.

– Cine a negociat cu ei? întrebă doctorul Bellow din spatele mai scundului Chavez.

– Eu, pînă acum, răspunse Altmark.

– Bine, domnule căpitan; avem de discutat.

Chavez se îndreptă spre dubiţă, unde se echipă, împreună cu restul echipei. Pentru misiunea din noaptea asta – tocmai se însera – nu purtau combinezoanele negre, ci nişte haine verzi cu pete mari peste vestele antiglonţ. Fură verificate şi încărcate armele, iar apoi selectorul fu dispus pe poziţia de siguranţă. Zece minute mai tîrziu, echipa se afla la marginea pădurii. Fiecare om cerceta clădirea cu ajutorul binoclului.

– Cred că e mai bine pe partea dreaptă, observă Homer Johnson. Avem o grămadă de ferestre, Dieter.

– *Ja*, fu de acord lunetistul neamţ.

– Şefule, unde vrei să ne aşezăm? îl întrebă Homer pe Chavez.

– În părţile laterale, în ambele. Şi să aveţi amîndoi vedere la heliport. Vreau s-o faceţi chiar acum. Cînd aţi ajuns, comunicaţi prin radio pentru verificare. Cunoaşteţi regula.

– Orice vedem, te chemăm, domnule maior, confirmă Weber.

Amîndoi lunetiştii îşi luară cutiile încuiate care conţineau armele şi se îndreptară spre maşinile poliţiei locale.

– Avem vreun plan al casei? îl întrebă Chavez pe Altmark.

– Plan? întrebă poliţistul austriac.

– Diagramă, desen..., îi explică Ding.

– *Ach*, da, iată.

Altmark îl conduse la maşina lui. Pe capotă erau întinse planurile.

– Aici, după cum vedeţi. Patruzeci şi şase de camere, fără a mai socoti subsolurile.

– Hristoase, reacţionă Chavez pe loc. Are mai mult de un subsol?

– Trei. Două sub aripa de vest – pivnița de vinuri și ghețăria. Pivnița de sub aripa de est nu e folosită. Ușile spre ea s-ar putea să fi fost sigilate. Sub partea centrală nu se află nici un subsol. *Schloss*-ul a fost construit la sfîrșitul secolului al optsprezecelea. Pereții exteriori și o parte din cei interiori sînt din piatră.

– Dumnezeule, asediem un castel în toată regula, spuse Ding.

– Chiar asta și înseamnă *schloss*, *Herr Major*, îl informă Altmark.

– Domnule doctor?

Bellow s-a ivit imediat.

– Din ce am înțeles pînă acum de la căpitanul Altmark, oamenii s-au purtat profesionist. Nu au proferat amenințări isterice. Au dat un termen pînă la miezul nopții pentru deplasarea la aeroport, altfel, spun ei, vor începe să-i omoare pe ostatici. Vorbesc nemțește, accent german, nu, domnule căpitan?

Altmark înclină din cap.

– *Ja*, sînt germani, nu austrieci. La noi nu există numele de familie Wolfgang, este doar nume de botez. În plus, nu cunoaștem nici un criminal sau terorist cu numele ăsta. Iar ei spun că sînt de la Facțiunea Muncitorilor Roșii. Iar noi nu avem vreo asemenea organizație.

Nici Rainbow nu știa de ea.

– Deci nu știm mare lucru, îi spuse Chavez lui Bellow.

– Practic nimic, Ding. Bun, continuă doctorul, ce înseamnă asta? Înseamnă că plănuiesc să iasă vii din toată afacerea. Asta înseamnă că știu cum se lucrează în domeniul ăsta. Dacă amenință să facă ceva, vor încerca să se țină de cuvînt. Nu au omorît deocamdată pe nimeni, ceea ce iarăși înseamnă că sînt isteți. Nu au mai făcut nici o altă cerere. Probabil că o vor face repede.

– De unde știți acest lucru? întrebă Altmark.

Absența cererilor îl surprinsese.

– Cînd se va înnopta, vor vorbi din nou cu noi. Vedeți? Nu au aprins nici o lumină în interiorul clădirii.

– Da. Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că sînt convinşi că întunericul îi avantajează şi mai înseamnă că vor încerca să se folosească de el. Să nu uităm că termenul lor este miezul nopţii. Cînd se va întuneca, vom afla mai multe.

– Noaptea asta avem lună plină, observă Price. Şi nu prea mulţi nori.

– Da, remarcă Ding nu prea încîntat, uitîndu-se pe cer. Domnule căpitan, puteţi să aduceţi nişte reflectoare?

– Pompierii au aşa ceva, spuse Altmark.

– Sînteţi bun să ordonaţi aducerea lor aici?

– *Ja. Herr Doktor?*

– Da? spuse Bellow.

– Au spus că, dacă nu au ce au cerut pînă la miezul nopţii, vor începe să-i omoare pe ostatici. Credeţi...

– Da, domnule căpitan, trebuie să luăm foarte în serios ameninţarea. Cum am spus, acţionează ca nişte oameni foarte serioşi, bine antrenaţi şi disciplinaţi. Putem să ne folosim de acest lucru.

– Cum? întrebă Altmark.

Îi răspunse Ding.

– Le dăm ceea ce vor, îi facem să creadă că au controlul situaţiei... pînă cînd vine rîndul nostru. Le satisfacem orgoliul şi mîndria, iar apoi îi oprim, la momentul potrivit.

Personalul de întreţinere din casa lui Ostermann satisfăcea atît foamea teroriştilor, cît şi orgoliul lor. Sandvişurile fuseseră făcute sub supravegherea echipei lui Fürchtner şi aduse de servitorii profund îngroziţi. După cum era de aşteptat, angajaţilor lui Ostermann nu le era deloc foame. În schimb, oaspeţilor lor le era.

Pînă aici, lucrurile au mers bine, îşi ziseră Petra şi Hans. Acum îl aveau sub control pe ostaticul principal, iar pe lacheii lui îi aduseseră în aceeaşi cameră, de unde aveau uşor acces la toaleta personală a lui Ostermann – ostaticii aveau nevoie de lucrul ăsta şi nu avea nici un rost să-i împiedici. Altfel, îi privai de demnitate şi deveneau disperaţi. Iar asta

nu era de dorit. Oamenii disperaţi fac lucruri prosteşti, iar Hans şi Petra aveau nevoie deocamdată să le controleze fiecare mişcare.

Gerhardt Dengler se aşezase pe fotoliul pentru vizitatori, chiar în faţa patronului. Ştia că alertase poliţia şi, ca şi şeful lui, se întreba acum dacă era un lucru bun sau un lucru rău. Încă doi ani şi probabil că ar fi fost în măsură să pornească o afacere pe cont propriu, probabil cu binecuvîntarea lui Ostermann. Învăţase multe de la şeful lui, aşa cum secunzii unui general învaţă de la superior. Deşi acum era în măsură să-şi urmeze destinul mult mai repede decît un simplu ofiţer inferior... Ce-i datora el acestui om? Ce era de făcut în această situaţie? Dengler nu arăta mult mai bine decît Herr Ostermann, dar era mai tînăr şi într-o formă fizică mai bună.

Una dintre secretare plîngea tăcut, pe obraji prelingîndu-i-se lacrimi de frică şi de mînie că viaţa ei confortabilă îi fusese atît de crud tulburată. Indivizii ăştia erau nebuni, dacă credeau că puteau să intre în viaţa unor oameni obişnuiţi şi să-i ameninţe cu moartea. Ce putea să facă? Răspunsul era: nimic. Era pricepută la redirecţionarea convorbirilor telefonice, la prelucrarea unei mari cantităţi de documente, la urmărirea competentă a tuturor banilor manevraţi de Herr Ostermann, ceea ce şi făcea; era cea mai bine plătită secretară din ţară, pentru că Herr Ostermann era un şef generos, care avea mereu un cuvînt bun pentru angajaţi. Îi ajutase pe ea şi pe soţul ei, zidar la investiţii, astfel încît aveau să ajungă în curînd ei înşişi milionari. Fusese cu el cu mult timp înainte ca prima soţie să-i moară de cancer, îl văzuse cum suferise şi apoi se bucurase de descoperirea lui Ursel von Prinze, care-l făcuse pe Herr Ostermann să zîmbească din nou.

Cine erau oamenii ăştia, care se uitau la ei ca la nişte obiecte, cu armele în mîini, de parcă ar fi fost într-un film? Atîta doar că acum ea, Gerhardt şi ceilalţi jucau şi ei un rol. Mic, ce-i drept. Nu puteau să meargă la bucătărie, ca să aducă bere şi covrigi. Nu puteau decît să asiste la dramă pînă la sfîrşit. Aşa că secretara îşi plîngea neputinţa, spre dispreţul Petrei Dortmund.

Homer Johnson era îmbrăcat în costumul de camuflaj, un fel de combinezon complex, făcut din petice cusute savant într-o grilă, astfel încît să pară un tufiş, un morman de frunze sau de băligar, orice, în afară de o persoană cu o puşcă. Puşca era dispusă pe suportul cu două picioare, cu lentilele rabatabile din faţă şi din spate ale sistemului de ochire aranjate la locul lor. Îşi alesese o poziţie bună la est de heliport, care-i permitea să supravegheze întreaga distanţă dintre casă şi elicopter. Telemetrul lui cu laser îl informă că se afla la două sute şaisprezece metri de uşa din spate a casei şi la o sută patruzeci şi şapte de metri de uşa din faţă-stînga a elicopterului. Se afla întins într-un loc uscat, pe o pajişte minunată, în umbra lizierei. Aerul îi aducea un miros de cai care-i amintea de copilăria petrecută în nord-vestul american. *Bun.* Apăsă pe butonul microfonului de la radio.

– Conducerea, Luneta 2-1.

– Luneta 2-1, Conducerea.

– La locaţie şi pregătit. Deocamdată nu se vede nici o mişcare în casă.

– Luneta 2-2, la locaţie şi pregătit. Nici eu nu văd vreo mişcare, raportă de la locul lui şi sergentul Weber, aflat la două sute cincizeci şi cinci de metri de Johnston.

Acesta din urmă se întoarse ca să vadă locaţia lui Dieter. Colegul lui german alesese un loc bun.

– *Achtung*, auzi Johnston o voce în spatele lui.

Se întoarse şi văzu un poliţist austriac apropiindu-se de locul lui, tîrîndu-se stîngaci prin iarbă.

– *Hier*, spuse bărbatul, înmînîndu-i nişte fotografii şi retrăgîndu-se rapid.

Bun, fotografii cu ostaticii... dar nici una cu băieţii răi. Bine măcar că ştia pe cine să nu împuşte. Apoi reveni la puşca lui şi îşi ridică binoclul kaki militar, începînd să studieze casa încet, de la stînga la dreapta şi înapoi.

– Dieter? spuse el pe legătura directă.

– Da, Homer?

– Ţi-au dat fotografiile?

– Da, le am.

– Nici o lumină înăuntru.

– *Ja*, prietenii noștri sînt deștepți.

– Cred că peste cam o jumătate de oră trebuia să ne punem NVG-urile.

– De acord, Homer.

Johnston gemu și se întoarse să caute în geanta pe care o cărase cu el, împreună cu pușca de zece mii de dolari. Apoi se răsuci și începu din nou să măsoare cu binoclul clădirea, răbdător, ca și cum ar fi așteptat pe o potecă de căprioare apariția unui cerb-trofeu... Plăcut gînd pentru cineva care vîna de cînd se știa... Gustul cărnii de vînat, mai ales dacă era gătită la un foc de lemne, în aer liber... plus pălăvrăgeala de după o vînătoare reușită. *Homer, ce împuști tu aici nu poți să mănînci*, își spuse sergentul, reîntorcîndu-se la rutina lui. Băgă o mînă în buzunar și scoase o bucată de carne uscată, ca s-o molfăie.

Eddie Price își aprinse pipa ferindu-se să fie văzut din casă. *Nu e la fel de mare cum e Kensington Palace, dar e mai frumos*, își zise el. Iar gîndul îl tulbură. Avuseseră multe discuții pe tema asta, încă de pe vremea cînd era la SAS. Dacă teroriștii – fie ei irlandezi de la PIRA sau INLA – atacau una dintre reședințele regale, sau chiar Palatul Westminster? SAS trecuse prin toate clădirile în discuție într-un moment sau altul, doar ca să se acomodeze cu arhitectura, cu sistemele de securitate și cu problemele, mai ales după ce în anii '80 un nebun reușise să se strecoare în Palatul Buckingham, ajungînd chiar pînă în dormitorul reginei. Încă simțea furnicături pe șiră cînd se gîndea la asta!

Scurta reverie se risipi repede. Acum trebuia să-și facă griji pentru *Schloss* Ostermann, își aminti Price, trecînd din nou în revistă schițele.

– Al dracu' coșmar casa asta, Ding! spuse într-un sfîrșit Price.

– Adevărat. Toate podelele sînt de lemn, probabil că scîrțîie și sînt o grămadă de locuri în care se pot ascunde băieții răi ca să ne împuște. Ca să ne facem bine treaba, avem nevoie de un elicopter.

Dar nu aveau elicopter. Iată un lucru care trebuia discutat cu Clark. Rainbow putea fi perfecţionat. Timpul era prea scurt şi erau prea multe teme de meditaţie. Nu le trebuia doar un elicopter, ci şi echipaje antrenate să zboare pe mai multe tipuri de aparate, pentru că, atunci cînd erau pe teren, nu aveau de unde să ştie ce fel de elicoptere erau folosite de ţara-gazdă. Chavez se întoarse.

– Domnule doctor?

Bellow se apropie.

– Da, Ding?

– Mă gîndesc să-i las să iasă, să meargă la elicopterul din spatele casei şi să-i lovim pe drum, în loc să intrăm în forţă.

– Nu e cam devreme pentru asta?

Chavez încuviinţă.

– Da, este, dar nu vrem să pierdem nici un ostatic, iar noaptea vine curînd, şi, spui tu, trebuie să luăm foarte în serios ameninţarea.

– Putem să o mai amînăm, asta se poate. Asta e treaba mea, să-i conving la telefon.

– Înţeleg, dar dacă facem vreo mişcare, vreau să fie pe întuneric. Asta înseamnă că în noaptea asta... Nu pot să planific ceva pe ipoteza că-i convingi să se predea. Sau eşti de altă părere...?

– Posibil, dar improbabil, fu nevoit să încuviinţeze Bellow.

Nu era prea sigur că va reuşi să amîne anunţata execuţie de la miezul nopţii.

– Apoi, trebuie să vedem dacă putem plasa senzori în clădire.

– Aici sînt, răspunse Noonan. E greu, omule.

– Poţi s-o faci?

– Probabil că o să mă pot apropia neobservat, dar sînt peste o sută de ferestre şi cum dracu' ajung la alea de la etajele unu şi doi? Doar dacă cobor dintr-un elicopter pe acoperiş.

Asta însemna apariţia sigură a televiziunilor locale, care se arătau la fel de sigur cum veneau vulturii la o vacă moartă, se băgau cu camerele lor peste tot, emiteau în neştire, după care şi le îndreaptau în altă direcţie sau le închideau. Exista riscul ca

teroriştii să fie alertaţi, dacă reporterii nu mai prezentau clădirea în discuţie. Şi cum ar putea să se gîndească la faptul că un elicopter trecuse la zece metri pe deasupra clădirii şi să nu trimită un băiat rău pe acoperiş? Sau poate că era deja unul acolo.

– E complicat, observă Chavez în şoaptă.

– E destul de întuneric şi de frig ca să folosim senzorii termici, îl atenţionă Noonan.

– Da, spuse Chavez, ridicînd microfonul. Echipă, Conducerea, treceţi pe termice. Repet, treceţi pe termice.

Apoi, întorcîndu-se:

– Cum e cu telefoanele celulare?

Noonan nu putu decît să ridice din umeri. Deja se strînseseră în jur cam trei sute de civili, destul de departe de proprietatea lui Ostermann şi controlaţi de poliţie, dar cei mai mulţi puteau să vadă clădirea şi terenul din jur, iar dacă vreunul dintre ei avea un celular şi mai avea şi altul dinăuntru, acea persoană anonimă nu avea decît să formeze numărul amicului şi să-i spună ce se întîmpla. Miracolele comunicaţiilor moderne erau o armă cu două tăişuri. Existau peste cinci sute de frecvenţe ale celularelor, iar Rainbow nu avea echipamentul necesar ca să le poată supraveghea pe toate. Nici un terorist şi nici o operaţiune infracţională nu se folosiseră încă de această tehnică, din cîte ştiau ei, dar nu puteau să fie toţi tîmpiţi şi să şi rămînă aşa, nu? Chavez se uită spre *schloss* şi se gîndi încă o dată că trebuia să-i lase pe băieţii răi să iasă, ca să-şi facă bine treaba. Problema era că nu ştia cu cîţi băieţi răi avea de-a face şi nu avea cum să afle fără să pună senzori în clădire, ca să strîngă informaţii suplimentare, lucru foarte greu de făcut, date fiind motivele anterioare.

– Tim, notează undeva să ne ocupăm la întoarcere de problema telefoanelor celulare şi de radiourile din afara perimetrului. Domnule căpitan Altmark!

– Da, domnule maior Chavez.

– Reflectoarele au sosit?

– *Ja*, tocmai au sosit, avem trei seturi.

Altmark le arătă locul. Price şi Chavez se duseră să vadă. Sosiseră trei camioane cu un echipament care li se păru suficient

tuturor pentru o instalaţie de nocturnă a unui teren de liceu. Menite să ajute în cazul unui schimb masiv de focuri, reflectoarele puteau fi înălţate şi alimentate de camioanele care le aduseseră. Chavez îi spuse lui Altmark unde voia să fie instalate şi se întoarse la locul de adunare a echipei.

Pentru crearea imaginii, vizoarele termice se bazau pe diferenţele de temperatură. Răcoarea serii cobora rapid şi, o dată cu ea, se răceau şi zidurile de piatră ale casei. Ferestrele străluceau deja mai tare decît zidurile, deoarece casa era încălzită, iar ferestrele înalte, în stil vechi, ale numeroaselor camere din toată clădirea erau prost izolate, în ciuda draperiilor care atîrnau pe dinăuntrul fiecăreia. Primul care zări ceva fu Dieter.

– Conducerea, Luneta 2-2, am o ţintă termică la parter, a patra fereastră vest, se uită afară pe după draperie.

– Bun, e unul în bucătărie, se auzi vocea lui Hank Patterson, care stătea aplecat deasupra planurilor. Ăsta e Numărul 1. Poţi să-mi mai spui ceva, Dieter?

– Negativ, e doar o siluetă, răspunse germanul. Nu, stai, e înalt, probabil bărbat.

– Aici Pierce. Am unul, la parter, est, a doua fereastră de la zidul estic.

– Domnule căpitan Altmark?

– *Ja*?

– Puteţi suna, vă rog, la biroul lui Ostermann? Vrem să ştim dacă e acolo.

Pentru că, dacă era, cu el ar fi trebuit să fie şi unul sau doi dintre băieţii răi.

– Biroul Ostermann, răspunse o voce de femeie.

– Aici căpitanul Altmark. Cu cine vorbesc?

– Comandant Gertrude de la Facţiunea Muncitorilor Roşii.

– Mă scuzaţi, vă rog, mă aşteptam să vorbesc cu comandantul Wolfgang.

– Aşteaptă, spuse vocea Petrei.

– *Hier ist Wolfgang.*

– *Hier ist Altmark*. Nu am mai primit de mult nici o ştire de la dumneavoastră.

– Aveţi ceva nou pentru noi?

– Nu avem nici o veste, doar o cerere, Herr Comandant.

– Da, ce este?

– Am dori, spuse Altmark, în vreme ce doctorul Bellow asculta, cu translatorul lîngă el, un semn de bună credinţă. Vă cerem să eliberaţi doi dintre ostatici, posibil din personalul menajer.

– *Wafür*? Ca să vă ajute să ne identificaţi?

– Conducerea, aici Lincoln, am o ţintă. Fereastra din colţul de nord-vest. Înalt, probabil bărbat.

– Asta înseamnă trei plus doi, remarcă Chavez, în vreme ce Patterson lipea un marcaj galben rotund pe acea parte a planurilor.

Femeia care răspunsese la telefon rămăsese şi ea pe linie.

– Aveţi trei ore, după care vă vom trimite un ostatic *todt*, sublinie ea. Mai aveţi şi alte cereri? Noi vrem unul dintre piloţii elicopterului lui Herr Ostermann înainte de miezul nopţii, iar la aeroport să ne aştepte un avion de linie. Altfel, vom ucide un ostatic, ca să vă arătăm că sîntem serioşi, iar apoi alţii, la intervale egale. Aţi înţeles?

– Vă rog, noi vă respectăm seriozitatea, o asigură Altmark. Căutăm chiar acum echipajul şi sînt în curs discuţii cu Austrian Airlines. Lucrurile astea cer timp, ştiţi.

– Voi, ăştia, vorbiţi mereu aşa. Noi ţi-am spus ce vrem. Dacă nu ne îndeplineşti cererile, atunci vei avea mîinile pătate de sîngele lor. *Ende*, spuse vocea, iar convorbirea încetă.

Căpitanul Altmark fu în egală măsură surprins şi deranjat de hotărîrea rece din glasul interlocutoarei, ca şi de încheierea bruscă a discuţiei. Puse jos receptorul şi se uită la Paul Bellow.

– Herr Doktor?

– Femeia e cea periculoasă. Amîndoi sînt inteligenţi. S-au gîndit bine la asta şi în mod sigur vor omorî un ostatic, ca să-şi demonstreze hotărîrea.

– Echipă bărbat-femeie, spunea Price la telefon. Germani, vîrsta... probabil puţin sub sau puţin peste patruzeci de ani. Poate mai bătrîni. Al dracului de serioşi! adăugă el pentru Bill Tawney.

– Mulţumesc, Eddie, aşteaptă.

Price îi auzea degetele plimbîndu-se pe tastatură.

– Gata, puiule, am pentru tine trei echipe posibile. Ţi le transmit chiar acum.

– Mulţumesc, domnule, spuse Price, deschizîndu-şi iar *laptop*-ul. Ding?

– Da?

– Informaţiile sînt pe drum.

– Şefule, avem aici nişte terorişti, spuse Patterson, deplasîndu-şi degetele pe planurile clădirii. Ar fi fost prea rapizi să fie aceiaşi. Aici, aici, aici şi doi aici, la etaj. Plasarea e logică. Probabil că au şi radiouri portabile. Casa e prea mare ca să comunice strigînd unul la altul.

Noonan auzi spusele lui şi se duse la echipamentul de interceptare radio. Dacă prietenii lor foloseau radiouri portabile, atunci frecvenţele lor erau într-un interval cunoscut, determinat de tratatele internaţionale, probabil diferite de radiourile militare folosite de echipă şi fără criptare. În cîteva secunde, *scanner*-ul lui computerizat era pus în funcţiune şi lucra cu mai multe antene, care i-ar fi putut permite o triangulaţie a surselor radio din interiorul casei. Toate erau legate la calculatorul lui portabil, în care era deja încărcată o diagramă a castelului. Noonan se gîndea că trei însoţitori înarmaţi reprezentau numărul cel mai potrivit, deşi duba din faţa casei putea să aducă mult mai mulţi. Doi ar fi fost prea puţini. Doi plus trei, doi plus patru, doi plus cinci? Dar plănuiau să plece, iar elicopterul nu era atît de mare. Deci, teroriştii puteau să fie în total cinci pînă la şapte. Era o ipoteză. Nu le plăcea să lucreze cu aşa ceva, dar era un punct de pornire. Problema cu oamenii de acest tip era că ei decideau întotdeauna ritmul evenimentelor. Puteau ei să fie proşti în intenţiile lor criminale, lucru considerat de Noonan o slăbiciune, dar chiar şi aşa determinau ritmul şi hotărau cînd aveau loc evenimentele. Echipa putea să schimbe puţin datele problemei, păcălindu-i – asta era misiunea doctorului Bellow – dar,

cînd nu reuşea, băieţii răi erau dispuşi să omoare, ceea ce schimba cu totul datele problemei. În casă se aflau zece ostatici: Ostermann, cei trei asistenţi ai lui pe linie de afaceri şi şase oameni care aveau grijă de casă şi de pămînt. Fiecare dintre ei avea o familie şi o viaţă şi spera să le păstreze pe amîndouă. Misiunea Echipei-2 era să aibă grijă să se întîmple aşa. Dar băieţii răi aveau încă un control mult prea mare, ceea ce nu-i plăcea prea mult agentului special al Biroului Federal de Investigaţii. Îşi dori, nu pentru prima oară, să fie unul dintre atacatori şi să poată, la momentul potrivit, să intre şi să execute asaltul. Dar oricît ar fi fost de bun cu armele şi pregătirea fizică, era şi mai bine antrenat pe partea tehnică a misiunilor. Acesta era domeniul lui de maximă competenţă. Servea mai bine misiunii manevrîndu-şi instrumentele. Asta nu însemna însă că-i şi plăcea.

– Ia zi, Ding, care-i buba?

– Nu e deloc bine, domnule C, spuse Chavez, întorcînd privirea spre clădire. Apropierea de clădire este foarte dificilă, din cauza terenului plan din jur. Prin urmare, este dificilă plasarea senzorilor şi culegerea de informaţii tactice. Avem doi subiecţi principali şi probabil trei secundari, care par profesionişti şi serioşi. Mă gîndesc să-i las să iasă spre elicopter şi să-i iau la ochi atunci. Lunetiştii sînt la posturi. Dar, dat fiind numărul mare de subiecţi, s-ar putea să nu fie suficient, John.

Clark se uită pe ecranul de la centrul lui de comandă. Avea legături permanente cu Echipa-2, văzîndu-le inclusiv ecranele computerelor. Ca şi data trecută, lîngă el chibiţa Peter Covington.

– Putea la fel de bine să fie o nenorocită de cetate cu şanţ de apărare, observase anterior ofiţerul britanic.

Şi el remarcase necesitatea ca din echipa permanentă să facă parte şi piloţi de elicopter.

– Încă ceva, spuse Chavez. Noonan a spus că avem nevoie de echipament de bruiaj, pentru ticăloşii ăia cu telefoane celulare. Avem în jur cîteva sute sute de civili, iar dacă unul din ei are un telefon portabil, poate să discute cu prietenii noştri dinăuntru şi să le spună ce facem. Asta nu putem să o

împiedicăm decît cu echipament de bruiaj. Scrieţi asta undeva, domnule C.

– S-a marcat, Domingo, răspunse Clark, privind spre David Peled, ofiţerul cel mai important pe problemele tehnice.

– Am să rezolv asta în cîteva zile, îi spuse Peled şefului lui.

Mossad-ul avea tipul de echipament adecvat. Probabil că-l aveau şi diverse agenţii americane. Trebuia să afle repede. *Noonan*, îşi zise David, *e foarte bun pentru un fost poliţist*.

– În regulă, Ding, eşti autorizat să acţionezi după cum vrei. Noroc, băiete!

– Eiii, mulţumesc tăticule, veni răspunsul ironic. Echipa-2, terminat.

Chavez închise radioul şi puse microfonul înapoi în cutie.

– Price! strigă el.

– Da, domnule.

Sergentul major apăru lîngă el.

– Avem puteri discreţionare, îi spuse comandantul secundului lui.

– Minunat, domnule maior. Ce propuneţi, domnule?

Situaţia era gravă, îşi zise Chavez, dacă pînă şi Price îl întreba pe el.

– Păi, să vedem cum stăm cu resursele.

Klaus Rosenthal era grădinarul-şef al lui Ostermann şi, la şaptezeci şi unu de ani, era cel mai vîrstnic membru al personalului din casă. Soţia lui, era sigur de asta, era acasă, în pat, cu o infirmieră care o supraveghea îndeaproape, dîndu-i medicamentele. În mod sigur, se va îngrijora pentru el, ceea ce nu-i va face bine deloc. Hilda Rosenthal avea o boală de inimă care progresa şi care, în ultimii trei ani, o transformase într-o invalidă. Sistemul asigurărilor medicale de stat îi oferise asistenţa necesară, iar Herr Ostermann o ajutase şi el, trimiţînd un prieten personal, profesor plin la *Allgemeine Krankenhaus* din Viena, să aibă grijă de caz, asigurîndu-i în acelaşi timp un nou tip de tratament medicamentos, care îi îmbunătăţise starea Hildei într-o anumită măsură, dar teama pe care o va simţi pentru el în mod sigur nu-i

va fi de ajutor, iar asta îl înnebunea pe Klaus. El se afla în bucătărie, împreună cu restul personalului menajer. Fusese înăuntru la sosirea lor, ducîndu-le un pahar cu apă. Dacă ar fi fost afară, ar fi scăpat și ar fi dat alarma, ajutîndu-și astfel patronul care se arătase atît de grijuliu cu toți angajații. Și cu Hilda! Dar norocul nu fusese de partea lui și porcii ăștia intraseră în bucătărie cu armele lor cu tot. Tineri, sub treizeci de ani. Cel care era lîngă el era sau berlinez, sau din Prusia de Vest, dacă era să se ia după accent, și fusese recent un *skinhead*, sau cel puțin asta arăta părul tuns scurt și uniform de pe capul neacoperit. Produs al RDG-ului, fosta Germanie de Est. Unul dintre noii naziști ieșiți dintr-o țară în care comunismul căzuse. Rosenthal făcuse cunoștință în copilărie cu vechii naziști, în lagărul de concentrarea de la Belzec. Deși reușise să supraviețuiască experienței, încă trăia teroarea vieții duse după capriciile unui nebun cu ochi cruzi, de porc. Rosenthal închise ochii. Încă avea coșmaruri direct legate de numărul de cinci cifre tatuat pe antebraț. O dată pe lună, se trezea cu cearșafurile fleașcă, după ce visa oameni mărșăluind spre clădirea aceea din care nimeni nu ieșise vreodată viu. În fiecare coșmar, un SS-ist tînăr cu o figură plină de cruzime îi făcea semn să-l urmeze, căci și el avea nevoie de un duș... *O, nu*, protesta el în vis, *Hauptsturmführerul Brandt avea nevoie de mine la atelierul metalurgic... Nu astăzi, Jude*, spunea tînărul subofițer SS, cu zîmbetul acela înfiorător, *Komm jetz zu dem Braüserbad*. De cîte ori pornea în vis spre poarta aceea – căci ce altceva putea face? – se trezea leoarcă de transpirație, sigur că încă nu se trezise, că nu se va mai trezi niciodată, ca atîția din cei pe care-i văzuse intrînd acolo încolonați...

Existau mai multe tipuri de frică, iar Klaus Rosenthal o trăia pe cea mai urîtă. În mod sigur, groaza lui era că va muri de mîna lor, a germanilor răi, a celor care pur și simplu nu-i recunoșteau pe alții drept oameni. Iar această certitudine nu-i aducea nici o alinare.

Iar acest soi de oameni nu dispăruse cu totul, nu încă. Unul se afla chiar în fața ochilor lui, cu mitraliera în mîini, și se uita la Rosenthal și la ceilalți din bucătărie ca la niște *Objekte*. Ceilalți membri ai personalului, toți creștini, nu mai trăiseră așa ceva, dar

Klaus Rosenthal avusese această experienţă şi ştia la ce să se aştepte, o ştia cu mare precizie. Coşmarul lui prinsese viaţă, apăruse din trecut, pentru a-şi îndeplini destinul, după care o va omorî şi pe Hilda, pentru că inima ei nu va rezista. Ce putea oare să facă? Fusese un orfan, dat în ucenicie la un bijutier de la care învăţase să facă obiecte frumoase de metal, meserie care îi salvase viaţa, dar pe care n-o mai practicase, îngrozit de toate amintirile pe care i le trezea. În schimb, îşi găsise liniştea muncind pămîntul, făcînd să crească din el lucruri frumoase şi sănătoase. Avea acest har; Ostermann apreciase acest lucru şi-i spusese că avea pentru el o slujbă pe viaţă la *schloss*. Dar harul lui nu conta pentru acest nazist cu părul tuns perie şi cu o armă în mîini.

Ding superviză amplasarea reflectoarelor. Căpitanul Altmark se deplasă împreună cu el la fiecare camion; amîndoi le indicară şoferilor unde să se deplaseze. Cînd camioanele ajunseră în dispozitiv, se întinseră catargele. Chavez se întoarse la echipa lui şi schiţă planul. Era deja trecut de ora 11.00. Uimitor cît de repede trecea timpul cînd aveai nevoie de cît mai mult!

Echipajul elicopterului se afla acolo, stînd mai tot timpul în linişte, bînd cafea, ca toţi piloţii care se respectau, şi întrebîndu-se ce va urma. Copilotul semăna cu Eddie Price, iar Ding se decise să se folosească de acest lucru ca de o ultimă resursă a planului lui.

La 11.20, ordonă aprinderea luminilor. Faţa şi ambele laturi ale castelului fură inundate de o lumină galbenă spre alb. Nu şi spatele, care proiecta pînă la elicopter şi pînă la pădure o umbră triunghiulară.

– Oso, spuse Chavez, du-te spre Dieter, aşază-te pe poziţie aproape de el.

– Înţeles, *mano*.

Sergentul major Vega îşi ridică pe umăr M-60-ul şi se îndreptă spre pădure.

Louis Loiselle şi George Tomlinson aveau rolul cel mai greu. Erau îmbrăcaţi în uniforma verde de noapte care, pusă peste costumele de *ninja*, părea făcut din hîrtie milimetrică, cu pătrăţele de cam patru milimetri. Unele dintre pătrăţele erau umplute la întîmplare cu acelaşi verde. Ideea îşi avea rădăcinile în al doilea

război mondial, cînd proiectanţii avioanelor de luptă nocturne din Luftwaffe deciseseră că noaptea nu era destul de întuneric şi că un avion vopsit în negru devenea vizibil, fiind mai negru decît noaptea însăşi. Acest sistem de camuflare funcţionase în principiu şi la exerciţii. Acum urmau să vadă dacă funcţiona şi în situaţii reale. Luminile aţintite asupra castelului aveau să fie de ajutor, pentru că lăsau restul în umbră, şi costumele verzi nu se mai vedeau. Făcuseră o grămadă de exerciţii la Hereford, dar niciodată cu riscurile din viaţa reală. În ciuda acestui fapt, Tomlinson şi Loiselle se îndreptară în direcţii divergente, rămînînd permanent în umbra triunghiulară. Mersul tîrîş le luă douăzeci de minute.

– Ia zi, Altmark, spuse Hans Fürchtner la ora 11.45, s-au făcut toate aranjamentele sau va trebui să omorîm un ostatic în cîteva minute?

– Vă rog să n-o faceţi, Herr Wolfgang. Echipajul elicopterului e pe drum şi discutăm cu compania aeriană ca să ne dea o aeronavă goală, gata de zbor. Lucrurile astea sînt mai dificile decît par la prima vedere.

– În cincisprezece minute vom vedea cît de dificil este, Herr Altmark.

După care legătura se întrerupse.

Bellow nu mai avu nevoie de translator. Tonul fusese suficient.

– O s-o facă, le spuse el lui Altmark şi Chavez. Termenul e real.

– Aduceţi imediat echipajul de zbor, ordonă pe loc Ding.

Trei minute mai tîrziu, o maşină de poliţie cu marcaje se apropie de elicopter. Din ea ieşiră doi bărbaţi care intrară în elicopterul Sikorski, iar maşina se îndepărtă. La două minute după aceea, rotorul începu să se învîrtă. Atunci Chavez apăsă pe butonul microfonului.

– Echipă, aici Conducerea. Pregătiţi! Repet: pregătiţi!

– Excelent, spuse Fürchtner.

Abia vedea rotorul în mişcare, dar luminile de poziţie intermitente spuneau totul.

– Deci, am început. Herr Ostermann, în picioare!

Petra Dortmund porni pe scări în jos, prin fața ostaticilor principali. Se încruntă, întrebîndu-se dacă n-ar trebui să fie dezamăgită că nu apucaseră să-l omoare pe acest Dengler, ca să arate cît de hotărîți erau. Dar asta ar putea să intervină mai tîrziu, la bordul avionului, cînd aveau să înceapă interogarea serioasă; poate că Dengler știa tot ce știa și Ostermann. Dacă era așa, omorîrea lui ar fi fost o eroare tactică. Își activă radioul și chemă restul echipei. Se adunară în hol, în vreme ce ea cobora scara principală, împreună cu cei șase ostatici din bucătărie. *Nu,* decise ea lîngă ușă, *ar fi mai bine să omoare o femeie-ostatic.* Asta ar fi avut un impact puternic asupra polițiștilor de afară, mai ales dacă ar fi fost omorîtă de o altă femeie.

– Sînteți gata? întrebă Petra, primind înclinări din cap de la toți ceilalți patru membri ai echipei ei. Totul va merge conform planului, le spuse ea.

Din punct de vedere al cunoștințelor ideologice, acești oameni erau lamentabili, deși crescuseră și fuseseră educați într-o țară socialistă adevărată; trei dintre ei aveau chiar pregătire militară, care includea și îndoctrinarea politică. Dar își cunoșteau misiunea și o îndepliniseră bine pînă aici. Nu putea avea alte pretenții. Personalul domestic ieșea din bucătărie.

Una dintre bucătărese nu prea putea să meargă, lucru care îl enerva pe porcul ăla cu un aer încăpățînat, după cum observă Rosenthal, oprit lîngă masa principală de preparare a hranei. Îl luau, știa, îl duceau la moarte, iar el nu făcea nimic, exact ca în coșmar! Înțelegerea acestui lucru îl lovi atît de brusc, încît îi provocă o durere cumplită de cap, ca o undă paralizantă. Corpul i se răsuci spre stînga. Văzu masa pe care se afla un mic cuțit de despicare. Apoi se uită în față și-i zări pe teroriștii care se uitau la Maria, bucătăreasa. În acel moment luă decizia și înhăță repede cuțitul pe care îl ascunse în mînecă. Poate că soarta îi va oferi o șansă. Dacă va fi așa, el, Klaus Rosenthal, nu o va rata.

– Echipa-2, aici Conducerea, spuse Chavez prin radio. Ar trebui să înceapă să iasă în scurt timp. Toată lumea trece la verificări.

Ascultă cele două pocnituri duble, mai întîi de la Loiselle și Tomlinson, ascunși lîngă *schloss*, apoi de la ceilalți, după nume.

– Luneta 2-1, spuse Homer Johnston.

Avea acum atașat la lunetă un sistem de vedere pe timp de noapte și exersa ochirea principalelor uși din spate ale clădirii, în vreme ce-și controla respirația, ca să fie cît mai regulată.

– Luneta 2-2, spuse Weber o secundă mai tîrziu.

– Oso, raportă Vega, cu fața acoperită de vopseaua de camuflaj, sugîndu-și buzele și punînd arma la umăr.

– Connolly.

– Lincoln.

– McTyler.

– Patterson.

– Pierce.

Toți raportau din locațiile lor din iarbă.

– Price, raportă și sergentul major din scaunul de pilotaj stînga al elicopterului.

– Bine. Liber la arme. Intră în vigoare regulile de bază în luptă. Oameni buni, căscați ochii, adăugă Chavez inutil.

În asemenea cazuri, unui comandant îi venea greu să nu mai vorbească. Poziția lui era la șaptezeci de metri de elicopter, distanță la limita eficienței unui MP-10, cu NVG-ul ațintit spre clădire.

– Ușa în curs de deschidere, raportă Weber, cu o fracțiune de secundă înaintea lui Johnston.

– Văd mișcare, confirmă Luneta 2-1.

– Domnule căpitan Altmark, aici Chavez, anulați orice transmisie TV, acum! ordonă Chavez în radioul secundar.

– *Ja*, am înțeles, răspunse căpitanul de poliție, întorcîndu-se și strigînd ceva la regizorul de emisie TV.

Camerele rămaseră pe loc, dar fără a mai transmite ceva. Înregistrările, cu începere din acea clipă, erau considerate informații secrete. Imaginile transmise nu mai conțineau decît capete în umbră.

– Ușile se deschid, acum, spuse Johnston din adăpostul lui de lunetist. Văd un ostatic, pare a fi un bucătar, bărbat, plus un subiect, femeie, păr negru, cu un pistol.

Sergentul Johnston își impuse să se relaxeze, luînd degetul de pe trăgaciul în două trepte al puștii. Nu mai putea acum să tragă decît la ordinul explicit al lui Ding, iar acel ordin nu va veni în această situație.

– Al doilea ostatic la vedere, e Micuțul, spuse el.

Era vorba de Dengler. Ostermann era Barosanul, iar secretarele erau Blonda și Șatena, numite așa după culoarea părului. Nu aveau fotografii ale personalului casei, așa că nu le puseseră nume. Băieții răi erau identificați cu numele de „subiecți".

Johnston își dădu seama că ezitau în pragul ușii. Probabil că le era groază, dar cît de groază, n-ar fi putut să spună. *Rău al naibii*, își zise el, centrînd reticulul în cruce pe figura femeii aflate la peste două sute de metri, distanță echivalentă cu trei metri pentru lunetist.

– Hai, iubito, ieși, spuse el, expirînd. Avem ceva deosebit pentru tine și prietenii tăi. Dieter? întrebă el în radio.

– Sînt pe țintă, Homer, răspunse Luneta 2-2. Mi se părea că-i recunosc figura. Nu-mi amintesc numele. Conducerea, Luneta 2-2.

– Luneta 2-2, Conducerea.

– Subiectul femeie... i-am văzut recent fața. Acum e mai bătrînă, dar am recunoscut-o. Baader-Meinhof, Facțiunea Armata Roșie, pe acolo, cred. Face echipă cu un bărbat. Marxiști, teroriști cu experiență, criminali... mi se pare că au omorît un soldat american.

Veștile nu erau surprinzătoare, dar pentru Weber orice figură văzută o dată era greu de uitat.

Primul care a rupse tăcerea fu Price, care se gîndi imediat la programul de simulare a evoluției pe computer, cu care se jucaseră în cursul săptămînii.

– Să fie cumva Petra Dortmund?

– *Ja*! Ea e! Iar partenerul ei este Hans Fürchtner, răspunse Weber. *Komm 'raus, Petra*, continuă el în limba lui maternă. *Komm mir, Liebschen*.

Ceva o neliniştea. Dintr-o dată, nu-i mai era atît de uşor să iasă din *schloss* la loc deschis, pe gazonul din spate, deşi elicopterul era clar vizibil, cu rotorul în mişcare. Făcu un pas, mai precis începu să-l facă, dar piciorul nu mai vru să i se mişte în jos pe treptele de granit. Ochii ei albaştri se strînseră, pentru că arborii de la est şi de la vest de *schloss* erau puternic iluminaţi de reflectoarele din cealaltă parte a casei. Umbra se întindea ca un deget negru pînă la elicopter. Poate că ceea ce o deranja era presentimentul morţii. Apoi scutură din cap, vrînd parcă să scape de o superstiţie nedemnă de ea. Îşi înghionti cei doi ostatici şi coborî după ei cele şase trepte de granit, ajungînd pe pajişte şi îndreptîndu-se spre aparatul care îi aştepta.

– Eşti sigur de identificare, Dieter? întrebă Chavez.

– *Ja*, da, sînt, domnule. Petra Dortmund.

Lîngă Chavez, doctorul Bellow începu să caute în baza de date de pe *laptop*.

– În vîrstă de patruzeci şi patru de ani, fostă în Baader-Meinhof, ideologie cît cuprinde şi umblă vorba că e a dracului de crudă. Informaţiile de aici sînt vechi de zece ani. Se pare că nu s-a schimbat mare lucru. Partenerul ei era unul Hans Fürchtner. Se presupune că sînt căsătoriţi, oricum, se iubesc, şi au personalităţi compatibile. Ding, ăştia sînt criminali.

– Deocamdată, răspunse Chavez, uitîndu-se la cele trei personaje care traversau pajiştea.

– Are o grenadă într-o mînă, pare să fie defensivă, se auzi Homer Johnston. În mîna stîngă, repet, în mîna stîngă.

– Confirmare, spuse şi Weber. Văd grenada. Are siguranţa pusă. Repet, siguranţa este pusă.

– Minunat, se precipita Eddie Price prin radio.

Fürstenfeldbrück din nou, îşi zise el, prins în chingile elicopterului care avea să găzduiască şi grenada, şi pe nebuna care putea să-i tragă siguranţa.

– Aici Price. O singură grenadă?

– Nu văd decît una, răspunse Johnston, și nu se văd umflături în buzunare sau în altă parte. Are pistolul în dreapta și grenada în stînga.

– Confirm, spuse și Weber.

– Este dreptace, interveni Bellow prin circuitul radio, după ce verifică informațiile cunoscute despre Petra Dortmund. Subiectul Dortmund folosește mîna dreaptă.

Ceea ce explică de ce are pistolul în dreapta, își spuse Price. Asta mai însemna și că, dacă va vrea să arunce cum trebuie grenada, va trebui să facă schimb. *Vești bune*, își zise el. *Poate că nu s-a mai jucat de mult cu asemenea jucărele. Poate chiar îi era frică de lucrurile care fac bum*, mai speră el în sinea lui. Unii purtau asemenea lucruri la ei doar ca să impresioneze asistența. Acum putea vedea și el cum se apropie de elicopter.

– Subiectul bărbat la vedere. Fürchtner, spuse Johnston prin radio. Îl are cu el pe Barosan... și pe Șatenă, cred.

– Confirm, spuse Weber, privind prin vizorul lui cu ordin de mărire zece. Subiectul Fürchtner, Barosanul și Șatena la vedere. Fürchtner pare să fie înarmat doar cu un pistol. A început chiar acum să coboare treptele. Alt subiect este la ușă, înarmat cu un pistol-mitralieră. Avea doi ostatici.

– Sînt deștepți, observă Chavez. Vin în grupuri. Amicul nostru a pornit doar după ce puicuța lui a ajuns la mijlocul drumului... să vedem dacă și restul fac la fel. O să avem în cîmp deschis patru grupuri, poate mai multe. Deștepți, ticăloșii, dar poate nu suficient de deștepți... Poate.

În vreme ce grupul se apropia de elicopter, Price ieși și deschise ambele uși laterale pentru îmbarcare. Deja își strecurase pistolul în buzunarul de porthart de la ușa din stînga, a copilotului. Îi aruncă pilotului o privire.

– Poartă-te firesc. Situația este sub control.

– Dacă spui tu, englezule, răspunse pilotul cu o voce tensionată, răgușită.

– Aparatul nu are voie să se ridice de la sol în nici un caz. Ai înțeles?

Mai trecuseră prin asta, dar repetarea instrucţiunilor era singura cale de supravieţuire în situaţii ca aceasta.

– Da. Dacă mă forţează să-l ridic, îl înclin spre tine şi strig că e defect.

Al naibii de deştept, îşi zise Price. Purta o cămaşă albastră, cu o insignă cu aripi deasupra buzunarului cămăşii şi cu o tăbliţă care spunea că numele lui era Tony. Legătura radio cu restul echipei era asigurată de o cască fără fir băgată în ureche şi de un microfon încorporat în guler.

– De la şaizeci de metri nu pare deloc o femeie atrăgătoare, nu-i aşa? îşi întrebă el colegii de echipă.

– Dacă mă auzi, trece-ţi degetele prin păr, îi spuse Chavez de pe locul lui.

În acelaşi moment, îl văzu pe Price ridicîndu-şi agitat o şuviţă de păr de pe ochi.

– Bine, Eddie, ţine-te tare, băiete.

– Subiect înarmat la uşă, cu trei ostatici, se auzi Weber. Nu, nu, doi subiecţi înarmaţi cu trei ostatici. Se află în grup şi ostaticul Blonda, apoi un bătrîn şi o femeie de vîrsta a doua, în uniforme de servitori.

– Mai e cel puţin încă un băiat rău, şopti Ding, gîndindu-se că mai existau minimum trei ostatici. Elicopterul nu-i poate căra pe toţi.

Oare ce au de gînd să facă cu ostaticii în plus? se întrebă el. *Îi omoară?*

– Mai văd la uşa din spate încă doi subiecţi înarmaţi şi trei ostatici, raportă Johnston. Încă nu au ieşit.

– Ostaticii ne-au ieşit la socoteală, spuse Noonan. Deci, un total de şase subiecţi. Luneta 1, ce fel de arme au?

– Pistoalele mitralieră seamănă cu Uzi sau cu copia cehă. Acum se îndreaptă spre uşă.

– Da, i-am văzut, spuse Chavez, cu binoclul ridicat la ochi. Lunetele, vizorul pe subiectul Dortmund.

– Pe ţintă, spuse Weber primul.

O clipă mai tîrziu, Johnston avea reticulele fixate asupra Petrei. Ambii încremeniră pe ţintă.

Ochiul uman este foarte sensibil la orice mişcare în noapte. Atunci cînd Johnston se întoarse puţin ca să ia mai bine ţinta, Petrei Dortmund i se păru că vede ceva. Se opri puţin, fără să ştie precis ce o făcuse să se oprească. Privea exact spre Johnston, dar costumul de camuflaj arăta exact ca o grămăjoară de ceva – iarbă, frunze, gunoi – nu putea să spună exact în lumina verde reflectată de pini. Nu semăna cu o formă umană, iar puşca era pierdută pe fondul acela verde, la peste o sută de metri distanţă. Chiar şi aşa, continuă să se uite, fără să-şi mişte arma, cu o urmă de curiozitate pe chip, fără vreo îngrijorare vizibilă. Prin vizorul de noapte, ochiul stîng al sergentului Johnston vedea fulgerări roşii venite de la becurile de poziţie ale elicopterului, întinzîndu-se pe pajişte în jurul lui, în vreme ce ochiul drept, cel fixat pe vizor, era aţintit permanent asupra întretăierii reticulelor, care nu părăseau punctul dintre ochii Petrei Dortmund. Degetul era pe trăgaci, exact atît cît să-l simtă, o uşoară apăsare şi atît. Totul dură cîteva secunde. Vederea lui periferică îi urmărea în principal mîna înarmată. Dacă se mişca prea brusc, atunci...

Dar nu se mişcă. Spre uşurarea lui Johnston, Petra îşi reluă mersul spre elicopter, fără să ştie că două puşti cu lunetă o urmăreau centimetru cu centimetru. Următoarea parte importantă avea să fie urcarea în elicopter. Dacă ocolea şi urca pe partea dreaptă, atunci Johnston o pierdea şi numai Weber o putea atinge. Dacă urca pe stînga, atunci o pierdea Dieter şi îi rămînea doar lui. Părea să-i placă... Da, se urcă pe partea stîngă a aparatului de zbor.

– Luneta 2-2, pierdut ţinta, raportă pe loc Dieter. Nu mai pot s-o lovesc.

– Pe ţintă Luneta 2-1, sînt pe ţintă, îl asigură Johnston pe Chavez. Hmm, iubito, ia lasă-l tu mai întîi pe Micuţ! continuă el în gînd, parcă încercînd s-o convingă.

Exact asta şi făcu Petra Dortmund. Îl îmbrînci pe Dengler spre uşa din stînga, probabil în intenţia de a sta ea la mijloc, ca să fie mai puţin vulnerabilă la gloanţele venite din exterior. Foarte bine gîndit, dar pe Homer Johnston îl lipsea de vizibilitate. Al dracului noroc avea, căţeaua!

Pentru Gerhardt Dengler, confortul familiar al elicopterului nu însemna nimic. Îşi prinse centura, mereu sub ameninţarea pistolului Petrei. Îşi impuse să rămînă calm, să fie viteaz, aşa cum trebuia să facă un bărbat adevărat în asemenea situaţii. Apoi se uită în faţă şi speranţa îi renăscu. Pilotul era cel cunoscut, dar copilotul era altul. Oricine ar fi fost, manevra instrumentele ca şi cum ar fi fost de meserie, dar nu era el, deşi semăna, după culoarea părului şi forma capului, şi purta acea uniformă cu epoleţi albaştri pe care aveau tendinţa s-o adopte piloţii firmelor private. Privirile li se încrucişară, iar Dengler se uită în jos şi apoi în afara aparatului, de teamă să nu se trădeze.

Individul e bun, îşi zise Eddie Price. Pistolul era în portharttul e lîngă uşă, în stînga, bine ascuns sub un vraf de hărţi de zbor, dar uşor de luat cu mîna stîngă. Avea să-l apuce, apoi să-l întoarcă repede şi să tragă. Asta dacă avea să se ajungă pînă acolo. Ascuns în urechea stîngă, receptorul radio care arăta, dacă ar fi fost văzut, ca o proteză auditivă, îl ţinea în legătură cu ceilalţi, deşi era puţin cam greu să auzi peste huruitul motorului şi al rotorului elicopterului Sikorski. Acum pistolul Petrei era îndreptat spre el sau spre pilot, pe rînd.

– Lunetele, aveţi ţintele? întrebă Chavez.

– Luneta 2-1, afirmativ, ţinta la vedere.

– Luneta 2-2, negativ, am ceva în cale. Recomand schimbarea pe ţinta Fürchtner.

– Bine, Luneta 2-2, treci pe Fürchtner. Luneta 2-1, Dortmund e cu totul a ta.

– Înţeles, Conducerea, confirmă Johnston. Luneta 2-1, îl am pe subiectul Dortmund perfect în cadru.

Sergentul mai calibră o dată distanţa prin telemetrul cu laser. O sută patruzeci şi patru de metri. La distanţa aceea, glonţul lui va avea o cădere de cel mult doi centimetri. Ridicătorul lui era marcat pentru distanţa de două sute cincizeci de metri, deci era puţin prea sus. Îşi deplasă reticulul orizontal puţin sub ochiul stîng al ţintei. Restul era lăsat în seama legilor fizicii. Puşca lui avea trăgaci dublu, în funcţie de ţintă. Apăsarea celui de-al doilea reducea puterea necesară pentru apăsarea celui din faţă, iar el era pe punctul să

apese. Elicopterul nu avea voie să decoleze. Grija cea mai mare era aceea că subiecţii nu aveau voie să închidă uşa din stînga a elicopterului. Probabil că glonţul lui de 7 mm va penetra prin fereastra de policarbonat a uşii, dar trecerea va însemna o deviere sub un unghi imprevizibil, care putea duce fie la ratarea ţintei, fie la omorîrea sau rănirea unui ostatic. Şi nu-şi putea permite aşa ceva.

Chavez era de data aceasta departe de acţiune. Nu conducea, ci comanda. Exersase şi o asemenea postură, dar nu-i plăcea. Era mai uşor să fii acolo, cu arma în mînă, decît să stai în spatele oamenilor tăi şi să le spui de la distanţă ce să facă. Dar nu avea încotro. *Bine*, îşi zise, *deci Numărul 1 e în elicopter, şi am o armă pe el. Numărul 2 a parcurs două treimi din drumul spre elicopter, am o armă şi pe el*. Alţi doi băieţi răi se apropiau de jumătatea distanţei, iar Mike Pierce şi Steve Lincoln se aflau la mai puţin de patruzeci de metri. Ultimii doi subiecţi erau încă în casă. Louis Loiselle şi George Tomlinson se găseau chiar în tufişurile de la dreapta şi de la stînga intrării. Dacă nu cumva băieţii răi înscenaseră apariţiile acelea la ferestre, lucru puţin probabil, mai erau de ieşit încă unul sau doi subiecţi, după ce restul urcaseră în elicopter, dar oricum toţi ostaticii se vor afla în cîmp deschis – sau o vor face în curînd. Iar misiunea principală era salvarea ostaticilor, îşi aminti el. Nu neapărat omorîrea băieţilor răi. Nu era vînătoare, nu era sport, iar planul lui, deja comunicat Echipei-2, era valabil. Totul depindea de numărul final de subiecţi.

Rosenthal îi văzu pe lunetişti. Era de aşteptat, deşi nimeni altul nu reuşise. El era grădinarul-şef. Al lui era gazonul, iar ciudatele grămăjoare de frunze de la stînga şi dreapta elicopterului nu fuseseră lăsate de el, ar fi ştiut de ele. Văzuse şi el la televizor emisiuni şi filme. Acesta era un incident terorist, iar poliţia trebuia să intervină cumva. Acolo nu puteau fi decît oameni cu arme, pentru că acele lucruri de pe gazon nu fuseseră acolo de dimineaţă. Ochii i se fixară pe poziţia lui Weber. Acolo se afla salvarea sau moartea lui. Nu ştia cum, dar stomacul i se strînse ca o minge plină de acid.

– Vin, anunţă George Tomlinson, la vederea unei perechi de picioare păşind afară din casă, mai întîi nişte picioare de femeie, apoi cele ale unui bărbat, şi pe urmă alte picioare de femeie şi altele de bărbat. Un subiect şi doi ostatici ieşiţi. Mai erau doi ostatici...

Fürchtner aproape că ajunsese. Se îndreptă spre partea din dreapta a elicopterului, spre uşurarea lui Dieter Weber. Dar se opri, se uită la uşa din dreapta, unde stătea Gerhardt Dengler, şi decise să meargă în partea cealaltă.

– Bine. Echipa, fiţi pregătiţi! ordonă Chavez, încercînd să păstreze sub controlul lui toate cele patru grupuri, măturînd cîmpul cu binoclul.

Îndată ce ultimii aveau să iasă la loc deschis...

– Tu, intră înăuntru, cu spatele! spuse Fürchtner, împingînd-o pe Şatenă în aparat.

– Luneta 2-2 fără ţintă. Subiect ieşit din cîmpul vizual, anunţă, poate puţin cam tare, Weber.

– Treci pe grupul următor, ordonă Chavez.

– Executat, spuse Weber. Sînt pe subiectul principal, grupul trei.

– Luneta 2-1, raportează!

– Luneta 2-1, strict pe subiectul Dortmund, răspunse pe loc Homer Johnston.

– Aici gata, raportă Loiselle din tufişurile din spatele casei. Avem al patrulea grup.

Chavez trase aer adînc în piept. Toţi băieţii răi erau la loc deschis. Era timpul.

– Bine. Conducerea către Echipă. Executarea!

Loiselle şi Tomlinson erau deja încordaţi ca nişte arcuri şi săriră nevăzuţi în picioare, la şapte metri în spatele ţintelor, care se uitau în altă direcţie şi nu ştiau niciodată ce aveau în spate. Ambii soldaţi aliniară fasciculele pe ţinte. Ambii subiecţi le împingeau pe femei şi erau mai înalţi decît ostaticele, ceea ce uşură lucrurile. Pistoalele-mitralieră MP-10 erau puse pe rafale

de trei gloanţe. Cei doi sergenţi traseră în aceeaşi clipă. Nu se auzi nici un zgomot, cele două arme fiind complet amortizate, datorită proiectului care integra perfect amortizorul pe ţeavă. Distanţa era prea mică pentru a greşi. Cele două capete explodară într-o mulţime de fragmente, după ce în ele se făcuseră nişte găuri mari. Trupurile căzură inerte în iarba luxuriantă, aproape în acelaşi timp cu cartuşele gloanţelor care îi omorîseră.

– Aici George. Doi subiecţi morţi! se auzi în căşti glasul lui Tomlinson, care începuse să alerge spre ostaticele care mergeau în continuare spre elicopter.

Homer Johnston fu cît pe-aci să tresară. În cîmpul vizual al lunetei intrase o siluetă. După bluza de mătase albă, părea o femeie, care însă nu apucase să acopere subiectul Petra Dortmund, mai precis ochiul stîng al acesteia, pe care se încrucişau reticulele. Puşca bubui, trimiţînd în atmosfera liniştită a nopţii o flacără lungă de un metru. Subiectul apucase să vadă două flăcări mici în direcţia casei, dar nu avu timpul să reacţioneze: glonţul lovi arcada de deasupra ochiului stîng şi se angajă în parcurgerea porţiunii celei mai groase a capului. Mai înaintă cîţiva centimetri şi apoi se fragmentă în peste o sută de bucăţele minuscule, care sfîşiară ţesutul cerebral şi-l făcură să explodeze în spatele ţestei. Sîngele se împrăştie pe faţa lui Gerhardt Dengler. Johnston manevră încărcătorul manual, uitîndu-se în acelaşi timp după altă ţintă: văzuse efectul primului glonţ.

Eddie Price văzu fulgerul. Mîinile lui porniseră deja să îndeplinească ordinul de executare primit cu o jumătate de secundă mai înainte. Îşi scoase pistolul din buzunarul pentru hărţi şi plonjă în afara elicopterului, ţintind cu o singură mînă spre capul lui Hans Fürchtner. Trase un glonţ, sub ochiul stîng. Glonţul explodă în vîrful calotei. Urmă un al doilea glonţ, mai sus şi nu prea bine ţintit, dar Fürchtner era deja mort şi cădea la pămînt, ţinîndu-şi încă mîna pe umărul lui Erwin Ostermann, pe care îl trase puţin în jos, pînă cînd strînsoarea degetelor îi slăbi.

Mai rămăseseră doi. Steve Lincoln ochi cu grijă, din poziţia în genunchi, însă apoi se opri, pentru că ţinta trecuse în spatele capului unui om bătrîn, care purta o vestă.

– Rahat, spuse Lincoln.

Pe celălalt îl doborî Weber. Capul subiectului explodă ca un pepene.

Rosenthal văzu capul explodînd ca într-un film de groază, dar un cap mare şi grosolan era încă lîngă el, cu ochii măriţi brusc, dar şi cu o mitralieră în mînă. Iar în acesta, de lîngă el, nu trăgea nimeni. Apoi privirea teroristului se întîlni cu a lui, iar amestecul de frică, ură şi surprindere îi îngheţă stomacul lui Rosenthal. Pentru el, timpul se opri în loc. Cuţitul pentru curăţat îi alunecă din mînecă şi se trezi cu el în mînă, pe care şi-o repezi sălbatic în dosul palmei stîngi a butucănosului. Acesta făcu ochii şi mai mari, în vreme ce bătrînul sărea în lături, iar mîna înţepenea pe patul armei.

Incidentul îi lăsă drum liber lui Steve Lincoln, care trase o a doua rafală de trei gloanţe, care sosiră simultan cu al doilea glonţ din puşca semiautomată cu lunetă a lui Weber. Capul omului se făcu ţăndări într-o clipită.

– Liber! strigă Price. Aero liber!

– Casa, liber! anunţă Tomlinson.

– Mijloc, liber! spuse Lincoln ultimul.

Lîngă casă, Loiselle şi Tomlinson se repeziră la ostaticii „lor“ şi îi traseră spre est, departe de casă, pentru eventualitatea că un terorist rămas acolo ar fi tras în ei.

Mike Pierce făcu acelaşi lucru, în vreme ce Steve Lincoln îl acoperea şi-l ajuta.

Pentru Eddie Price fu mai uşor. Mai întîi lovi pistolul din mîna lui Fürchtner care murise şi inspectă rapid urmele gloanţelor din capul victimei. Apoi sări în elicopter, ca să se asigure că primul glonţ al lui Johnston îşi atinse ţinta. Îi fu suficient să vadă scurgerea masivă de sînge din spate pentru a-şi da seama că Petra Dortmund trecuse la cele veşnice. Apoi scoase cu grijă

grenada din mîna ei stîngă rigidă, văzu că siguranța era la locul ei și o vîrî în buzunar. La sfîrșit de tot, îi scoase pistolul din mîna dreaptă, îi puse piedica și îl aruncă.

– *Mein Herr Gott!* icni pilotul, privind în spate.

Gerhardt Dengler părea și el mort. Fața îi era acoperită de sîngele care se scurgea, iar ochii larg deschiși semănau cu niște farfurioare. Price rămase șocat o clipă, dar apoi îl văzu clipind din ochi. Gura lui Dengler era larg deschisă, dar bărbatul nu putea respira. Price se aplecă să-i desfacă centura, apoi îl lăsă pe Johnston să-l tragă afară din elicopter. Micuțul apucă să facă un pas, după care căzu în genunchi. Johnston își vărsă gamela pe fața lui, ca să-l curețe de sînge. Apoi își scoase pușca și o lăsă pe pămînt.

– Bună treabă, Eddie, îi spuse el lui Price.

– Focul tău a fost al dracului de bun, Homer.

Sergentul Johnston ridică din umeri.

– Mi-a fost teamă că fata o să mi se pună în față. Încă o secundă-două și nu mai vedeam nimic. Oricum, Eddie, mi-a plăcut cum te-ai urcat în aparat și l-ai doborît pe Numărul 2 înainte să intervin eu.

– Aveai linie de tir pentru el? întrebă Price, prinzînd cureaua de siguranță la teaca pistolului.

– Ar fi fost inutil, am văzut cum i-ai zburat creierii.

Acum începuse foiala polițiștilor și a ambulanțelor cu lumini albastre. Lîngă elicopter sosi căpitanul Altmark, însoțit de Chavez. Deși era un polițist experimentat, vederea băii de sînge din interiorul elicopterului Sikorski îl făcu să dea un pas înapoi, fără un cuvînt.

– Niciodată nu e o priveliște plăcută, observă Homer Johnston.

El deja își făcuse analiza de după operațiune. Pușca și glonțul se comportaseră exact cum se așteptase. Mai mult, era la al patrulea om omorît în cariera lui de lunetist, dar ce putea el să facă dacă se găseau unii care încălcau legea și voiau să facă rău unor nevinovați? Oricum, era un trofeu pe care nu-l putea atîrna pe perete, ca pe capetele de căprioare și elani adunate de-a lungul anilor.

Price se îndreptă spre grupul de la mijloc, pescuindu-și din buzunar pipa curbă din rădăcină de jneapăn, pe care o aprinse

cu un chibrit. Era ritualul lui sacrosanct de după terminarea unei misiuni.

Mike Pierce îi ajuta pe ostaticii, care stăteau cu toţii întinşi, în vreme ce Steve Lincoln era cu arma pregătită, gata să se ocupe de o nouă ţintă. Dar apoi la uşa din spate a casei se auzi pălăvrăgeala poliţiştilor austrieci, semn că în casă nu se mai găsea nici un terorist. Atunci puse siguranţa armei şi şi-o atîrnă de umăr. Lincoln se îndreptă spre bărbatul mai în vîrstă.

– Bună treabă domnule! îi spuse el lui Klaus Rosenthal.

– Poftim?

– Să-l înjunghiaţi în mînă cu cuţitul. Bună treabă!

– A, da, spuse Pierce, privind în jos, unde se vedea o tăietură adîncă în dosul palmei mortului. Dumneavoastră aţi făcut asta, domnule?

– *Ja*, reuşi să îngaime Rosenthal, după care trase de trei ori aer adînc în piept.

– Bravo, domnule! spuse Pierce, întinzîndu-i mîna.

Nu că avusese prea mare importanţă gestul, dar foarte rar un ostatic opunea rezistenţă, iar bătrînul domn făcuse o mişcare foarte îndrăzneaţă.

– *Amerikaner*?

– Ssst! făcu sergentul Pierce, punînd un deget la buze. Domnule, vă rog să nu spuneţi nimănui!

Atunci sosi şi Price, pufăind din pipă. Prins între arma cu lunetă a lui Weber şi o rafală de MP-10, capul subiectului practic nu mai exista.

– A dracului treabă! observă sergentul major.

– Arma lui Steve, raportă Price. Eu nu am avut linie liberă. Bine lovit, Steve! adăugă el.

– Mulţumesc, Mike, răspunse sergentul Lincoln, trecînd în revistă situaţia. În total şase?

– Corect, răspunse Eddie, îndreptîndu-se spre casă.

– Ţinte uşoare, la amîndoi, spuse şi Tomlinson, înconjurat de poliţiştii austrieci.

– Prea înalţi ca să se ascundă, confirmă şi Loiselle.

Simţea nevoia să tragă un fum, deşi se lăsase de doi ani. Ostaticii de care avea grijă erau conduşi acum în altă parte, iar pe gazonul des nu se mai găseau decît cei doi terorişti. Se gîndi că sîngele avea să îngraşe pămîntul. Se părea că sîngele era un îngrăşămînt bun. Ce casă frumoasă. Păcat că nu avuseseră timp să o examineze.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Echipa-2 se întorsese la punctul de adunare; îşi schimbau hainele, îşi strîngeau armele şi restul echipamentului şi se pregătea de drumul spre aeroport. Luminile şi camerele TV funcţionau, dar destul de departe. Echipa se relaxa, iar stresul dispărea, dat fiind succesul misiunii. Price mai pufăi o dată din pipă, lîngă microbuz, iar apoi o scutură lovind-o de talpa bocancului şi urcă şi el.

8

ŞTIRI TV

Înainte ca Echipa-2 să ajungă la Heathrow, televiziunile atacaseră deja subiectul. Din fericire, imaginile erau neclare din cauza mărimii uriaşe a *schloss*-ului, iar *Staatspolizei* ţinuse camerele de luat vederi destul de departe de locul de desfăşurare a evenimentelor şi în partea opusă a clădirii. Singura imagine mai reuşită fusese cea a unui membru al echipei de intervenţie care îşi aprinsese pipa. Mai fusese şi sumarul evenimentelor, prezentat de căpitanul Altmark în faţa reporterilor adunaţi. O echipă specială şi, pînă acum, secretă a poliţiei federale naţionale se ocupase cu succes de incidentul de la *Schloss* Ostermann, spusese el, eliberînd toţi ostaticii. Nu, din nefericire, nici unul dintre infractori nu fusese arestat. Toate acestea fură înregistrate pentru folosirea ulterioară de către echipa lui Bill Tawney de pe Televiziunea Austriacă de Stat, de pe Sky News şi de pe toate celelalte posturi europene de ştiri care abordaseră subiectul. Deşi Sky News din Marea Britanie reuşise să transporte la Viena propria cameră de luat vederi, singura deosebire faţă de televiziunile locale fusese unghiul de filmare. Chiar şi diversele comentarii savante se reduseseră la un singur lucru: fusese o echipă a poliţiei, special antrenată şi echipată; probabil că fuseseră şi oameni ai armatei austriece. O acţiune decisivă,

care rezolvase incidentul fără victime nevinovate... Identitățile băieților răi nu apăruseră în rapoartele inițiale. Descoperirea lor avea să fie în continuare treaba poliției, iar rezultatele urmau să fie transmise secțiunii de informații a lui Tawney, împreună cu relatări ale ostaticilor.

Pentru membrii Echipei-2, fusese o zi foarte lungă. Toți se duseră acasă, să doarmă, îndată după sosirea la Hereford, după ce Chavez îi anunțase că puteau să nu se prezinte la antrenamentul fizic de dimineață. Nu avură timp nici măcar pentru berile tradiționale de sfîrșit de misiune de la clubul local al subofițerilor care oricum era închis la ora la care sosiră ei.

În timpul zborului spre casă, Chavez îi spusese doctorului Bellow că, în ciuda formei fizice excelente, oboseala era foarte accentuată, mult mai mult decît la ocazionalele lor exerciții de noapte. Bellow îi răspunse că cel mai important generator de oboseală era stresul pentru că membrii echipei nu erau imuni la el, în ciuda antrenamentului sau a formei fizice. Evident, afirmația era valabilă și pentru el, fiindcă după ce o formulă, Bellow se întoarse la somnul lui, lăsîndu-l pe Chavez să facă același lucru, dar nu înainte de a da pe gît un pahar de vin roșu spaniol.

Evident, în Austria aceasta fu principala știre a zilei. Popov prinse prima parte trnsmisă în direct cînd era la Gasthaus, apoi află mai multe în camera lui de hotel. În vreme ce urmărea ecranul cu un ochi de profesionist, sorbea un suc de portocale. Aceste grupuri antiteroriste păreau să fie toate la fel, dar poate că era de așteptat, pentru că se antrenau să facă același lucru și lucrau după același manual internațional, prima oară adoptat de către englezi pentru Serviciul lor Aerian Special, urmați de germanii de la GSG-9 și apoi de tot restul Europei; abia după aceea fură urmați și de americani, mergînd inclusiv pînă la costumul negru, ceea ce lui Popov i se păru cam teatral, dar, la urma urmei, trebuia să poarte și ei ceva, nu? Un interes mai stringent îl reprezenta servieta diplomat de la el din cameră, plină cu mărci germane, pe care avea să o transporte la Berna în ziua următoare, pentru a o depozita la banca lui, înainte de a se

întoarce la New York. *Remarcabil*, își zise el oprind televizorul și îmbrăcîndu-și pijamaua. Două misiuni atît de simple și deja avea peste un milion de dolari în contul lui anonim. Orice și-ar fi dorit șefii lui de la el, era foarte bine plătit, iar ei păreau să nu se uite la cheltuieli. Cu atît mai bine dacă era pentru o cauză dreaptă, își zise rusul.

– Slavă Domnului, spuse George Winston. Ce dracu', îl cunosc pe tipul ăsta. Erwin e foarte de treabă, spuse secretarul Trezoreriei, ieșind de la Casa Albă, după o lungă ședință de cabinet.

– Cine a efectuat eliberarea?

– Păi...

Îl prinsese pe picior greșit. Nu trebuia să spună și nu trebuia să știe.

– Ce spun agențiile de știri?

– Poliția locală vieneză, o echipă de intervenție, cred.

– Păi, înseamnă că au învățat și ei cum se face treaba asta, își dădu cu părerea secretarul Trezoreriei, îndreptîndu-se spre mașină, însoțit de omul de la Serviciul Secret.

– Austriecii? De unde să învețe ei așa ceva?

– De la cineva care știe, cred, răspunse Winston, urcînd în mașină.

– Ce mare lucru? o întrebă Carol Brightling pe ministrul de Interne.

Pentru ea era încă unul dintre acele cazuri în care băieții se prosteau cu jucăriile din dotare.

– Nimic important, răspunse ministrul, și ea tot femeie, protejată de bărbatul de la Serviciile Secrete în drumul spre mașina oficială. Din ce s-a văzut la TV, echipa de intervenție a făcut o treabă foarte bună, a eliberat toți ostaticii. Am fost de mai multe ori în Austria, dar polițiștii nu mi-au făcut impresia că sînt atît de tari. Poate mă înșel, dar mi se pare că George știe mai multe decît spune.

– Corect, Jean, observă doctorul Brightling, el face parte din „cabinetul restrîns".

Membrii „cabinetului extins“ nu prea se bucurau cînd erau lăsaţi deoparte. Evident, din punct de vedere tehnic, Carol Brightling nici măcar nu făcea parte din guvern. Avea doar un scaun lipit de perete, fără birou în faţă, iar la şedinţele de cabinet era chemată doar dacă era nevoie de o opinie ştiinţifică; azi nu fusese cazul. Existau veşti bune şi veşti rele. Trebuise să asculte totul. Luase notiţe asupra celor întîmplate în camera ornată şi îmbîcsită care dădea spre Grădina de Trandafiri, în vreme ce preşedintele îşi controla agenda şi conducea şedinţa – azi, destul de şters, după părerea ei. Politica fiscală le luase mai bine de o oră, iar la fondul forestier nici măcar nu ajunseseră, pentru că problemele Internelor – care se ocupau şi de păduri – fuseseră amînate pentru şedinţa următoare, de peste o săptămînă.

Nu avea agent de pază şi practic nu avea nici biroul ei în Casa Albă propriu-zisă. Consilierii prezidenţiali dinaintea ei avuseseră birourile în Aripa de Vest, dar ea fusese mutată în Vechea Clădire Administrativă. Era un birou mai mare, mai confortabil, cu o fereastră pe care biroul ei de la subsolul Casei Albe nu o avea, dar, deşi Vechea Clădire era considerată parte componentă a Casei Albe, din punct de vedere administrativ şi al securităţii nu conferea tot atîta prestigiu, iar dacă făceai parte din personalul Casei Albe, prestigiul era totul. Chiar şi sub conducerea actualului preşedinte, care se căznea să trateze pe toată lumea la fel şi nu punea mare preţ pe rang şi statut, nu aveai cum să eviţi asta la un nivel atît de înalt. Prin urmare, Carol Brightling se agăţa de dreptul ei de a lua prînzul cu barosanii din administraţie şi se plîngea că, pentru a-l vedea pe preşedinte altfel decît la cererea lui, trebuia să treacă pe la şeful personalului şi pe la secretară, să se înscrie în audienţă şi ca să capete cîteva minute din Valorosul Lui Timp. De parcă ea obişnuia să piardă vremea.

Un agent al Serviciului Secret îi deschise uşa cu o înclinare respectuoasă şi cu un zîmbet, iar ea intră în clădirea de o urîţenie inimaginabilă, cotind spre biroul ei, care măcar avea vedere la Casa Albă. Îi înmînă în trecere însemnările secretarului (secretar, evident) pentru transcriere, apoi se aşeză la biroul ei, descoperind încă un teanc de hîrtii pe care trebuia să le citească

şi să le rezolve. Deschise un sertar şi scoase o bomboană cu mentă pe care începu s-o sugă în vreme ce se ocupa de maldărul de hîrtii. Apoi, cugetînd puţin, ridică telecomanda şi porni televizorul de birou direct pe CNN, ca să mai vadă ce se întîmpla în lume. Ştirea principală era chestiunea din Viena.

Dumnezeule, ce casă! fu primul ei gînd. Era ca palatul unui rege, o uriaşă risipă de resurse pentru un singur om, chiar şi pentru o familie mare, dacă era să-l consideri locuinţă. Cum îl caracterizase Winston pe proprietar? Om de treabă, parcă. Da. Toţi „oamenii de treabă" erau nişte cheltuitori şi risipeau resurse preţioase. Deci încă un plutocrat, încă un nenorocit de speculant la bursa de mărfuri şi la cea valutară. Iar teroriştii îi invadaseră intimitatea. *De ce l-or fi ales taman pe el?* se întrebă ea cu sarcasm. Păi ce rost avea să ataci un cioban sau un camionagiu? Teroriştii atacau oameni cu bani sau pe cei importanţi, pentru că ţintirea oamenilor obişnuiţi nu avea nici o semnificaţie politică, iar terorismul era, în ultimă instanţă, un act politic. Dar teroriştii nu fuseseră suficient de deştepţi. Cine îi alesese, parcă o făcuse ca să dea greş... Oare să fie posibil? Presupunea că da. Era, la urma urmei, un act politic, iar scopurile adevărate ale acestor acte erau foarte variate. Această remarcă îi aduse un zîmbet pe buze, în vreme ce reporterul descria atacul dat de o echipă de intervenţie a poliţiei locale – din păcate nu se vedea nimic, pentru că poliţia locală nu permisese reporterilor şi camerelor să se apropie – şi apoi eliberarea ostaticilor, văzută de aproape, pentru ca lumea să le împărtăşească experienţa. Fuseseră atît de aproape de moarte şi apoi fuseseră eliberaţi, salvaţi de poliţia locală, care le redase sorocul firesc al morţii, căci toţi murim, mai devreme sau mai tîrziu. Ăsta era planul Naturii, iar cu Natura nu puteai lupta... deşi puteai s-o ajuţi, nu? Reporterul continuă spunînd că era al doilea incident terorist din Europa din ultimele cîteva luni. Ambele fuseseră nişte eşecuri, datorită unor acţiuni energice ale poliţiei. Carol îşi aminti de tentativa de jaf de la Berna, o altă acţiune de mîntuială... Oare nu cumva fusese una folositoare? S-ar putea să afle că, în acest caz, un eşec era folositor – nu, mai folositor – în măsura în care era un succes

pentru cei care planificaseră lucrurile. Asta o făcu să zîmbească din nou. Era mai folositor decît un succes, nu-i așa? Apoi își coborî privirea asupra unui fax primit de la Prietenii Pămîntului, care aveau numărul ei direct și adesea îi trimiteau ceea ce ei considerau a fi informații importante.

Se lăsă pe spate în fotoliul ei comod, cu spătar înalt, și citi de două ori faxul. Iată un grup de oameni cu idei corecte, deși puțini îi ascultau.

– Doamnă doctor Brightling?

Secretarul își vîrîse capul pe ușă.

– Da, Roy?

– Doriți să vă prezint în continuare faxurile de tipul celui pe care-l citiți? o întrebă Roy Gibbons.

– O, da.

– Dar sînt niște bezmetici.

– Nu chiar. Îmi plac unele dintre lucrurile pe care le fac, răspunse Carol, aruncînd la coș faxul, decisă să le folosească ideea cîndva, mai tîrziu.

– Mi se pare corect, doamnă.

Secretarul dispăru înapoi în anticameră.

Următorul lucru din vraf era destul de important: un raport asupra procedurilor pentru închiderea unor reactoare de centrale nucleare și a măsurilor ulterioare de siguranță pentru sistemele oprite (după cît timp factorii de mediu puteau să atace și să corodeze ce era înăuntru, ce pagube putea înregistra mediul de aici). Da, era foarte important. Din fericire, indexul anexat prezenta date asupra fiecărui reactor din țară. Mai aruncă în gură o bomboană de mentă și se aplecă în față, întinzînd hîrtiile pe birou, ca să le poată privi direct în jos și să le citească.

– Se pare că asta merge, spuse Steve calm.

– Cîte filamente încap înăuntru? întrebă Maggie.

– Între trei și zece.

– Și cît de mare e pachetul complet?

– Şase microni. Îţi vine să crezi? Pachetul e de culoare albă, deci reflectă bine lumina, mai ales razele ultraviolete, iar într-un mediu cu apă pulverizată sînt practic invizibile.

Capsulele individuale nu puteau fi văzute cu ochiul liber şi extrem de greu cu un microscop optic. Mai mult, greutatea le permitea să plutească în aer, cam ca particulele de praf, deci puteau fi inspirate fără probleme, ca fumul dintr-un bar. O dată ajuns în corp, învelişul se dizolva şi permitea apariţia filamentelor de Shiva în ţesutul pulmonar sau în căile respiratorii superioare, unde germenii puteau intra în acţiune.

– Solubil în apă? întrebă Maggie.

– Încet, dar mai rapid decît orice obiect biologic activ din apă, cum ar fi urmele de acid clorhidric din salivă, de exemplu. Fata mea, am fi luat bani buni de la irakieni pentru chestia asta. Sau de la oricine vrea să pornească un război biologic.

Compania lor inventase această tehnologie lucrînd pe baza unei burse oferite de Institutul Naţional pentru Sănătate, pentru descoperirea unei metode mai simple de administrare a vaccinurilor. Folosirea acelor de seringă presupunea un minim de pregătire. Noua tehnică folosea electroforeza pentru înfăşurarea unei cantităţi nesemnificative de gel protector în jurul unei cantităţi şi mai mici de agenţi bioactivi aeropurtaţi. Aceasta le permitea oamenilor să ingereze vaccinurile o dată cu băutura, în locul metodei general folosite a inoculării. Dacă ar fi reuşit să găsească un vaccin eficient anti-HIV, aceasta ar fi fost metoda aleasă pentru administrare în Africa, unde ţările erau lipsite de orice infrastructură. Steve tocmai demonstrase că aceeaşi tehnologie se putea folosi pentru a livra un virus activ, cu acelaşi grad de siguranţă şi încredere. Sau aproape o demonstrase.

– Cum facem testul pe viu? întrebă Maggie.

– Pe maimuţe. Cum stăm cu maimuţele de laborator?

– Avem o grămadă, îl asigură ea.

Acesta era pasul cel mai important. Distribuiau germenul unor maimuţe, iar apoi vedeau cum se răspîndeşte în populaţia din laborator. Aveau să fie folosite maimuţe rhesus, pentru că aveau sîngele foarte asemănător cu cel uman.

După cum era de aşteptat, primul fu Subiectul 4. Avea cincizeci şi trei de ani, iar funcţionarea ficatului lui era mult în afara normalului, ceea ce i-ar fi oferit pe un loc în faţă pe lista de transplanturi a Universităţii Pittsburgh. Pielea lui avea o nuanţă galbenă, ceea ce însă nu-l împiedica să tragă la măsea mai tare decît toţi ceilalţi subiecţi ai testului. Din cîte îşi amintea doctorul John Killgore, se numea Chester Nu-ştiu-cum. Şi funcţiile cerebrale ale lui Chester erau cele mai scăzute din tot grupul. Se uita foarte mult la TV, rareori vorbea cu careva, nu citea nici măcar revistele cu benzi desenate, pe care ceilalţi le devorau, nu urmărea nici desenele animate de la TV; una dintre cele mai mari distracţii erau filmuleţele de pe Cartoon Network.

Oamenii ăştia se aflau în paradisul porcilor, asta o observase de mult Killgore. Aveau la dispoziţie băutură şi mîncare la discreţie, căldură, iar cei mai mulţi dintre ei învăţaseră să folosească duşurile. Din cînd în cînd, unii dintre ei îşi mai puneau întrebarea ce se cocea aici, dar întrebările lor nu trecuseră niciodată de răspunsurile prefabricate ale doctorilor şi ale personalului de securitate.

Dar, în privinţa lui Chester, trebuia luate măsuri pe loc. Killgore intră în cameră şi îl strigă pe nume. Subiectul 4 se ridică anevoie din pat. Se vedea clar că îi era foarte rău.

– Nu te simţi bine, Chester? îl întrebă Killgore din spatele măştii.

– Stomacul, nu pot să păstrez nimic, mă simt groaznic tot timpul, răspunse el.

– Cred că ar trebui să vii cu mine şi vom vedea ce pot să fac, bine?

– Dacă spui dumneata, domnule doctor, răspunse Chester, însoţindu-şi aprobarea cu o rîgîitură puternică.

Îl scoaseră din cameră şi îl instalară într-un scaun de invalid. Secţiunea medicală a aşezămîntului se afla la doar cincizeci de metri. Doi infirmieri îl urcară pe Numărul 4 într-un pat şi îl prinseră în legături Velcro. Apoi unul dintre ei îi luă o probă de sînge. Zece minute mai tîrziu, Killgore căuta anticorpi de Shiva, iar proba se făcu albastră, după cum se aştepta. Chester, Subiectul numărul 4, mai avea mai puţin de o săptămînă de trăit, nici

măcar cele şase pînă la douăsprezece luni cît i-ar mai fi lăsat alcoolismul, dar, la urma urmei, nu era o reducere prea mare, nu? Killgore se întoarse în cameră şi îi administră o injecţie intravenoasă. Pentru calmarea lui Chester, îi puse o perfuzie cu morfină care, în scurt timp, îl adormi, făcîndu-l chiar să zîmbească uşor. Foarte bine. Numărul 4 va muri curînd, dar va muri în linişte şi pace. Mai mult decît orice, doctorul Killgore dorea să păstreze ordinea lucrurilor.

La întoarcerea în biroul care era şi cameră de supraveghere, îşi consultă ceasul. Orele erau lungi. Din nou se simţea ca un adevărat doctor. Nu mai practicase medicina clinică din vremea rezidenţiatului, dar citise toate revistele şi cunoştea toate tehnicile; aceasta trecuse şi, în plus, actuala trupă de pacienţi/victime oricum nu-şi va da seama de deosebire. Ghinionul lui Chester. Dar lumea de afară era şi ea foarte dură, îşi zise Steve, întorcîndu-se la însemnările lui. Răspunsul timpuriu la virus al lui Chester îl neliniştea puţin – trecuse doar jumătate din timpul estimat – dar aici îl adusese probabil ficatul puternic afectat. N-avea ce să-i mai facă. Unii dintre ei vor fi loviţi mai curînd decît alţii, datorită diverselor puncte vulnerabile. Crizele vor izbucni în mod diferenţiat. Efectele nu vor conta, dar unii vor fi alarmaţi mai devreme decît ar fi fost cazul. Asta va cauza o accelerare a muncii din secţia de vaccinuri, unde lucrau Steve Berg şi ai lui. Vaccinul „A", făcut în grabă, va fi distribuit tuturor, după ce va fi fost produs rapid, în vreme ce vaccinul „B" – dacă el şi echipa lui îl vor putea produce vreodată – va ajunge doar la aceia care trebuiau să supravieţuiască, la aceia care ştiau ce se întîmpla aici sau care îşi vor accepta supravieţuirea şi vor continua lucrul în această echipă.

Killgore clătină din cap. Îi mai rămăseseră o grămadă de lucruri de făcut şi, ca de obicei, prea puţin timp.

Clark şi Stanley trecură la analiza acţiunii de dimineaţă, imediat după sosirea la birou, împreună cu Peter Covington, încă transpirat după antrenamentul fizic cu Echipa-1. Chavez şi oamenii lui probabil că tocmai se trezeau, după lunga zi petrecută în Europa continentală.

– A fost o situaţie tactică îngrozitoare. Iar Chavez avea dreptate, îşi continuă ideea maiorul Covington. Avem nevoie de propriile echipaje de elicopter. Misiunea de ieri avea nevoie de aşa ceva şi n-am avut ce ne trebuia. De aceea am fost obligaţi să executăm un plan improvizat şi să ne bazăm pe noroc în îndeplinirea lui.

– Am fi putut cere ajutorul armatei lor pentru asta, arătă Stanley.

– Domnule, ştim amîndoi că nu te apuci de deplasări tactice importante cu un echipaj de elicopter care nu ştie ce se întîmplă şi mai ales cu unul cu care n-ai mai lucrat, insistă Covington, în cea mai bună gramatică de Sandhurst de care era capabil. Trebuie să abordăm pe loc acest subiect.

– Adevărat, căzu de acord şi Stanley, privind înspre Clark.

– Nu face parte din specificaţiile noastre, dar înţeleg necesitatea, spuse şi Rainbow Six.

Cum dracu' am putut uita un lucru atît de important? se întrebă el.

– Bun, mai întîi să vedem toate tipurile de elicopter şi apoi să vedem care sînt piloţii care le cunosc pe toate.

– Ideal ar fi să avem un Night Stalker, dar ar trebui să-l luăm cu noi oriunde mergem, ceea ce înseamnă că ne trebuie un avion de transport C-5 sau C-17 mereu la dispoziţia noastră, observă Stanley.

Clark încuviinţă. Versiunea Night Stalker a lui AH-6 Loach, produsă de McDonnell Douglas, fusese construită special pentru Task Force 160, acum transformată în Regimentul 160 Operaţiuni Aviatice Speciale – ROAS – cu baza la Fort Campbell, Kentucky. Probabil că era cea mai nebună gaşcă de aviatori din lume, care lucrau în secret cu aviatori din unele armate prietene; cel mai des erau admişi britanicii şi israelienii în dispozitivul 160 de la Campbell. În termeni tehnici, nu le era greu să obţină elicopterele şi echipajele pentru Rainbow; problema era aparatul necesar pentru transportul elicopterului. Era la fel de greu ca asunderea unui elefant în curtea unei şcoli. Pe Night Stalker aveau tot felul de aparate de supraveghere, un rotor

special, silenţios şi atîtea altele. Cu toată trecerea de care se bucura la Londra şi Washington, nu aveau să obţină aşa ceva.

– Bine, o să sun la Washington pentru autorizaţie şi ca să ne dea cîţiva aviatori pentru echipă. Ne va fi greu să obţinem ceva aparate ca să ne jucăm cu ele pe aici?

– N-ar trebui să fie o problemă, spuse Stanley.

John îşi consultă ceasul. Ca să poată vorbi cu directorul CIA, care era agenţia-releu pentru finanţarea americană a lui Rainbow, trebuia să aştepte ora 9.00 la Washington, ora 14.00 în Anglia. Se întrebă cum va reacţiona Ed Foley – mai precis, dacă avea să fie, aşa cum era absolut necesar, entuziasmat de idee. Nu trebuia să fie atît de greu. Ed ştia cum era cu operaţiunile de teren şi era solidar cu oamenii care făceau treaba propriu-zisă. Mai mult, Clark venea cu cererea după un succes important, nu după un eşec.

– Bine, vom continua analiza cu echipa.

Clark se ridică în picioare şi se duse în biroul lui. Helen Montgomery îi pusese pe birou obişnuitul vraf de hîrtii. Era puţin mai gros ca de obicei; probabil că includea şi telegramele de mulţumiri din partea austriecilor. Cea de la ministrul Justiţiei era plină de floricele retorice.

– Mulţumesc, domnule, şopti John, punînd-o deoparte.

Partea cea mai uimitoare a slujbei lui era toată treaba asta administrativă. În calitate de comandant al lui Rainbow, Clark trebuia să explice unde, cum şi pe ce se cheltuiau banii şi trebuia să se bată pentru fleacuri de tipul cîte gloanţe pot să tragă oamenii lui în fiecare săptămînă. Se străduia din răsputeri să treacă toate astea pe umerii lui Alistair şi ai doamnei Montgomery, dar o mare parte tot pe biroul lui ateriza. Avea o lungă experienţă de funcţionar guvernamental, iar la CIA fusese obligat să raporteze în scris, în detaliu, fiecare misiune de teren în care fusese, ca să-i facă fericiţi pe conţopiştii ăia de la birouri. Dar treaba de acum depăşea orice imaginaţie şi îi mînca din timpul de antrenament la sala de tir, iar el considera că tirul era foarte eficient ca să scapi de stres, mai ales că îşi închipuia că în centrul ţintei se aflau mutrele birocraţilor care-i chinuiau zilele.

În consecință, perfora zilnic țintele cu gloanțe de calibrul 11,43 mm. Îi era străină noua grijă a bugetului unei organizații. Dacă nu era o chestie importantă, atunci nu o mai finanțai, nu? Iar dacă era importantă, ce rost avea să te mai tocmești pentru niște gloanțe în valoare de o amărîtă de mie de dolari? Evident, aici era vorba de mentalitatea birocratică a celor care stăteau în fotolii și aveau impresia că lumea se ducea dracului dacă nu își puneau ei inițialele, semnăturile și ștampilele pe hîrțoage și dacă nu le îndosariau la milimetru. Așa că el, John Terrence Clark, ofițer de teren al CIA timp de peste treizeci de ani, o adevărată legendă în Agenție, era blocat la acest birou scump, în spatele unor uși închise, și făcea muncă de conțopist, muncă pe care ar fi refuzat-o și un contabil care se respecta, iar peste toate astea trebuia să supravegheze și să judece problemele adevărate, care erau mult mai interesante și mult mai la obiect.

Și măcar să fi fost bugetul singura problemă care să-l apese. Avea mai puțin de cincizeci de oameni, cheltuieli de salarizare de abia trei milioane de dolari, pentru că toți primeau exact soldele obișnuite de militari, la care se adăuga faptul că Rainbow își asumase cheltuielile de găzduire din fondurile de agenție multiguvernamentală. Una dintre inegalități era plata primită de americani, mult mai bună decît cea a europenilor. Asta îl cam supăra pe John, dar nu avea ce-i face, iar după ce toți fuseseră scutiți de costurile de cazare – casele din Hereford nu erau prea luxoase, dar erau confortabile – nimeni nu se plîngea de viață. Moralul trupei era excelent, ceea ce era de așteptat. Erau soldați de elită, dintre cei care aveau invariabil o atitudine pozitivă, mai ales că se antrenau în fiecare zi, iar soldații se înnebuneau după antrenament aproape la fel de mult ca după lucrurile pentru care se antrenau.

Avusese loc și o mică dispută. Echipa-2 a lui Chavez fusese în ambele misiuni de teren și drept rezultat se cam umfla în pene, spre invidia Echipei-1, a lui Peter Covington, care în competiția pe echipe la antrenamentul fizic și la tir se afla puțin în față. Distanța era minusculă, dar lor le plăcea competiția ca unor atleți, lucrau din greu pentru acea cincime de procent și

uneori nici nu-şi mai aminteau dacă în dimineţile competiţiilor mîncaseră sau doar visaseră că trecuseră pe la cantină. Ei bine, pentru echipa în ansamblu era foarte bună această competiţie. Şi, în mod sigur, nu era deloc sănătoasă pentru cei împotriva cărora îşi trimitea oamenii.

Bill Tawney se afla şi el tot la masa de lucru, trecînd în revistă informaţiile despre teroriştii din noaptea trecută. Austriecii îşi începuseră investigaţiile împreună cu Biroul Poliţiei Federale Germane – *Bundes Kriminal Amt* – chiar înainte ca acţiunea să înceapă. Amprentele confirmaseră că era vorba de Hans Fürchtner şi de Petra Dortmund. Investigatorii BKA aveau să treacă la o anchetă serioasă chiar în acea zi. Pentru început, aveau să afle cine închiriase maşina adusă la casa lui Ostermann, pentru ca apoi să descopere casa din Germania – probabil că din Germania, gîndi Tawney – în care locuiseră cei doi. Cu ceilalţi patru avea să fie probabil mai greu. Li se luaseră deja amprentele care erau comparate pe toate sistemele de analiză cunoscute, pe care acum le avea toată lumea. Tawney era de acord cu ipoteza iniţială a austriecilor, conform căreia cei patru purtători de arme erau probabil din fosta Germanie de Est, care părea să fie patria aberaţiilor politice: credincioşi ai comunismului care acum descopereau plăcerile nazismului, alţii – nostalgici fanatici ai trecutului sistem economico-politic, plus borfaşii de rînd, care puneau atîtea probleme poliţiei gemane.

Dar aici nu putea fi decît ceva politic. Fürchtner şi Dortmund erau – fuseseră, se corectă Bill – comunişti adevăraţi şi dedicaţi cauzei toată viaţa. Crescuseră în Germania de Vest în familii din pătura mijlocie, ca mai toată generaţia lor de terorişti, şi se luptaseră toată viaţa lor pentru împlinirea idealurilor socialismului sau pentru vreo iluzie asemănătoare. Iar acum făcuseră un raid în casa unui mare capitalist. Oare ce căutaseră acolo?

Tawney ridică un maldăr de faxuri primite de la Viena. Hans Ostermann declarase poliţiei, în timpul analizei de trei ore, că teroriştii căutaseră „codurile interioare speciale“ ale sistemului comercial internaţional. Oare exista aşa ceva? *Probabil că nu*, îşi

zise Tawney, *dar ce-ar fi să verific?* Ridică receptorul şi formă numărul unui vechi prieten, Martin Cooper, fost agent MI-6, care acum lucra în clădirea aceea urîtă a finanţelor din Londra.

– Cooper, se auzi o voce.

– Martin, sînt Bill Tawney. Cum te simţi în dimineaţa asta ploioasă?

– Bill, mă simt foarte bine, dar tu? Ce faci acum?

– Bătrîne, îi mai zbor cîte un şiling Maiestăţii Sale. Slujbă nouă, multă agitaţie, mi-e teamă.

– Cu ce te pot ajuta, bătrîne?

– De fapt, am o întrebare stupidă. Există oare canale privilegiate în sistemul comercial internaţional? Coduri speciale şi alte alea?

– Bill, tare mi-aş dori să existe aşa ceva. Ne-ar face munca mai uşoară, răspunse fostul şef de staţie din Ciudad de Mexico şi din alte locuri mai puţin importante pentru Serviciul Secret Britanic. Despre ce vorbeşti, mai precis?

– Nu sînt sigur, doar mi-a apărut aşa ceva în faţa ochilor.

– Ei bine, la acest nivel există relaţii personale şi adeseori se face comerţ cu informaţii, dar înţeleg că vorbeşti mai degrabă despre ceva mai structurat, un fel de piaţă a iniţiaţilor, sau cam aşa ceva.

– Da, asta e ideea.

– Dacă e aşa, atunci au ţinut-o secretă faţă de mine şi de oamenii cu care lucrez. Să fie o conspiraţie internaţională? spuse Cooper, pufnind. În treaba asta o debandadă generală. Fiecare se amestecă în treaba celuilalt.

– Deci, nu există asemenea lucruri?

– Din cîte ştiu eu, nu, Bill. E una dintre chestiile în care cred indivizii prost informaţi, dar nu există. Doar dacă John Kennedy a fost executat de Mafie, adăugă Cooper, chicotind.

– Cam aşa credeam şi eu, Martin, dar trebuia să verific. Mulţumesc, prietene.

– Bill, ai vreo idee cine ar fi putut să-l atace pe tipul ăla, pe Ostermann de la Viena?

– Nu prea. Îl cunoşti?

– Îl ştie şeful meu. L-am întîlnit şi eu. Părea un tip ca lumea şi e al dracului de inteligent.

– Tot ce ştiu e ce am văzut la televizor azi-dimineaţă.

Nu era chiar o minciună, iar oricum Martin avea să înţeleagă, Tawney ştia asta.

– Oricine a intervenit, jos pălăria. Mie-mi miroase a SAS de la o poştă.

– Chiar aşa? Te-ar surprinde?

– Nu prea. Mă bucur că am discutat, Bill. Ce zici de o cină?

– Mi-aş dori. Te sun cînd vin data viitoare la Londra.

– Excelent. Salutări!

Tawney puse receptorul în furcă. Se părea că Martin căzuse în picioare după ce îl lăsaseră să plece de la Six, care-şi redusese schema şi mărimea după Războiul Rece. De fapt, era de aşteptat. *E una dintre chestiile în care cred indivizii prost informaţi*, îşi aminti Tawney. *Da, se potriveşte.* Fürchtner şi Dortmund erau comunişti şi nu credeau în piaţa liberă. În universul lor, oamenii puteau obţine bogăţia doar prin înşelăciune, exploa-tare şi conspiraţii împotriva altora de speţa lor. Atunci, ce să însemne toate astea?

De ce atacaseră casa lui Ostermann? Un asemenea tip nu putea fi jefuit. Nu păstra nici bani, nici lingouri de aur. Totul era în format electronic – bani teoretici, care existau doar în memoriile computerelor şi călătoreau prin fire telefonice, iar aceştia erau cam greu de furat, nu?

Nu, ceea ce poseda Ostermann era informaţia, sursa esenţială a puterii, oricît de eterică ar fi ea. Oare Dortmund şi Fürchtner erau dispuşi să ucidă pentru aşa ceva? Se părea că da, dar se numărau cei doi terorişti morţi printre cei capabili să se folosească de asemenea informaţii? Nu se numărau, pentru că n-ar fi căutat o informaţie dacă ar fi ştiut că nu exista.

Îi angajase cineva, îşi închipui Tawney. Cineva îi trimisese în misiunea asta. Dar cine?

Şi în ce scop? Asta era întrebarea cea mai bună, care eventual te putea duce şi la răspunsul pentru prima.

S-o luăm pe firul acțiunii, își spuse el. *Dacă cineva i-a angajat pentru treaba asta, cine ar fi putut fi? Evident, cineva din vechea rețea a terorismului, cineva pe care-l cunoșteau, care-i cunoștea și în care aveau încredere într-o anume măsură, suficient cît să-și riște viețile.* Dar Fürchtner și Dortmund se ghidau după ideologia comunistă. Cunoștințele lor nu puteau fi altfel și în mod sigur n-ar fi primit ordine și nu ar fi avut încredere în cineva de altă orientare politică. Și cine putea fi persoana care știa unde și cum să-i contacteze, să le cîștige încrederea și să-i trimită la moarte, într-o misiune în care să caute ceva ce nu exista?

Un ofițer superior? se întrebă Tawney, chinuindu-și mintea ca să-și amintească alte informații. Cineva cu aceleași credințe sau simpatii politice, capabil să le dea ordine sau cel puțin să-i motiveze să facă lucruri periculoase?

Avea nevoie de mai multe informații, iar asta însemna că își va folosi contactele de la SIS și din poliție ca să obțină toate detaliile pe care le putea sustrage din ancheta austro-germană. Pentru început, sună la Whitehall, pentru a se asigura de obținerea traducerilor integrale ale intervențiilor tuturor ostaticilor. Tawney lucrase multă vreme ca ofițer de informații, iar acum mirosise ceva.

– Ding, nu-mi place cum ți-ai planificat intervenția, își începu Clark analiza din sala mare de conferințe.

– Nici mie, domnule C, dar fără un elicopter n-am avut de ales, îi răspunse Chavez, sigur pe el. Dar nu asta mă sperie.

– Atunci ce te sperie? întrebă Clark.

– Noonan și-a dat seama de asta. De cîte ori mergem undeva, în jur se strîng oameni – public, reporteri, echipe TV, tot felul. Dacă unul dintre ei are un telefon celular și-i sună pe băieții răi dinăuntru, ca să le spună ce se întîmplă? E foarte simplu, nu? Noi o luăm în mînă și ostaticii la fel.

– Ar trebui să fim în stare să rezolvăm problema asta, le spuse Tim Noonan. E vorba de principiul de funcționare a telefoanelor celulare. Ele emit un semnal care anunță celula locală că se află acolo și că sînt în funcțiune, astfel încît sistemul

computerizat să direcţioneze într-acolo toate apelurile. Putem să obţinem aparatura necesară pentru a detecta acest semnal şi pentru a-i bloca ruta. Poate chiar vom clona telefonul ticălosului sau vom intercepta apelul, ca să-i băgăm în ceaţă pe ticăloşii de afară. Dar pentru asta am nevoie de *software*. Şi asta acum.

– David?

Clark se întorsese spre Dave Peled, geniul lor evreiesc în ale tehnicii.

– Fezabil. Cred că ASN avea deja tehnologia. Şi nu numai.

– Dar Israelul? întrebă direct Noonan.

– Păi... ăăă..., da, avem aşa ceva.

– Adu-le! ordonă Clark. Vrei să-l sun eu pe Avi?

– Ar ajuta foarte mult.

– În regulă. Am nevoie de numele şi specificaţiile echipamentului. Cît de grea e pregătirea operatorilor?

– Nu prea grea, spuse Peled. Tim poate să înveţe foarte uşor.

Mulţumesc pentru votul de încredere, gîndi agentul special Noonan, fără să schiţeze vreun zîmbet.

– Gata, ne întoarcem la asalt, comandă Clark. Ding, ce ai gîndit în clipa aia?

Chavez se aplecă în faţă, în scaun. Nu se apăra pe el, îşi apăra echipa.

– În principal, voiam să nu pierd nici un ostatic, John. Doctorul mi-a spus că cei doi trebuie luaţi foarte în serios şi că avem un termen fix. Bun, din cîte înţeleg, misiunea noastră este să nu pierdem nici unul dintre ostatici. Aşadar, cînd au arătat clar că vor să se deplaseze cu elicopterul, era clar că, dacă-i lăsăm să plece, s-au dus. Dieter şi Homer şi-au făcut perfect treaba. La fel Eddie şi restul băieţilor. Partea periculoasă a fost să-i aduc pe Louis şi George aproape de casă, ca să-i poată doborî pe ultimii. S-au strecurat ca nişte *ninja* şi ajunseseră acolo nevăzuţi, continuă Chavez, arătînd spre Loiselle şi Tomlinson. Asta a fost partea cea mai periculoasă a misiunii. Erau înconjuraţi de o mare de lumină, dar costumele de camuflaj au funcţionat perfect. Dacă băieţii răi ar fi folosit vizoare de noapte, atunci ar fi fost o problemă, dar iluminarea suplimentară adusă de reflexia pe copaci –

vreau să spun, de la reflectoarele polițiștilor – ar fi acoperit totul. Dacă privești cu ele în lumină, vizoarele de noapte pîlpîie puternic. Recunosc, am riscat, mărturisi Ding, dar mi s-a părut preferabil riscul, în loc să văd cum e măcelărit în fața noastră un ostatic, în vreme ce noi facem planuri savante la punctul de adunare. Domnule C, am fost comandantul la locul faptei și am dat ordinul de atac.

Nu mai adăugă că atacul fusese reușit.

– Înțeleg. Băieți, ați tras excelent, iar Loiselle și Tomlinson au executat foarte bine apropierea discretă, spuse Alistair Stanley, din locul lui, aflat vizavi de Clark. Totuși...

– Chiar și așa, avem nevoie de elicoptere pentru cazuri de acest tip. Cum dracu' am putut să omitem așa ceva?

– E vina mea, Domingo, recunoscu Clark. Am să sun chiar azi.

– Hai să stabilim precis, oameni buni, spuse Ding, întinzîndu-se în scaun. Băieții mei au făcut o treabă bună, John. Cam la repezeală pregătită, dar bine executată. Data viitoare, n-ar strica să o facem mai chibzuit, recunoscu el. Dar cînd doctorul îmi spune că băieții răi or să omoare pe careva, asta înseamnă că trebuie să pornesc o acțiune decisivă. Corect?

– Da, dar în funcție de situație, răspunse Stanley.

– Al, ce înseamnă asta? întrebă Chavez cu asprime. Avem nevoie de niște specificații de misiune mai clare. Mie trebuie să-mi spuneți răspicat ce și cum. Cînd pot să-mi permit să las un ostatic să fie omorît? Intră în ecuație sexul și vîrsta ostaticului? Dar dacă ocupă cineva o grădiniță sau o maternitate? Nu putem să trecem așa ușor peste factorul uman. Bun, înțeleg că nu pot fi prevăzute toate posibilitățile și că eu și Peter, comandanți pe teren, trebuia să ne adaptăm, dar pentru mine punctul de plecare este împiedicarea morții ostaticilor, dacă se poate. Iar dacă asta înseamnă să-mi asum riscuri, sînt riscuri în raport cu o anumită certitudine. Într-un caz ca ăsta, îți asumi riscul, nu?

– Domnule doctor Bellow, cît de sigur ești de evaluarea asupra stării mentale a teroriștilor? întrebă Clark.

– Foarte. Erau experimentați, se gîndiseră mult timp la misiunea asta, iar, după părerea mea, erau hotărîți să omoare ostatici, răspunse psihiatrul.

– Atunci sau acum?

– Şi, şi, spuse Bellow, sigur pe el. Erau doi sociopați politici. Pentru un asemenea tip de personalitate, viața unui om nu înseamnă mare lucru. E doar un simplu jeton pe o masă de joc.

– Da, dar dacă îi descopereau pe Loiselle și pe Tomlinson?

– Probabil că ar fi omorît un ostatic, iar asta ar fi înghețat situația pentru cîteva minute.

– Iar planul meu pentru acest caz era asaltarea casei dinspre partea de est. Omoram cît mai repede ce ne stătea în față, continuă Chavez. Cea mai bună metodă e să coborîm în trombă din elicopter și să lovim ca o tornadă în Kansas. Şi asta e periculos, recunoscu el. Dar oamenii cu care avem de-a face nu sînt chiar cei mai înțelegători din lume.

Ofițerilor superiori din organizație nu le plăcea acest tip de discuție, pentru că le reamintea că băieții din Rainbow, oricît de buni ar fi fost, nu erau zei sau supraoameni. Avuseseră pînă acum două incidente, ambele rezolvate fără nici o pierdere în rîndul civililor. Asta putea duce la îngîmfare la nivelul superior, exacerbată și de faptul că Echipa-2 întreprinsese o acțiune de kinogramă într-o situație tactică vitregă. Îşi antrenaseră oamenii să fie supraoameni, specimene perfecte, ca olimpicii, antrenați dumnezeiește în folosirea armelor de foc și a explozibililor și, mai presus de toate, pregătiți mental pentru distrugerea rapidă a unei vieți omenești.

Membrii Echipei-2, adunați în jurul mesei, se uitau la Clark cu expresii neutre, tratînd totul cu o remarcabilă detașare, pentru că noaptea trecută știuseră cu toții că planul avea hibe și că era periculos, iar acum erau, firesc, mîndri de salvarea unor ostatici, în ciuda adversităților. Dar Clark punea sub semnul întrebării capacitatea șefului lor, ceea ce nu le plăcea. Pentru foștii membri ai SAS-ului, acțiunea ilustrase pur și simplu dictonul regimentului: „Dacă îndrăznești, învingi.“ Ei îndrăzniseră și învinseseră. Pînă acum scorul era de 10-0 în meciul dintre

creştini şi lei. Nu era rău deloc. Singurul membru nefericit al echipei era sergentul major Julio Vega. Oso transporta mitraliera, care mai avea pînă să intre în joc. Vega vedea cum lunetiştii erau foarte mulţumiţi de ei, ca şi băieţii cu armele uşoare. Dar asta era situaţia. Şi el fusese acolo, în apropierea lui Weber, gata să-l acopere, dacă un terorist ar fi avut noroc şi ar fi reuşit să fugă. L-ar fi rupt în două cu M-60-ul lui; era unul dintre cei mai buni trăgători din poligon. Acolo fuseseră ucişi nişte ticăloşi, iar el nu ajunsese să intre în joc. Latura religioasă a lui Vega intra în conflict cu restul personalităţii lui din cauza unor asemenea gînduri, ceea ce îi producea, cînd era singur, multe grimase.

– În concluzie, cum stăm? întrebă Chavez. Ce zice ghidul nostru operaţional pentru situaţia în care omorîrea unui ostatic este iminentă?

– Misiunea rămîne salvarea ostaticilor, atunci cînd se poate, răspunse Clark, după o clipă de meditaţie.

– Iar comandantul de pe teren decide cînd se poate şi cînd nu?

– Corect, confirmă Rainbow Six.

– Vasăzică, am ajuns de unde am plecat, John, sublinie Ding. Eu şi Peter avem întreaga răspundere şi primim toate criticile din partea nemulţumiţilor.

Urmă o pauză.

– Înţeleg responsabilitatea care însoţeşte un comandant de pe teren, dar ar trebuit să ne bazăm pe ceva mai clar, înţelegi? Mai devreme sau mai tîrziu, o să greşim. Ştim asta. Nu ne place, dar ştim că se poate. Oricum, îţi spun aici şi acum, John, că eu consider că misiunea este salvarea vieţii inocenţilor şi că ăsta este aspectul pe care îl urmăresc şi eu.

– Sînt de acord cu Chavez, spuse şi Covington. Asta trebuie să fie poziţia noastră de bază.

– N-am spus niciodată că ar fi alta, izbucni Clark, brusc înfuriat.

Problema era că puteau să apară situaţii în care să fie imposibil să salvezi o viaţă, iar antrenamentul pentru asemenea cazuri era undeva între extrem de dificil şi imposibil, pentru că incidentele teroriste de pe teren erau diferite între ele, ca şi teroriştii

înşişi şi locurile pe care şi le alegeau. Deci, era obligat să se bazeze pe judecăţile lui Chavez şi Covington. Tot ce putea face era să-şi imagineze scenarii de antrenament care să-i forţeze să gîndească, să acţioneze şi să spere că exerciţiile acestea le vor fi utile pe teren. Da, îşi zise Clark, era mult mai uşor ca ofiţer de teren. Acolo avusese întotdeauna iniţiativa, alesese timpul şi locul acţiunii. Asta în vreme ce Rainbow era o forţă de reacţie, care riposta la iniţiativele altora. Acest simplu fapt îl obliga să-i muncească atît de tare pe oameni la antrenamente, pentru ca experienţa să compenseze cumva dezechilibrul tactic. Modelul funcţionase de două ori. Dar, oare, avea să funcţioneze la nesfîrşit?

De acum încolo, decise John, *un ofiţer superior al lui Rainbow va însoţi echipa de intervenţie pentru a oferi susţinere.* Cineva pe care să se poată baza comandanţii de echipă. Evident, n-o să le placă să li se bage cineva în treaba lor, dar nu aveau ce face. Cu aceasta, puse capăt întrunirii şi îl chemă pe Al Stanley în biroul lui, unde îi prezentă ideea.

– John, sînt de acord. Dar care dintre ofiţerii superiori vor merge?

– Pentru început, tu şi cu mine.

– Foarte bine. Este firesc, după toate antrenamentele fizice şi de tir la care ne-am supus. Domingo şi Peter s-ar putea să fie puţin supăraţi.

– Amîndoi ştiu să se supună ordinelor şi, la nevoie, vor veni la noi pentru un sfat. Toţi vin. Şi eu am apelat la sfaturi cînd am avut ocazia.

Asta nu se întîmplase prea des, ocazia adică, deşi de multe ori şi-ar fi dorit-o.

– Sînt de acord cu propunerea ta, John, spuse Stanley. O scriem în ordinul de zi?

– Azi, dădu Clark din cap.

9

APROPIERI

– John, se face, spuse directorul de la CIA. Vreau să zic, pot să vorbesc mai departe, la Pentagon.

– Ed, azi, dacă se poate. Avem mare nevoie de treaba asta. E vorba de o neglijenţă foarte gravă, adăugă Clark spăşit.

– Se mai întîmplă, observă Foley. Am să dau nişte telefoane şi apoi te sun.

Întrerupse legătura şi se gîndi preţ de cîteva clipe, apoi se uită prin agenda telefonică rotativă şi găsi numărul de la CINC-SNAKE. Asta era denumirea în glumă. Şeful Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale de la Baza Aeriană MacDill de lîngă Tampa, Florida, răspundea de „mîncătorii de şerpi“, trupa din care se trăgeau americanii de la Rainbow. Generalul Sam Wilson se afla la masa de lucru, o poziţie deloc comodă pentru el. Începuse ca simplu soldat care optase pentru paraşutism şi pentru antrenamentul specific vînătorilor de munte, iar apoi se mutase la Forţele Speciale. Aşa apucase să obţină şi o diplomă în istorie la North Carolina State University, întorcîndu-se în armată ca locotenent secund. Urmase o ascensiune rapidă pe scara ierarhică. La treizeci şi trei de ani, avea deja pe epoleţi patru stele strălucitoare şi era şeful unui comandament

unificat care includea oameni de la toate serviciile armate. Şi toţi oamenii lui ştiau să gătească şarpe la foc mic.

– Salut, Ed, spuse generalul, pe linia telefonică neinterceptabilă. Ce se mai întîmplă la Langley?

Comunitatea serviciilor speciale era foarte apropiată de CIA, care beneficia adesea de informaţii sau de o mînă de ajutor în operaţiunile de teren mai dificile.

– Am o cerere din partea lui Rainbow, spuse şeful CIA.

– Iar? Deja mi-au luat oamenii cei mai buni.

– Da, dar le-au dat o întrebuinţare excelentă. Ei au fost în Austria ieri.

– Mărturisesc că dădeau bine la TV, recunoscu Sam Wilson. Pot să obţin ceva mai multe informaţii?

Prin informaţii înţelegea doar identitatea răufăcătorilor.

– Sam, ai tot pachetul la dispoziţie, promise Foley.

– Bun, ce mai vrea băieţelul tău?

– Aviatori, piloţi de elicoptere.

– Ed, ştii cît timp trebuie ca să pregăteşti oamenii ăştia? Pentru numele lui Dumnezeu, necesită cheltuieli mari de întreţinere.

– Ştiu asta, Sam, îl asigură vocea de la Langley. Englezii trebuie să contribuie şi ei, normal. Îl ştii pe Clark. N-ar cere dacă n-ar avea nevoie pe bune.

Wilson fu nevoit să cedeze. Da, îl cunoştea pe John Clark. Îi salvase cîndva o misiune compromisă, plus o grămadă de soldaţi, cu mult timp şi cu mulţi preşedinţi în urmă. Fost agent SEAL, cu o colecţie foarte serioasă de medalii şi cu multe succese. Iar acest grup Rainbow avea deja două operaţiuni reuşite la activ.

– Bine, Ed. Cîţi vrei?

– Pentru moment, unul, dar extrem de bun.

Partea cu „pentru moment“ nu prea îi plăcu lui Wilson. Dar...

– În regulă, te sun mai tîrziu.

– Mersi, Sam.

Foley ştia că Wilson se descurca atunci cînd era vorba de chestii urgente. La el, „acum" însemna exact în momentul respectiv.

Chester nu avea să mai reziste nici măcar cît aproximase mai înainte Killgore. Indicii de funcţionare a ficatului scădeau văzînd cu ochii, mai repede decît orice văzuse sau citise doctorul în literatura medicală. Acum pielea omului era galbenă ca lămîia, atîrnînd ca o zdreanţă pe musculatura flască. Respiraţia era şi ea îngrijorătoare, în parte din cauza morfinei, care, dacă nu-l făcea inconştient, măcar îl ameţea. Şi Killgore şi Barbara Archer doriseră să-i ofere un tratament cît mai agresiv, ca să vadă dacă exista cu adevărat un remediu împotriva lui Shiva, dar starea lui Chester era atît de gravă, încît nici un regim n-ar fi putut să o rezolve şi pe ea, şi pe Shiva.

– Îi mai dau două zile, spuse Killgore. Poate chiar mai puţin.

– Mi-e teamă că ai dreptate, fu de acord doctorul Archer.

Avea o grămadă de idei despre cum ar trebui atacată problema – de la antibioticele convenţionale, aproape sigur inutile la Interleukin-2, despre care unii credeau că ar avea aplicaţii clinice în asemenea cazuri. Evident, medicina modernă mai avea mult pînă să învingă orice boală virală, dar unii credeau că, dacă întăreai sistemul imunitar dintr-o direcţie, se puteau obţine efecte în cealaltă, iar pe piaţă se aflau acum o mulţime de noi antibiotice sintetice. Mai devreme sau mai tîrziu, cineva avea să descopere şi remediul perfect împotriva virozelor. Dar încă nu era cazul.

– Potasiu? întrebă ea, după ce trecu în revistă perspectivele bolnavului.

Concluzia era că orice tratament avea o valoare neglijabilă. Killgore ridică din umeri.

– Cred că da. Poţi să faci ce vrei.

Şi Killgore arătă spre dulapul cu medicamente din colţ.

Doctorul Archer se duse la dulap, scoase o seringă de patruzeci de centimetri cubi de unică folosinţă dintr-un container de plastic, apoi înfipse acul într-o fiolă de soluţie apoasă de potasiu, trăgînd pînă la refuz pistonul. Se întoarse la pat şi înfipse seringa în perfuzor. Împinse pistonul şi introduse în pungă

întreaga cantitate de substanță letală. Îi trebuiră cîteva secunde, mai mult decît o injecție direct în venă, dar Archer nu voia să atingă pacientul mai mult decît ar fi fost necesar, nici chiar cu mănuși. Oricum, nu avea prea mare importanță. Respirația lui Chester în masca transparentă de oxigen păru să ezite, apoi să reînceapă, iar să ezite și în cele din urmă, să devină neregulată și gîjîită, timp de șase-opt cicluri. Apoi... se opri. Pieptul se prăbuși în el însuși și nu se mai ridică. Ochii îi rămăseseră deschiși pe jumătate, ca ai unui om care dormea iepurește sau ca ai unui om șocat, îndreptați spre ea, dar fără a fi cu adevărat focalizați. Apoi i se închiseră pentru ultima oară. Doctorul Archer își luă stetoscopul și îl lipi de pieptul alcoolicului. Nu se auzea nici un sunet. Archer se ridică în picioare, scoase stetoscopul și îl vîrî în buzunar.

Cu bine, Chester! gîndi Killgore.

– Bine, spuse ea, foarte firesc. Ceilalți prezintă vreun simptom?

– Încă nici unul. Dar testele cu anticorpi erau pozitive, răspunse Killgore. Peste încă o săptămînă cred că o să vedem și simptomele autentice.

– Avem nevoie de un set de subiecți sănătoși, spuse Barbara Archer. Oamenii ăștia erau prea... prea bolnavi ca să fie un indiciu bun pentru Shiva.

– Asta înseamnă să ne asumăm niște riscuri, observă Killgore.

– Îmi dau seama, îl asigură Archer. Știi bine că avem nevoie de subiecți pentru testare mai buni.

– Da, dar riscurile sunt serioase.

– Da, știu asta, răspunse Archer.

– Bine, Barb, fă ce trebuie, nu voi ridica obiecții. Vrei să ai grijă de Chester? Trebuia să mă duc să-l văd pe Steve.

– Bine.

Se duse la perete, ridică receptorul și apăsă trei taste, pentru a-i chema pe brancardieri.

Killgore plecă în zona-tampon. Se opri mai întîi în camera de decontaminare, apăsă pe uriașul buton roșu pătrat și așteptă ca mașinăria să-l împroaște din toate direcțiile cu soluția de substanțe antiseptice despre care se știa că erau rapide și mortale pentru virusul Shiva. Apoi intră pe ușa vestiarului, unde scoase

de pe el costumul de plastic, îl aruncă în coș, pentru o decontaminare ulterioară, mult mai riguroasă, care nu era necesară, dar oamenii din laborator se simțeau mai bine așa, și își puse cămașa chirurgicală verde. În drum spre ieșire, mai îmbrăcă un halat alb. Următoarea oprire era la laboratorul lui Steve Berg. Nici ea și nici Archer nu o spuseseră răspicat, dar toată lumea s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi avut un vaccin eficient împotriva lui Shiva.

– Salut, John, îl întîmpină Berg.

– 'Neața, Steve, răspunse Killgore salutului. Cum stăm cu vaccinurile?

– Avem teste „A“ și „B“, spuse Berg, făcînd un gest larg spre cuștile cu maimuțe aflate de cealaltă parte a geamului. Cele cu vaccinul „A“ au etichete galbene, cele cu „B“ – albastre, iar grupul de control – roșii.

Killgore se uită la ele. În fiecare grup se aflau douăzeci de maimuțe, un total de șaizeci de rhesuși. Frumoase animale.

– Păcat, spuse el.

– Nici mie nu-mi place, dar așa se procedează, prietene.

Nici unul dintre ei nu avea vreo haină de blană.

– Cînd aștepți primele rezultate?

– Pentru grupul „A“, în cinci pînă la șapte zile. Nouă pînă la paisprezece pentru grupul de control. În ce privește grupul „B“, evident, avem speranțe mari. Cum merge dincolo?

– Azi am pierdut un om.

– Așa repede? întrebă Berg, vădit tulburat.

– Avea ficatul distrus de la bun început. E un lucru la care nu ne-am gîndit suficient de bine. Oamenii de aici erau deosebit de vulnerabili la micul nostru prieten.

– Puteau fi și canari, omule, spuse Berg, în continuare îngrijorat, referindu-se la păsările care îi avertizau pe mineri că aerul era viciat. Și am aflat cum să abordăm problema asta acum doi ani, îți amintești?

– Da, știu.

De fapt, asta era ideea întregii povești. Dar puteau s-o facă mai bine decît străinii.

– Care e diferența de timp dintre oameni și micii noștri prieteni cu blană?

– Aminteşte-ţi că nu l-am supus pe nici unul la aerosoli. Este un test de vaccin, nu unul de infecţie.

– Bine, cred că trebuia să stabileşti un test de control cu aerosolii. Am auzit că ai găsit o metodă mai bună de ambalare.

– Maggie vrea să o fac. În regulă. Avem o mulţime de maimuţe. Pot să pun la punct în două zile un test complet pentru sistemul standard de livrare.

– Cu şi fără vaccinuri?

– Se poate, dădu Berg din cap.

Ar fi trebuit să-l pregăteşti de mult, idiotule, ar fi vrut să-i spună Killgore colegului lui. Berg era inteligent, dar nu putea vedea prea mult dincolo de limitele microscoapelor lui. *Dar, nimeni nu este perfect, nici măcar aici.*

– John, asta tot înseamnă că ucid nişte vietăţi, preciză Berg pentru colegul lui.

– Înţeleg, Steve, dar pentru fiecare care moare acum vom salva sute de animale aflate în libertate, ai uitat? În plus, aici sînt foarte bine îngrijite, adăugă el.

Animalele de laborator se bucurau de o viaţă idilică în cuşti confortabile sau chiar în zone comune mari, unde hrana era abundentă iar apa limpede. Maimuţele aveau mult spaţiu, pomi falşi în care se căţărau şi o temperatură a aerului ca în Africa lor natală. Şi nici un animal de pradă nu le ameninţa. Ca în închisorile oamenilor, animalele condamnate primeau mîncare de calitate, pe măsura drepturilor constituţionale. Dar oamenilor ca Berg tot nu le plăcea asta, oricît de important sau indispensabil ar fi fost scopul. Killgore se întrebă dacă nu cumva prietenul lui plîngea noaptea după creaturile acelea cu ochi căprui. Evident, lui Berg nu-i păsa de Chester – i-ar fi păsat dacă ar fi fost canar, evident. Asta putea să strice totul, dar tot din cauza asta produsese Berg vaccinul „A".

– Mda, admise Berg. Totuşi, mă simt destul de prost.

– Ar trebui să vezi cum e la mine, îi spuse Killgore.

– Bănuiesc că e şi mai şi, spuse Steve Berg cu sfială.

Cursa de noapte plecă de la aeroportul internaţional Raleigh-Durham din Carolina de Nord, aflat la o oră de mers cu

mașina de Fort Bragg. Avionul Boeing 757 ateriză pe burniță, pe un cer acoperit, începînd o rulare care păru la fel de lungă ca zborul propriu-zis sau așa li se păru pasagerilor, care, în sfîrșit, ajunseră la poarta US Airways a terminalului 3 de la Heathrow.

Chavez și Clark veniseră amîndoi să-l întîmpine. Erau îmbrăcați în haine civile, iar Domingo avea o pancartă pe care scria „MALLOY". Al patrulea om ieșit era îmbrăcat în uniforma de pilot a pușcașilor marini, cu o centură Sam Browne, cu aripi de aur și patru trese și jumătate pe bluza oliv a uniformei. După ce ochii lui albaștri-cenușiu văzură pancarta, se îndreptă într-acolo, cărînd sacul de pînză.

– Vă mulțumesc că m-ați întîmpinat, le spuse locotenent-colonelul Daniel Malloy. Cu cine am onoarea?

– John Clark.

– Domingo Chavez. Mai ai alte bagaje? întrebă Domingo după ce își strînseră mîinile.

– Doar atîta am avut timp să iau cu mine. Înainte, oameni buni! spuse colonelul Malloy.

– Ai nevoie de ajutor la sacul ăsta? îl întrebă Chavez pe bărbatul mai înalt cu cincisprezece centimetri și mai greu decît el cu douăzeci de kilograme.

– Mă descurc, îl asigură pilotul. Unde mergem?

– Ne așteaptă un elicopter. Mașina e acolo.

Clark o luă primul pe o ușă laterală, apoi în jos pe scări, pînă la o mașină care-i aștepta. Șoferul puse mîna pe sacul lui Malloy și îl aruncă în portbagaj. Merseră cam o jumătate de oră pînă la elicopterul britanic Puma.

Malloy se uită în jur. Era o vreme mizerabilă pentru zbor, plafonul de nori era la cam trei sute de metri, iar burnița făcea pilotajul și mai dificil. Dar nici el nu era un novice. Urcară în spatele elicopterului. Malloy observă echipajul, care respectă profesionist procedura de inițiere a zborului, trecînd prin toate punctele bifate de pe lista tipărită. Puseră în funcțiune rotorul, apoi cerură prin radio autorizația de decolare. Asta necesită cîteva minute. Heathrow era foarte aglomerat. Soseau multe zboruri internaționale, aducînd oameni de afaceri la activitatea

programată pentru acea zi. În cele din urmă, Puma se ridică de la sol, luă altitudine și se îndreptă într-o direcție necunoscută. Aici, Malloy intră pe intercom.

– Poate cineva să-mi spună despre ce dracu' e vorba?

– Ce ți-au spus?

– Să împachetez haine pentru o săptămînă, răspunse Malloy, clipind din ochi.

– Ne așteaptă o minune de magazin universal, la cîțiva kilometri de bază.

– Hereford?

– Ai ghicit, spuse Chavez. Ai fost acolo?

– De multe ori. Am recunoscut intersecția de acolo pentru că am mai făcut și alte zboruri aici. Bun, care-i treaba?

– Probabil că vei lucra cu noi, spuse Clark.

– Care „noi“, domnule?

– Ne numim Rainbow și oficial nu existăm.

– Viena? întrebă imediat Malloy prin intercom.

Schimbul de priviri dintre cei doi îi fu de ajuns.

– Bine, oricum părea o treabă prea grea pentru polițiști. Din cine e făcută echipa?

– NATO, în special americani și englezi, dar și alții, plus un israelian, îi spuse John.

– Și ați pus asta la punct fără elicoptere?

– Bine, fie, am greșit, spuse Clark. Sînt nou în chestiile de comandă.

– Clark, ce ai pe antebraț? Apropo, ce grad ai?

John își suflecă mîneca și îi arătă tot tatuajul.

– Eu sînt general-locotenent, iar Ding e maior.

Infanteristul marin examină rapid tatuajul.

– Am auzit de așa ceva, dar n-am văzut niciodată unul. Grupul 3 din Operațiuni Speciale, corect? Am cunoscut un tip care a lucrat acolo.

– Cine?

– Dutch Voort. S-a pensionat acum cinci-șase ani. Colonel plin.

– Dutch Voort! La dracu', nu mai auzisem nimic de el în ultima vreme, răspunse pe loc Clark. Am fost o dată doborîţi împreună.

– Li s-a mai întîmplat şi altora. Mare pilot, dar a cam avut ghinion.

– Dar dumneata cum stai cu norocul, domnule colonel? întrebă Chavez.

– Excelent, fiule, excelent. Şi poţi să-mi spui Bear[1].

Amîndoi deciseră că porecla i se potriveşte ca o mănuşă. Avea înălţimea lui Clark, un metru optzeci şi cinci, era corpolent, de parcă ar fi făcut flotări şi tracţiuni, dînd apoi şi cîteva beri pe gît. Chavez se gîndi imediat la prietenul lui, Julio Vega, alt amator de greutăţi. Clark se uită peste medalii. Omul avea două rînduri, iar „Steaua de Argint" o primise de două ori. Insigna de ţintaş arăta că Malloy era un trăgător expert. Infanteriştilor marini le place să tragă ca să se amuze şi ca să arate că erau cu toţii trăgători de clasă. În cazul lui Malloy, era vorba de insigna de „Ţintaş Distins", cea mai înaltă dintre toate. Dar Clark văzu că nu avea nici un însemn de combatant în Vietnam. Poate că fusese prea tînăr pentru asta, ceea ce lui Clark îi aminti instantaneu cît de bătrîn era el însuşi. De asemenea, văzu că Malloy avea vîrsta potrivită pentru un locotenent-colonel, deşi cineva cu toate decoraţiile alea ar fi trebuit să fie ceva mai tînăr. Oare să fi trecut de examenul pentru colonel plin? Una dintre problemele serviciilor speciale era că te cam scoteau din circuitul avansărilor. Se acorda o mare atenţie avansării la gradul meritat, lucru uşor pentru soldaţi, dar de multe ori foarte dificil pentru ofiţerii de carieră.

– Am început la Căutare-Salvare, iar apoi am trecut la Recunoaştere şi la Infanteria Marină. Cred că ştiţi despre ce e vorba.

– Pe ce zbori actualmente?

– Pe H-60 Huey, normal, şi pe H-53-uri. Pariez că nu aveţi aşa ceva, nu?

– Mi-e teamă că nu, spuse Chavez, devenind pe loc posomorît, cu un aer dezamăgit.

---

[1] Urs (engl.) (n. tr.).

– Escadrila 24 a Forțelor Aeriene de la RAF Mildenhall are aparate MH-60K și MH-53. Sînt sigur că putem să luăm cu împrumut de la ei. Fac parte din Flota 1 Operațiuni Speciale, cu baze aici și în Germania. Cel puțin, așa erau ultima oară.

– Nu, zău? spuse Clark.

– Pe bune, domnule „general". Îl cunosc pe comandantul flotei, generalul Stanislas Dubrovnik, alias *the Man*. Mare pilot! Dacă ai vreodată nevoie de un prieten mereu grăbit, el e!

– Am să țin minte. Și pe mai ce știi să zbori?

– Pe Night Stalker, normal, dar nu prea am văzut multe. Din cîte știu, pe aici nu e nici unul.

Chiar atunci aparatul Puma făcut un viraj și își aprinse luminile de aterizare pentru heliportul de la Hereford. Mallow se uită la jocul de manșă al pilotului și decise că era competent, cel puțin pentru zborul obișnuit.

– Nu sînt prea la curent tehnic cu aparatul MH-47 Chinook, oficial nu ni se permite să cunoaștem decît trei tipuri – tehnic, nu prea am voie să-l cunosc nici pe Huey, dar m-am născut practic într-un Huey, mă înțelegeți, domnule „general". Și la nevoie pot să manevrez și un MH-47.

– Domnule Bear, numele meu este John, spuse Clark, zîmbind.

Își dădea seama de la o poștă cînd avea de-a face cu un profesionist.

– Iar eu sînt Ding. Pe vremuri am lucrat și eu pe un 1-Bravo, dar m-a răpit Agenția. E vina lui, spuse Chavez. John și cu mine lucrăm împreună de ceva vreme.

– Bănuiesc că nu-mi puteți spune deocamdată mare lucru. Mă cam surprinde că nu v-am întîlnit niciodată. Am lansat o mulțime de „năluci" ici și colo, dacă mă înțelegeți.

– Ți-ai adus și pachetul? întrebă Clark.

Întreba de dosarul lui de personal.

Malloy bătu cu palma în sac.

– Da, domnule, și are o mulțime de chestii interesante.

Elicopterul ateriză. Șeful echipajului sări să deschidă ușile culisante. Malloy își înhăță bagajul, păși afară și se îndreptă spre

jeepul parcat chiar lîngă heliport. Acolo şoferul, un caporal, îi luă sacul şi i-l aruncă în spate. Ospitalitatea britanică nu se schimbase prea mult, observă Malloy. Îi întoarse salutul şi urcă şi el pe bancheta din spate. Ploaia se înteţea. *Iar vremea englezească tot mizerabilă este*, îşi continuă colonelul gîndul. *Un loc foarte neplăcut să zbori cu elicopterul, dar nu prea rău dacă vrei să te apropii fără să fii văzut, iar asta nu era deloc rău, nu?* Jeepul îi duse la ceea ce părea să fie clădirea cartierului lor general, în loc să-l ducă la casa lui. Oricine ar fi fost oamenii ăştia, erau tare grăbiţi.

– Frumos birou, John, spuse el, privind în jur. Chiar eşti pe post de general cu două stele.

– Eu sînt şeful, recunoscu Clark, dar subiectul este închis. Stai jos. O cafea?

– Oricînd, încuviinţă Malloy, primind o ceaşcă o clipă mai tîrziu. Mersi.

– Cîte ore? veni următoarea întrebare a lui Clark.

– În total? Ultima oară cînd le-am adunat, aveam 6742 de ore. Din astea, 3100 în operaţiuni speciale. Şi cam cinci sute în luptă.

– Atît de multe?

– Grenada, Liban, Somalia şi încă alte cîteva locuri, plus Războiul din Golf. Am pescuit patru piloţi şi i-am dus înapoi nevătămaţi, în timpul încăierărilor. Una dintre operaţiuni a fost chiar palpitantă, dar am avut ceva ajutor care mi-a netezit calea. Ştii, dacă o faci cum trebuie, meseria devine puţin cam plicticoasă.

– Bear, va trebui să-ţi fac cinste cu o halbă, spuse Clark. Dintotdeauna am avut o slăbiciune pentru oamenii de la SAR.

– Nu refuz niciodată o bere pe gratis. Englezii voştri sînt de la SAS?

– Cei mai mulţi. Ai lucrat cu ei vreodată?

– Doar exerciţii, aici şi la Bragg. Erau nişte soldaţi buni, semănau cu băieţii de la Recunoaştere şi cu amicii mei de la Bragg.

Clark îşi dădu seama că omul se voia generos, dar mai ştia că englezii de pe acolo nu voiau să fie comparaţi cu nimeni.

– Oricum, înţeleg că aveţi nevoie de un băiat pentru livrarea mărfii, corect?

– Cam aşa ceva. Ding, ia să-l ducem pe domnul Bear la locul ultimei operaţiuni.

– Înţeles, domnule C.

Chavez derulă uriaşa poză a castelului Ostermann pe masa de conferinţe a lui Clark şi începu informarea, în vreme ce în cameră intrau Stanley şi Covington.

– Mda, spuse Malloy, la sfîrşitul explicaţiilor. Chiar aveaţi nevoie de cineva ca mine pentru treaba asta, domnilor, spuse el, făcînd apoi o pauză. Ar fi mers o depunere cu coarda lungă, care să plaseze trei-patru oameni deasupra camerei... aici, spuse şi bătu cu degetul în fotografie. Acoperiş plat, numai bun.

– Asta am zis şi eu. Nu la fel de uşor cum e cu o coardă scurtă, dar probabil mai simplu, fu de acord Chavez.

– Da, e mai uşor dacă ştii ce ai de făcut. Băieţii tăi trebuie să înveţe să aterizeze în linişte, dar ce bine e să ai trei sau patru oameni în castel cînd îţi crapă buza! Atacul vostru a mers brici, aşa că-mi închipui că oamenii tăi ştiu să tragă şi să facă tot felul de alte lucruri.

– Destul de bine, confirmă Covington, cu o voce neutră.

În vreme ce Chavez trecea în revistă misiunea lui încununată de succes, Clark arunca rapid un ochi în dosarul de personal al lui Malloy. Căsătorit cu Frances Malloy, născută Hutchins, avea două fete, de zece şi opt ani. Soţia era infirmieră civilă, angajată la Marină. Iată un lucru uşor de aranjat. Sandy putea foarte uşor s-o ia la spitalul ei. Locotenent-colonelul Dan Malloy, de la Trupele Marinei SUA, merita cu prisosinţă să fie păstrat.

În ce-l priveşte, Malloy era intrigat. Oricine ar fi fost oamenii ăştia erau tari, nu glumă. Primise ordin să zboare în Anglia direct de la biroul CINC-SNAKE, de la „Big Sam“ Wilson în persoană, iar oamenii întîlniţi pînă acum păreau foarte serioşi. Cel mic, Chavez, îşi zise el, era, după cum văzuse la treaba din Viena, un tip foarte competent. Examinînd fotografia, îşi dădu seama că şi echipa fusese foarte bună, mai ales cei doi care se furişaseră pînă lîngă casă, ca să-i prindă pe ultimii băieţi răi din

spate. Invizibilitatea era o treabă foarte bună, dacă beneficiai de ea, dar se transforma în dezastru dacă erai descoperit. Treaba bună era, din cîte îşi dădea seama, că băieţii răi stăteau prost la capitolul dotare. Nu erau antrenaţi ca infanteriştii marini. Dar acest handicap era compensat de agresivitatea lor, însă nu cine ştie ce. Ca mai toţi oamenii în uniformă, Malloy îi dispreţuia pe terorişti, pe care-i considera nişte animale care meritau o moarte violentă şi imediată.

Apoi, Chavez îl duse la clădirea echipei lui, unde Malloy făcu cunoştinţă cu trupa, strînse mîini şi evaluă cele văzute. Da, erau serioşi, ca şi oamenii din Echipa-1 a lui Covington, din clădirea alăturată. Unii aveau privirea aceea înşelătoare, care evalua pe loc ce hram purtai şi decidea dacă erai un pericol. Nu că le-ar fi plăcut să ucidă sau să ciopîrţească, dar asta le era meseria, lucru care se vedea în modul în care priveau ei lumea. Pe Malloy îl evaluaseră din prima ca pe un potenţial prieten, un om demn de respectul şi încrederea lor, iar asta îl mişcase pe aviatorul de la trupele Marinei. El era tipul în care erau nevoiţi să se încreadă, care trebuia să-i ducă unde era nevoie rapid, nevăzut şi în siguranţă, iar apoi să-i ia înapoi în acelaşi mod. Restul turului prin baza de antrenament fu plictisitor pentru cineva îmbătrînit în meserie. Obişnuitele clădiri, interioare de avioane simulate, trei vagoane adevărate de tren de pasageri şi alte incinte în care obişnuiau să se antreneze; poligonul de tir, cu ţintele care se iveau (Malloy ştia că va trebui să tragă şi el aici, ca să demonstreze că avea ce căuta printre oamenii ăştia, pentru că orice om de la Operaţiuni Speciale trebuia să fie un bun ţintaş, aşa cum un infanterist marin trebuia să fie şi puşcaş). La prînz erau înapoi în clădirea-comandament a lui Clark.

– Ei, domnule Bear, ce zici? întrebă Rainbow Six.

Malloy zîmbi şi se aşeză pe scaun.

– Cred că m-aţi cam ameţit. Şi cred că aveţi o echipă bună aici. În concluzie, mă vreţi?

– Da, înclină Clark din cap, cred că te vrem. Începem mîine dimineaţă?

– Pe ce zbor?

– Am contactat oamenii de la Forțele Aeriene de care mi-ai vorbit. Ne vor împrumuta un MH-60 cu care poți să te joci.

– Așa se ajută vecinii între ei.

Asta pentru Malloy însemna că trebuia să demonstreze că era un bun pilot. Perspectiva nu-l tulbură prea tare.

– Dar familia mea? Sînt în misiune temporară?

– Nu, este baza ta permanentă. Vor veni cu obișnuitul pachet guvernamental.

– Mi se părea corect. E de lucru pe aici?

– Avem la activ două operațiuni, Berna și Viena. Nu știu cît de multe acțiuni de teren pe bune vom avea, dar antrenamentele de aici sînt foarte intense.

– Îmi place cum stă treaba, John.

– Vrei să lucrezi cu noi?

Întrebarea îl surprinse pe Malloy.

– Treaba asta e cu voluntari?

– Toți de aici sîntem voluntari, confirmă Clark.

– Ia te uită, domnule, spuse Malloy. Bun, trece-mă și pe mine!

– Pot să pun o întrebare?

Popov se afla la New York.

– Evident, spuse șeful, bănuind care putea fi întrebarea.

– Care este scopul tuturor acestor acțiuni?

– Încă nu este cazul să afli, veni răspunsul, așteptat, de altfel.

Popov înclină din cap, dînd de înțeles că se supune și e de acord.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnule, dar cheltuiți sume mari de bani, fără să văd vreun beneficiu.

Popov ridicase chestiunea banilor ca să vadă cum reacționa șeful lui.

Reacția fu una de sinceră plictiseală:

– Banii nu au importanță.

Deși răspunsul nu fusese neașteptat, nu se putea spune că nu-l surprinsese puțin pe Popov. În toată cariera lui din KGB-ul

sovietic, plătise cu țîrîita bani unor oameni care-și riscau viața și libertatea și care adesea primeau mult mai puțin decît dădeau, pentru că, de multe ori, materialele și informațiile furnizate erau mult mai prețioase decît banii dați. Dar acest om îi plătise deja lui Popov mai mult decît distribuise el în peste cincisprezece ani de activitate de teren – iar asta pentru nimic, pentru două eșecuri. Şi totuşi, pe figura lui nu se vedea nici urmă de dezamăgire, după cum își dădea seama Dimitri Arkadeevici. Despre ce dracu' era vorba în propoziție?

– Ce nu a mers în cazul ăsta? a întrebat șeful.

Popov ridică din umeri.

– Erau foarte motivați, dar au făcut greșeala să submineze reacția poliției, care a fost într-adevăr de mare clasă, își asigură el șeful. A fost mai bună decît mă așteptam, dar nu o surpriză totală. Multe agenții din lume au grupuri speciale antiteroriste.

– A fost poliția austriacă?

– Așa spune mass-media. Nu am anchetat mai departe. Ar fi trebuit?

O clătinare de cap.

– Nu, eram doar așa, curios.

Deci nu-ți pasă dacă operațiunile astea reușesc sau eșuează, își spuse Popov. *Atunci de ce dracu' le mai finanțezi?* Nu vedea nici o logică. Nici măcar una. Asta l-ar fi îngrijorat pe Popov... ar fi trebuit să-l îngrijoreze, dar nu era așa. Din aceste eșecuri, el se îmbogățea. Ştia cine finanța operațiunile și avea toate dovezile – banii – de care ar fi avut nevoie într-o instanță. Deci, omul ăsta nu putea să-i facă nimic. Trebuia să se ferească într-un fel de acest șef, nu? Popov avea contacte în comunitatea teroristă și putea foarte ușor să le întoarcă împotriva omului care-l plătea, nu? Ar fi fost foarte firesc ca acest om să se teamă, nu?

Şi totuși, nu părea. Atunci de ce se temea omul ăsta? Finanța niște crime sau, în acest caz, o tentativă de crimă. Era un om cu o bogăție și o putere imense, iar asemenea oameni se temeau să piardă bogăția și puterea mai mult decît se temeau

să-şi piardă viaţa. Şi asta îl ducea pe fostul ofiţer la aceeaşi întrebare: ce dracu' era cu toată treaba asta? De ce urmărea omorîrea unor oameni şi-i cerea lui s-o facă? Oare urmărea dispariţia tuturor teroriştilor rămaşi în viaţă? Ce noimă ar fi avut? Să-l folosească pe Popov drept momeală, drept *agent provocateur*, ca să-i aducă faţă în faţă cu echipele antitero ultra-antrenate ale diverselor ţări? Dimitri decise că n-ar strica să întreprindă o mică anchetă asupra şefului lui. N-ar trebui să fie prea greu, iar Biblioteca Publică din New York se afla la doar doi kilometri de Fifth Avenue.

– Ce fel de oameni erau?

– Poftim?

– Dortmund şi Fürchtner, preciză şeful.

– Nişte nebuni. Încă mai credeau în marxism-leninsm. Deştepţi în felul lor, inteligenţi, dar cu o judecată politică găunoasă. Nu au fost în stare să se schimbe într-o lume care s-a schimbat. Asta e periculos. N-au fost în stare să evolueze şi de asta au murit.

Nu era un epitaf prea reuşit, iar Popov ştia asta. Crescuseră studiind operele lui Karl Marx, Friedrich Engels şi ale celorlalţi – aceiaşi pe care-i studiase şi Popov în tinereţe, dar Popov ştia chiar din tinereţe mai bine adevărul, iar călătoriile prin lume îi întăriseră neîncrederea în aceşti teoreticieni ai secolului al nouăsprezecelea. Primul lui zbor într-un avion comercial de producţie americană, în care discutase prieteneşte cu oamenii de lîngă el, îl lămurise. Dar Hans şi Petra, ei bine, aceştia crescuseră în sistemul capitalist, gustaseră din toate binefacerile lui şi totuşi deciseseră că era un sistem care-i lipsea de ceva ce le trebuia. Poate că, într-un fel, şi ei fuseseră la fel ca el, nesatisfăcuţi, doritori de ceva mai bun, dar el dorise mai binele lui întotdeauna, în vreme ce ei voiau să-i aducă pe toţi ceilalţi în Paradis, să-i conducă şi să-i stăpînească în comunism. Iar pentru atingerea acestei viziuni utopice erau dispuşi să verse o mare de sînge nevinovat. Nebuni. Era clar că şeful lui acceptase versiunea lui mult abreviată a vieţii lor.

Drept dovadă, trecu la altele.

– Să stai în oraş cîteva zile! O să te chem cînd o să am nevoie de tine.

– Cum spuneţi, domnule.

Popov se ridică şi părăsi biroul, luînd următorul lift pînă la nivelul străzii. Ajuns acolo, decise să meargă spre sud, spre clădirea străjuită de doi lei: biblioteca. Plimbarea urma să-i mai liniştească gîndurile, plus că avea destule subiecte la care să mediteze. „Cînd o să am nevoie de tine" însemna o nouă misiune. Iar asta curînd.

– Erwin? Sînt George. Ce mai faci, prietene?

– A fost o săptămînă plină de evenimente, recunoscu Ostermann.

Medicul lui personal îl trecuse pe nişte tranchilizante care, spunea el, nu fuseseră prea eficiente. Mintea lui nu putea încă să uite groaza trăită. Totuşi, Ursel sosise acasă, chiar înainte de misiunea de salvare. În noaptea aceea el se culcase la ora 4.00, iar ea îl însoţise în pat, doar să-l ţină în braţe. În braţele ei tremurase şi plînsese, vărsîndu-şi toată groaza trăită, pe care pînă atunci putuse să şi-o stăpînească, pînă în momentul în care Fürchtner murise la mai puţin de un metru în stînga lui. Pe hainele lui se împrăştiase sînge şi ţesut uman. Hainele îi fuseseră luate la curăţat. Dengler trecuse prin ce era mai greu. Doctorii spuseseră că o săptămînă întreagă nu va mai fi în stare să vină la muncă. În ce-l privea pe el, Ostermann ştia că sigur avea să-l sune pe britanicul acela care venise cu propunerea de serviciu de securitate, mai ales după ce auzise vocile salvatorilor lui.

– Nici nu-ţi pot spune cît de satisfăcut sînt că ai trecut cu bine prin asta, Erwin.

– Mulţumesc, George, îi spuse el secretarului Trezoreriei Statelor Unite. Cred că apreciezi bodyguarzii mai mult decît săptămîna trecută.

– Bineînţeles. Cred că în curînd vor înflori afacerile pe această linie.

– Oare ar putea fi un plasament profitabil? întrebă Ostermann, cu un chicotit stingher.

– Nu asta am vrut să spun, răspunse Winston, aproape rîzînd.

Nu-i aşa că-i bine să poţi rîde de lucrurile astea?

– George?

– Da?

– Nu erau austrieci, cum s-a spus la televiziune şi în ziare. Mi-au spus să nu dezvălui acest lucru, dar tu nu se poate să nu ştii. Erau americani şi britanici.

– Ştiu, Erwin, ştiu cine erau, dar mai mult nu pot să-ţi spun.

– Le datorez viaţa, George. Cum pot să mă achit de o asemenea datorie?

– Asta sînt plătiţi să facă, asta le e meseria.

– *Vielleicht*, dar au salvat viaţa *mea*. Şi pe oamenii mei. Am faţă de oamenii ăştia o datorie personală. Cum aş putea să fac ceva pentru ei?

– Nu ştiu, recunoscu George Winston.

– Poţi să afli o metodă? Dacă ştii cine sînt, nu poţi găsi o metodă? Au copii, nu? Aş putea să le plătesc şcoala, aş putea să înfiinţez un fond, nu?

– Probabil că nu, Erwin, dar pot să mă interesez, spuse secretarul Trezoreriei, notînd ceva în agendă.

Cei de la securitate aveau să se enerveze, dar s-ar prea putea să existe vreo cale, printr-o firmă de avocatură din Washington, ca să li se piardă urmele. Lui Winston îi plăcea intenţia lui Erwin. Asta însemna că încă mai exista o urmă de *noblesse oblige*.

– Eşti sigur că te simţi bine, prietene?

– Mulţumită lor, mă simt bine, George.

– Minunat. Mulţumesc. Mă bucur că te-am auzit, prietene. Ne vedem data viitoare, cînd vin în Europa.

– Foarte bine, George. O zi bună!

– Şi ţie. Cu bine!

Winston apăsă pe cîteva butoane ale telefonului. Se putea verifica imediat.

– Mary, vrei să mi-l dai pe Ed Foley de la CIA?

10

SĂPĂTURI

Popov nu se mai documentase aşa de ani buni, dar îşi amintea cum se face. Despre şeful lui se scrisese mai mult decît despre mulţi politicieni. Normal, după Popov, pentru că omul făcea lucruri mult mai multe şi mai interesante pentru ţara lui şi pentru lume. Dar articolele erau mai mult despre afaceri, ceea ce nu îl ajuta prea mult, dincolo de o impresie generală asupra bogăţiei şi influenţei omului. Foarte puţine se scriseseră despre viaţa lui personală, cu excepţia faptului că era divorţat. Ciudată era şi viaţa asta. Fosta nevastă părea atît atrăgătoare, cît şi inteligentă, dacă era să se ia după fotografiile şi informaţiile apărute despre ea. Dacă era aşa, atunci păcat de femeile astea, îşi zise rusul. I se părea că bărbaţilor americani nu le plăcea să aibă sub acelaşi acoperiş femei de acelaşi calibru intelectual. Pe cei slabi îi intimidau şi numai un om slab putea fi deranjat de o femeie deşteaptă, conchise Popov.

Dar nimic nu făcea legătura dintre acest om şi terorişti sau terorism. Nu fusese niciodată atacat el în persoană, nici măcar nu intrase în vreun incident de stradă banal, conform lui *New York Times*. Dar, evident, asemenea incidente nu apăreau întotdeauna în ziare. Poate că era vorba de un incident care nu văzuse niciodată lumina zilei, dar care fusese suficient de important ca

să-i schimbe cursul vieții. Dar oare o asemenea întîmplare putea să rămînă necunoscută? Greu de crezut.

Probabil. Aproape sigur. Dar pentru un ofițer de carieră în informații, acest „aproape" era de-a dreptul îngrijorător. Avea de-a face cu un om de afaceri. Un geniu, atît în domeniul științific, cît și în conducerea unei importante corporații. Aparent, acolo se consumau pasiunile lui. Existau și fotografii ale respectivului cu diverse femei. Rareori aceeași de două ori, la diverse recepții cu caracter social sau de caritate. Toate erau femei drăguțe, remarcă Popov. Erau ca niște trofee, numai bune să le montezi pe perete, după care pornești la vînarea altora. Și-atunci, pentru ce fel de om lucra?

Popov fu obligat să recunoască faptul că nu știa răspunsul, ceea ce era cu atît mai tulburător. Viața lui devenise o carte de joc în mîinile unui om ale cărui motivații nu le înțelegea. Neștiind motivațiile, nu putea evalua nici pericolele operaționale cărora li se expunea pe termen lung. Dacă scopul acțiunilor va fi descoperit de alții, iar patronul lui va fi arestat, atunci și Popov era în pericol să fie arestat și acuzat de lucruri foarte grave. Ei bine, își spuse fostul ofițer KGB, înapoind bibliotecarei periodicele, există o soluție și în cazul ăsta. Avea deja bagajul făcut și două identități false gata să fie folosite. La cel mai mic semn că s-ar fi putut ivi o problemă, se va duce la aeroportul internațional și va ajunge în Europa în cel mai scurt timp posibil. Acolo o să dispară și o să trăiască din banii puși deoparte în contul bancar. Timp de cîțiva ani, putea duce o viață îndestulată. Poate chiar mai mult, dacă va găsi un consilier financiar competent. Pentru cineva cu un antrenament adecvat, nu era dificil să dispară undeva, pe suprafața pămîntului, își spuse el, făcînd drumul înapoi pe Fifth Avenue. Nu trebuia decît să fie avertizat cu cincisprezece-douăzeci de minute înainte. Dar cum poți să te asiguri că vei fi avertizat...?

Bill Tawney își dădea seama că poliția federală germană era la fel de eficientă. Toți cei șase teroriști fuseseră identificați în patruzeci și opt de ore, iar poliția știa deja multe despre ei, deși

încă erau în curs interogatoriile prietenilor, vecinilor şi rudelor. Informaţiile fuseseră înaintate austriecilor, iar de acolo ajunseseră la Ambasada Britanică de la Viena şi, mai departe, la Hereford. Pachetul includea o fotografie şi planul casei aflate în proprietatea lui Fürchtner şi Dortmund. Tawney observă că unul dintre membrii cuplului fusese un pictor de talent mediu. Raportul spunea că vindeau picturi unei galerii locale. Semnate, evident, cu un pseudonim. Probabil, îşi zise într-o doară omul lui Rainbow, tablourile acelea deveniseră şi mai valoroase. Mai avuseseră şi un computer, dar documentele de pe el nu erau de mare ajutor. Unul dintre ei, credeau investigatorii germani, probabil Fürchtner, scrisese lungi diatribe politice, care erau anexate, dar nu fuseseră încă traduse. Probabil că doctorul Bellow o să vrea să le citească, îşi zise. Altfel, prea puţine lucruri care să fi ieşit în evidenţă. Cărţi, multe din ele cu caracter politic, cele mai multe tipărite şi cumpărate în fosta RDG. Un televizor drăguţ, o combină stereo şi o grămadă de CD-uri cu muzică clasică. O maşină decentă, ca pentru clasa de mijloc, bine întreţinută şi asigurată la o companie locală, sub numele lor false, Siegfried şi Hanna Kolb. Nu avuseseră prieteni cu adevărat apropiaţi printre vecini, rămăseseră izolaţi; toate aspectele publice ale vieţii lor erau *in Ordnung* şi nu puteau să işte nici un comentariu. Şi totuşi, stătuseră acolo încordaţi ca nişte arcuri. Oare ce aşteptaseră? se întrebă Tawney.

Ce-i făcuse să se dezlănţuie? Poliţia germană nu avea nici o explicaţie. Un vecin spusese că fuseseră vizitaţi cu cîteva săptămîni înainte de cineva. Dar cine fusese acel cineva şi ce vrusese el, nimeni nu ştia. Nimeni nu notase numărul de înmatriculare, nici tipul maşinii, deşi transcrierea declaraţiei arăta că fusese o maşină de producţie germană, probabil albă, oricum de culoare deschisă. Tawney nu putea să evalueze valoarea informaţiei. Putea să fie cumpărătorul unei pînze sau un agent de asigurări. Sau cineva care pătrunsese în recluziunea lor şi le reamintise de viaţa lor anterioară, de terorism, de extrema stîngă.

Adeseori fusese nevoit, în decursul carierei lui de ofiţer de informaţii, să conchidă că nu avea ce concluzii să tragă pe baza

informațiilor existente. Îi spuse secretarei să dea la tradus scrierile lui Fürchtner, pentru ca el și doctorul Bellow să le analizeze ulterior. Mai mult nu avea ce face. Ceva îi trezise pe cei doi teroriști germani din somnul lor profesional, dar nu știa ce. Poliția federală germană înaintase o ipoteză, dar Tawney era circumspect. Fürchtner și Dortmund reușiseră să trăiască foarte bine ascunși într-o țară cu o poliție care știa să caute oameni. Cineva cunoscut și în care aveau încredere venise la ei și-i convinsese să pună la punct o misiune. Oricine ar fi fost, știa cum să-i contacteze, ceea ce însemna că încă exista o rețea teroristă organizată. Germanii spuneau acest lucru în raportul lor preliminar și sugerau aprofundarea anchetei pe baza informatorilor plătiți – o sabie cu două tăișuri în acest caz. Tawney își dedicase cîțiva ani din viață pentru pătrunderea în interiorul unor grupuri de teroriști irlandezi și avusese cîteva succese minore, amplificate la vremea aceea de raritatea lor. Dar, de atunci, în lumea teroriștilor acționase un principiu al selecției naturale. Cei proști muriseră, iar cei deștepți supraviețuiseră, iar după ce fuseseră vînați timp de aproape treizeci de ani de diverse poliții tot mai bine pregătite, teroriștii rămași erau cu adevărat inteligenți, iar cei mai buni dintre ei fuseseră antrenați chiar la centrul din Moscova, de către ofițeri KGB. Oare să pornească pe firul ăsta? se întrebă Tawney. Rușii de acum erau cooperativi, oarecum... Dar nu prea tare în privința terorismului, poate din cauza colaborării anterioare cu acești indivizi... Sau poate din cauză că dosarele fuseseră distruse, cum spuneau rușii mereu, lucru pe care Tawney nu-l crezuse niciodată. Asemenea oameni nu distrugeau niciodată nimic. Sovieticii avuseseră cea mai avansată birocrație, iar un birocrat pur și simplu nu putea să distrugă un dosar. În orice caz, solicitarea colaborării rușilor era mult deasupra nivelului lui de autoritate, deși putea să scrie o cerere, care putea să parcurgă vreo două nivele ierarhice pînă să moară pe masa vreunui funcționar civil din Foreign Office. Decise pe loc că merita să încerce. Măcar era un fir de urmat și le amintea celor de la Century House, aflați la cîteva străzi de Westminster, peste Tamisa, că era încă viu și-și făcea datoria.

Tawney puse toate hîrtiile, inclusiv însemnările lui, în dosarul de carton negru, după care se apucă să întocmească cererea deja menită respingerii. Nu putea decît să conchidă că încă există o rețea teroristă și că cineva care o cunoștea avea în continuare cheile spre acest tărîm neliniștit. Poate că germanii vor afla mai multe și poate că cele aflate de ei vor ajunge pînă pe biroul lui. Dacă se va întîmpla așa, oare John Clark și Alistair Stanley vor fi în măsură să organizeze o lovitură împotriva teroriștilor? Nu, probabil că era o treabă a poliției naționale sau municipale de la fața locului și asta era tot o probabilitate. Nu trebuia să fii cine știe ce șmecher ca să înhați pe cineva. La urma urmei, francezii tocmai o demonstraseră, în privința lui Carlos.

Ilici Ramirez Sanchez nu era deloc fericit, dar celula din închisoarea Santé nu fusese proiectată să-i asigure fericirea. Unul dintre cei mai temuți teroriști din lume, omorîse cu mîna lui oameni, așa cum ți-ai trage fermoarul, foarte firesc. Pe vremuri, avusese pe urmele lui toate polițiile și serviciile secrete din lume, cărora le rîsese în nas din siguranța caselor lui conspirative din Europa de Est. Acolo citise toate speculațiile din presă despre identitatea lui și despre cine îl angaja, împreună cu documentele KGB despre ce făceau serviciile secrete occidentale ca să-l prindă... Asta pînă la transformările din Europa de Est și dispariția susținerii la nivel de stat pentru acțiunile lui revoluționare. De aceea se dusese în Sudan, unde se hotărîse să trateze situația cu ceva mai multă seriozitate, adică trecînd pe la un salon de chirurgie estetică. Pentru asta apelase la un chirurg de încredere. Îl anesteziaseră...

...și se trezise la bordul unui avion cu reacție privat francez, prins în chingi de o targă, cu un francez care îi spusese dezinvolt *„Bonjour, Monsieur Chacal“*, cu zîmbetul radios al vînătorului care în sfîrșit prinsese în laț cel mai periculos tigru. În cele din urmă îl judecaseră pentru omorîrea unui ticălos de informator și a doi ofițeri francezi de contrainformații în 1975. Se apărase magistral, așa credea el. Nu conta prea mult, doar pentru orgoliul lui nemăsurat. Se declarase „revoluționar de profesie“ în fața

unei naţiuni care-şi făcuse revoluţia cu două sute de ani în urmă şi nu mai avea nevoie de încă una.

Partea cea mai urîtă era că fusese judecat ca un... infractor de drept comun, de parcă munca lui nu ar fi avut consecinţe politice. Încercase din răsputeri să arate acest lucru, dar procurorul îi refuzase categoric încadrarea politică. Mai rău, îşi ţinuse rechizitoriul pe un ton neutru, lăsîndu-şi dispreţul pentru mai tîrziu. Sanchez rămăsese demn în tot timpul procesului, dar simţise cum în interior se acumulase acea frică a animalului prins în capcană şi avusese nevoie de tot curajul lui ca să-şi păstreze o mină calmă. Rezultatul procesului nu fusese o surpriză pentru el.

În ziua cînd el se născuse, această închisoare era deja veche de o sută de ani, fiind construită pe temeliile unui turn medieval. Mica lui celulă avea o singură fereastră. Nu era suficient de înalt ca să ajungă la ea. Oricum, gardienii aveau o cameră de luat vederi şi-l supravegheau zi şi noapte, ca pe un animal foarte deosebit într-o cuşcă specială. Era cît se poate de singur. Nu avea dreptul la contacte cu alţi deţinuţi, iar afară din celulă ieşea doar o oră pe zi, la „mişcare", în curtea mohorîtă a închisorii. Carlos ştia că nu se putea aştepta la nimic spectaculos în restul vieţii, iar la acest gînd i se făcea pielea ca de găină. Cel mai neplăcut lucru era plictiseala. Avea cărţi de citit, dar nu putea să meargă nicăieri în afara celor cîţiva metri pătraţi ai cuştii dar, mai rău decît toate, toată lumea ştia că Şacalul era întemniţat pentru vecie şi putea, prin urmare, să fie uitat.

Uitat? El, de care se temuse odinioară o lume întreagă? Asta îl durea cel mai rău.

Îşi propuse să-şi contacteze avocatul. Discuţiile cu acesta încă aveau un caracter privat, iar avocatul lui cunoştea pe cîte cineva care putea fi sunat...

– Pornire, spuse Malloy.

Ambele motoare cu turbină se treziră la viaţă, iar rotorul cu patru pale porni să se rotească.

– Minunată zi, zise locotenentul Harrison prin intercom.

– Eşti aici de multă vreme? întrebă Malloy.

– Doar de cîteva săptămîni, domnule.

– Ei bine, fiule, acum ştii de ce au cîştigat englezii „Bătălia Angliei". Nimeni altcineva nu poate zbura pe vremea asta de rahat.

Pilotul se uită în jur. Nimeni. Plafonul de nori era mai jos de trei sute de metri, iar ploaia cădea în rafale. Malloy se uită pe indicatoarele de avarie. Toate sistemele aparatului erau pe verde.

– Am înţeles, domnule colonel. Cîte ore aveţi pe Night Hawk?

– Cam şapte sute. Îmi place mai mult ce poate Pave Low, dar ăstuia îi place să zboare. Şi e cazul să vedem asta cu ochii noştri, fiule.

Malloy împinse maneta şi Night Hawk se ridică puţin cam cu ezitări în vîntul care bătea cu cincizeci de kilometri la oră.

– Acolo în spate, sînteţi bine?

– Mi-am luat punga de borît, spuse Clark, spre amuzamentul lui Ding. Îl cunoşti pe unul Paul Johns?

– Colonelul din Forţele Aeriene de la Eglin? S-a pensionat cam de cinci ani.

– La el mă refer. Cît de bun e? întrebă Clark, mai mult ca să vadă ce era cu Malloy.

– Cel mai bun pe elicoptere, mai ales pe Pave Low. Parcă vorbea cu aparatul şi ştia să-l asculte, domnule. Îl ştii, Harrison?

– Doar după reputaţie, domnule, răspunse copilotul de pe scaunul lui din stînga.

– Un tip micuţ. Era tare şi la golf. Acum oferă consultanţă şi e mînă în mînă cu Sikorsky[1]. Ne vedem din cînd în cînd la Bragg. Bine, puiule, ia să vedem ce ştii să faci.

Malloy efectuă un viraj strîns spre stînga.

– Domnule, nimic nu se manevrează mai bine ca un 60. Sînt înnebunit după el. Ia zi, Clark, care-i misiunea?

– Clădirea poligonului, vreau o simulare de lansare pe coarda scurtă.

– De acoperire sau de asalt?

– Asalt, spuse John.

– Uşor. Vreun loc anume?

---

[1] Principalul producător mondial de elicoptere (n. tr.).

– Colțul de sud-est, dacă poți.

– Bun, am pornit.

Malloy împinse maneta spre stînga și înainte. Elicopterul căzu ca un lift rapid, îndreptîndu-se spre clădirea poligonului ca un șoim care ochise un fazan. Și, tot ca un șoim, se opri exact deasupra locului propus, trecînd la starea de staționare în aer atît de rapid, încît copilotul se întoarse uluit spre el.

– Ei, Clark, cum e?

– Nu e rău, fu de acord Rainbow Six.

După aceea, Malloy aplică toată puterea în rotor, ca să scape dracului din iadul simulat, și acceleră de parcă nu s-ar fi oprit nici o clipă deasupra clădirii.

– Pot să îmbunătățesc timpii după ce mă obișnuiesc cu oamenii tăi, văd cît de repede coboară și restul. Dar eu zic că e mai bună, ca principiu, lăsarea pe o coardă mai lungă.

– Asta atîta vreme cît nu-ți pierzi percepția profunzimii și nu ne pocnești de blestematul ăla de zid, interveni Chavez.

Remarca nimeri la țanc. Pilotul se întoarse cu o expresie îndurerată.

– Băiete, încercăm să evităm asta. Oameni buni, nimeni nu face mai bine ca mine manevra de coborîre pe corzi.

– E al dracului de greu, observă Clark.

– E, dar și eu mă pricep, nu glumă.

Era vizibil că omului nu-i lipsea deloc încrederea în el însuși. Chiar și locotenentului aflat pe locul din stînga i se părea că folosește prea multă putere, dar lua totul de bun, mai ales cînd vedea cum Malloy reușește să controleze și viteza, și urcarea dintr-o singură manetă de control. După douăzeci de minute, erau din nou la sol.

– Cam asta pot, oameni buni, le spuse Malloy după ce rotorul se opri. Să vedem, cînd începem antrenamentul adevărat?

– Mîine e bine? întrebă Clark.

– E bine, domnule general, să trăiți! Următoarea întrebare: facem exerciții pe Night Hawk, sau trebuie să mă obișnuiesc să zbor pe altceva?

– Mărturisesc că încă nu m-am gîndit la asta, spuse Clark.

– Ei bine, să știți că e o treabă serioasă. Fiecare elicopter în parte se simte altfel la mînă și asta contează mult atunci cînd îi las jos pe băieți, puse Malloy lucrurile la punct. Cel mai bine mă descurc pe ce v-am zis. Sînt aproape la fel de bun pe un Huey, dar e prea zgomotos în locuri strîmte. Pe alte aparate trebuie să mă acomodez. Pînă să mă simt bine pe ele, îmi ia cîteva ore de hîțînături.

Plus că mai trebuia învățate alte comenzi, dar asta Malloy nu o mai spuse, pentru că nu existau două aparate de zbor în lumea asta care să aibă cadranele, aparatele, manetele în același loc, lucru de care aviatorii se tot plîngeau de la frații Wright încoace.

– Dacă îi las pe băieți jos din elicopter, risc să-i omor – și pe mine o dată cu ei – ori de cîte ori îi las. Prefer să risc cît mai puțin. Dacă nu știați, sînt un tip foarte prudent.

– Am să mă ocup chiar azi de treaba asta, promise Clark.

– Neapărat.

Malloy îi salută cu o înclinare de cap și se duse spre vestiar.

Popov își oferi o cină de calitate la un restaurant italian aflat la doar jumătate de cvartal de imobilul în care se afla apartamentul lui, apoi se bucură de răcoarea lăsată peste oraș și în drum spre apartament pufăi încîntat un trabuc Montecristo. Mai avea multe de făcut. Obținuse benzile magnetice cu știrile care se refereau la ambele incidente teroriste instigate de el și voia să le studieze. În ambele cazuri, reporterii vorbeau limba germană – primul în dialect elvețian, celălalt austriac, dar el cunoștea limba ca un neamț adevărat, din Germania. Se așeză într-un fotoliu comod, cu telecomanda în mînă, dînd înapoi banda din cînd în cînd, pentru a-și lămuri ciudățeniile și studiindu-le benzile cu atenție, în timp ce mintea lui antrenată înregistra fiecare detaliu. Evident, cele mai interesante părți erau cele care prezentau echipele de asalt care rezolvaseră ambele incidente în două acțiuni decisive. Calitatea imaginilor era slabă. Televiziunea nu oferea înaltă calitate, mai ales în condiții de proastă iluminare, filmînd de la două sute de metri distanță. În prima bandă, cea de la Berna, erau doar nouăzeci de secunde de imagini cu echipa

înainte de atac. Partea asta fusese transmisă doar după evenimente, nu înainte. Oamenii se deplasau cu abilitatea unor adevăraţi profesionişti, într-un fel care-i amintea de baletul rusesc, atît de delicate şi de sigure erau mişcările bărbaţilor în haine negre care se furişau din stînga şi din dreapta. Apoi venise acţiunea, uluitor de rapidă, punctată de o mişcare bruscă a camerei la izbucnirea exploziilor. Da, cameramanii tresar întotdeauna în asemenea situaţii. Nici un zgomot de foc de armă. Deci, se folosiseră amortizoare. Asta pentru ca victimele să nu-şi dea seama după zgomot de unde se trăgea, deşi, în cazul respectiv, nu mai conta, pentru că teroriştii/infractorii mureau înainte ca informaţia respectivă să le mai fie de folos. Dar aşa se lucra în mod obişnuit. În afacerea asta lucrezi ca în sportul profesionist, doar că aici îţi rişti viaţa. Misiunea se terminase în cîteva secunde, echipa de asalt ieşise, iar poliţia intrase în bancă pentru a rezolva balamucul lăsat în urmă. Oamenii în negru nu se remarcaseră prin nimic. Nişte soldaţi disciplinaţi pe cîmpul de bătălie. Nici o strîngere de mînă fericită, nici o efuziune. Nu, erau prea bine antrenaţi pentru asta. Nici măcar o ţigară aprinsă... ba nu, unul îşi aprinsese pipa. După aceea veniseră nişte comentatori tîmpiţi de la televiziunile locale, care relataseră că o unitate de elită a poliţiei salvase vieţile tuturor celor din bancă, *und so weiter*, îşi zise Popov, ridicîndu-se să schimbe casetele.

Din păcate, cazul din Viena era şi mai prost prezentat la TV, date fiind condiţiile impuse de amplasarea casei individului. Altfel, o casă foarte frumoasă; probabil că şi Romanovii avuseseră asemenea case la ţară. Aici poliţia controlase echipele TV, lucru perfect de înţeles pentru Popov, dar nu tocmai folositor. Înregistrarea prezenta cu o regularitate monotonă şi enervantă faţada castelului, în vreme ce reporterul repeta la nesfîrşit că nu putea să spună prea multe cu poliţia pe capul lui. Banda prinsese mişcarea unor vehicule şi sosirea a ceea ce trebuia să fie echipa de asalt austriacă. Interesant, la sosire erau îmbrăcaţi civil... după asta se schimbaseră în hainele de luptă... Ăştia se îmbrăcau în verde... Nu, îşi dădu el seama, erau nişte combinezoane verzi peste hainele negre standard. Oare asta avea vreo semnificaţie...?

Austriecii aveau doi oameni cu puşti cu lunete, care dispăruseră rapid în maşinile care îi duseseră în spatele castelului. Liderul echipei nu era un tip mare, la fel cu cel de la Berna, îşi zise Popov. Era filmat de la mare distanţă aplecat asupra unor hîrtii – hărţi/diagrame/planuri ale casei şi terenul din jur, fără îndoială. Apoi, cu puţin înainte de miezul nopţii, dispăruseră toţi, lăsîndu-l pe Popov să se uite la o faţadă luminată ca ziua şi să asculte speculaţiile idioate ale unui comentator foarte prost informat. Iar apoi, îndată după miezul nopţii, un pocnet înfundat de la depărtare, urmat de alte două, linişte, apoi activitate febrilă a poliţiei în uniforme în faţa camerei. Douăzeci de poliţişti, înarmaţi cu pistoale-mitralieră uşoare, se repeziseră la uşa din faţă. Apoi reporterul spusese, de parcă nu era vizibil pentru toată lumea, că lucrurile începeau să se precipite, că era o acţiune în forţă, bla-bla-bla. Apoi nici un anunţ şi, îndată după aceea, ştirea că toţi ostaticii erau în viaţă şi că toţi criminalii muriseră. Altă porţiune fără nimic interesant, apoi apărea din nou echipa de asalt. Ca şi la Berna, nici un fel de felicitări. Unul dintre ei părea să pufăie dintr-o pipă, în timp ce altul discuta puţin cu un poliţist în haine civile, probabil acel căpitan Altmark, comandantul dispozitivului de pe teren. Probabil că cei doi se cunoşteau dinainte, pentru că discuţia fusese scurtă, după care şeful trupei paramilitare plecase. Exact ca la Berna. Da, amîndouă unităţile antiteroriste au învăţat după aceeaşi carte, îşi spuse Popov.

Mai departe, relatările de presă menţionau profesionalismul echipei speciale a poliţiei. La fel ca la Berna, dar asta nu-l miră, pentru că reporterii scriu aceleaşi bazaconii, indiferent de limbă şi naţionalitate. Cuvintele folosite în declaraţia de presă a poliţiei erau aproape identice. Ei bine, probabil că cineva antrenase ambele echipe, poate aceeaşi agenţie. Poate grupul german GSG-9, care, cu ajutor britanic, reuşise să rezolve incidentul cu avionul deturnat la Mogadiscio, cu douăzeci de ani înainte, antrenase echipele din ţările germanofone... Lui Popov, antrenamentul complet şi asaltul dus cu sînge rece de echipa de asalt îi miroseau a treabă nemţească, bine făcută. Se purtaseră ca nişte

mașini atît înainte, cît și după asalt, veniseră și plecaseră ca niște stafii, fără să lase în urmă nimic în afara cadavrelor teroriștilor. Oameni eficienți, polițiștii ăștia nemți, ca și germanofonii pe care îi antrenaseră. Popov, născut rus și impregnat de cultura rusă, nu îi iubea deloc pe nemți, națiune care omorîse atîția ruși, dar îi respecta pentru munca lor. Cît privește teroriștii omorîți, lumea nu avea să le ducă dorul. Chiar și cînd îi antrenase, în calitate de ofițer activ al KGB-ului sovietic, nu îi păsase prea mult de ei, nici lui, nici colegilor. Ei erau, dacă nu acei proști folositori de care vorbise Lenin pe vremuri, atunci măcar niște cîini antrenați să se năpustească la nevoie, dar fără a se bucura de încrederea celor care-i controlau pe jumătate. Nu fuseseră niciodată prea eficienți. Singurul lucru pe care reușiseră să-l facă fusese să oblige aeroporturile să-și instaleze detectoare de metal, lucru care le produsese multe necazuri călătorilor din lumea întreagă. Normal, le făcuseră viață grea israelienilor, dar hai să fim serioși, cît conta țărișoara aia la scară mondială? Și chiar în cazul evreilor, ce obținuseră? Evreii se adaptaseră cu repeziciune, iar acum El Al era cea mai sigură companie aeriană din lume, iar polițiștii erau mai bine informați pe cine să scruteze mai cu atenție. Iar dacă aceste măsuri eșuau, existau aceste echipe speciale antitero ale poliției, ca acelea din Berna și Viena. Antrenați de germani ca să omoare alți germani... Toți teroriștii pe care avea să-i trimită în misiuni se vor confrunta cu asemenea echipe antitero. Păcat, își zise Popov, întorcîndu-se la un canal TV, în vreme ce caseta se derula spre început. Nu aflase mai nimic din aceste casete, dar era un ofițer de informații bine antrenat și prin urmare un om complet. Își turnă un pahar de votcă Absolut, pe care o bea întotdeauna sec – Doamne, unde era votca lui Starka pe care o bea în Rusia? – și își lăsă mintea să prelucreze informațiile în vreme ce se uita la un film la televizor.

– Da, domnule general, știu, spuse Clark la telefon, noaptea următoare, fix la 1.05, blestemînd fusele orare.

– Știi că și asta intră tot în bugetul meu? îi atrase atenția generalul Wilson.

CINC-SNAKE avea dreptate. Mai întîi îți cereau un om, apoi aparate și uite că voiau să le dai și bani.

– Aș putea să încerc să apelez la Ed Foley, domnule, dar ceea ce ne trebuie se află la dumneavoastră, anume echipament de antrenament. Ne-ați trimis un om foarte bun, adăugă Clark, sperînd să mai domolească binecunoscuta ursuzenie a lui Wilson. Fără mare folos.

– Normal că e bun! Altfel nu lucra cu mine din capul locului!

Doamne, la bătrînețe te prostești, devii îngăduitor, își spuse John. *Uite-l cum laudă pe cineva de la Infanteria Marină*. Lucru foarte ciudat pentru un mîncător de șerpi de la Armata Terestră, plus fost comandant al Corpului XVIII Aeropurtat.

– Domnule general, știți desigur că avem deja la activ două misiuni. Cu toată modestia, oamenii mei au avut un comportament de excepție. Înțelegeți, trebuie să mă bat pentru ei.

Asta reuși să-l impresioneze pe Wilson. Amîndoi erau comandanți, amîndoi aveau o slujbă, o misiune, și amîndoi aveau niște oameni pe care-i comandau și îi apărau.

– Clark, îți înțeleg poziția. Crede-mă. Dar nu mai pot să-mi antrenez oamenii dacă-mi iei aparatele.

– Dar dacă le folosim distribuit? veni John cu ramura de măslin.

– Da, dar îmi uzezi un Night Hawk nou-nouț!

– Bine, dar gîndiți-vă că vă antrenez oamenii. După ce se termină toată treaba asta, aveți un echipaj de elicopter de prima mînă, care va lucra cu oamenii dumneavoastră de la Fort Bragg – iar pentru dumneavoastră cheltuielile de antrenament vor fi mici.

Da, cred că am procedat bine, își spuse Clark.

Aflat la Baza Aeriană MacDill, Wilson își spuse că nu avea rost să se opună. Rainbow era o organizație beton, toată lumea o știa. Clark ăsta reușise mai întîi să convingă CIA-ul, apoi pe președinte în persoană. La care se adăuga faptul că, uite, avuseseră două misiuni, ambele reușite, deși la a doua lui personal i se păruse că băieții avuseseră baftă. Iar Clark era un tip deștept, plus că părea să fie un bun comandant; nu învățase deocamdată că a fi șef într-o unitate militară modernă înseamnă să ții cu

dinţii de fiecare bănuţ, mai dihai ca un contabil înrăit, mai mult decît să-ţi conduci trupele sau să le pregăteşti pentru bătălie. Asta îl rîcîia tare pe Sam Wilson, care era încă tînăr pentru cele patru stele ale lui, care era de meserie soldat şi, dar-ar dracu', voia să rămînă soldat, în timp ce şefii cei mari nu voiau să audă de asta, cu toate că omul era şi în formă fizică şi doritor. Mai neplăcut era că această unitate Rainbow promitea să-i sufle o grămadă de cazuri interesante. Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale avea misiuni în toată lumea, dar faptul că Rainbow era o organizaţie internaţională însemna că acum apăruse un concurent care, fiind oarecum neutru politic, era mai de dorit în ţările care doreau servicii speciale. Clark ăsta putea să-i ia pîinea, lucru inadmisibil pentru Wilson.

Dar parcă avea de ales...

– Bine, Clark, poţi să-mi foloseşti aparatul cît timp unitatea-mamă poate să-l împartă cu tine şi cît timp folosirea lui nu încurcă misiunile unităţii. Clar?

– Da, domnule, am înţeles, confirmă Clark.

– Trebuie să vin să văd şi eu chestia asta, spuse Wilson.

– Mi-aţi face o mare plăcere, domnule general.

– Rămîne de văzut, mormăi Wilson, întrerupînd convorbirea.

– Al dracului ticălos, şuieră John.

– Într-adevăr, încuviinţă Stanley. Dar să nu uităm că ne-am băgat exact pe felia lui.

– E felia noastră acum, Al.

– Da, este, dar nu cred că ar trebui să ne aşteptăm să-i placă.

– E mai tînăr şi mai dur ca mine, vrei să spui.

– E cu cîţiva ani mai tînăr. Iar eu personal n-aş vrea să-mi fac un duşman din acest domn, zîmbi Stanley. John, se pare că războiul e pe cale să se încheie, iar tu ai ieşit învingător.

Clark îşi permise un zîmbet şi un chicotit.

– Da, Al, dar e mai uşor să mergi pe teren şi să omori oameni.

– Corect.

– Ce face acum echipa lui Peter?

– Exerciții cu coarda lungă.

– Să mergem să vedem și noi, spuse John, bucuros că găsise ceva ca să plece de la hîrțoage.

– Vreau să ies de aici, îi spuse el avocatului.

– Înțeleg că vrei, prietene, răspunse avocatul, aruncînd o privire în jur.

În Franța, ca și în America, legea spunea că discuțiile între client și avocat erau strict confidențiale și că nu se pot înregistra și nici folosi în instanță, dar nici unul dintre cei doi nu avea încredere că francezii respectau legea, mai ales după modul în care DGSE – serviciul secret francez – reușise să-l aducă pe Ilici în fața justiției. După cum puteau depune mărturie mulți teroriști internaționali și activiștii Greenpeace, DGSE nu era deloc dispus să respecte legile lumii civilizate.

Oricum, în cameră mai erau și alții la vorbitor, plus că nu aveai cum să plasezi microfoane direcționale. Iar cei doi nu luaseră loc pe scaunele oferite de gardieni, preferînd un loc mai lîngă fereastră; pretextaseră că aveau nevoie de lumină naturală. Evident însă că și masa lor putea fi bine dotată cu microfoane.

– Trebuie să-ți spun că împrejurările condamnării tale nu ne vor permite să facem recurs prea ușor, spuse avocatul.

Nu era o noutate pentru client.

– Sînt conștient de asta. Vreau să suni pe cineva în numele meu.

– Pe cine?

Șacalul îi dădu un nume și un număr.

– Spune-i că dorința mea este să fiu eliberat.

– Nu pot să fiu părtaș la o infracțiune.

– Sînt conștient și de acest lucru, spuse Sanchez cu răceală. Mai spune-i și că recompensa va fi mare.

Se zvonea, dar nu se știa cu siguranță, că Ilici Ramirez Sanchez reușise să pună deoparte o sumă frumușică de bani, rezultați din operațiunile de pe cînd era om liber. Cei mai mulți proveniseră din atacul asupra miniștrilor OPEC adunați în Austria, cu aproape douăzeci de ani în urmă, ceea ce explica de ce

el şi grupul lui fuseseră foarte atenţi să nu omoare nici un om important, în ciuda haosului politic pe care l-ar fi putut provoca astfel, ceea ce îl ajutase, pentru că devenise celebru, şi în acelaşi timp îi adusese şi laude. Chiar şi pentru acest tip de oameni, afacerile erau afaceri. Iar cineva şi-a plătit atunci datoria faţă de Ilici, îşi zise avocatul.

– Ce ar mai trebui să-i spun?

– Atît. Dacă va avea un răspuns pe loc, mi-l vei transmite, spuse Şacalul.

Avea încă în ochi acea intensitate, acea privire rece şi distantă.

Iar avocatul se întrebă pentru a mia oară ce-l făcuse să ia acest client. Apărase un lung şir de clienţi cu cauze radicale, de unde şi faima, care-i adusese o grămadă de clienţi obişnuiţi, care-i aduseseră o grămadă de bani. Evident, exista un anume grad de periculozitate. Recent se ocupase de trei cazuri mari legate de narcotice, le pierduse pe toate trei, iar clienţilor nu le plăcea deloc ideea că-şi vor petrece următorii douăzeci de ani în închisoare şi chiar îi spuseseră lucrul ăsta. Oare să fi aranjat să-l omoare? Se mai întîmplase în cîteva cazuri, în America şi în alte părţi. În acest caz, probabilitatea era mult mai mică. Nici traficanţilor nu le promisese decît că va face pentru ei tot ce-i va sta în putinţă. Acelaşi lucru i-l promisese şi lui Carlos Şacalul. După condamnarea lui, avocatul venise în cuşcă pentru a-i prezenta şansele – nule – ale unui recurs. Înaltele curţi franceze nu aveau milă faţă de un om care comisese crime pe teritoriul Franţei şi se mai şi lăudau cu asta. Acum omul se răzgîndise şi decisese supărat că nu voia să se bucure de închisoarea pe viaţă. Avocatul ştia că va transmite mesajul mai departe, că aşa trebuia, dar oare asta nu însemna complicitate la o infracţiune?

Nu, decise el. Să-i spui unui cunoscut al clientului că acesta din urmă vrea să iasă din închisoare – cine n-ar vrea să fie eliberat? Iar mesajul era echivoc, avea mai multe înţelesuri posibile. Ajutorul la un eventual apel, prezentarea unor dovezi noi, care să-l disculpe, orice. Îl plus, ceea ce-i ceruse Sanchez să facă era o informaţie confidenţială conform legii, nu?

– Am să transmit mesajul dumneavoastră, îi promise el clientului.

– *Merci*.

Era o priveliște frumoasă, chiar și pe întuneric. Elicopterul MH-60K Night Hawk apăru cu o viteză de cincizeci de kilometri pe oră, la aproape șaizeci de metri deasupra solului, apropiindu-se de clădirea poligonului de tir din sud, contra vîntului, plutind lin, nu ca la o manevră tactică. Dar sub elicopter atîrna o funie neagră de nailon, lungă de vreo cincizeci de metri, pe care și cele mai bune vizoare de noapte abia o reperau, iar la capătul ei se aflau Peter Covington, Mike Chin și încă un membru al Echipei-1, care pendulau liber sub aparatul Sikorski, în costumele lor de *ninja*. Elicopterul, zburînd lin, de parcă era pe șine, ajunse în dreptul zidului. Apoi ridică botul și se opri. Cei legați de coardă pendulară înainte, ca într-un joc de copii, iar apoi, la limita superioară a arcului, o luară înapoi. Ajunseră la poziția de echilibru, după care următoarea pendulare, ajutată și de inerția mișcării elicopterului, îi aduse pe acoperiș. Instantaneu, Covington și oamenii lui își desfăcură carabinierele rapide și căzură pe acoperiș. Diferența de viteză dintre picioarele lor și acoperișul staționar nu lăsă să se producă nici un zgomot. Abia ajunseră, că elicopterul lăsă botul în jos, continuîndu-și drumul înainte. Un observator de la sol cu greu și-ar fi dat seama că era altceva decît de un zbor lin deasupra clădirii. Iar noaptea era aproape invizibil, chiar și cu vizoarele pentru întuneric.

– Al naibii de bine, spuse Al Stanley. Nici un sunet.

– E bun, nu se laudă, observă Clark.

De parcă ar fi auzit comentariile, Malloy întoarse elicopterul și le făcu celor de la sol un semn cu degetul mare în sus, continuîndu-și apoi turul pentru restul simulării. Într-o situație reală, acest tur ar fi fost necesar pentru cazul în care era nevoie de o evacuare de urgență – și, mai mult, pentru ca lumea de la sol să se obișnuiască cu ideea că deasupra lor era un elicopter și că acesta făcea parte din peisaj, pierdut pe fundal, neinteresant ca un copac. Toată lumea din domeniu se minuna în continuare

cum se putea întîmpla cu adevărat un asemenea lucru. Dar asta era firea omului. Dacă într-o parcare intra un tanc, după o zi sau două toţi îl tratau ca pe o altă maşină şi gata. Trioul de trăgători al lui Covington se deplasă pe acoperiş cîteva minute, apoi dispăru în interiorul clădirii şi ieşi în cîteva secunde pe uşa din faţă.

– Bine, Bear, aici Six, exerciţiu încheiat. Înapoi la ferma de păsări, domnule colonel. Terminat.

– Înţeles, Six, Bear se întoarce. Terminat, veni răspunsul concis.

Aparatul Night Hawk îşi întrerupse traiectoria circulară şi se îndreptă spre heliport.

– Ce crezi? îl întrebă Stanley pe maiorul Covington.

– E al dracului de bun. Parcă am coborît de pe scara trenului pe peron. Malloy ştie meserie. Maistre?

– Domnule, puneţi-l pe statul de plată, confirmă şi maistrul militar Chin. E un tip cu care se poate lucra.

– Aparatul a fost foarte bine poziţionat, spunea Malloy douăzeci de minute mai tîrziu, la club.

Încă purta costumul de zbor verde din nomex, iar în jurul gîtului avea, ca orice bun aviator, o eşarfă. Dar Clark nu cunoştea tradiţia.

– Ce-i cu chestia asta?

– Asta? Este o eşarfă A-10. Unul dintre tipii pe care i-am salvat în Kuweit mi-a dat-o. M-am gîndit că o să-mi poarte noroc, aşa că o port în toate misiunile.

– Cît de grea e manevra aceea de tranziţie? îl întrebă Covington.

– Trebuie să te sincronizezi foarte bine şi să „citeşti" vîntul. Ştii ce mă ajută să mă pregătesc pentru aşa ceva?

– Spune-mi, zise Clark curios.

– Pianul, zîmbi Malloy, zîmbind şi sorbind din halba de bere. Nu mă întrebaţi de ce, dar întotdeauna zbor mai bine după ce cînt puţin la pian. Poate că e ceva legat de mobilitatea degetelor. Oricum ar fi, ne-au dat un elicopter foarte bine pus la punct. Cablurile de control au tensiunea ideală, duzele la fel.

Trebuie să mă întîlnesc cu echipa de întreţinere la sol să le fac cinste. Ştiu cum să pregătească un elicopter. Bună echipă!

– Sînt buni, aprobă şi locotenentul Harrison.

Acesta din urmă aparţinea Flotei 1 de Operaţiuni Speciale şi, prin urmare, din punct de vedere tehnic, el răspundea de elicopter. Dar acum era în culmea fericirii că avea ocazia să fure meserie de la unul ca Malloy.

– Jumătate de bătălie e cîştigată dacă ai poziţionat elicopterul ca lumea, continuă Malloy. Cu ăsta parcă aş vorbi, parcă m-ar auzi.

– Ca o puşcă bună, remarcă Chin.

– Beau pentru asta, maistre, spuse Malloy, salutînd cu halba ridicată. Ia să vă aud, băieţi, spuneţi-mi şi mie cum a fost în primele două misiuni!

– Creştinii 10, leii 1.

– Pe cine aţi pierdut?

– Asta a fost la Berna. Un ostatic omorît înainte să apărem noi la faţa locului.

– Nişte fomişti?

– Cam aşa, dădu Clark din cap. Greu de categorisit, greu de spus de ce l-au omorît. Eu credeam că erau simpli spărgători de bănci, dar investigaţiile ulterioare au arătat că indivizii au un trecut terorist. Evident, se poate să fi vrut să adune nişte bani pentru cauză. Doctorul Bellow nu a reuşit nici pînă acum să înţeleagă complet.

– Oricum ai lua-o, tot criminali sînt, n-are importanţă cum îşi zic, spuse Malloy. Am ajutat la antrenarea piloţilor de elicopter ai FBI-ului, aşa că am stat cîteva săptămîni la Quantico şi am lucrat cu Echipa de Salvare a Ostaticilor. Ne-au ţinut cursuri de îndoctrinare psihologică. A fost foarte interesant. Apropo, doctorul Bellow de care spuneai e Paul Bellow, care a scris trei cărţi?

– El e.

– Deştept!

– Păi de asta e aici, domnule colonel, spuse Stanley, făcînd semn să mai vină un rînd de băutură.

– Problema este că nu ai nevoie să ştii despre ei decît un singur lucru, spuse Malloy, redevenind colonel al Corpului de Infanterie Marină a Statelor Unite.

– Corect, spuse maistrul Chin. Trebuie să ştii cum să-i cotonogeşti.

The Turtle Inn Bar & Lounge era un local pe Strada Columbus, undeva între Strada 68 şi Strada 69. Era bine cunoscut şi apreciat de către localnici şi turişti. Muzica era dată tare, dar nu prea tare, zona era luminată, dar nu foarte. Băutura era ceva mai scumpă decît în alte părţi, dar suplimentul de preţ era justificat de atmosfera de aici. Care atmosferă, spunea patronul, era nepreţuită.

– Şi zi aşa, spuse bărbatul, sorbind din romul cu Coca Cola. Locuieşti pe aproape?

– Tocmai m-am mutat, răspunse femeia, sorbind din băutura ei. Caut o slujbă.

– Ce ştii să faci?

– Secretariat de avocatură.

Se auzi un rîs.

– Sînt o grămadă de posibilităţi aici. Avem mai mulţi avocaţi decît şoferi de taxi. De unde spui că eşti?

– Des Moines, Iowa. Ai fost vreodată pe acolo?

– Nu, eu sînt de pe aici, răspunse omul.

Minţea. Se născuse în Los Angeles, cu treizeci de ani în urmă.

– Sînt contabil la Peat Marwick.

Şi asta era o minciună. Dar un bar de burlaci era prin definiţie un loc în care se minţea şi toată lumea ştia asta.

Femeia avea douăzeci şi trei de ani, era proaspăt ieşită din şcoala de secretariat juridic, avea păr castaniu şi ochi căprui, trebuia să mai dea jos vreo şapte kilograme, dar era destul de atrăgătoare, dacă-ţi plăcea genul. Cele trei băuturi date pe gît arătau că rezista la întreceri de cursă lungă.

– Ai mai fost pe aici vreodată?

– Nu, e prima oară, dar tu?

– Vin de cîteva luni, e un loc minunat ca să te întîlneşti cu lumea.

Altă minciună, dar într-un loc ca acela minciunile veneau de la sine.

– Muzica e puțin cam tare, spuse ea.

– În alte locuri e și mai rău. Stai pe aproape?

– La trei străzi mai spre nord. Am luat o mică garsonieră, am subînchiriat-o. Îmi sosesc și lucrurile în cîteva săptămîni.

– Vasăzică, practic, încă nu te-ai mutat.

– Așa e.

– Atunci, bun venit la New York...?

– Anne Pretloe.

– Kirk Maclean.

Dădură mîna, iar el i-o reținu puțin mai mult decît ar fi fost necesar, ca ea să-i simtă căldura, condiție necesară pentru afecțiunea pe care trebuia s-o declari brusc. În cîteva minute, dansau, ceea ce acolo însemna să te lovești în întuneric de alte perechi. El continua să fie șarmant, iar ea să zîmbească în sus, căci el avea un metru optzeci. *În alte condiții, toate astea ar fi putut evolua într-o relație*, își zise Kirk. *Dar nu acum*.

Barul se închise după ora 2.00, iar el o însoți. Era beată bine; băuse în total șapte pahare, combinate cu alunele și covrigii oferiți cu generozitate de bar. El personal trăsese mult de cele trei pahare ale lui și consumase o grămadă de alune.

– N-ai vrea să te conduc acasă? întrebă el, după ce ajunseră pe trotuar.

– E doar la trei străzi.

– Annie, e tîrziu și ne aflăm în New York. Da? Trebuie să afli unde se poate merge și unde nu. Hai, zise el, conducînd-o după colț.

Avea un BMW, parcat la jumătatea drumului spre Broadway. Îi deschise galant ușa și apoi urcă și el.

– O duci bine, remarcă Anne Pretloe, uitîndu-se prin mașină.

– Normal, o grămadă de lume vrea să înșele Fiscul.

Porni mașina și se îndreptă spre intersecție, virînd în direcția greșită, fără ca ea să-și dea seama, după atîtea băuturi. O luă pe Broadway la stînga și zări pe loc dubița albastră parcată într-un loc izolat. Parcurse jumătate de cvartal și începu să aprindă

intermitent farurile. Opri maşina şi apăsă pe butoanele care deschiseră geamul din partea lui şi pe cel din partea ei.

– Hei, spuse el, dar îl cunosc pe acest om.

– Poftim? răspunse Pretloe, puţin nedumerită de cele auzite şi de ce se întîmpla.

Oricum, era prea tîrziu ca să poată reacţiona.

– Salut, Kirk, spuse omul din dubiţa cu geamuri fumurii, după ce coborî geamul.

– Salut, amice, răspunse Maclean, ridicînd degetul mare.

Omul din dubiţă se aplecă şi scoase din mînecă un spray cu aerosoli. Apăsă pe butonul de plastic roşu şi-i administră lui Anne Pretloe în faţă o doză de eter. Ochii fetei se deschiseră mari pentru o clipă, din cauza şocului şi a surprizei. Se întoarse ca să se uite la Kirk timp de o secundă lungă, după care se înmuie de tot.

– Omule, fii atent cu medicamentele, fata are o grămadă de băutură la bord!

– Nici o problemă.

Bărbatul bătu în tabla dubiţei, din care apăru un altul. Acesta se uită în lungul străzii după vreo maşină de poliţie, apoi deschise uşa din dreapta şi o ridică pe Anne Pretloe, ducînd-o la uşa din spate a dubiţei, unde fu urcată lîngă o altă tînără, cam acelaşi gen. Maclean plecă, lăsînd în urma lui în noapte o uşoară dîră de eter, cotind spre dreapta, pe West Side Highway şi înapoi pe George Washington Bridge. Deci pusese mîna pe două, iar ceilalţi făcuseră rost de alte şase în total. Încă trei şi această parte a operaţiunii, cea mai periculoasă, era terminată.

II

INFRASTRUCTURA

Avocatul sunase la numărul indicat. Nu fusese surprins să vadă că se lăsase cu un prînz la restaurant, unde un bărbat în jur de patruzeci de ani îi pusese cîteva întrebări simple, după care plecase înainte să vină la masă căruciorul cu desertul comandat. Asta îi limita la maximum implicarea și eventualele necazuri. Plătise cu bani gheață și se întorsese la birou, chinuit de întrebarea dacă nu cumva făcuse ceva, dacă nu cumva inițiase cine știe ce nenorocire. Răspunsul la ambele era clar: habar n-avea. Era echivalentul intelectual al unui duș după o zi grea, în care transpirase. Deși nu era satisfăcut, la urma urmei era avocat și era obișnuit cu vicisitudinile vieții.

Interlocutorul lui părăsise restaurantul și luase metroul, schimbînd de trei ori trenurile înainte de a urca în cel care avea să-l ducă acasă, în apropierea unui parc cunoscut pentru prostituatele care-și așteptau clienții să le ia în mașini. Dacă exista un loc în care puteai face un rechizitoriu al societății capitaliste, atunci aici era, își zisese el, deși tradiția era mai veche decît sistemul economic în cauză. Acolo mișunau criminalii în serie și femeile aproape despuiate, cu haine pe care să le poți da jos într-o clipită, ca să nu pierzi timpul. Își întoarse scîrbit capul și se îndreptă spre apartamentul lui, unde, dacă avea noroc, era

aşteptat. Se părea că norocul îşi întorsese faţa spre el. Unul dintre oaspeţi făcuse cafea.

– Aici trebuie să ne oprim, spuse Carol Brightling, deşi ştia că nu avea să fie aşa.

– Desigur, doamnă doctor, spuse oaspetele ei, sorbind din cafeaua OEOB. Dar cum dracu' să i-o vindem chiar lui?

Peste măsuţă era întinsă o hartă: estul Golfului Prudhoe, din Alaska, o zonă de tundră, de două mii de kilometri pătraţi. În privinţa locului aceluia, geologii de la British Petroleum şi cei de la Atlantic Richfield – cele două companii care exploatau zăcămîntul North Slope din Alaska, care construiseră conducta şi deci făcuseră posibil dezastrul lui Exxon Valdez – îşi anunţaseră verdictul: zăcămîntul, numit AARM, era cel puţin de două ori mai mare decît cel de la North Slope. Raportul, care încă era semisecret în lumea industrială, sosise la Casa Albă cu o săptămînă în urmă şi era confirmat şi de datele de la United States Geological Survey, agenţia federală care avea aceeaşi misiune. Aceleaşi erau şi părerile geologilor, care spuneau că zăcămîntul se putea întinde mult spre est, de-a lungul graniţei cu Canada; cît de mult spre nord, nu se ştia, pentru că în Canada nu începuseră prospecţiunile. Concluzia raportului rezumativ era că zăcămîntul respectiv ar fi putut rivaliza cu cel din Arabia Saudită, singura problemă fiind că transportul era mult mai dificil, cu excepţia faptului că exista deja conducta transalaskană şi că noile cîmpuri petrolifere aveau nevoie de doar cîteva sute de kilometri de conducte. Iar asta, conchidea cu aroganţă raportul, urma să producă un impact ecologic minor. Ca şi conducta cea mare, mai spunea raportul.

– Da, minor, cum a fost tancul ăla petrolier, mormăi doctorul Brightling, bîndu-şi cafeaua de dimineaţă.

Tancul eşuat omorîse mii de păsări marine nevinovate şi sute de vidre de mare şi, în plus, acoperise cu o pată neagră cîteva sute de kilometri pătraţi de teritoriu natural virgin.

– Dumnezeule, dacă trece de Congres, o să fie un dezastru, Carol. Caribu, păsări, toţi prădătorii. Acolo sînt urşi polari şi

bruni, urşi grizzly de şes, iar mediul e delicat ca un nou-născut. Nu le putem permite companiilor petroliere să intre acolo!

– Ştiu, Kevin, răspunse consilierul prezidenţial pentru ştiinţă, cu o înclinare hotărîtă de cap.

– Distrugerile poate că nu vor fi *niciodată* reparate. Zona asta permanent îngheţată e cel mai delicat ecosistem de pe suprafaţa planetei, spuse şi preşedintele de la Sierra Club, continuînd în maniera lui teatrală. Avem o datorie faţă de noi înşine, faţă de copiii noştri, faţă de *planeta* asta a noastră! Proiectul ăsta de lege trebuie *înăbuşit* din faşă! Nu-mi pasă cît o să ne ia, dar trebuie *distrus!* Tu trebuie să-l convingi pe preşedinte să renunţe la orice urmă de susţinere pentru proiect. Nu putem permite această siluire a mediului înconjurător.

– Kevin, trebuie să fim deştepţi dacă vrem să reuşim. Preşedintele vede toate astea ca pe o balanţă de plăţi bugetare. Petrolul produs aici ne permite să nu mai dăm bani la alţii. Mai rău, el dă crezare companiilor petroliere, care spun că sapă după ţiţei şi îl transportă fără să mişte o frunzuliţă şi că, dacă accidental apare vreo scurgere, o rezolvă cît ai bate din palme.

– Asta e partea cea mai gogonată şi o ştii bine, Carol, rosti Kevin Mayflower cu dispreţ la adresa companiilor petroliere.

Nenorocita lor de conductă petrolieră era o cicatrice sîngerîndă pe pămîntul din Alaska, o linie de oţel care traversa cele mai frumoase zone de pe Pămînt, un afront la adresa Naturii însăşi. Şi toate astea pentru ce? Pentru ca oamenii să conducă maşini cu motor, care să polueze şi mai mult planeta, doar pentru că le e lene să meargă la slujbă pe propriile picioare sau pe bicicletă. Sau pe cai. (Mayflower nu se gîndi că venise la Washington cu avionul în loc să sară în şaua unui cal din rasa Appaloosa şi că de la aeroport închiriase o maşină care acum era parcată lîngă Aripa de Vest a Clădirii Administrative.) Nu se gîndea decît că tot ce atingeau companiile petroliere se transforma în ruină. Murdăreau totul în cale. Înnegreau Pămîntul, scoţînd din el ceea ce ei socoteau a fi resurse preţioase, petrol sau cărbune, săpînd gropi ca nişte răni adînci; iar aceste resurse erau adesea împrăştiate aiurea pentru că lor nu le păsa şi nu

înţelegeau sfinţenia Pămîntului, nu înţelegeau că el aparţine tuturor şi trebuie să fie ocrotit. Evident, această muncă de ocrotire necesita o atentă supraveghere, iar la asta se înhămaseră Sierra Club şi grupurile similare lui; ei le spuneau oamenilor că planeta este importantă, trebuind respectată şi îngrijită. Pentru el era minunat că toate astea erau bine înţelese de consilierul prezidenţial pentru ştiinţă, că femeia asta lucra chiar în complexul Casei Albe şi, mai ales, că avea acces la preşedinte.

– Carol, nu trebuie decît să traversezi, să intru în Biroul Oval şi să-i spui ce trebuie făcut.

– Kevin, nu e atît de simplu.

– De ce dracu' să nu fie? Doar nu e *atît de tîmpit*, nu?

– Uneori, are puncte de vedere diferite, iar companiile petroliere se prevalează de asta cu inteligenţă. Uită-te puţin la propunerile lor – şi bătu cu degetul în raportul de pe masă. Promit să plătească întreaga operaţiune, un miliard de dolari, în caz că se întîmplă ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, Kevin, se oferă chiar să angajeze Sierra Club să-i consilieze pentru programul lor de protecţie a mediului!

– Ca să ne copleşească în diversele lor consilii, unde o să avem doar un vot şi atît! izbucni Mayflower. N-o să permit nici unui om de-al meu să participe la acest viol! Punct!

– Dar dacă spui asta cu voce tare, companiile petroliere te vor numi extremist şi vor marginaliza întreaga mişcare ecologistă. Iar asta nu ţi-o poţi permite, Kevin.

– Nu mi-o permit pe dracu'. Trebuie să te ridici şi să lupţi pentru ceva, Carol. Iar noi trebuie să ne ridicăm şi să luptăm aici. I-am lăsat pe mizerabilii ăia să sape în Golful Prudhoe, dar gata!

– Dar ce va spune restul comitetului tău în privinţa asta? întrebă doctorul Brightling.

– Or să spună ce le zic eu să spună, la naiba!

– Nu, Kevin, n-or s-o facă, spuse Carol, lăsîndu-se pe spate şi frecîndu-se la ochi.

Citise raportul în întregime în noaptea trecută şi adevărul trist era că aceste companii petroliere trataseră subiectul protecţiei mediului cu o inteligenţă aproape diabolică. Evident, cu

gîndul mereu la profit. Accidentul lui Exxon Valdez costase o tonă de bani, pe lîngă publicitatea negativă. Trei pagini erau dedicate în raport schimbărilor în procedurile de siguranţă de pe tancurile petroliere. Acum, navele care părăseau uriaşul terminal petrolier de la Valdez, Alaska, erau escortate pînă în larg de remorchere. Existau permanent în larg cel puţin douăzeci de vase care monitorizau poluarea. Sistemele de navigaţie ale fiecărui tanc petrolier fuseseră aduse la zi şi erau mai moderne decît cele de pe submarinele nucleare. Ofiţerii navigatori erau obligaţi să dea un test simulat al capacităţilor lor la fiecare şase luni. Totul era cumplit de scump, dar era un nimic pe lîngă pagubele produse de accidente. O serie de reclame publicitare declamau pe toate posturile TV noua politică. Cel mai rău era că toate astea apăreau şi pe diversele canale pentru publicul mai educat cum ar fi History, Learning, Discovery sau chiar şi A&E, subsidiate de companiile petroliere măcar în parte. Acolo apăreau documentare idilice, cu viaţa sălbatică neatinsă – încă – de industria petrolieră. Erau în emisiunile astea o grămadă de caribu şi alte animale trecînd pe sub conducte petroliere construite la un anumit nivel faţă de pămînt. Mesajul era foarte bine gîndit şi ajungea pînă şi la membrii comitetului Clubului Sierra, după cum vedea Brightling.

Ceea ce nu spuneau ei, iar ea şi Mayflower ştiau, era că, odată scos în siguranţă din pămînt, transportat în siguranţă cu petrolierele cu cocă dublă sau prin conducte, petrolul începea *după aceea* să polueze serios, prin ţevile milioanelor de automobile sau prin coşurile centralelor electrice. Totul era o glumă, evident, ca şi prostiile lui Kevin despre pămîntul veşnic îngheţat. Cît putea fi afectat? Să zicem, cinci hectare. Hai, zece. După aia, se lăudau cît de repede curăţaseră locul. Asta în timp ce în Statele Unite erau cam o sută de milioane de automobile, iar în restul lumii şi mai multe. Astea erau adevăratele surse de poluare, nu cele cîteva pete de petrol. Poluau aerul şi asta era marea problemă. Cum se putea opri otrăvirea planetei?

Păi există căi, nu? reflectă Carol.

– Kevin, am să fac tot ce-mi stă în putinţă, promise ea. Am să-l sfătuiesc pe preşedinte să nu susţină proiectul de lege.

Proiectul de lege se numea sec S-1768 şi era înaintat de ambii senatori de Alaska, de multă vreme mituiţi de companiile petroliere. Proiectul prevedea ca Departamentul Afacerilor Interne să scoată la licitaţie drepturi de foraj în zona AAMP. Erau la mijloc enorm de mulţi bani, atît pentru guvernul federal, cît şi pentru statul Alaska. Pînă şi triburile de amerindieni erau pentru. Banii veniţi din petrol însemna pentru aceştia o grămadă de snowmobile, cu care să împuşte mai mulţi caribu, ca şi bărci cu motor, cu care să omoare ritual balenele, ca parte a stilului lor de viaţă. În epoca asta modernă, în care carnea venea conservată şi învelită în plastic vidat, direct din Iowa, nu era nevoie de snowmobile pentru vînătoare, dar indienii se agăţau de ce numeau ei „esenţa“ culturii lor, nepăsîndu-le prea tare că vînează altfel decît strămoşii. Era un adevăr descurajant: pînă şi oamenii ăştia îşi dădeau dracului istoria şi zeii, ca să se închine de acum noului zeu Petrol şi celor aduse de el. Amîndoi senatorii de Alaska aveau să aducă şefii de trib ca să depună mărturie în favoarea proiectului de lege S-1768. Şi aveau să fie ascultaţi, pentru că cine ştia mai bine să trăiască în armonie cu natura decît ei? Doar că azi ei se armonizează cu Mama-Natură din snowmobilele lor Ski-Do, din bărcile cu motor exterior Johnson şi cu ajutorul puştilor Winchester.

Carol oftă, gîndindu-se la toată nebunia asta.

– Or să te asculte sau nu? întrebă Mayflower, întorcîndu-se la subiectul lor.

Pînă şi ecologiştii militanţi trebuiau să ţină cont de realităţile lumii politicii.

– Vrei un răspuns cinstit? Probabil că nu, recunoscu liniştită Carol.

– Ştii, spuse Kevin, tot cu voce joasă, uneori îl înţeleg pe John Wilkes Booth.

– Kevin, n-am auzit nimic. Nu ai spus nimic. Nu în clădirea asta.

– La dracu', Carol, ştii bine ce cred. Şi ştii şi că am dreptate. Cum dracu' să protejăm planeta, dacă idioţii care conduc lumea nu dau nici o ceapă degerată pe lumea în care trăim?

– Şi ce vrei să spui? Că *Homo sapiens* e o specie parazită, care răneşte Pămîntul şi ecosistemele? Şi că nu e locul nostru aici?

– Mulţi nu merită să trăiască pe pămîntul ăsta bun, asta zic.

– Poate că ai dreptate, dar ce ai de gînd să faci?

– Nu ştiu, fu nevoit să recunoască Mayflower.

Unii dintre noi ştiu, îşi zise Carol Brightling, privind în ochii lui trişti. *Dar eşti tu oare pregătit pentru adevărurile astea, Kevin*?

Îl considera pregătit, dar recrutarea era întotdeauna foarte dificilă, chiar şi în cazul adevăraţilor credincioşi, ca acest Kevin Mayflower.

Construcţia era terminată cam în proporţie de nouăzeci la sută. În jurul locului erau cam douăzeci de secţiuni întregi, douăzeci de cvartale de pămînt, fiecare de trei kilometri pătraţi, în cea mai mare parte plate, luate puţin la ruloul compresor, dotate cu o şosea cu patru benzi de circulaţie care dădea în Interstate 70, încă plină de camioane încărcate care veneau şi plecau. Ultimii trei kilometri ai şoselei aveau o bandă centrală din beton armat, groasă de aproape un metru, de parcă ar fi fost făcută pentru avioanele cele mai mari, după cum observase şeful de şantier. Şoseaua ducea spre o parcare la fel de imensă şi de austeră. Dar nu-i păsase atît de tare, încît să menţioneze toate astea la clubul lui din Salina.

Clădirile erau cît se poate de anoste, cu excepţia sistemului de climatizare, care era ultimul răcnet. Practic, Marina l-ar fi putut folosi pentru submarinele ei nucleare. Făcea parte din politica unei companii moderne, după cum îi explicase preşedintele la ultima lui vizită. Tradiţia lor era să facă totul mai avansat decît oricine altul, iar natura muncii lor necesita urmărirea cu scrupulozitate a oricărui detaliu. De obicei, vaccinurile nu se produceau în locuri deschise. Dar pînă şi casele şi birourile lucrătorilor aveau asemenea sisteme, îşi zise şeful de şantier, iar asta chiar era ciudat. Toate clădirile aveau o pivniţă – firesc, într-un loc

unde bîntuie tornadele – dar puţini se apucau de aşa ceva, în parte pentru că le era lene, dar şi pentru că pămîntul, celebrul pămînt tare din Kansas, era cam greu de săpat, iar agricultorii abia dacă reuşeau să-l are pentru recolte. Asta era partea cea mai ciudată: mai toată zona era în continuare cultivată. Aveau deja grîul pentru iarnă adus, iar la trei kilometri distanţă aveau un centru de operaţiuni agricole, la capătul unei şosele cu două benzi, dotat cu cel mai modern echipament văzut de el vreodată, chiar în zona asta, unde creşterea grîului era o formă de artă.

În total, în proiect intrau trei sute de milioane de dolari. Clădirile erau imense – ar fi putut fi transformate astfel încît să adăpostească cinci-şase mii de oameni, îşi zise şeful de şantier. Clădirea administrativă avea şi săli de clasă pentru pregătirea permanentă. Locul avea şi propria centrală energetică, plus un cîmp plin cu rezervoare de combustibil, semiîngropate, dată fiind vremea pe acele meleaguri. Rezervoarele erau alimentate prin propria conductă, care avea joncţiunea chiar lîngă Interstate 70, la Kanapolis. În ciuda faptului că era un lac acolo, existau nu mai puţin de zece aducţiuni de apă de peste treizeci de centimetri diametru săpate adînc în şi dincolo de pînza freatică din care se alimentau fermierii locali. Dumnezeule, aştia aveau apă suficientă pentru un orăşel! Dar ce conta? Compania îşi plătea la timp facturile, iar el îşi primea obişnuitul procent dacă era cu lucrările la zi, cu o primă substanţială dacă termina mai repede, primă pe care era hotărît să o cîştige. După aceea avea să-şi ducă familia două săptămîni la Disney World şi avea să-şi îmbunătăţească loviturile la golf. După doi ani de muncă, şapte zile pe săptămînă.

Dar prima asta mai însemna şi că nu avea să mai fie nevoit să caute contracte ani buni de aici înainte. Se specializase în contracte mari. Făcuse doi zgîrie-nori în New York, o rafinărie în Delaware, un parc de distracţii în Ohio şi două proiecte uriaşe de locuinţe altundeva şi îşi cîştigase reputaţia că rezolvă proiectele la timp şi fără să încarce bugetul, o reputaţie foarte bună pentru cineva din această branşă. Îşi parcă jeepul Cherokee şi verifică în carnet ce mai avea de făcut în ziua aceea. Da,

testele de sigilare pentru ferestrele din Clădirea 1. Se folosi de telefonul celular ca să-şi anunţe sosirea şi porni mai departe, pe pista de aterizare, acolo unde se uneau drumurile de acces. Se gîndi la perioada în care lucrase la Forţele Aeriene. Lungă de trei kilometri şi groasă aproape de un metru, pista asta putea să suporte şi un 747, dacă era nevoie. Compania avea o flotă de avioane mici cu reacţie, Gulfstream. De ce n-ar ateriza aici, în loc de pista aia amărîtă de la Ellsworth? Şi dacă îşi cumpărau vreodată un avion mare cu reacţie, puteau foarte bine să vină şi cu el, chicoti el. După trei minute se opri lîngă Clădirea 1. Era gata, mai devreme cu trei săptămîni. Ultimul lucru care mai trebuia făcut erau verificările privind izolarea. Foarte bine. Se duse la uşa batantă, neobişnuit de mare şi de robustă, care se închise îndată după intrarea lui.

– Bun, Gil, sîntem gata?

– Sîntem, domnule Hollister.

Gil Trains era supervizorul pentru toate sistemele de climatizare ale proiectului. Venise de la Marină; era maniac cu verificările. Acesta acţionă el însuşi comenzile din panourile din perete. Presurizarea nu fu însoţită de nici un zgomot – instalaţiile erau prea departe pentru a se auzi ceva – dar Hollister simţi imediat efectul, chiar în timp ce se apropia de Gil. Era ca şi cum ar fi coborît rapid un drum de munte. Presiunea suplimentară din timpan trebuia egalată cu ceva. Urechile începeau să-ţi pocnească şi trebuia să deschizi gura ca să echilibrezi presiunea.

– Cum rezistă?

– Pînă acum, bine, replică Trains. Suprapresiune de 39 mm coloană de mercur, care se păstrează constantă.

Era cu ochii pe cadrane.

– Ştii ce facem noi aici, Charlie?

– Nu, răspunse superintendentul.

– E ca atunci cînd verificam etanşeitatea unui submarin. Aceeaşi metodă: măream presiunea în compartiment.

– Serios? Mie îmi aminteşte de ce făceam la bazele de avioane de vînătoare din Europa.

– Ce anume? întrebă Gil.

– Suprapresiune în compartimentele piloţilor, ca să nu intre gazele.

– A, da. Seamănă cu amîndouă. Presiunea se păstrează bine.

Păi, aşa ar fi normal să se păstreze, îşi zise Hollister, *după tot iadul prin care am trecut că să etanşeizăm toate nenorocitele alea de geamuri cu garnituri. Nu că sînt atît de multe ferestre, dar de ce dracu' să le închidă ermetic? Priveliştea este superbă.*

Specificaţiile erau pentru o suprapresiune de 67 mm coloană de mercur. Li se spusese că asta era suficient pentru protecţia împotriva tornadelor, chestie destul de plauzibil, plus că mai trebuia mărită şi eficienţa sistemelor HVAC. Dar putea fi şi pentru sindromul clădirii bolnave. În clădirile cu izolaţie excesiv de eficientă, germenii gripei se păstrau mai abitir decît oriunde, iar bolile se răspîndeau ca focul în prerie. Dar poate că asta şi urmăreau comanditarii. Se ocupau de medicamente şi vaccinuri şi asta însemna că locul era o fabrică de germeni, nu? Deci, era foarte firesc să păstreze toate vietăţile alea înăuntru, corect? În zece minute, aveau să fie siguri. Instrumentele din toată clădirea arătau că sistemul de suprapresurizare funcţiona de la prima încercare. Tipii care lucraseră la etanşeizarea ferestrelor şi uşilor îşi meritaseră primele.

– Arată foarte bine. Gil, trebuie să mă duc la centrul de comunicaţii.

Complexul avea şi un sistem de comunicaţii prin satelit foarte mare.

– Foloseşte ecluza, îi arătă Trains direcţia.

– Ne vedem mai tîrziu, zise supervizorul.

– Bineînţeles, Charlie.

Nu era plăcut. Acum aveau unsprezece oameni, toţi sănătoşi, opt femei şi trei bărbaţi – evident, segregaţi în funcţie de sex – şi asta însemna cu unul mai mult decît planificaseră. Dar nu puteai să duci un om înapoi după ce l-ai răpit. Li se luaseră hainele – în unele cazuri fuseseră scoase de pe ei în timp ce erau leşinaţi – şi înlocuite cu nişte vestoane şi pantaloni cu aspect de uniforme de închisoare, deşi croite dintr-un material mai bun.

Nu era permisă lenjeria intimă; în unele ocazii, în închisori, femeile se folosiseră de sutiene ca să se spînzure, iar asta nu putea să se întîmple aici. În loc de pantofi aveau papuci, iar mîncarea conținea mult valium, care-i calma întrucîtva, dar nu complet. N-ar fi fost bine să-i drogheze prea mult, pentru că tensiunea scăzută din corp ar fi putut afecta testul, alt lucru pe care nu și-l puteau permite.

– Ce sînt toate astea? o întrebă femeia pe doctorița Archer.

– Este un test medical, îi răspunse Barbara, în vreme ce completa un formular. Ai uitat? Te-ai oferit voluntar. Te-am plătit pentru asta și după ce se termină poți să te întorci acasă.

– Cînd am făcut eu așa ceva?

– Săptămîna trecută, răspunse doctorița Archer.

– Nu-mi amintesc.

– Așa ai făcut. Avem consimțămîntul tău cu semnătură pe formular. Și avem bine grijă de tine, nu-i așa?

– Da, dar mă simt tot timpul amețită.

– Este firesc, o asigură doctorița Archer. Nu ai nici un motiv să îți faci griji.

Subiectul F4 fusese secretară de avocat. Trei dintre subiecții feminini erau așa ceva, lucru care o tulbura puțin pe doctorița Archer. Dacă avocații pentru care lucraseră fetele sunau la poliție? Fuseseră trimise scrisorile de demisie, cu niște semnături expert falsificate, cu explicații foarte plauzibile pentru presupusele evenimente din textul scrisorilor. Poate că avea să țină. În orice caz, răpirile fuseseră executate la mare artă și nimeni de aici nu avea să vorbească despre nimic, nu?

Subiectul F4 era goală-goluță, așezată pe un scaun confortabil, acoperit cu o țesătură. Era destul de atrăgătoare, deși ar cam fi trebuit să mai dea jos cam cinci kilograme, își zise Archer. Examinarea fizică nu relevase nimic neobișnuit. Presiunea sangvină era normală, analiza sîngelui pusese în evidență un colesterol puțin cam ridicat, dar nimic îngrijorător. Părea să fie o femeie de douăzeci și șase de ani, normală și sănătoasă. Și interviul pentru istoria ei medicală fusese remarcabil de anost. Evident, nu era virgină, avusese doisprezece iubiți de-a lungul

unei activităţi sexuale întinse pe nouă ani. Făcuse un avort la douăzeci de ani, după care practicase numai sexul protejat. Actualmente, avea un iubit, dar acesta era plecat din oraş cu afaceri, pentru cîteva săptămîni, iar ea bănuia că mai era o femeie în viaţa lui.

– Bine, Mary, am terminat, spuse doctoriţa Archer, ridicîndu-se în picioare şi zîmbindu-i. Mulţumesc pentru cooperare.

– Pot să mă îmbrac acum?

– Mai întîi, vrem să te rugăm ceva. Te rog să treci pe uşa verde. Acolo este un sistem care generează ceaţă. Vei vedea că e răcoros şi plăcut. Hainele tale sînt de cealaltă parte. Acolo te vei putea îmbrăca.

– Bine.

Subiectul F4 se ridică şi făcu precum i se spusese. În interiorul camerei etanşe nu se afla nimic. Rămase acolo într-o uimire bleagă cîteva secunde, remarcînd că era foarte cald, sigur peste treizeci de grade, după care nişte găurele invizibile din pereţi începură să scoată o ceaţă... nişte norişori... mă rog, ceva pe-acolo, care instantaneu o răcoriră şi o făcură să se simtă bine, timp de zece secunde. Apoi ceaţa se opri, iar uşa din cealaltă parte se deschise cu un clic. După cum i se promisese, acolo se afla un vestiar. Îşi îmbrăcă pijamaua verde, apoi ieşi pe coridor, unde un paznic îi făcu semn să o ia prin uşa din capăt – paznicul nu se apropia niciodată de ea mai mult de trei metri – ca să se întoarcă în dormitor, unde o aştepta masa de prînz. Mesele de aici erau foarte bune, iar după masă întotdeauna simţea nevoia să tragă un pui de somn.

– Te simţi rău, Peter? întrebă doctorul Killgore.

Se aflau în altă parte a clădirii.

– Cred că am gripă sau ceva asemănător, pentru că mă simt ca bătut şi vomit întruna.

Chiar şi alcoolul, dar nu spuse asta, deşi asta ar fi fost principalul motiv de supărare pentru un beţiv.

– Bun, ia să vedem, spuse Killgore, punîndu-şi o mască şi nişte mănuşi de examinare din latex. Trebuia să luăm o probă de sînge, de acord?

– Da, domnule doctor.

Killgore recoltă într-adevăr cu mare grijă sîngele, făcîndu-i obişnuita înţepătură de ac şi umplînd patru seringi de cinci centimetri cubi. Apoi îi cercetă ochii şi gura, apoi făcu obişnuitele împunsături, care duseră la o reacţie din partea ficatului subiectului.

– Au! Mă doare, domnule doctor.

– Cum aşa, Pete? Nu se simte diferit faţă de ultima oară. Cum e durerea? întrebă doctorul în timp ce palpa ficatul, care, ca la mai toţi alcoolicii, se simţea ca o cărămidă.

– Domnule doctor, parcă m-aţi fi împuns cu un cuţit. M-a durut rău de tot.

– Îmi părea rău, Pete. Dar aici? întrebă doctorul, palpînd mai jos şi mai energic, cu ambele mîini.

– Nu e o durere la fel de ascuţită, dar tot doare puţin. O fi ceva ce-am mîncat, mă gîndesc.

– S-ar putea. Nu mi-aş face mari griji pentru asta, răspunse Killgore.

Da, omul prezenta simptomele cu cîteva zile mai devreme decît se aşteptaseră, dar micile neregularităţi erau fireşti. Pete era unul dintre subiecţii mai sănătoşi, dar alcoolicii nu erau niciodată ceea ce s-ar numi oameni sănătoşi. Deci, Pete avea să fie Numărul 2. *Ghinion, Pete*, îşi zise Killgore.

– Stai să-ţi dau ceva să scapi de durere.

Doctorul se întoarse şi trase un sertar din dulăpiorul de perete. *Cinci miligrame*, îşi zise el, umplînd seringa de plastic pînă la gradaţia respectivă. Se întoarse şi înfipse acul în vena de pe dosul antebraţului.

– Aaah! se auzi Peter, cîteva secunde mai tîrziu. Of, mă simt mult mai bine. Mult mai bine, domnule doctor.

Ochii înceţoşaţi ai lui Pete se lărgiră, apoi se relaxară.

Heroina este un analgezic formidabil, cel mai bun dintre toate. În primele secunde, simţi că te apucă o ameţeală agitată, după care urmează o senzaţie confortabilă de încremenire

pentru cîteva ore. Deci Pete avea să se simtă bine o vreme. Killgore îl ajută să se ridice și apoi îl trimise înapoi. Pe urmă luă probele de sînge și trecu la analizarea lor. După o jumătate de oră, era sigur. Testele cu anticorpi erau în continuare pozitive, iar examinarea microscopică arăta germenul cu care luptau anticorpii. Și luptau în van.

Cu doar doi ani în urmă, cineva încercase să infesteze America cu acest germen, pe care unii îl numeau „cîrja ciobanului". Fusese întrucîtva modificat genetic în laborator, adăugîndu-i-se secvențe de ADN cancerigen, pentru a întări acest virus cu lanț ARN, dar era ca și cum ai fi pus o manta de ploaie pe un gîndac. Vestea cea mai bună din toate era că ingineria asta genetică reușise să-i mărească perioada de latență de trei ori. Pe vremuri i se dăduseră patru pînă la zece zile, acum era de aproape o lună. Maggie chiar își cunoștea meseria și alesese exact numele potrivit. Shiva era o ticăloșie extrem de perfidă. Îl omorîse pe Chester – mă rog, potasiul îl omorîse, dar Chester era deja condamnat – iar acum îl omora și pe Pete. Pentru acest pacient nu mai exista nici un fel de ajutor. Pete avea să trăiască doar atît cît avea să-i permită boala. Condiția lui fizică era destul de apropiată de cea normală pentru ca ei să vadă dacă există vreo metodă clasică de tratament împotriva lui Ebola-Shiva. Probabil că nu exista, dar trebuiau să stabilească clar acest lucru. Mai rămîneau nouă subiecți primari ai testului și încă unsprezece în cealaltă aripă a clădirii: aceștia constituiau adevăratul test. Erau cu toții sănătoși, sau cel puțin așa considera compania. Pe ei se testau atît metoda transmisiei primare și viabilitatea lui Shiva ca agent epidemic, cît și utilitatea vaccinurilor pe care le izolase Steve Berg săptămîna trecută.

Cu asta, ziua de muncă a lui Killgore se termină. Ieși din laborator. Aerul serii era răcoros, curat și pur, cît de pur putea să fie în partea asta a lumii. În țară erau o sută de milioane de mașini, toate deversîndu-și hidrocarburile complexe în atmosferă. Killgore se întrebă dacă avea să fie în stare să-și dea seama de deosebire după doi-trei ani, cînd toate astea vor fi încetat. În lumina ieșită din clădire, văzu niște lilieci dînd din aripi. *Ce frumos*, își

zise el, *rareori vede cineva lilieci*. Probabil că vînau insecte. Își dori ca urechile lui să prindă ultrasunetele proiectate de micile creaturi ca niște fascicule radar, pentru localizarea și interceptarea insectelor.

Trebuia să fie și păsări, își zise el. Mai ales bufnițe, superbele păsări de pradă ale nopții, care zboară lin, fără zgomot, pînă la hambarele pe lîngă care prind șoareci, îi înghit și îi digeră, după care regurgitează oasele prăzii în mici ghemotoace compacte. Killgore se simțea mult mai apropiat de animalele de pradă decît de victimele lor. Dar era de așteptat, nu? El chiar avea multe asemănări cu animalele de pradă, acele magnifice animale sălbatice care omorau fără să aibă conștiința că o fac, pentru că Mama Natură nu avea conștiință. Cu o mînă dădea viața, iar cu cealaltă o lua: procesul imemorial al vieții, care făcuse din Pămînt ceea ce este acum. De atîta vreme oamenii încercau din greu să schimbe acest lucru, dar alți oameni veneau în urma lor și repuneau totul la loc, rapid și spectaculos. Iar el avea să fie aici și avea să vadă totul. Nu avea să vadă toate rănile Pămîntului dispărînd, dar, își zise el, avea să trăiască destul ca să observe cum se schimbau lucrurile importante. Poluarea avea să înceteze aproape complet. Animalele nu aveau să mai fie închise sau otrăvite. Cerul avea să se limpezească, iar Pămîntul avea să fie din nou plin de viață, așa cum intenționase Natura, și doar el și colegii lui aveau să fie acolo, ca să vadă această magnifică schimbare. Iar dacă prețul plătit era mare, răsplata era și ea pe măsură. Pămîntul aparținea celor care erau în stare să îl aprecieze și să-l înțeleagă. Chiar el se folosea de uneltele Naturii ca să-l ia în stăpînire, deși beneficiase și de puțin ajutor din partea altor oameni. Dacă oamenii se puteau folosi de știința și arta lor pentru a răni pămîntul, atunci alți oameni puteau să le folosească pentru întremarea lui. Chester și Pete nu ar fi înțeles, dar oricum ei nu înțelegeau nimic...

– Or să fie acolo mii de francezi, spuse Juan. Și jumătate din ei or să fie copii. Dacă vrem să ne eliberăm colegii, impactul trebuie să fie puternic. Iar ăsta chiar o să fie puternic.

– Şi după aceea unde mergem? întrebă René.

– Valea Bekaa e încă disponibilă, iar după aceea unde dorim noi. Am contacte serioase în Siria şi vor exista întotdeauna opţiuni.

– E un zbor de patru ore, iar în Mediterana se află întotdeauna cîte un portavion american.

– N-or să atace un avion plin cu copii, interveni Esteban. Poate că or să ne furnizeze o escortă, adăugă el cu un zîmbet.

– E la doar doisprezece kilometri de aeroport, le aminti André şi e o autostradă cu multe benzi.

– Atunci trebuie să planificăm misiunea în toate detaliile. Esteban, îţi găseşti o slujbă acolo. Şi tu, André. Trebuie să ne alegem locurile, iar apoi să selectăm ora şi ziua.

– Avem nevoie de mai mulţi oameni. De cel puţin încă zece.

– Asta e o problemă. De unde să scoatem atîţia oameni de încredere? întrebă Juan.

– *Sicarios* pot fi plătiţi. Nu trebuie decît să le promiţi o sumă de bani potrivită, arătă Esteban.

– Trebuie să fie oameni de mare încredere, insistă René.

– Vor fi suficient de încredere, le spuse bascul. Ştiu de unde să-i iau.

Aveau toţi barbă. Era cea mai uşoară deghizare pe care o puteau adopta. Deşi poliţiile din ţările lor aveau fotografiile lor, acestea reprezentau nişte tineri cu feţele rase. Un trecător i-ar fi putut considera artişti, după cum arătau şi se aplecau peste masă ca să vorbească alert şi în şoaptă. Erau toţi îmbrăcaţi potrivit de bine, deşi nu prea scump. Poate că se certau pe vreo temă politică, îşi zise chelnerul din locul lui aflat la zece metri depărtare, sau discutau vreo problemă de afaceri confidenţială. Habar nu avea că avea dreptate în ambele ipoteze. Cîteva minute mai tîrziu, îi vedea cum îşi dădeau mîna şi cum pleca fiecare în altă direcţie, lăsînd banii de consumaţie şi, după cum avea să constate chelnerul, un bacşiş meschin. *Artişti*, îşi zise el. *Ăştia sînt nişte zgîrciţi notorii.*

– Dar este un dezastru ecologic iminent, insistă Carol Brightling.

– Carol, îi răspunse şeful personalului, aici e vorba de balanţa de plăţi. America o să economisească vreo cincizeci de miliarde de dolari, de care avem mare nevoie. În ce priveşte mediul înconjurător, îţi cunosc îngrijorările, dar preşedintele de la Atlantic Richfield mi-a garantat personal că o să fie o operaţiune curată. Au învăţat o grămadă în ultimii douăzeci de ani şi pe partea tehnologică, şi pe aia cu relaţiile publice, în materie de curăţarea a locurilor, nu crezi?

– Ai fost acolo vreodată? îl întrebă consilierul prezidenţial pentru ştiinţe.

– Nu, clătină din cap şeful personalului. Am zburat deasupra Alaskăi, dar doar atît.

– Crede-mă, după ce o să vezi locul o să gîndeşti cu totul altfel.

– Carol, i-am văzut cum fac minerit de suprafaţă în Ohio şi apoi cum acoperă totul cu pămînt şi plantează iarbă şi copaci. Ce dracu', în doi ani or să se ţină acolo finalele PGA, chiar pe terenul de golf amenajat peste mina aia de suprafaţă! Au curăţat tot, Carol. Acum ştiu cum s-o facă şi ştiu şi că e de bun simţ s-o facă, din punct de vedere economic şi politic. Aşa că nu, Carol, preşedintele nu o să-şi retragă susţinerea pentru proiectul de foraje. Este foarte important pentru economia ţării.

Şi cine dă o ceapă degerată pe un pămînt pe care l-au văzut doar cîteva sute de oameni pînă acum? Dar asta nu i-o mai spuse.

– Trebuie să vorbesc cu el personal pe tema asta, insistă consilierul pe probleme ştiinţifice.

– Nu, spuse şeful personalului Casei Albe, clătinînd din cap hotărît. Asta nu se va întîmpla. Nu pe acest subiect. Nu vei face altceva decît să-ţi subminezi poziţia, Carol, iar asta nu e o treabă deşteaptă.

– Dar am promis!

– Cui i-ai promis?

– Am promis la Sierra Club.

– Carol, Sierra Club nu face parte din administraţia noastră. Şi oricum primim scrisori de la ei. Le-am citit. Se transformă treptat într-o organizaţie extremistă pe subiecte ca asta. Oricine

poate să spună „nu faceţi nimic" şi exact asta fac ei de cînd a preluat şefia individul ăsta, Mayflower.

– Kevin e un om bun şi foarte inteligent.

– Carol, pe mine n-ai reuşit să mă convingi, se încruntă şeful personalului. Individul este un ludit[1].

– La naiba, Arnie, nu oricine e de altă părere decît a ta e un extremist.

– Ăsta să ştii că e. Sierra Club o să se autodistrugă dacă mai stă mult individul ăla la conducere. Oricum ar fi – şi şeful personalului îşi consultă agenda – am treabă. Poziţia dumitale, doamnă doctor Brightling, în acest subiect este să susţii Administraţia. Asta înseamnă că personal vei susţine cererea pentru licenţa de foraje înaintată de AAMP. În această clădire nu există decît o poziţie, iar aceea este cea pe care o indică preşedintele. Ăsta e preţul pe care îl plăteşti pentru slujba de consilier prezidenţial, Carol. Aici tu poţi influenţa deciziile, dar dacă au fost adoptate le vei susţine, fie că îţi plac, fie că nu. Vei spune public că tu crezi că forajele alea sînt bune pentru America şi pentru mediul înconjurător. Ai înţeles?

– Nu, Arnie, n-am s-o fac, insistă Brightling.

– Carol, ai s-o faci. Nu te ameninţ, doar îţi explic ce reguli funcţionează aici, deoarece nu vrei să joci după reguli, aşa cum fac eu şi cum fac toţi ceilalţi. Dacă lucrezi aici, trebuie să-i fii devotată preşedintelui. Dacă nu, nu poţi lucra aici. Ştiai regulile astea dinainte de a urca la bord şi ştiai că trebuie să trăieşti după aceste reguli. A venit vremea să dai o probă de fidelitate şi de curaj: ai de gînd să trăieşti după reguli sau nu?

Sub machiaj, faţa lui Carol se făcuse roşie. Nu învăţase să-şi ascundă furia, după cum vedea şeful personalului, iar asta era rău. Nu-ţi puteai permite să te înfurii pentru nişte porcării – nu la acest nivel. Iar chestia asta era de rahat. Dai de un zăcămînt de miliarde de tone de ţiţei într-un loc care e al tău, sapi după el şi-l scoţi. Simplu ca bună ziua. Ba era mai simplu, pentru că

[1] Luditii au fost membrii grupurilor de muncitori textili din Anglia care sabotau noile maşini care măreau productivitatea. Prin extensie, un ludit este un individ care se opune progresului tehnic (n.tr.).

toate companiile petroliere promiseseră că nu vor distruge nimic în decursul operaţiunilor. Şi avea să rămînă o chestie simplă cîtă vreme alegătorii vor merge cu maşina.

– Ascult, Carol, spuse el.

– Da, Arnie, cunosc regulile şi le voi respecta, confirmă ea într-un tîrziu.

– Bun. Vreau să pregăteşti în după-amiaza asta o declaraţie, ca s-o dăm publicităţii săptămîna viitoare. Vreau s-o văd chiar azi. Treaba obişnuită, partea ştiinţifică, tehnologiile sigure, măsuri, tot tacîmul. Mulţumesc că ai venit, Carol, spuse el, în semn de concediere.

Doctorul Brightling se ridică şi o porni spre uşă. Acolo ezită şi avu imboldul să se întoarcă şi să-i spună lui Arnie unde să-şi bage declaraţia... Dar continuă deplasarea pe coridorul din Aripa de Vest, coti spre nord şi o luă pe scara rulantă spre parter. Doi agenţi ai Serviciului Secret îi remarcară privirea şi se întrebară ce-o fi cu ea de este aşa de supărată. Traversă strada cu o căutătură neobişnuit de fixă şi apoi urcă treptele de la OEOB. Ajunsă în biroul ei, se aşeză în faţa calculatorului Gateway şi porni procesorul de text. Îi venea mai degrabă să dea în ecran, decît să atingă tastatura.

Să primească ordine de la acel om! Un individ care nu ştia nimic despre ştiinţă şi căruia nu-i păsa de politica ecologică. Lui Arnie îi ardea numai de politică, iar politica era cel mai artificial lucru din lumea asta.

Dar, într-un final, se linişti, trase aer în piept şi începu să redacteze apărarea unui proiect care, la urma urmei, nu avea să se materializeze niciodată, nu?

Nu, îşi spuse ea. *Nu va fi niciodată finalizat.*

12

IMPREVIZIBIL, INCONTROLABIL

În privința parcului de distracții, multe lucruri fuseseră preluate de la modelul său mult mai faimos. Era o duzină de șefi, cu creșteri de salarii plătite direct de susținătorii financiari din Golful Persic ai parcului, ale căror așteptări fuseseră cu mult depășite și care acum abia așteptau să-și recupereze investiția inițială în mai puțin de șase ani, în locul celor opt și jumătate programați.

Aceste investiții fuseseră considerabile, pentru că se dorise nu numai imitarea unei corporații americane, ci și depășirea acesteia în toate privințele. Castelul din parcul lor era făcut din piatră, nu din fibre de sticlă. Strada principală consta de fapt din trei străzi întregi, fiecare adaptată la trei teme naționale diferite. Linia ferată în circuit avea ecartamentul normal și folosea două locomotive cu abur adevărate, vorbindu-se despre extinderea liniei pînă la aeroportul internațional, pe care autoritățile spaniole avuseseră bunătatea să-l modernizeze pentru a susține parcul de distracții, după posibilități. Parcul asigura douăzeci și opt de mii de posturi permanente și alte zece mii de posturi sezoniere sau cu jumătate de normă. Atracțiile care implicau deplasarea/pilotarea erau spectaculoase, majoritatea fiind proiectate special și construite în Elveția, iar unele dintre ele erau atît

de spectaculoase, încît ar fi speriat şi un pilot de vînătoare. În plus, exista şi o secţiune intitulată Lumea Ştiinţei, cu o plimbare pe Lună care-i impresionase şi pe oamenii de la NASA, un acvariu gigantic pe sub care trecea un tunel pentru vizitatori şi pavilioane ale tuturor industriilor importante din Europa – cel de la Airbus Industries era impresionant, permiţîndu-le copiilor (şi adulţilor) să piloteze versiuni simulate ale aparatelor Airbus.

Existau acolo personaje în costume: gnomi, troli şi tot felul de creaturi mitice din cultura europeană, plus legionari romani care se luptau cu barbarii.

Şi mai existau şi obişnuitele zone comerciale, în care oaspeţii puteau cumpăra replici ale oricărui lucru văzut în parc.

Unul dintre cele mai inteligente lucruri făcute de investitori fusese să creeze acest parc de distracţii în Spania şi nu în Franţa. Clima de aici era mai caldă, dar în acelaşi timp era soare şi uscat tot anul, ceea ce făcea ca parcul să fie deschis permanent. Oaspeţii veneau în zbor din toată Europa, luau trenul sau veneau cu autocarele, în excursii speciale, instalîndu-se la hoteluri mari, confortabile, proiectate pentru trei tipuri de buzunare, de la cele decorate gen César Ritz la cele cu mult mai practic utilate. Oaspeţii de la toate aceste hoteluri împărţeau acelaşi mediu, cald şi uscat şi puteau să-şi petreacă timpul înotînd în una din multele piscine din complex, înconjurate de plaje cu nisip alb sau jucînd golf pe unul dintre cele două terenuri, unde puteau urma cursuri de iniţiere. Mai erau trei în construcţie, dintre care pe unul aveau să se ţină turnee din European Professional Tour. Mai exista şi un cazino foarte aglomerat, ceva ce nu mai încercase nici un alt parc de distracţie. Una peste alta, Worldpark-ul, cum era numit, avusese un succes instantaneu şi fulminant şi rareori avea mai puţin de zece mii de oaspeţi, cifra ridicîndu-se adeseori la peste cincizeci de mii.

Era un sistem cu totul modern, controlat de şase centre de comandă regionale şi unul central. Fiecare dintre atracţii, fiecare cursă şi fiecare tarabă cu mîncare era supravegheată de computere şi camere TV.

Mike Dennis era director de operaţiuni. Fusese angajat din Orlando, Florida. Deşi îi lipsea atmosfera caldă, amicală de

acolo, construirea şi apoi conducerea lui Worldpark constituiseră provocarea aşteptată toată viaţa. Avea trei copii, dar acesta era adevăratul lui vlăstar, îşi spunea el, privind luptele din turn. Biroul lui şi centrul de comandă se aflau în interiorul castelului, în donjonul înalt al fortăreţei asemănătoare celor din secolul al doisprezecelea. Poate că ducelui de Aquitania i-ar fi plăcut un asemenea loc, dar el ar fi folosit suliţe şi săbii, nu computere şi elicoptere şi, oricît ar fi fost de bogat, ducele n-ar fi putut manevra atîta bănet. Worldpark aducea încasări în numerar de zece milioane de dolari pe zi, în zilele bune, şi mult mai mult se cîştiga prin tranzacţiile electronice de pe cărţile de credit. În fiecare zi, o maşină blindată, cu o escortă poliţienească masivă, părăsea parcul şi se îndrepta spre cea mai apropiată bancă.

Ca şi modelul lui din Florida, Worldpark-ul avea o structură pe mai multe niveluri. Pe sub aleile bătute de mulţime se afla un adevărat oraş subteran, unde funcţionau serviciile de întreţinere, unde îşi puneau costumele şi îşi luau prînzul oamenii din personal şi pe unde se puteau muta lucrurile dintr-un loc în altul, nevăzute şi neauzite de oaspeţii aflaţi deasupra, la lumina zilei. A conduce acest loc echivala cu a fi primarul unui oraş nu prea mic; de fapt, era mai greu, pentru că trebuia să te asiguri că totul funcţionează în orice clipă şi că în permanenţă cheltuielile de întreţinere sînt mai mici decît veniturile oraşului. În privinţa asta, îşi făcea foarte bine datoria, de fapt cu 2,1 la sută mai bine decît în proiectele lui preliminare, iar asta însemna că se bucura de un salariu apreciabil şi că se alesese şi cu o primă de un milion de dolari, pe care o primise cu doar cinci săptămîni în urmă. Dacă şi copiii lui s-ar obişnui cu şcolile din oraş...

Chiar dacă era ceva îngrozitor, îţi tăia respiraţia. Chiar era un oraş, constată André, un oraş a cărui construire costase miliarde de dolari. Va trebui să treacă prin procesul de îndoctrinare de la Universitatea Worldpark să înveţe regulile absurde ale locului, să înveţe să zîmbească la toţi şi la toate. Întîmplarea făcea să fi fost desemnat la corpul de securitate, la *Policía* din Worldpark, ceea ce însemna că va purta o cămaşă subţire

albastră şi pantaloni bleumarin, cu o bandă verticală; va avea un fluier şi un radio portabil şi îşi va petrece cea mai mare parte a timpului spunîndu-le vizitatorilor unde erau toaletele, pentru că Worldpark-ul avea nevoie de poliţie aşa cum avea o barcă nevoie de pneuri. Obţinuse uşor slujba, pentru că vorbea fluent trei limbi – franceza, spaniola şi engleza – şi astfel putea să fie de ajutor majorităţii vizitatorilor – „oaspeţii" – din acest nou oraş spaniol, toţi avînd nevoie să urineze din cînd în cînd şi majoritatea, fireşte, fiind prea proşti ca să se uite la sutele de indicatoare care exprimau grafic (nu în litere) direcţia în care trebuie să o iei dacă nevoia devine imperioasă.

André văzu că Esteban era la locul lui obişnuit şi vindea baloanele umplute cu heliu. Pîine şi circ, îşi ziseră amîndoi. Sume imense cheltuite ca să construieşti acest loc – şi pentru ce? Ca să le dai copiilor clasei muncitoare cîteva ore de rîs, după care să se întoarcă în casele lor mizere? Ca să-i convingă pe părinţii lor, să-i facă să cheltuiască banii pe nişte fleacuri amuzante? Evident, scopul întregului loc era să-i îmbogăţească şi mai mult pe investitorii arabi, care fuseseră convinşi să-şi bage aici banii obţinuţi pe petrol, ca să construiască acest oraş al fanteziei. E drept, îţi tăia suflarea, dar tot un obiect demn de dispreţ era, un semn iconic al irealului, opiu pentru masele de muncitori oprimate care nu mai aveau pic de simţire ca să-şi dea seama ce se întîmpla cu ele. Ei bine, asta era misiunea elitei revoluţionare.

André porni agale la plimbare, aparent fără o ţintă anume, dar, de fapt, în conformitate cu planurile – ale lui şi ale parcului. Era plătit să se uite în jur şi să aibă grijă de detalii, în timp ce le spunea părinţilor cu un zîmbet larg unde se puteau uşura odraslele lor.

– Asta o să ne rezolve problema, spuse Noonan, intrînd în cameră, pentru şedinţa de dimineaţă.

– Ce este asta? întrebă Clark.

Noonan ridică o dischetă.

– Doar cîteva linii de instrucţiuni, plus partea de instalare. Celularele, adică telefoanele mobile, folosesc toate acelaşi program

de computer pentru a funcţiona. Cînd ajungem într-un loc, inserez asta în unitatea locală şi încarc programul. Dacă nu formezi prefixul potrivit, în cazul de faţă, 7-7-7, celula de relee va răspunde că numărul la care tocmai ai sunat este ocupat. Aşa că putem să blocăm orice apeluri către subiecţii noştri din partea vreunui suflet caritabil de afară care vrea să îi prevină cînd li se coace ceva.

– Cîte exemplare ai? întrebă Stanley.

– Treizeci, răspunse Noonan. Putem să-i punem pe poliţiştii locali să le instaleze. Am instrucţiunile tipărite în şase limbi.

Nu-i rău, ce ziceţi? şi-ar fi dorit Noonan să spună. Îşi pusese în funcţiune o legătură de-a lui de la Agenţia Naţională pentru Securitate, de la Fort Meade, Maryland, ca să obţină programul. Destul de bine pentru un efort de mai puţin de o săptămînă.

– Se numeşte Cellcop şi o să funcţioneze oriunde în lume.

– Foarte bine, Tim, îl lăudă Clark, notîndu-şi ceva. Acum, cum stăm cu echipele?

– Sam Houston e accidentat, are un genunchi julit rău, îi spuse Peter Covington lui Clark. Îl doare rău. Poate să meargă, dar cîteva zile n-o să mai poată fugi.

– Echipa-2 e în efectiv complet şi aptă de misiune, John, anunţă Chavez. George Tomlinson merge mai încet din cauza tendonului lui Ahile, dar nu e grav.

Clark se încruntă şi apoi înclină capul, notîndu-şi încă ceva. Antrenamentul era atît de dur, încît accidentările ocazionale erau inevitabile iar John îşi amintea foarte bine vorba conform căreia antrenamentele trebuia să fie lupte fără vărsare de sînge, iar luptele – antrenamente cu vărsare de sînge. În esenţă, era bine că oamenii lui lucrau la antrenamente la fel de serios pe cît urmau s-o facă în acţiune; asta spunea mult despre moralul lor şi la fel de mult despre profesionalismul lor, ca şi despre faptul că îşi luau foarte în serios viaţa la Rainbow. Sam Houston era trăgător la distanţă şi deci era şaptezeci la sută bun de acţiune, iar George Tomlinson, cu tot tendonul întins, încă îşi făcea turele de dimineaţă, ignorînd durerea, aşa cum făcea orice soldat de elită.

– Informaţiile? se întoarse John spre Bill Tawney.

– Nimic deosebit de raportat, îi răspunse ofițerul de la Secret Intelligence Service. Știm că încă există teroriști în viață și că diverse forțe polițienești umblă după ei să-i găsească, dar nu e o treabă ușoară și nimic promițător nu a apărut între timp, dar...

Dar nimeni nu putea prezice ce noutate putea să apară. Toți cei din jurul mesei de consiliu știau lucrul ăsta. Chiar și în seara aceea, cineva de talia lui Carlos putea fi oprit de un polițist pentru că nu respectase culoarea semaforului, recunoscut de vreun polițist începător și luat ca din oală, dar în planificări nu te puteai baza pe evenimentele aleatorii. Încă existau cîteva sute de teroriști cunoscuți, care trăiau undeva în Europa, probabil, exact ca Ernst Model și Hans Fürchtner, dar aceștia învățaseră o lecție destul de ușoară: nu trebuie să ieși în evidență, adoptă o deghizare simplă și ține-te departe de necazuri. Ca să fie descoperiți, ar fi trebuit să facă o greșeală mai mică sau mai mare, pentru că cei capabili de greșeli prostești erau de mult morți sau închiși.

– Dar cooperarea cu agențiile de poliție locale? întrebă Alistair Stanley.

– Avem permanente discuții cu ei, iar misiunile de la Berna și de la Viena ne-au adus o bună publicitate. Oriunde se întîmplă ceva, putem să ne așteptăm că vom fi chemați foarte prompt.

– Mobilitatea? fu următoarea întrebare a lui John.

– Asta e treaba mea, bănuiesc, răspunse locotenent-colonelul Malloy. Merge bine cooperarea cu Flota 1 de Operațiuni Speciale. Mă lasă să-l păstrez deocamdată pe Night Hawk și am destule ore de zbor pe Pumele britanicilor ca să fiu destul de obișnuit. Cînd trebuie să plecăm, sînt gata. Dacă e nevoie de o deplasare lungă, pot să iau o cisternă MC-130, dar, teoretic, pot să ajung practic oriunde în Europa cu Sikorsky-ul meu, cu sau fără ajutorul cisternei. Pe partea operațională, totul îmi este la îndemînă. Oamenii sînt cei mai buni pe care i-am văzut vreodată și lucrăm foarte bine împreună. Singurul lucru care mă îngrijorează este lipsa echipei medicale.

– Ne-am gîndit la asta. Doctorul Bellow e medicul nostru. Știi să te descurci cu o rană, domnule doctor, ce zici? întrebă Clark.

– Destul de bine, dar nu la fel de bine ca un chirurg adevărat care se ocupă de răni. De asemenea, cînd ne deplasăm, putem să apelăm la medicii locali şi la pompierii care-i ajută pe poliţişti.

– La Fort Bragg aveam o soluţie mai bună, interveni Malloy. Ştiu că toţi trăgătorii noştri au antrenament pentru primul-ajutor, dar nu ar strica niciodată să ai cu tine un sanitar bine pregătit. Doctorul Bellow are doar două mîini, zise pilotul. Şi poate fi într-un singur loc la un moment dat.

– La deplasări, spuse Stanley, facem o verificare de rutină a celui mai apropiat spital gata să primească răniţi. Pînă acum, cooperarea a fost bună.

– Bine, domnilor, dar eu sînt cel care-i transportă pe răniţi. Am făcut multă vreme treaba asta şi cred că am putea s-o facem mai bine. Recomand să ne antrenăm în direcţia asta şi să procedăm de o manieră ordonată.

Ideea nu e rea, îşi zise Clark.

– Malloy, ideea se notează. Al, hai s-o aplicăm în următoarele zile.

– De acord, răspunse Alistair cu o înclinare de cap.

– Partea grea e simularea rănilor, le spuse doctorul Bellow. Pur şi simplu nu există substitut pentru rana adevărată, dar nu putem să-i ducem pe oameni la Urgenţă. E prea mare risipă de timp şi oricum acolo există altfel de răni decît cele la care ne-am aştepta noi aici.

– Avem problema asta de ani de zile, spuse şi Peter Covington. Procedurile pot fi predate, dar experienţa practică e foarte greu de simulat.

– Da, dacă nu ne mutăm cu totul la Detroit, interveni zeflemitor Chavez. Domnilor, ştim cu toţii să dăm primul ajutor, iar doctorul Bellow e medic. Avem un timp limitat pentru antrenamente, iar misiunea principală e prioritară, nu? Mergem acolo şi ne facem bine treaba, iar asta reduce la minimum numărul de răniţi, corect?

Cu excepţia băieţilor răi, omise el să adauge, dar nimănui nu-i păsa de aceştia, decît în măsura în care aveau în cap un glonţ de calibrul 10 mm. Chavez continuă:

– Îmi place ideea antrenamentului de evacuarea a răniţilor. Putem s-o aplicăm şi putem să exersăm şi primul ajutor, dar nu cred că e realist să mergem mai departe de atît. Nu văd cum.

– Comentarii? întrebă Clark.

Nici el nu vedea vreo soluţie la problema ridicată.

– Chavez are dreptate... Dar nu eşti niciodată perfect pregătit sau perfect antrenat, puse Malloy punctul pe i. Oricît de mult ai munci, băieţii răi găsesc întotdeauna o cale să te surprindă cu ceva nou. Oricum, noi la Delta făceam deplasările cu o echipă medicală completă, cu medici antrenaţi, experţi, obişnuiţi cu îngrijirea rănilor. Poate că aici nu ne permitem aşa ceva, dar aşa se face la Fort Bragg.

– Pentru asta va trebui să ne bazăm pe susţinerea locală, spuse Clark, închizînd subiectul. Nu ne putem permite o dezvoltare de o asemenea amploare. Nu am fondurile necesare.

Ăsta este cuvîntul magic într-o asemenea afacere, îşi zise Malloy, fără a fi necesar să o spună cu glas tare. După cîteva minute, şedinţa se încheia, iar o dată cu ea se termina şi ziua de lucru. Dan Malloy se obişnuise cu obiceiul local de a-şi încheia ziua la club, unde berea era bună, iar compania agreabilă. Zece minute mai tîrziu, era în faţa unei halbe şi stătea la taclale cu Chavez. Mîncătorul ăsta de ardei iute şi de mălai i-o cam zisese, spuse Dan.

– Apelul tău de la Viena a fost foarte bun, Ding.

– Mulţumesc, Dan, răspunse Chavez, sorbind din băutură. Dar să ştii că n-am avut încotro. Uneori e nevoie să faci ce *trebuie* făcut, nu ce vrei.

– Da, aşa e, fu de acord pilotul de la Infanteria Marină.

– Tu crezi că stăm prost pe partea cu medicina. Şi eu cred la fel, dar pînă acum asta n-a fost o problemă.

– Pînă acum aţi avut noroc, băiete.

– Da, ştiu. Pînă acum nu am dat de ăia cu adevărat sălbatici.

– Sînt pe undeva. Personalităţi sociopate, care nu dau doi bani pe nimic. Adevărul e că nu i-am văzut decît la TV. Şi nu-mi iese din cap scena aia de la Ma'alot, din Israel, acum mai bine de douăzeci de ani, cînd porcii ăia au omorît copii numai ca să arate ce tari sînt. Şi nu uita ce s-a întîmplat nu de mult cu

puştoaica preşedintelui, care a avut baftă chioară că a fost acolo individul ăla de la FBI. I-aş face cinste individului cu o bere.

– Bine ţintit, fu de acord Chavez. Mai mult, a fost foarte bine sincronizat. Am citit cum a abordat problema, s-a apropiat, a avut răbdare, a aşteptat momentul potrivit şi apoi a lovit.

– A ţinut un seminar la Bragg, dar în ziua aia am avut zbor. Am văzut banda. Băieţii spun că individul trage cu pistolul la fel de bine ca oricine din echipă, dar, mai mult decît atît, e şi deştept.

– Contează să fii deştept, fu iar de acord Chavez, terminîndu-şi berea. E rîndul meu să pregătesc cina.

– Poftim?!

– Nevastă-mea e doctor, vine acasă cam într-o oră şi e rîndul meu să pregătesc cina.

Sprîncene ridicate a mirare.

– Chavez, mă bucur să văd că eşti bine antrenat.

– Stai liniştit, îl asigură Domingo pe aviator, stau bine cu masculinitatea.

Şi se îndreptă spre uşă.

André lucra noaptea tîrziu. Worldpark-ul era deschis pînă la ora 23.00, iar magazinele chiar şi mai mult, pentru că nici măcar un complex atît de mare nu-şi putea permite să rateze ocazia de a mai stoarce nişte bănuţi de la masele exploatate, pentru suvenirurile ieftine, care nu erau bune de nimic, strînse de mîinile lacome ale copiilor adeseori aproape adormiţi în braţele părinţilor lor obosiţi. Se uita impasibil la toată acea activitate, la modul în care oamenii stăteau pînă în ultima clipă la jocurile mecanice, chiar pînă în momentul închiderii, cînd făceau cu mîna de rămas-bun operatorilor de acolo, se întorceau şi porneau către porţi, profitînd de orice ocazie pentru a se opri şi a intra în magazinele în care vînzătorii îi aşteptau zîmbind obosiţi şi îi ajutau, aşa cum fuseseră învăţaţi la Universitatea Worldpark. Iar apoi, atunci cînd, în sfîrşit, plecau toţi, magazinele erau închise, registrele de casă încheiate, iar sub ochii lui André şi ai colegilor din dispozitivul de securitate banii erau duşi la camera de

numărare. Nu făcea parte din îndatoririle lui curente, dar oricum se îndrepta într-acolo, urmîndu-i pe cei trei angajați de la magazinul Matador de pe strada principală, pe o alee, trecînd de niște uși de lemn negeluit, în josul unor trepte care coborau la subsol, pe coridoarele de beton care ziua fremătau de activitatea oamenilor și de traficul vehiculelor electrice, iar acum erau aproape goale, singurii de pe acolo fiind angajații care se îndreptau spre vestiare, ca să se schimbe în hainele de oraș. Camera de numărare era în mijlocul orașului, aproape chiar sub castel. Acolo, banii erau înmînați și fiecare sac era etichetat cu locul de proveniență. Monedele erau aruncate într-o incintă în care erau separate după țară și valoare și numărate, legate în fișicuri și etichetate pentru transportul la bancă. Banii din hîrtie, deja împărțiți după țară și valoare, erau... cîntăriți. Prima oară cînd văzuse acest lucru fusese uimit, dar cîntarele delicate chiar asta făceau. 1,0615 kilograme de bancnote nemțești de o sută de mărci. 2,37 kilograme de bancnote britanice de cinci lire. Suma corespunzătoare apărea imediat pe ecranul electronic, iar bancnotele erau ridicate pentru împachetare. Aici oamenii de la securitate purtau arme, pistoale Astra, pentru că suma totală a zilei era, după cum arăta ecranul principal de numărare, echivalentă cu 11 567 309,35 lire sterline în bancnote – în cele mai bune valute, de toate valorile. Totul intra în șase saci mari de pînză, care erau plasați într-o mașină electrică și transportați pînă în spatele sistemului subteran, unde erau transferați într-o mașină blindată cu escortă polițienească, spre a fi duși la sediul central al băncii locale, care încă era deschis la ora aceea pentru o asemenea sumă. *Unsprezece milioane de lire englezești în bani gheață, asta înseamnă miliarde de dolari pe an*, își zise André obosit.

– Vă rog să mă scuzați, îi spuse el supervizorului. Am încălcat vreo regulă venind aici?

Primi drept răspuns un chicotit.

– Nu, toți vin mai devreme sau mai tîrziu să vadă ce e aici. De asta avem geamuri.

– Nu e periculos?

– Cred că nu. Geamurile sînt groase şi, după cum vezi, securitatea din cameră e foarte strictă.

– *Mon Dieu*, o grămadă de bani. Dacă îi trece cuiva prin cap să-i fure?

– Maşina e blindată şi e escortată de poliţie, două maşini cu cîte patru oameni, toţi înarmaţi pînă în dinţi.

Ăştia sigur sînt doar cei care supraveghează, îşi zise André. *Sigur mai sînt şi alţii care nu se văd, nu ies în evidenţă, dar, cu siguranţă, sînt la fel de bine înarmaţi.*

– Iniţial am fost îngrijoraţi că teroriştii basci ar putea încerca să ne fure banii ca să-şi finanţele acţiunile ani de zile de-acum încolo, dar ameninţarea nu s-a materializat şi, în plus, ştii ce se întîmplă cu banii ăştia?

– De ce nu sînt transportaţi cu elicopterul pînă la bancă? întrebă André.

– Prea scump, zise şeful securităţii cu un căscat.

– Şi ce se întîmplă cu banii?

– O mare parte revin aici, evident.

– Aha, spuse André, gîndindu-se o clipă. Firesc, nu-i aşa?

Worldpark-ul era în foarte mare măsură o afacere cu bani gheaţă, pentru că mulţi oameni încă preferau să plătească în acest mod, în ciuda apariţiei cărţilor de credit, pe care parcul le accepta cu plăcere; oaspeţii puteau trece totul în contul camerei lor de hotel – primeau instrucţiuni în acest scop pe cartela de plastic care ţinea loc de cheie a camerei.

– Pot să pariez că aceeaşi bancnotă de cinci lire trece pe la noi de cincisprezece ori, după care e prea uzată şi e trimisă la Londra ca să fie distrusă şi înlocuită.

– Înţeleg, spuse André cu o înclinare de cap. Deci noi depozităm şi apoi retragem din propriul nostru cont doar ca să le furnizăm mărunţiş clienţilor. Atunci, cîţi bani gheaţă avem permanent aici?

– Pentru schimbat în mărunţiş? spuse bărbatul, ridicînd din umeri. Cred că două sau trei milioane, cel puţin, în lire englezeşti. Ca să ţinem evidenţa totală, avem computerele alea, arătă el.

– Uimitor loc, spuse André, şi chiar era sincer.

Îi făcu semn din cap supervizorului şi se îndreptă şi el ca să-şi perforeze cartela şi să se schimbe. Fusese o zi bună. Cercetările îi confirmaseră observaţiile anterioare în privinţa parcului. Acum ştia cum să planifice misiunea şi cum s-o ducă la bun sfîrşit. După aceea urma să-i aducă pe colegii lui şi să le prezinte planul, iar apoi avea să treacă la executarea lui. Patruzeci de minute mai tîrziu, era în apartamentul lui şi bea un pahar de Bourgogne, gîndindu-se la toate detaliile. Fusese ofiţer de planificare şi operaţiuni pentru Action Directe timp de peste zece ani şi plănuise şi executase în total unsprezece asasinate. Dar această misiune avea să fie culmea carierei lui, de departe cea mai grandioasă din toate. Pe peretele camerei era întinsă o hartă la scară mică a lui Worldpark. Ochii i se plimbau pe hartă, înainte şi înapoi. Puncte de intrare, puncte de ieşire. Posibile rute de acces pentru poliţie. Moduri de a le contracara pătrunderea. Unde să-şi plaseze proprii oameni de pază. Unde să ia ostatici. Unde să-i ţină. Cum să scoată afară pe toată lumea. André trecuse de nenumărate ori peste plan, căutînd puncte slabe şi greşeli. La misiunea asta, primii vor reacţiona poliţiştii spanioli de la *Guardia Civil*. Cei de la poliţia naţională trebuiau trataţi cu respectul cuvenit, în ciuda şepcilor lor comice. Indivizii învăţaseră multe din lupta de o generaţie cu bascii. Fără îndoială că aveau deja un aranjament cu Worldpark-ul, pentru că acesta era o ţintă mult prea evidentă pentru tero... pardon, pentru elementele progresiste, se corectă repede André. Poliţia nu trebuia tratată cu superficialitate. În Franţa, aproape că-l prinseseră sau aproape că îl omorîseră în două rînduri, dar fusese din cauza unor greşeli evidente din partea lui, iar el trăsese concluziile cuvenite în ambele cazuri. De data asta nu va mai fi aşa. De data asta o să-i ţină la respect prin intermediul ostaticilor, arătîndu-şi hotărîrea de a-i folosi în scopurile lui politice. Oricît ar fi de tari poliţiştii de la *Guardia Civil*, ei se vor înclina în faţa demonstraţiei lui de hotărîre, pentru că, oricît de duri ar fi, erau sensibili la sentimentalismul burghez, ca toţi de teapa lor. Ceea ce îi

dădea tăria era puritatea ideologică a intențiilor lui, pe care o va urmări și își va atinge scopurile; dacă nu, mulți vor muri, și nici guvernul spaniol și nici cel francez nu vor accepta așa ceva. Planul era aproape terminat. Ridică telefonul și formă un număr în străinătate.

La Pete se întoarse la începutul serii. Avea fața palidă, era și mai apatic și în același timp suferea și mai mult, judecînd după modul chinuit în care se mișca.

– Cum te simți? îl întrebă vesel doctorul Killgore.

– Domnule doctor, mă doare stomacul rău de tot, spuse Pete, indicînd locul cu degetul.

– Deci, încă te supără. Întinde-te aici și o să te examinăm, spuse doctorul, punîndu-și masca și mănușile.

Examinarea fizică era cea obișnuită, dar oricum necesară. Pete, ca și Chester înainte lui, murea, deși nu știa încă. Heroina își făcuse bine datoria de a-i suprima suferința, anulînd durerea și înlocuind-o cu un fel de nirvana chimică. Killgore mai luă cu mare grijă niște mostre de sînge, pentru verificări microscopice ulterioare.

– Ei bine, partenere, cred că trebuie să așteptăm rezultatul. Dar, între timp, nu ai vrea o injecție care să-ți aline durerea?

– Ba da, domnule doctor, cum să nu? Ultima a fost foarte bună.

Killgore mai umplu o seringă de plastic și injectă heroina în aceeași venă cu cea dinainte. Privi cum ochii căprui ai lui Pete mai întîi se măresc rapid și apoi revin, pe măsură ce durerea dispărea, înlocuită de o letargie atît de profundă, încît ar fi putut să-i facă pe loc o operație oricît de complicată, fără ca bietul amărît să tresară măcar.

– Cum se simt ceilalți băieți, Pete?

– Sînt bine, doar Charlie se plînge de nu știu ce la stomac. O fi mîncat ceva, mă gîndesc.

Așa, deci. Poate că n-ar strica să-l examinez și pe el, își spuse Killgore. Deci, Numărul 3 va fi aici probabil mîine. Orarul era

respectat perfect. După simptomele premature ale lui Chester, ceilalţi din grup urmau exact termenul prevăzut. Era bine.

Fură făcute mai multe apeluri telefonice, iar la începutul dimineţii toţi oamenii închiriară maşini cu acte de identitate false şi merseră cu ele fie cîte doi, fie cîte unul, luînd calea sudului dinspre Franţa spre Spania. La punctele de verificare a frontierei li se făcu semn să treacă, de obicei cu un zîmbet prietenos. Diverse agenţii de turism le făcură rezervările necesare pentru hotelurile parcului de distracţii, toate de nivel mediu, toate legate de parc prin cale ferată, gările fiind chiar în holurile înţesate cu magazine ale hotelurilor, astfel încît oaspeţii să nu se piardă cumva.

Autostrăzile care duceau spre parc erau late şi era comod să conduci pe ele, iar semnele erau uşor de urmat, chiar dacă nu vorbeai spaniola. Singurele pericole erau prezentate de autocarele imense, pline ochi cu turişti, care rulau cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, ca nişte transatlantice terestre, toţi cei dinăuntru, mai ales copiii, zgîindu-se pe ferestre şi făcîndu-le semn cu mîna şoferilor automobilelor. Şoferii le răspundeau la semne zîmbind şi lăsau autocarele să treacă, de parcă ar fi fost dreptul lor suveran să depăşească viteza legală, lucru pe care şoferi nu voiau să-l rişte. Aveau timp din belşug. Misiunea fusese planificată ca la carte.

Tomlinson întinse mîna la gamba stîngă şi se strîmbă. Chavez se opri din alergarea lui de dimineaţă ca să se asigure că totul era bine.

– Tot mai doare?

– Doare al dracului, confirmă sergentul Tomlinson.

– Lasă-te mai uşor pe el, deşteptule. E nasol să te doară tocmai tendonul lui Ahile.

– Ding, tocmai am aflat chestia asta pe cont propriu.

Tomlinson încetini pînă la un mers obişnuit, avînd grijă să-şi ferească piciorul stîng, după ce fugise cam trei kilometri.

Avea o respirație mult mai grea decît în mod obișnuit, dar se știe că durerea e un lucru care afectează puternic rezistența.

– Ai fost la doctorul Bellow?

– Zice că nu poate face nimic. Trebuie să-l lăsăm să se vindece singur.

– Atunci, lasă-l să se vindece. Este un ordin, George. Nu mai alergi pînă încetează să te doară atît de tare. Înțeles?

– Da, domnule, acceptă sergentul Tomlinson. Dar dacă aveți nevoie de mine, tot pot să mă deplasez.

– Știu asta, George. Ne vedem la poligon.

– Bine.

Tomlinson se uită la șeful lui cum accelerează și se alătură restului Echipei-2. Nu ținea pasul cu ei și asta îi rănea orgoliul. Niciodată nu permisese vreunei răni să-l tragă înapoi; la Delta Force se antrenase chiar și cînd avea două coaste rupte, fără măcar să le spună infirmierilor, ca să nu-l considere băieții un papă-lapte. Dar una era să ascunzi și să bravezi în privința unor coaste rupte și alta era un tendon întins, căci pe acesta nu mai puteai apăsa, iar durerea era atît de mare, încît piciorul refuza să mai meargă cum trebuia și rămînea în aer. *La dracu'*, își zise soldatul, *doar n-o să-i las baltă pe ăilalți*... În viața lui nu fusese vreodată al doilea, nici măcar la Liga a Doua de Base-ball, unde jucase ca stoper. Și uite că azi, în loc să alerge tot restul traseului, mergea și încearca să mențină măcar ritmul militar minim de o sută patruzeci de pași pe minut și pînă și asta durea. Începu alergarea și Echipa-1, care trecu pe lîngă el în fugă. Pînă și Sam Houston, cu tot genunchiul lui distrus, îi făcu cu mîna în timp ce alerga șchiopătînd. În această unitate, mîndria juca un rol foarte important. Tomlinson era soldat la operațiuni speciale de șase ani, fusese la Beretele Verzi și ajunsese la Delta, iar acum era pe cale să termine facultatea de psihologie – dintr-un motiv sau altul, băieții de la operațiuni speciale optau pentru această specializare – și încerca să-și închipuie o modalitate de continuare a studiilor în Anglia, unde universitățile lucrau altfel și unde era cam neobișnuit ca un soldat activ să obțină o diplomă pe hîrtie pergamentoasă. Dar la Delta stăteau mult să discute despre

terorişti şi asta îi ajuta, pentru că înţelegerea acestora însemna capacitatea de a le prevedea mişcările şi slăbiciunile – şi deci de a-i omorî mai uşor, ceea ce, la urma urmei, era meseria lor. Ciudat, pînă aici nu avusese nici o acţiune pe viu şi la fel de ciudat era că experienţa nu era deloc diferită de antrenament. *Joci exact aşa cum te-ai pregătit*, îşi zicea sergentul, *exact cum ţi s-a spus încă de la primele antrenamente de bază de la Fort Knox, cu unsprezece ani în urmă*. La dracu', gamba stîngă durea, dar mai puţin ca la alergare. În sfîrşit, doctorul îi spusese că avea de aşteptat o săptămînă, cel mai probabil două, înainte să fie iar bun de misiune, totul pentru că luase prost un viraj, fir-ar al dracului! Măcar Houston avea o scuză pentru genunchiul lui. Să te laşi pe coarda scurtă era periculos şi toată lumea mai aluneca din cînd în cînd – în acest caz, fusese o aterizare pe o piatră; cît l-o fi durut, săracul... Dar nici Sam nu se lăsa cu una, cu două, îşi spuse Tomlinson, mergînd tîrîş-grăpiş spre poligon.

– Bine, avem un exerciţiu de focuri pe bune, anunţă Chavez pentru Echipa-2. Scenariul are cinci băieţi răi şi opt ostatici. Băieţii răi sînt înarmaţi cu pistoale obişnuite şi pistoale-mitralieră. Doi dintre ostatici sînt copii, două fete în vîrstă de şapte şi nouă ani. Ceilalţi ostatici sînt toţi femei, mame. Băieţii răi au ocupat un centru medical şi a venit vremea să-i atacăm. Noonan a precizat poziţiile băieţilor răi după cum urmează – şi Chavez arătă pe tablă. Tim, cît de sigure sînt informaţiile?

– Nu mai bune de şaptezeci la sută. Indivizii se mişcă. Dar ostaticii sînt toţi în colţul acesta.

Şi arătă cu indicatorul pe tablă.

– Bun. Paddy, tu ai explozibilul. Două pachete, ca de obicei. Louis şi George intră primii şi acoperă stînga. Eddie şi cu mine venim după voi şi luăm centrul. Scotty şi cu Oso intră ultimii şi acoperă dreapta. Întrebări?

Nici o întrebare. Membrii echipei studiaseră diagrama de pe tablă. Camera era cît se poate de simplă.

– Atunci, la treabă, le spuse Ding.

Echipa ieşi şi-şi puse costumele de *ninja*.

– George, cum stai cu piciorul? îl întrebă Loiselle pe Tomlinson.

– O să vedem. Dar stau bine cu mîinile, spuse sergentul, ridicîndu-şi arma MP-10.

– *Bien*, înclină Loiselle din cap.

Cei doi făceau o pereche semipermanentă şi lucrau bine împreună ca o miniechipă, pînă într-acolo încît, pe teren, îşi ghiceau unul altuia gîndurile. Puteau să înainteze fără a fi văzuţi. Acest lucru era foarte dificil de învăţat – vînătorii înnăscuţi îl aveau în sînge, iar cei buni îl exersau neîncetat.

Două minute mai tîrziu, erau cu toţii în afara clădirii de antrenament. Connoly puse *primacord*-ul la uşă. *Acest aspect al antrenamentului le dă mult de lucru dulgherilor bazei*, se gîndi Chavez. După doar treizeci de secunde, Connoly se retrase făcînd un semn cu mîna, cu degetul opozabil în sus, ca să arate că legase cele două fire la detonatorul electric.

– Echipa-2, aici Comanda, auziră cu toţii în căştile din urechi. Pe poziţii şi pregătiţi. Paddy, trei... doi... unu... ACUM!

Ca de obicei, Clark tresări cînd răsună bubuitul. Fost expert în explozibili recunoştea superioritatea lui Connolly, care avea o înţelegere aproape magică a materialului şi care ştia că nici un expert în explozibili din lumea asta nu era infailibil. Uşa zbură în interiorul camerei şi se lovi de peretele opus, destul de rapid ca să rănească pe cineva întîlnit în cale, deşi probabil că nu mortal. John îşi acoperi urechile cu mîinile şi închise ochii, pentru că în următoarea fază aruncară un *flashbang* care ataca ochii şi urechile ca un soare care explodează. Sincronizarea fu perfectă. Cînd deschise ochii, văzu intrarea trăgătorilor.

Tomlinson ignoră durerea din gambă şi îl urmări înăuntru pe Loiselle, cu arma ridicată. Atunci surveni prima surpriză pentru trăgători: exerciţiul conţinea o păcăleală. În stînga nu se aflau nici un ostatic şi nici un băiat rău. Amîndoi se îndreptară spre peretele din faţa lor, întorcîndu-se spre dreapta, ca să acopere acea direcţie.

Chavez şi Price deja se aflau înăuntru cercetînd zona care le revenea lor, fără a vedea nici ei ceva. Apoi Vega şi McTyler avură

aceeaşi experienţă în partea dreaptă a camerei. Misiunea nu mergea ca la şedinţa de informare, aşa cum se întîmpla uneori.

Chavez văzu că nu avea nimic în cîmpul vizual, nici ostatici, nici terorişti. Era o singură uşă deschisă, care dădea în altă cameră.

– Paddy, două *flashbang*-uri, acum! ordonă el prin radio, în vreme ce Clark privea din colţ, purtînd cămaşa albă de observator şi vesta antiglonţ.

Connolly trecuse prin spatele lui Vega şi McTyler, cu două grenade orbitoare şi asurzitoare în mîini. Una şi apoi a doua zburară pe uşă şi din nou clădirea se cutremură. Chavez şi Price luară conducerea de data asta. Acolo se afla Alistair Stanley, în cămaşa lui albă, în vreme ce Clark se găsea în camera din faţă. Clark auzi lătrăturile înfundate ale armelor, urmate de strigătele „Liber, liber, liber!"

Intrînd în camera în care se trăsese, Clark văzu ţintele perforate în capete, ca de obicei. Ding şi Eddie erau cu ostaticii, protejîndu-i cu vestele lor antiglonţ şi cu armele îndreptate spre ţintele găurite din carton, care într-o situaţie reală ar fi fost la podea şi ar fi sîngerat în şuvoaie din ţestele lovite.

– Excelent, veni aprecierea lui Stanley. Foarte bună improvizaţia. Tu, Tomlinson, ai fost cam lent, dar ai avut o ţintă a naibii de bună. Şi tu, Vega.

– În regulă, oameni buni, hai să trecem în birou şi să vedem înregistrarea, le spuse John, îndreptîndu-se spre uşa dinspre exterior şi clătinînd încă din cap, ca să-şi calmeze durerea de la urechile afectate rău după a doua serie de *flashbang*-uri.

Dacă mai voia să participe la exerciţii de astea, trebuia să ceară dopuri de urechi, altfel avea să asurzească, chiar dacă avea impresia că era de datoria lui să trăiască lucrurile, ca să fie în măsură să aprecieze cum merg. Afară îl abordă pe Stanley.

– Destul de rapid, Al?

– Da, spuse Stanley, dînd din cap. *Flashbang*-urile ne dau trei pînă la cinci secunde de incapacitate totală şi încă alte cincisprezece de performanţe reduse. Chavez s-a adaptat bine.

Ostaticii ar fi supravieţuit probabil cu toţii. John, băieţii noştri sînt în formă maximă. Mai bine nu se poate. Tomlinson, cu tot piciorul lui rănit, nu a pierdut mai mult de o jumătate de pas, poate nici atît, iar micuţul nostru francez se deplasează ca o mangustă. Pînă şi Vega, care e masiv, nu e lent deloc. John, băieţii ăştia sînt cea mai bună echipă pe care am văzut-o vreodată.

– Sînt de acord, dar...

– Dar adversarii au încă multe atuuri. Da, ştiu, dar să-i ferească bunul Dumnezeu pe ticăloşi cînd o să venim peste ei!

13

AMUZAMENT

Popov încă se străduia să afle mai multe despre patronul lui. Dar nu găsi nimic care să-l lumineze. În Biblioteca Municipală din New York și pe Internet erau o sumedenie de informații despre persoană. Dar nimic nu aducea o cît de mică lămurire de ce omul se folosea de un fost ofițer KGB ca să scoată de la naftalină niște teroriști și să-i asmută asupra lumii. Era la fel de probabil ca și eventualitatea ca un copil să plănuiască asasinarea părintelui care îl iubește. Nu moralitatea problemei îl tulbura pe Popov. În problemele de spionaj, moralitatea nu juca nici un rol. În perioada de pregătire de la academia KGB din afara Moscovei, subiectul nu apăruse niciodată la cursuri, cu excepția faptului că lui și colegilor de clasă li se insuflase mereu ideea că *statul nu greșea niciodată*. „Uneori vi se va ordona să faceți lucruri care personal vă pot răscoli“, le spusese colonelul Romanov cîndva. „Asemenea ordine vor fi îndeplinite, pentru că motivele, cunoscute sau nu, vor fi întotdeauna juste. Aveți dreptul să puneți la îndoială ceva din motivele tactice în calitate de ofițeri de teren; felul cum vă îndepliniți misiunea va fi în mare măsură problema voastră. Dar să refuzați o misiune nu este permis.“ Și cu asta terminase. Nici Popov și nici colegii lui de clasă nu reveniseră vreodată asupra problemei. Era de la sine

înţeles că ordinul se executa, nu se discuta. Aşa că, o dată ce acceptase să fie angajat, Popov îşi îndeplinise misiunea atribuită...

...dar în calitate de slujitor al Uniunii Sovietice cunoscuse care era misiunea supremă, anume de a aduce informaţii vitale ţării lui, pentru că ţara avea nevoie de informaţii fie pentru ea însăşi, fie pentru a-i ajuta pe alţii, ale căror acţiuni aveau să-i aducă foloase. Chiar şi contactele cu Ilici Ramirez Sanchez, se gîndise Popov la timpul respectiv, serveau unui anume interes special. Acum, evident, ştia mult mai bine despre ce era vorba. Teroriştii erau ca nişte cîini sălbatici sau ca nişte lupi turbaţi pe care îi aruncai în bătătura cuiva doar ca să creeze agitaţie şi da, poate că avusese utilitate strategică sau, cel puţin, aşa consideraseră stăpînii lui, aflaţi în serviciul unui stat care acum nu mai exista. Dar misiunile nu fuseseră cu adevărat utile, în mod sigur. Şi oricît de bun ar fi fost KGB-ul – iar el credea în continuare că fusese cea mai bună organizaţie de spionaj din lume – pînă la urmă se dovedise un eşec. Partidul a cărui „Pavăză şi Sabie" fusese Comitetul de Stat pentru Securitate nu mai exista. „Sabia" nu-i omorîse pe duşmanii Partidului, iar „Pavăza" nu îl protejase împotriva diverselor arme occidentale. Se punea întrebarea dacă, oare, superiorii lui ştiuseră tot ceea ce trebuia să ştie?

Probabil că nu, trebui să recunoască Popov în sinea lui, şi din cauza asta probabil că toate misiunile primite de el fuseseră într-o măsură mai mică sau mai mare nişte tîmpenii. Înţelegerea acestui fapt ar fi trebuit să-l umple de amărăciune, dacă pregătirea şi experienţa lui nu ar fi dat roade acum, acum cînd avea un salariu regesc, plus cele două serviete cu bani pe care reuşise să le fure. Da, dar pentru ce? Pentru că adusese nişte terorişti ca să fie împuşcaţi de poliţiile europene? Mult mai uşor, deşi nu atît de profitabil, i-ar fi fost să îi arate cu degetul poliţiei şi să determine arestarea, judecarea şi încarcerarea lor, ca nişte scursuri criminale ce erau, lucru care ar fi fost mult mai satisfăcător. O fiară în cuşcă plimbîndu-se înainte şi înapoi şi aşteptîndu-şi porţia zilnică de cinci kilograme de carne de cal era cu mult mai distractivă decît una împăiată, prezentată într-un muzeu;

amîndouă erau, totuşi, la fel de neajutorate. Dimitri Arkadeevici era un fel de capră care le atrăgea pe celelalte, dar se întreba în ce fel de abator.

Banii erau buni. Încă vreo cîteva misiuni ca primele două şi putea să-şi ia banii şi actele false şi să dispară. Ar fi putut să stea apoi tolănit pe vreo plajă, sorbind din băuturi gustoase şi uitîndu-se la fete frumoase în costume de plajă minuscule, sau... Sau ce? Popov nu ştia precis ce fel de viaţă avea să-i placă după retragere, dar era sigur că va găsi ceva. Poate că îşi va folosi talentele pentru a cumpăra şi vinde acţiuni şi obligaţiuni, ca un adevărat capitalist, petrecîndu-şi timpul ca să se îmbogăţească şi mai mult. Poate asta, reflectă el, sorbind din cafeaua de dimineaţă şi privind pe fereastră spre sud, spre Wall Street. Dar încă nu era pregătit pentru acest stil de viaţă, iar pînă avea să fie pregătit faptul că nu cunoştea natura şi scopul misiunilor lui îl tulbura. Necunoscîndu-le, nu putea să evalueze toate pericolele posibile la adresa lui. Dar, cu toată experienţa şi capacitatea lui, cu tot antrenamentul profesional, nu avea nici măcar un indiciu asupra dorinţei patronului lui de a lăsa tigrii să iasă din cuşti în loc deschis, acolo unde aşteptau vînătorii. Păcat, îşi zise Popov, că nu putea să întrebe pur şi simplu. Răspunsul ar fi putut fi amuzant.

Înregistrarea la hotel se efectuă cu precizie mecanică. Recepţia era imensă şi înţesată cu calculatoare. Oaspeţii erau înregistraţi electronic; cu cît procedura era mai rapidă, cu atît mai repede vor începe să cheltuiască bani în parcul propriu-zis. Juan îşi luă cartela-cheie şi înclină capul a mulţumire către recepţionista drăguţă foc, iar apoi îşi ridică bagajele şi porni spre camera lui, bucuros că aici nu existau detectoare de metal. Drumul fu scurt; iar lifturile erau neobişnuit de mari, probabil pentru a-i ajuta pe cei în scaune cu rotile, îşi închipui el. În cinci minute era în camera lui şi despacheta. Tocmai terminase cînd se auzi un ciocănit în uşă.

– *Bonjour.*

Era René. Francezul intră şi se aşeză pe pat, întinzîndu-se cît era de lung.

– Eşti pregătit, prietene? întrebă el în spaniolă.

– *Si*, răspunse bascul.

Nu avea deloc aspect de spaniol. Avea părul blond spre roşcat, trăsături frumoase şi barba tunsă îngrijit. Niciodată arestat de poliţia spaniolă, era inteligent, prudent, dar complet dedicat cauzei şi avea la activ două maşini-capcană şi o crimă. René ştia că aceasta va fi cea mai îndrăzneaţă misiune a lui Juan, dar individul arăta destul de pregătit, încordat, poate chiar prea mult, pregătit să-şi joace rolul. Şi René mai făcuse lucruri de-astea, dar în special crime pe străzile aglomerate; se apropia de ţinta desemnată, trăgea cu un pistol cu amortizor şi apoi mergea mai departe, cea mai bună metodă, pentru că nu erai aproape niciodată identificat, oamenii nu vedeau pistolul şi cine să remarce un om care se plimba liniştit pe Champs-Elysées? Aşa, mergeai acasă, îţi schimbai hainele şi dădeai drumul la televizor, ca să vezi reportajul despre ce făcuseşi. Action Directe fusese în mare parte, dar nu complet, distrusă de poliţia franceză. Membrii capturaţi le rămăseseră fideli celor rămaşi în libertate, nu-i arătaseră cu degetul şi nu-i trădaseră, în ciuda presiunii şi promisiunilor făcute de compatrioţii lor în uniformă – şi probabil că unii dintre ei aveau să fie eliberaţi ca urmare a acestei misiuni, deşi obiectivul principal era eliberarea tovarăşului Carlos. Nu le va fi uşor să îl scoată de la Le Sante, îşi zise René, ridicîndu-se să privească pe fereastră la gara folosită de cei care se duceau în parc, dar – şi se uită la copiii de acolo, care-şi aşteptau rîndul la călătorie – existau unele lucruri peste care nu putea trece nici un guvern, oricît de brutal ar fi.

La două clădiri distanţă, Jean-Paul se uita la aceeaşi scenă şi prin minte îi treceau cam aceleaşi gînduri. Nu fusese niciodată căsătorit şi nici măcar nu avusese prea multe legături serioase cu femeile. Acum, la patruzeci şi trei de ani, ştia că acest lucru lăsase o urmă adîncă în viaţa şi în caracterul lui, o anormalitate pe care încercase să o umple cu ideologia politică, precum şi cu credinţa în principii şi în viziunea unui viitor socialist luminos pentru ţara lui, pentru Europa şi, în cele din urmă, pentru în-

treaga lume. Dar o părticică a minții lui îi spunea că aceste visuri erau simple iluzii și că realitatea era cea care se găsea în fața lui, trei etaje mai jos și o sută de metri spre vest, în figurile îndepărtate ale copiilor care așteptau să urce la bordul trenului cu aburi spre parc și... Dar nu, aceste gînduri erau niște aberații. Jean-Paul și prietenii lui știau că apărau o cauză justă și aveau o credință dreaptă. Discutaseră subiectul în amănunt în anii care trecuseră și ajunseseră la concluzia că erau pe calea cea bună. Împărtășeau o frustrare pe care puțini o simțiseră vreodată – dar într-o bună zi, toți vor înțelege, vor vedea calea spre dreptatea socială oferită de socialism întregii lumi, vor pricepe că drumul spre viitorul socialist luminos fusese pregătit de elita revoluționară care înțelegea semnificația și forța istoriei... Iar ei nu vor repeta greșelile rușilor, acei țărani înapoiați ai unei națiuni mult prea mari și stupide. Iar acum era în stare să se uite în jos, la oamenii adunați, care se îngrămădiseră pe peron, pentru că sirena cu aburi anunța sosirea unui tren. Și vedea... lucruri. Nici măcar copiii nu erau niște oameni, ci niște declarații politice ale altora, oameni ca el, care înțelegeau cum funcționa lumea cu adevărat, sau cum ar trebui să funcționeze. Și cum va funcționa, își promise el. Într-o bună zi.

Mike Dennis își lua întotdeauna masa de prînz afară, obicei pe care îl căpătase în Florida. La acest Worldpark îi plăcea că puteai și să bei ceva, în cazul de față un vin spaniol roșu, pe care îl sorbea dintr-un pahar de plastic, în timp ce privea lumea care circula și urmărea mașinile în trafic. Nu văzu nimic interesant. Aleile fuseseră trasate după o planificare riguroasă și atentă, folosindu-se simulări pe computer.

Cei mai mulți vînau senzațiile tari, iar aleile îi conduceau direct către ele. Unele, mai scumpe, erau extrem de spectaculoase. Copiii se înnebuneau după ele, mai ales după bombardierul în picaj, un fel de *montagne-russe* cu pante foarte abrupte și întortocheate, care părea foarte potrivit să-l facă pe un pilot de vînătoare să-și verse mațele, lîngă care se afla mașina

timpului, o cursă într-o virtualitate reală – pentru nouăzeci şi şase de persoane, de-a lungul a şapte minute (studiile arătau că, dacă se prelungea, unii se puteau îmbolnăvi). După ce scăpai de acolo, era vremea pentru o îngheţată sau o băutură şi chiar la ieşirea din maşină erau savant amenajate nişte spaţii pentru satisfacerea celor doritori. Ceva mai departe era Pepe's, un excelent restaurant cu bucătărie catalană – restaurantele nu puteau fi amplasate lîngă senzaţiile tari. Aceste atracţii nu erau deloc complementare, pentru că admirarea bombardierului în picaj nu îţi mărea pofta de mîncare sau, cu atît mai puţin dacă te urcai în el. Este o ştiinţă şi o artă a aranjării şi conducerii parcurilor de distracţii precum acesta, iar Mike Dennis era unul dintre foarte puţinii oameni din lume care ştiau cum se făcea acest lucru, ceea ce şi explica enormul lui salariu şi zîmbetul liniştit care însoţea sorbitul vinului, în vreme ce privea cum oaspeţii lui se bucurau de locul acesta. Dacă asta se putea numi muncă, atunci era cea mai bună slujbă din lume. Nici măcar astronauţii care ieşeau în spaţiu cu naveta nu aveau acest tip de satisfacţie. El se bucura de jucăriile lui în fiecare zi. Astronauţii erau fericiţi să poată zbura de două ori pe an.

O dată cu terminarea prînzului, Dennis se ridică şi porni înapoi spre biroul de pe Strada España, adică Strada Principală Spaniolă, una dintre aleile importante. Încă o zi minunată la Worldpark, cu cer senin, temperatură de douăzeci şi unu de grade Celsius, aer uscat şi curat. Contrar celebrului citat, în Spania nu prea ploua la cîmpie[1]. Clima locală semăna foarte mult cu cea din California, şi, reflectă el în continuare, se potrivea foarte bine cu limba spaniolă vorbită de majoritatea angajaţilor. În drum, trecu pe lîngă unul dintre angajaţii de la pază. Pe ecuson scria André, iar insigna de pe celălalt buzunar de la piept spunea că omul vorbea spaniola, franceza şi engleza. *Foarte bine*, îşi zise Dennis, *oameni ca ăsta avem prea puţini*.

---

[1] *The rain in Spain stays mainly in the plain*, exerciţiu de dicţie din piesa *Pygmalion* de G.B. Shaw (n. tr.).

Locul de întîlnire era fixat din timp. Simbolul bombardierului în picaj, un Stuka Ju-87 nemțesc, cu Crucea de Fier pe aripi și pe fuzelaj; zvastica de pe coadă fusese ștearsă cu grijă. Ar fi trebuit să deranjeze multe sensibilități în Spania, își zise André. Oare nu-și mai amintea nimeni de Guernica, acea primă expresie a *Schreklichheit*-ului nazist, cînd mii de cetățeni spanioli fuseseră masacrați? Să fie istoria atît de superficial învățată aici? Evident că da. Copiii și adulții de la coadă se întindeau adeseori să atingă modelul la scara 1:2 al avionului care se năpustise asupra militarilor și civililor cu sirena lui asurzitoare, „trîmbița Ierihonului". Sirena era imitată în cursa propriu-zisă, deși la prima coborîre de o sută cincizeci de metri urletele clienților o acopereau de obicei, urmate de explozia de aer comprimat și de fîntîna arteziană de jos, cînd vagonetele urcau prin norișori simulați de proiectile antiaeriene și picături de apă, urcînd a doua pantă, după ce aruncaseră o bombă asupra unei nave simulate. Oare el era singura persoană din Europa care considera că acestea sînt simboluri ale bestialității?

Era evident acest lucru. Oamenii se buluceau înapoi la coadă, ca să se mai dea o dată. Excepție făceau cei mult prea amețiți ca să-și mai recapete echilibrul. Transpirau abundent, iar unii, văzuse André, vomitau. Exista un angajat special pentru această situație, înarmat cu o cîrpă și o găleată; nu era tocmai cea mai plăcută slujbă din Worldpark. Pentru cei care aveau nevoie, postul de prim-ajutor era la doar cîțiva metri depărtare. André clătină din cap. Foarte bine că ticăloșii se simțeau rău, dacă au ales să se distreze cu acest urît simbol al fascismului.

Jean-Paul, René și Juan apărură aproape simultan în apropierea intrării în mașina timpului, sorbind cu toții din niște băuturi răcoritoare. Ei și alți cinci purtau pălării cumpărate de la chioșcul de la intrare. André le făcu semnul convenit, frecîndu-și nasul. René veni la el.

– Unde este toaleta pentru bărbați? întrebă el în engleză.

– Urmați săgețile, îi arătă André. Ies la ora 18.00. Cina va fi așa cum am stabilit?

– Da.

– Toți sînt pregătiți?

– Pe deplin pregătiți, prietene.

– Atunci ne vedem la cină.

André dădu din cap și porni să-și facă rondul pentru care era plătit, în vreme ce tovarășii lui se împrăștiau. Își închipuia că unii dintre ei chiar se vor bucura de cursele acelea nebunești. La ședința informativă de dimineață, li se spusese că mîine e de așteptat o afluență de vizitatori și mai mare. Diseară sau mîine dimineață încă peste nouăzeci de mii de oameni vor trage la hoteluri, liberi cu toții de Vinerea Mare care era celebrată în această parte a Europei. Parcul era pregătit pentru niște mulțimi uriașe, iar colegii lui de la securitate îi povestiseră tot felul de istorii amuzante petrecute aici. Cu patru luni în urmă, o femeie născuse gemeni la postul de prim-ajutor medical, după ce se dăduse în bombardierul în picaj, spre uluiala soțului și spre încîntarea doctorului Weiler. Copiii primiseră pe loc drept de intrare gratuită în parc pe tot restul vieții, iar știrea ajunsese la televiziunea locală, datorită eficienței organizării relațiilor cu publicul. Poate că femeia îi spusese băiatului Troll, se strîmbă André. Trolii erau niște costume cu picioare scurte și cu capete uriașe, îmbrăcate de niște femei scunde – aflase asta din prima zi de serviciu. Puteai să-ți dai seama după picioarele mititele care intrau în încălțările uriașe. În costum exista și apă, ca să facă buzele uriașe să saliveze... Iar acolo uite un legionar roman care se lupta caraghios cu un barbar germanic. Unul dintre ei fugea de celălalt – o făceau cu rîndul – în aplauzele publicului care se așezase să vadă spectacolul. Se întoarse și o porni pe *Strasse*, strada germană, fiind întîmpinat de ritmul unei fanfare în marș. *De ce naiba nu cîntă Horst Wessel Lied?* se întrebă André. S-ar fi potrivit de minune cu nenorocitul ăla de Stuka verde. De ce să nu îmbrace toată fanfara în uniforme negre SS? Sau să-i oblige pe vizitatori să facă baia obligatorie... Nu făcea și asta parte din istoria Europei? *Blestemat loc!* își zise André. Simbolurile acelea fuseseră alese special ca să înfurie pe oricine avea un rudiment de conștiință politică. Dar nu, masele nu aveau memorie și nici nu înțelegeau istoria politică și economică. Era fericit că

aleseseră acest loc pentru a-şi declama profesiunea de credinţă politică. Poate că asta îi va face pe idioţi să se gîndească, măcar puţin, la cum era întocmită lumea asta. Cît de prost era întocmită lumea asta, se corectă André, făcînd o grimasă contrastantă cu parcul ce strălucea în soare, plin de vizitatori zîmbitori.

Acolo, îşi spuse el. Acela era locul. Copiii adorau locul ăsta. Chiar acum o grămadă de copii erau acolo, trăgîndu-şi părinţii de mînă, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi adidaşi, mulţi cu pălării pe cap şi cu baloane umplute cu heliu legate de micile lor încheieturi. Şi era şi o fetiţă deosebită, într-un scaun cu rotile, purtînd un năsturel cu „Dorinţa Zînei", care îi spunea fiecărui responsabil de aparat să o lase să intre fără a mai sta la coadă. O fetiţă bolnavă, olandeză, îşi spuse André, după stilul hainelor părinţilor, care probabil că avea cancer în fază terminală şi fusese trimisă aici de vreo societate de caritate după modelul Fundaţiei „Pune-ţi O Dorinţă", care îi plătea pe părinţi să-şi aducă progenitura pe moarte aici ca să vadă pentru prima şi ultima oară trolii şi alte personaje de desene animate, al căror drept de utilizare şi exploatare fuseseră rezervate parcului. Cît de strălucitori erau micuţii ochi bolnavi, văzu André, în scurtul lor drum către mormînt şi cît de amabil era personalul, de parcă asta ar fi contat cumva, acest sentimentalism burghez pe care se baza întregul parc. Foarte bine. Vor vedea ei, nu-i aşa? Dacă exista un loc potrivit ca să faci o declaraţie politică, să atragi atenţia întregii Europe şi a întregii lumi asupra a ceea ce contează cu adevărat, locul era acesta.

Ding termină prima halbă cu bere. Avea să mai comande una. Era o regulă pe care nimeni nu o scrisese nicăieri şi nu o impusese, dar prin acord tacit nimeni din echipe nu bea mai mult de două atunci cînd se aflau pe picior de plecare. Şi cum erau mereu pe picior de plecare... În plus, două halbe de bere englezească erau şi aşa destule. Toţi membrii Echipei-2 erau acasă şi luau cina în familie. Unitatea Rainbow funcţiona într-un mod neobişnuit din acest punct de vedere. Toţi militarii erau căsătoriţi, aveau o soţie şi cel puţin un copil, iar căsniciile păreau

să fie toate solide. John nu ştia dacă asta îi caracteriza pe militarii de la operaţiuni speciale: erau fiare cînd se aflau la lucru şi dihotomia îl amuza, dar îl şi mira.

Sandy servea felul principal, friptură de vită. John se ridică să ia cuţitul de tăiat friptura, ca să-şi poată îndeplini datoria. Patsy se uită la uriaşa bucată de carne şi se gîndi imediat la boala vacii nebune, dar decise că mama ei o fripsese bine. În plus, îi plăcea o friptură de vită bine pătrunsă, cu tot colesterolul ei, iar mămica ei era campioana sosurilor.

– Cum merge la spital? o întrebă Sandy pe fiica ei, doctoriţa.

– La obstetrică e doar muncă de rutină. N-am avut în ultimele două săptămîni nici măcar un caz mai greu. Speram să am măcar o *placenta previa*, sau măcar o *placenta abrupta*, ca să vedem dacă sîntem destul de pregătiţi, dar...

– Doamne fereşte, Patsy, nu dori nimănui aşa ceva! Am văzut aşa ceva la Urgenţă. Intri în panică, iar obstetricianul trebuie să se adune şi să nu greşească, altfel e nenorocire. Mor şi mama, şi copilul!

– Ai văzut vreodată pe viu aşa ceva?

– Nu, dar am fost foarte aproape la Williamsburg. Ţi-l aminteşti pe doctorul O'Connor?

– Cel înalt şi slab?

– Da, dădu Sandy din cap. Slavă Domnului că era de gardă la al doilea caz. Rezidentul s-a pierdut de tot, dar a venit Jimmy şi a preluat-o, că eu eram sigură că moare femeia aia.

– Păi, dacă ştii ce ai de făcut...

– Chiar dacă ştii bine ce ai de făcut, presiunea asupra ta e uriaşă. Mie rutina mi se pare foarte bună. Am lucrat prea mult la Urgenţă, continuă Sandy Clark. Mi-aş dori o noapte liniştită, în care să adorm cu cartea în mînă.

– Vocea experienţei, spuse John Clark, servind carnea.

– Mie mi se pare de bun-simţ, fu de acord şi Chavez, strîngînd braţul soţiei. Ce mai face năzdrăvanul?

– Chiar acum dă şuturi, îl informă Patsy, luîndu-i mîna şi punîndu-i-o pe abdomen.

Da, succes garantat, constată ea. Ochii i se umezeau cînd simțea zvîcnetul acela ușor. Fusese dintotdeauna un băiat cald, pasional; Ding aproape că se topea cînd simțea mișcarea din pîntecele ei.

– Copilașul, spuse el încet.

– Da, îi zîmbi ea.

– Deci, nici o surpriză neplăcută cînd vine sorocul, ne-am înțeles? spuse Chavez. Vreau să meargă totul ca la carte. E și așa destul de stresant. Nu vreau să leșin pe-acolo.

– Bravo, rîse Patsy. Tu, să leșini, iubitul meu luptător de comando?

– Nu știi niciodată, scumpa mea, zise tatăl ei, luînd loc. Am văzut tipi foarte duri care s-au înmuiat.

– Nu și eu, domnule C, declară Domingo, încruntînd o sprînceană.

– Parcă sînteți niște pompieri: stați și așteptați să se întîmple ceva, zise Sandy.

– E adevărat, căzu de acord Domingo. Dar dacă focul nu vine niciodată, asta nu ne deranjează deloc.

– Chiar vorbești serios? întrebă Patsy.

– Da, iubito, îi spuse soțul ei. Nu e nici o plăcere să pleci în misiune. Pînă acum am avut noroc. Nu am pierdut nici un ostatic.

– Dar asta se va schimba, îi spuse Rainbow Six subordonatului său.

– Nu și dacă am și eu un cuvînt de spus, John.

– Ding, spuse Patsy, ridicîndu-și ochii din farfurie. Ai... adică ți s-a întîmplat, vreodată, ai... chiar ai...

Răspunsul era conținut în privirea lui, deși cuvintele ei fură:

– Hai să nu vorbim despre asta.

– Pats, ce crezi că avem noi în armele alea, marțipan? își întrebă John fiica.

– A venit azi Noonan, continuă Chavez. Zice că are o jucărie nouă de analizat.

– Cît costă? întrebă John înainte de toate.

– Zice că nu e deloc scumpă. A apărut de curînd și la Delta.

– Și ce face?

– Îi găseşte pe oameni.

– Poftim? E secretă?

– E un produs comercial, nu e deloc secretă. Dar îi găseşte pe oameni.

– Cum?

– Urmăreşte bătăile inimii de la o distanţă de cinci sute de metri.

– Poftim? întrebă Patsy. Cum face?

– Nu ştiu precis, dar Noonan spune că indivizii de la Fort Bragg au înnebunit; vreau să spun că sînt entuziasmaţi de jucărie. Se numeşte „gardianul“, sau cam aşa ceva. Oricum le-a cerut amicilor de la tehnic să îi trimită şi lui un set demonstrativ.

– O să vedem, spuse Clark, ungîndu-şi cornul cu unt. Minunată pîine, Sandy.

– E de la brutăria aceea minusculă de pe Millstone Road. Pîinea de aici mi se pare excelentă.

– Şi toată lumea zice că mîncarea englezească e proastă, fu de acord John. Idioţii! Pur şi simplu creşti cu prejudecata asta.

– Da, dar carnea asta..., se îngrijoră Patsy cu voce tare.

– Colesterolul meu e sub o sută şaptezeci, iubito, îi reaminti Ding. E mai scăzut decît al tău. Cred că datorită antrenamentelor.

– Aşteptă să îmbătrîneşti, mormăi John.

Pentru prima oară în viaţa lui, cu toate exerciţiile, colesterolul nu voia să-i scadă sub două sute.

– Nu mă grăbesc deloc, glumi Ding. Sandy, ai rămas cea mai bună bucătăreasă de pe aici.

– Mulţumesc, Ding.

– Aşa, creierii noştri n-or să putrezească dacă mîncăm vaca asta englezească.

Urmă un zîmbet tipic hispanic.

– Oricum, e mai sigur decît să te lansezi pe coarda scurtă din Night Hawk. Pe George şi Sam încă îi doare. Poate că ar trebui să încercăm altfel de mănuşi.

– Şi SAS-ul tot din astea foloseşte. Am verificat.

– Da, știu, am vorbit alaltăieri cu Eddie. Zice că trebuie să ne așteptăm la accidente de antrenament iar Homer spune că Delta pierde un om pe an, mort la antrenamente.

– Poftim?

Patsy devenise brusc alarmată.

– Iar Noonan zice că la FBI au pierdut un tip odată pe cînd cobora scurt de pe un Huey. Pur și simplu i-au alunecat mîinile. Brrr...

Șeful Echipei-2 ridică din umeri.

– Singura asigurare împotriva trebii ăsteia e antrenamentul, fu de acord John.

– Băieții mei erau chiar „pe prag". Trebuia să găsesc o cale să-i țin așa, fără să sară într-o parte sau în alta.

– Asta e cel mai greu, Domingo.

– Așa-mi închipui și eu.

Chavez își termină mîncarea.

– Cum adică „pe prag"? întrebă Patsy.

– Adică Echipa 2 e exact în forma potrivită. Sîntem întotdeauna buni, dar nu văd cum am putea fi mai buni ca acum. La fel și cu trupa lui Peter. Cu excepția celor doi răniți, nu văd cum am mai putea îmbunătăți ceva, mai ales că acum îl avem în echipă și pe Malloy. Domnule, omul ăsta chiar știe să conducă un elicopter.

– Sînteți gata să ucideți oameni...? întrebă Patsy, cu o undă de îndoială în glas.

Îi era greu să fie doctor, o persoană dedicată salvării vieții omenești, și să fie căsătorită cu un bărbat al cărui scop părea să fie adeseori luarea vieții cuiva. Iar Ding sigur omorîse pe cineva, altfel nu i-ar fi sugerat să nici nu se gîndească la asta. Cum putea să facă asta și apoi să se arate atît de emoționat cînd simțea mișcările copilului în pîntecele ei? Pentru ea era greu de înțeles, oricît de mult și-ar fi iubit soțul acela cu pielea măslinie și cu zîmbetul strălucind alb.

– Nu, iubita mea, gata să salvăm oameni, o corect el. Asta ne e meseria.

– Dar cît de siguri putem fi că or să-i lase să iasă? întrebă Esteban.

– Păi, nu au de ales, răspunse Jean-Paul, umplînd paharele goale cu carafa cu vin.

– Sînt de acord, spuse şi André. Nu au de ales. S-ar compromite în faţa lumii. Şi mai sînt şi laşi, ştim bine. Sentimentalism burghez. Nu au deloc tăria noastră.

– Alţii au făcut greşeala să creadă asta, spuse Esteban, nu atît ca să joace rolul de avocat al diavolului, cît pentru a da glas îngrijorării pe care trebuiau să o simtă toţi într-o măsură sau alta.

Esteban îşi făcuse întotdeauna griji.

– N-a mai existat niciodată o asemenea situaţie. *Guardia Civîl* este eficientă, dar nu e antrenată pentru situaţii ca asta. Poliţişti! pufni André. Asta e tot. Nu cred că vor aresta pe careva dintre noi. Voi ce credeţi?

Remarca smulse cîteva zîmbete. Era adevărat. Erau nişte simpli poliţişti, obişnuiţi să se ocupe de găinari, nu de nişte soldaţi politici dedicaţi, oameni cu arme, cu antrenament şi neclintiţi în hotărîrea lor.

– Să înţeleg că v-aţi răzgîndit?

Esteban fu primul care sări.

– Nu, sigur că nu, camarade. Pur şi simplu am îndemnat la obiectivitate atunci cînd evaluăm misiunea. Un soldat al revoluţiei nu trebuie să permită să fie purtat prea departe de entuziasm.

Uite cum îşi acoperă ăsta frica, gîndiră ceilalţi. Tuturor le era frică, dovadă graba cu care o negau.

– Îl vom scoate pe Ilici, îi anunţă René, asta dacă nu cumva Parisul vrea să îngroape o sută de copii. Iar asta n-or s-o facă. Drept rezultat, copiii vor face un zbor pînă în Liban şi înapoi. Asupra acestui lucru ne-am decis, corect?

Se uită în jurul mesei şi văzu că toţi cei nouă înclinară din cap.

– *Bien*. Numai copiii trebuie să-şi ude pantalonii pe chestia asta, prieteni, nu şi noi.

Aprobările din cap se transformară în zîmbete şi în rîsete discrete, pentru că chelnerii circulau prin restaurant. René făcu semn să li se mai aducă vin. Vinul de aici era bun, mult mai bun

decît avea să găsească în vreo țară musulmană în care se va juca de-a ascunselea cu agenții de la DGSE[1], cu mai mult succes decît Carlos, spera el. Oricum, identitățile lor nu vor fi niciodată cunoscute. Carlos îi învățase un lucru foarte important pentru lumea terorismului. Reclama nu aducea dividende. Se scărpină în barbă. Îl mînca, dar îi asigura securitatea lui personală pentru următorii cîțiva ani.

– Ia zi, André, cine vine mîine?

– Mîine Thompson CSF își trimite aici șase sute de angajați cu familii cu tot. O ieșire cu compania la unul dintre departamentele lor. Nu se putea mai bine, le spuse ofițerul de securitate a parcului.

Thompson era un important producător de armament din Franța. Unii dintre muncitori – și deci și copiii lor – erau foarte importanți pentru statul francez. Și francezi, și importanți din punct de vedere politic – chiar că nu se putea mai bine.

– Se vor deplasa în grup și vor avea itinerarul lor. Vor veni la castel la prînz ca să ia masa și vor urmări un spectacol. Atunci va fi momentul, prieteni.

Plus o mică adăugire hotărîtă de André în dimineața aceea. Erau întotdeauna prin preajmă, mai ales la spectacole.

– *D'accord?* îi întrebă René pe cei adunați în jurul mesei, obținînd încă un rînd de înclinări din cap.

Privirile oamenilor erau acum mai ferme, iar îndoielile fuseseră lăsate deoparte. Îi aștepta misiunea. Decizia de a și-o asuma fusese luată de mult. Sosi chelnerul cu încă două carafe, iar vinul le fu pus tuturor în pahare. Cei zece bărbați își savurară băuturile, știind că s-ar putea să fie ultimele pahare pentru multă vreme de aici încolo, iar în alcool își găsiră hotărîrea.

– Nu-i adorabil? întrebă Chavez. Ăsta e Hollywood-ul. Își țin armele ca pe niște cuțite și nimeresc un chibrit de la douăzeci de metri. Doamne, ce mi-aș dori să pot face și eu asta!

– Au antrenament, Domingo, sugeră John o explicație, chicotind.

---

[1] Direction Générale de la Securité de l'Etat (n.tr.).

Pe ecranul televizorului, tipul cel rău zbură cam patru metri, de parcă ar fi fost lovit de o rachetă antitanc, nu de un amărît de glonț de calibrul 9 mm.

– Mă întreb de unde cumpără armele astea, continuă John.

– O, mare expert contabil, știi bine că nu ni le putem permite.

John aproape că-și vărsă berea din care tocmai sorbea. Filmul se termină cîteva minute mai tîrziu. Eroul o luă pe fată, tipii răi muriră cu toții, iar eroul își părăsi agenția, dezgustat de corupția și prostia de acolo, pășind fericit înspre soarele care răsărea, mulțumit de șomajul care îl aștepta. *Da*, își zise Clark, *ăsta e Hollywood-ul.* Și cu acest gînd confortabil, seara lor împreună se termină. Ding și Patsy se duseră să doarmă, iar John și Sandy făcură același lucru.

Totul este un uriaș platou de filmare, își spuse André, plimbîndu-se prin parc cu o oră înainte de accesul publicului. Atît de american, în ciuda eforturilor depuse pentru ca acest parc să fie unul european. Evident, ideea fundamentală era americană, îi aparținea nebunului de Walt Disney, cel cu șoarecii vorbitori și cu poveștile pentru copii cu care furase atîția bani de la mase. Religia nu mai era opiul popoarelor. Nu, astăzi opiul era fuga de realitatea de zi cu zi pe care o trăim cu toții și o urîm cu toții, dar pe care nu o puteam vedea așa cum este. Cine îi aducea aici? Copiii lor, care țipau că vor să-i vadă pe troli și pe toate celelalte personaje din desenele animate japoneze sau să zboare cu acea ticăloșie de Stuka nazistă. Pînă și rușii, cei care apucau să cîștige suficient din economia lor distrusă, veneau aici să arunce banii, pînă și rușii zburau cu Stukas-uri! André clătină uimit din cap. Copiii nu aveau nici vîrsta, nici educația, nici amintirile necesare pentru a judeca toate acestea, dar părinții lor puteau să o facă. Și totuși, veneau aici.

– André?

Polițistul de parc se întoarse și îl văzu pe Mike Dennis, șeful executiv al Worldpark-ului, care se uita la el.

– Da, monsieur Dennis?

– Nu uita, mă cheamă Dennis.

Şi şeful bătu cu degetul în ecusonul de plastic. Da, uitase, regula în parc era că fiecare îi spunea fiecăruia pe numele mic, încă un lucru de proveniență americană.

– Da, Mike, iartă-mă!

– Te simți bine, André? Păreai cam preocupat de ceva.

– Da? Nu... Mike, sînt bine. Doar că am avut o noapte cam lungă.

– Bine, zise Dennis şi îl bătu pe umăr. Ne aşteaptă o zi foarte aglomerată. De cît timp eşti la noi?

– De două săptămîni.

– Îți place aici?

– E un loc unic în lume.

– Păi, asta e ideea, André. O zi bună!

– Da, Mike.

Se uită cum şeful lui american mergea repede spre biroul lui din castel. *Nenorociții ăştia de americani, vor ca toată lumea să fie fericită tot timpul, altfel ceva e rău şi dacă ceva e rău, trebuie reparat. Ei bine*, îşi spuse André, *ceva merge prost şi o să fie reparat chiar astăzi. Dar lui Mike n-o să-i placă prea mult, nu-i aşa?*

La un kilometru distanță, Jean-Paul îşi transfera armele din geamantan în rucsac. Comandase la *room-service* un mic dejun zdravăn, se hotărîse asupra unuia american, pentru că putea fi nevoit să stea nemîncat toată ziua, eventual şi o parte din următoarea. În acelaşi hotel şi în altele cîteva din acelaşi complex, ceilalți făceau acelaşi lucru. Pistolul-mitralieră Uzi avea un total de zece încărcătoare pline. Mai avea şase pentru pistolul de 9 mm şi trei grenade cu fragmentare, plus radioul. O să fie un rucsac greu, dar n-o să-l care toată ziua. Jean-Paul se uită la ceas şi aruncă o ultimă privire prin cameră. Toată instalația sanitară era nou-nouță. Şterse totul cu o cîrpă umedă, ca să se asigure că nu lăsase amprente, apoi masa şi ce era pe ea şi, în sfîrşit, farfuriile şi tacîmurile de la micul dejun. Nu ştia dacă poliția franceză avea pe undeva prin vreun fişier amprentele lui, dar,

dacă le avea, nu voia să le ofere încă un set, iar dacă nu, de ce să îi ajute să inaugureze un dosar nou? Își puse pantalonii lungi kaki și o cămașă cu mîneci scurte, plus pălăria aia albă și stupidă cumpărată cu o zi înainte. Părea un vizitator oarecare al acelui loc stupid, fără aparența unui om periculos. Toate fiind gata, își ridică rucsacul și porni spre ușă, oprindu-se o clipă ca să șteargă clanța ușii, pe dinăuntru și pe dinafară, înainte să se îndrepte spre șirul de lifturi. Apăsă pe butonul care îl ducea jos nu cu vîrful degetului, ci cu încheietura. În cîteva secunde, era în drum spre ușa hotelului și se îndrepta firesc spre gară, unde cartela-cheie îi permitea să intre în sistemul de transporturi al lui Worldpark. Își dădu jos rucsacul ca să se așeze și se trezi în compartiment cu un neamț care avea și el un rucsac și era însoțit de nevastă și copii. Cînd neamțul își lăsă rucsacul pe scaunul alăturat, acesta scoase un zgomot înfundat.

– Minicamera mea, explică neamțul ciudat de prompt în engleză.

– Și la mine la fel. Cam grele lucrurile astea, nu?

– Da, dar așa o să avem multe lucruri ca să ne amintim de ziua petrecută în parc.

– Da, sigur vă veți aminti, răspunse Jean-Paul.

Locomotiva șuieră și trenul porni. Francezul își verifică buzunarul ca să vadă dacă mai avea tichetul de parcare. De fapt, mai avea trei zile plătite de intrare în parcul de distracții. Nu că ar fi avut nevoie de ele. Nimeni din zonă nu mai avea nevoie.

– Ce dracu'! murmură John, citind faxul de deasupra teancului de pe birou. Fond de burse?

Și cine dracului violase securitatea...? George Winston, secretarul Trezoreriei?

– Alice! strigă el.

– Da, domnule Clark? spuse doamna Foorgate, intrînd în birou. M-am gîndit că o să genereze probleme. Se pare că domnul Ostermann simte nevoia să recompenseze echipa pentru că a fost salvat.

– Şi ce legătură are treaba asta cu legea?

– Nu am nici cea mai mică idee, domnule.

– Cum putem afla?

– De la un consilier juridic, bănuiesc.

– Avem aici un avocat sau un jurist?

– Din cîte ştiu eu, nu. Şi probabil că veţi avea nevoie de unul. Probabil şi de unul britanic, şi de unul american.

– Minunat, spuse Rainbow Six. Vrei să-l chemi pe Alistair la mine?

– Da, domnule.

14

SABIA LEGIUNII

Ieşirea organizată de compania Thompson CSF era planificată de cîteva luni. Cei trei sute de copii lucraseră peste program, ca să aibă avans o săptămînă la teme; evenimentul avea şi implicaţii de afaceri. Thompson instala sisteme de control computerizate în parc – operaţiunea făcea parte din tranziţia companiei de la statutul de producător militar la cel de producător de electronice de larg consum – iar aici experienţa militară îi ajuta foarte mult. Noile sisteme de control, cu care conducerea Worldpark-ului putea să supravegheze activităţile în tot complexul, erau o dezvoltare imediată a sistemelor de transfer de date produse pentru forţele terestre ale NATO. Erau nişte dispozitive mici, multi-lingvistice şi uşor de folosit, care transmiteau informaţiile nu prin fire de cupru, ci prin eter, economisind astfel cîteva milioane de franci; Thompson adusese sistemele la timp şi în cadrul bugetului, o calitate pe care şi ei, ca mulţi alţi contractori de armament de pe tot globul, se străduiau s-o înveţe.

Ca recunoaştere a îndeplinirii cu succes a contractului cu un client civil de anvergură, conducerea superioară a lui Thompson cooperase cu Worldpark-ul ca să aranjeze acest picnic pentru angajaţi. Tot grupul, inclusiv copiii, purta tricouri cu însemnele companiei pe piept, iar pentru moment erau împreună şi se

deplasau spre centrul parcului, într-un grup escortat de şase troli, care dansau în drum spre castel în absurda încălţăminte care închipuia nişte uriaşe picioare goale şi cu corpurile lor păroase, deasupra cărora se aflau nişte căpăţîni disproporţionate. Apoi grupul fu escortat de legionari, doi dintre ei purtînd penele de vultur cu însemnele cohortei, iar unul, cu un coif în formă de cap de leu, căra vulturul de aur, emblema Legiunii VI Victrix, acum încartiruită la Worldpark, Spania, aşa cum fusese şi predecesoarea ei în anul 20 î.Hr., sub împăratul Tiberius. Angajaţii parcului desemnaţi să facă parte din legiune îşi dezvoltaseră un adevărat spirit legionar, mărşăluind bucuroşi, cu săbiile lor *spatha* de producţie spaniolă înfipte stîngaci în teci, dar, legate de mîna dreaptă, şi cu scuturile purtate cu stînga. Legionarii din Worlpark mărşăluiau la fel de mîndri precum o făcuseră, probabil cei din Legiunea Victrix cu douăzeci de secole în urmă. Predecesorii lor fuseseră prima şi singura linie de apărare pentru colonia romană aflată în această parte a Spaniei.

Singurul lucru care lipsea grupului era o mulţime care să fluture stegulețe. Dar, oricum, acesta era un obicei japonez. După ceremoniile din prima zi, oamenii de la Thompson urmau să rătăcească pe unde voiau, bucurîndu-se de patru zile ca turişti obişnuiţi.

Mike Dennis urmărea procesiunea pe monitoarele din biroul lui, în timp ce îşi aduna însemnările. Soldaţii romani erau un element caracteristic acestui parc şi, din cine ştie ce motiv, erau uluitor de populari, destul cît să se fi mărit recent numărul lor de la cincizeci la peste o sută, stabilindu-se şi un triumvirat de centurioni care să-i conducă. Pe aceştia îi puteai ghici repede după panaşele laterale de pe coifuri, care se deosebeau de cele ale legionarilor obişnuiţi. Tipii din unitate luaseră lecţii de luptă cu sabia şi se zvonea că unele dintre săbiile lor chiar aveau tăişuri, lucru pe care Dennis nu se obosise să-l verifice. Tot ce era bun pentru moralul angajaţilor era bun pentru parc, iar el obişnuia să-i lase pe şefi să-şi conducă departamentele cu un minimum de ingerinţă din partea centrului lui de comandă din castel. Se folosea de *mouse*-ul computerului pentru a trece în revistă

mulţimea care se apropia. Erau în avans cam cu douăzeci de minute, iar acela era... Da, era Francisco de la Cruz, el conducea parada. Francisco era sergent în retragere la trupele spaniole de paraşutişti şi trecuse cît ai bate din palme la conducerea de parade. Era un tip cu aspect de dur, avea peste cincizeci de ani, braţe vînjoase şi barbă atît de deasă – Worldpark permitea angajaţilor doar portul de mustaţă, nu şi de barbă – încît trebuia să se radă de două ori pe zi. Puştii se simţeau intimidaţi, dar Francisco ştia să-i ridice în aer ca un bunic şi să-i liniştească pe loc, iar picilor le plăcea mai ales să se joace cu panaşul lui roşu din coamă de cal. Dennis se gîndi să ia masa de prînz cu Francisco într-o zi, curînd. Omul îşi conducea bine micul departament şi merita o oarecare atenţie „de sus".

Dennis trase mapa de piele de pe masă. Trebuia să rostească un discurs de bun venit pentru oaspeţii de la Thompson, care avea să fie urmat de fanfarele parcului şi de o paradă a trolilor, iar apoi de cina luată la restaurantul castelului. Se uită la ceas şi se ridică, îndreptîndu-se spre coridorul care ducea spre un pasaj deghizat, cu o uşă „secretă" în curtea castelului. Arhitecţii locului primiseră mînă liberă şi folosiseră foarte bine banii proveniţi din petrolul din Golf, deşi castelul nu era întru totul autentic. Avea refugii în caz de incendiu, guri de stropit, oţel structural, nu doar pietre puse una peste alta şi legate cu mortar.

– Mike? se auzi o voce.

Managerul parcului se întoarse.

– Da, Pete?

– La telefon. Te sună preşedintele.

Administratorul făcu stînga împrejur şi se întoarse în birou, încă strîngînd în mînă foaia cu discursul.

Francisco – Pancho, pentru prieteni – de la Cruz nu era un om înalt; măsura doar un metru şaptezeci, dar avea un piept larg, iar picioarele lui ca nişte stîlpi făceau pămîntul să se cutremure cînd păşea ţeapăn, aşa cum îi spusese un istoric că fusese obiceiul la legiunile romane. Coiful de oţel era greu şi îi simţea panaşul fluturînd deasupra. Braţul lui stîng ţinea acel *scutum* mare şi greu, scutul legionarului, care se înălţa de la glezne pînă

aproape de gît, era făcut din lemn încleiat, avea figura grea de fier a Meduzei în centru şi marginile placate cu metal. Romanii, aflase asta de mult, fuseseră soldaţi foarte voinici dacă puteau să se deplaseze în marş cu echipamentul ăsta greu – aproape treizeci de kilograme cu tot cu hrana şi vesela individuală, cam tot atîta cît avusese şi el ca soldat la manevre. Parcul făcuse copii fidele ale acestui echipament, deşi calitatea metalului era în mod sigur mai bună decît a celui produs în fierăriile Imperiului Roman. În spatele lui se strînseseră şase băieţei care încercau să imite paşii picioarelor lui grele. Lui de la Cruz îi plăcea la nebunie asta. Propriii lui fii erau acum în armata spaniolă, călcînd pe urmele tatălui lor, exact cum făceau acum puştii ăştia din Franţa. Pentru de la Cruz, lumea era perfectă.

La doar cîţiva metri depărtare, la fel de bine se simţeau şi Jean-Paul, René şi Esteban, ultimul cu o grămadă de baloane legate de încheietura mîinii şi vînzînd unul chiar în acel moment. Ceilalţi purtau cu toţii pălăriile de Worldpark, toţi fiind pe poziţie, în jurul mulţimii. Nici unul dintre terorişti nu purta tricourile roşii Thompson, deşi nu le-ar fi fost deloc dificil să facă rost de ele. Purtau cu toţii tricouri Worldpark, asortate cu pălăriile, şi toţi, cu excepţia lui André şi Esteban, duceau în spate rucsacuri, ca mulţi alţi vizitatori din Worldpark.

Trolii îi aranjară pe toţi la locurile lor, cu cîteva minute mai devreme decît se planificase. Adulţii glumeau între ei, iar copiii rîdeau cu feţele iluminate de o bucurie care curînd se va transforma în altceva; unii alergau în jurul adulţilor mai înalţi, se jucau de-a v-aţi-ascunselea în mulţime... Iar doi erau în scaune cu rotile. Nu, văzu Esteban, nu făceau parte din grupul Thompson. Purtau acei năsturaşi de acces special, dar nu şi tricouri roşii.

André îi văzu şi el pe cei doi oaspeţi. Unul era mica fetiţă olandeză bolnavă, iar celălalt... englez, după cum arăta tatăl, care împingea scaunul pe rotile înspre castel, prin mulţime. Da, erau foarte bine veniţi şi aceştia doi... Cu atît mai bine dacă nu erau francezi, nu?

Dennis se aşezase la biroul lui. Convorbirea telefonică implica informaţii detaliate, pe care le putea lua de pe computer. Da, veniturile trimestriale ale parcului erau cu 4,1 procente peste previziuni. Da, sezonul mort se dovedise mai puţin mort decît anticipaseră. Vremea neobişnuit de favorabilă, explică Dennis, era cauza principală, nu aveai cum s-o prevezi, dar lucrurile mergeau bine, cu excepţia unor problemele la computerele de la una sau două curse. Da, aveau nişte ingineri de *software* în zona aia, care lucrau chiar acum. Da, producătorul oferea garanţie, iar reprezentanţii producătorului erau foarte cooperanţi – da, era şi cazul, pentru că acelaşi producător licita pentru încă două mega-circuite aici, ale căror planuri urmau să facă lumea să amuţească, îi spuse Dennis preşedintelui, care nu văzuse încă propunerile, dar avea s-o facă în timpul călătoriei lui de peste trei săptămîni în Spania. Dennis îi promisese preşedintelui că vor produce documentare TV speciale despre concepţia şi proiectul celor două „curse ale morţii“ şi, oare, n-ar fi ceva să atragă o groază de americani aici, să fure din clienţii imperiului Disney, care inventase parcul de distracţii? Preşedintele saudit, care iniţial investise în Worldpark pentru că avea copii cărora le plăcea să se dea în nişte lucruri care pe el îl ameţeau doar văzîndu-le, era entuziasmat de propunerea celor două noi atracţii, destul cît să nu mai întrebe nimic şi să-l lase pe Dennis să-l ia prin surprindere la timpul potrivit.

– Ce dracu'...? spuse Dennis în telefon, ridicîndu-şi privirea.

Auzise ceva.

Toţi săriră ca arşi la bubuiturile acelea, un staccato teribil scos de pistolul-mitralieră al lui Jean-Paul, care trăsese o rafală lungă în aer. În curtea castelului, oamenii se întoarseră şi se ghemuiră instinctiv, văzînd mai întîi un bărbat bărbos cu arma îndreptată în sus şi scuipînd scurt nişte tuburi de alamă. Fiind civili neantrenaţi, în primele secunde nu făcură nimic altceva decît să privească şocaţi, fără să aibă măcar timp să-şi exprime frica. Nu încă.

Iar cînd se întoarseră să-l vadă pe cel din mijlocul lor care trăgea – oamenii din jurul lui se depărtaseră instinctiv, în loc să

încerce să pună mîna pe el – şi pe ceilalţi scoţîndu-şi armele din rucsacuri, la început fără să tragă, aşteptînd o clipită...

Pancho de la Cruz stătea în spatele unuia dintre ei şi văzu arma ieşind din rucsac încă dinainte de prima rafală. Creierul lui recunoscu pe loc forma neprietenoasă, dar familiară, a Uzi-ului israelian, puşca-mitralieră de nouă milimetri, iar ochii i se blocară pe armă, calculînd direcţia şi distanţa. Obiectul sigur nu era de-al parcului. Şocul momentului dură exact atît – un moment, apoi experienţa de peste douăzeci de ani în forţele armate prelua controlul şi, la doi metri în spatele criminalului, Pancho începu să se mişte.

Claude prinse mişcarea cu coada ochiului şi se întoarse să vadă ce-o mai fi şi asta. Un bărbat în armură romană şi cu o chestie stranie pe cap venea spre el. Se întoarse să facă faţă ameninţării şi...

...centurionul de la Cruz acţionă dintr-un fel de instinct soldăţesc, transferat din timpul şi locul cărora le aparţinea uniforma din timpul şi locul acestui prînz. Cu mîna dreaptă trase *spatha* din teaca înaltă din dreapta, iar scutul se ridică, avînd centrul spre ţeava Uzi-ului, în vreme ce spada se ridica în aer. Sabia asta era făcută la comandă de un văr mai îndepărtat de-al lui de la Toledo. Era produsă din oţel-carbon laminat, exact cum fusese şi spada Cidului, şi avea o lamă numai bună să te razi cu ea. Brusc redeveni soldat şi pentru prima oară în cariera lui avu în faţă un inamic înarmat şi o armă în mînă, iar distanţa era mai mică de doi metri acum, şi, cu pistol sau fără, avea să...

...Claude trase o rafală scurtă, aşa cum învăţase în atîtea ocazii, exact în centrul de masă al ţintei în mişcare, dar se întîmplă ca acesta să fie figura groasă de trei centimetri de pe scut, iar gloanţele ricoşară din aceasta, fragmentîndu-se...

...de la Cruz simţi fragmentele muşcîndu-i din braţul stîng, dar se simţeau mai slab decît înţepăturile de ţînţari, iar braţul drept, înarmat, făcu o mişcare spre stînga, apoi spre dreapta, tăind aerul într-un stil pentru care *spatha* nu era făcută, dar tăişul ascuţit al ultimilor centimetri de lîngă vîrf îşi făcu datoria, tăind în carne vie în braţul acelui *cabron*, pînă acolo unde se termina mîneca

scurtă. Pentru prima dată în viaţa lui, centurionul Francisco de la Cruz vărsa sînge cu furie...

...Claude simţi durerea. Braţul drept se mişcă, degetul apăsă pe trăgaci, iar rafala lovi scutul, care se îndrepta spre el, sub figura Meduzei şi la dreapta ei. Trei gloanţe nimeriră în piciorul lui de la Cruz, toate sub genunchi, trecînd prin apărătoarele de metal, unul dintre ele rupîndu-i tibia şi smulgîndu-i centurionului un urlet de durere, în vreme ce cădea, iar cea de-a doua lovitură de spadă rată cu puţin gîtul adversarului. Creierul comandă picioarelor să se mişte, dar Cruz avea unul singur valid; celălalt nu-l ascultă, iar fostul paraşutist căzu în faţă-stînga.

Mike Dennis alergă la fereastră, în loc să se uite la monitoarele TV. Alţii se uitau la acestea, iar imaginea dată de diversele camere era înregistrată automat de un raft plin cu videouri aflat altundeva în parc. Ochii lui vedeau, dar creierul nu voia să creadă. Era adevărat, imposibilul se petrecea sub ochii lui, era ceva real. Nişte oameni cu arme înconjurau o mare de tricouri roşii, pe care o mînau cum mînă cîinii ciobăneşti oile, spre curtea interioară a castelului. Dennis se întoarse spre omul de la pupitrul principal de comandă:

– Închiderea de siguranţă, acum!

O simplă apăsare din *mouse* şi toate uşile castelului fură temeinic zăvorîte.

– Cheamă poliţia! ordonă apoi Dennis.

Şi acest lucru era programat de mai înainte. Sistemul de alarmă semnală urgenţa la cea mai apropiată secţie de poliţie. Era o alertă pentru jaf, dar pentru moment era suficientă. Singura situaţie de urgenţă pe care o luaseră în calcul fusese un jaf al camerei cu bani gheaţă, iar întrucît acest lucru era o infracţiune majoră şi presupunea un număr important de infractori înarmaţi, reacţia la alarmă era reprogramată. Maşinăriile vor fi oprite, distracţia va conteni şi oamenii vor primi instrucţiuni să se întoarcă la hotelurile lor sau în parcări, pentru că parcul se închidea datorită unei urgenţe neaşteptate... Zgomotul mitralierelor ajungînd departe, îşi zise Dennis, vizitatorii vor înţelege singuri care era urgenţa momentului.

Asta e partea amuzantă, îşi spuse André. Luă de la unul dintre camarazii lui o pălărie albă şi primi de la Jean-Paul arma pe care i-o adusese acesta. La cîţiva metri mai încolo, Esteban lăsă libere toate baloanele legate de mînă şi, în vreme ce acestea se risipeau în văzduh, îşi apucă arma.

Copiii nu erau atît de speriaţi pe cît erau părinţii lor, gîndindu-se poate că era vorba de una dintre minunăţiile pe care trebuia să le aştepţi în parc, deşi urechile lor micuţe încă îi dureau, iar la auzul bubuiturilor tresăriseră toţi. Dar frica era contagioasă, iar copiii văzură iute acest sentiment în ochii părinţilor şi începură să se ţină strîns de mîini, privind în sus la adulţii care acum se mişcau rapid în jurul mulţimii de tricouri roşii, ţinînd în mîini nişte lucruri care semănau cu nişte... arme; băieţii recunoscuseră formele jucăriilor lor, dar astea se vedea că nu erau jucării.

René era la comandă. El se deplasă spre intrarea în castel, separat de ceilalţi nouă, care ţineau mulţimea în loc. Privind în jur, văzu alţi oameni în afara perimetrului grupului, mulţi ghemuiţi, ascunzîndu-se, găsind orice adăpost aflat la îndemînă. Mulţi dintre ei făceau fotografii, alţii înregistrau cu camerele video, iar unii dintre ei era posibil să folosească teleobiective cu care să-l prindă în prim-plan. Dar nu avea cum să-i împiedice.

– Numărul 2! strigă el, selectează-i pe oaspeţii noştri!

Numărul 2 era Jean-Paul. Acesta se apropie de un grup strîns şi apucă în primul rînd de mînă o fetiţă franţuzoaică de patru ani.

– Nu! strigă mama acesteia.

Jean-Paul îşi îndreptă arma spre ea, iar ea se feri, fără însă a lăsa umerii copilei.

– Foarte bine, îi spuse 2, atunci am s-o împuşc.

În mai puţin de o secundă, ţeava Uzi-ului lui era lipită de părul castaniu deschis al fetiţei. Asta o făcu pe mamă să strige şi mai tare, dar îşi luă mîinile de pe fetiţă.

– Vino pe aici, îi spuse Jean-Paul cu fermitate copilului.

Fetiţa îl ascultă, privind înapoi cu gura deschisă la mama ei împietrită, în vreme ce bărbatul cu armă alegea alţi copii.

André făcu acelaşi lucru de cealaltă parte a mulţimii. În primul rînd, se duse la fetiţa olandeză. Pe cartela ei de acces special scria Anna. Fără un cuvînt, îl îmbrînci pe tatăl Annei departe de scaunul pe rotile şi o împinse spre castel.

– Copilul este bolnav, protestă tatăl în engleză.

– Da, se vede, răspunse André în aceeaşi limbă, trecînd la celălalt copil bolnav.

Da, ăştia doi erau nişte ostatici de soi.

– Porcule! strigă mama celui de-al doilea copil.

Intervenţia îi fu răsplătită de un pat de Uzi peste faţă, care îi zdrobi nasul, umplînd-o de sînge.

– Mami! striga băieţelul, în vreme ce André împingea cu o mînă scaunul cu rotile pe rampa care ducea spre castel.

Copilul se întoarse s-o vadă pe mama lui prăbuşindu-se. Un angajat al parcului, măturător, îngenunche ca s-o ajute, dar tot ce putu obţine de la ea fu un urlet:

– Tommy!

La strigătele ei se adăugară cele ale altor patruzeci de perechi de părinţi, toţi purtînd tricourile roşii ale companiei Thompson. Micul grup se retrase în castel, lăsîndu-i pe ceilalţi acolo, uluiţi, timp de cîteva secunde, înainte de a se îndepărta pe Strada España.

– La dracu', vin încoace, zise Mike Dennis, vorbind încă la telefon cu căpitanul care comanda garnizoana locală a *Guardiei Civil*.

– Plecaţi de acolo, îi spuse imediat căpitanul. Dacă există vreo posibilitate să părăsiţi zona, folosiţi-o acum! Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră şi al oamenilor dumneavoastră.

– Dar, la naiba, răspund pentru oamenii ăştia!

– Da, răspundeţi, dar trebuie să vă asumaţi această răspundere din afară. Acum! ordonă căpitanul. Plecaţi!

Dennis puse telefonul în furcă, iar apoi se întoarse spre personalul lui de cincisprezece oameni din centrul de comandă.

– Oameni buni, toată lumea după mine! Mergem la centrul de comandă de rezervă. Exact acum, sublinie el.

Oricare ar fi fost aparenţele, castelul nu era unul autentic. Fusese construit cu toate facilităţile moderne, cu lifturi şi scări

de incendiu. Probabil că cele din urmă erau deja compromise, își zise Dennis, dar una dintre ele cobora pînă la subsol. Porni spre ușa de incendiu și o deschise, făcînd semn oamenilor lui să iasă pe acolo. Ceea ce aceștia și făcură, cei mai mulți ușurați că scăpau din locul acela devenit brusc periculos. Ultimul îi aruncă la ieșire cheile. La plecare, Dennis încuie ușa în urma lui, apoi o luă la goană pe cele patru niveluri de scări în formă de spirală.

După un alt minut, se afla în subsolul în care se înghesuiau angajați și vizitatori aduși la adăpost de troli, legionari și alți angajați în uniformă ai parcului. Se aflau acolo mulți din personalul de securitate, dar nici unul dintre ei nu avea vreo armă mai periculoasă decît un radio. Existau arme în camera de numărare a banilor, dar acestea erau încuiate și numai cîțiva dintre angajații parcului erau antrenați și autorizați să le folosească. Oricum, Dennis nu voia focuri de armă. În plus, avea alte lucruri de făcut. Postul de comandă al Worldpark-ului se afla de fapt în afara lui, la capătul zonei subterane. Alergă spre nord, urmat de personalul lui de comandă, ajungînd la parcarea angajaților. Asta le luă cam cinci minute; iar Dennis dădu buzna. Biroul lui era liber, iar telefonul deja clipea. Era *Guardia Civil*.

– Sînteți în siguranță? întrebă căpitanul.

– Cel puțin deocamdată, răspunse Dennis.

Văzu pe monitor imaginea camerei de comandă din castel.

– Pe aici, le spuse André.

Dar ușa era încuiată. Făcu un pas în spate și trase cu pistolul în încuietoarea care se îndoi, dar rămase încuiată, contrar a ceea ce se întîmpla, de obicei, în filme. Apoi încercă și René cu Uzi-ul care distruse cu totul porțiunea cu încuietoarea. Împinse ușa înăuntru. André îi conduse la etaj și apoi deschise cu piciorul ușa centrului de comandă. Era gol. Înjură din toată inima descoperind acest lucru.

– Îi văd! spuse Dennis la telefon. Un bărbat... doi... șase bărbați cu arme. Dumnezeule, au copii cu ei!

Unul dintre ei se apropie de camera de supraveghere, îndreptă pistolul spre ea și imaginea dispăru.

– Cîţi oameni înarmaţi sînt? întrebă căpitanul.

– Cel puţin şase, poate zece, poate mai mulţi. Au luat ostatici copii. Aţi înţeles? Au cu ei copii.

– Am înţeles, Señor Dennis. Trebuie să vă părăsesc, ca să coordonez riposta. Vă rog să rămîneţi pe fir.

– Da.

Dennis se întoarse spre celelalte ecrane, ca să vadă ce se întîmpla în parcul lui.

– La naiba! înjură el, cu o furie care începea să înlocuiască şocul.

Apoi îşi sună preşedintele pentru primul raport, întrebîndu-se cum dracu' ar putea să-i spună unui prinţ saudit că parcul lui de distracţii era atacat de terorişti.

În biroul lui, căpitanul Dario Gassman sună Madridul pentru primul raport asupra incidentului. Avea deja un plan de reacţie, pe care poliţiştii lui îl şi puneau în aplicare. Zece maşini şi şaisprezece oameni goneau deja pe autostradă din diverse direcţii, aflînd că Planul W fusese declanşat. Prima lor misiune era să stabilească un perimetru de securitate unde nu avea voie nimeni. Controlarea ieşirilor avea să se dovedească imposibilă. În Madrid se întîmplau alte lucruri în timp ce căpitanul Gassman se îndrepta spre maşină, ca să pornească spre Worldpark. Pentru el era un drum de o jumătate de oră, în ciuda sirenei şi a girofarului. Avu astfel ocazia să se gîndească în linişte, în ciuda zgomotului venit de sub capotă. Avea şaisprezece oameni pe drum, dar dacă la Worldpark erau zece infractori înarmaţi, nu erau de ajuns nici măcar pentru stabilirea unui perimetru interior şi a unuia exterior. De cîţi oameni avea nevoie? Să cheme echipa naţională de reacţie rapidă, formată acum cîţiva ani de Guardia Civil? Probabil că va fi nevoit. Ce fel de criminali puteau să atace Worldpark la ora asta a zilei? Pentru un jaf, cea mai bună oră era cea a închiderii, deşi tocmai la asta se aşteptau el şi oamenii lui – pentru că în momentul acela erau căraţi sacii de pînză pentru transferul la bancă, fiind păziţi de personalul parcului şi uneori şi de oamenii lui... Aceasta era ora de maximă

vulnerabilitate. Dar nu, oricine ar fi fost, alesese cu bună știință momentul amiezei, luase ostatici – copii, își aminti Gassman. Și-atunci, erau hoți sau altceva? Ce fel de infractori erau? Dacă erau teroriști?... Doar luaseră ostatici... copii... Să fie teroriști basci? La naiba, ce puteau fi?

Dar lucrurile deja îi scăpaseră de sub control lui Gassman. Directorul executiv general de la Thompson vorbea la telefonul celular cu sediul, de unde convorbirea fusese deviată spre președintele firmei, aflat la o cafenea de pe bulevard la un prînz foarte plăcut, pe care îl abandonase imediat. Directorul sunase la Ministerul Apărării, iar de acolo lucrurile decurseră rapid. Raportul directorului lui Thompson, aflat la fața locului, fusese concis și inechivoc. Ministrul Apărării îl sunase direct și ordonase secretarei să facă toate însemnările necesare. Acestea fuseseră dactilografiate și trimise primului-ministru și ministrului de externe. Acesta din urmă îl sunase pe omologul lui spaniol pentru a-i cere de urgență o confirmare. Era deja un joc politic. La Ministerul Apărării se mai dăduse un telefon...

– Da, aici John Clark, spuse Rainbow Six la telefon. Da, domnule. Unde, exact... înțeleg... cîți sînt? Vă rog să ne trimiteți toate informațiile suplimentare pe care le veți obține... Nu, domnule, nu ne putem deplasa înainte ca guvernul țării gazdă să emită o cerere oficială. Vă mulțumesc, domnule ministru.

Clark apăsă pe alt buton de pe telefon.

– Al, vino aici. Avem de lucru.

Apoi făcu același lucru cu Bill Tawney, Bellow, Chavez și Covington.

Directorul de la Thompson aflat încă în parc își adună oamenii la un stand de *fast-food* și începu să-i numere. Fost ofițer de tancuri în armata franceză, trase din greu ca să facă ordine în acel haos. Acei angajați care aveau copiii cu ei fură dați deoparte. Apoi numără treizeci și trei de copii lipsă, plus unul sau poate doi copii în scaune pe rotile. Evident, părinții erau

disperați, dar reuși să-i țină sub control. Își sună din nou directorul, pentru a detalia situația. După aceea, întocmi o listă pe hîrtie cu numele și vîrstele, stăpînindu-și cu greu emoțiile și mulțumind Domnului că avea copii prea mari ca să-i fi interesat călătoria asta. După ce termină, își duse oamenii departe de castel, găsi un angajat al parcului și îl întrebă unde ar putea să găsească telefoane și faxuri. Fură escortați cu toții pe o ușă batantă de lemn, într-o clădire de serviciu savant deghizată și apoi în subteran, ajungînd la postul alternativ de comandă, unde se întîlni cu Mike Dennis, care încă ținea în mînă mapa cu discursul de bun venit pentru angajații grupului Thompson, încercînd să găsească o noimă tuturor întîmplărilor.

Exact atunci sosi și Gassman, tocmai la timp pentru a vedea un fax transmițînd la Paris o listă a ostaticilor cunoscuți. Îndată după aceea sună ministrul francez al Apărării. Reieși că îl cunoștea pe directorul lui Thompson de la fața locului, colonelul Robert Gamelin, care condusese echipa de proiectare a sistemelor de control al focului pentru tancurile de luptă LeClerc din a doua generație, cu cîțiva ani în urmă.

– Cîți sînt?

– Treizeci și trei din grupul nostru, poate cîțiva în plus, dar teroriștii par să-i fi ales deliberat pe copii, domnule ministru. Este o afacere pentru Legiune, spuse ferm colonelul, referindu-se la echipa pentru operațiuni speciale a Legiunii Străine.

– Am să mă gîndesc la acest lucru, domnule colonel.

Legătura se întrerupse.

– Sînt căpitanul Gassman, îi spuse omul cu pălărie caraghioasă lui Gamelin.

– La naiba! Eu chiar mi-am dus familia acolo anul trecut, spuse Peter Covington. E nevoie de un batalion întreg ca să recucerești locul. E un adevărat coșmar. O grămadă de clădiri,

spațiu deschis, multe niveluri. Cred că are și un nivel subteran pentru servicii.

– Hărți, diagrame? o întrebă Clark pe doamna Foorgate.

– Am să caut, spuse secretara, părăsind sala de conferințe.

– Ce știm? întrebă Chavez.

– Nu prea mult, dar francezii sînt foarte afectați și le cer spaniolilor să ne permită să intervenim și să...

– Tocmai a sosit ăsta, spuse Alice Foorgate, aducînd un fax și ieșind din nou.

– Lista cu ostaticii... Dumnezeule, toți sînt copii... între patru și unsprezece ani... treizeci și trei de copii, la naiba!

Clark își pierduse răsuflarea. Ridică privirea și îi înmînă lista lui Alistair Stanley.

– Dacă ne deplasăm, merg ambele echipe, spuse pe loc scoțianul.

– Da, încuviință Clark.

Apoi se auzi țîrîitul telefonului.

– O convorbire telefonică pentru domnul Tawney, se auzi o voce feminină în difuzor.

– Aici Tawney, răspunse șeful informațiilor, ridicînd receptorul. Da, recepție... Da, știm, am primit un apel de la... Aha, înțeleg. Permite-mi să fac aici cîte ceva. Am înțeles. Mulțumesc.

Tawney puse receptorul în furcă.

– Guvernul spaniol a cerut prin intermediul Ambasadei Britanice din Madrid să ne deplasăm imediat.

– În regulă, oameni buni, spuse John, ridicîndu-se în picioare. Pe cai. Iată un apel prompt.

Chavez și Covington ieși în goană din cameră, îndreptîndu-se spre clădirile echipelor lor. Apoi telefonul lui Clark sună din nou.

– Da? spuse el, continuînd să asculte apoi timp de cîteva minute. Foarte bine, sînt de acord. Mulțumesc, domnule.

– Ce este, John?

– Ministerul Apărării a cerut un MC-130 pentru Flota 1 de Operațiuni Speciale. Îl trimit la noi, împreună cu elicopterul lui Malloy. Evident, există un aerodrom militar la douăzeci de

kilometri de locul în care intervenim noi, iar Whitehall încearcă să obţină permisiunea pentru aterizarea noastră.

Mai mult, deşi nu trebuia să adauge, avionul Hercules putea să-i culeagă chiar de lîngă Hereford.

– Cînd plecăm?

– În mai puţin de o oră, răspunse Stanley, după o clipă de gîndire.

– E bine, pentru că Hercules vine în cam patruzeci de minute, poate mai puţin. Echipajul a pornit chiar acum spre noi.

– Gata, oameni buni, spunea Chavez o jumătate de kilometru mai încolo, intrînd în clădirea echipei lui. Avem de lucru. Pregătirea şi la treabă!

Începură pe loc să alerge spre dulapurile lor, înainte ca sergentul Patterson să ridice fireasca obiecţie.

– Ding, ceilalţi sînt în echipa de intervenţie. Care-i treaba?

– Se pare că au nevoie de ambele trupe pentru misiunea asta, Hank. Azi pleacă toată lumea.

– Corect, spuse Patterson, îndreptîndu-se spre propriul dulap.

Aveau echipamentul gata împachetat, întotdeauna pregătit. Intra în rutină. Containerele militare ajunseră pe roţi la uşă înainte de sosirea camionului.

Colonelul Gamelin află noutatea înaintea căpitanului Gassman. Ministrul francez al Apărării îl sună ca să-l anunţe că o echipă de operaţiuni speciale era în zbor spre ei, la cererea guvernului spaniol, sosind acolo în trei ore sau mai curînd. Colonelul transmise informaţia oamenilor lui, întrucîtva spre supărarea poliţistului spaniol, care apoi îşi sună propriul ministru de la Madrid, ca să-l informeze ce se întîmpla. Ministrul spaniol tocmai era informat de colegul lui de la Externe. Forţe suplimentare de poliţie erau pe drum, cu ordinul să nu întreprindă nimic în afara stabilirii unui perimetru. Reacţia lui Gassman la vestea că era ţinut pe tuşă fu o dezorientare previzibilă, dar căpitanul ştia ce înseamnă un ordin. Avînd la locul faptelor treizeci de poliţişti, el ordonă ca o treime dintre ei să vină pe la suprafaţă, încet şi cu grijă, în zona castelului, alţi doi făcînd

același lucru prin subteran, cu armele în teacă, oricum cu piedicile puse, și cu ordinul strict de a nu deschide focul în nici o situație, un ordin mai ușor de dat decît de urmat.

Pînă aici, lucrurile merseseră bine, își spuse René, iar acest centru de comandă era mai mult decît și-ar fi dorit. Acum învăța să folosească sistemul computerizat pentru a selecta camerele TV care păreau să acopere toată zona, de la parcări la zonele de așteptare pentru diversele aparate ale parcului. Imaginile erau alb-negru. Putea să facă panoramări și focalizări după voie, ca să găsească orice dorea. Pe pereții biroului se aflau douăzeci de monitoare, fiecare dintre ele fiind legat printr-un terminal computerizat la cel puțin cinci camere. Nimeni nu se putea apropia de castel fără ca el să prindă de știre. Excelent.

În încăperea secretarelor, în anticameră, André îi făcuse pe copii să se așeze pe podea, strînși unii în alții, cu excepția celor doi în scaune pe rotile, care fuseseră plasați la perete. Copiii aveau cu toții ochii măriți și priviri înfricoșate, așa cum era de așteptat, iar pentru moment erau liniștiți, lucru care îi plăcea. Își atîrnă de umăr pistolul-mitralieră. Doar nu avea nevoie de el acum, nu?

– Stați liniștiți, le spuse el în franceză, apoi trecu în centrul de comandă. Numărul 1, spuse el.

– Da, Numărul 9, răspunse René.

– Aici lucrurile sînt sub control. A venit vremea să sunăm?

– Da, zise Numărul 1.

Luă loc, ridică receptorul examină butoanele și, găsind unul potrivit, apăsă pe el.

– Da?

– Cu cine vorbesc?

– Sînt Mike Dennis, directorul administrativ al parcului.

– *Bien*. Eu sînt Numărul 1 și acum eu comand în World-park-ul vostru.

– În regulă, domnule. Ce dorești?

– Ai adus poliția aici?

– Da, acum sînt aici.

– Bun. Vreau să vorbesc cu comandantul lor.

– Domnule căpitan, spuse Dennis, gesticulînd cu mîna.

Gassman făcu cei trei paşi pînă la biroul lui.

– Sînt căpitanul Dario Gassman, de la Guardia Civil.

– Eu sînt Numărul 1 şi am comanda. Ştiţi că am aici peste treizeci de ostatici, nu?

– *Si*, sînt conştient de acest lucru, răspunse căpitanul, încercînd să-şi păstreze calmul cît se putea în condiţiile date.

Citise cărţi şi se antrenase în tehnica discuţiilor cu teroriştii, iar acum îşi dorea să fi studiat mai mult.

– Aveţi o cerere de formulat?

– Eu nu formulez cereri, renunţă René la politeţe. Eu dau ordine care trebuie îndeplinite pe loc, iar tu trebuie să transmiţi ordinele mai departe. Ai înţeles? întrebă René în engleză.

– *Si, comprendo.*

– Toţi ostaticii noştri sînt francezi. Vei stabili o linie de comunicaţii cu Ambasada Franceză din Madrid. Ordinele mele sînt pentru ei. Te rog să nu uiţi că nici unul dintre ostatici nu este cetăţean al ţării tale. Afacerea asta e între noi şi francezi. Ai înţeles?

– Señor, siguranţa acelor copii este responsabilitatea mea. Sîntem pe teritoriul Spaniei.

– Oricum ar fi, replică Numărul 1, vei deschide o linie telefonică între mine şi Ambasada Franceză. Vreau să fiu anunţat cînd s-a realizat.

– Trebuie mai întîi să transmit cererea superiorilor mei. Voi reveni atunci cînd voi primi instrucţiuni din partea lor.

– Repede, îi spuse René, după care închise.

În spate era zgomot mare. Cele patru motoare Allison urlau, accelerînd MC-130-ul pe pistă, apoi aparatul îşi ridică brusc botul, sărind spre cer. Drumul spre Spania începuse. Clark şi Stanley se aflau în compartimentul de comunicaţii din faţă, ascultînd cum puteau mai bine în căştile puternic izolate toate informaţiile venite, neclare şi fragmentate, ca de obicei. Vocea din căşti promitea hărţi şi planuri la sosire; nu exista nici o informaţie suplimentară asupra numărului şi identităţii

teroriştilor, dar, se lucra la asta, le spuse vocea. Chiar atunci sosi un fax de la Paris, via cartierul general al Flotei 1 americane de Operaţiuni Speciale, care avea echipamentele de comunicare neinterceptabile, cu legături curente cu Hereford-ul. Era doar o altă listă a ostaticilor, iar de data asta Clark se opri să citească numele şi un colţişor al creierului lui încerca să-şi închipuie feţişoarele lor, ştiind că nu avea cum, dar continuînd s-o facă. Treizeci şi trei de copii într-un castel dintr-un parc de distracţii, înconjuraţi de bărbaţi cu arme, cel puţin şase, poate zece, poate mai mulţi. *Să dea dracii*, îşi zise John. Ştia că unele lucruri nu poţi să le grăbeşti, dar aici nu puteai spune niciodată că merseseşi prea repede.

După ce oamenii îşi scoaseră centurile de siguranţă şi începură să se îmbrace în costumele negre, fără a-şi adresa prea multe cuvinte, cei doi comandanţi de echipă merseră în faţă ca să afle cît mai multe. Întorşi după zece minute ca să se echipeze şi ei, Chavez şi Covington aveau capetele plecate a resemnare, atitudine în care oamenii lor recunoscură pe loc veştile proaste. Şefii de echipă le spuseră oamenilor puţinul pe care-l ştiau. Copii ostatici, probabil treizeci, poate chiar mai mulţi, deţinuţi de un număr necunoscut de terorişti de naţionalitate şi cu motivaţie încă necunoscute. Oamenii se aşezară înapoi pe scaune, îşi prinseră din nou centurile şi nu spuseră nimic. Cei mai mulţi aleseră să închidă ochii şi încercară să adoarmă, căutînd şi uneori găsind o oră de pace în mijlocul zgomotului înfiorător scos de motoarele turbopropulsoare.

– Am nevoie de numărul vostru de fax, îi spuse Numărul 1 ambasadorului francez, de data asta în limba maternă, nu în engleză.

– Foarte bine, veni replica, urmată de număr.

– Vă trimitem o listă de deţinuţi politici pe care vi se cere să îi eliberaţi. Ei vor fi eliberaţi imediat şi trimişi aici într-un avion Air France. Apoi oamenii mei, oaspeţii noştri şi cu mine vom urca la bordul avionului şi vom zbura cu ei la o destinaţie pe care i-o voi da pilotului avionului după ce urcăm. Vă sfătuiesc

să acceptaţi repede cerinţele noastre. Avem foarte puţină răbdare, iar dacă cererile nu sînt îndeplinite, vom fi obligaţi să-i omorîm pe unii dintre ostaticii noştri.

– Voi transmite cererile la Paris, spuse ambasadorul

– Bun. Aveţi grijă să le spuneţi că nu sîntem deloc răbdători.

– *Oui*, voi face şi acest lucru, promise diplomatul.

Convorbirea se încheie, iar el se uită la ajutoarele lui apropiate, însărcinatul-adjunct, ataşatul militar şi şeful de secţie al DGSE. Ambasadorul era un om de afaceri care fusese numit în post printr-un favor politic, pentru că Madridul era foarte apropiat de Paris şi nu era nevoie să se trimită acolo un membru al serviciului diplomatic.

– Ei, bine?

– Ne vom uita la listă, spuse bărbatul de la DGSE.

O clipă mai tîrziu, faxul începu să bîzîie, iar după alte cîteva secunde apăru şi foaia curbată. Ofiţerul de informaţii o luă, o parcurse şi o înmînă mai departe.

– Nu e bine, îi anunţă el pe ceilalţi.

– Şacalul? spuse adjunctul. Niciodată n-or să...

– Niciodată e o perioadă foarte lungă, prietene, îi spuse spionul diplomatului. Sper că aceste comandouri îşi cunosc bine meseria.

– Ce ştim despre ei?

– Nimic, absolut nimic.

– Cît mai e? îl întrebă Esteban pe René.

– Vor trage de timp, spuse René. Unele întîrzieri vor fi reale, altele din imaginaţia lor creatoare. Să nu uităm că strategia lor este să lungească procesul cît mai mult posibil, să ne obosească, să ne uzeze, să ne slăbească hotărîrea. Împotriva acestui lucru avem posibilitatea de a forţa lucrurile prin omorîrea unui ostatic. Dar e un pas care nu se face uşor. Ne-am ales ostaticii pentru impactul psihologic şi va trebui să fim foarte atenţi cum îi folosim. Dar, înainte de toate, trebuie să controlăm cursul evenimentelor. Deocamdată, nu-i forţăm să se grăbească şi ne consolidăm poziţia.

René se duse în colţ, ca să vadă ce mai făcea Claude. Acesta avea o rană adîncă urîtă, făcută de idiotul acela de soldat roman. Era singura parte rea de pînă atunci a misiunii. Claude stătea pe podea şi ţinea un bandaj pe rana care însă continua să sîngereze. Ca să se închidă, rana lui Claude avea nevoie de mai multe copci. O umbră de ghinion, care nu-i afectase pe ceilalţi. Pe Claude îl durea cumplit însă.

Hector Weiler era doctorul parcului – medic generalist pregătit la Universitatea din Barcelona, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului punînd leucoplast pe genunchi şi pe coate julite, deşi pe peretele cabinetului lui se vedea fotografia celor doi gemeni pe care-i ajutase să se nască, după ce o femeie însărcinată fusese suficient de idioată să urce în bombardierul în picaj; acum la intrare apăruse un panou care le avertiza pe gravide. Cu toate acestea, era un doctor tînăr şi priceput, care îşi făcuse practica din facultate la Urgenţă. Nu era la primul caz de plagă împuşcată. Francisco avusese noroc. În el fuseseră trase cel puţin şase focuri şi, după ce primele trei gloanţe ajunseseră nişte fragmente mititele în braţ, unul din a doua rafală îl lovise grav în picior. O tibie ruptă necesita mult timp de vindecare la vîrsta asta, dar bine că se rupsese destul de sus. Dacă se rupea mai de jos, se vindeca în şase luni, dacă se mai vindeca vreodată.

– Puteam să-l omor, mormăi centurionul aflat sub anestezie. Puteam să-i tai capul, dar am ratat.

– Nu din prima, observă Weiler, văzînd sîngele de pe sabia care acum stătea peste scut, într-un colţ al cabinetului.

– Vorbeşte-mi despre el, ordonă căpitanul Gassman.

– Patruzeci de ani sau puţin peste, spuse de la Cruz. Mai înalt ca mine cu zece-doisprezece centimetri, constituţie slabă. Păr castaniu, barbă castanie, cu ceva fire albe în ea. Ochi negri, pistol-mitralieră Uzi. Pălărie albă, raportă fostul sergent, scoţînd greu cîte un cuvînt.

Anestezicul administrat nu era suficient pentru durerea resimţită, dar trebuia să spună tot ce ştia.

– Mai erau şi alţii. Am văzut patru, poate mai mulţi.

– Credem că sînt cam zece, spuse Gassman. A spus ceva?

– Nu am auzit nimic, clătină de la Cruz din cap.

– Cine sînt? întrebă doctorul, fără să ridice privirea.

– Credem că sîntem francezi, dar nu sîntem siguri, răspunse căpitanul de la *Guardia Civil*.

Pentru colonelul Malloy fu cel mai dificil. Traversă Canalul Mînecii pe direcția sud-sud-vest, cu o viteză de croazieră de 280 de kilometri pe oră. Opri la un aerodrom francez de lîngă Bordeaux pentru alimentare, pentru că nu avea rezervoarele externe folosite de Night Hawk pe distanțe lungi. Ca aproape toate elicopterele, nici Night Hawk nu avea pilot automat, iar Malloy și locotenentul Harrison fură nevoiți să piloteze manual tot drumul. Era nevoie de fermitate în comenzi, pentru că elicopterul nu era cel mai confortabil aparat de zbor din lume, dar erau amîndoi obișnuiți și bodogăneau, schimbînd rîndul la manșă la fiecare douăzeci de minute. Le luă trei ore să ajungă la destinație. În spate se afla șeful lor de echipaj, sergentul Jack Nance, care se uita pe ferestrele de plastic cum survolau coasta franceză, la șase sute de metri deasupra unui port plin cu vase.

– Asta urgență! remarcă Harrison prin interfonul de bord.

– Rainbow este mereu într-o cursă contracronometru.

– Știți despre ce e vorba?

– Fiule, habar n-am. Știi, n-am mai fost în Spania de cînd am mers cu Tarawa, în... 1985, cred. Îmi amintesc de un restaurant nemaipomenit din Cadiz. Mă întreb dacă mai e acolo.

Și, cu asta, echipajul se întoarse la muțenia dinainte, botul elicopterului îndreptîndu-se spre sud, propulsat de rotorul cu patru palete, iar Malloy verificînd o dată la cîteva secunde ecranul de navigație digitală.

– Informații tot mai firave, observă Clark, uitîndu-se pe ultimul fax.

Nici o noutate, doar informații anterioare aranjate în altă ordine de vreun ofițer de informații de pe undeva. Îl lăsă pe Alistair să se ocupe de fax și merse în spate.

Iată-i, echipa Rainbow: aproape toţi păreau adormiţi, dar probabil doar moţăiau sau se prefăceau că dorm, aşa cum făcuse şi el la Operaţiuni Speciale cu mai mult de o generaţie în urmă. Şi el se prefăcuse că doarme, cu ochii închişi, obligîndu-şi mintea şi corpul să se liniştească, pentru că nu avea rost să te gîndeşti la misiune cîtă vreme nu aveai habar despre ce era vorba, iar tensiunea îşi lăsa amprenta asupra muşchilor chiar cînd erau destinşi. Aşa că cea mai bună apărare era să te relaxezi. Oamenii ăştia erau destul de inteligenţi şi de buni profesionişti ca să ştie că stresul trebuia să vină la timpul potrivit şi că nu avea nici un rost să-i dai drumul de acum. În acel moment, John Clark, fost şef la SEAL, Marina Militară, fu izbit de gîndul că era onorat să comande asemenea oameni. Gîndul avu un impact surprinzător, chiar atunci cînd îi vedea că nu fac nimic, pentru că aşa procedau cei mai buni în asemenea situaţii, pentru că ei înţelegeau misiunea şi ştiau cum să abordeze lucrurile, pas cu pas. Acum debuta o misiune despre care nu li se spusese nimic, dar trebuia să fie una serioasă, pentru că niciodată nu ieşiseră ambele echipe, 1 şi 2, împreună. Şi totuşi, tratau situaţia ca pe o misiune banală de antrenament. Nu existau oameni mai buni ca ăştia, iar cei doi comandanţi, Chavez şi Covington, îi antrenaseră pînă la limita perfecţiunii.

Iar undeva se aflau teroriştii care ţineau ostatici nişte copii. Misiunea nu va fi deloc uşoară. Era prea devreme ca să emită speculaţii despre cum va fi, dar John ştia că oricum era mai bine să fii în acest Hercules zgomotos decît într-un parc de distracţii pînă la care mai era o jumătate de oră de zbor. În curînd oamenii lui vor deschide ochii şi vor ieşi, luînd cu ei şi echipamentul din cutii. Privindu-i, John Clark vedea Moartea şi ştia că el era cel care-i dădea ordine Morţii, acum şi aici.

Tim Noonan stătea în colţul din stînga faţă al zonei de încărcătură, jucîndu-se cu computerul şi avîndu-l pe David Peled lîngă el. Clark merse la ei şi îi întrebă ce fac.

– Nu a apărut pe canalele de ştiri, spuse Noonan. Mă întreb de ce.

– O să apară curînd, prezise Clark.

– În zece minute, poate mai puțin, spuse și israelianul. Cine ne întîmpină?

– Armata spaniolă și poliția națională, tocmai am aflat. Am primit autorizația de aterizare și mai avem... douăzeci și cinci de minute, spuse Clark, uitîndu-se la ceas.

– Gata, o știre scurtă pe France Presse, spuse Noonan, care căuta orice posibile noi informații. „În jur de treizeci de copii francezi ținuți ostatici de teroriști necunoscuți." Nimic altceva, doar unde sînt. John, n-o să fie deloc ușor, spuse fostul agent FBI. Peste treizeci de ostatici, într-un loc înghesuit. Cînd eram la Salvări de Ostatici, la scenarii ca ăsta transpiram serios. Zece băieți răi? întrebă el.

– Cam atîția, așa se crede, dar nu e nici o confirmare.

– Șefule, a dracului treabă!

Noonan clătină îngrijorat din cap. Era îmbrăcat ca trăgătorii, în costum negru de nomex și cu vestă antiglonț, cu Beretta în teacă, la șoldul drept, pentru că prefera să se considere un luptător, nu un auxiliar tehnic, iar ședințele lui de tir de la Hereford, împreună cu membrii echipelor, erau la fel de bune; dar acum era vorba de niște copii în pericol..., își zise Clark, iar acești copii în pericol erau probabil cel mai puternic impuls dintre toate, mai ales că Noonan petrecuse multă vreme în Biroul Federal, care considera delictele legate de copii ca fiind cele mai grave. David Peled era mai rezervat; era îmbrăcat în haine civile și se uita la ecranul computerului ca un contabil care examinează niște calcule complicate.

– John! strigă Stanley, venind spre el cu un fax. Uite ce revendicări au.

– Cineva pe care-l cunoaștem?

– Ilici Ramirez Sanchez e în fruntea listei.

– Carlos? își ridică Peled privirea. Cineva îl vrea pe ticălosul ăsta?

– Orice om are prieteni, spuse doctorul Bellow, așezîndu-se și aruncînd o privire asupra faxului, după care i-l trecu lui Clark.

– Bun, domnule doctor, ce știm?

– Avem iar de-a face cu o problemă ideologică, exact ca la Viena, dar, de data asta, cu un obiectiv precis, iar aceşti deţinuţi „politici"... Îi ştiu pe ăştia doi, de la Action Directe, ceilalţi sînt pentru mine nişte nume şi atît.

– Am priceput, spuse Noonan, trecînd în baza de date cu terorişti cunoscuţi şi introducînd numele de pe fax. Bun, şase de la Action Directe, opt basci, unul de la PFLP aflat acum în închisoare în Franţa. Lista nu e lungă.

– Dar este foarte clară, observă Bellow. Ştiu ce vor şi, dacă au copii drept ostatici, ţin morţiş să-i scoată. Alegerea ostaticilor este menită să exercite o presiune suplimentară asupra guvernului francez.

Părerea nu era chiar o surpriză, iar doctorul ştia asta.

– Problema este dacă, oare, guvernul francez va sta să negocieze.

– În trecut, au negociat pe tăcute, în spatele scenei, le spuse Peled. Probabil că prietenii noştri ştiu asta.

– Copii, şopti Clark.

– Un scenariu de coşmar, spuse Noonan, dînd din cap. Dar cine e nebun să dea într-un copil?

– Trebuie să vorbim cu ei ca să vedem, răspunse Bellow, care se uită la ceas şi mormăi: Data viitoare trebuie să luăm un avion mai rapid.

– Domnule doctor, fiţi calm, îi spuse Clark, ştiind că Paul Bellow va avea cea mai grea misiune din momentul în care vor ateriza şi vor ajunge la obiectiv.

Trebuia să le citească gîndurile, să evalueze cît de hotărîţi erau teroriştii şi, cel mai greu, să le prevadă acţiunile, iar el, ca şi restul echipei Rainbow, nu ştia încă nimic despre caz. Dar, spre deosebire de ceilalţi, el nu era om de acţiune. Ca şi restul echipei, era şi el ca un sprinter în blocstarturi, gata să ţîşnească. Dar el nu era un trăgător. Nu putea să beneficieze de uşurarea emoţională pe care o vor simţi ei atunci cînd vor intra în acţiune, lucru pentru care îi invidia în tăcere ascuns pe soldaţi. *Copii*, îşi zise Paul Bellow. Trebuia să-şi închipuie o metodă de a discuta cu oamenii aceia pe care nu-i cunoştea, pentru a-i proteja pe

copii. Cîtă libertate îi vor da guvernele francez şi spaniol? Ştia că are nevoie de destulă libertate de mişcare, deşi multe depindeau de starea mentală a teroriştilor. Aceştia aleseseră deliberat copii, copii francezi, pentru un maximum de presiune asupra guvernului de la Paris... Un act îndelung deliberat... Care îl obliga pe el să creadă că aceia erau dispuşi să omoare un copil, în ciuda tabuurilor asociate în mintea umană normală cu o asemenea faptă. Paul Bellow scrisese şi predase în toată lumea despre asemenea oameni dar, undeva în sinea lui, se întreba dacă înţelegea cu adevărat mentalitatea teroristului, atît de îndepărtaţi erau oamenii ăştia de concepţia lui raţională asupra realităţii. Poate că ştia să le influenţeze gîndirea, dar oare îi înţelegea cu adevărat? Nu voia să filozofeze pe această temă acum. Avea antifoanele pe urechi, pentru a-i feri auzul şi echilibrul de zgomotul îngrozitor al motoarelor aparatului MC-130. Aşa că şi el stătea acolo, forţîndu-şi mintea să se gîndească la ceva neutru, căutînd o supapă pentru stresul care se va acumula asupra lui în mai puţin de o oră.

Clark văzu ce făcea Bellow şi înţelese, dar pentru Rainbow Six acest refugiu nu exista, pentru că el era comandant şi răspundea, iar ceea ce vedea în faţa ochilor erau figurile pe care încerca să le asocieze acelor nume de pe faxul din mîinile lui. Care dintre ei va supravieţui? Se părea că răspunderea cădea pe nişte umeri mult mai firavi decît păruseră să fie.

Copii.

– Nu m-au sunat încă, spuse căpitanul Gassman în telefon, după ce sună el.

– Încă nu ţi-am dat un termen, spuse Numărul 1. Aş dori să cred că Parisul ne preţuieşte bunăvoinţa. Dacă nu este aşa, în curînd vor învăţa să ne respecte cererile. Te rog să le prezinţi limpede acest lucru, încheie René convorbirea, punînd receptorul în furcă.

Cică să îi suni şi să stabileşti un dialog cu ei, îşi spuse Gassman. Era unul dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă, dacă era să judece după orele de pregătire şi cărţile citite.

Să stabilești un soi de dialog, o relație cu infractorii, chiar un grad de încredere, care putea fi exploatat în beneficiul lui, să dea drumul unora dintre ostatici, să-i întrebe dacă vor să primească hrană sau altele, apoi să descopere ceva care să le erodeze încrederea, cu scopul final de a rezolva situația fără pierderea de vieți nevinovate – și nici chiar vinovate. O victorie adevărată ar fi însemnat pentru el aducerea tuturor în fața justiției, pentru ca acolo un judecător cu robă să îi declare pe toți vinovați și să-i invite să fie oaspeții guvernului spaniol pe termen lung, să putrezească acolo, așa cum meritau niște șobolani ca ei... Dar primul pas era să-i aducă la discuții, ceea ce acest domn Numărul 1 nu părea dispus să accepte. Acel om se simțea foarte sigur pe el... Și chiar avea de ce, își zise căpitanul. Cu copiii aceia în bătaia armei... Chiar atunci sună telefonul.

– Au aterizat și acum descarcă.

– Cît mai durează?

– Treizeci de minute.

– O jumătate de oră, îi spuse colonelul Tomas Nuncio lui Clark, în vreme ce mașina pornea.

Nuncio venise de la Madrid cu elicopterul. În spatele lui, trei camioane ale armatei spaniole încărcau echipamentul scos din avion și în curînd aveau să pornească pe același drum cu membrii echipei.

– Ce știm?

– Treizeci și cinci de ostatici. Treizeci și trei dintre ei – copii francezi.

– Am văzut lista. Cine sînt ceilalți doi?

Nuncio se uită scîrbit în jos.

– Se pare că sînt doi copii bolnavi. Au venit cu un program special, trimiși aici... La dumneavoastră a început, în America... cum îi zice...

– „Pune-ți o dorință".

– Exact. O fetiță din Olanda și un băiețel din Anglia, amîndoi în căucioare de invalid și amîndoi foarte bolnavi. Nu sînt francezi, ca ceilalți. Mie mi se pare cam ciudat. Toți ceilalți

sînt copii ai unor angajați de la Thompson, compania de echipament militar. Șeful grupului a sunat la sediul corporației, iar de acolo știrea a ajuns la nivelurile superioare ale guvernului francez, ceea ce explică și reacția rapidă. Am ordine să vă ofer tot ajutorul pe care vi-l pot da oamenii mei.

– Vă mulțumesc, domnule colonel Nuncio. Cîți oameni aveți acum la fața locului?

– Treizeci și opt și mai vin și alții. Avem un perimetru interior și am inițiat și controlul traficului.

– Dar reporterii?

– Îi oprim la poarta principală a parcului. Nu le voi oferi acestor porci nici o șansă de a se adresa publicului, promise colonelul Nuncio.

Colonelul făcuse deja ceea ce John se așteptase să facă *Guardia Civíl*. Pălăria lui părea din alt secol. Ochii albaștri ai polițistului arătau că erau gata pentru orice; erau reci și duri. Mașina viră pe o autostradă asemănătoare cu cele interstatale din America. Un panou arăta că pînă la Worldpark mai erau cincisprezece kilometri. Mașina se deplasa acum foarte repede.

Julio Vega aruncă ultima cutie a Echipei-2 la bordul camionului de cinci tone și se urcă și el. Colegii de echipă erau cu toții în spate. Ding Chavez ocupase locul din dreapta din cabină, lîngă șofer, așa cum prevedea regulamentul pentru comandanți. Toți erau acum treji și aveau privirea ridicată, cercetînd terenul înconjurător, deși asta nu îi ajuta cu nimic în misiune. Chiar și durii din comandouri se purtau tot ca niște turiști.

– Domnule colonel, ce fel de sisteme de supraveghere pot fi folosite împotriva noastră?

– Cum adică? răspunse Nuncio cu o întrebare.

– Parcul are camere TV împrăștiate peste tot, nu? Dacă e așa, vreau să le putem evita, spuse Clark.

– Am să sun ca să aflu.

– Ei, bine? îl întrebă Mike Dennis pe tehnicianul-șef.

– Dacă vin prin spate, nu e nici o cameră acolo, pînă cînd ajung la parcarea personalului. Pe aceea de acolo pot s-o opresc.

– Fă-o!

Dennis luă radioul căpitanului Gassman, pentru a da indicații vehiculelor care se apropiau. În timp ce vorbea, se uita și la ceas. Primele focuri fuseseră trase cu trei ore și jumătate în urmă. Dar lui i se părea că trecuse un veac. După ce dirijă vehiculele, se întoarse spre cafetiera din birou, o găsi goală și trase o înjurătură.

În loc să intre pe șoseaua din spate cu patru benzi, colonelul opri la ultima intrare în parc. Fură opriți de o mașină de poliție, al cărei ocupant le făcu semn. Peste două minute, parcau în fața a ceea ce părea să fie un tunel cu o ușă de oțel parțial deschisă. Nuncio deschise ușa mașinii, iar Clark făcu același lucru pe partea lui și porniră în grabă spre intrare.

– Vorbiți o spaniolă literară, *señor* Clark. Dar nu vă pot localiza după accent.

– Indianapolis, spuse John.

Probabil că acesta era ultimul moment liniștit al zilei.

– Cum vorbesc cu dumneavoastră băieții răi?

– Adică în ce limbă, asta vreți să spuneți? În engleză.

Asta era prima veste bună a zilei. Din cîte știa el, doctorul Bellow nu stătea prea bine la capitolul limbi străine. Iar doctorul urma să vină în cel mult cinci minute, de îndată ce sosea mașina.

Centrul de comandă de rezervă al parcului se afla la douăzeci de metri în interiorul tunelului. Ușa era păzită de alt om de la Guardia Civíl, care o deschise larg și îl salută pe colonelul Nuncio.

– Domnule colonel, se auzi o voce, iar Clark văzu că era un alt polițist.

– *Señor* Clark, dînsul este căpitanul Gassman.

Își strînseră mîinile.

– Bună. Sînt John Clark. Echipa mea sosește în cîteva minute. Vreți să-mi dați ultimele noutăți?

Gassman îi făcu semn cu mîna să vină la o masă de conferinţe din mijlocul camerei pe ai cărei pereţi se găseau ecrane TV şi alte dispozitive electronice cu o utilitate greu de ghicit. Pe masă era întinsă o hartă/diagramă imensă a parcului.

– Infractorii sînt toţi aici, spuse Gassman, bătînd cu degetul în mijlocul parcului. Credem că sînt zece şi au treizeci şi cinci de ostatici, cu toţi copiii. Am vorbit cu ei de cîteva ori. Contactul meu este un bărbat, probabil francez, care îşi spune Numărul 1. Convorbirile nu au dus la nici un rezultat, dar avem o copie a cererii lor: eliberarea unei duzini de terorişti condamnaţi în special în Franţa, dar unii aflaţi şi în închisori spaniole.

Clark dădu din cap. Avea deja lista, dar harta parcului era un element nou. Era primul din echipă care examina ce se putea şi ce nu se putea vedea.

– Dar locul în care se află? Adică, aş vrea planul camerei.

– Poftim, spuse un inginer al parcului, întinzînd pe masă planurile castelului. Ferestre aici, aici, aici şi aici. Scările şi lifturile sînt marcate.

Clark le puse alături de hartă, pentru comparaţie.

– Au acces la acoperiş, pe o scară. E o înălţime de cam patruzeci de metri faţă de sol. Au vedere în toate direcţiile, pe toate străzile.

– Dacă vreau să arunc o privire, care e cel mai bun loc?

– E simplu. De pe cursa bombardierului în picaj, de pe vîrful primului urcuş. E la aproape o sută cincizeci de metri înălţime.

– Păi asta înseamnă aproape cinci sute de picioare, spuse Clark, cu un uşor dubiu.

– Cel mai mare *montagne-russe* din lume, confirmă inginerul. Oamenii vin aici din toată lumea pentru el. Instalaţia e într-o mică depresiune de vreo zece metri, dar restul e al naibii de înalt. Dacă vrei să vezi ceva sau pe cineva, aşa se poate.

– Bun. Pot să ajung acolo fără să fiu văzut?

– Prin subteran, dar acolo sînt camere TV – şi inginerul trasă cu degetul o linie pe hartă. Aici, aici, aici şi încă una aici. Mai bine se merge pe la suprafaţă, dar nu e lucru uşor să păcăleşti toate camerele.

– Nu pot fi oprite?

– Putem să trecem peste centrul principal de comandă... Da, dacă e necesar, ce naiba, pot să trimit oamenii să taie firele.

– Dacă facem asta, o să-i punem în gardă pe prietenii noștri din castel, observă John. Bun, trebuie să ne gîndim la asta înainte să întreprindem ceva. Pe moment, le spuse Clark lui Nuncio și Gassman, vreau să nu se știe nimic despre cine sîntem și ce facem. Nu le dăm nimic pe gratis. Ne-am înțeles?

Amîndoi polițiștii dădură din cap, iar John văzu în ochii lor un soi de respect disperat. Erau niște profesioniști mîndri, dar se vedea că sosirea lui și a echipei lui îi degrevase de răspunderi. Puteau să primească laude pentru că susținuseră o acțiune reușită de eliberare, iar pe de altă parte stăteau în spate și puteau spune că, orice se întîmplase, nu era vina lor. Orice angajat guvernamental gîndea pe undeva, ca un birocrat.

– Hei, John!

Clark se întoarse. Era Chavez, iar imediat în spatele lui venea Covington. Ambii șefi de echipă se grăbeau, îmbrăcînd din mers jacheta neagră de asalt. Celor prezenți în cameră li se părură niște îngeri ai morții. Ajunseră la masa de conferințe și începură să se uite la diagrame.

– Domingo, dînșii sînt colonelul Nuncio și căpitanul Gassman.

– Bună ziua, le spuse Ding în spaniola lui de Los Angeles, strîngîndu-le mîinile.

Covington făcu același lucru, vorbind în limba lui.

– Putem pune lunetiști aici? întrebă Ding, bătînd cu degetul în bombardierul în picaj. Am văzut mașinăria din parcare. Cred că e o cursă fantastică. Aș putea să-l urc pe Homer acolo neobservat?

– Lucrăm la asta chiar acum.

Intră apoi Noonan, cu rucsacul plin de dispozitive electronice.

– Bun, mie mi se pare foarte bine pentru scopurile noastre, spuse el, verificînd toate ecranele TV.

– Prietenii noștri au dublura instalației de aici.

– Aha, spuse Noonan. Bine. Mai întîi, vreau să întrerup toate celulele de telefonie de aici.

– Poftim? întrebă Nunio. De ce?

– Pentru cazul că prietenii noştri au vreun amic pe afară cu un telefon celular, care să le spună ce facem, domnule, răspunse Clark.

– Aha. Pot să vă fiu de ajutor?

Noonan preluă răspunsul.

– Faceţi astfel încît oamenii dumneavoastră să meargă la fiecare celulă şi să îi determine pe tehnicieni să introducă în calculatoare dischetele astea. Au pe ele instrucţiunile.

– Felipe!

Nuncio se întoarse şi pocni din degete. O clipă mai tîrziu, omul lui primea dischetele şi ordinele, părăsind camera cu ele.

– La ce adîncime sîntem aici? întrebă în continuare Noonan.

– Nu mai mult de cinci metri.

– Deasupra capului avem beton armat?

– Corect, spuse inginerul parcului.

– E în ordine, John, radiourile noastre ar trebui să meargă bine.

Apoi intrară în centrul de comandă şi Echipele 1 şi 2, care se înghesuiră imediat la masa de conferinţe.

– Băieţii răi şi ostaticii sînt aici, îi informă Clark.

– Cîţi? întrebă Eddie Price.

– Treizeci şi cinci de ostatici, cu toţi copiii, doi dintre ei în cărucioare de invalid. Aceştia doi nu sînt francezi.

– Cine a vorbit cu ei?

– Eu, răspunse căpitanul Gassman.

Bellow îl luă de braţ şi îl duse într-un colţ al încăperii, pentru o discuţie în linişte.

– Mai întîi de toate, vederea de sus, spuse Chavez. Trebuie să-l punem pe Homer sus, pe circuitul acela... fără să fie văzut... cum o facem?

– Pe ecrane se văd oameni, remarcă Johnston, întorcîndu-se ca să vadă mai bine.

– Angajaţi ai parcului, explică Mike Dennis. Le-am ordonat să verifice dacă au plecat toţi oaspeţii noştri.

Se aplica procedura obişnuită de închidere, deşi cu multe ore înainte.

– Aş vrea ceva să le distragă atenţia, dar după ce îmi strîng armamentul. Aveţi mecanici pe aici?

– Doar vreo mie, răspunse managerul parcului.

– Foarte bine. Aşa mă deplasez, cu valiza asta şi atît. Trenuleţele dumneavoastră merg?

– Nu, toate sînt oprite.

– Cu cît sînt mai multe lucruri în mişcare, cu atîta au mai multe de privit, îi spuse sergentul Johnston şefului lui.

– Îmi place ideea, fu de acord Chavez, uitîndu-se spre Clark.

– Şi mie. Domnule Dennis, sînteţi bun să porniţi toate aparatele?

– Trebuie să fie pornite individual. Dacă le pornim pe toate, distrugem alimentarea cu energie. Nu le putem însă porni din acest loc.

– Trimiteţi oamenii să o facă. Sergentul Johnson va merge cu un om de-al dumneavoastră la *montagne russe*. Homer, ocupi dispozitiv acolo. Misiunea ta e să aduni informaţii şi să ni le trimiţi. Ia şi arma şi fă-i calibrarea.

– Cît de înalt o să fie?

– Aproximativ o sută patruzeci de metri deasupra solului.

Lunetistul scoase din buzunar un calculator şi îl porni.

– E bine. Unde mă schimb?

– Pe aici.

Inginerul îl conduse printr-un hol spre vestiarele personalului.

– Dar un punct de observaţie de partea cealaltă? întrebă Clark.

– Iată aici unul bun, răspunse Dennis. Clădirea pentru realitatea virtuală. Nu e la fel de înaltă, dar are vedere directă la castel.

– Îl plasez acolo pe Houston, spuse Covington. Încă îl mai doare piciorul.

– E bine, doi lunetişti-observatori plus camerele TV ne dau o acoperire vizuală foarte bună asupra castelului, spuse Clark.

– Trebuie să fac o recunoaştere, ca să mă gîndesc la restul, spuse Chavez. Am nevoie de o diagramă cu poziţiile camerelor pe ea. La fel şi Peter.

– Cînd ajunge Malloy? întrebă Covington.

– Cam peste o oră. La aterizare va trebui să alimenteze elicopterul. După aceea, ţinînd cont de fiabilitatea garantată de patru ore a elicopterului, cred că o jumătate de oră la sol nu-i va strica.

– Cît de departe bat camerele, domnule Dennis?

– Acoperă binişor parcarea pe partea asta, nu şi pe cealaltă. S-ar descurca mai bine cu nişte oameni pe acoperişul castelului.

– Ce ştim despre echipamentul lor?

– Ştim doar că au arme. Avem o înregistrare.

– Vreau să văd banda, spuse Noonan. Dacă se poate, chiar acum.

Lucrurile începeau să se mişte. Chavez şi Covington îşi primiră hărţile parcului – foloseau hărţile vîndute clienţilor parcului – pe care se marcaseră de mînă poziţiile camerelor, cu un *marker* negru, luat de la o secretară. O maşinuţă electrică, de fapt, un cărucior de golf, îi aştepta la ieşirea din coridor, ducîndu-i afară, iar apoi în parc, pe un drum de suprafaţă. Covington se orienta, folosindu-se de hartă şi evitînd poziţiile camerelor pe măsură ce parcurgeau zonele din spate ale lui Worldpark.

Noonan văzu cele trei benzi video care îi prezentau pe terorişti capturînd ostaticii.

– Sînt zece, toţi bărbaţi, cei mai mulţi cu bărbi, toţi poartă pălării albe. Doi parcă ar fi angajaţi ai parcului. Avem vreo informaţie despre ei?

– Se lucrează la asta, răspunse Dennis.

– Le luaţi amprentele digitale? întrebă Noonan, primind drept răspuns o clătinare de cap. Dar fotografii?

– Da, avem toţi legitimaţii cu fotografie ca să putem intra, spuse Dennis, ridicînd-o pe a lui.

– E ceva. Să le trimitem la poliţia franceză.

– Mark, îi făcu Dennis un semn şefului lui de personal.

– Ar fi trebuit să ni se dea uniforme, spuse de sus Covington.

– Da, graba strică treaba, nu-i aşa, Peter? spuse Chavez, privind după colţ şi mirosind mîncarea de la unul dintre standuri. I se făcu instantaneu foame.

– Deplasarea asta o să fie distractivă, omule.

– Corect, încuviință Covington.

Castelul arăta ca unul autentic: un pătrat cu latura de peste cincizeci de metri și cam tot atît de înalt. Era alcătuit mai ales din spații goale, le-o spuneau și planurile, dar pînă la acoperișul plat se puteau folosi și o scară și un lift iar, mai devreme sau mai tîrziu, băieții răi vor pune pe cineva acolo, dacă printre ei se afla măcar unul pe care să-l ducă mintea. Asta era o treabă pentru lunetiști. Homer Johnston și Sam Houston aveau perspectivă directă, patru sute dintr-o parte și doar o sută și șaizeci din cealaltă.

– Cît de mari îți par ferestrele alea?

– Destul de mari, Ding.

– Da, și eu cred la fel.

Deja un plan se înfiripa în comun în cele două minți.

– Sper că Malloy o să fie odihnit.

Sergentul Homer Johnston, care purta acum un costum de angajat al parcului peste cel negru de *ninja*, ieși la suprafață la cincizeci de metri de bombardierul în picaj. De aproape, instalația era și mai înfricoșătoare. Se apropie, însoțit de angajatul parcului care răspundea de bombardier.

– Pot să vă duc pînă sus și să opresc acolo cărutul.

– Minunat.

I se părea destul de mult de urcat, chiar dacă existau trepte obișnuite care duceau pînă sus. Trecură pe sub acoperișul intrării și de barele de dirijare a mulțimii și Johnston se așeză într-unul dintre vehicule, în față, pe dreapta, cu cutia puștii pe locul de lîngă el.

– Dă-i drumul, îi spuse el operatorului.

Urcușul pînă la prima culme era încet, intenționat, pentru a-i înfricoșa de moarte pe clienți, iar asta îi dădu lui Johnston încă o idee despre ce se întîmplă în mintea unui terorist. Cele zece vagonașe cu cîte trei scaune se opriră exact pe culme. Johnston ieși, luînd cu el geanta pe care o duse într-un refugiu. Acolo scoase din valiză un preș de cauciuc și o pătură cu care să se învelească. La sfîrșit scoase pușca și binoclul. Nu se grăbi deloc,

întinzînd tacticos preşul – platforma era din oţel perforat şi, dacă stăteai întins acolo, înţepeneai repede. Apoi puse pătura peste el. Era practic o plasă de pescuit uşoară, acoperită cu frunze verzi de plastic, al cărei scop era să-i ascundă profilul. Apoi îşi puse puşca pe bipod şi scoase binoclul din plastic verde. Microfonul radioemiţătorului individual i se bălăngănea în faţa buzelor.

– Luneta 2-1 către comandă.

– Aici Six, răspunse Clark.

– Luneta 2-1 pe poziţie, Six. Am o vedere bună. Văd tot acoperişul castelului şi uşile care duc la lift şi la scară. Am o perspectivă bună şi în spate. Nu e un loc rău, domnule.

– Bun. Ţine-ne la curent!

– Am înţeles, şefule.

Sergentul Johnston se ridică în coate şi cercetă zona cu binoclul lui 7x50. Era foarte cald. Va trebui să se obişnuiască. Johnston se gîndi o clipă şi apoi întinse mîna după gamelă. Chiar în acea clipă, vagonetul cu care urcase o porni înainte şi apoi coborî vertiginos, ieşind din vedere. Auzea roţile de oţel care se rostogoleau pe şinele tubulare şi se întrebă cum este să te plimbi cu aşa ceva. Probabil că exact acum plonja în picaj, lucru pe care ştia şi el să-l facă, dar de care nu-i mai păsa, fie că era antrenat pentru desant, fie că nu. Era foarte plăcut să ai picioarele bine înfipte în pămînt, pentru că nu puteai trage într-o ţintă căzînd cu o viteză de două sute de kilometri la oră, nu? Îşi îndreptă binoclul spre o fereastră... erau plate jos, dar se curbau sus, ca la castelele adevărate; erau făcute din fragmente de sticlă curată, lipite prin plumbuire. *S-ar putea să fie cam greu să tragi prin astea*, îşi zise el. *Sigur n-o să fie uşor, din acest unghi... nu, dacă o să trag, va trebui să trag în cineva de afară*. Asta avea să fie uşor. Trecu în spatele lunetei puştii şi apăsă pe butonul telemetrului cu laser, alegînd mijlocul curţii ca punct de reper. Apoi bătu cîteva numere pe tastatură, ca să vadă cît va fi deflexia verticală, ajungînd ca la bătaia dată să plaseze ridicătorul de pe lunetă la numărul potrivit de linii. Avea o linie directă de

tragere de trei sute optzeci de metri. Era aproape, ceea ce era bine pentru tragere.

– Da, domnule ministru, spuse doctorul Bellow, așezat confortabil pe un scaun – al lui Mike Dennis – și privind pereții.

Avea acum o pereche de fotografii la care să se uite. Niște necunoscuți, pentru că Tim Noonan nu îi avea în calculator și nici poliția spaniolă sau cea franceză nu reușiseră să aducă vreun nume cu un cazier atașat. Ambii avuseseră apartamente la cîțiva kilometri depărtare și erau acum verificați la sînge, inclusiv eventualele telefoane date.

– Deci vor să-l scoată pe Șacal? îl întrebă ministrul francez al Justiției.

– Împreună cu alți cîțiva, dar se pare că el este obiectivul lor principal.

– Guvernul meu nu va negocia niciodată cu aceste animale! strigă ministrul.

– Da, domnule, înțeleg. Să predai deținuți nu e, în general, o opțiune valabilă, dar fiecare situație are specificul ei, iar eu trebuie să știu cîtă mînă liberă îmi veți da – dacă îmi veți da – la negocieri. Am putea include scoaterea numitului Sanchez din închisoare și aducerea lui aici, pe post de... să zicem, momeală, să creadă că am cedat?

– Recomandați acest lucru? întrebă ministrul.

– Nu sînt sigur, încă. Nu am vorbit cu ei și pînă atunci nu pot să spun nimic despre ei. Pentru moment, trebuie să presupun că avem în față o situație foarte serioasă, niște indivizi hotărîți, care sînt dispuși să omoare ostatici.

– *Copii?!*

– Da, domnule ministru, trebuie să luăm în calcul și această amenințare ca fiind reală, spuse doctorul.

De cealaltă parte a liniei se lăsă o liniște care dură preț de zece secunde, numărate de Bellow pe ceasul de pe peretele la care se uita.

– Trebuia să mă gîndesc la acest lucru. Vă voi suna mai tîrziu.

– Vă mulţumesc, domnule.

Bellow puse receptorul şi se ridică privirea la Clark.

– Cum e?

– Nu ştie ce să facă. Deocamdată, nici eu nu ştiu. John, avem multe necunoscute în ecuaţie. Nu ştim mare lucru despre terorişti. Nu au o motivaţie religioasă, nu sînt fundamentalişti musulmani. Deci, nu pot să folosesc împotriva lor religia, pe Dumnezeu sau etica. Dacă sînt marxişti, atunci vor fi foarte dificili. Pînă acum, nu au fost deloc comunicativi. Dacă nu pot să vorbesc cu ei, sînt în pom.

– Bine, ce scenariu vrei?

– Pentru început, trebuie să le tăiem lumina.

Clark se întoarse:

– Domnule Dennis?

– Da?

– Putem să tăiem electricitatea castelului?

– Da, răspunse inginerul parcului în locul şefului lui.

– O facem, domnule doctor? întrebă Clark, primind o încuviinţare de la Bellow. Bun, scoateţi-i din priză!

– Mi se pare corect.

Inginerul se aşeză la un terminal de computer şi selectă cu *mouse*-ul programul pentru controlul energiei. În cîteva secunde, izolă castelul şi, după o apăsare de buton, îi tăie cu totul curentul electric.

– Să vedem cît de mult durează, spuse Bellow în linişte.

În cîteva secunde, telefonul lui Dennis sună.

– Da? răspunse managerul parcului.

– De ce aţi făcut asta?

– De ce am făcut ce?

– Ştii ce vreau să-ţi spun. Ni s-au stins luminile.

Doctorul Bellow se apleacă spre microfon.

– Sînt doctorul Bellow. Cu cine am onoarea?

– Eu sînt Numărul 1. Şi controlez Worldpark-ul. Cine eşti?

– Mă numesc Paul Bellow şi mi s-a cerut să vorbesc cu voi.

– A, deci eşti negociatorul. Excelent. Porneşte luminile imediat.

– Înainte să facem asta, spuse Bellow calm, aş vrea să ştiu cine sînteţi. Aveţi numele meu, dar eu nu le am pe ale voastre.

– Ţi-am spus deja. Eu sînt Numărul 1. Mi te vei adresa cu apelativul „Domnule 1“, răspunse vocea plat, lipsită de orice urmă de agitaţie sau furie.

– Bine, Domnule 1, dacă insişti. Mie poţi să-mi spui Paul.

– Paul, porneşte electricitatea.

– În schimbul a ce, Domnule 1?

– În schimb, eu mă voi abţine să omor un copil, deocamdată, răspunse vocea foarte calm.

– După vorbă, nu eşti atît de barbar, Domnule 1; luarea vieţii unui copil este un act barbar şi încă unul care, în mod sigur, îţi va face poziţia mult mai dificilă.

– Paul, ţi-am spus ce vreau de la tine. Fă-o! Imediat.

Şi întrerupse legătura.

– La dracu'! şuieră pe sub mustaţă Bellow. Ştie cum să joace.

– E rău?

– Rău, confirmă Bellow. Ştie ce vom încerca să facem. Vreau să spun, partea mea.

– André, vorbi René de la biroul lui. Alege un copil!

Deja făcuse asta. Arătă spre fetiţa olandeză, Anna, cea în scaun de invalid, cu insigna de acces special. René dădu din cap că e de acord. Deci, de cealaltă parte aleseseră un doctor să negocieze. Numele de Paul Bellow nu însemna nimic pentru el, dar omul putea fi un psihiatru spaniol, probabil cu experienţă sau cel puţin cu pregătire în negocieri. Misiunea lui era să le slăbească încrederea, iar în final să-i determine să se predea şi să rămînă pe viaţă în închisoare. Ei bine, o să vadă cu cine avea de-a face. René se uită la ceas şi decise să aştepte zece minute.

Malloy lăsă rotorul pe spate, ca să aterizeze lîngă locul în care era parcat camionul-cisternă. Acolo se aflau cinci soldaţi,

dintre care unul flutura din paletele portocalii de plastic. În alte cinci secunde, Night Hawk era pe pistă. Malloy opri motoarele şi privi cum încetineşte şi rotorul, în vreme ce sergentul Nance deschidea uşa laterală şi ieşea.

– Avem ceva timp pentru odihna echipajului? întrebă prin intercom locotenentul Harrison.

– Da, spuse Malloy, deschizînd uşa pentru a ieşi.

Se îndreptă spre cineva care părea să fie un ofiţer aflat în picioare, la cîţiva metri depărtare. Răspunse salutului acestuia şi dădură mîna. Malloy avea o cerere urgentă de făcut.

– Problema e să ne apropiem cît mai mult, spuse Covington.

– Da, dădu Chavez din cap.

Acum se deplasă cu mare grijă de cealaltă parte a castelului. Auzeau în spatele lor trenul de la bombardierul în picaj. Aveau patruzeci de metri de teren deschis pînă la castel, fără îndoială plănuiţi de arhitect ca să pună în evidenţă importanţa clădirii. Arhitectul reuşise să dea acea impresie, dar asta nu le oferea nici un element de ajutor lui Ding şi Peter. Nu se grăbiră, examinînd fiecare element, de la micile pîrîiaşe artificiale la podurile de peste ele. Vedeau ferestrele centrului de comandă în care se aflau teroriştii, dar perspectiva de acolo era prea bună, chiar dacă se năpusteau pe scările care duceau în interior, care erau, probabil, apărate de oameni înarmaţi.

– Nu prea ne ajută, observă Covington.

– Nu e treaba lor să ne ajute.

– Cum merge recunoaşterea? întrebă Clark prin circuitul radio codificat.

– Merge binişor, domnule C, răspunse Chavez. Malloy a ajuns?

– Tocmai a aterizat.

– E bine, pentru că vom avea nevoie de el, dacă vrem să intrăm.

– Două grupe, sus şi jos, adăugă Covington. Dar avem nevoie de ceva, de nişte date despre acea cameră.

Ofițerul spaniol, un maior de armată, dădu imediat din cap și le făcu semn unor oameni aflați într-un hangar de elicoptere. Aceștia veniră în goană, primiră ordinul și se întoarseră tot în goană. Cu aceasta, Malloy se îndreptă și el spre hangar. Trebuia să găsească un WC. Îl văzu pe sergentul Nance întorcîndu-se cu două termosuri. *Bun băiat*, își zise pilotul de la marină, *știe cît de importantă e cafeaua în asemenea zile.*

– Camera asta e moartă. Au tras în ea, spuse Dennis. Avem o înregistrare de cînd au făcut-o.

– Vreau s-o văd, ordonă Noonan.

Tim Noonan văzu în cele cincizeci de secunde ale înregistrării că încăperea cealaltă avea o dispunere diferită. Copiii fuseseră mînați spre colțul opus camerei de luat vederi. Poate că încă se aflau acolo. Nu era mult, dar era ceva.

– Mai avem ceva? Sisteme audio în cameră, un microfon...

– Nu, răspunse Dennis. Avem telefoane pentru așa ceva.

– Da, se pleoști agentul FBI. Trebuia să imaginez o metodă de a intra la ei.

Chiar atunci sună telefonul.

– Aici este Paul, răspunse pe loc Bellow.

– Salut, Paul, aici e Numărul 1. Lumina a rămas tot stinsă. Ți-am spus să ne dai drumul la curent. Nu ai făcut-o. Îți mai spun o dată, fă-o imediat!

– Lucrăm la asta, dar e poliția care mișună peste tot.

– Și nu te ajută nimeni de la parc? Nu mă lua de prost, Paul, îți mai spun o singură dată, pornește imediat curentul.

– Domnule 1, lucrăm la asta. Te rugăm să ai puțină răbdare cu noi, bine?

Fața lui Bellow începuse să transpire abundent. O transpirație apărută brusc. Deși știa de ce, spera să se înșele.

– André, spuse René.

Greșeală. Vorbise înainte să închidă de tot telefonul.

Fostul agent de pază al parcului porni spre colț.

– Ce faci, Anna? Cred că e bine să mergi la mama ta.

– Da? întrebă copila.

Avea ochi albaştri de peruzea şi păr castaniu, aproape blond de fapt, deşi avea pielea palidă, delicată, ca pergamentul. Era foarte tristă.

André veni în spatele scaunului ei, apucă mînerele căruciorului şi începu s-o împingă spre uşă.

– Hai să mergem afară, *mon petit chou*, spuse el, în vreme ce se îndreptau spre uşă.

Liftul de afară era deosebit. Chiar în lipsa energiei electrice, el putea merge cu baterii. André împinse scaunul pe rotile înăuntru, basculă comutatorul de urgenţe-opriri şi apăsă pe butonul 1. Uşile se închiseră încet şi liftul o porni în jos. Cîteva clipe mai tîrziu, uşile se deschideau din nou. Castelul avea un coridor larg, care le permitea vizitatorilor să treacă pe acolo dintr-o parte a Worldpark-ului în alta. Pereţii arcuiţi erau acoperiţi cu mozaicuri. De asemenea, se simţea şi o briză plăcută venită dinspre vest, iar francezul o conduse pe Anna în acea direcţie.

– Ce e asta? întrebă Noonan, privind la unul dintre monitoarele video. John, iese cineva.

– Comanda, aici Luneta 2-1. Văd un tip care împinge un cărucior de invalid cu un copil în el. Iese din aripa vestică a castelului.

Johnston lăsă binoclul jos şi îşi ridică puşca, centrînd reticulul pe tîmpla bărbatului, cu degetul atingînd uşor trăgaciul de setare.

– Luneta 2-1 este pe ţintă, pe individ. Sînt pe ţintă.

– Armele sus, veni răspunsul lui Clark. Repet, armele sus. Confirmaţi.

– Confirmare, Six, arma sus.

Sergentul ridică degetul de pe garda trăgaciului. *Ce se întîmplă aici*?

– Mare porc! spuse Covington.

Se aflau la doar patruzeci de metri distanţă. El şi Chavez aveau vedere directă. Fetiţa părea şi bolnavă, pe lîngă faptul că era speriată. Era aplecată spre stînga în scaunul ei, încercînd să se uite sus şi în urmă, la bărbatul care o împingea. Acesta avea cam patruzeci de ani, considerară amîndoi, avea mustaţă, dar nu şi barbă, o înălţime, greutate şi construcţie normale şi ochi negri, care nu exprimau nimic. În parc era acum linişte. Puteai auzi scrîşnetul roţilor pe dalele curţii.

– Unde e mami? întrebă Anna în engleza pe care o ştia de la şcoală.

– O vei vedea într-o clipă, promise Nouă.

O împinse prin intrarea curbă în castel. Ocoliră o statuie, urcară puţin, în sensul acelor de ceasornic, apoi coborîră în curte. Opri scaunul în mijlocul aleii. Aceasta avea o lăţime de cinci metri şi era îngrijit pavată.

André se uită în jur. Trebuiau să fie ceva poliţişti pe aici, dar el unul nu vedea nici o mişcare, cu excepţia cărucioarelor de la bombardierul în picaj, pe care nu avea nevoie să le privească. Zgomotul familiar era suficient. Era de rău. Numărul 9 întinse mîna spre curea, scoase pistolul şi...

– Armă! A scos un pistol! raportă urgent Homer Johnston. La dracu', o să...

Pistolul trase în spatele Annei, nimerind-o direct în inimă. Pe pieptul plat al copilei apăru o pată de sînge, iar capul ei căzu în faţă. Omul împinse căruciorul care merse pe aleea curbă, zgîriind peretele de piatră şi făcînd tot drumul pînă la curtea plată, unde se opri.

Covington îşi scoase pistolul Beretta şi începu să-l ridice. N-o să fie o lovitură uşoară, dar avea nouă gloanţe în pistol, care-or să-i ajungă şi...

– Armele sus! îi tună radioul în ureche. Armele sus! Nu trageţi! le ordonă Clark.

– Paştele mă-sii! şuieră Chavez lîngă Peter Covington.

– Aşa e, zise şi englezul. Paştele mă-sii!

Puse pistolul în toc, privind cum bărbatul se întoarce şi intră la adăpostul castelului de piatră.

– Sînt pe ţintă! Luneta 2-1 e pe ţintă! le spuse tuturor vocea lui Johnston.

– Nu trage. Aici Six. Armele sus, la naiba!

– Paştele mă-sii! înjură şi Clark în centrul de comandă, lovind cu pumnul în masă. La dracu'!

Atunci sună din nou telefonul.

– Da? răspunse Bellow, aflat lîngă comandantul lui Rainbow.

– Aţi fost avertizaţi. Porniţi imediat curentul, altfel vom mai omorî pe cineva, spuse Numărul 1.

15

PĂLĂRII ALBE

– Nu puteam face nimic, John. Absolut nimic, spuse Bellow, dînd glas cuvintelor pe care ceilalţi nu aveau curajul să le rostească.

– Şi acum? întrebă Clark.

– Acum cred că trebuie să-i conectăm din nou la instalaţia electrică.

Pe ecranele TV văzură trei oameni gonind spre copil. Doi purtau tricornul de la Guardia Civil. Cel de-al treilea era doctorul Hector Weiler.

Chavez şi Covington vedeau acelaşi lucru dintr-o perspectivă mult mai apropiată. Weiler purta un halat alb, uniforma universală a doctorilor, iar goana lui către copilă se opri busc la atingerea corpului cald încă, dar nemişcat. Umerii pleoştiţi ai doctorului spuneau totul, chiar de la cincizeci de metri distanţă. Glonţul îi trecuse direct prin inimă. Doctorul le spuse ceva poliţiştilor, iar unul dintre ei împinse căruciorul în afara curţii, trecînd pe lîngă cei doi membri ai lui Rainbow.

– Opreşte, domnule doctor, spuse Chavez, venind să vadă.

În acel moment, Ding îşi aminti că propria lui soţie purta în pîntece un copil, iar chiar în acel moment probabil că se mişca şi

lovea, în vreme ce Sandy stătea în camera lor de zi, uitîndu-se la televizor sau citind o carte. Fața fetiței era liniștită acum, de parcă adormise, iar el nu se putu abține să-i atingă părul mătăsos.

– Care-i povestea, domnule doctor?

– Era foarte bolnavă, probabil în fază terminală. O să primesc dosarul ei cînd o să ajung la cabinet. Cînd vin asemenea copii, primesc rezumatul situației lor medicale, pentru cazuri de urgență.

Doctorul își mușcă buza și ridică privirea.

– Era pe moarte, dar nu murise, nu ajunsese încă la disperare.

Weiler era fiul unei spaniole și al unui neamț emigrat în Spania după cel de-al doilea război mondial. Studiase din greu ca să ajungă medic chirurg, iar acest act, omorîrea unui copil, era exact negarea întregului lui efort. Cineva decisese să-i anuleze întreaga pregătire și toate studiile. În viața lui nu mai cunoscuse furia, așa tăcută și tristă cum o simțea acum.

– O să-i omorîți?

Chavez își ridică și el privirea. Nu avea lacrimi în ochi. Poate că vor veni mai tîrziu, își zise Domingo Chavez, cu mînă rămasă pe capul copilului. Nu știa că părul copilei era scurt pentru că atît apucase să crească după ultima ședință de chimioterapie. Știa doar că acest copil ar fi trebuit să fie în viață și că, privind cum era omorît, dăduse greș în activitatea pe care și-o asumase.

– *Si*, îi răspunse el doctorului. O să-i omorîm. Peter?

Îi făcu semn colegului lui și porniră împreună cu ceilalți spre cabinetul doctorului. Mergeau foarte încet. Nu aveau nici un motiv să se grăbească.

E bine, își zise Malloy, privind inscripția încă neuscată de pe partea laterală a elicopterului, care spunea POLICÍA.

– Gata, Harrison?

– Da, domnule. Sergent Nance, ora de plecare.

– Da, să trăiți!

Şeful de echipaj sări înăuntru, îşi prinse centura de siguranţă şi-l privi pe pilotul care parcurgea secvenţa de iniţiere a operaţiunilor.

– Totul este verificat în spate, spuse el în intercom, după ce se apleca să vadă. Rotorul din coadă e degajat, domnule colonel.

– Atunci e cazul să zburăm.

Malloy tură şi ridică Night Hawk-ul spre cer. Apoi porni radioemiţătorul.

– Rainbow, aici e Bear, terminat.

– Bear, aici Rainbow Six. Te aud foarte bine, terminat.

– Bear e în aer, domnule, sîntem acolo în şapte minute.

– Înţeles. Vă rog să vă rotiţi în jurul zonei, pînă la noi ordine.

– Recepţionat, domnule. Vă voi anunţa cînd începem turele. Terminat.

Nu era nici o grabă. Malloy aplecă botul aparatului şi îl îndreptă spre întunericul care se lăsa. Soarele aproape că apusese, iar luminile din depărtare ale parcului se îndreptau spre ei.

– Dumnealui cine e? întrebă Chavez.

– Francisco de la Cruz, răspunse bărbatul.

Avea un picior bandajat şi părea să sufere.

– A, da, v-am văzut pe bandă, spuse Covington.

Văzu într-un colţ sabia şi scutul şi se înclină în semn de respect pentru bărbatul aflat pe scaun. Peter ridică *spatha* şi făcu cîteva mişcări cu ea. La distanţă mică, era o armă formidabilă, nu chiar ca MP-10-le lui, dar probabil o armă foarte bună.

– Un copil? Au omorît un copil? întrebă de la Cruz.

Doctorul Weiler era deja la fişier.

– Anna Groot, zece ani şi jumătate, spuse el, citind din documentele care precedaseră sosirea fetiţei. Osteosarcom metastatic, fază terminală... Doctorii spun că mai avea şase săptămîni de trăit.

Lîngă perete, cei doi poliţişti spanioli ridicară trupul din cărucior şi îl puseră cu blîndeţe pe masa de examinare, acoperindu-l cu un cearşaf. Unul dintre ei părea gata să izbucnească în lacrimi, îl oprea doar de furia rece care-i făcea mîinile să tremure.

– John cred că se simte ca dracu', spuse Chavez.

– Asta este, Ding. Nu era timpul potrivit pentru intrarea în acţiune.

– Ştiu, Peter. Dar cum mama dracului îi spunem ei asta?

Urmă o pauză.

– Domnule doctor, ai nişte cafea pe aici?

– Acolo, le arătă medicul.

Chavez se îndreptă spre cafetieră şi îşi turnă cafea într-un pahar de spumă polistirenică.

– De sus şi de jos şi-i prindem ca-ntr-un sandviş?

Covington aprobă.

– Da, cred că aşa facem.

Chavez goli paharul şi îl aruncă într-un coş de gunoi.

– Bun, să facem aranjamentele.

Plecară din cabinet fără alt cuvînt şi îşi găsiră drumul la adăpostul umbrei pînă la tunelul subteran şi apoi în centrul alternativ de comandă.

– Luneta 2-1, se întîmplă ceva acolo? întrebă Clark la intrarea lor.

– Negativ, Six. Doar umbre la ferestre. Nu au trimis pe nimeni pe acoperiş încă. Asta îmi pare puţin cam ciudat.

Au mare încredere în relatările TV, îşi zise Noonan.

Avea în faţă planurile castelului.

– Bun, să presupunem că prietenii noştri sînt toţi aici... dar există o duzină de alte încăperi, pe trei niveluri.

– Aici e Bear, se auzi o voce în difuzorul pus în funcţiune de Noonan. Am intrat pe orbită în jurul castelului. Ce trebuie să ştiu? Terminat.

– Bear, aici Six, răspunse Clark. Subiecţii sînt toţi în castel. Există, la nivelul unu, un centru de comandă şi control. După toate probabilităţile, toată lumea se află în acest moment acolo. De asemenea, trebuie să ştii că subiecţii au omorît un ostatic – o fetiţă, adăugă John.

În elicopter, Malloy nici nu tresări la aflarea veştii.

– Înţeles, Six. Ne rotim şi observăm. Remarc faptul că avem la bord tot echipamentul de deplasare. Terminat.

– Recepţionat. Terminat.

Clark își ridică degetul de pe butonul de transmisie.

Chavez văzu că toți oamenii erau tăcuți, dar aveau niște priviri înfricoșătoare. Erau prea profesioniști ca să arate deschis ce simțeau; nimeni nu se juca absent cu arma, așa cum vedeai în filmele de la Hollywood, dar aveau fețele împietrite și ochii erau ațintiți asupra planurilor sau aruncau priviri iuți pe monitoarele TV. *Lui Homer Johnston îi e probabil foarte greu,* își zise Ding. El fusese cu pușca fixată pe jigodia care ucisese copilul. Homer avea copii și putea să-l trimită pe subiect în iad cît ai clipi din ochi... Dar nu, nu ar fi fost un lucru inteligent, iar ei erau plătiți să fie inteligenți. Oamenii lui nu erau gata nici măcar pentru un asalt improvizat, iar orice mirosea a improvizație ar fi dus la moartea altor copii. Și nu asta le era misiunea. Apoi sună un telefon. Bellow ridică receptorul și apăsă pe butonul de trecere pe difuzor.

– Da? spuse el.

– Regretăm incidentul cu copilul, dar oricum ar fi murit curînd. Acum, cînd vor fi eliberați prietenii noștri?

– Parisul nu ne-a răspuns încă, răspunse Bellow.

– Atunci, cu tot regretul, va urma în scurt timp un alt incident.

– Ascultați, Domnule 1, nu pot forța Parisul să facă nimic. Vorbim, negociem cu oficiali guvernamentali, iar ei nu se grăbesc să ia decizii. Guvernele nu se mișcă niciodată repede, știți bine.

– Atunci îi voi ajuta eu să se miște repede. Spune-le la Paris că, dacă avionul care-i aduce pe prietenii noștri nu este gata să ne primească la bord într-o oră, vom omorî încă un ostatic și apoi încă unul la fiecare oră, pînă ne sînt îndeplinite toate cererile, spuse vocea, total lipsită de vreo tonalitate emoțională.

– Nu este rezonabil. Ascultați-mă, chiar dacă-i scot pe toți din închisoare acum, tot le va trebui cel puțin două ore să ajungă aici. Dorințele dumneavoastră nu pot să facă un avion să zboare mai repede.

Liniștea de dincolo arăta o pauză de gîndire.

– Da, este adevărat. Foarte bine, vom începe să-i împușcăm pe ostatici în trei ore, începînd de acum... Nu, voi începe numărătoarea inversă la ora exactă. Asta vă mai dă douăsprezece minute în plus. Am să fiu generos. Ai înțeles?

– Da, ați spus că veți omorî încă un copil la ora 22.00 și încă unul la fiecare oră, după aceea.

– Corect. Asigură-te că Parisul a înțeles.

Și întrerupse legătura.

– Ei? întrebă Clark.

– John, nu ai nevoie de mine ca să-ți dai seama. E limpede ca lumina zilei că o vor face. L-au omorît pe primul ca să ne arate cine e șef aici. Au de gînd să reușească și nu le pasă de nimic. Concesia pe care ne-a făcut-o s-ar putea să fie ultima pe care o vom obține.

– Ce e asta? întrebă Esteban, îndreptîndu-se spre fereastră ca să vadă. Un elicopter!

– Poftim?

René se apropie și el. Ferestrele erau atît de mici, încît trebui să-l dea la o parte pe basc.

– Da, văd că poliția are elicoptere. E unul mare, adăugă el, ridicînd din umeri. Nu e nici o surpriză.

Totuși...

– José, du-te pe acoperiș cu un radio și ține-ne la curent.

Unul dintre ceilalți basci dădu din cap și se îndreptă spre scara de incendiu. Ar fi fost mai comod cu un lift, dar nu voia să fie inoportunat de o altă oprire a curentului.

– Comanda, aici Luneta 2-1, rosti Johnston un minut mai tîrziu.

– Luneta 2-1, aici Six.

– Am un tip pe acoperișul castelului, bărbat, înarmat cu ceva ce arată a Uzi. Doar unul și nimeni nu i se alătură.

– Am înțeles, Luneta 2-1.

– Nu este individul care l-a omorît pe copil, adăugă sergentul.

– Bine, mulțumim.

– Luneta 3 îl are de asemenea... Tocmai a trecut de partea mea. Face rondul... Da, se uită în jos, peste margine.

– John?

Era maiorul Covington.

– Da, Peter?

– Cred că nu le arătăm destul.

– Poftim?

– Trebuie să le dai ceva la care să se uite. Poliţişti, un perimetru interior, ceva. Dacă nu văd nimic, vor începe să se întrebe ce se întîmplă de ei nu observă nimic.

– Bună idee, spuse Noonan.

Şi lui Clark îi plăcu ideea.

– Domnule colonel?

– Da, răspunse Nuncio, care continuă, aplecîndu-se peste masă: propun doi oameni aici, alţi doi aici... aici şi aici.

– Da, domnule, vă rog să faceţi acest lucru chiar acum.

– René, îl chemă André în faţa unui ecran TV şi-i arătă. Priveşte.

Erau două grupe de poliţişti de la Guardia Civîl care încercau să se apropie discret pe Strada España, pînă la un loc aflat la cincizeci de metri de castel. René dădu din cap şi puse mîna pe radio.

– Numărul 3?

– Da, 1.

– Poliţia se apropie de castel. Aruncă un ochi într-acolo.

– Am s-o fac, Numărul 1, promise Esteban.

– Folosesc radiouri, anunţă Noonan, verificînd *scanner*-ul. Emiţătoare obişnuite, din comerţ, puse pe canalul şaisprezece. Simplu ca bună ziua.

– Nici un nume, doar numere? întrebă Chavez.

– Pînă acum. Cel cu care vorbim se numeşte 1, iar cel de sus e 3. Ce ne spune asta?

– Jocuri radio, spuse doctorul Bellow. Exact după manual. Încearcă să-şi ţină identităţile ascunse faţă de noi, dar şi asta e în manual.

Cele două fotografii fuseseră trimise de mult în Franţa pentru identificare, dar nici poliţia şi nici serviciile secrete nu veniseră cu nimic nou.

– Bun. Francezii vor negocia?

O clătinare de cap.

– Nu cred. Ministrul, cînd am vorbit cu el despre cazul fetiței olandeze, n-a făcut decît să mormăie ceva și a spus că nu-l scoate pe Carlos de acolo în nici un caz și că speră să rezolvăm situația cu succes, iar dacă nu putem, țara lui o să trimită o echipă proprie.

– În cazul ăsta, avem un plan și îl vom urma la ora 22.00.

– Dacă nu vrem să mai vedem alți ostatici morți, ar cam trebui, spuse Bellow. Indivizii nu mă lasă să le ghidez comportamentul. Știu cum se practică jocul ăsta.

– Sînt profesioniști?

Bellow ridică din umeri.

– Se prea poate. Știu tot ce vreau să fac și, dacă știu dinainte, au idee și cum să scape.

– Nu avem nici o șansă să le modificăm comportamentul? întrebă Clark, dorind să clarifice situația.

– Pot să încerc, dar probabil că nu. Au o ideologie anume, au o idee precisă despre ce vor; ei bine, cu ăștia e greu de discutat. Nu au o bază etică la care să faci apel, nu au o moralitate în sensul obișnuit, nimic de folosit împotriva lor. Nu au conștiință.

– Da, am văzut. Bine.

John se ridică și se întoarse cu fața spre cei doi lideri de echipă ai lui.

– Aveți două ore pentru planificare și încă una pentru pregătire. Atacăm la 22.00.

– Avem nevoie de mai multe informații despre ce se întîmplă înăuntru, îi spuse Covington lui Clark.

– Noonan, putem face ceva?

Agentul FBI se uită pe planuri, iar apoi la monitoarele TV.

– Trebuie o schimbare, spuse el, îndreptîndu-se spre valiza cu echipamente și scoțînd un dispozitiv activ de vedere nocturnă.

Pînă acum, cea mai bună informație era că ferestrele castelului lăsau două locuri nesupravegheate și că, mai mult, puteau controla luminile care cădeau peste ele. Se îndreptă spre inginerul parcului.

– Puteţi opri luminile de aici?

– Sigur. Cînd?

– Cînd cel de pe acoperiş e pe partea cealaltă. Şi am nevoie de cineva care să mă ajute.

– Vin eu, spuse prim-sergentul Vega, făcînd un pas în faţă.

Copiii scînceau. Totul începuse cu două ore în urmă şi era din ce în ce mai rău. Voiau să mănînce, ceea ce probabil că nişte adulţi nu ar fi cerut, pentru că ar fi fost prea îngroziţi ca să le mai fie foame. Dar copiii erau altfel. Aveau nevoie şi să meargă la toaletă. Din fericire, acolo se aflau două băi adiacente camerei de comandă, iar oamenii lui René nu-i opriră; toaletele nu aveau nici ferestre şi nici telefoane sau altceva care să facă posibilă comunicarea sau evadarea. Şi nu avea nici un rost să-i lase pe copii să-şi murdărească pantalonii. Copiii nu vorbeau direct cu nici unul din ei, dar scîncetele erau reale şi tot mai insistente. *Copii bine crescuţi*, îşi spuse René, cu un zîmbet ironic. Se uită la ceasul de perete.

– Aici 1.

– Da, 1, veni răspunsul.

– Ce vezi?

– Opt poliţişti, patru perechi, care se uită spre noi, dar nu fac nimic altceva.

– Bun.

Şi opri radioul.

– Înregistrat, spuse Noonan.

Se uitase la ceasul de perete. De la ultima conversaţie prin radio trecuseră cam cincisprezece minute. Era acum în costumul lui de noapte, acela verde în două nuanţe închise, folosit la Viena. Bereta automatic de calibrul 11, cu amortizor, avea un toc special cu harnaşament, pus peste vesta antiglonţ. De celălalt umăr îi atîrna un rucsac.

– Vega, eşti gata pentru o mică plimbare?

– Te cred, răspunse Oso, bucuros că în sfîrşit făcea şi el ceva într-o deplasare.

Îi plăcea să aibă în grijă mitraliera grea a echipei lui, dar nu apucase s-o folosească vreodată şi începea să creadă că nu va apuca ziua aceea. Era cel mai mare om din echipă şi avea drept hobby culturismul, aşa că avea un piept cît un butoi de bere. Vega îl urmă pe Noonan pe uşă, iar apoi afară.

– Scara? întrebă prim-sergentul.

– E un atelier cu unelte şi vopsele la cincizeci de metri de locul în care mergem. Am întrebat. Au acolo ce ne trebuie.

– La fix, spuse Oso.

Fu o plimbare rapidă, fiind foarte atenţi la cele cîteva zone descoperite, vizibile prin camerele fixe. Atelierul spre care mergeau nu avea nici un semn distinctiv. Remarcabil, nici o uşă încuiată. Vega scoase din suportul de pe perete o scară extensibilă de zece metri.

– Asta ar trebui să fie de ajuns.

– Da.

Ieşiră. Acum mişcările trebuiau să fie şi mai atente.

– Noonan către comandă.

– Aici Six.

– John, începeţi cu camerele.

În centrul de comandă, Clark îi făcu un semn inginerului parcului. Exista un pericol, dar sperau că nu era mare. Centrul de comandă din castel, ca şi acesta, avea doar opt monitoare TV, care erau cuplate la peste cincizeci de camere video. Îi comandai calculatorului să selecteze într-o anumită ordine camerele sau le alegeai tu pe cele considerate mai importante. Cu o simplă mişcare din *mouse*, o cameră era scoasă din funcţiune. Dacă teroriştii foloseau secvenţa automată, probabil că nu ar fi remarcat lipsa camerei la trecerea în revistă. Ei aveau nevoie de dezactivarea a două camere, iar inginerul parcului era gata să le oprească. În momentul în care în camera douăzeci şi trei apăru o mînă, inginerul o opri.

– Noonan, douăzeci şi trei este oprită.

– Ne deplasăm, spuse Noonan.

Prima etapă era de douăzeci de metri. Se opriră în spatele unei tarabe.

– Sîntem în spatele standului cu floricele de porumb.

Inginerul porni la loc camera douăzeci și trei.

– Douăzeci și unu este oprită, spuse apoi Clark. Luneta 2-1, unde se află omul de pe acoperiș?

– Pe partea de vest, tocmai și-a aprins o țigară, nu se mai uită peste bordură. Pentru moment stă pe loc, raportă sergentul Johnston.

– Noonan, liber.

– Ne deplasăm, spuse agentul FBI.

El și Vega trecură în grabă peste dalele de piatră, neauziți, datorită tălpilor de cauciuc ale bocancilor. Lîngă castel se găsea o fîșie de pămînt largă de vreo doi metri, cu niște cutii mari de lemn. Noonan și Vega întinseră cu grijă scara, în spatele unui tufiș. Vega trase de funie ca să întindă și porțiunea din vîrf, oprindu-se chiar sub fereastră. Apoi trecu între scară și clădire și trase de scară, proptind-o în blocurile mari de piatră.

– Ai grijă de pielea ta, Tim, șopti Oso.

– Întotdeauna am.

Noonan urcă rapid primii trei metri, apoi trecu la un fel de tîrîre verticală. *Răbdare*, își spuse Tim. *Ai o grămadă de timp să faci asta*. Era una dintre minciunile pe care și le tot spun oamenii.

– În regulă, auzi Clark. Acum urcă scara. Omul de pe acoperiș e tot de partea cealaltă, gras, prost și fericit.

– Bear, aici e Six, spuse John, venindu-i o idee.

– Bear pe recepție, Six.

– Joacă-te puțin pe partea de vest, doar atît cît să atragi atenția! Terminat.

– Înțeles.

Malloy se opri din cercurile nesfîrșite, redresă și se apropie puțin de castel. Night Hawk e un aparat relativ silențios pentru un elicopter, dar omul de pe acoperiș se întoarse să se uite cu luare-aminte, și-l văzu pe colonel prin vizorul de noapte. Încetă să mai înainteze cînd ajunse la două sute de metri de castel. Voia

să le atragă atenţia, nu să-i sperie. În vizor, ţigara santinelei strălucea puternic. Şi-o ducea la buze, apoi o îndepărta şi repeta, fără să se mişte.

– Salut, puiule, spuse el prin intercom. Doamne, dacă eram într-un Night Stalker, îl proiectam în fusul orar vecin!

– Ai zburat cu Night Stalker? Cum e?

– Numai să gătească nu e în stare, altfel îl luam de nevastă, spuse Malloy, păstrînd poziţia. Six, aici Bear, am captat atenţia ticălosului.

– Noonan, Six, am oprit santinela de pe acoperiş pentru tine. E de partea cealaltă.

E bine, îşi zise Noonan. Îşi scoase casca de kevlar şi îşi apropie faţa de fereastră. Era făcută din segmente neregulate, legate unele de altele prin fire plumbuite, ca în castelele din vechime. Sticla nu era plată, dar era transparentă. Bun. Băgă mîna în rucsac şi scoase un cablu de fibre de sticlă, cu un cap în formă de cap de cobră, acelaşi cu cel folosit la Berna.

– Noonan la comandă, vedeţi?

– Afirmativ.

Era vocea lui David Peled. Acesta vedea o imagine distorsionată, dar te obişnuiai rapid cu ea. Arăta patru adulţi, dar, şi mai important, prezenta o grămadă de copii aşezaţi pe podea în colţ, în apropierea a două uşi cu etichete – toaletele, înţelese Peled. Mergea. Mergea foarte bine.

– Timothy, arată minunat. Foarte bine.

– Bun, spuse Noonan şi lipi minusculul instrument pe locul lui, pornind în jos pe scară.

Inima îi bătea mai repede decît îi bătuse vreodată în alergarea de dimineaţă de cinci kilometri. Ajunse jos şi se lipi, ca şi sergentul Vega, de zid.

Johnston văzu că ţigara zburase de pe acoperiş şi că santinela se plictisise să se tot uite la elicopter.

– Prietenul nostru se deplasează pe acoperiş spre est. Noonan, vine spre voi!

Malloy se gîndi să facă o manevră care să atragă atenţia, dar era prea periculos. Întoarse lateral elicopterul şi continuă să-şi facă ocolurile, dar mai apropiate, cu ochii pe acoperişul castelului. Nu mai putea face altceva, ci doar să scoată pistolul şi să tragă, dar de la distanţa aceea i-ar fi fost greu să nimerească pînă şi castelul. În plus, omorîrea oamenilor nu era meseria lui, îşi spuse Malloy. Fuseseră, ce-i drept, şi vremuri cînd ideea îi surîsese.

– Elicopterul mă supără, spuse vocea de la telefon.

– Îmi pare rău, rosti doctorul Bellow, întrebîndu-se ce răspuns ar fi mai bun. Dar poliţia face şi ea ce poate.

– Ştiri de la Paris?

– Cu regret, nu, dar sperăm să avem noutăţi în curînd. Mai e destul timp.

Vocea lui Bellow împrumutase o intensitate calmă, pe care el spera s-o poată prezenta drept disperare.

– Timpul şi mareea nu-i aşteaptă pe oameni, spuse Numărul 1 şi închise.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că joacă după reguli. Nu a obiectat nici la poliţiştii văzuţi pe ecranele monitoarelor. Ştie cu cine trebuie să aibă de-a face, spuse Noonan, sorbind din cafea. Are mare încredere în el, se consideră într-un loc inexpugnabil şi cu toate atuurile în mînă, iar dacă trebuie să mai omoare nişte copii, o va face, pentru că aşa va obţine ceea ce vrea.

– Să omori copii... spuse Clark, clătinînd din cap. Nu m-am gîndit niciodată la asta. Ar fi trebuit să mă gîndesc, nu-i aşa?

– E un tabu foarte puternic, poate cel mai puternic, fu de acord doctorul Bellow. Dar modul în care a ucis-o pe fetiţa aceea... Nu a ezitat deloc, parcă ar fi tras într-o ţintă de carton. E o chestie de ideologie, continuă psihiatrul. Au subordonat totul sistemului lor de idei. Asta îi face raţionali, dar numai în cadrul acestui sistem. Prietenul nostru, Domnul 1, şi-a ales obiectivul şi se ţine strict de el.

Inginerul parcului urmărea cu admirație sistemul de supraveghere. Lentila obiectivului lipită acum de fereastra castelului avea o lățime maximă de doi milimetri și, chiar dacă ar fi fost remarcată, ar fi fost considerată o pată de vopsea sau vreun defect al sticlei. Calitatea imaginii nu era foarte bună, dar se vedea unde erau oamenii și, cu cît priveai mai mult, cu atîta înțelegeai mai bine ceea ce inițial părea să fie o dezordine în alb și negru. Acum putea număra șase adulți, un al șaptelea fiind pe acoperiș. Rămîneau doar trei cu pozițiile necunoscute. Dar oare toți copiii erau la vedere? Asta era mai greu, pentru că aveau cămășile de aceeași culoare, iar roșul se tranforma într-un gri foarte neutru pe imaginea alb-negru. Era cel din căruciorul de invalid, dar ceilalți se contopeau în imaginea nu prea clară... Era limpede că membrii comandoului erau îngrijorați.

– Se îndreaptă iar spre vest, raportă Johnston. Bun, acum e din nou la marginea de vest.

– Să mergem, îi spuse Noonan lui Vega.

– Dar scara?

O dădură jos și o întinseră într-o rînă în spatele tufișurilor.

– Las-o acolo!

Noonan o porni într-un mers aplecat și grăbit, ajungînd în cîteva secunde în spatele chioșcului cu floricele de porumb.

– Noonan către comandă. E timpul să aranjăm iar camerele.

– E oprită, îi spuse inginerul lui Clark.

– Camera douăzeci și unu oprită. Mergi, Tim!

Noonan îl atinse pe Vega și alergară treizeci de metri.

– Bun, acum opriți douăzeci și trei.

– Oprită, spuse inginerul parcului.

– Porniți! comandă Clark.

Cincisprezece secunde mai tîrziu, erau la adăpost. Noonan se sprijini de un perete și răsuflă lung, ușurat.

– Mulțumesc, Julio.

– La orice oră, omule. răspunse Vega. Doar să meargă jucărioara aia.

– O să meargă, promise agentul FBI, după care se întoarseră la postul de comandă subteran.

– Să aruncăm în aer ferestrele? Putem, Paddy? întrebă Chavez la intrarea lor.

Connolly își dorea cu ardoare o țigară. Se lăsase de fumat cu mulți ani în urmă, altfel nu ar mai fi putut să alerge zilnic, dar uneori i se părea că l-ar putea ajuta să se concentreze.

– Six, ferestre... Trei sau patru minute pentru fiecare... Nu, cred că nu, domnule. Vă pot da două. Asta dacă avem timp.

– Cît de rezistente sînt ferestrele? întrebă Clark. Dennis?

– Rețele de metal încastrate în piatră, răspunse managerul parcului, ridicînd din umeri.

– Stați puțin.

Inginerul dădu o pagină a broșurii cu planurile castelului, apoi alte două și în sfîrșit degetul i se opri pe o porțiune scrisă din dreapta.

– Avem aici specificațiile... Sînt prinse doar în tencuială. Ar trebui să le puteți scoate prin lovire, cred eu.

Acest „cred eu“ nu era deloc liniștitor, cum și-ar fi dorit Ding, dar cît de tare trebuia să fie un cadru de fereastră ca să reziste unui bărbat de o sută de kilograme venit prin balans, cu tălpile bocancilor înainte?

– Dar *flashbang*-uri? Paddy?

– Se poate, spuse Connolly. Dar nu o să ajute deloc la cadrele ferestrelor, domnule.

– Bine, spuse Chavez, aplecîndu-se peste planuri. Vei avea timp să arunci în aer două ferestre – asta și asta.

Și arătă cu degetul pe desene.

– Folosim *flashbang*-uri pentru celelalte patru și intrăm prin ele după o secundă. Eddie aici, eu aici, Louis aici. George, cum stai cu piciorul?

– Mă mai supără doar ușor, spuse sergentul Tomlinson, cu o sinceritate îndurerată.

Trebuia să treacă printr-o fereastră, să se lase înăuntru, să cadă pe o podea de beton şi apoi să înceapă să tragă... iar în joc erau vieţile copiilor. Nu, nu putea să rişte.

– Ding, ia mai bine pe altcineva.

– Oso, crezi că poţi? întrebă Chavez.

– Normal, răspunse Vega, încercînd să nu zîmbească. Evident, Ding.

– Bine. Scotty aici, iar Mike le ia pe astea două. Care sînt distanţele exacte de la acoperiş?

Era scris pe planuri.

– Exact şaisprezece metri de la nivelul acoperişului. Mai adăugaţi şaptezeci de centimetri pentru înălţimea parapetului.

– Pe coardă este uşor, decise Eddie Price.

Planul se asambla de la sine. El şi Ding aveau misiunea de a intra între copii şi băieţii răi, trăgînd din zbor. Vega, Loiselle, McTyler şi Pierce aveau misiunea principală să-i omoare pe subiecţii din camera de comandă din castel, dar asta se decidea doar după intrarea în cameră. Echipa-1, a lui Covington, avea să se năpustească în susul scărilor, dinspre subsol, pentru a-i intercepta pe subiecţii care ar fi fugit, susţinînd Echipa-2, dacă ar fi avut dificultăţi în asalt.

Sergentul-major Price şi Chavez se uitară din nou pe planuri, măsurînd distanţele care trebuiau acoperite şi timpul în care s-o facă. Părea posibil, chiar probabil, să reuşească. Ding îşi ridică privirea spre ceilalţi.

– Aveţi comentarii?

Noonan se întoarse ca să se uite la imaginea transmisă de dispozitivul cu fibre optice pe care-l instalase.

– Par să fie în principal la panourile de comandă. Doi tipi îi supraveghează pe copii, dar nu-şi prea fac mari griji pentru ei; normal, sînt doar nişte copii, nu adulţi capabili să pornească o acţiune de rezistenţă... Dar... e suficient ca unul dintre ăştia să se întoarcă şi să-i pulverizeze.

– Da, dădu din cap Ding.

Nu puteai să negi faptul şi nici să-l eviţi.

– Ei bine, oameni buni, trebuie să tragem repede. E vreo cale să-i îndepărtăm?

Bellow se gîndi puțin.

– Dacă le spun că avionul e pe drum... există un risc. Dacă le trece prin cap că îi mințim, ar putea să înceapă să împuște din ostatici, dar avantajul este că, dacă e cazul să pornească spre aeroport, probabil că Domnul 1 își va trimite vreo doi oameni spre subsol – e cel mai probabil traseu ca să plece din zonă, cred eu. Apoi, dacă am putea să ne mai jucăm cu camerele de supraveghere și să punem un om în preajmă...

– Da, să le sărim în spate imediat, spuse Clark. Peter?

– Dacă ajungem la douăzeci de metri, e floare la ureche. În plus, stingem luminile chiar înainte de atac. Îi dezorientăm pe ticăloși, adăugă Covington.

– Există lumini de veghe în puțurile scărilor. Pornesc automat cînd se oprește curentul electric. La dracu', sînt două și în centrul de comandă.

– Unde? întrebă Chavez.

– În colțurile din stînga – adică în colțurile de nord-est și de sud-vest. Tipul obișnuit, două lumini, ca acelea de mașină, alimentate de un acumulator.

– Bun. Nu folosim vizoare de noapte cînd intrăm, dar tot putem să oprim luminile principale, doar ca să le distragem atenția. Altceva? Peter? întrebă Ding.

Maiorul Covington aprobă din cap.

– Ar trebui să meargă.

Clark îi asculta în tăcere. Era obligat să-și lase cei doi subordonați principali să planifice și să discute, el avînd doar dreptul să comenteze dacă făceau vreo greșeală, iar deocamdată nu făcuseră. Mai mult decît orice, voia să ia și el un MP-10 și să meargă cu băieții, dar nu avea voie și pe chestia asta trase o înjurătură în sinea lui. Comanda te satisface mai puțin decît să-i conduci pe oameni în luptă.

– Avem nevoie de medici pregătiți, pentru cazul că ticăloșii ăia au noroc, îi spuse John colonelului Nuncio.

– Avem ambulanțele în afara parcului.

– Doctorul Weiler e foarte bun, spuse Mike Dennis. Are pregătire pentru tratarea plăgilor. Am insistat în această direcţie pentru situaţiile posibile în parc.

– Foarte bine, îl vom avea în rezervă la timpul potrivit. Domnule doctor Bellow, spune-i Domnului 1 că francezii au cedat şi că prietenii lui vor sosi aici pe la... Cînd crezi?

– Pe la 22.30, cam aşa. Dacă vor fi de acord, înseamnă că vor fi făcut o concesie, dar una care-i va calma – sau ar trebui, cel puţin.

– Domnule doctor, sună-i! ordonă John Clark.

– Da? se auzi vocea lui René.

– Sanchez o să fie eliberat din închisoarea Le Sante cam în douăzeci de minute. Şase dintre ceilalţi, de asemenea, dar e o problemă cu ceilalţi trei. Nu ştiu precis în ce constă problema. Vor fi duşi la aeroportul internaţional De Gaulle şi vor fi îmbarcaţi într-un Airbus 340 al lui Air France. Credem că vor fi aici în jurul orei 22.40. Este acceptabil? Cum veţi ieşi împreună cu ostaticii ca să ajungeţi la avion? întrebă Bellow.

– Cu un autobuz, cred. Veţi aduce autobuzul direct la castel. Vom lua cu noi cam zece copii, iar pe ceilalţi îi lăsăm acolo, în semn de bunăvoinţă din partea noastră. Spune poliţiei că ştim cum să-i deplasăm pe copii fără să le lăsăm vreo şansă să facă vreo prostie, iar orice înşelătorie va avea consecinţe grave.

– Nu mai vrem să i se facă rău nici unui copil, îl asigură Bellow.

– Dacă faceţi cum vi s-a spus, nu va fi necesar, dar înţelegeţi, continuă René ferm, că, dacă faceţi vreo prostie, curtea o să se umple de sînge. Ai înţeles?

– Da, Domnule 1, am înţeles, răspunse Bellow.

René puse receptorul în furcă şi se ridică în picioare.

– Prieteni, Ilici e pe drum. Francezii ne-au satisfăcut cererile.

– Arată ca un turist fericit, spuse Noonan, cu ochii pe imaginea alb-negru.

Cel care era, probabil, Numărul 1 era în picioare şi păşea spre alt subiect. Pe imaginea neclară părură că-şi strîng mîinile.

– Să ştiţi că nu se vor culca pe o ureche, îi avertiză Bellow. Cred că acum vor fi şi mai atenţi.

– Da, ştiu, îl asigură Chavez.

Dar, dacă ne facem bine treaba, nu mai contează cît de atenţi sînt.

Malloy se întoarse la aerodrom pentru realimentarea care dură o jumătate de oră. Acolo află că peste încă o oră va avea loc atacul. În spatele lui Night Hawk, sergentul Nance pregăti corzile, stabilite la fix cincisprezece metri şi jumătate, legîndu-le de inelele de pe podeaua elicopterului. Ca şi piloţii, Nance avea şi el la şoldul stîng un pistol în toc. Nu se aştepta să-l folosească şi era un trăgător mediocru, dar îl făcea să se simtă un membru al echipei, lucru important pentru el. Superviză alimentarea, puse capacul rezervorului şi îi spuse colonelului Malloy că aparatul lui era gata de zbor.

Malloy trase de manşă şi ridică elicopterul în aer, iar apoi mări turaţia în elicea mică, pentru a se îndrepta spre Worldpark. Din acest moment, zborul de rutină se schimbă. Sosit la parc, Night Hawk nu se mai roti, ci zbură la fiecare cîteva minute peste castel, depărtîndu-se apoi, cu luminile anticoliziune pulsînd, pe deasupra parcului, aparent la întîmplare, plictisit de traiectoria circulară de mai înainte.

– Gata, băieţi, la treabă! spuse Chavez echipei.

Cei direct implicaţi în operaţiunea de salvare se îndreptară către coridorul subteran, apoi afară, unde îi aştepta un camion al armatei spaniole. Urcară în el şi porniră, făcînd un ocol prin uriaşa parcare.

Dieter Weber îşi alese o poziţie de observaţie opusă celei a sergentului Johnston, pe acoperişul plat al unui cinematograf în care copiii vizionau desene animate, la doar o sută douăzeci de metri de latura estică a castelului. Ajuns acolo, îşi desfăşură salteaua de spumă poliuretanică, îşi aranjă arma pe suportul cu

două picioare şi începu să-şi îndrepte puternicul vizor asupra ferestrelor castelului.

– Luneta 2-2 pe poziţie, îi raportă el lui Clark.

– Foarte bine, raportează atunci cînd e necesar. Al? spuse Clark, ridicîndu-şi privirea.

Stanley nu era prea entuziasmat de ceea ce vedea.

– O grămadă de arme şi o grămadă de copii.

– Da, ştiu. Putem încerca altceva?

Stanley clătină din cap.

– Planul e bun. Dacă încercăm afară, le dăm prea mult spaţiu de manevră. Iar în castel se simt mai în siguranţă. Nu, Peter şi Ding au un plan bun, dar un plan perfect nu e posibil.

– Da, spuse John. Dar vreau să fiu şi eu acolo. Nu-mi place să stau aici de pomană.

Alistair Stanley mormăi:

– Ca să vezi!

Luminile din parcare se stinseră toate dintr-o dată. Camionul, tot cu luminile stinse, se opri lîngă un stîlp de iluminare. Chavez şi echipa lui săriră afară. Zece secunde mai tîrziu apăru şi Night Hawk, aterizînd, dar fără să încetinească turaţia rotorului principal. Uşile laterale se deschiseră şi trăgătorii urcară la bord şi se aşezară pe podea. Sergentul Nance închise o uşă, iar apoi pe cealaltă.

– Toţi sînt la bord, domnule colonel.

Fără un cuvînt, Malloy trase de manetă şi urcă la loc, atent la stîlpii de iluminare care ar fi putut compromite întreaga misiune. Avu nevoie doar de patru secunde ca să scape de ei, iar apoi roti aparatul înapoi, spre parc.

– Luminile anticoliziune stinse, îi spuse Malloy locotenentului Harrison.

– Luminile stinse, confirmă copilotul.

– Sîntem gata? îşi întrebă Ding oamenii aflaţi în spate.

– Sigur, îi răspunse Mike Pierce.

Mama lor de criminali. gîndi el, fără a o spune. Dar toţi bărbaţii din pasărea de fier gîndeau la fel. Armele erau prinse

strîns la piept, iar mănuşile cu fermoare puse pe mîini. Trei dintre ei le tot trăgeau în sus – un semn de tensiune care se citea şi pe feţele lor aspre.

– Unde este avionul? întrebă Numărul 1.

– Va ateriza peste o oră şi zece minute, răspunse doctorul Bellow. Cînd vreţi să aducem autobuzul?

– Cu exact patruzeci de minute înainte de aterizarea avionului. În timp ce noi urcăm, i se va face plinul.

– Unde veţi merge? întrebă apoi Bellow.

– Îi vom spune pilotului atunci cînd vom urca la bord.

– Bine, vom trimite autobuzul. Va fi aici în aproximativ cincisprezece minute. Unde vreţi să vină?

– Chiar lîngă castel, pe partea cu bombardierul în picaj.

– Am înţeles, le voi spune s-o facă, promise Bellow.

– *Merci*.

Convorbirea încetă.

– E deştept, observă Noonan. Vor avea în permanenţă două camere de supraveghere asupra autobuzului aşa că nu putem să trimitem vreo echipă de salvare în spatele lui. Şi probabil că vor să folosească metoda alpinistului pentru urcarea ostaticilor la bord.

Ce rahat! îşi zise.

– Bear, aici e Six, vorbi Clark în radio.

– Bear a auzit, Six. Terminat.

– Executarea în cinci minute.

– Înţeles, petrecerea începe peste cinci minute.

Malloy se întoarse în scaunul lui. Chavez auzise convorbirea şi dădu din cap cu degetele răsfirate.

– Rainbow, aici e Six. Fiţi gata! Repet, fiţi gata! Începem operaţiunea peste cinci minute.

În subteran, Peter Covington îşi conducea trei dintre oameni spre est, spre scările în spirală ale castelului, în vreme ce inginerul parcului întrerupea succesiv camerele de supraveghere.

Oamenii cu explozibilul puseră o mică încărcătură pe uşa de incendiu de la bază şi îşi anunţară şeful că erau gata.

– Echipa-1 este gata.

– Luneta 2-1 sînt gata şi pe ţintă.

– Luneta 2-2 este gata, dar nici o ţintă nu este la vedere, îi spuse Weber lui Clark.

– Numărul 3, aici este 1, se auzi în *scanner*-ul de frecvenţe radio din camera de comandă.

– Da, 1, răspunse omul de pe acoperişul castelului.

– Se întîmplă ceva?

– Nu, 1, poliţia stă pe loc. Iar elicopterul zboară pe undeva pe aici, dar nu face nimic.

– Autobuzul ar trebui să sosească în cam cinci minute. Fii pe fază!

– Am să fiu, promise Trei.

– Bun, spuse Noonan, marcînd timpul intervenţiei. Domnul 1 îl cheamă pe Domnul 3 cam la cincisprezece minute o dată. Niciodată mai mult de optsprezece, niciodată mai puţin de douăsprezece. Aşa că...

– Da, dădu Clark din cap. Îi dăm bătaie?

– De ce nu? spuse Stanley.

– Rainbow, aici Six. Deplasarea şi executarea! Repet, executarea acum!

La bordul lui Night Hawk, sergentul Nance se mişca stînga-dreapta, făcînd să lunece uşile laterale. Le făcu semn trăgătorilor să se întoarcă, fiecare trăgîndu-şi coardele prin verigile metalice ale centurii. Se întoarseră cu toţii în elicopter, urcînd pe genunchi, cu spatele balasîndu-se în afară.

– Sergent Nance, te luminez cînd ajungi pe poziţie.

– Roger, domnule, replică şeful echipajului, tîrîndu-se pe burtă prin mijlocul zonei rezervate pasagerilor, acum goală; mîinile îi ajungeau la bărbaţii aflaţi de-o parte şi de alta.

– Andre, coboară şi aruncă o privire în curte, ordonă René. Omul plecă pe dată, ţinînd cu ambele mîini un Uzi.

– Cineva tocmai a ieşit din cameră, zise Noonan.

– Rainbow, aici Six! O persoană a părăsit centrul de comandă.

– Opt, gîndi Chavez. *Opt de doborît.* Pe ceilalţi doi îi va lua lunetistul.

Ultimii două sute de metri sînt cei mai grei, gîndi Malloy. Mîinile lui tremurau pe mînerul circular de comandă şi, cu toate că o făcuse de multe ori, acum nu era doar o repetiţie. *Bine*... Îndreptă în jos botul aparatului de zbor, către castel; fără luminile anticoliziune, aparatul va fi doar o umbră puţin mai întunecată decît noaptea – şi, încă mai bine, cele patru rotoare cu palete produceau un sunet nedirecţional. Putea fi auzit, dar localizarea sursei de zgomot era dificilă, iar el nu mai avea nevoie decît de cîteva secunde.

– Luneta 2-1, atenţie!

– Luneta 2-1. Ţintesc, Six! raportă Johnston.

Respiraţia lui deveni regulată, se mişcă uşor pe coate, sprijinindu-se doar pe oase; muşchii, circulaţia sîngelui prin artere îl puteau face să rateze. Punctul de focalizare al lunetei era fixat asupra părţii din faţă a urechii santinelei.

– Ţintit, repetă.

– Foc! auzi în ureche.

Spune noapte bună, Gracie! îi şopti o voce delicată în creier. Degetul apăsă pe trăgaci, care pocni clar şi o flacără albă explodă în vîrful ţevii. Explozia obtură panorama pentru scurt moment, apoi priveliştea se limpezi la timp pentru a vedea rezultatul impactului provocat de glonţ. Un firicel cenuşiu de abur se ivi din ţeastă şi tipul se prăbuşi ca o marionetă cu sforile tăiate. Nimeni dinăuntru n-ar fi putut auzi împuşcătura prin ferestrele şi zidurile groase, de la două sute de metri distanţă.

– Luneta 2-1. Ţinta doborîtă. Ţinta doborîtă. Împuşcată în cap, raportă Johnston.

– Asta, da, lichidare! şopti locotenentul Harrison prin staţie. Din perspectiva pe care o deschidea elicopterul, momentul în

care glonțul zdrobise țeasta santinelei păruse chiar spectaculos. Era prima moarte pe care o vedea și-l impresionase ca o scenă de film, nu ca un fapt petrecut în realitate.. Ținta nu fusese pentru el o ființă vie, iar acum nici că va mai fi.

– Mda, aprobă Malloy, slăbind maneta. Sergent Nance, *acum!*

Elicopterul încetini din ce în ce, cu botul în sus acum, în timp ce Malloy executa impecabil manevra cu hamul de coborîre.

Chavez împinse cu picioarele aruncînd în afară coardele și lunecă pe ele. Căderea aproape liberă dură mai puțin de două secunde, apoi o încetini strîngînd coarda, pînă ce cizmele negre cu talpă de cauciuc atinseră încet acoperișul plan. Desprinse imediat frînghia și se întoarse să vadă dacă și oamenii lui făceau același lucru. Eddie Price alergă la cadavrul santinelei, îi întoarse capul cu o lovitură de cizmă, se întoarse făcîndu-i semn șefului său.

– Șase, aici Echipa-2. Pe acoperiș. Santinela e moartă, zise în microfon. Începeți acum!

Chavez se întoarse către oamenii lui, dînd din mîini la marginea acoperișului. Night Hawk se pierduse în întuneric, părînd să se fi oprit de tot.

Acoperișul castelului era înconjurat de creneluri și de apărători de formă dreptunghiulară, făcute din piatră și așezate vertical, în spatele cărora arcașii să se poată adăposti în vreme ce aruncau săgeți înspre atacatori. Fiecare om avea un astfel de adăpost, le țineau numărătoarea pe degete, așa încît fiecare să meargă la locul potrivit.

În această noapte, oamenii își înnodaseră frînghiile în jurul mijlocului, apoi ieșiră în gol.

Cînd toți fură pregătiți, își dădură drumul. Chavez făcu la fel, își dădu drumul de pe acoperiș și lunecă în jos pe coardă pînă ajunse la un metru în dreapta unei ferestre; se folosea de picioare pentru a se sprijini pe zid. Paddy Connolly coborî pe partea opusă, trecu frînghia peste marginile acoperișului și instală un radiodetonator pe una dintre ele. Apoi Paddy se deplasă spre stînga, legănîndu-se agățat de frînghie ca de o liană.

Alți membri ai echipei scoaseră grenadele *flashbang*, ținîndu-le strîns în mîini.

– Lider 2 către Six – luminile!

De la centrul de comandă, inginerul izolă din nou castelul și opri electricitatea.

Afară, în fața ferestrelor, cei din Echipa-2 văzură cum se întunecă geamurile, iar o clipă după aceea se aprinseră luminile de urgență, ca niște faruri miniaturale, insuficiente pentru a ilumina bine camera. Monitoarele la care se uitaseră erau și ele întunecate.

– *Merde*, spuse René, așezîndu-se și întinzînd mîna după un telefon.

Dacă voiau să se mai joace cu el, atunci putea să... i se păru că vede pe fereastră ceva mișcîndu-se afară și se uită mai cu atenție...

– Echipa-2, aici Lider. Cinci secunde... cinci... patru... trei...

La „trei", cei care țineau grenadele *flashbang* scoaseră cuiele de siguranță și le așezară lîngă fereastră, apoi se refugiară în lateral.

– ...doi... unu... foc!

Sergentul Connolly apăsă pe buton, iar cele două ferestre fură smulse din perete de explozii. O fracțiune de secundă mai tîrziu, alte trei ferestre erau spulberate de un val de zgomote și de lumină intensă. Fragmentele zburară de-a latul camerei, ploaia de cioburi vărsîndu-se la trei metri pe copiii aflați în colț.

Lîngă Chavez, sergentul-major Price mai aruncă o altă grenadă *flashbang*, care explodă în momentul atingerii podelei. Apoi Chavez se împinse în zid și pendulă, intrînd în cameră prin fereastră, cu MP-10-le în ambele mîini și ridicat. Căzu prost pe podea, cu spatele, incapabil să-și controleze balansul, apoi simți cum pe mîna stîngă îi aterizează piciorul lui Pierce. Chavez se rostogoli și sări în picioare, după care se îndreptă spre copii. Aceștia strigau îngroziți, acoperindu-și fețele și urechile din cauza agresiunii grenadelor luminoase și zgomotoase. Dar încă nu era timpul să-și facă griji pentru ei.

Price aterizase mai bine și se ridicase în picioare, dar se întorsese ca să treacă în revistă camera. Trei. Unul bărbos, cu un Uzi. Price întinse MP-10-le pînă la limita curelei și trase o rafală de trei gloanțe direct în fața individului aflat la trei metri de el.

După forța de impact a proiectilelor, n-ai fi zis că fuseseră trase cu amortizor.

Oso Vega trecuse prin fereastră cu picioarele înainte, spărgînd-o, aterizînd chiar pe unul dintre subiecți, spre surprinderea amîndurora, dar Vega era pregătit pentru surprize, în vreme ce teroristul nu. Mîna stîngă a lui Oso păru să se repeadă cu de la sine putere, lovindu-l pe individ în față cu suficientă forță ca să i-o zdrobească și s-o transforme într-o masă însîngerată, pe care o rafală de trei gloanțe nu făcu decît s-o răscolească și mai tare.

René stătea cu telefonul în mînă și cu pistolul pe masă, în fața lui. Întinse mîna după el, dar Pierce îl împușcă în tîmplă de la doi metri.

În colțul îndepărtat, Chavez și Price se opriseră, ajungînd între ostatici și teroriști. Ding se așeză pe un genunchi, cu arma ridicată și cu ochii căutînd alte ținte, ascultînd focurile amortizate ale oamenilor lui. Semiîntunericul camerei era populat de umbre mișcătoare. Loiselle se trezi în spatele unui subiect, destul de aproape ca să-l atingă cu țeava armei. Ceea ce și făcu. Tirul fu cu atît mai ușor, dar sîngele și creierii se împrăștiară prin toată camera.

Unul din colț apucase să ridice Uzi-ul. Degetul îi apăsă trăgaciul și lansă rafale în direcția copiilor. Chavez și Price se angajară amîndoi împotriva lui, urmați de McTyler, iar teroristul căzu plin de sînge.

Altul deschisese o ușă și ieșise în goană pe ea, atins de fragmente din proiectilele trase în direcția lui. Omul fugi pe coridor, departe de luptă, dădu un colț, apoi un altul și încercă să se oprească. Văzuse o umbră neagră pe trepte.

Era Peter Covington, care își conducea echipa. Covington auzise zgomotul de pași și luase poziția de ochire, trăgînd atunci cînd figura surprinsă îi apăru în față. Apoi își reluă goana în susul scărilor, cu patru oameni în urma lui.

Asta însemna că mai erau trei în cameră. Doi se ascundeau după birouri, unul din ei ținînd Uzi-ul ridicat și trăgînd orbește. Mike Pierce sări peste birou. răsucindu-se în aer și trăgînd de trei

ori de deasupra și din spate. Apoi Pierce ateriză, se întoarse și mai trase încă o rafală în ceafa bărbatului. Celălalt de sub birou fu împușcat în spate de Paddy Connolly. Ultimul rămas, care trăgea sălbatic cu arma, fu doborît de focurile a nu mai puțin de patru membri ai echipei.

Chiar atunci se deschise ușa. Era Covington. Vega făcea turul cadavrelor, depărtînd armele de acestea cu piciorul. După cîteva secunde, strigă:

– Aici e liber!

– Liber! zise și Pierce.

André era afară, la loc deschis, singur. Se întoarse să se uite la castel.

– Dieter! se auzi glasul lui Homer Johnston.

– Da.

– Poți să-i dai jos arma?

Germanul îi citi gîndul americanului. Răspunsul fu un foc extraordinar de bine țintit, care lovi pistolul-mitralieră al lui André deasupra gărzii trăgaciului. Impactul glonțului Magnum de calibrul 7,62 aproape că rupse arma în două. Din punctul lui de observație aflat la patru sute de metri distanță, Johnston ținti cu grijă și trase al doilea foc. Care avea să intre în palmaresul lui ca un eșec lamentabil. O jumătate de secundă mai tîrziu, glonțul de 7 mm lovea subiectul la cincisprezece centimetri sub stern.

Lui André i se păru că primise un pumn groaznic în burtă. Glonțul deja se fragmentase, spulberîndu-i ficatul și splina, ieșind prin spate, deasupra rinichiului stîng. O clipă mai tîrziu, urletul lui umplea cele patruzeci de hectare ale Worldpark-ului.

– Ia te uită aici! spuse Chavez în centrul de comandă.

Vesta lui antiglonț avea două găuri în piept. Nu l-ar fi omorît, dar l-ar fi durut rău.

– Dacă nu era DuPont...

– Comanda, aici Chavez. Misiune îndeplinită. Copiii... Avem unul rănit, pare o zgîrietură la mînă, dar restul sînt în

regulă. Subiecții sînt morți și numărați. Domnule C, puteți aprinde lumina la loc.

Sub privirile lui Ding, Oso Vega se apleacă și ridică o fetiță.

– Ce mai faci, *querida*? Hai s-o găsim *pe mamacita*, ce zici?

– Rainbow! exultă Mike Pierce. Zi-le că a venit un șerif nou în oraș!

– La dracu', dacă n-ai dreptate, Mike! spuse Eddie Price, scoțîndu-și pipa și punga de tutun Cavendish.

Treaba nu se terminase. Vega, Pierce și Loiselle culeseră armele, le asigurară și le puseră în stivă pe o masă. McTyler și Connolly verificară toaletele și celelalte uși, pentru alți eventuali teroriști. Nu găsiră nici unul. Scotty făcu un semn cu mîna din ușă.

– Bun, să-i scoatem pe copii de aici, le spuse Ding oamenilor lui. Peter, condu-ne afară.

Oamenii lui Covington deschiseseră ușa de incendiu și ocupaseră scara, cîte unul la fiecare platformă. Vega luă conducerea, ținînd-o în stînga pe fetița de cinci ani, în mîna dreaptă avînd încă MP-10-le. Un minut mai tîrziu, erau afară.

Chavez rămase în urmă, supraveghind zidul împreună cu Eddie Price. În colțul în care fuseseră copiii, peretele avea șapte găuri de gloanțe, din fericire mai sus.

– Mare noroc, spuse Chavez.

– Cam așa, fu de acord sergentul-major Price. Erau de la ăla pe care l-am lovit amîndoi, Ding. Pur și simplă trăgea fără să țintească, poate că în noi, nu în ei, mă gîndesc eu.

– Bună treabă Eddie!

– Într-adevăr, aprobă din nou Price.

După care ieșiră împreună, lăsînd ridicarea cadavrelor în seama poliției.

– Comanda, aici Bear, ce se întîmplă? Recepție.

– Misiunea îndeplinită. Bear, nici un prieten rănit. Bună treabă, Bear! răspunse Clark.

– Înţeles şi mulţumesc, domnule. Bear se întoarce la bază. Trebuie să mă uşurez, îi spuse el copilotului, în vreme ce mergeau cu Night Hawk spre vest, în direcţia aeroportului.

Homer Johnston mai că nu fugi cu arma în mînă în josul scărilor de la bombardierul în picaj, aproape împiedicîndu-se de trei ori. Apoi alergă cele cîteva sute de metri pînă la castel. Acolo se afla un doctor într-un halat alb, care se îngrijea de omul împuşcat de Johnston.

– Cum este? întrebă sergentul de îndată ce ajunse acolo.

Era foarte limpede. Omul se ţinea cu mîinile de burtă şi era plin de un sînge care arăta straniu de negru în lumina din curte.

– N-o să supravieţuiască, îi spuse doctorul Weiler.

Poate că, dacă s-ar fi aflat chiar atunci într-o sală de operaţii dintr-un spital, ar fi avut o şansă mică, dar sîngera din splina spulberată şi probabil că şi ficatul era distrus... Nu, în lipsa unui ficat de transplantat, nu avea nici o şansă, iar doctorul Weiler nu putea face mai mult pentru el decît să-i administreze morfină împotriva durerilor. Băgă mîna în trusă, ca să scoată o seringă.

– Ăsta a omorît-o pe fetiţă, îşi spuse Johnston doctorului. Am impresia că am nimerit puţin pe lîngă, continuă el, privind în jos în ochii larg deschişi şi la faţa schimonosită dinspre care veni din nou un geamăt sfîşietor.

Dacă ar fi fost un cerb sau un elan, Johnston l-ar fi terminat cu un foc de pistol în cap sau în ceafă, dar cu ţinte omeneşti nu se proceda aşa.

Mori încet, jigodie, spuse el în gînd. Johnston era nemulţumit că doctorul îi administra injecţia împotriva durerilor, dar ştia că doctorii depuneau un jurămînt, ca şi el.

– Cam jos, spuse Chavez, venit să-l vadă pe ultimul terorist în viaţă.

– Cred că am apăsat cam tare pe trăgaci, spuse lunetistul.

Chavez i se uită ţintă în ochi.

– Da, bine. Du-te şi ia-ţi echipamentul!

– Imediat.

Ochii rănitului se relaxară la intrarea drogului în sistemul circulator, dar mîinile încă îi apăsau rana, iar în spatele lui se lățea o baltă de sînge. În cele din urmă, își ridică privirea, uitîndu-se pentru ultima oară la Johnston.

– Noapte bună, Gracie! îi spuse în liniște lunetistul.

Zece secunde mai tîrziu, se întorcea și o pornea înapoi spre bombardierul în picaj, ca să-și recupereze restul echipamentului.

În cabinetul medical se găseau mulți pantaloni murdăriți, iar o mare parte din copii încă aruncau priviri înfricoșate din cauza șocului. Membrii echipei Rainbow se foiau printre ei. Unul bandaja rana, de fapt o zgîrietură suferită de un băiețel.

Centurionul de la Cruz era încă acolo. Refuzase să fie evacuat. Soldații aceia în uniforme negre îi scoseseră platoșa și i-o proptiseră de perete. Văzu pe umerii lor emblemele de parașutiști americani, britanici și germani, iar pe fețele lor satisfacția soldatului care își făcuse bine treaba.

– Cine sînteți? întrebă el în spaniolă.

– Îmi pare rău, nu am voie să spun, îi răspunse Chavez. Dar am văzut pe bandă ce ați făcut. Bravo, domnule sergent!

– Deci, domnule...

– Chavez. Domingo Chavez.

– American?

– *Si*.

– Vreun copil rănit?

– Doar cel de acolo.

– Și... criminalii?

– Nu vor mai încălca nici o lege, *amigo*. Nici măcar una, îi spuse calm liderul Echipei-2.

– *Bueno*, spuse De la Cruz, întinzîndu-i mîna. E greu?

– Întotdeauna e greu, dar ne antrenăm pentru ce-i mai greu, iar oamenii mei erau...

– Da, se vede pe ei, fu de acord De la Cruz.

– Și pe dumneata, domnule sergent, îi întoarse complimentul Chavez. Băieți, dumnealui e cel care a sărit pe ei cu sabia.

– Da? se apropie Mike Pierce. Ți l-am omorît eu pe acela, omule. Da' știu că ai sînge în tine.

Şi Pierce dădu mîna cu De la Cruz, imitat de tot restul trupei.

– Trebuie... trebuie..., spuse De la Cruz, ridicîndu-se şi ieşind şchiopătînd pe uşă.

Se întoarse peste cîteva minute, intrînd în urma lui John Clark şi ţinînd în mînă...

– Ce naiba e asta? întrebă Chavez.

– Este vulturul Legiunii Victrix, le spuse centurionul, întinzîndu-le însemnul. Legiunea victorioasă. Señor Dennis, *con permiso*?

– Da, Francisco, spuse directorul parcului, înclinînd solemn din cap.

– Cu respectele legiunii mele, Señor Chavez. Să-l ţineţi la loc de onoare.

Ding luă însemnul. Probabil cîntărea cam zece kilograme, cu tot cu ferecătura aurie. Ar fi fost minunat ca trofeu pentru clubul de la Hereford.

– Aşa vom face, prietene, îi promise el fostului sergent, privind şi înspre John Clark.

Tensiunea se topea, urmată de relaxare şi oboseală. Soldaţii se uitară la copiii pe care-i salvaseră, care stăteau încă acolo, tăcuţi şi speriaţi, dar care aveau să se întîlnească în curînd cu părinţii lor. Auziră afară zgomotul făcut de un autobuz. Steve Lincoln deschise uşa şi văzu nişte oameni sărind din vehicul. Le făcu semn să vină, iar curînd camera se umplu de strigăte de bucurie.

– E timpul să plecăm, spuse John.

Şi îşi urmă oamenii, dar nu înainte de a-i strînge şi el mîna lui De la Cruz.

Ajuns afară, Eddie Price îşi termină programul obişnuit. Pipa era deja umplută. Scoase din buzunar un chibrit, îl scăpără de peretele de piatră al cabinetului medical şi îşi aprinse pipa curbată din rădăcină de măceş, scoţînd fum, victorios, în vreme ce părinţii se îngrămădeau înăuntru, mulţi dintre ei plîngînd de bucurie.

Lîngă autobuz se afla colonelul Gamelin, care se îndreptă spre ei.

– Sînteţi Legiunea Străină, nu-i aşa? întrebă el.

De răspuns se ocupă Louis Loiselle:

– Da, domnule, într-un fel, spuse el în franceză.

Ridică privirea şi văzu o cameră îndreptată spre uşă, probabil pentru a înregistra evenimentul: părinţii ieşeau cu copiii lor, mulţi venind să le strîngă mîna soldaţilor de la Rainbow. Pe urmă, Clark îi conduse înapoi la castel şi în subterane. Pe drum fură salutaţi de poliţiştii de la Guardia Civil. Soldaţii de la Operaţiuni Speciale răspunseră la toate saluturile.

16

DESCOPERIREA

Încheierea cu succes a operaţiunii de la Worldpark se transformă pentru unii într-o problemă serioasă. Unul din aceştia era colonelul Tomas Nuncio, ofiţerul superior de la Guardia Civîl aflat la faţa locului. Mass-media locală, presupunînd că el comandase întreaga operaţiune, tăbărî pe el cu întrebări despre detaliile operaţiunii, urmată de camerele posturilor de televiziune. Colonelul reuşise atît de bine să izoleze parcul de distracţii de presă, încît superiorii lui de la Madrid nu prea aveau habar de cele întîmplate, lucru care iarăşi atîrna greu pe umerii lui. De aceea, colonelul se decise să dea publicităţii înregistrările făcute la Worldpark, considerînd că nu deconspiră nimic. Partea cea mai spectaculoasă fusese coborîrea pe coardă a echipei de trăgători din elicopter pe acoperişul castelului şi apoi de pe acoperiş în camera de comandă, iar asta, decise Nuncio, era ceva obişnuit, durînd doar patru minute, timpul necesar lui Paddy Connolly ca să-şi plaseze încărcăturile liniare la cadrele ferestrelor, să se îndepărteze şi să le detoneze. Nimic din schimbul de focuri din încăpere nu fusese înregistrat, pentru că teroriştii distruseseră ei înşişi camera de luat vederi. Eliminarea santinelei de pe acoperiş fusese înregistrată, dar nu fusese dată publicităţii, din cauza rănii îngrozitoare de la cap. Acelaşi lucru

şi în cazul omorîrii ultimului terorist, un anume André, cel care o ucisese pe fetiţa olandeză, scenă ce fusese şi ea înregistrată, dar trecută sub tăcere din acelaşi motiv... Restul putea fi dat pe posturi. Distanţa camerelor faţă de locul faptelor împiedica recunoaşterea cuiva. Nici vederea salvatorilor ieşiţi cu copiii nu avea să facă rău sau să supere pe nimeni, decise el, mai ales pe nişte soldaţi englezi de la Operaţiuni Speciale care, pe lîngă vulturul Legiunii Vixtrix a parcului, plecaseră acasă şi cu tricoarne de la Guardia Civil.

Şi astfel ajunseră benzile alb-negru ale parcului pe CNN, Sky News şi pe alte agenţii de ştiri interesate, transmise în toată lumea, ca să dea o susţinere comentariilor diverşilor reporteri adunaţi la poarta principală de la Worldpark. Comentariile spuneau pe larg cum experţii de la Guardia Civil, veniţi tocmai de la Madrid, rezolvaseră acest episod urît, petrecut la unul dintre cele mai mari parcuri de distracţii din lume.

Dimitri Arkadeevici Popov văzu toate astea la ora 20.00, în apartamentul lui din New York, în vreme ce fuma un trabuc şi sorbea o votcă, iar videoul lui înregistră totul pentru o examinarea detaliată ulterioară. Văzu că faza asaltului era executată de nişte experţi, după toate regulile cunoscute de el. Fulgerele de lumină ale explozibililor erau spectaculoase, dar nu-l ajutau cu nimic. Urmă parada salvatorilor, perfect previzibilă, cu paşi săltaţi şi cu armele atîrnate de umeri, fiecare cu doi copii în braţe. Asemenea oameni se simţeau în mod firesc înflăcăraţi de reuşita misiunii. Filmul îi prezenta îndreptîndu-se spre o clădire unde probabil că se afla un doctor care putea avea grijă de unicul copil care suferise o rănire neînsemnată în timpul acţiunii, după cum spunea reporterul. Apoi, mai tîrziu, soldaţii ieşiră, iar unul dintre ei îşi rezemă arma de zidul de piatră, scoase un chibrit şi aprinse cu el...

...aprinse cu el o pipă...

Popov văzu că omul aprinsese o pipă. Fu surprins de propria lui reacţie. Clipi tare din ochi şi se aplecă în faţă. Camera nu prezentase nici un prim-plan. dar soldatul/poliţistul în chestiune fuma în mod clar dintr-o pipă curbă, pufăind fumul la fiecare interval de cîteva secunde. în timp ce vorbea cu colegii lui...

Nu făcea nimic spectaculos, doar vorbea calm ceva neînțeles, cum făceau asemenea oameni după o misiune încheiată cu succes, discutau fără îndoială despre cine și ce făcuse, ce mersese după plan și ce nu. Ar fi putut fi într-un club sau într-un bar, pentru că oamenii antrenați discută la fel în asemenea împrejurări, fie că erau soldați, doctori sau jucători de fotbal, după ce stresul acțiunii se dusese și începuse faza de tragere a concluziilor. Asta era semnul de necontestat al profesioniștilor, pe care Popov îl cunoștea bine. Apoi imaginea se schimbă, prezentînd un reporter american care bătu cîmpii pînă la pauza publicitară urmată, spunea prezentatorul, de ultimele știri politice de la Washington. Acestea fiind spuse, Popov derulă caseta, o scoase din aparat și întinse mîna după o altă casetă. O introduse pe aceasta în video, apoi dădu pe derulare rapidă, pînă la sfîrșitul incidentului din Berna, trecînd prin faza atacului și ajungînd după acesta... Da, un bărbat care-și aprindea pipa. Își aminti că se uitase la el de peste drum.

Pe urmă scoase banda cu prezentarea din mass-media a incidentului de la Viena și... Da, și aici un om care își aprindea pipa. În toate cazurile era vorba de un bărbat înalt de un metru optzeci, făcînd cam același gest cu chibritul, ținînd pipa în aceeași manieră, făcînd aceleași gesturi cu pipa spre ceilalți...

Ah, nicevo, spuse în sinea lui ofițerul de informații, în apartamentul lui scump. Petrecu încă o jumătate de oră schimbînd și derulînd benzile. În toate cazurile, vestimentația era aceeași. Omul avea aceeași mărime, aceleași gesturi, același limbaj al trupului, aceleași arme, atîrnate la fel. Totul era identic, văzu fostul ofițer KGB. Iar asta însemna că era același om... în trei țări diferite.

Dar acest om nu era nici elvețian, nici austriac și nici spaniol. Apoi Popov își consolidă deducțiile, căutînd și alte fapte care se puteau discerne din informația vizuală pe care o avea acolo. Pe toate benzile se aflau și alți oameni. Mai era unul, un tip mare, musculos, în două dintre benzi, cărînd o mitralieră grea, dar în a treia nu o mai căra, ci avea un copil în brațe. Deci, avea pe benzi doi bărbați și poate și un al treilea, apăruți și la Berna, și la Viena, și în Spania. În toate cazurile, reporterii acordaseră girul reușitei poliției locale, dar adevărul era cu totul altul. Erau deci oamenii ăștia care soseau cu iuțeala și eficiența

fulgerului în trei țări diferite... de două ori ca să rezolve operațiuni inițiate de ei și o dată ca să rezolve una începută de alții. Nu-l interesa cine fuseseră aceștia. Reporterii spuneau că ceruseră eliberarea vechiului lui prieten, Șacalul. Proștii! Francezii mai degrabă l-ar fi aruncat pe Napoleon din Domul Invalizilor decît să renunțe la criminalul de Ilici Sanchez Ramirez, numit așa după Lenin. Popov clătină din cap. Tocmai aflase ceva de mare importanță. Undeva în Europa se afla o echipă de operațiuni speciale, care traversa granițele naționale cu ușurința unei călătorii de afaceri, care se deplasa și făcea munca poliției locale și o făcea bine, expert iar din operațiunile astea oamenii ieșeau neatinși, nu? Prestigiul lor și recunoașterea internațională nu puteau decît să crească după salvarea copiilor de la Worldpark...

Nicevo, șopti el încă o dată pentru sine. Aflase în seara aceea ceva de foarte mare importanță. În cinstea descoperirii, își mai turnă o votcă. Trebuia să urmărească firul, dar cum? *O să mă gîndesc la asta*, își spuse el, alunecînd în somn. Avea încredere în mintea lui antrenată. Sigur va găsi ceva.

Deja erau aproape de casă. Aparatul MC-130 îi îmbarcase și îi adusese la Hereford. Echipa era relaxată acum, iar armele puse în cutiile lor de plastic, care nu trădau în nici un fel conținutul. Oamenii nu erau deloc tensionați. Unii dintre ei se culcaseră, alții explicau ce făcuseră membrilor echipei care nu avuseseră șansa să participe direct. Mai ales Mike Pierce, văzu Clark, ducea o conversație foarte animată cu vecinul lui. El era acum membrul din Rainbow cu cele mai multe omoruri la activ. Homer Johnston discuta cu Weber – ajunseseră la un fel de înțelegere între ei, se părea. Weber trăsese un foc extraordinar, dar cam împotriva regulamentului, scoțînd din funcțiune Uzi-ul teroristului și permițîndu-i lui Johnston să... *Mă rog*, își zise John, *nu a vrut doar să-l omoare pe ticălosul care o asasinase pe fetiță. A vrut să-l facă să sufere, să-l trimită în iad cu un mesaj personal special*. Va trebui să discute cu sergentul Johnston pe tema asta. Nu făcea parte din politica Rainbow. Nu era o abordare profesionistă. Era suficient să-l omori pe ticălos și să lași în seama

Domnului pedeapsa. Dar, pe de altă parte, John îl înțelegea bine... Existase pe vremuri un ticălos numit Billy, pe care îl interogase în condiții „speciale" într-o cameră de decompresie. Acum își amintea de el cu durere și rușine, dar la vremea aceea se simțise îndreptățit... Și, în plus, obținuse informația de care avusese nevoie, nu? Chiar și așa, va trebui să discute cu Homer, să-l sfătuiască să nu mai facă niciodată așa ceva. John știa că Homer îl va asculta. Își exorcizase demonii o dată, iar o dată era, de obicei, de ajuns. Probabil că îi fusese teribil de greu să stea acolo și să vadă prin lunetă cum era asasinat un copil, capabil s-o răzbune pe loc pe fetiță și să fie totuși, obligat să nu facă nimic. *Tu ai fi putut face asta, John?* se întrebă Clark, fără a ști, în actuala stare de oboseală, care era răspunsul. Simți roțile lovind pista de la Hereford și elicele rotindu-se invers, pentru a încetini avionul.

Ei bine, își zise John, *ideea mea cu Rainbow funcționează.* Trei deplasări, trei misiuni reușite. Doi ostatici omorîți, unul înainte de deplasarea echipei la Berna, celălalt cu puțin după sosirea lor la parc. Dar nici unul nu murise ca urmare a unei neglijențe sau a unei greșeli a oamenilor lui. Dosarul lor era imaculat pînă acum. Nici măcar cei din Grupul 3 de Operațiuni Speciale din Vietnam nu fuseseră atît de buni, iar la asta nu s-ar fi așteptat niciodată. Ideea îi veni brusc și la fel de neașteptat îl șocă și gîndul – făcîndu-l aproape să plîngă – că era onorat să comande asemenea războinici, să-i trimită în misiune și să-i aducă înapoi ca azi, zîmbind în timp ce se ridicau de pe scaune, aruncîndu-și echipamentul pe umeri și pornind spre ușa din spatele secțiunii cargo a aparatului Hercules, unde îi așteptau camioanele. Oamenii lui.

– Barul e deschis, le spuse Clark, ridicîndu-se.

– E puțin cam tîrziu, John, observă Alistair.

– Dacă ușa e încuiată, îl punem pe Paddy s-o arunce în aer, insistă Clark cu un zîmbet malițios.

Stanley se gîndi puțin și aprobă.

– Chiar așa, flăcăii ăștia au nevoie de o halbă, două.

Pe lîngă asta, știa și el să desfacă lacăte...

Intrară în club purtînd încă echipamentul *ninja*. În club se mai aflau cîțiva consumatori, în general membri SAS, care-și

sorbeau ultimele beri înainte de închidere. Cîţiva dintre ei aplaudară intrarea echipei Rainbow, care înviora atmosfera din sală. John veni la bar în fruntea oamenilor lui şi comandă bere pentru toată lumea.

– Îmi place tare mult, spunea Mike Pierce un minut mai tîrziu, sorbind pe sub spuma groasă a unei beri Guinness.

– Doi, Mike? întrebă Clark.

– Da, dădu din cap Mike. Cel de la birou, care era la telefon. Pac-pac, spuse Pierce, înfigîndu-şi două degete în tîmplă. Apoi încă unul care trăgea din spatele unei mese. Am sărit peste el şi i-am tras trei din zbor. Am aterizat, am rulat şi i-am mai tras trei în ceafă. Adio, Charlie! Mai rămăsese unul şi a trebuit să-l împart cu Ding şi Eddie. N-ar trebui să-ţi placă partea asta a meseriei, ştiu asta, dar să fiu al dracului dacă nu m-am simţit bine să-i dobor pe nenorociţii ăia! Să omori copii, domnule?! Nu e bine. Ei bine, n-or s-o mai facă niciodată. Nu cu şeriful ăsta nou în oraş.

– Bună treabă, domnule şerif! răspunse John, ridicînd halba în semn de salut.

Ăsta în mod sigur n-o să aibă coşmaruri la noapte, îşi zise Clark, sorbind şi el din berea neagră. Se uită în jur. În colţ, Weber discuta cu Johnston. Acesta din urmă îşi pusese mîna pe umărul primului. Fără îndoială că-i mulţumea pentru lovitura de maestru peste Uzi-ul asasinului. Clark se duse la ei şi se aşeză lîngă cei doi sergenţi.

– Ştiu, şefu', spuse Homer, înainte să apuce să-i spună ceva. Nu o mai fac niciodată. Dar al naibii să fiu dacă nu m-am simţit uşurat!

– Nu uita ce ai spus, Homer. Niciodată!

– Da, domnule. Am apăsat puţin cam tare pe trăgaci, spuse Johnston, ca să-şi apere pielea în sensul oficial.

– Rahat! spuse Rainbow Six. Accept scuza, dar doar acum. Cît despre tine, Dieter, ai tras nemaipomenit, dar...

– *Nie wieder, Herr General*. Ştiu, domnule, spuse neamţul, plecîndu-şi capul. Homer, ce figură a făcut cînd l-ai pocnit. *Ach*, aşa ceva merita să vezi, prietene. Bravo şi pentru cel de pe acoperişul castelului!

– Nu, cu ăla a fost uşor, spuse Johnston. Stătea nemişcat. Pac! Mai uşor la *darts*.

Clark îi bătu pe amîndoi pe umăr şi se îndreptă spre Chavez şi Price.

– Ce dracu', nu puteai să aterizezi decît pe mîna mea? spunea Chavez.

– Data viitoare să treci drept prin fereastră, nu oblic.

– Da, aşa e, spuse Chavez, sorbind o gură de Guinness.

– Cum a mers? îi întrebă John.

– Dacă nu pun la socoteală că am fost lovit de două ori, n-a mers rău.

Îndată ce erau lovite, vestele antiglonţ nu mai erau folosite. Aceasta avea să fie trimisă înapoi producătorului, pentru a i se studia performanţele.

– Care crezi că a fost, Eddie?

– Cred că ultimul, cel care s-a ridicat şi a tras rafale spre copii.

– Păi, ăsta era planul, să oprim gloanţele cu pricina, iar individul a rezistat destul de mult. Cred că l-am ciuruit tu, eu, Mike şi Oso.

Probabil că poliţiştii care se îndeletniciseră cu recuperarea cadavrelor fuseseră obligaţi să răzuiască de pe jos şi să bage creierii împrăştiaţi într-o pungă frigorifică.

– Da, aşa e, aprobă Price, în vreme ce se apropia Julio.

– Bravo, băieţi, a-ntîia! le spuse prim-sergentul Vega, fericit că participase la o operaţiune de teren.

– De cînd ne împungem ţintele? întrebă Chavez.

Vega se uită la el puţin încurcat.

– A fost din instinct, era foarte aproape. Cred că puteam să-l capturez viu, dar... Păi, nimeni nu mi-a spus vreodată să fac treaba asta.

– Bravo, Oso. Nu făcea parte din misiunea noastră. În orice caz, nu într-o cameră plină cu copii.

Vega dădu din cap.

– Mi-am închipuit asta şi am tras automat, ca la antrenament, omule. Oricum, omul a căzut ca sacul, *jefe*.

– Ai avut vreo problemă la fereastră? vru neapărat să știe Price.

Vega clătină din cap.

– Nu, ai izbit-o zdravăn și s-a smuls foarte bine. Cînd am intrat, m-am julit puțin la un umăr, dar nu e nimic. Eram cam pornit. Dar să știi că trebuia să mă pui pe mine să-i protejez pe copii. Sînt mai mare, opream mai multe gloanțe.

Chavez nu spuse că fusese îngrijorat în privința agilității lui Vega; după cum s-a văzut, își făcuse griji degeaba. Încă o lecție importantă pe care o învățase. Deși masiv, Oso se deplasa foarte ușor, mult mai rapid decît s-ar fi așteptat Ding. Bear putea să danseze foarte frumos, deși bătea suta de kilograme și era cam mare ca să meargă pe poante.

– Bună operațiune! le spuse Bill Tawney, apropiindu-se de grup.

– Ceva informații?

– Avem o posibilă informație despre unul din ei, tipul care l-a ucis pe copil. Francezii au trecut poza pe la niște informatori ai poliției și ei cred că ar fi André Herr, parizian prin naștere, bănuit că a lucrat pe vremuri pentru Action Directe, dar fără dovezi. Mi-au spus că au mai multe informații în curs de venire. Tot setul de fotografii și amprente din Spania este în drum spre Paris, pentru cercetări post-factum. Mi s-a spus că nu toate fotografiile vor fi utilizabile.

– Da, cam trebuie să-i umple găurile din mutră individului, spuse Chavez, rîzînd. Nu aveam ce face.

– Bun, cine a comandat operațiunea? întrebă Clark.

Tawney ridică din umeri.

– În privința asta, nici un indiciu. Treaba e de competența poliției franceze.

– Ar fi interesant să știm. De cînd am venit aici, am avut trei incidente. Nu e cam mult? întrebă Chavez, devenit brusc foarte serios.

– Ba da, fu de acord ofițerul de informații. Acum zece-cincisprezece ani nu ar fi fost de mirare, dar în ultima vreme lucrurile se liniștiseră, adăugă el, ridicînd iar din umeri. Să fie coincidențe sau copii la indigo?

– De unde copii la indigo? Nu prea cred, domnule. Nu prea i-am încurajat pe terorişti, iar operaţiunea de azi ar trebui să amplifice efectul de calmare a lor.

– Da, mi se pare foarte plauzibil, spuse Ding. Cum a spus Mike Pierce, a apărut în zonă un şerif nou, iar pe străzi se spune „nu vă puneţi cu el"; şi asta chiar dacă oamenii cred că sîntem doar poliţişti locali special pregătiţi. Ar trebui să faceţi încă un pas, domnule C.

– Să ştie publicul de noi? spuse Clark, clătinînd din cap. Domingo, asta n-a făcut niciodată parte din plan.

– Păi, dacă misiunea noastră e să-i doborîm pe ticăloşi pe teren, asta e o treabă. Dacă misiunea e să-i facem pe aceşti ticăloşi să se gîndească de două ori înainte de a dezlănţui iadul, ei bine, asta-i cu totul altă treabă. Ideea că a venit un şerif nou în oraş ar trebui să le facă pielea ca de găină şi să-i trimită la spălat maşini sau la ce dracu' pot să facă. Între state, chestia asta se numeşte descurajare. Oare n-o să funcţioneze şi asupra mentalităţii teroriste? Trebuie vorbit cu doctorul Bellow pe tema asta, John, încheie Chavez.

Iată că Chavez mă surprinde încă o dată, îşi dădu seama Clark. *Trei succese la rînd, toate prezentate la TV, ar putea să aibă un efect asupra teroriştilor cu potenţiale intenţii în Europa sau aiurea, nu-i aşa? Da, e un lucru care trebuie discutat cu Paul Bellow. Dar e mult prea devreme ca să fii prea optimist... Probabil,* îşi spuse John, sorbind gînditor din halbă. Petrecerea se apropia de final. Fusese o zi foarte lungă pentru soldaţii de la Rainbow, care îşi lăsau unul cîte unul halbele pe tejgheaua barului, care ar fi trebuit să fie închis cu multe oră în urmă, îndreptîndu-se spre casele lor. Trecuse încă o zi, cu o altă misiune. Dar începuse o altă zi, iar peste doar cîteva ore urmau să se trezească, să alerge şi să exerseze, începînd o nouă zi de antrenamente de rutină.

– Aveai de gînd s-o ştergi? îl întrebă temnicerul pe deţinutul Sanchez, cu o voce ironică.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Carlos.

– Nişte colegi de-ai tăi n-au fost cuminţi ieri, răspunse gardianul, aruncîndu-i un exemplar din *Le Figaro*. N-or s-o mai facă niciodată.

Fotografia de pe prima pagină era un cadru din benzile video de la Worldpark, de o calitate mizerabilă, dar suficient de bună ca să prezinte un soldat în negru cărînd un copil. Primul paragraf al articolului prezenta istoria. Carlos îl parcurse rapid, iar apoi se aşeză pe patul celulei, ca să citească în detaliu, după care căzu într-o disperare neagră, pe care n-o considerase niciodată posibilă. Cineva îi ascultase cererea, dar asta nu dusese la nimic. Privind pe unica fereastră a celulei, îşi dădu seama că îşi va petrece restul vieţii în acea încăpere de piatră. *Viaţă! Probabil că o să fie o viaţă lungă, probabil că o să fiu sănătos, dar o să fie o viaţă anostă.* La terminarea articolului, strînse tare în mîini ziarul. *La naiba cu poliţia spaniolă! La naiba cu toată lumea!*

– Da, am văzut la ştiri aseară, spuse bărbatul la telefon, în timp ce se bărbierea.

– Trebuie să ne vedem. Trebuie să vă arăt ceva, domnule, se auzi vocea lui Popov.

Abia trecuse de ora 7.00.

Omul se gîndi la cerere. Popov era un ticălos deştept, care îşi făcea treaba fără să pună întrebări... Dar, oricum, nu era nimic scris, totul era uşor de aranjat de avocaţii lui, dacă era cazul. Şi se putea aranja şi cu Popov, dacă devenea un pericol.

– Bine, veniţi la 8.30.

– Da, domnule, spuse rusul şi închise.

Killgore îşi dădu seama că Pete intrase în agonie. Era timpul să fie mutat. Ceea ce şi ordonă pe loc, iar doi sanitari în echipament de protecţie modernizat îl urcară pe amatorul de vin ieftin pe o targă pe roţi şi îl transportară în aripa clinică. Killgore îi urmă. Aripa clinică era în esenţă o copie a aceleia în care erau adăpostiţi şi „cinstiţi“ beţivii, aşteptînd, fără să ştie, apariţia simptomelor. Acum le aveau toţi, pînă la punctul în care băutura şi dozele moderate de morfină nu mai reuşeau să aline durerile. Sanitarii îl puseră pe Pete într-un pat lîngă care se afla un sistem de distribuire a medicamentelor gen „pom de Crăciun“. Killgore

manipulă maneta de comandă şi înfipse un ac de perfuzie în vena principală a lui Pete. Apoi apăsă pe nişte butoane de la panou şi, în cîteva clipe, pacientul se relaxă, datorită medicamentelor administrate. Ochii îi deveniră somnoroşi, iar corpul i se relaxă, în timp ce Shiva continua să-l mănînce de viu pe dinăuntru. O altă perfuzie avea să-i furnizeze nutrienţi, pentru a păstra funcţionalitatea corpului, ca şi diverse medicamente, pentru a vedea dacă vreunul dintre acestea avea efecte benefice neaşteptate împotriva lui Shiva. Aveau o cameră întreagă plină cu medicamente, de la antibiotice – care ar fi trebuit să fie inutile în faţa unei infecţii virale – pînă la Interleuken-2 şi nou sintetizatul 3a, care, credeau unii, ar putea să ajute, plus anticorpi Shiva luaţi de la animalele experimentale. Nici unul nu era de aşteptat să funcţioneze, dar toate trebuiau să fie testate, pentru a se asigura că nu mergeau şi nu vor furniza vreo surpriză atunci cînd se va întinde epidemia. Se aştepta ca vaccinul B să meargă, dar acesta era acum testat pe noul grup de control de indivizi răpiţi de prin barurile din Manhattan, aşa cum era testat şi vaccinul fals, numit A, al cărui scop era diferit de cel al lui B. Nanocapsulele care se produceau în cealaltă parte a clădirii urmau să fie foarte uşor de folosit.

Ceea ce se demonstra chiar în timp ce el se uita la corpul muribund al lui Pete. Subiectului F4, Mary Bannister, îi venise rău de la stomac, deocamdată o simplă neplăcere, căreia nu-i acordase prea mare atenţie. I se mai întîmplase şi nu se simţise prea rău; nişte medicamente antiacide erau suficiente, iar pe acestea le primea de la cabinetul medical, care era bine garnisit în materie. În afară de asta, se simţea puţin cam moale. Zîmbi propriei imagini din oglindă. Îi plăcea ce vedea: o femeie tinerică şi atrăgătoare, într-o pijama roz de mătase. După ce se gîndi la asta, ieşi din cameră, cu părul fluturînd şi cu pas ţanţoş. Chip se afla în camera de zi, într-un fotoliu, citind o revistă. Se aşeză lîngă el.

– Salut, Chip, îi zîmbi ea.

– Bună, Mary, îi răspunse el la zîmbet, atingîndu-i mîna.

În camera de control, Barbara Archer mînuia *zoom*-ul camerei care îi supraveghea.

– Am mărit cantitatea de valium de la micul ei dejun, spuse ea. La fel şi cu celălalt.

„Celălalt" era un reducător inhibitor.

– Arăţi minunat astăzi, îi spuse Chip.

Cuvintele îi erau captate distorsionat de microfonul direcţional ascuns.

– Mulţumesc.

Încă un zîmbet.

– Arată cam visătoare.

– Aşa şi trebuie, observă cu răceală Barbara. Am băgat destul în ea cît să scoată din ţîţîni şi o călugăriţă.

– Dar lui?

– Lui? Nu i-am dat nici un steroid.

Şi doctoriţa Archer chicoti scurt.

Ca să-i dea dreptate, Chip se aplecă spre Mary, ca să o sărute pe buze. Erau singuri în camera de zi.

– Cum e cu sîngele ei, Barb?

– E plin de antibiotice şi începe să adune cărămizile virusale. Simptomele ar trebui să înceapă peste cîteva zile.

– Mîncaţi, beţi şi distraţi-vă, oameni buni, săptămîna viitoare veţi fi morţi! spuse celălalt doctor, privind monitorul.

– Păcat, rosti doctoriţa Archer.

Era la fel de emoţionată ca atunci cînd vedea un cîine mort la marginea drumului.

– Frumoasă poziţie, spuse bărbatul, în vreme ce pijamaua roz era dată jos. Barb, n-am mai văzut de nu ştiu cînd un film porno.

Evident, un video casetofon înregistra totul. Rutina experimentului era respectată riguros. Totul trebuia înregistrat, pentru ca personalul să poată monitoriza întregul program de test. *Frumoase ţîţe*, îşi zise, în acelaşi timp cu Chip, chiar înainte ca acesta să înceapă să le mîngîie pe ecran.

– Cînd a fost adusă aici, era foarte inhibată. Tranchilizantele funcţionează pentru eliminarea stresului.

O altă observaţie clinică. De la acest punct, lucrurile progresară rapid. Ambii doctori îşi sorbeau cafelele în vreme ce se uitau. Cu tranchilizante sau fără, Chip şi Mary se purtau

nebuneşte, cu cunoscutele efecte sonore, deşi imaginea, din fericire, nu era atît de clară. Cîteva minute mai tîrziu, stăteau întinşi unul lîngă altul pe covorul miţos gros, sărutîndu-se obosiţi şi satisfăcuţi, el mîngîindu-i sînii, cu ochii închişi, respirînd profund şi regulat. După care el se întoarse pe spate.

– Barb, orice s-ar zice, avem aici un program foarte frumos pentru cupluri, observă bărbatul cu un zîmbet şiret. Dar sîngele lui?

– Cred că peste trei-patru zile vor apărea şi în sîngele lui anticorpi.

Chip nu fusese expus duşurilor, cum fusese Mary.

– Dar testul de vaccin?

– Cinci cu A. Avem trei rămaşi necontaminaţi pentru controlul la testarea cu B.

– Ooo, şi pe cine lăsăm în viaţă?

– Pe M2, M3 şi F9, răspunse doctoriţa Archer. Par să aibă atitudinea adecvată. Unul este membru al Clubului Sierra, îţi vine să crezi? Ceilalţi se bucură de viaţa în aer liber şi s-ar cuveni să se bucure de ceea ce facem aici.

– Criterii politice în testele ştiinţifice? Unde o să ajungem? spuse bărbatul, continuînd să chicotească.

– Dacă vor supravieţui, s-ar putea foarte bine să fie oamenii cu care vom continua totul, observă Archer.

– Adevărat.

O înclinare din cap.

– Şi cîtă încredere ai în B?

– Foarte mare. Mă aştept să aibă o eficienţă de nouăzeci şi şapte la sută, poate puţin mai mare, adăugă ea reticentă.

– Nu sută la sută?

– Nu, Shiva e prea tare pentru aşa ceva, îi spuse Archer. Testarea pe animale e puţin cam crudă, recunosc, dar rezultatele se situează pe simularea pe calculator aproape exact, mă rog, în cadrul erorilor statistice. Pe partea asta, Steve a fost excelent.

– Berg e inteligent, fu de acord celălalt doctor, schimbîndu-şi poziţia pe scaun. Ştii, Barb, ce facem noi aici nu e tocmai...

– Ştiu, îl asigură ea. Dar ştiam cu toţii cum va fi.

– Adevărat, acceptă el, supărat pe sine pentru aceste scrupule inutile.

La urma urmei, familia lui va supravieţui şi, în plus, cu toţii împărtăşeau iubirea pentru lume şi pentru diverşii ei locuitori. Dar cei doi pe care-i privea pe monitor erau şi ei oameni, ca şi el, iar el îi privea ca un pervers. O, da, o făceau doar pentru că erau plini de drogurile băgate în hrană şi în pastile, dar erau amîndoi condamnaţi la moarte şi...

– Linişteşte-te, te rog, spuse Archer, privindu-i figura şi citindu-i gîndurile. Măcar ei au parte de puţină dragoste, nu? Au parte de mult mai mult decît o să capete restul lumii...

– Nu mă obligă nimeni să mă uit la ei.

Voyeurismul nu era tocmai ideea lui de distracţie şi adeseori îşi spunea că nu trebuia să se uite la lucrurile la al căror început contribuise personal.

– Nu, dar trebuie să ştim. Va fi la televizor, la ştiri, nu? Dar atunci va fi prea tîrziu, iar dacă se află, ultima lor acţiune va fi împotriva noastră. Asta e partea care mă îngrijorează cel mai mult.

– Enclava Proiectului din Kansas e foarte sigură, Barb, o asigură bărbatul. Iar cea din Brazilia e şi mai bună.

Acolo urma să se ducă şi el în cele din urmă. Jungla îl fascinase dintotdeauna.

– Putea fi mai bună, gîndi Archer cu voce tare.

– Doamnă doctor, lumea nu este un laborator, nu uita!

Oare nu în asta constă întreaga justificare a proiectului Shiva, pentru numele lui Dumnezeu? *Dumnezeu?* se miră el. Altă idee care trebuia lăsată deoparte. Nu era destul de cinic ca să bage numele Domnului în ce făceau. Natura, poate, dar nu era chiar acelaşi lucru.

– Bună dimineaţa, Dimitri! spuse el.

Venise devreme la birou.

– Bună dimineaţa, domnule! răspunse ofiţerul de informaţii, ridicîndu-se în picioare, în timp ce patronul intra în anticameră.

Era un obicei european, care provenea din manierele de la curte, preluat cumva şi de statul marxist care îl crescuse şi îl antrenase pe rusul care trăia acum la New York.

– Ce ai pentru mine? întrebă patronul, descuind uşa biroului şi intrînd.

– Ceva foarte interesant, răspunse Popov. Cît de important este, nu sînt foarte sigur. Puteţi judeca mai bine decît mine.

– Foarte bine, să vedem.

Se aşeză şi îşi întoarse scaunul rotativ spre cafetiera din birou.

Popov se duse la peretele din faţa pupitrului şi făcu să gliseze panoul de lemn care acoperea echipamentele electronice. Scoase de acolo o telecomandă şi făcu să se ridice un TV şi un video în care introduse o casetă.

– Aceasta este prezentarea TV a celor întîmplate la Berna, îi spuse el patronului.

Rulă banda doar treizeci de secunde, apoi scoase caseta şi introduse o alta.

– Viena, spuse el, apăsînd pe butonul de redare.

Urmă un alt segment, de mai puţin de un minut, după care Dimitri opri caseta şi o scoase din aparat.

– Noaptea trecută, în parcul din Spania.

Apăsă iar pe butonul de redare. Şirul de secvenţe dură ceva mai mult de un minut pînă să-l oprească.

– Da? întrebă şeful, cînd se termină totul.

– Ce aţi văzut, domnule?

– Nişte tipi care fumează – vrei să spui că e unul şi acelaşi?

– Corect! În toate cele trei incidente, acelaşi om, sau cel puţin aşa pare.

– Continuă, îi spuse patronul lui Popov.

– Acelaşi grup de operaţiuni speciale a reacţionat şi a rezolvat toate cele trei incidente. Acest lucru este foarte interesant.

– De ce?

Popov inspiră răbdător. Acest om putea să fie un geniu în unele domenii, dar în altele era ca un pui mic şi neajutorat.

– Domnule, aceeaşi echipă a reacţionat la incidente din trei ţări diferite, cu trei forţe poliţieneşti naţionale şi în toate cele trei cazuri această echipă specială a preluat controlul de la trei agenţii naţionale de poliţie şi a rezolvat situaţia. Cu alte cuvinte, există un fel de echipă cu autorizaţii internaţionale speciale, o echipă

de operațiuni speciale – mă aștept să fie mai degrabă militari decît polițiști – care acționează actualmente în Europa. Un asemenea grup nu a fost niciodată amintit în presă. Prin urmare, este un grup „negru", ultrasecret. Dacă aș specula, aș spune că ține de NATO, dar e doar o speculație. Acum, continuă Popov, am cîteva întrebări pentru dumneavoastră.

– Bine, aprobă șeful.

– Știați ceva despre această echipă? Știați că există?

O clătinare de cap.

– Nu, spuse el, întorcîndu-se ca să-și toarne o ceașcă de cafea.

– Aveți posibilitatea să aflați informații despre ei?

O ridicare din umeri.

– Poate. De ce e atît de important?

– Depinde de răspunsul la o altă întrebare: de ce mă plătiți să-i incit teroriști să se manifeste? întrebă Popov.

– Nu e nevoie să cunoști acest lucru, Dimitri.

– Ba da, domnule, am nevoie. Nimeni nu poate să pună în aplicare acțiuni împotriva unei opoziții foarte sofisticate fără să aibă o idee asupra obiectivului strategic. Pur și simplu, nu se pot executa. Trebuie să existe măcar un indiciu. Iar eu trebuie să știu despre ce este vorba.

Partea nerostită, era că voia să știe și că, la timpul potrivit, tot avea să-și dea seama, fie că avea să i se spună sau nu.

Patronului îi trecu prin minte și că existența lui depindea, într-un fel, de acest fost spion rus. Putea să nege tot ce spunea omul într-un for public și chiar avea capacitatea să-l facă să dispară, o variantă mult mai puțin atrăgătoare decît în filme pentru că Popov putea să fi vorbit cu cineva sau să fi lăsat niște însemnări.

Conturile bancare din care Popov își luase fondurile fuseseră spălate cu mare grijă, evident, dar exista întotdeauna un indiciu pe care o investigație totală putea să-l folosească pentru a ajunge la el, destul cît să-i dea niște mici bătăi de cap. Problema cu operațiunile bancare electronice era că rămînea întotdeauna un indiciu pe undeva, iar înregistrările bancare conțineau și timpul și sumele, suficient ca să se facă o legătură. Iar asta ar fi dus la

necazuri de mai mică sau mai mare amploare. Mai rău, nu era ceva peste care să se treacă uşor, ci un neajuns serios în misiunea mai cuprinzătoare care se desfăşura acum în diverse locuri, cum ar fi New York, Kansas şi Brazilia. Şi, evident, Australia, care era partea importantă a ceea ce întreprindea el.

– Dimitri, vrei să mă laşi să mă gîndesc la asta?

– Da, domnule, desigur. Dar vă spun pur şi simplu că, pentru a fi mai eficient, trebuie să ştiu mai multe. Sînt sigur că aveţi oameni în care vă încredeţi. Prezentaţi-le aceste benzi şi vedeţi dacă ei consideră informaţia semnificativă, spuse Popov, ridicîndu-se. Chemaţi-mă cînd aveţi nevoie de mine, domnule!

– Mulţumesc pentru informaţie.

Aşteptă să se închidă uşa, iar apoi formă un număr din memorie. Telefonul sună de patru ori, după care i se răspunse.

– Bună, se auzi o voce în receptor. Aţi sunat la Bill Henriksen. Îmi pare rău, nu pot să răspund la telefon chiar acum. Ce-ar fi să încercaţi la birou?

– La naiba! spuse şeful.

Apoi îi veni o idee şi luă telecomanda televizorului. CBS, nu, NBC, nu...

„Dar să omori un copil bolnav..." spunea prezentatorul de la ABC la *Good Morning, America*.

– Charlie, cu multă vreme în urmă un tip numit Lenin a spus că scopul terorismului este să terorizeze. Ăştia sînt, asta fac. Lumea este încă periculoasă, poate astăzi chiar mai mult, pentru că nu mai sînt statele care au susţinut terorismul, impunîndu-i de fapt nişte restricţii. Aceste restricţii nu mai există, explica Henriksen. Se spune că acest grup ar fi cerut eliberarea din închisoare a vechiului lor tovarăş Carlos Şacalul. Nu a mers, dar nu s-au dat înapoi de la nimic, au organizat o misiune teroristă clasică pentru a obţine eliberarea unora ca ei. Din fericire, misiunea a eşuat, datorită poliţiei spaniole.

– Cum evaluaţi comportamentul poliţiei?

– Foarte bun. Se pare că se antrenează cu toţii după acelaşi manual, iar cei mai buni dintre ei se antrenează fie la Fort Bragg, fie la Hereford, în Anglia, sau în alte locuri, cum ar fi Germania sau Israel.

– Dar un ostatic a fost omorît.

– Charlie, nu poţi să-i opreşti pe toţi, spuse expertul. Poţi să fii la trei metri, cu arma încărcată în mîini şi totuşi să nu acţionezi, pentru că asta ar însemna să moară şi mai mulţi ostatici. Şi eu sînt, ca şi tine, oripilat de această crimă, prietene, dar aceşti oameni nu vor mai face niciodată aşa ceva.

– Mulţumim că aţi venit. Bill Henriksen, preşedinte al Global Security şi consultant ABC pe teme de terorism... Este ora 8.46.

Pauză pentru reclame.

Avea în sertar numărul de pager al lui Billy. Îl sună de pe linia lui privată. Patru minute mai tîrziu, telefonul zbîrnîi.

– Da, John, ce este?

Prin telefonul celular se auzea zgomotul străzii. Henriksen probabil că tocmai ieşise de la studioul ABC aflat în Central Park West şi acum era în drum spre maşină.

– Bill, vreau să ne întîlnim la biroul meu, cît mai curînd posibil. Poţi să vii chiar acum?

– Evident. Dă-mi douăzeci de minute.

Henriksen avea dreptul să intre în garajul clădirii, avînd chiar acces la unul dintre spaţiile rezervate. La optsprezece minute de la apelul telefonic, el intră în birou.

– Care-i problema?

– Te-am văzut la TV dimineaţa asta.

– Mă cheamă mereu pentru asemenea chestii. Imaginea pe care au prezentat-o a fost puţin retuşată, zic eu, măcar ce-au dat pentru restul lumii. Oamenii mei au primit sarcina să ia toate casetele din Spania – culmea, nu sînt secrete – pentru analiză.

– Priveşte aici, îi spuse John, trecînd televizorul pe video şi pornind banda de la Worldpark.

Apoi fu nevoit să se ridice şi să pună banda de la Viena. Iar după treizeci de secunde pe cea de la Berna.

– Ia zi, ce părere ai?

– Să fie acelaşi om în toate cele trei? se miră cu glas tare Henriksen. Categoric, pare acelaşi, dar atunci cine dracu' o fi?

– Îl cunoşti pe Popov, nu?

– Da, dădu din cap Bill. E tipul de la KGB pe care l-ai găsit tu. El a descoperit treaba asta?

– Da, spuse John, dînd şi el din cap. A fost aici acum mai puţin de o oră şi mi-a adus benzile. Este îngrijorat. Pe tine te îngrijorează?

Fostul agent FBI se strîmbă.

– Nu sînt sigur. Aş vrea să ştiu mai multe despre ei, înainte să mă pronunţ.

– Poţi să afli ceva?

De data asta, răspunsul fu o ridicare din umeri.

– Pot să vorbesc cu contactele mele, să întind nişte antene. Problema e că, dacă există o echipă specială clandestină, ar fi trebuit să ştiu deja. Vreau să zic că am contacte în toată branşa asta. Dar tu?

– Pot să tatonez şi eu, discret, cîteva piste. Probabil că pot să prezint problema sub masca curiozităţii.

– Bun, am să fac o verificare. Ce ţi-a mai spus Popov?

– Vrea să ştie de ce îl pun să facă ce face.

– Asta-i problema cu spionii ăştia. Le place să ştie. Se gîndesc la ce se întîmplă dacă pornesc într-o misiune şi unul dintre subiecţi e capturat viu. Indivizii ăştia ciripesc adeseori mai abitir ca nişte canari, după ce ai pus laba pe ei. Dacă unul îl arată cu deştu', o să intre în rahat, John. Recunosc că e puţin probabil, dar e posibil, iar spionii ăştia sînt antrenaţi să fie foarte prudenţi.

– Dar dacă îl facem să dispară?

Altă grimasă.

– Trebuie să fii foarte atent, pentru că poate să fi lăsat undeva un pachet, la vreun prieten. Nu spun că a făcut-o, dar trebuie să presupunem că a făcut-o. Cum am zis, e învăţat să fie foarte prudent. Operaţiunea asta nu e lipsită de pericole, John. Ştiam care sînt riscurile. Cît de departe s-a ajuns pe partea tehnică?

– Foarte departe. Programul de test merge foarte bine. Peste cam o lună o să avem tot ce ne trebuie.

– Atunci, nu trebuie decît să fac contractul pentru Sydney. Iau avionul mîine. Incidentele astea nu au nici o semnificaţie.

– Cu cine o să lucrezi?

– Cangurii ăia au propriul lor SAS. E mai mic, sînt foarte bine antrenaţi, dar stau prost la tehnica de ultimă oră. Asta e nada pe care intenţionez s-o folosesc. Eu am ce le trebuie, ei doar trebuie să plătească, sublinie Henriksen. Mai pune-mi o dată banda aia cu afacerea din Spania! ceru el.

John se ridică de la birou, vîrî caseta şi o derulă pînă la începutul reportajului TV. Era scena cu echipa de asalt care se lăsa pe coarda scurtă din elicopter.

– Rahat! Asta mi-a scăpat! recunoscu expertul.

– Ce?

– Trebuie să vedem o imagine mai clară, dar elicopterul nu pare deloc de poliţie. E un Sikorski H-60!

– Şi?

– Şi 60-urile n-au fost niciodată lăsate pentru utilizări civile. Vezi că scrie *Policía* pe lateral? E o aplicaţie civilă. Dar ăsta nu e un elicopter de poliţie, John. E militar... Şi dacă asta e o vană de realimentare în zbor – şi arătă într-un anume loc – atunci e un aparat de la operaţiuni speciale. Asta înseamnă Forţele Aeriene. Americane, omule! Şi asta ne spune şi unde îşi au baza oamenii ăştia.

– Unde?

– În Anglia. Forţele Aeriene au o flotă pentru operaţiuni speciale în Europa, o parte în Germania şi o alta în Anglia. MH-60K, cred că aşa se numeşte elicopterul, făcut pentru luptă, căutare-recuperare şi depunerea oamenilor în locuri speciale pentru misiuni speciale. Să ştii că prietenul tău Popov avea dreptate. Există o trupă specială pentru asemenea lucruri, care se bucură de susţinere americană sau chiar mai largă. Problema e, cine sînt ei?

– E important?

– Poate că da. Dacă îi cheamă mîncătorii ăia de canguri să-i ajute la treaba pe care o pornesc eu, John? Asta ar putea să ne strice toate ploile.

– Tu îţi întinzi antenele tale, eu pe ale mele.

– Corect!

17

Antene întinse

Acum Pete avea şase prieteni în centrul de tratament. Doar doi dintre subiecţi se simţeau destul de bine ca să rămînă în zona comună, cu desene animate şi whisky, iar Killgore îşi închipuia că vor ceda şi ei la sfîrşitul săptămînii, atît era de plin sîngele lor cu anticorpi de Shiva. Era ciudat cum boala îi ataca pe oameni în atîtea moduri, dar fiecare avea propriul lui sistem imunitar. De asta unii făceau cancer, în timp ce alţii nu, deşi fumau sau se obişnuiseră cu alte excese de tot felul.

În afară de asta, lucrurile mergeau mult mai uşor decît se aşteptase el. Presupunea că datorită dozelor mari de morfină, care-i cam ameţiseră pe toţi. În medicină se descoperise relativ recent că nu exista un maximum sigur pentru dozarea analgezicelor. Dacă pacientul simte dureri, i le administrezi în continuare, pînă nu mai simte nimic. Nivelurile dozelor la care apăreau stopurile respiratorii la persoanele sănătoase erau absolut sigure pentru cei cu dureri mari, iar asta le făcea misiunea mult mai uşoară. Fiecare aparat de administrare a medicamentelor avea un buton pe care subiecţii puteau apăsa la nevoie şi astfel îşi administrau singuri dozele pînă deveneau inconştienţi, ceea ce uşura munca personalului, care nu era nevoit să facă atîtea injecţii. Doar atîrnau de suporturi perfuziile cu nutrienţi,

verificau securitatea conexiunii intravenoase; evitau cît mai mult contactul cu bolnavii. În ziua aceea, tot personalul fusese vaccinat cu B-ul, care ar fi trebuit să-i imunizeze împotriva lui Shiva cu un mare grad de siguranță – Steve Berg spunea că nouăzeci şi opt pînă la nouăzeci şi nouă la sută. Toți ştiau că nu era totuna cu sută la sută şi, de aceea, măsurile de protecție nu fuseseră abandonate.

Nu prea le era milă pentru subiecți. Să ridici de pe stradă nişte bețivi fusese o idee bună. Următorul set de subiecți avea să fie mai simpatic, dar toți din acea aripă a clădirii fuseseră pregătiți pe deplin. Mare parte din munca lor de aici avea să fie dezgustătoare, dar trebuia făcută.

– Ştii, uneori cred că cei de la Pămîntul Mai Întîi au dreptate, spuse Kevin Mayflower.

Se aflau în restaurantul Palm.

– Da? Cum aşa? întrebă Carol Brightling.

Preşedintele Clubului Sierra se uită în paharul lui cu vin.

– Distrugem tot ce atingem. Țărmurile, zonele mareice, pădurile. Uite ce le-a făcut „civilizația". Da, sigur, protejăm unele zone, dar cît? Probabil că nu mai mult de trei la sută. Mare scofală! Otrăvim totul, inclusiv pe noi înşine. Problema ozonului devine tot mai gravă, zice noul studiu NASA.

– Da, dar ai auzit cum vor să rezolve problema?

– S-o rezolve? Cum?

Carol se strîmbă.

– Iei o grămadă de avioane, le umpli cu ozon, le trimiți deasupra Australiei şi eliberezi ozonul la altitudine înaltă, ca să peticeşti gaura. Am propunerea pe birou chiar acum.

– Şi?

– Păi, e ca şi cum ai face avorturi într-o pauză de meci, cu reluări de fază şi comentariu în culori. În nici un caz nu va funcționa. Trebuia să lăsăm planeta să se vindece singură. Dar, evident, n-o vom face.

– Mai ai şi alte veşti bune?

– O, da, problema bioxidului de carbon. Există un tip la Harvard care spune că, dacă aruncăm în Oceanul Indian tot fierul pe care-l avem, putem încuraja dezvoltarea fitoplanctonului, care va rezolva peste noapte problema bioxidului de carbon. Formularea matematică pare corectă. Toate geniile astea vor să vindece planeta! De parcă ar avea nevoie să fie vindecată. Totul e s-o lase dracului în pace.

– Şi ce spune preşedintele? întrebă Mayflower.

– Zice să-i spun dacă o să meargă sau nu şi dacă pare să meargă, atunci să o testăm, să ne asigurăm că merge şi după aceea să o aplicăm. Nu are habar şi nici nu vrea să asculte.

Nu mai adăugă că ea era nevoită să-i urmeze ordinele, fie că îi plăcea, fie că nu.

– Ei bine, poate că prietenii noştri de la Pămîntul Mai Întîi au dreptate, Carol. Poate că sîntem o specie parazită pe faţa pămîntului şi poate că o să reuşim să distrugem întreaga planetă înainte să ne stingem.

– Rachel Carson s-a trezit la viaţă, deci, spuse Carol.

– Uite ce e, cunoşti teoriile ştiinţifice la fel de bine ca mine – poate chiar mai bine. Şi noi comitem acţiuni de tipul Evenimentului Alvarez[1], cel care a dus la dispariţia dinozaurilor, doar că o facem voit. Cît timp i-a trebuit planetei să-şi revină din asta?

– După Alvarez? Păi, planeta nu şi-a revenit, Kevin, puse Carol Brightling punctul pe i. Doar că a dat un impuls mamiferelor, adică nouă. Ordinea ecologică preexistentă nu a mai revenit niciodată. S-a întîmplat ceva nou, iar acest ceva a avut nevoie de cîteva milioane de ani ca să se stabilizeze.

Ceea ce merita văzut, îşi zise ea. Să priveşti un fenomen în plină evoluţie, ce binecuvîntare pe plan ştiinţific şi personal! Dar probabil că pe vremea aceea nu existase nimeni care să aprecieze această evoluţie. Însă acum exista.

– Ei bine, în doar cîţiva ani vom fi în măsură să vedem aşa ceva, nu? Cîte specii am omorît anul acesta... Situaţia cu ozonul

---

[1] Ciocnirea unei comete cu Pămîntul în zona peninsulei Yukatan, acum 65 de milioane de ani, considerată de o parte însemnată a comunităţii ştiinţifice cauza dispariţiei dinozaurilor (n.tr.).

continuă să se înrăutăţească. Dumnezeule, ce fac oamenii ăştia? Chiar nu văd ce se întîmplă? Chiar nu le pasă?

– Nu, Kevin, nu văd şi nu le pasă. Uită-te şi tu în jur!

Restaurantul era plin cu oameni de vază, îmbrăcaţi în haine scumpe, care discutau fără îndoială lucruri însemnate la importantele lor cine de afaceri, însă nimic despre criza planetară iminentă. Dacă stratul de ozon dispărea de tot, era posibil, atunci începeau să folosească creme de stopare a ultravioletelor şi ieşeau pe stradă. Poate că acestea îi vor proteja suficient de bine... Dar cum rămînea cu celelalte specii – păsări, şopîrle, toate animalele planetei – care nu aveau asemenea opţiuni? Studiile sugerau că ochii lor aveau să fie distruşi de radiaţia ultravioletă neblocată, ceea ce le va omorî pe toate, iar în felul ăsta întregul ecosistem global se va dezintegra.

– Crezi tu că oamenii ăştia ştiu ceva? Şi dacă ştiu, crezi că le pasă?

– Cred că nu, spuse el, sorbind din paharul de vin alb. Dar noi trebuie să continuăm.

– E nostim, continuă ea. Nu cu multă vreme în urmă, purtam războaie care menţineau populaţia la un nivel destul de redus ca să nu putem să facem prea mult rău planetei. Dar acum pacea domneşte peste tot şi ne mărim capacităţile industriale. Şi uite cum pacea ne distruge mai eficient decît orice război. E o ironie, nu crezi?

– Nu numai. Şi medicina modernă. Ţînţarul anofel era foarte bun la menţinerea unei populaţii umane reduse. Ştii că Washington-ul a fost pe vremuri o mlaştină care genera malarie? Diplomaţii considerau postul de aici cu grad mare de risc! După aia am inventat DDT-ul. Foarte bun pentru controlul ţînţarilor, dar foarte rău pentru şoimul călător. Şi nu am reuşit să refacem asta niciodată, conchise Mayflower.

– Dar dacă..., începu ea să dea glas unei dorinţe.

– Dacă ce, Carol?

– Dacă natura o să vină cu ceva care să provoace un recul al populaţiei umane?

– Te referi la Ipoteza Gheea? întrebă el, zîmbind.

Ideea era că Pămîntul este o ființă gînditoare, un organism cu autocorecție, care găsea metode de a controla numeroasele specii care îl populau.

– Chiar dacă ideea e corectă – și, sincer, sper că este – mi-e teamă că noi, oamenii, ne mișcăm mult prea repede pentru ca Gheea să poată să ne contracareze, pe noi și faptele noastre. Nu, Carol, am creat un pact sinucigaș și vom duce cu noi în mormînt totul, iar peste o sută de ani, cînd populația umană va ajunge la cam un milion de oameni, vor ști ce s-a greșit, vor citi cărți sau se vor uita la casete video cu paradisul pe care l-am avut odată și ne vor blestema pe noi – și, poate, dacă au noroc, vor învăța din asta cînd se vor ridica iarăși din noroi. Poate. Sincer, mă îndoiesc. Chiar dacă vor învăța, se vor îngriji mai mult de construirea de reactoare nucleare, ca să-și poată folosi periuțele electrice de dinți. Rachel avea dreptate. Cîndva va avea loc o Primăvară Tăcută, dar va fi prea tîrziu.

Înfipse furculița în salată, întrebîndu-se ce chimicale puseseră în lăptuci și în roșii. În mod sigur existau. La vremea asta a anului, lăptucile veneau din Mexic, unde fermierii făceau tot felul de lucruri ca să mărească recoltele. Poate că băiatul de la bucătărie le spălase bine. Dar poate că nu. Și iată cum stătea el aici și mînca un prînz foarte scump, otrăvindu-se, așa cum întreaga planetă era otrăvită. Privirea lui disperată spunea totul.

E copt pentru recrutare, își zise Carol Brightling. Era timpul. Și va aduce cu el pe alții. Va fi loc pentru ei în Kansas și în Brazilia. O jumătate de oră mai tîrziu, Carol plecă, îndreptîndu-se înapoi spre Casa Albă, pentru întrunirea săptămînală a cabinetului.

– Salut, Bill, spuse Gus, aflat în biroul lui din Clădirea Hoover. Care-i treaba?

– Ai prins emisiunea TV de azi-dimineață? întrebă Henriksen.

– Te referi la afacerea din Spania? întrebă Werner.

– Da.

– Sigur că am văzut. Te-am văzut și pe tine la TV.

– Da, am fost genial, glumi Bill. Face bine la afaceri, știi...

– Da, cred că face. Bun, ce legătură are?

– Gus, n-au fost poliţaii spanioli. Le ştiu metodele de antrenament. Nu e stilul lor, omule. Aşa că cine erau? Delta? SAS? HRT?

Gus Werner îşi încruntă sprîncenele. Era acum director-adjunct la FBI şi fusese pe vremuri agent special, responsabil pentru Echipa de Salvare a Ostaticilor din cadrul FBI-ului. Promovat, fusese agent special însărcinat cu divizia de teren de la Atlanta, iar acum era director-adjunct, responsabil cu noua Divizie Antiterorism. Bill Henriksen lucrase pe vremuri pentru el, apoi părăsise Biroul ca să-şi înceapă propria companie de consultanţă, dar odată intrat în FBI, acolo rămîneai, iar acum Bill ieşise la pescuit de informaţii.

– Prietene, nu pot să-ţi vorbesc despre treaba asta.

– Zău?

– Da. Nu pot să discut, spuse Werner, succint.

– Hopa, secrete de stat?

– Cam aşa ceva, îşi permise Werner să spună.

Se auzi un rîs scurt.

– Mă rog, asta înseamnă ceva, nu?

– Nu, Bill, nu înseamnă spune nimic! Omule, ştii bine că nu pot să încalc regulamentul.

– Ai fost întotdeauna un tip corect, fu de acord Henriksen. Mă rog, oricine ar fi, mă bucur că sînt de partea noastră. Coborîrea aia s-a văzut ca lumea la TV.

– Da, aşa e.

Werner avea setul complet de casete, trimis printr-un canal de satelit criptat de la Ambasada Americană din Madrid către Agenţia Naţională pentru Securitate, iar de acolo la sediul FBI. Văzuse totul şi aştepta mai multe informaţii în după-amiaza aceea.

– Spune-mi un singur lucru, dacă poţi.

– Care ar fi acela? veni întrebarea neutră.

– Dacă vor să se prezinte drept poliţişti locali, nu e bine să folosească elicoptere USAF. Nu sînt tîmpit, Gus! Reporterii pot să nu se prindă, dar e mai mult decît evident pentru oricine gîndeşte cît de cît.

Aoleu, își zise Werner. El nu se gîndise la asta, dar Bill fusese întotdeauna un tip perspicace și se întrebă cum se făcea că mass-media nu își dăduse seama.

– Așa, deci?

– Nu-mi vinde castraveți, Gus. Era un Sikorsky 60. Nu uita că ne jucam cu așa ceva pe vremea cînd făceam coborîri la Fort Bragg. Ne plăcea mai mult decît Huey-ul pe care ni-l dăduseră, dar nu i s-a aprobat utilizarea civilă, așa că nu v-au lăsat să cumpărați nici unul, îi aminti el fostului lui șef.

– Am să trimit informația mai departe, promise Werner. S-a mai prins cineva?

– Eu mi-am dat seama și nu am spus-o la ABC în dimineața asta, corect?

– Corect. Și mulțumesc.

– Deci, poți să-mi spui ceva despre oamenii ăștia?

– Îmi pare rău, dragul meu. E un nume de cod barosan și adevărul e, minți Werner, că nu știu nici eu prea multe.

Rahat! i se păru că aude prin linia telefonică. *Slabă tentativă.* Dacă exista un grup special antiterorist și dacă America avea o participare, era limpede ca bună ziua că expertul cel mai mare al FBI-ului în domeniu trebuia să știe ceva despre asta. Henriksen pricepea și fără să i se spună. Dar, la naiba, regulile erau reguli și nu avea cum să-i permită unui întreprinzător privat să se bage în compartimentul strict secret numit Rainbow, iar Bill știa și el ce însemnau regulile.

– Da, Gus, sigur, veni replica în bătaie de joc. Sînt foarte buni, dar spaniola nu e limba lor maternă și au acces la aparate de zbor americane. Zi-le să fie ceva mai cu băgare de seamă!

– Am să le spun, promise Werner, făcîndu-și o însemnare în agendă.

Deci un proiect secret, își spuse Henriksen, după încheierea convorbirii. *Mă întreb de unde le vin fondurile...*

Oricine ar fi fost oamenii aceia, aveau legături cu FBI-ul, asta pe lîngă Departamentul Apărării. Ce altceva mai putea să extragă de aici? Ce-ar fi să deducă unde își aveau baza? Pentru asta... Da, era posibil, nu? Nu avea nevoie decît de timpul de start în cele

trei incidente, iar apoi să vadă cînd se arătaseră americanii şi de aici va putea să le ghicească destul de bine punctul de pornire... Dat fiind că liniile comerciale zburau cu viteze de cinci sute de noduri, asta însemna că distanţa era...

...nu putea fi decît în Anglia, decise Henriksen. Era singurul loc plauzibil. Englezii aveau toată infrastructura necesară, iar securitatea de la Hereford era foarte bună; fusese şi el acolo şi se antrenase cu SAS-ul, pe cînd lucrase la Echipa de Salvare a Ostaticilor din FBI, cu Gus. Bun, asta se confirma din relatările scrise ale incidentelor de la Berna şi Viena. Personalul lui acoperea, ca în orice activitate de rutină, toate acţiunile antiteroriste. În plus, putea să-şi sune contactele din Elveţia şi Austria ca să afle unele lucruri. N-ar trebui să fie prea greu. Se uită la ceas. Cel mai bine era să-i sune acum, pentru că erau cu şase ore înainte. Se duse la agenda de birou pentru un apel telefonic pe linia privată.

Aşa deci, un proiect secret, îşi spuse el. O să vadă ce e cu asta.

Şedinţa de cabinet se termină repede. Agenda legislativă a preşedintelui se derulă fără hopuri, ceea ce conveni tuturor. Nu se ţinură decît două runde de vot, de fapt, nişte simple sondaje printre membrii cabinetului, pentru că preşedintele avea singurul vot care conta, după cum reamintise chiar el în cîteva rînduri. Şedinţa se încheie şi oamenii începură să părăsească clădirea.

– Bună, George, îl salută doctor Brightling pe secretarul Trezoreriei.

– Hei, Carol, ţi-au răspuns arborii la îmbrăţişare? întrebă el cu un zîmbet.

– Întotdeauna răspund, rîse ea către ignorantul plutocrat. Te-ai uitat azi-dimineaţă la TV?

– La ce anume?

– La afacerea din Spania...

– O, da, Worldpark. Ce e cu ea?

– Cine au fost oamenii ăia mascaţi?

– Carol, dacă vrei să ştii, nu ai autorizaţiile necesare ca să afli.

– Nu vreau numărul lor de telefon, George, răspunse ea, permiţîndu-i să-i deschidă uşa. Iar eu am autorizaţii cam pentru orice, ai uitat?

Secretarul Trezoreriei trebui să recunoască adevărul. Consilierul ştiinţific al preşedintelui avea autorizaţii pentru tot felul de programe strict secrete, inclusiv arme, nucleare sau nu, plus că tot ea superviza în mod curent şi „bijuteriile coroanei", securitatea comunicaţiilor. Chiar avea dreptul să cunoască orice lucru despre care întreba. Îşi dori brusc să nu fi pus întrebarea. Prea mulţi oameni ştiau de existenţa lui Rainbow. Suspină.

– E ceva înfiinţat acum cîteva luni. E total clandestin, pricepi? Un grup de operaţiuni speciale, multinaţional, lucrează de undeva din Anglia, în principal americani şi englezi, dar şi alţii. Ideea i-a venit unui tip de la o agenţie, pe care-l iubeşte şeful – iar pînă acum se pare că şi-au meritat banii, ce zici?

– Da, salvarea acelor copii a fost ceva deosebit. Sper că au primit măcar o bătaie pe umăr.

Secretariul Trezoreriei rîse.

– Depinde de punctul de vedere. Şeful le-a trimis azi-dimineaţă un mesaj.

– Cum se numesc?

– Eşti sigură că vrei să ştii? întrebă George.

– Ce importanţă are un nume?

– Corect, zise secretarul. Se numesc Rainbow, dată fiind componenţa multinaţională.

– Oricine ar fi, au înscris nişte puncte azi-noapte. Ştii, chiar ar trebui să fiu informată asupra acestor lucruri. Asta pentru că pot să dau o mînă de ajutor, îi spuse ea.

– Atunci spune-i şefului că vrei să intri în horă.

– Nu uita că sînt pe lista lui la capitolul „etc."

– Atunci las-o mai moale cu treaba cu ecologia. Ce dracu', toţi vrem să avem pajişti verzi şi păsărele, dar nu putem să le permitem păsărelelor să ne spună cum să conducem ţara, nu?

– George, eu am de-a face cu probleme de înaltă ţinută ştiinţifică, îi spuse Carol Brightling.

– Dacă spui tu, doamnă doctor. Dar dacă renunţi puţin la retorica asta, poate că oamenii vor asculta ceva mai cu atenţie. O simplă indicaţie, sugeră secretarul Trezoreriei, deschizînd uşa maşinii cu care avea să se întoarcă la departamentul lui, aflat la două străzi depărtare.

– Mulţumesc, George, am să mă gîndesc la asta, promise ea, făcîndu-i cu mîna, în vreme ce maşina se îndepărta.

Deci, Rainbow, îşi spuse Brightling în vreme ce mergea spre Clădirea Executivului din aripa de vest. Oare avea rost să meargă mai departe? Partea nostimă atunci cînd ai de-a face cu probleme secrete era că, dacă erai înăuntru, nu mai ieşeai! Ajunse la biroul ei, inseră cheia de plastic în telefonul STU-4, cu securitate absolută şi formă numărul de la CIA al directorului.

– Da? îi răspunse o voce masculină.

– Ed, aici Carol Brightling.

– Bună. Cum a mers şedinţa de cabinet de azi?

– A mers bine, ca de obicei. Am nişte întrebări pentru tine.

– Care ar fi ele? spuse directorul CIA.

– E vorba de Rainbow. A fost o operaţiune în Spania, corect?

– Eşti iniţiată în afacere? întrebă directorul CIA.

– De unde aş fi putut cunoaşte numele, Ed? Ştiu că a fost înfiinţat de unul dintre oamenii tăi. Nu-mi amintesc numele, dar preşedintele zice că-i place foarte mult de el.

– Da, John Clark. A fost pe vremuri ofiţerul meu de pregătire, cu mult timp în urmă. Un cetăţean cu concepţii solide. A făcut mai multe decît mine sau Mary Pat. Dar care e problema ta?

– Noul sistem de codare tactică radio cu care se joacă ASN. Ei îl au?

– Nu ştiu, recunoscu directorul CIA. Sistemul e gata pentru utilizare?

– Ar trebui să fie gata luna viitoare. E produs de E-Systems. Credeam că le trimit în primul rînd la Rainbow. Adică credeam că ei sînt punctul cel mai important al sistemului. Ei ar trebui să-l primească primii.

La celălalt capăt al firului, directorul de la CIA își aminti că ar trebui să fie mult mai atent la munca făcută de Agenția pentru Securitatea Națională. Mai mult, își permisese să uite și că Brightling avea dreptul să intre în Sfînta Sfintelor de la Fort Meade.

– Nu e o idee rea. Cu cine vorbesc despre treaba asta?

– Cu amiralul McConnell, presupun. E agenția lui. Oricum, ca sugestie prietenească: dacă această echipă Rainbow e atît de bună, ar trebui să aibă sculele cele mai bune.

– Bine, am să mă ocup de treaba asta. Mulțumesc, Carol.

– Cu plăcere, Ed. Poate că într-o zi mă pui și pe mine la punct cu detaliile programului.

– Da, asta pot. Pot să-ți trimit un băiat cu toate informațiile de care ai nevoie.

– Perfect. Oricînd îți convine. La revedere!

– Pa, Carol!

Convorbirea pe linia neinterceptabilă se încheie. Carol zîmbi privind telefonul. Ed nu avea s-o întrebe în viața lui despre subiect. Ea știuse numele, spusese lucruri frumoase despre echipă și se oferise să-i ajute, exact cum ar fi făcut orice birocrat loial. Iar acum avea chiar și numele șefului de acum al echipei. John Clark. Propriul lui ofițer de antrenament de pe vremuri. Era atît de ușor să obții informațiile de care aveai nevoie, dacă știai cum să pui problema. La urma urmei, de aceea alergase ea după acest post, în ciuda tuturor frustrărilor.

Unul dintre oamenii lui făcu calculele necesare ale timpilor de transport, iar concluzia fu că se pornise de fiecare dată din Anglia, exact cum bănuise. Triunghiul timpilor spre Berna și Viena avea vîrful ascuțit în Londra sau undeva foarte aproape. *E logic*, își spuse Henriksen. *British Airways zboară peste tot, iar ei au avut dintotdeauna relații cordiale cu guvernul britanic.* Așa că, oricine ar fi fost, oamenii grupului aveau baza... la Hereford, aproape sigur. Era probabil ceva multinațional... Asta îl făcea mai acceptabil pentru alte țări. Deci, trebuia să fie americani și britanici, probabil și de alte nații, care aveau acces la

mașinăriile americane gen elicopterele Sikorsky. Gus Werner știa de ei – să însemne asta că erau și oameni de la FBI acolo? *Probabil,* își zise Henriksen. Echipa de Salvare a Ostaticilor era în esență o organizație de tip polițist, dar, dat fiind specificul ei antiterorist, se antrena și colabora cu alte organizații similare din lume, deși acestea erau mai ales militare. Misiunea era practic aceeași și, prin urmare, oamenii erau interșanjabili – iar oamenii de la Echipa de Salvare a Ostaticilor erau printre cei mai buni din lume. Deci, probabil că cineva de la EOS, poate chiar cineva cunoscut, se afla în acest grup necunoscut. I-ar fi fost foarte util să afle cine, dar deocamdată nu putea să întindă prea tare coarda.

Cel mai important pe moment era că această organizație antiteroristă internațională era un pericol potențial. Dacă vor fi trimiși la Melbourne? Nu ar putea strica totul? Oricum, nu ar fi ceva bun, mai ales dacă aveau un agent FBI în echipă. Își petrecuse cincisprezece ani în cadrul Biroului și nu-și făcea iluzii despre acești oameni. Aveau ochi de văzut, minți cu care să judece și se băgau peste tot. Și iată cum strategia lui de sensibilizare a conștiinței lumii privitoare la amenințarea teroristă făcuse un pas înainte neplanificat. La naiba! Dar Legea Consecințelor Neintenționate putea să lovească pe oricine, nu? De asta era el acum în focuri, pentru că misiunea lui era să se ocupe de lucrurile neintenționate. Iar acum se afla în stadiul de acumulare a informațiilor. Avea nevoie de mai mult. Vestea cu adevărat proastă era că era obligat să zboare în Australia în mai puțin de o zi, fără a putea să mai adune personal vreo informație. O să ia masa diseară cu șeful lui, ca să-i transmită ce aflase și poate că fostul agent KGB o să poată să se ocupe mai mult de asta. Pînă acum se comportase al naibii de bine. Un fumător de pipă... Henriksen nu înceta să se minuneze cum puteau asemenea fleacuri să dea naștere unui caz grav. Era suficient să ții capul sus și ochii deschiși.

– Am încercat cu Interleuken. Nu dă nici un rezultat, spuse John Killgore, ridicîndu-și privirea din monitor.

Ecranul microscopului electronic era categoric. Germenii de Shiva se reproduceau în neștire, devorînd în acest timp țesuturile sănătoase.

– Și? întrebă doctorița Archer.

– Și este singura opțiune de tratament asupra căreia îmi făceam griji: -3a este o abordare nouă foarte interesantă, dar Shiva trece pe lîngă ea fluierînd. Barb, animăluțul ăsta e rău al naibii!

– Dar subiecții?

– Tocmai m-am întors de la ei. Pete e pe ducă, la fel și restul. Shiva îi mănîncă de vii. Au cu toții hemoragii interne masive și nimic nu oprește dezintegrarea țesuturilor. Am încercat tot ce scrie la carte că s-ar putea face. Nefericiții n-ar avea parte de un tratament mai bun nici la Hopkins, la Harvard sau la Mayo Clinic. Vor muri toți. Bine, recunoscu el, există oameni cu sisteme imunitare care se vor descurca, dar vor fi foarte puțini.

– Cît de puțini? îl întrebă ea pe epidemiologist.

– Mai puțin de unu la mie, probabil unul la zece mii. Nici măcar varianta pulmonară a ciumei nu omoară pe toată lumea, îi aminti el.

Era vorba de boala cea mai periculoasă, cu o rată de supraviețuire de doar unu la zece mii. Ea știa că unii oameni aveau sisteme imunitare care ucideau tot ce venea din exterior. Aceștia erau cei care apucau suta de ani. Nu era la mijloc nici fumatul sau lipsa lui, nici obiceiul de a bea ceva dimineața sau alte tîmpenii publicate în reviste drept secretul vieții lungi. Totul era în gene. Unele erau mai bune ca altele. Nimic altceva.

– Nu cred că e cazul să ne facem griji din cauza asta, nu-i așa?

– Populația mondială actuală este de cîteva miliarde. Asta înseamnă zece la puterea nouă. Scădem patru unități din indice și vei avea supraviețuitori de ordinul a zece la puterea cinci. Închipuie-ți cîteva sute de mii de oameni care n-or să ne iubească prea tare.

– Da, dar împrăștiați prin toată lumea, îi spuse Barbara. Lipsiți de organizare, lipsiți de conducere și de cunoștințele științifice necesare pentru a supraviețui. Cum crezi că vor fi

în stare să comunice? Chiar şi cei optzeci de supravieţuitori din New York. În plus, cu atîţia morţi în jur, vor apărea alte şi alte boli. Nu cred că există vreun sistem imunitar care să te apere de toate astea.

– Corect, cedă Killgore, după care zîmbi. La urma urmei, întărim zestrea genetică a speciei.

Doctoriţa Archer gustă gluma.

– Da, John, asta facem. Ia zi, vaccinul B este gata?

El dădu din cap.

– Da. Eu mi-am făcut injecţia acum cîteva ore.

– Dar A-ul?

– La frigider, gata pentru producţia de masă, de îndată ce va fi nevoie de el. Vom fi în stare să producem, la nevoie, loturi de o mie de litri pe săptămînă. Destul ca să acoperim întreaga planetă, îi spuse el. Am rezolvat problema ieri, împreună cu Steve Berg.

– Poate altcineva să...

– În nici un caz. Nici măcar Merck nu poate să se mişte aşa repede. Şi chiar dacă o fac, trebuie să folosească formula noastră.

Aceasta era ultima capcană. Dacă planul de a-l împrăştia pe Shiva în lume nu funcţiona conform graficului, atunci întreaga lume avea să capete vaccinul A, la care Antigen Laboratories, o sucursală a lui Horizon Corps, tocmai se nimerise să lucreze în cadrul efortului de ajutorare a lumii a treia, zonă în care înfloreau toate tipurile de febră infecţioasă. O întîmplare absolut fericită, nu-i aşa, dar despre lucrări se ştia din literatura de specialitate. Şi John Killgore, şi Steve Berg publicaseră lucrări asupra acestor boli, care se bucuraseră de succes datorită sperieturii prin care trecuseră de curînd America şi restul lumii. Deci, lumea medicală ştia că Horizon/Antigen lucra în domeniu şi nu va fi surprinsă să afle că avea un vaccin potrivit. Vor testa vaccinul în laboratoare şi vor descoperi că, într-adevăr, lichidul prezintă anticorpi de tot felul. Dar vor fi anticorpi „răi“, iar vaccinul care va conţine virusul viu va însemna condamnarea la moarte a oricui îl va avea în organism. Timpul trecut între injectare şi apariţia simptomelor era programat la patru pînă la

şase săptămîni şi, din nou, singurii supravieţuitori vor fi doar norocoşii aflaţi la capătul extrem al spectrului genetic. O sută de asemenea oameni la un milion vor supravieţui. Poate chiar mai puţini. Ebola-Shiva era o vietate foarte parşivă, care se afla în „construcţie“ de trei ani. *Ce ciudat,* îşi zise Killgore, *e atît de uşor de făcut.* Ei, bine, asta era ştiinţa. Manipularea genetică era un domeniu nou, iar aceste lucruri erau imprevizibile. Partea tristă a lucrurilor – poate – era că aceiaşi oameni, din acelaşi laborator, se ocupau şi de o altă cale nouă şi neaşteptată – longevitatea umană – şi se părea că făceau progrese remarcabile. Cu atît mai bine! O viaţă mai lungă, în care să poţi să apreciezi noua lume pe care o va scoate la lumină Shiva.

Iar descoperirile vor continua. Mulţi de pe lista selectă a celor care vor primi vaccinul B erau oameni de ştiinţă. Unora dintre ei nu le va plăcea deloc noutatea, atunci cînd li se va spune, dar nu vor avea de ales şi, fiind oameni de ştiinţă, se vor întoarce curînd la munca lor.

Nu toată lumea din Proiect era de acord. Unii dintre radicali spuneau că aducerea unor doctori era împotriva naturii misiunii, pentru că medicina nu permitea naturii să-şi urmeze cursul. *Sigur,* pufni în sinea lui Killgore. *Să le lăsăm să nască pe cîmp după o dimineaţă în care au arat sau au alergat de nebuni după vînat, şi vom vedea cum aceşti ideologi or să dispară subit.* El avea de gînd să studieze şi să se bucure de natură, dar va folosi şi încălţări şi o haină împotriva frigului. Avea de gînd să rămînă un om instruit, nu să se întoarcă la stadiul de maimuţă fără haine. Mintea lui începuse să viseze... Evident, va exista o diviziune a muncii. Fermieri, care vor avea grijă de culturi şi de vitele pe care le vor mînca, sau vînători, care vor vîna bizoni cu o carne mai sănătoasă, cu un nivel mai scăzut de colesterol. Bizonul ar trebui să se înmulţească rapid, îşi zise el. Grîul va continua să crească în stare sălbatică în marile prerii, iar ei vor creşte graşi şi sănătoşi, mai ales că duşmanii lor naturali vor fi fost de mult exterminaţi, aşa că vor fi şi mai uşor de prins. Se vor înmulţi şi vitele domestice, dar acestea vor fi, în cele din urmă, dominate de bizoni, o specie mai puternică, mai potrivită

pentru viaţa în libertate. Killgore voia mult să vadă toate astea, să vadă imensele turme care odinioară acoperiseră Vestul Sălbatic. Şi mai voia să vadă şi Africa.

Asta însemna că Proiectul avea nevoie de avioane şi de piloţi. Horizon avea deja un număr de avioane de companie de tipul G-V, capabile să ajungă în aproape orice punct al lumii; apoi aveau nevoie şi de mici echipe de oameni care să conducă şi să întreţină cîteva aeroporturi – cum ar fi în Zambia, de pildă. Voia să vadă Africa sălbatică şi liberă. Asta va necesita cam zece ani, estima el, ceea ce nu era mult deloc. Oricum SIDA măcina continentul respectiv într-un ritm ridicat, iar Shiva nu va face altceva decît să accelereze tendinţa, astfel încît Continentul Negru va fi din nou liber de tirania omului, iar el va fi în măsură să meargă acolo şi să observe natura în toată măreţia ei... Poate o să împuşte şi un leu, ca să-şi facă un covoraş pentru casa lui din Kansas, cine ştie? Unii dintre cei din Proiect or să sară în sus la asemenea intenţii, dar ce însemna un leu în plus sau în minus? Proiectul avea să salveze vieţile a mii, poate milioane de lei, liberi să hălăduiască peste tot şi să vîneze mîndri. Ce minunată Lume Nouă va fi, de îndată ce va fi eliminată această specie parazită care se căznea din răsputeri să o distrugă.

Auzi o sonerie. Se întoarse spre panoul de control.

– E Ernie, M5. Se pare că are stop cardiac, spuse el.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă Barbara Archer.

Killgore se ridică.

– Vreau să mă asigur că a murit.

Se apleca să comande trecerea camerei pe monitorul mare de pe pupitrul lui.

– Poţi să te uiţi aici.

Două minute mai tîrziu, imaginea apăru pe ecran. Un sanitar se afla deja acolo. Barbara îl văzu pe Killgore cercetînd pulsul pacientului, apoi verificîndu-i ochii. În ciuda injecţiei cu vaccinul B, Killgore folosea mănuşi şi o mască. Era firesc. Apoi se ridică şi deconectă aparatura de supraveghere. Sanitarul scoase toate perfuziile şi acoperi cadavrul cu un cearşaf. Killgore arătă spre uşă. Curînd, sanitarul împingea patul pe roţi

în direcția crematoriului. Killgore nu se grăbi, ci îi trecu în revistă și pe ceilalți și chiar discută cu unul, înainte să dispară de tot de pe ecran.

– Mă așteptam, spuse el, întorcîndu-se în camera de control fără echipamentul de protecție. Ernie nu stătea deloc bine cu inima, iar Shiva a atacat exact acolo. Următorul o să fie Wendell, adică M2. Poate mîine dimineață. Ficatul nu mai funcționează la parametri normali și are o hemoragie masivă în esofag.

– Dar grupul de control?

– Mary, F4, mai are încă două zile pînă cînd va prezenta simptomele specifice.

– Deci sistemul de distribuire funcționează? întrebă Archer.

– Ca pe roate, făcu Killgore semn mîndru din cap, turnîndu-și niște cafea, înainte să se așeze la birou. Totul o să meargă, Barb, iar simulările pe calculator arată mai bine decît parametrii ceruți de noi. La șase luni de la începere, lumea o să fie un loc cu totul diferit, îi promise el.

– Încă îmi fac griji în privința acestor șase luni, John. Dacă află cineva ce s-a întîmplat, ultima lor faptă de oameni vii va fi să ne omoare pe toți.

– De asta avem armele, Barb.

– Se numește Rainbow, le spuse el, aducînd cea mai bună informație a zilei. Baza este în Anglia. A fost înființat de un tip de la CIA numit John Clark, care este în mod evident și șeful trupei.

– Da, e logic, spuse Henriksen. E ceva multinațional, corect?

– Cred că da, confirmă John Brightling.

– Da, spuse Dimitri Popov, ridicîndu-și furculița din salată. Totul are o noimă. Probabil un fel de unitate NATO cu baza la Hereford, nu?

– Corect, spuse Henriksen. Apropo, bravo pentru rapiditatea cu care ați descoperit locația!

Popov ridică din umeri.

– A fost foarte simplu. Trebuia să îmi închipui mai de mult. Acum, întrebarea mea e: ce vreți să fac în această problemă?

– Cred că trebuie să aflăm mai multe, spuse Henriksen, aruncîndu-i o privire şefului. Mult mai multe...

– Şi cum ai de gînd să faci asta? întrebă Brightling.

– Nu e dificil, îl asigură Popov. Dacă ştii unde să te uiţi... Asta e de fapt esenţa bătăliei. De îndată ce ştii asta, pur şi simplu te duci acolo şi te uiţi. Am deja un nume, nu?

– Vrei să te ocupi de asta? îl întrebă John pe rus.

– Evident.

Dacă mă plăteşti.

– Există, evident, pericole, dar..., continuă el.

– Ce fel de pericole?

– Am lucrat odată în Anglia. Este posibil să aibă o fotografie cu mine, sub un alt nume, dar cred că este destul de puţin probabil.

– Poţi să imiţi accentul? întrebă Henriksen.

– Categoric, amice, răspunse Popov zîmbindu-i.

– Ai fost cumva pe la FBI?

O înclinare de cap:

– Da.

– Atunci ştii cum se face. Cred că într-o săptămînă.

– Bine, spuse Brightling. Ia-ţi zborul într-acolo mîine.

– Documente de călătorie? întrebă Henriksen.

– Am cîteva seturi, toate la zi şi toate perfecte, îl asigură ofiţerul de informaţii.

Ce bine e să ai un profesionist pe statul de plată, îşi zise Henriksen.

– Oameni buni, avionul meu pleacă dimineaţa devreme şi nici bagajele nu mi le-am făcut. Ne vedem săptămîna viitoare, cînd mă întorc.

– Ai grijă cu schimbarea de fus orar, îl sfătui John.

Fostul agent FBI rîse.

– Ai vreun remediu chiar şi pentru asta?

18

PRIVIRI

Popov luă loc într-un Concorde, o cursă de dimineaţă. Nu mai zburase niciodată cu aşa ceva şi găsi interiorul puţin cam înghesuit, deşi clasa VIP era foarte bună. Avea locul 4-C. Între timp, la un alt terminal, Bill Henriksen era şi el într-un fotoliu de la clasa I într-un DC-10 american, pornind spre Los Angeles.

William Henriksen..., se gîndi Dimitri Arkadeevici Popov. Fost la Echipa Salvare de Ostatici din FBI, expert în antiterorism, preşedintele unei companii internaţionale de consultanţă în probleme de securitate, se ducea acum în Australia, pentru un contract de consultanţă legat de Olimpiadă. Cum se lega asta de ceea ce făcea Popov pentru Corporaţia Horizon a lui John Brightling? Mai precis, ce făcea el, ce idee slujea? Ce misiune? Evident, era plătit cu mulţi dolari – nici măcar nu ridicase problema banilor la cină, pentru că era sigur că va căpăta cît va cere. Se gîndea la ceva în jur de un sfert de milion de dolari numai pentru misiunea asta, deşi prezenta cîteva pericole, fără a pune la socoteală dificultatea de a conduce o maşină în traficul britanic. Două sute cincizeci de mii de dolari? Poate chiar mai mult, îşi zise Popov. La urma urmei. misiunea părea să fie foarte importantă pentru ei.

Cum se potriveau în unul şi acelaşi plan un expert în terorism şi unul în antiterorism? Ce consecinţe avea pentru ei descoperirea de către el a acestei noi organizaţii antiteroriste? Era important pentru ei. Dar de ce? Ce dracu' urmăreau? Clătină din cap. Era inteligent, dar nu avea nici cel mai mic indiciu. Şi voia să ştie asta, mai mult decît oricînd.

Încă o dată, îl îngrijora ceea ce nu cunoştea. Era îngrijorat? Da, acum era îngrijorat. KGB-ul nu încurajase niciodată curiozitatea, dar pînă şi ei ştiau că unor oameni inteligenţi trebuia să le spui ceva, aşa că ordinele lui conţineau, de obicei, şi un fel de explicaţie şi, oricum, avusese întotdeauna explicaţia generală că îşi servea patria. Toate informaţiile culese, toţi cetăţenii străini recrutaţi, totul fusese făcut cu scopul ca ţara lui să devină mai sigură, mai bine informată, mai puternică. Că tot acest efort eşuase, nu era vina lui. KGB-ul nu greşise niciodată. Statul fusese acela care trădase KGB-ul. Făcuse parte din cel mai bun serviciu de informaţii din lume şi era în continuare mîndru atît de asta, cît şi de calităţile lui proprii.

Dar nu ştia ce făcea acum. Ideea era să culeagă informaţii, asta îi era clar. Dar nu-i era clar de ce. Lucrurile aflate seara trecută la cină nu făcuseră decît să-i deschidă o altă uşă, spre un alt mister. I se părea că intra într-un fel de film de la Hollywood cu conspiraţii sau într-o carte poliţistă al cărei sfîrşit încă nu-l putea zări. O să ia banii şi o să-şi facă treaba, dar pentru prima oară era neliniştit, iar senzaţia nu era deloc plăcută. Avionul rulă pe pistă şi apoi se ridică în aer direct spre soarele care răsărea, îndreptîndu-se spre Heathrow, Londra.

– Ceva progrese, Bill?

Tawney se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu mare lucru. Spaniolii i-au identificat pe doi dintre terorişti. Terorişti basci. Iar francezii spun că au un fir în privinţa unuia din cetăţenii lor de la parc, dar asta e tot ce am. Presupun că am putea să-l întrebăm pe Carlos cîte ceva, dar e foarte greu de crezut că va colabora. Şi, de fapt, cine ne spune că-i cunoştea pe indivizi?

– Corect, spuse Clark, luînd loc pe un scaun. Cred că Ding avea dreptate. Un asemenea incident era de aşteptat, dar trei într-o perioadă de timp atît de scurtă e puţin cam prea mult. E posibil ca cineva să-i asmută cumva, Bill?

– Cred că e posibil, dar cine ar face-o şi de ce? întrebă Tawney.

– Pe rînd. Sîntem la „cine". Cine e capabil de aşa ceva?

– Cineva care a avut legături cu ei încă din anii '70 şi '80. Asta înseamnă cineva din interiorul mişcării teroriste sau cineva care-i controla, îi „influenţa" din afară. Asta ar însemna un om de la KGB. Omul ar trebui să-i cunoască personal şi să aibă capacitatea de a-i reactiva.

– Şi toate cele trei grupuri au fost foarte motivate ideologic.

– De aceea, contactul ar trebui să fie un fost – sau actual – ofiţer KGB. În el ar avea încredere; mai mult, trebuie să fie un om cu o autoritate recunoscută şi respectată.

Tawney făcu o pauză ca să bea din ceai.

– Asta înseamnă un ofiţer de informaţii, probabil unul destul de în vîrstă, cu care au lucrat pe vremuri, cineva care participa la antrenarea lor şi le oferea toată susţinerea din partea fostului bloc estic.

– German, ceh, rus?

– Rus, spuse Tawney. Să nu uităm: KGB-ul lăsa fostele ţări comuniste să îi susţină doar sub stricta lui supraveghere. Aranjamentele astea nu se prea înregistrau, John. Totul era mai mult ca să profite ei. „Elemente progresiste" şi tot restul. Erau, în general antrenaţi pe lîngă Moscova, apoi încartiruiţi în case conspirative din Europa de Est, mai ales în Germania de Est. Avem o grămadă de informaţii de la fosta Stasi, după prăbuşirea RDG-ului. Am cîţiva colegi la Century House, care parcurg chiar acum documentele cu pricina. Asta o să cam ia timp. Din nefericire, nu au fost niciodată trecute pe calculator, ca să putem face referinţe încrucişate. Probleme de finanţare, explică Tawney.

– Ce-ar fi să mergem direct la KGB? Doar m-am întîlnit cu Golovko.

– Şefule, glumeşti! spuse Tawney.

– Cum crezi că am putut intra cu Ding atît de repede în Iran? Ne-au ajutat ruşii. Crezi că CIA poate să organizeze atît de rapid o operaţiune? Aş vrea eu, Bill. Nu, Golovko a pus-o la punct, iar eu şi Ding am fost în biroul lui chiar înainte să plecăm.

– Atunci zic că merită să încercăm.

– Trebuia să obţin autorizaţia de la Langley.

– Dar Serghei o să coopereze?

– Nu sînt sigur, recunoscu John. Oricum, în cel mai bun caz trebuie să-i dăm bani. Dar înainte să fac asta, trebuia să am o idee clară despre ceea ce vreau. Nu pot să merg la nimereală. Trebuie să fie totul foarte bine direcţionat.

– Pot să văd ce ştim despre ofiţerul lor de legătură. Problema e că nu va fi numele lui real.

Clark aprobă.

– Probabil. Trebuie să încercăm să încercăm să-l prindem pe unul dintre oamenii ăia în viaţă. E cam greu să interoghezi un cadavru.

– Pînă acum, această şansă nu ne-a fost oferită, aminti Tawney.

Poate, îşi zise Clark. *Şi chiar dacă prinzi unul viu, cine spune că acesta va şti ce le trebuie lor? Dar trebuie să înceapă de undeva.*

– La Berna a fost jefuirea unei bănci. La Viena, o tentativă de răpire, iar din spusele lui Herr Ostermann subiecţii căutau ceva ce nu există: coduri private, cu informaţii „din interior" asupra sistemului comercial internaţional. Cel mai recent incident a fost în anii '70.

– Bun, două din trei au avut legătură cu banii, căzu Clark de acord. Dar teroriştii din ambele cazuri erau devotaţi unei ideologii, corect?

– Corect.

– De unde interesul pentru bani? În primul caz, poate că a fost un jaf pur şi simplu. Dar al doilea a fost mult mai sofisticat – mă rog, şi sofisticat, şi tîmpit, pentru că au căutat ceva ce nu există, dar în calitate de operatori de tip ideologic nu aveau de

unde să știe. Bill, cineva le-a spus să ceară codurile. Nu le-a venit lor din senin, nu?

– Sînt de acord, presupunerea ta e destul de plauzibilă, spuse spionul. Aș zice, chiar foarte plauzibilă.

– Deci, în acel caz avem de-a face cu doi operatori ideologici foarte competenți, dar care caută ceva ce nu există. Combinația asta de competență operațională și tîmpenie e dubioasă.

– Cum rămîne atunci cu Worldpark-ul?

Clark ridică din umeri.

– Poate Carlos știe ceva ce le trebuia lor. Poate că avea pe undeva ceva pus la loc sigur, care le trebuia, sau poate numere de contact, eventual chiar bani. N-ai cum să știi.

– Eu cred că e improbabil să poată fi convins să colaboreze cu noi.

Clark se încruntă.

– Al dracului ticălos!

– Tot ce pot să fac e să vorbesc și cu băieții de la „5". Poate rusul nostru necunoscut a lucrat și cu PIRA[1]. Dă-mi puțin timp să adulmec, John.

– Foarte bine, Bill, eu între timp vorbesc la Langley.

Clark se ridică, ieși din cameră și se îndreptă spre biroul propriu, căutînd acea sugestie de care avea nevoie ca să obțină ceva util.

N-ai început bine, își zise Popov, aproape izbucnind în rîs. Își închiriase mașina și urcase în ea nu pe dreapta, ci pe stînga. Dar îndepărtă gîndul în cîteva secunde, după ce încărcă bagajul în mașină. Urcă pe locul șoferului și deschise ghidul cu hărți cumpărat la terminal. Curînd ieșea din Terminalul 4 de la Heathrow și se îndrepta spre autostrada care avea să-l ducă spre Hereford.

– Cum merge chestia asta, Tim?

Noonan își deplasă mîna, dar acul rămase îndreptat spre Chavez.

– La naiba, e ca lumea. Trebuie să urmărească cîmpul electromagnetic generat de inima umană. E un semnal cu amprentă

---

[1] Provisional Irish Republican Army (n.tr.).

unică, în frecvențe joase... Nu îl încurcă nici gorilele, nici alte animale.

Jucărioara arăta ca un pistol cu raze din filmele SF ale anilor '30, cu o antenă mică, de fapt un fir, în față, și un mîner de pistol în partea de jos. Mecanismul se rotea pe un lagăr fără frecare, în urmărirea semnalului recepționat. Noonan se îndepărtă de Chavez și Covington și se apropie de perete. O secretară se afla chiar dincolo, iar aparatul arăta direct spre ea, urmărind mișcările ei dincolo de zidul opac.

– Seamănă cu bețigașele alea cu care caută diverși tipi prin apă, observă Peter, cu o uimire evidentă în glas. Ca bețele de divinație.

– Nu-i așa? Nu e de mirare că infanteria vrea jucărioara asta. S-a zis cu ambuscadele. Poți să găsești și oamenii îngropați, în spatele copacilor, pe ploaie – oriunde s-ar afla, chestia asta îi găsește.

Chavez începu să reflecteze la spusele lui. Se gîndea mai ales la operațiunea lui din Columbia, cu mulți ani în urmă, cînd mergea furișat prin junglă, căutînd cu ochii și cu urechile pe cei care ar fi pus în pericol mica lui trupă de zece oameni. Iar acum apărea un aparat care făcea inutile toate lucrurile învățate de el la Divizia 7. Ca armă defensivă, îi trimitea pe *ninja* la pensie, iar ca armă ofensivă putea să-ți spună unde erau băieții răi cu mult timp înainte să-i vezi sau să-i auzi, permițîndu-ți să te apropii de ei suficient de mult.

– Pentru ce a fost făcut? Adică, ce spune producătorul?

– Căutare-salvare. Pompierii într-o clădire care arde, victimele avalanșelor, chestii de-astea, Ding. Ca unealtă împotriva intrușilor, jucăria asta e greu de păcălit. La Fort Bragg se joacă de cîteva săptămîni cu ea. Băieții de la Delta s-au îndrăgostit de ea. E încă incomod de utilizat și nu poate să spună distanța, dar tot ce trebuie să facă e să-i modifice antena pentru a-i spori eficiența și să lege două detectoare de niște GPS-uri și să facă triangulația. Încă nu se știe care sînt capabilitățile maxime ale aparatului. Mi-au spus că poate fi orientat către o persoană de la cinci sute de metri distanță.

– Al dracului! spuse Covington.

Dar instrumentul arăta ca o jucărie scumpă pentru copii.

– Şi pe noi cu ce ne ajută? Nu poate să discearnă un ostatic de un terorist, arătă Chavez.

– Ding, nu ştii niciodată unde se ajunge. E al naibii de sigur că poate să-ţi spună unde *nu* sînt băieţii răi, spuse Noonan.

Se jucase cu obiectul toată ziua, încercînd să înveţe să-l folosească eficient. Nu se mai simţise de mult ca un puşti care căpătase o jucărie nouă, dar aceasta era atît de nouă şi de neaşteptată, încît ar fi fost cazul s-o primească sub un brad împodobit.

Cîrciuma de lîngă motelul la care trăsese se numea The Brown Stallion. Era la doar o jumătate de kilometru de poarta principală de la Hereford şi părea locul ideal pentru început; unde mai pui că acolo se putea bea şi o bere. Popov comandă o halbă de Guinness şi începu să soarbă din ea, privind în jur prin sală. Era pornit un televizor unde se dădea un meci de fotbal – nu-şi putea da seama dacă în direct sau înregistrat – între Manchester United şi Glasgow Rangers. Meciul părea să absoarbă atenţia patronilor cîrciumii şi a barmanului. Popov se uită şi el, sorbind din halbă şi ascultînd pălăvrăgeala din cameră. Era antrenat să fie răbdător şi ştia din experienţă că răbdarea era, de obicei, răsplătită în meseria asta, cu atît mai mult în această cultură, în care oamenii veneau la cîrciuma lor obişnuită în fiecare seară ca să discute cu prietenii. Iar Popov avea un auz foarte bun.

Atunci cînd Popov comandă a doua halbă, meciul de fotbal se terminase cu scorul de 1-1.

– Fir-ar al dracului, au făcut egal! spuse un bărbat de la bar, de lîngă Popov.

– Tommy, ăsta e un sport pentru tine. Măcar flăcăii ăia de pe strada asta nu fac niciodată egal şi nici nu pierd vreodată.

– Cum se obişnuiesc yankeii ăia, Frank?

– Marfă bună, ca lumea, politicoşi. A trebuit să le repar chiuveta la una dintre case azi. Nevasta e foarte drăguţă, a încercat să-mi dea şi un bacşiş. Uimitori oameni, americanii ăştia! Cred că trebuie să-ţi dea bani pentru orice.

Instalatorul își termină halba de bere și mai comandă una.

– Lucrezi la bază? întrebă Popov.

– Da, de doișpe ani, instalații și alte astea.

– Buni băieți, oamenii de la SAS. Îmi place cum îi pun cu botul pe labe pe jigodiile alea de la IRA, deschise rusul subiectul, după ce-și pusese cel mai pur accent britanic pe care-l avea.

– Așa e, fu de acord instalatorul.

– Au și americani acum la bază, ziceai?

– Da, cam zece, cu familii cu tot, spuse omul rîzînd. Una dintre neveste lor aproape că m-a omorît cu mașina săptămîna trecută. Conducea pe partea greșită a nenorocitei de șosele. Trebuie să fii atent cu ăștia, mai ales cînd ești cu mașina.

– Mi se pare că-l știu pe unul din ei, se numește Clark, marșă Popov, poate periculos.

– Oho! E șeful lor. Nevastă-sa e asistentă la spitalul local. Nu m-am văzut cu el, dar se zice că e un om foarte serios și așa trebuie să fii ca să comanzi trupa aia. Cei mai înfricoșători oameni pe care i-am văzut vreodată, nu aș vrea să mă întîlnesc noaptea cu ei pe o alee întunecată! Sînt foarte politicoși, așa e, dar trebuie să-i știi bine ca să-ți dai seama. Mereu aleargă sau fac mai știu eu ce, se mențin în formă, exersează cu armele și par periculoși ca niște lei.

– N-au rezolvat ei problema aceea din Spania, zilele trecute?

– Păi, nouă nu ne-au zis nimic, dar – și omul zîmbi cunoscător – am văzut un Hercules cum pleca de pe pistă chiar în ziua cînd s-a întîmplat treaba și s-au întors la club chiar în noaptea aia, tîrziu. Mi-a zis mie Andy și cică erau ai naibii de mîndri de ei. Buni băieți, le-au făcut-o jigodiilor!

– Da, domnule, așa e! Trebuie să fii un porc ca să omori un copil bolnav! Jigodiile! continuă Popov.

– Așa e. Aș vrea să-i fi văzut la lucru. Colegul meu tîmplar, George Wilton, îi vede cînd fac exerciții de tragere din cînd în cînd. George zice că e ca la film, domnule, e o vrăjitorie. Așa zice.

– Ai fost soldat?

– Acu' multă vreme. Caporal. Așa am și primit slujba asta.

Omul sorbi din bere în vreme ce pe ecranul televizorului se vedea un meci de crichet, un joc pe care Popov nu-l înțelegea deloc.

– Dar dumneata?

Popov clătină din cap.

– Nu, niciodată. M-am gîndit la un moment dat, dar am renunțat.

– Nu e o viață rea, cel puțin cîțiva ani, spuse instalatorul, întinzînd mîna după alunele de la bar.

Popov își goli paharul și plăti consumația. Fusese o seară fructuoasă pentru el și nu voia să-și forțeze norocul. Deci, nevasta lui John Clark era asistentă la spitalul local... Trebuia să verifice.

– Da, Patsy, așa e, îi spuse Ding soției lui, citind ziarul de dimineață cu cîteva ore întîrziere.

Presa încă se ocupa de afacerea de la Worldpark pe prima pagină, dar, ce-i drept, pe jumătatea de jos. Văzu că, din fericire, nimeni din presă nu avea habar despre Rainbow. Reporterii înghițiseră găluşca cu grupul special antrenat al gărzii spaniole.

– Ding... știi... adică...

– Da, iubito, știu. Ești doctor și meseria ta e să salvezi vieți omenești. Și a mea e la fel, nu uita! Erau acolo treizeci și trei de copii și au omorît unul... Asta nu ți-am spus. Eram la treizeci de metri cînd au făcut-o. Am văzut cum moare fetița aia, Pats. Cel mai urît lucru pe care l-am văzut în viața mea. Și n-am putut să fac nimic, adăugă el întunecat.

Chavez știa că avea să viseze scena aceea cîteva săptămîni de aici încolo.

– De ce nu ai putut? spuse ea, întorcîndu-și capul spre el.

– Pentru că nu am... nu am putut, pentru că încă mai erau mulți înăuntru, cu ei, iar noi abia veniserăm și nu eram chiar gata să-i lovim pe ticăloși, iar ei voiau să ne arate cît de serioși și de deciși erau, așa cred. Au omorît un ostatic ca să știm cît de duri sînt.

Ding lăsă ziarul jos. Fusese crescut într-un fel de cod al onoarei, chiar înainte ca armata americană să-l înveţe codul armelor: nu se făcea niciodată rău unui om nevinovat. Pentru că, dacă faci asta, te situezi în rîndul celor blestemaţi pe vecie ca ucigaş, nedemn să porţi uniforma sau să primeşti un salut. Dar aceşti terorişti păruseră că se distrează. Ce dracu' se întîmpla în mintea lor? Citise toate cărţile lui Paul Bellow, dar cumva mesajul lor nu ajunsese la el. Era inteligent, dar mintea lui nu putea să facă acest salt intelectual. Mă rog, tot ce trebuia să ştii despre oamenii ăştia era cum să faci gloanţele să ajungă exact la ţintă. Asta rezolva totul, nu?

– Ce e cu ei?

– Iubito, nu ştiu. Doctorul Bellow susţine că ei cred în ideile lor atît de mult, încît ies din categoria oamenilor, dar nu m-am prins cum. Nu mă pot vedea pe mine făcînd aşa ceva. Bine, am... lovit şi eu oameni, dar niciodată de distracţie şi niciodată pentru o idee abstractă. Trebuie să fie un motiv foarte important, ceva ce societatea noastră zice că e important, sau atunci cînd cineva încalcă nişte legi pe care trebuie să le respectăm toţi. Nu e frumos, nu e plăcut, dar e important şi de asta o facem. Şi tatăl tău gîndeşte la fel.

– Chiar eşti ca tăticul meu, observă Patsy Chavez, doctor în medicină.

– E un om bun. A făcut multe pentru mine şi am avut parte de întîmplări interesante pe teren. E deştept, mai deştept decît şi-au putut da seama cei de la CIA; mă rog, cred că Mary Pat şi-a dat seama, deşi uneori se poartă ciudat.

– Cine? Mary şi mai cum?

– Mary Patricia Foley. Şefa compartimentului acţiuni pe teren de la Agenţie. Fabuloasă fată, acum are cam patruzeci şi cinci de ani, îşi ştie bine meseria. Bună şefă, are grijă de noi, albinele lucrătoare.

– Ding, tu mai eşti încă la CIA? întrebă Patsy Clark Chavez.

– Tehnic vorbind, da, răspunse soţul ei. Nu ştiu prea bine cum funcţionează partea birocratică, dar cîtă vreme primim

cecurile – zîmbi el – treaba nu mă îngrijorează prea tare. Ia zi cum e viaţa la spital?

– Mama se descurcă bine. E şefă de tură pe urgenţe, iar eu intru prin rotaţie tot la urgenţe săptămîna viitoare.

– Ai asistat multe gravide la naştere?

– Nu mai e decît unul anul ăsta, spuse ea, punîndu-şi mîna pe pîntece. Trebuia să începi curînd cursurile, în ideea că o să fii acolo.

– Iubito, am să fiu aici, o asigură el. Nu o să-mi naşti puştiul fără să dau o mînă de ajutor.

– Tata nu era niciodată pe acasă. Nu cred că avea voie să intre şi, oricum, naşterile programate nu erau la modă.

– Cui îi arde să citească reviste în asemenea momente? clătină Chavez din cap. Mă rog, vremurile se schimbă. Iubito, am să fiu aici, doar dacă nu cumva un ticălos de terorist face să fim chemaţi în afara oraşului, dar atunci ar face bine să-şi ferească... ăăă... fundul, pentru că am să fiu foarte supărat.

– Ştiu că pot să mă bazez pe tine, spuse ea, aşezîndu-se lîngă el, în timp ce Ding îi lua ca de obicei mîna şi i-o săruta.

– Băiat sau fată?

– Nu uita că nu am primit sonograma încă. Dacă e băiat...

– Atunci o să fie spionaş, ca tatăl şi ca bunicul, spuse Ding, făcîndu-i cu ochiul. O să începem devreme cu limbile străine.

– Dar dacă o să vrea să fie altceva?

– N-o să vrea! o asigură Domingo Chavez. O să vadă ce oameni de ispravă au fost predecesorii lui şi o să vrea să-i imite. E o chestie ce ţine de temperamentul latin, iubito, spuse el, sărutînd-o zîmbind, să calci onorabil pe urmele tatălui tău.

Nu putea spune că el călcase pe urmele tatălui său, pentru că acesta murise mult prea devreme ca să lase urme în conştiinţa lui. Oricum, tatăl lui Domingo, Esteban Chavez, fusese şofer pe o dubiţă de livrare. *Prea plicticos*, îşi zise Domingo.

– Dar irlandezii? Credeam că şi la ei e la fel.

– Păi aşa e, zîmbi Chavez. De ce crezi că avem atîţia roşcaţi în FBI?

– Ţi-l aminteşti pe Bill Henriksen? îl întrebă Augustus Werner pe Dan Murray.

– A lucrat cu tine la Ostatici; puţin cam zănatic, nu?

– Da, le avea cu ecologia, îmbrăţişa copaci şi alte prostii de-astea, dar la Quantico îşi făcea bine meseria. M-a plesnit zdravăn în legătură cu Rainbow.

– Cum aşa?

Directorul FBI-ului îşi ridică imediat privirea şi brusc toată atenţia i se concentră la auzul numelui de cod.

– În Spania au folosit un elicopter al Forţelor Aeriene. Mass-media nu s-a prins, dar e pe bandă, dacă-i trece cuiva prin cap să se uite. Bill mi-a zis că nu e o treabă deşteaptă şi cred că are dreptate.

– Poate, fu de acord directorul FBI. Dar, din punct de vedere practic...

– Da, Dan, ştiu, există consideraţii practice, dar problema e reală.

– Să ştii că Clark spune că n-ar strica să facem cumva publică echipa Rainbow. Mi-a spus că e ideea unuia dintre oamenii lui. Dacă vrei să descurajezi terorismul, poate că nu strică să răspîndeşti zvonul că a apărut un şerif nou în oraş, zice el. Oricum, nu a luat nici o decizie pentru o recomandare oficială către Agenţie, dar este clar că ia ideea în serios.

Interesant, îşi spuse Gus Werner.

– Înţeleg ideea, mai ales după trei operaţiuni reuşite. Domnule, aşa e. Dacă aş fi în locul acelor idioţi, m-aş gîndi de două ori înainte să abat asupra mea mînia Domnului. Dar ei nu gîndesc ca nişte oameni normali, nu-i aşa?

– Nu chiar, dar descurajarea e tot descurajare, iar John m-a pus pe gînduri. Am putea să facem să se scurgă nişte informaţii, să spunem că există o echipă antiteroristă multinaţională.

Murray făcu o pauză.

– Nu-i facem albi din negri, dar îi aducem la un gri mai deschis, aşa ceva.

– Ce o să spună Agenţia? întrebă Werner.

– Probabil că nu, cu un semn mare de exclamare după, recunoscu directorul. Dar, cum am mai spus, John m-a pus puţin pe gînduri.

– Îi înţeleg punctul de vedere, Dan. Dacă lumea ştie de ei, poate că se vor gîndi de două ori, dar apoi lumea o să înceapă să pună întrebări, apar reporterii şi curînd te trezeşti cu mutrele echipei pe coperta de la *USA Today*, plus articole despre cum au dat-o ei în bară la vreo misiune, scrise de careva care habar n-are cum să încarce o armă.

– Nu uita că în Anglia îi poţi interzice presei să se ocupe de armată, îi aminti Murray. Aşa că presa de aici o să-i lase în pace.

– Bun, dar or să apară în *Washington Post* şi atunci nimeni n-o să citească despre ei, nu? pufni Werner.

Ştia foarte bine problemele de care se lovise Echipa de Salvare a Ostaticilor din FBI după Waco şi Ruby Ridge, după stagiul lui de comandant al unităţii. Mass-media relatase prost – ca de obicei – ambele evenimente, dar ce puteai să-i faci?

– Cîţi oameni sînt în Rainbow?

– Cam o sută... cam mulţi pentru o unitate complet „neagră". Securitatea lor a rămas neatinsă, din cîte ştiu, dar...

– Dar, cum a spus Bill Henriksen, oricine cunoaşte deosebirea dintre un Huey şi un Black Hawk ştie că e ceva ciudat în acţiunea de la Worldpark. Cam greu de păstrat secretul, ce zici?

– Absolut sigur, Gus. Oricum, gîndeşte-te şi tu la ideea asta, te rog.

– Am s-o fac. Altceva?

– Da, tot de la Clark. Crede că trei incidente teroriste de la înfiinţarea lui Rainbow înseamnă puţin cam mult. Nu cumva cineva activează celulele de băieţi răi şi-i trimite la muncă? Dacă da, cine şi pentru ce?

– Doamne, Dan, oamenii noştri din Europa lucrează pentru ei, aminteşte-ţi. Cine lucrează cu ei pe partea de informaţii?

– Analistul e Bill Tawney. E foarte bun, îl ştiu de cînd era ataşat legal la Londra, acum cîţiva ani. Nici el nu ştie. Se tot întreabă dacă nu cumva un agent KGB mai vechi sau altcineva

asemenea călătoreşte prin zonă şi-i trezeşte pe vampirii adormiţi, trimiţîndu-i să mai sugă nişte sînge.

Werner se gîndi o jumătate de secundă la această problemă, după care vorbi:

– Dacă e adevărat, atunci nu a prea avut succes. Operaţiunile au unele indicii de profesionalism, dar nu destul de mult ca să reuşească. La naiba, Dan, ştii cum se întîmplă. Dacă băieţii răi stau în acelaşi loc mai mult de o oră, coborîm pe capul lor şi îi luăm cu fulgi cu tot de îndată ce au greşit ceva. Terorişti profesionişti sau nu, nu sînt oameni bine antrenaţi şi nu au resursele noastre. Şi, mai devreme sau mai tîrziu, cedează iniţiativa. Tot ce trebuia să ştim e unde se află. După aceea, lovitura de trăsnet e în mîinile noastre.

– Da, şi i-ai trăsnit pe cîţiva, Gus. De asta avem nevoie: de informaţii mai multe, ca să-i trăsnim înainte să se arate de bunăvoie în bătaia radarului.

– Dar noi chiar nu putem să facem culegerea de informaţii pentru ei. Ei sînt mai aproape de sursă, spuse Werner, iar eu pun pariu că nu ne trimit chiar tot ce au.

– Nu pot s-o facă. Ar fi prea multe faxuri dus-întors.

– Bun, de acord, trei incidente majore par puţin cam multe, dar nu putem spune dacă e o parte a vreunui plan decît dacă avem pe cine întreba. Adică un terorist prins viu. Băieţii lui Clark nu au prins nici unul viu, înţeleg.

– Nu, spuse Murray. Nu face parte din fişa lor de post.

– Aşadar, spune-le că, dacă vor informaţii sigure, trebuie să aibă pe cineva cu un creier viu şi cu o gură funcţională după ce încetează focul.

Dar Werner ştia că nu era uşor, nici măcar în cele mai favorabile situaţii. Aşa cum era mai greu să capturezi un tigru viu decît să ai unul mort, era dificil să prinzi viu un individ care poseda un pistol mitralieră şi dorinţa de a-l folosi. Nici măcar trăgătorii de la Salvările Ostaticilor din FBI, antrenaţi special ca să-i prindă vii, pentru aducerea în faţa unui juriu din districtul federal, pentru întemniţarea la Marion, Illinois, nu reuşiseră mare lucru în această direcţie. Iar Rainbow era format din soldaţi

cărora le erau întrucîtva străine dulcegăriile astea legale. Convenția de la Haga stabilea reguli pentru comportamentul în război mult mai lejere decît Constituția Statelor Unite. Nu aveai voie să omori prizonieri, dar înainte să fie prizonieri trebuia să-i capturezi vii, iar acest lucru nu era impus de nici o armată.

– Prietenul nostru, domnul Clark, are nevoie de mai multă îndrumare din partea noastră? întrebă Werner.

– Hei, nu uita, e de partea noastră.

– Da, e băiat bun. La naiba, Dan, m-am întîlnit cu el pe vremea cînd punea Rainbow pe roți și i-am permis să-l ia pe unul dintre cei mai buni oameni ai noștri, Timmy Noonan și îți garantez că a făcut treabă bună. Dar nu e unul de-ai noștri, Dan. Nu gîndește ca un polițist, dar vrea serviciu de informații mai bun și, dacă vrea asta, trebuie s-o facă singur. Transmite-i asta, te rog!

– S-a făcut, Gus, promise Murray.

Apoi trecură la alte treburi.

– Și ce ar trebui să facem? întrebă Stanley. Să le împușcăm armele din mîini? John, asta se întîmplă doar la cinema.

– Weber exact asta a făcut.

– Da, dar a făcut-o împotriva ordinelor și să fiu al dracului dacă am să încurajez așa ceva! răspunse Alistair.

– Haide, Al, dacă vrem informații mai bune, trebuie să capturăm măcar unul în viață, nu?

– Bine, dacă e posibil, ceea ce nu se va putea prea des, John. Al naibii de rar o să se poată...

– Știu, recunoscu Rainbow Six. Dar măcar putem să le spunem băieților să se gîndească la asta.

– E posibil, dar să iei pe loc o asemenea decizie e foarte greu.

– Avem nevoie de informații, Al, insistă Clark.

– Corect, dar nu cu prețul morții sau rănirii unuia dintre oamenii noștri.

– În viaţă, totul este într-un fel un compromis de o factură sau alta, observă Rainbow Six. Ţi-ar plăcea să ai informaţii de primă mînă asupra acestor oameni?

– Bineînţeles, dar...

– Dar pe dracu'! Dacă ne trebuie, hai să căutăm o cale să facem rost, insistă Clark.

– John, nu sîntem comisari de poliţie. Nu face parte din misiunea noastră.

– Atunci va trebui să schimbăm datele misiunii. Dacă e posibil să prindem un subiect viu, atunci încercăm. Dacă nu se poate, putem oricînd să-l împuşcăm în cap. Tipul pe care l-a împuşcat Homer puteam să-l capturăm viu, Al. Nu mai era o ameninţare directă pentru nimeni. Sînt de acord că a meritat-o şi că stătea în teren deschis cu o armă în mînă, iar antrenamentul nostru spune să ucidem. Johnston a tras şi a decis să facă o declaraţie pe tema asta, dar ar fi fost la fel de uşor să-l lovească în rotulă, caz în care am fi avut acum pe cineva cu care să vorbim şi care poate că ar fi ciripit, cum fac mai toţi, iar atunci poate că am fi ştiut ceva ce vrem al dracului de mult să ştim acum. Corect?

– Chiar aşa, John, recunoscu Stanley.

Nu era uşor să ai o dispută cu Clark. Acesta venise la Rainbow cu reputaţia unui tip încăpăţînat, dar britanicul îşi aminti că nu era doar atît.

– Pur şi simplu nu ştim destul şi nu-mi place să nu ştiu destul despre lucrurile din jur. Cred că Ding avea dreptate. Cineva îi asmute pe ticăloşii ăştia. Dacă am putut să ne închipuim asta, atunci poate că reuşim să-l localizăm pe individ şi să îi facem pe poliţiştii locali să-l bage la zdup, oriunde ar fi, iar apoi poate că o să avem o mică discuţie prietenoasă cu el, iar rezultatul final ar putea fi mai puţine incidente în care să ne deplasăm şi să ne asumăm riscuri.

Scopul ultim al lui Rainbow era ciudat, la urma urmei: să te antrenezi pentru misiuni care apăreau rar sau deloc, de pompier într-un oraş fără incendii.

– Foarte bine, John! Cred că va trebui să vorbim mai întîi cu Peter şi cu Domingo.

– Rămîne atunci pe mîine dimineață, spuse Clark, ridicîndu-se de la birou. Ce zici de o bere la club?

– Dimitri Arkadeevici, nu ne-am mai văzut de ceva vreme, spuse omul.

– De patru ani, confirmă Popov.

Se aflau în Londra, într-un local aflat la trei străzi distanță de Ambasada Rusă. Luase trenul pînă acolo, în speranța că va întîlni vreun vechi coleg și chiar apăruse unul, Ivan Petrovici Kirilenko. Ivan Petrovici fusese o stea în plină ascensiune; era cu cîțiva ani mai tînăr decît Popov, era un bun ofițer de teren, care ajunsese colonel plin la doar treizeci și opt de ani. Acum era probabil...

– Ești rezidentul secției din Londra acum?

– Nu îmi e permis să discut asemenea lucruri, Dimitri, spuse Kirilenko, zîmbind.

Dar dădu discret din cap. Avansase foarte mult și foarte repede într-o agenție mult micșorată a guvernului rus și fără îndoială că se ocupa activ de culegerea de informații politice și de altă natură, sau mai degrabă avea destui oameni care să facă asta pentru el. Rusia era îngrijorată de extinderea NATO. Alianța care amenințase pe vremuri Uniunea Sovietică avansa acum spre est, către granițele țării lui, iar unii dintre cei de la Moscova erau îngrijorați, fiindcă erau plătiți să fie îngrijorați, temîndu-se că ar putea fi faza preliminară a unui atac împotriva Maicii Rusia. Kirilenko știa că era o idee tîmpită, cum știa și Popov, dar chiar și așa era plătit ca să se asigure, iar noul rezident își îndeplinea misiunea conform instrucțiunilor.

– Ia zi, ce mai faci?

– Nu am permisiunea să spun.

Răspuns evident. Putea să însemne orice, dar în contextul fostei lor organizații însemna că Popov încă mai era implicat în cîte ceva. În ce, Kirilenko nu știa, deși auzise că Popov fusese concediat din organizație. Asta fusese o surpriză pentru el. Popov se bucura încă de o reputație uriașă ca om de teren.

– Vania, acum lucrez la ceva complex. Lucrez pentru o firmă comercială, dar îndeplinesc și alte misiuni, mărturisi el.

Adevărul poate fi o unealtă foarte utilă. Întărește minciuna.

– Deci nu ai apărut întîmplător aici, spuse Kirilenko.

– Adevărat. Speram să găsesc un coleg.

Localul era mult prea aproape de ambasada aflată pe Palace Green, Kensington, ca să lucrezi serios aici, dar era confortabil, bun pentru întîlnirile obișnuite. În plus, Kirilenko credea că statutul lui de rezident era cu totul secret. Apariția lui într-un loc ca acesta nu putea decît să-i întărească nevinovăția. Nici un spion adevărat, toată lumea știa, nu-și asuma asemenea riscuri.

– Am nevoie de informații într-o privință.

– Care ar fi aceea? întrebă ofițerul de informații, sorbind din bere.

– Un raport despre un ofițer CIA care probabil ne este cunoscut.

– Numele?

– John Clark.

– De ce?

– Cred că acum este șeful unei operațiuni ultrasecrete cu baza în Anglia. Aș dori să ofer toate informațiile pe care le am despre el în schimbul oricărei informații pe care ați avea-o. S-ar putea să adaug niște file noi la dosarul lui. Cred că informațiile mele vor fi interesante, încheie Popov calm.

În contextul respectiv, era o promisiune irezistibilă.

– John Clark, repetă Kirilenko. Am să văd ce pot să fac pentru tine. Ai numărul meu?

Popov puse o bucată de hîrtie pe tejghea.

– Nu. Iată numărul meu. Ai o carte de vizită?

– Sigur.

Rusul băgă bucata de hîrtie în buzunar și scoase un portvizit, din care îi înmînă o carte de vizită. Pe ea scria I.P. Kirilenko, Secretar 3, Ambasada Rusă, Londra. 0181-567-9008, cu 9009 pentru fax. Popov băgă în buzunar cartea de vizită.

– Trebuie să mă întorc. Mă bucur că te-am întîlnit, Dimitri.

Rezidentul își goli paharul și ieși în stradă.

– Ai imaginea? îl întrebă un om de la 5 pe celălalt, pe cînd ieşeau pe uşă, la cam patruzeci de secunde după ţinta lor.

– Nu destul de bună pentru Galeria Naţională de portrete, dar...

Problema cu camerele lor ascunse era că lentilele erau prea mici ca să obţii o imagine cu adevărat bună. De obicei, era suficient de bună pentru identificări, iar el obţinuse unsprezece expuneri ce dădeau imagini care, combinate cu ajutorul computerului, erau foarte bune. Ştiau prea bine că şi Kirilenko se considera foarte bine acoperit. El habar nu avea că departamentul, numit pe vremuri MI5, iar acum, oficial, Serviciul de Securitate, îşi avea propria sursă de informaţii în interiorul Ambasadei Ruse. Nouă ordine internaţională sau nu, jocul de-a informaţiile continua nestingherit la Londra. Nu-l prinseseră pe Kirilenko în flagrant, dar era rezident şi deci nu era obligat să comită acţiuni directe. Asemenea oameni erau urmăriţi din oficiu, pentru că ştiai cine erau şi, mai devreme sau mai tîrziu, obţineai ceva despre ei sau de la ei. Uite, individul cu care băuse o bere... Nu era un obişnuit al cîrciumii – îi ştiau pe toţi. Nu avea nume. Doar cîteva fotografii care aveau să fie comparate la biblioteca de fotografii de la noul sediu al lui MI5, pe Thames House, aflat pe malul fluviului, lîngă podul Lambeth Bridge.

Popov ieşi, o coti la stînga, trecu pe lîngă Kensington Palace şi luă un taxi pînă la gară. Ce bine ar fi dacă Kirilenko ar putea să vină cu ceva util... Ar cam trebui să fie în stare. Îi oferea la schimb ceva foarte tentant.

19

CĂUTĂRI

În ziua aceea le muriră trei dintre beţivi, toţi din cauza hemoragiilor din partea superioară a aparatului gastrointestinal. Killgore se duse să-l verifice pe fiecare. Doi muriseră în aceeaşi oră, cel de-al treilea cinci ore mai tîrziu, iar morfina îi ajutase pe toţi să se stingă fie lipsiţi de cunoştinţă, fie într-o ameţeală fără dureri. Asta însemna că, din cei zece de la început, mai rămăseseră cinci. Nici unul dintre ei nu avea să mai apuce sfîrşitul de săptămînă. Shiva era mortal, exact aşa cum îşi doriseră, şi se părea că era şi uşor de împrăştiat, aşa cum promisese Maggie. Se dovedise că sistemul de pulverizare funcţiona, lucru verificat pe Mary Bannister, Subiectul F4, care tocmai fusese mutată în centrul de tratament, cu o serie de simptome specifice. Deci, Proiectul Shiva era un succes pînă la acest punct. Totul era în parametrii de test şi în cadrul predicţiilor experimentale.

– Cît de intensă este durerea? o întrebă el pe pacienta condamnată.

– Am crampe foarte puternice, răspunse ea. Ca la gripă, plus încă ceva.

– Ai o febră moderată. Ai idee de unde ai luat-o? Vreau să spun că există o nouă tulpină de gripă venită de la Hong Kong, pe care se părea că tocmai ai dobîndit-o.

– Poate la muncă... înainte să vin aici. Nu-mi amintesc. O să mă fac bine, da?

Se părea că hrana împănată cu Valium nu reuşise să-i adoarmă grijile.

– Cred că da, îi zîmbi Killgore de după masca lui chirurgicală. Acest nou tip este periculos, dar numai pentru nou-născuţi şi pentru bătrîni, iar dumneata nu eşti nici una, nici alta, nu?

– Cred că nu, zîmbi ea în faţa asigurării primite de la doctor.

Aceste asigurări erau întotdeauna liniştitoare.

– Bun, vom începe cu nişte perfuzii intravenoase, ca să nu te deshidratezi. Iar durerea o vom atenua puţin cu o picătură de morfină. Ce zici?

– Dumneavoastră sînteţi doctorul, răspunse Subiectul F4.

– Bine, atunci întinde braţul. Trebuie să te înţep. O să te doară puţin... Gata, spuse el. Cum a fost?

– N-a fost prea rău.

– Bine.

Killgore puse în funcţiune codul de activare şi morfina începu să picure imediat în pungă. Peste zece secunde, ea intra în circuitul sanguin al pacientei.

– Aaaah, da! spuse ea cu ochii închişi, atunci cînd sistemul nervos primi primul val de senzaţii cauzate de drog.

Killgore nu experimentase niciodată pe pielea lui, dar îşi închipuia că această liniştire adusă de narcotic era o senzaţie aproape orgasmică. Tensiunea musculară se topi instantaneu. Se vedea cum i se relaxează corpul. Gura suferi cea mai profundă schimbare, de la tensiune la moliciunea somnului. Era păcat! F4 nu era o femeie frumoasă, dar în felul ei era drăguţă şi, judecînd după ce văzuse pe monitor, era un adevărat deliciu pentru partenerii ei sexuali, chiar dacă acest lucru fusese cauzat de tranchilizante. Dar, bună sau nu la pat, în cinci pînă la şapte zile avea să fie şi ea moartă, în ciuda eforturilor lui şi ale oamenilor lui. În „pomul de Crăciun", suportul de perfuzii, era agăţată o sticluţă de Interleuken-3a, produs recent de excelentul colectiv de oameni de ştiinţă de la Smithkline, pentru tratamentul cancerului, medicament care promitea multe şi în respingerea viruşilor, lucru unic în lumea medicinei. El reuşea cumva

să întărească sistemul imunitar, printr-un mecanism pe care nimeni nu-l înțelegea încă. După extinderea epidemiei de Shiva, avea să fie cel mai plauzibil tratament. El trebuia să verifice că nu era eficient. Verificase cu bețivii, dar ca să se asigure era nevoie să se verifice și pe pacienți practic sănătoși, bărbați și femei. Păcat de ea, își zise el, avea o figură și un nume destul de drăguțe. Păcat și de celelalte milioane – de fapt, miliarde. Dar cu aceștia avea să-i fie mult mai ușor. Putea să le vadă figurile la TV, dar TV-ul nu era realitatea însăși, nu? Doar niște puncte pe un ecran de fosfor.

Ideea era foarte simplă. Un șobolan, un porumbel, un cîine, un om – în cazul de față, o femeie – aveau drepturi egale la viață. Făcuseră teste amănunțite pe maimuțe cu Shiva, pentru care acesta se dovedise întotdeauna mortal, privise toate aceste teste și suferise din pricina durerii acelor animale lipsite de cunoștință de sine, care sufereau la fel de real ca F4, deși în cazul maimuțelor administrarea de morfină nu fusese posibilă, lucru care îl supărase – cum să le induci durere unor animale nevinovate, cu care nu puteai vorbi, ca să le explici ce era cu ele? Deși la nivel global era ceva justificat – salvau milioane, miliarde de animale de prădătorul numit om – pentru el vederea animalelor care sufereau era o priveliște dureroasă, pentru că toți iubeau toate creaturile, mici sau mari, mai mult pe cele mici, nevinovate și neajutorate, mai mult decît pe ființele bipede. Probabil că nici lui F4 nu-i păsase de animale, deși nu o întrebase nimeni. De ce să încurci lucrurile? Se uită din nou în jos. F4 era deja afectată de drogul administrat. Spre deosebire de maimuțele experimentale, ea nu simțea durerea.

– Despre ce operațiune sub acoperire vorbești? întrebă ofițerul de serviciu pe linia telefonică sigură.

– Nu am idee, dar omul e serios, nu ți-l amintești? Colonel la *Innostrannoie Upralevnie*, poate vă amintiți de el, Divizia 4, Directoratul S.

– A, da, îl cunosc. A petrecut mult timp la Fensterwalde și Karlovy Vary. A fost trecut în rezervă, ca mulți alții. Ce face acum?

– Nu știu, dar ne-a oferit informațiile despre acest Clark în schimbul unor informații de la noi. Recomand să facem trocul, Vasili Borisovici.

– Clark ne este cunoscut. S-a întîlnit personal cu Serghei Nikolaevici, îi spuse ofițerul superior rezidentului. Este un agent de teren important, în special paramilitar, dar a fost și instructor la Academia CIA din Virginia. Se știe că este apropiat de Mary Patricia Foleyeva și de soțul ei. De asemenea, se știe că președintele american ține cont de părerea lui. Da, cred că ne interesează activitățile lui actuale.

Telefonul la care vorbeau era o versiune rusească a aparatului american STU-4, o tehnologie furată cu aproximativ trei ani în urmă de o echipă de la Directoratul T al Directoratului 1. Circuitele microintegrate dinăuntru, copiate migălos, încriptau semnalele de intrare și ieșire cu un sistem pe 128 de biți, a cărui cheie se schimba la fiecare oră și care se schimba și mai des dacă utilizatorii introduceau cheile de plastic personale în aparat. Sistemul STU sfidase eforturile rușilor de a-l sparge, chiar și atunci cînd se cunoștea perfect principiul funcționării lui interne. Se presupunea că americanii aveau aceleași probleme – de sute de ani, Rusia producea cei mai buni matematicieni din lume, iar cei mai buni dintre aceștia nu aduseseră nici măcar un model teoretic de spargere a sistemului de codificare.

Dar americanii aveau, prin aplicarea revoluționară a teoriei cuantice la securitatea comunicațiilor, un sistem de decriptare atît de complex, încît numai o mînă de oameni de la Directoratul Z al Agenției pentru Securitatea Națională îl înțelegeau. Dar nici aceștia nu erau obligați să priceapă. Aveau la dispoziție cele mai puternice supercomputere din lume, ca să facă munca brută. Acestea erau localizate la nivelul subteran al clădirii în stea a sediului ASN, o zonă în formă de donjon, al cărei tavan era susținut de traverse de oțel goale de forma literei I, pentru că fusese săpată special pentru acest scop. Mașina cea mai tare de acolo fusese construită de o companie care între timp dăduse faliment, era un superconector de la Thinking Machines Inc., din Cambridge, Massachusetts. Computerul, construit la comanda ASN, rămăsese nefolosit timp de șase ani, pentru că nimeni

nu născocise o metodă de programare eficientă, dar o dată cu apariţia teoriei cuantice în codificări totul se schimbase, iar monstrul ronţăia vesel datele, în vreme ce operatorii se întrebau pe cine ar putea găsi ca să producă generaţia următoare a acestei maşini complexe.

La Fort Meade erau primite tot felul de semnale din toată lumea, iar una dintre aceste surse includea şi serviciul similar al britanicilor din Cheltenham. Britanicii ştiau ce telefoane erau acelea de la Ambasada Rusă – nu schimbaseră numerele nici după dispariţia Uniunii Sovietice – iar acesta era chiar pe biroul rezidentului. Calitatea sunetului nu era destul de bună pentru a lua amprentele vocale, pentru că versiunea rusească a sistemului STU digitaliza semnalele mai puţin eficient ca cea americană, dar dacă spărgeai codificarea, vocile erau uşor de recunoscut. Semnalul decriptat era transmis altui computer, care traducea conversaţia din rusă în engleză cu un grad destul de bun de fidelitate. De vreme ce semnalul conţinea o convorbire dintre rezidentul din Londra şi Moscova, el era plasat în vîrful „teancului" electronic, iar îndată după aceea era spart, tradus şi imprimat la mai puţin de o jumătate de oră după începerea convorbirii. După asta, totul era transmis imediat la Cheltenham şi la Fort Meade, deviat către un ofiţer de transmisiuni a cărui misiune era să trimită înştiinţări tuturor celor interesaţi. În cazul de faţă, mesajul fu expediat direct directorului Agenţiei Centrale de Informaţii şi, pentru că în el era vorba despre identitatea unui agent de teren, directorului adjunct (operativ), pentru că toţi agenţii de teren lucrau sub oblăduirea lui. Mai precis, a ei. Directorul era o persoană mult mai ocupată decît adjunctul, dar nu avea importanţă, pentru că adjunctul era soţia directorului.

– Ed? se auzi glasul soţiei.

– Da, iubita mea, răspunse Foley.

– Cineva încearcă să-l identifice pe John Clark în Marea Britanie.

Ochii lui Ed Foley se deschiseră mari la auzul veştii.

– Adevărat? Cine?

– Şeful de staţie din Londra a vorbit cu ofiţerul de legătură de la Moscova şi noi l-am interceptat. Mesajul este la SOSIRI, pe biroul tău, Eddie.

– Mulţumesc.

Foley ridică vraful de hîrtii şi-l parcurse.

– L-am luat. Ia te uită, spuse el prin interfon, tipul care vrea informaţia e un anume Dimitri Arkadeevici Popov, fost colonel... la terorism! Credeam că pe ăştia i-au concediat... Da, a fost concediat.

– Da, Eddie, un tip implicat în terorism care se interesează de Rainbow Six. Nu ţi se pare interesant?

– Ba da. Îl anunţăm şi pe John?

– Pariez pe funduleţul tău roz şi dulce că a ajuns la el.

– Ai ceva despre Popov?

– L-am căutat pe computer. Nimic, răspunse doamna Foley. Încep un nou fişier cu numele ăsta. Poate că englezii ştiu mai multe. Vrei să îl întreb pe Basil?

– Stai să vedem ce obţinem noi mai întîi. Trimite-i, totuşi, imediat faxul lui John.

– Îl trimit de îndată ce obţin toate notele explicative, promise Mary Pat Foley. Nu uita, azi e meciul de hochei.

Washington Capitals se apropiau de turneul final, iar în seara aceea aveau un meci greu cu Flyers.

– Nu am uitat. Mai tîrziu, bombonica mea.

– Bill, spuse John în telefonul intern. Vrei să vii în biroul meu?

– Am şi pornit, John, răspunse cel chemat. Care e problema? întrebă el două minute mai tîrziu.

– Amice, ia uită-te aici, spuse Clark, înmînîndu-i patru foi cu transcrieri.

– Să fiu al naibii, spuse ofiţerul de informaţii după vreo două pagini. Popov, Dimitri Arkadeevici. Mie nu-mi spune nimic. Aha, nu-l au nici la Langley. Mă rog, nu poţi să-i ştii pe toţi. Sunăm la Century House?

– Cred că avem fişiere similare cu ale tale, dar nu strică să încercăm. Mi-e teamă că Ding avea dreptate. Pe cît pariem că e

chiar omul nostru? Cine e cel mai bun prieten al tău de la Serviciul de Securitate?

– Cyril Holt, răspunse pe loc Tawney. Director-adjunct. Îl cunosc pe Cyril din şcoală, de la rugby. Era cu un an mai mic. Extraordinar băiat!

Nu mai era nevoie să-i explice lui Clark că legăturile din şcoală jucau un rol esenţial în cultura britanică.

– Vrei să-l bagi în treaba asta?

– Ba bine că nu, John.

– Bun, atunci să-l sunăm. Dacă decidem să devenim cunoscuţi, vreau să fie decizia noastră, nu a unui nenorocit de rus.

– Îţi ştiu numele?

– Mai mult decît atît. M-am întîlnit cu şeful lor, Golovko. El e tipul care ne-a deschis calea, mie şi lui Ding, în Teheran, anul trecut. Bill, am avut cîteva acţiuni comune cu ei. Ştiu totul despre mine, cred că şi cît de lungă o am.

Tawney nu reacţionă. Obişnuia să-l asculte pe american cum vorbeşte. Uneori era de-a dreptul amuzant.

– Ştii, John, informaţia asta n-ar trebui să ne sperie prea tare.

– Bill, eşti în meseria asta de cînd sînt şi eu, poate chiar mai de mult. Dacă asta nu te face să ciuleşti urechile, du-te şi scoate-ţi dopurile!

Clark făcu o pauză de o clipă.

– Avem aici pe cineva care îmi ştie numele şi care le spune ruşilor că ştie ce fac la ora asta. Trebuie să ştie, omule. L-a ales pe rezidentul din Londra, nu pe cel din Caracas. E un tip care s-a ocupat de terorism, poate unul care ştie nume şi numere, iar noi am avut trei incidente de cînd am venit aici. Toată lumea a căzut de acord că e cam mult pentru un timp atît de scurt. Şi acum tipul ăsta ne pune sub microscop şi întreabă de mine. Bill, cred că ar trebui să fim măcar puţin speriaţi. Ce zici?

– Absolut corect, John. Îl sun pe Cyril.

Şi Tawney părăsi biroul.

– Paştele mă-sii! şuieră John după închiderea uşii.

Asta e problema cu operaţiunile finanţate la negru. Mai devreme sau mai tîrziu, vine un dobitoc şi dă de comutatorul luminii. Şi de obicei e cineva care nici măcar nu vrea să intre în

cameră. Cum dracu' s-a produs scurgerea de informații? Se uită în jos, la pupitru, cu fața întunecată și cu o expresie pe care cei care o cunoșteau o catalogau drept periculoasă.

– Să dea dracii! spuse directorul Murray în biroul lui de la sediul FBI.

– Da, Dan, e și părerea mea, spuse Ed Foley din biroul lui de la etajul șapte de la Langley. Cum dracu' o fi transpirat?

– Să mă ia naiba dacă știu, omule! Ai ceva despre acest Popov mai mult decît am eu?

– Pot să verific la Divizia Informații și la cea de Terorism, dar deja ți-am trimis tot ce știam. Englezii cum stau?

– Dacă John e cum îl știu eu, atunci deja e la telefon și vorbește cu „Cinci" și cu „Șase". Tipul lui de la informații e Bill Tawney, care e o comoară în orice serviciu. Îl cunoști?

– Îmi sună vag cunoscut, dar nu-l asociez cu nici o figură. Basil ce zice despre el?

– Zice că e unul dintre cei mai buni analiști ai lui și că a fost și om de teren de prima mînă pînă acum cîțiva ani. Are fler, continuă directorul CIA.

– Cît de serioasă e amenințarea?

– Deocamdată nu știu. Rușii îl cunosc binișor pe John de la Tokio si Teheran. Golovko îl știe personal; m-a sunat după Teheran, ca să mă felicite pentru misiunea îndeplinită de el și de Chavez. Cred că le-a plăcut, dar aici e vorba de afaceri, nu de o treabă personală.

– Am înțeles, Don Corleone. Ce vrei de la mine?

– Există o scurgere undeva. Nu am nici cea mai mică idee unde. Singurele discuții despre Rainbow pe care le-am avut au fost între persoane care au toate nivelurile de autorizare posibile și care știu să-și țină gura.

– Corect, spuse Murray.

Singurii oameni care erau în stare să divulge asemenea lucruri erau cei în care aveai încredere și care trecuseră prin niște verificări la sînge făcute de agenții speciali FBI. Numai o persoană de încredere și răsverificată putea să-și trădeze cu adevărat țara, iar, din nefericire, FBI-ul nu învățase cum să se uite în

mintea şi în inima oamenilor. Dar dacă era o scurgere întîmplătoare? Ai putea să interoghezi persoana care o comisese şi să capeţi răspunsul că pur şi simplu se întîmplase. Securitatea şi contraspionajul erau două dintre cele mai grele meserii din lume. *Slavă Domnului*, îşi zise el, *că există băieţii de la ASN, ca de obicei cel mai de încredere şi mai productiv serviciu de informaţii din ţară.*

– Bill, avem aproape permanent o echipă de doi oameni pe urmele lui Kirilenko. Tocmai l-au fotografiat la o halbă de bere cu un individ, la un local, aseară, îi spuse Cyril Holt colegului lui de la „Şase".

– S-ar putea să fie omul nostru, spuse Tawney.

– Foarte posibil. Trebuie să mă uit pe ce aţi interceptat. Vrei să sap mai departe?

– Da, şi cît mai repede posibil.

– Bine. Dă-mi două ore, bătrîne. Mai am pe birou cîteva dosare de rezolvat.

– Excelent.

Vestea cea bună era că ştiau că telefonul era sigur în două moduri. Sistemul de codificare STU-4 putea fi spart, dar numai cu ajutorul tehnologiei pe care o aveau americanii sau, cel puţin, aşa credeau. Mai mult, semnalele telefonice erau generate de computer. Iată un avantaj al faptului că reţeaua telefonică britanică era încă deţinută în esenţă de guvern şi computerele care controlau comutarea puteau să împiedice pe oricine să-şi dea seama că era interceptat, dacă nu exista o conexiune fizică chiar la punctul de origine sau de recepţie. Pentru acest tip de securitate, se bazau pe tehnicienii care verificau lunar liniile – asta, îşi reaminti Tawney, dacă nu cumva unul dintre ei lucra şi pentru alţii. Nu puteai să preîntîmpini chiar totul. Dacă prin întreruperea comunicaţiilor telefonice puteai să împiedici informarea unui potenţial inamic, exista şi reversul: guvernul putea să păţească exact la fel, întrerupîndu-i-se comunicaţiile, iar instituţia statului ajungînd la un blocaj imediat.

– Dă-i bătaie, zi ce ai de zis, îi spuse Clark lui Chavez.

– Mai încet, domnule C, nu ca atunci cînd am prezis cum o să se termine campionatul de base-ball. Era o chestie absolut evidentă.

– Poate că aşa e, Domingo, dar tu ai spus-o primul.

Chavez dădu din cap.

– Problema e, ce naiba ştim despre el? John, dacă-ţi cunoaşte numele, fie ştie deja unde eşti, fie poate afla foarte uşor, iar asta înseamnă că ne-a deconspirat. La dracu', tot ce-i trebuie e un amic la o companie telefonică şi după aia începe să ne urmărească. Probabil că are o fotografie de-a ta sau poate o descriere. Apoi te identifică şi nu te slăbeşte din ochi.

– Ar fi bine să avem norocul ăsta. Am ceva idee despre contrafilaj şi port peste tot cu mine un telefon de ăsta. Aş vrea să încerce asta cu mine. Te-aş trimite pe tine cu nişte băieţi să puneţi laba pe individ, să-l faceţi pachet şi să-l aduceţi aici, ca să avem o discuţie prietenească.

Aceasta îi smulse un zîmbet subalternului său. John Clark ştia cum să extragă informaţii de la oameni, deşi tehnicile lui de interogare nu semănau prea tare cu cele din regulamentele diverselor departamente de poliţie.

– De acord, John. Dar acum nu putem face mare lucru. Doar să căscăm bine ochii şi să aşteptăm ca cineva să vină cu nişte informaţii utile.

– În viaţa mea n-am fost o ţintă. Nu-mi place deloc.

– Te înţeleg, omule, dar trăim într-o lume imperfectă. Ce spune Bill Tawney?

– Se întîlneşte mai tîrziu cu un tip de la „Cinci".

– Da, ei sînt profesioniştii în treaba asta. Să-i lăsăm să-şi facă meseria, fu de părere Ding.

Ştia că aşa era şi că şi John cunoştea acest lucru, dar ştia şi că lui John nu-i plăcea acest adevăr. Şefului lui îi plăcea să facă totul cu mîna lui, nu să aştepte să lucreze alţii pentru el. Dacă domnul C avea vreo slăbiciune, asta era. Putea să fie foarte răbdător în timp ce lucra, dar nu şi cînd stătea să aştepte neputincios evoluţia situaţiei.

– Da, ştiu, veni răspunsul. Oamenii noştri cum stau?

– *Mano,* sîntem pe creasta valului, chiar cînd te laşi să aluneci în jos. Nu cred că există oameni cu un moral mai ridicat, John. Afacerea de la Worldpark i-a aprins pe toţi. Cred că,. dacă băieţii răi se aşază cum trebuie, putem cuceri lumea cu băieţii noştri.

– Deci la club erau priviţi cum trebuia...

– Normal, domnule C. N-au nici un coşmar pe tema asta, poate doar cu fetiţa aia. Nu a fost deloc plăcut s-o vezi, deşi murea oricum. Dar i-am dovedit pe nenorociţii ăia, iar *monsieur* Carlos e tot la mititica. Nu cred să-şi mai pună careva curu' la bătaie ca să i-l salveze pe al lui.

– Francezii îmi spun că el ştie de treaba asta.

Chavez se ridică în picioare.

– Bun. Trebuie să mă întorc la treabă. Mă ţii la curent, da?

– Sigur, Domingo, promise Rainbow Six.

– Şi ce ziceai că faci? întrebă instalatorul.

– Vînd articole pentru instalaţii, spuse Popov. Chei speciale şi alte asemenea. Furnizez la redistribuitori şi la detailişti.

– Adevărat?

– Chei olandeze, chei de ţevi Rigid, americane, cele mai bune din lume, cu garanţie pe viaţă. Dacă se rupe una, o înlocuim pe gratis, chiar după douăzeci de ani. Avem şi altele, dar Rigid e cel mai bun dintre produsele mele.

– Pe bune? Am auzit de ele, dar nu le-am folosit niciodată.

– Mecanismul de ajustare e ceva mai robust decît la cheile ajustabile englezeşti Stilson. În afară de asta, singurul avantaj este politica de înlocuire. Ştii, vînd cheile astea de... stai... paisprezece ani. Din cîteva mii vîndute, am înlocuit una singură.

– Hm! Eu am rupt una abia anul trecut, spuse instalatorul.

– E ceva deosebit să lucrezi într-o bază?

– Nu chiar. Instalaţiile tot alea sînt. Unele dintre instalaţiile pe care le îngrijesc sînt destul de vechi, cum ar fi răcitoarele cu apă. E al naibii de greu să obţii piese de schimb pentru nenorocirile alea, da' nu le trece prin cap să dea bani să pună altele noi. Nenorociţi de birocraţi guvernamentali! Dau mii de lire pe săptămînă pentru nenorocitele lor de gloanţe pentru mitraliere,

dar să cumpere răcitoare noi, pe care oamenii le folosesc în fiecare zi, nu. Cum să dea ei bani?

Şi omul rîse scîrbit şi sorbi din bere.

– Ce fel de oameni sînt?

– Băieţii de la SAS? Flăcăi unu' şi unu', foarte politicoşi. Nu ne fac nici o problemă, mie şi colegilor.

– Dar americanii? întrebă Popov. N-am cunoscut niciodată vreunul, dar am auzit că ei sînt cu treburile lor.

– Nici eu nu am prea avut parte de ei. Doar în ultima vreme au venit unii la bază, dar ăia doi sau trei la care am lucrat sînt exact ca flăcăii noştri – şi parcă ţi-am zis data trecută, au încercat să ne dea bacşiş! Nenorociţi de yankei! Dar, altfel, băieţi prietenoşi. Cei mai mulţi au copii, iar copiii sînt ca lumea. Acum învaţă să joace fotbal adevărat. Unii. Şi ce ziceai că faci pe aici?

– Mă întîlnesc cu meseriaşii locali, ca să văd dacă le pot vinde unelte de tipul meu, ca şi cu distribuitorii locali.

– Lee şi Dopkin? întrebă instalatorul, dînd din cap. Erau nişte jigodii amîndoi, n-o să reuşeşti mare lucru. Tare mi-e teamă că cel mai bine o să fie tot cu magazinele mici, nu cu ei.

– Dar atelierul dumitale? Aş putea să-ţi vînd nişte scule.

– Nu mi-au dat un buget prea mare... Dar o să mă uit la cheile tale.

– Cînd pot să vin?

– Amice, securitatea de aici e foarte strictă. Mă îndoiesc că o să mă lase să te bag în bază... Dar cred că te pot aduce... Să zicem, mîine după-amiază.

– Mi-ar plăcea. Cînd?

– Mîine după-amiază? Păi, vin să te iau de aici.

– Bine, spuse Popov. Tare mi-ar plăcea!

– Excelent. Avem voie să venim aici să luăm prînzul şi atunci vin să te iau.

– Am să fiu aici la prînz, promise Popov. Îmi aduc şi sculele.

Cyril Holt era trecut de cincizeci de ani şi avea acea privire obosită a unui funcţionar civil britanic important. Bine îmbrăcat într-un costum excelent croit şi cu o cravată scumpă – Clark ştia că pe aici hainele erau impecabile şi nu tocmai ieftine –, dădu

mîna cu toţi cei prezenţi şi se aşeză în scaunul rezervat lui din biroul lui John.

– Deci, spuse Holt, înţeleg că avem o problemă.

– Ai citit transcrierea convorbirii interceptate?

– Da, dădu Holt din cap. Bună treabă fac oamenii voştri de la ASN.

Nu fu nevoie să adauge că treabă bună făcuseră şi oamenii lui, care reuşiseră să identifice linia folosită de rezident.

– Spune-mi ce ştii despre Kirilenko, spuse Clark.

– E un tip competent. Are un personal constînd din unsprezece ofiţeri de teren şi probabil şi alţii, pentru ridicări, curăţenie etc. Aceştia sînt cu toţii „legali", au acoperire diplomatică. Evident, are şi ilegali, care-i dau raportul. Cunoaştem doi dintre ei, ambii oameni de afaceri, care chiar fac afaceri, pe lîngă spionaj. Lucrăm de destul de multă vreme la dosarul lui. În orice caz, Vania e un tip competent, capabil. Are acoperire, e secretar trei la ambasadă, îşi îndeplineşte îndatoririle diplomatice ca un diplomat autentic şi cei cu care intră în contact îl simpatizează. E inteligent, comunicativ – amicul ideal cu care să bei o bere. Apropo, bea mai multă bere decît votcă, în mod ciudat. Se pare că-i place aici, în Londra. Căsătorit, doi copii, nu are vicii de care să avem cunoştinţă. Soţia lui nu munceşte, dar nu am remarcat nici o activitate subterană la ea. Din cîte am reuşit să ne dăm seama, e o gospodină clasică. Şi ea este foarte apreciată în mediile diplomatice.

Holt trecu mai departe fotografiile celor doi.

– Acum, continuă el, chiar ieri prietenul nostru a avut o discuţie amicală la o halbă de bere, în cîrciuma lui favorită. E la cîteva străzi de ambasada aflată în Kensington, aproape de palat – ambasada datează din vremea ţarilor, ca şi cea pe care o au la Washington – iar cîrciuma e destul de selectă. Iată fotografia prelucrată a individului cu care a băut!

Încă o fotografie făcu turul biroului.

Clark şi Tawney văzură o figură cît se poate de comună. Omul avea păr castaniu, ochi căprui şi trăsături regulate şi nu-ţi atrăgea atenţia nici cît o conservă aruncată într-un şanţ. În fotografie, purta haină şi cravată. Nici măcar expresia feţei nu spunea nimic. Puteau foarte bine să discute despre fotbal sau

despre cum să omoare pe cineva pe care amîndoi îl urau, n-aveai cum să știi.

– Bănuiesc că nu are un loc preferat, spuse Tawney.

– Nu. De obicei, stă la bar, uneori într-o rezervă și rareori de două ori la rînd în același loc. Ne-am gîndit și noi să-i plasăm un microfon, le spuse Holt, dar este dificil din punct de vedere tehnic. Ar trebui să știe cîrciumarul, ceea ce nu mi se pare indicat. Apropo, vorbește o engleză superbă. Se pare că patronul îl crede de pe undeva din nordul Angliei.

– Știe că îl urmărim? întrebă Tawney, luîndu-i vorba din gură lui Clark.

– Greu de spus, clătină din cap Holt. Dar credem că nu. Echipele de supraveghere se schimbă și sînt compuse din cei mai buni oameni ai mei. Băieții au devenit clienți obișnuiți ai localului, chiar și cînd omul nu e acolo, pentru cazul că lasă vreun om de-al lui, ca măsură de contrafilaj. Clădirile din zonă ne permit să-l urmărim destul de ușor cu camera. Am remarcat cîteva posibile întîlniri tangențiale, le cunoașteți amîndoi. Dar pe un trotuar aglomerat, poți să dai mereu peste careva, ceea ce nu înseamnă că ai avut o întîlnire tangențială. De aceea, îi obișnuim pe ofițerii de teren cu asemenea tehnici. Mai ales cînd străzile sînt aglomerate, poți să pui o duzină de camere pe subiect, fără să-și dea seama.

Clark și Tawney dădură din cap. Probabil că aceste întîlniri tangențiale sau periate, erau vechi de cînd spionajul. Mergi pe stradă și te prefaci că te lovești de cineva, iar, între timp, ți se livrează ceva, fie în mînă, fie în buzunar, iar cu un exercițiu minim nici naiba nu-și dă seama, chiar dacă e foarte atent. Ca să reușească, numai una dintre părți trebuia să poarte ceva distinctiv, cum ar fi o garoafă roșie la butonieră, o culoare deosebită a cravatei, un ziar purtat într-un anume fel, ochelari de soare sau orice alt semn distinctiv, cunoscut doar participanților la minioperațiune. Era cel mai simplu exemplu de acțiune de teren, cea mai ușoară și, de aceea, era blestemul agenților de contraspionaj.

Dar dacă îi strecurase vreodată ceva acestui Popov, aveau fotografia lui. Nu avea nici o garanție că individul cu care băuse

ieri era cel căutat. Poate că şi Kirilenko era suficient de deştept ca să se ducă la cîrciumă cu cineva, doar ca să-i irite pe cei de la „Cinci", dîndu-le o altă persoană, bine aleasă, pe care s-o bage în faţă şi care trebuia şi ea verificată. Iar asta cerea personal calificat şi timp, iar Serviciul de Securitate nu dispunea nici de unul, nici de celălalt. Spionajul şi contraspionajul rămîneau cel mai bun joc, iar uneori nici protagoniştii înşişi nu ştiau care era scorul.

– Şi-atunci vei amplifica supravegherea lui Kirilenko? întrebă Bill Tawney.

– Da, dădu Holt din cap. Dar să nu uiţi că luptăm împotriva unui jucător extrem de versat. Nu există nici o garanţie.

– Ştiu asta, domnule Holt. Am fost şi eu „pe teren", iar Directoratul Principal 2 nu a pus niciodată mîna pe mine, îi spuse Clark vizitatorului de la Serviciul de Securitate. Ai ceva despre domnul Popov?

O clătinare din cap.

– Numele nu apare în dosarele noastre. Dar este posibil să îl avem sub un alt nume. Poate că a avut vreun contact cu prietenii noştri de la PIRA, ceea ce mi se pare foarte plauzibil, dacă e specialist în terorism. Au existat multe asemenea contacte. Avem informatori în PIRA şi mă gîndesc să le arăt fotografia unora dintre ei. Dar e ceva ce trebuie făcut cu mare grijă. Mulţi din aceşti informatori sînt agenţi dubli. Nu uitaţi că şi prietenii noştri irlandezi au servicii de contrainformaţii.

– N-am lucrat niciodată direct împotriva lor, spuse John. Cît de buni sînt?

– Al naibii de buni, îl asigură Holt, însoţit de o încuviinţare din partea lui Bill Tawney. Erau foarte dedicaţi cauzei şi organizaţi superb, dar acum organizaţia se fragmentează. Evident, unii dintre ei nu vor să se instaureze pacea. Bunul nostru prieten Gerry Adams e de profesie cîrciumar şi, dacă se termină tulburările, iar el nu e ales într-un înalt post de stat, aşa cum e evident că speră, atunci revenirea la meserie o să fie o diminuare puternică a prestigiului său actual. Dar majoritatea pare să dorească terminarea operaţiunilor; ei vor să se declare victorioşi şi să-i dea păcii o şansă. Asta ne-a ajutat întrucîtva la recrutarea de informatori, dar există elemente ale PIRA care sînt mai

angajat-militante acum decît erau în urmă cu zece ani. Ei sînt principala cauză de îngrijorare, spuse Holt.

– Aceeaşi poveste ca în Valea Bekaa, fu de acord Clark. Ce se întîmpla cînd venea Satana la Iisus? Unii nu voiau să înceteze niciodată lupta împotriva păcatului şi. dacă asta însemna comiterea de alte păcate, ei bine, ăsta era preţul luptei!

– Pur şi simplu nu vor să înceteze.

– Asta e problema. Nu mai e nevoie să spun că una dintre principalele lor ţinte sînt băieţii de aici, de la SAS, pe care PIRA nu-i iubeşte deloc.

Nu era o noutate. Comandourile venite de la Serviciul Aerian Special Britanic fuseseră de multe ori pe teren ca să-i ... sorteze pe membrii IRA care comiseseră cele două greşeli capitale: încălcarea legii şi faptul că se lăsaseră recunoscuţi. John se gîndi că era o greşeală să foloseşti soldaţi în ceea ce era, în esenţă, treaba poliţiei. Dar apoi fu nevoit să recunoască faptul că şi Rainbow avea aceeaşi misiune. Numai că SAS făcuse lucruri care, într-un anumit context, puteau fi numite crime cu premeditare. Oricît ar fi semănat cu America, Marea Britanie era o ţară diferită, cu legi şi reguli diferite în anumite domenii. Aşa că securitatea era foarte strictă la Hereford, pentru că, într-o bună zi, te puteai trezi cu zece flăcăi cu arme Kalaşnikov şi bine motivaţi, iar oamenii lui, ca mulţi dintre soldaţii SAS rezidenţi aici, aveau familii. Cît despre terorişti, ei nu nu respectau întotdeauna drepturile noncombatanţilor, nu? De fapt, nu le respectau niciodată.

Decizia fu luată cu o iuţeală neaşteptată în Piaţa Djerjinski, numărul 2; un curier era deja pe drum. Kirilenko fu foarte surprins să primească mesajul codificat. Curierul zbură cu Aeroflotul pînă la Heathrow, cu o valiză diplomatică inviolabilă atîta vreme cît curierul o purta asupra lui; se ştia că ţările furau din documentele, care adeseori erau necodificate, dar curierii ştiau asta, jucau după un set strict de reguli şi nu se despărţeau o clipă de valize. Astfel, ei îşi fluturau paşaportul diplomatic pe sub nasul vameşilor şi ieşeau din aeroport, unde îi aşteptau întotdeauna maşinile, purtînd, de obicei, nişte sacoşe de pînză care

conţineau frecvent secrete inestimabile, chiar pe sub ochii unora care şi-ar fi vîndut şi copiii ca să poată arunca o privire.

Aşa se întîmplă şi în acest caz. Curierul sosi cu zborul de seară de pe Aeroportul Internaţional Şeremetievo şi sări într-o maşină condusă de un angajat al ambasadei. De acolo urmă un fleac de patruzeci de minute prin traficul aglomerat, pînă în Kensington, iar apoi în biroul lui Kirilenko. Plicul cerat era sigilat, ca nu cumva să fie deschis pe drum. Rezidentul îi mulţumi curierului pentru plic şi cele două pachete şi se puse pe lucru. Era destul de tîrziu şi era obligat să renunţe la obişnuita halbă cu bere amară, ceea ce îl cam supăra. Îi plăcea sincer atmosfera din cîrciuma lui favorită. În Moscova nu exista aşa ceva. Şi nici în celelalte ţări în care fusese trimis. Deci, în mîinile lui se afla acum dosarul complet al lui Clark, John T., ofiţer superior şi om de teren al CIA. Dosarul conţinea douăzeci de pagini scrise la un rînd, plus trei fotografii. Citi pe îndelete informaţiile. Era impresionant. Conform hîrtiilor, în prima şi ultima întîlnire cu preşedintele Golovko, el recunoscuse că le trecuse frontiera pe soţia şi fiica fostului director al KGB Gherasimov, folosindu-se de un... submarin! Deci, povestea citită de el în presa occidentală fusese adevărată. Parcă ar fi citit un rezumat de scenariu de la Hollywood. Apoi acţionase în România, în preajma căderii lui Nicolae Ceauşescu, cooperase cu secţia din Tokio la salvarea primului-ministru japonez şi, din nou cu sprijin rusesc, participase la eliminarea lui Mamoud Haji Daryaei. „Se crede că este ascultat de preşedintele Statelor Unite", spunea pagina de analiză. Foarte plauzibil, îşi zise Kirilenko. Serghei Nicolaevici Golovko adăugase la dosar şi propria lui părere. Ca ofiţer de teren extrem de competent, care gîndea independent, fiind cunoscut pentru iniţiativele proprii în cadrul operaţiunilor, se credea că nu a greşit niciodată... Ca ofiţer de antrenament la Academia CIA din Yorktown, Virginia, se spunea că îi antrenase şi pe Edward şi Patricia Foley, directorul şi respectiv directorul-adjunct pentru operaţiuni al CIA. *Iată un ofiţer formidabil,* îşi zise Kirilenko. Îl impresionase pînă şi pe Golovko, ceea ce puţini ruşi reuşiseră s-o facă.

Deci, acesta se afla undeva în Anglia, într-o operaţiune sub acoperire, iar agenţia-mamă voia să ştie ce face, pentru că era greu să ţii urma acestor oameni. Rezidentul scoase bucata de hîrtie din portvizit. Părea să fie un număr de telefon celular. Avusese şi el cîteva asemenea aparate prin sertare, toate „clonate" pe conturi deja existente, pentru că aşa îi ţinea în priză pe cei de la transmisiuni, ambasada nu dădea un ban şi era foarte sigur. Să intri într-un cont de telefon celular nu era uşor, dar dacă spărgeai codurile de intrare, nu mai aveai decît un semnal suplimentar într-un oraş plin de aşa ceva.

Dimitri Arkadeevici făcuse acelaşi lucru. În orice oraş din lume se aflau oameni care „clonau" telefoane şi le vindeau ilegal pe stradă. Londra nu făcea excepţie.

– Da, răspunse o voce de la distanţă.

– Dimitri, aici Vanea.

– Da?

– Am pachetul pe care l-ai cerut. Îţi cer plata în termenii asupra cărora am convenit.

– Se va face, promise Popov. Unde putem efectua schimbul?

Asta era simplu. Kirilenko propuse data, locul şi modalitatea.

– De acord.

Convorbirea se încheie după doar şaptezeci de secunde. O fi fost Popov scos la pensie, dar nu uitase disciplina comunicaţiilor.

20

CONTACTE

Ştia că era bolnavă. Mary Bannister nu ştia *cît* de bolnavă era, dar îşi dădea seama că nu se simţea bine. Deşi drogată, ştia că e ceva grav. Nu mai fusese în viaţa ei în spital, cu excepţia secţiei de urgenţă a unui spital provincial, atunci cînd avusese o gleznă umflată, iar tatăl ei se temuse să nu fie cumva ruptă, dar acum se afla într-un pat de spital, cu un suport de perfuzii intravenoase lîngă ea şi cu un furtun transparent de plastic înfipt în braţ, a cărui simplă vedere îi dădea fiori, în ciuda drogurilor care-i invadaseră corpul. Se întrebă ce îi administrau. Doctorul Killgore îi spusese că erau lichide care să o ajute să evite deshidratarea, parcă. Îşi scutură capul, să-şi amintească. De ce să nu afle, la urma urmei? Îşi smuci cu putere picioarele şi se ridică, tremurînd ameţită, apoi se apleca să se uite la obiectele care atîrnau de suport. Nu prea reuşea să-şi focalizeze privirea şi se apleca şi mai mult, descoperind că marcajele de pe benzile indicatoare erau codificate, aşa că nu-şi dădea seama ce spuneau. Subiectul F4 se ridică iar în picioare şi încercă să se încrunte, dar nu reuşi. Se uită în jur, în camera de tratamente. În capătul îndepărtat a ceea ce părea să fie o încăpere cu ziduri de cărămidă se afla încă un pat, neocupat. Mai era un televizor, care era oprit, aflat lîngă peretele mai îndepărtat. Podeaua era de gresie şi o

simţea rece cu picioarele ei desculţe. Uşa era de lemn, dar nu avea clanţă, ci un zăvor şi atît. Era o uşă standard de spital, dar ea nu ştia asta. Nici un telefon nu era la vedere. Dar spitalele trebuia să aibă telefoane în cameră, nu? Chiar era într-un spital? Arăta ca un spital şi *părea* să fie un spital, dar ştia că creierul ei funcţiona mult mai lent ca de obicei, deşi nu ştia cum de-şi dădea seama. Era de parcă ar fi băut prea mult; pe lîngă că se simţea rău, se simţea şi vulnerabilă şi incapabilă să se concentreze. Trebuia să facă ceva, deşi nu ştia precis ce. Rămase scurt timp acolo, în picioare, ca să se gîndească la asta, apoi luă cu mîna dreaptă suportul şi o porni spre uşă. Din fericire, sistemul de control electronic de pe suport mergea cu baterii şi nu fusese cuplat la priză, iar suportul mergea cu uşurinţă pe roţile de cauciuc.

Constată că uşa nu era încuiată. O împinse, scoase capul şi se uită pe coridor. Gol. Ieşi, trăgînd încă după ea suportul de perfuzii. Nu văzu la capătul coridorului obişnuita cameră a surorilor medicale, dar nu i se păru foarte ciudat. Subiectul F4 coti spre dreapta, împingînd acum suportul de perfuzii şi neştiind nici ea ce căuta. Reuşi să se încrunte şi încercă alte uşi, dar în spatele tuturor se aflau camere întunecate, cele mai multe mirosind a dezinfectant. Aşa ajunse la capătul noului culoar. Camera se numea T-9 şi în spatele uşii găsi ceva diferit. Nu erau paturi, ci un birou cu un computer cu monitorul pornit, ceea ce însemna că şi calculatorul mergea. Se apropie şi se aplecă spre el. Era un calculator IBM-PC, la care ştia să lucreze. Avea chiar şi un modem, văzu ea. Ei bine, ce putea face...?

După alte cîteva minute, se decise. Ar fi putut să-i trimită un mesaj tatălui ei.

Aflat la o distanţă de cincisprezece metri şi un etaj, Ben Farmer îşi mai turnă o cană de cafea şi se aşeză în scaunul lui rotativ, după ce se întoarse de la closet. Ridică exemplarul din Bio-Watch pe care-l citea. Era 3.00 noaptea şi totul era tăcut în acest capăt al clădirii.

TATI, NU ŞTIU SIGUR UNDE MĂ AFLU. MI-AU ZIS CĂ AM SEMNAT UN FORMULAR ÎN CARE M-AM

ÎNSCRIS LA TESTE MEDICALE, PENTRU UN MEDICAMENT NOU SAU AŞA CEVA, DAR ACUM MĂ SIMT MIZERABIL ŞI NU ŞTIU DE CE. AM UN APARAT MEDICAL ÎNFIPT ÎN MÎNĂ, MĂ SIMT RĂU ŞI...

Farmer termină de citit articolul despre încălzirea globală şi se apucă să verifice monitoarele. Computerul trecu în revistă camerele în funcţiune, prezentînd bolnavi întinşi în pat...

...cu o excepţie. *Ia stai*, îşi zise el, aşteptînd să vină din nou rîndul acelei camere. Avu nevoie de un minut pentru asta. La dracu', lipsea T-4. Asta era fata, Subiectul F4, Mary nu ştiu cum. La dracu', unde putea să se ducă? Activă controlul direct şi trecu la verificarea coridoarelor. Nici acolo nu era nimeni. Nimeni nu încercase să treacă de uşi ca să pătrundă în restul complexului. Uşile erau şi încuiate şi cu alarma montată. Unde naiba erau şi doctorii ăştia? De gardă era o femeie, Leni nu-ştiu-cum, pe care nimeni n-o plăcea, pentru că era arogantă şi respingătoare. Era clar că nici lui Killgore nu-i plăcea de ea, pentru că îi dădea mereu gărzi de noapte. Da, se numea Palachek. Farmer se întrebă în treacăt de ce naţie o fi şi numele ăsta şi ridică microfonul sistemului de anunţare.

– Doamnă doctor Palachek, doamnă doctor Palachek, vă rog să chemaţi paza, spuse el în sistemul de difuzoare.

După trei minute, sună telefonul.

– Aici doctoriţa Palachek. Ce s-a întîmplat?

– Subiectul F4 a pornit la plimbare. Nu pot să o găsesc cu camerele de supraveghere.

– Am venit. Cheamă-l pe doctorul Killgore.

– Da, doamnă doctor.

Farmer formă numărul din memorie.

– Da, se auzi glasul familiar.

– Domnule, sînt Ben Farmer. F4 a dispărut din cameră. O căutăm.

– Bine, sună-mă cînd o găsiţi!

Şi convorbirea se încheie. Killgore nu era deloc emoţionat de eveniment. Puteai să mergi puţin, dar în nici un caz nu aveai cum să părăseşti clădirea fără să te vadă cineva.

La Londra era încă oră de vîrf. Ivan Petrovici Kirilenko avea un apartament în apropierea ambasadei, ceea ce îi permitea să meargă pe jos la lucru. Trotuarele erau înţesate de oameni care se deplasau rapid spre slujbă; britanicii sînt oameni politicoşi, dar londonezii au tendinţa de a goni mereu. Ajunse la colţul convenit exact la 8.20 dimineaţa. Ţinea în mîna stîngă un număr din ediţia matinală a ziarului conservator *Daily Telegraph*. Se opri şi aşteptă schimbarea semaforului.

Făcură schimbul ca nişte profesionişti, fără a se rosti vreun cuvînt, ci doar printr-o bătaie pe umăr, ca el să fie anunţat să slăbească strînsoarea, iar *Daily Telegraph* să poată trece dintr-o mînă în alta. Schimbul avu loc sub nivelul şoldului, fiind astfel ferit de privirea firească a celor din jur şi destul de jos ca să fie ascuns de mulţime, dacă ar fi vrut cineva să-i fotografieze de pe un acoperiş care domina intersecţia. Rezidentul nu-şi putu reprima un zîmbet. Lucrul de teren îi plăcuse dintotdeauna. În ciuda înaltului rang de acum, se bucura de măruntişurile cotidiene ale spionajului doar ca să-şi demonstreze că încă o putea face la fel de bine ca tinerii care lucrau sub conducerea lui. După cîteva secunde, semaforul se schimbă, iar un bărbat într-o haină maronie se îndepărta de el, ţinînd în faţă ziarul lui de dimineaţă. Mai avea două cvartale pînă la ambasadă. Trecu de poarta de fier, intră în clădire, fu lăsat să treacă de cei de la serviciul de securitate şi ajunse la biroul lui de la etaj. Acolo îşi atîrnă haina în cuierul bătut în uşă, se aşeză şi deschise ziarul primit în schimb.

Deci Dimitri Arkadeevici se ţinuse de cuvînt. Erau acolo două foi de hîrtie neliniată, pline cu un scris de mînă mărunt. Ofiţerul de teren al CIA John Clark se afla acum în Hereford, Anglia, şi era comandantul noului grup antiterorist internaţional numit Rainbow, compus din zece pînă la douăzeci de oameni selecţionaţi din armatele britanică, din cea americană şi probabil că şi din armatele altor ţări. Era o operaţiune complet neoficială,

cunoscută doar unui număr redus de oameni sus-puşi. Soţia lui era soră medicală şi lucra la un spital public local. Echipa lui era bine văzută de civilii localnici angajaţi la baza SAS. Rainbow avusese trei misiuni la Berna, Viena şi la Worldpark. În fiecare caz rezolvase cazurile provocate de terorişti – aici Kirilenko remarcă faptul că Popov evitase să folosească termenul anterior de „elemente progresiste" – rapid, eficient şi sub acoperirea forţelor locale de poliţie. Echipa Rainbow avea acces la echipament american, care fusese folosit în Spania, după cum se putea vedea clar în prezentarea TV. El recomanda ca ambasada să obţină această prezentare TV. Deşi probabil că cel mai bun pentru asta ar fi fost ataşatul militar, se gîndi Popov.

Pe scurt, un raport informativ scurt, concis, îşi zise rezidentul. Şi un tîrg cinstit, care merita informaţiile furnizate la colţ de stradă.

– Ai văzut ceva în dimineaţa asta ? îl întrebă Cyril Holt pe şeful grupului de supraveghere.

– Nu, răspunse colegul lui de la „Cinci". Purta ziarul obişnuit, în aceeaşi mînă. Ar fi putut avea loc un schimb, dar dacă a fost, nu l-am văzut. Nu uitaţi, domnule, că avem a face cu un profesionist, îi spuse şeful secţiei de supraveghere directorului-adjunct al Serviciului de Securitate.

Popov se afla în trenul care îl ducea înapoi la Hereford, cu pălăria cu boruri largi aşezată în poală şi părea să citească ziarul, dar, de fapt, frunzărea fotocopiile paginilor bătute la un rînd şi trimise de la Moscova. Kirilenko îşi respecta reputaţia, văzu cu plăcere Dimitri Arkadievici. Aşa cum şi trebuia să fie un bun rezident. Deci iată-l singur în primul vagon de clasa I al trenului *intercity* care ieşea din gara Paddington, aflînd tot mai multe lucruri despre acest individ numit John Clark şi fiind impresionat de ceea ce vedea... Fosta lui agenţie din Moscova îi acordase omului atenţia cuvenită. Erau acolo trei fotografii, una dintre ele destul de bună. Părea să fi fost făcută chiar în biroul şefului agenţiei, la Moscova. Chiar îşi dăduseră osteneala să se intereseze şi de familia lui. Două fiice, una încă la colegiu, în America,

una medic, căsătorită cu Domingo Chavez – un alt agent de teren al CIA! Popov văzu că acesta avea în jur de treizeci și cinci de ani. Acest Domingo Estebanovici îl vizitase pe Golovko și era clar că era partenerul ofițerului mai în vîrstă. Ambii erau ofițeri paramilitari... Oare Chavez nu se află și el în Anglia? Soția era medic... Așadar, ușor de verificat. Clark și partenerul lui mai tînăr erau descriși oficial ca fiind ofițeri de teren formidabili, experimentați; ambii vorbeau limba rusă literară – probabil că absolviseră școala militară de limbi străine de la Monterey, California. Raportul continua: Chavez absolvise și își luase masteratul în Relații Internaționale la Universitatea George Mason, de lîngă Washington, fără îndoială, trimis acolo de CIA. Deci, nici el și nici Clark nu erau doar niște tipi tari. Ambii primiseră și o instrucție serioasă. Iar tînărul era căsătorit cu o doctoriță.

Trecu la operațiunile lor de teren cunoscute și confirmate. *Nicevo!* nu se putu abține Popov. Două dintre ele, impresionante, fuseseră efectuate cu sprijin rusesc, plus scoaterea din țară a nevestei și a fetei lui Gherasimov, acum zece ani, plus cîteva altele bănuite, dar neconfirmate... „Formidabili" era cuvîntul corect pentru amîndoi. El însuși ofițer de informații de teren peste douăzeci de ani, nu putea fi impresionat cu una, cu două. Clark trebuia să fie un fel de star la Langley, iar Chavez era evident protejatul lui, urmîndu-l pe creasta valului, călcînd pe urmele... socrului lui... Hopa... Iată ceva interesant...

O descoperiră la 3.40, cînd încă bătea la tastatura computerului, încet și cu greșeli. Ben Farmer deschise ușa și văzu mai întîi suportul de perfuzii și abia apoi spatele halatului de spital.

– A, bună, spuse nu fără bunătate paznicul de spital. Ne plimbam puțin, da?

– Voiam să-i spun lui tati unde sînt, răspunse Mary Bannister.

– Chiar așa? Prin *e-mail*?

– Exact, răspunse ea fericită.

– Ce-ai zice să ne întoarcem acum în camera noastră?

– Cred că ar fi bine, veni răspunsul obosit.

Farmer o ajută să se ridice pe picioare şi o conduse pe coridor cu blîndeţe, ţinînd-o de mijloc. Drumul era scurt. Deschise uşa de la Sala de Tratament 4, o urcă în pat şi o acoperi cu pătura. Micşoră lumina înainte de plecare şi ieşi. O găsi pe doctoriţa Palachek pe coridor.

– Madam doctor, s-ar putea să avem o problemă.

Lui Lani Palachek nu-i plăcea familiarul „madam doctor“, dar în clipa aceea nu avea chef să facă scandal.

– Şi care ar fi problema?

– Am descoperit-o la computerul din T-9. Mi-a spus că îi trimite tatălui ei o scrisoare prin poşta electronică.

– Ce ?!

Farmer văzu cum ochii doctoriţei ies din cap.

– Asta mi-a spus.

La dracu', îşi zise în gînd doctoriţa.

– Ce ştie?

– Probabil că nu prea multe. Nici unul dintre ei nu ştie unde se află.

Şi nici dacă se uitau pe fereastră nu ar fi aflat mare lucru. Peisajul era compus doar din dealuri împădurite, fără măcar o parcare, în care să vezi nişte numere de înmatriculare. Această parte a operaţiunii fusese foarte atent gîndită.

– Există vreo cale să recuperăm scrisoarea trimisă?

– Dacă avem parola ei şi *server*-ul la care s-a conectat, se poate, răspunse Farmer.

Era priceput la calculatoare, ca mai toţi cei din companie.

– Pot să încerc cînd ne trezim... Să zicem 4.00?

– Există vreo cale să oprim trimiterea?

Farmer clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Puţine servicii lucrează aşa. Aici nu avem *software* AOL[1], ci doar o Eudora[1]. Dacă execuţi comanda

---

[1] America On Line, principalul furnizor de servicii Internet în Statele Unite (n.tr.).

[2] Program-client de *e-mail* de largă răspîndire, produs de Qualcomm Incorporated (n.tr.).

immediate-send, madam doctor, scrisoarea a plecat şi a ajuns pe Internet, iar de acolo, adio.

– Killgore o să fie supărat rău.

– Da, doamnă, aşa e, spuse fostul puşcaş marin. Poate că trebuie să punem parole pe toate calculatoarele.

Nu adăugă că plecase puţin din faţa monitoarelor şi că era vina lui în întregime. La urma urmei, nu fusese instruit în direcţia asta. De ce nu închideau camerele în care nu voiau să lase pe nimeni? Şi de ce dracu' nu i-au încuiat pe subiecţi în camerele lor? Beţivii dinainte încurajaseră treaba asta, pentru că nici unul din ei nu ştia să folosească un computer şi nimănui nu-i trecuse prin cap că unii din actualul grup de animale experimentale ar putea să ştie. Oricum, văzuse şi greşeli mai mari la viaţa lui. Partea bună era că nu aveau cum să anunţe unde sînt şi nici habar cum se numea clădirea în care se afla. Fără aceste informaţii, ce putea F4 să transmită? Nimic de folos, de asta Farmer era foarte sigur. Dar doctoriţa avea dreptate asupra unui lucru, iar Farmer ştia asta. Doctorul John Killgore avea să fie negru de supărare.

Prînzul englezului, aşa-zisul „prînz al plugarului". era sfînt. Pîine, salată, roşii mititele, *chutney* şi ceva carne – în cazul de faţă, curcan – plus, evident, o bere. Popov descoperi că îi plăcea această primă călătorie în Marea Britanie. Îi trebuise ceva timp ca să scape de cravată şi să se schimbe în nişte haine mai puţin bătătoare la ochi, ca să semene cu un autentic om al muncii.

– Salutare, spuse instalatorul, aşezîndu-se.

Se numea Edward Miles. Era un bărbat înalt, bine legat, cu braţele pline de tatuaje – o modă printre britanici, mai ales printre cei în uniformă, din cîte ştia Popov.

– Văd c-ai început fără mine.

– Cum a fost dimineaţa asta?

– Nimic neobişnuit. Am reparat cazanul la casa unuia, un franţuz, e din echipa asta nouă. Nevastă-sa e trăsnet, raportă Miles. Pe el nu l-am văzut, doar poza. Se pare că e sergent în armata franceză.

– Pe bune ? întrebă Popov, muşcînd cu poftă din sandvişul lui.

– Da. Trebuia să mă întorc după-amiaza asta să termin treaba. Mai am de reparat răcitorul ăla de apă de la sediu. Au mai bine de cincizeci de ani. Trebuie să iau partea care lipseşte şi s-o repar. Imposibil să mai găseşti piese de schimb. Producătorul a ieşit din afaceri acum o grămadă de ani.

Miles începu să-şi mănînce prînzul, tăind expert diversele ingrediente şi apoi aranjîndu-le pe pîinea proaspăt tăiată.

– Instituţiile guvernamentale sînt toate la fel, îi spuse Popov.

– Aşa e, fu de acord Miles. Şi ajutorul meu m-a sunat că e bolnav. Bolnav pe dracu'! Şi-o fi găsit vreo păsărică, că nu se mai satură.

– Poate că uneltele mele or să te ajute, se oferi Popov.

Continuară discuţia pe teme sportive pînă la terminarea prînzului, iar apoi se ridicară amîndoi şi o porniră spre camioneta lui Miles, una albastră şi cu însemne guvernamentale. Rusul îşi aruncă în spate colecţia de unelte. Instalatorul porni motorul şi se îndreptă spre poarta principală a bazei de la Hereford. Agentul de securitate de la poartă le făcu semn să intre, fără să se uite cu atenţie.

– Ţi-am zis eu, trebuie să cunoşti pe cine trebuie ca să intri, rîse Miles de înfrîngerea dispozitivului de securitate care, scria pe un panou, era de tip 1, adică cel mai strict.

– Bănuiesc că flăcăii de la IRA s-au mai potolit niţel şi nu le vine să intre aici, la flăcăii ăştia. Nu s-ar băga singuri în bîrlogul ursului. Ar fi o mare greşeală!

– Cred că aşa e. Ce ştiu eu despre SAS e de la televizor. Se pare că sînt periculoşi rău.

– Al naibii să fiu de nu-i aşa! confirmă Miles. E de-ajuns să te uiţi la ei. Să-i vezi, parcă sînt nişte fiare! Iar ăştia noi sînt şi mai buni, zic unii. Au rezolvat trei probleme, aşa am înţeles, şi toate au fost date la TV. Ştii că ei i-au rezolvat pe urîţii ăia de la Worldpark?

Clădirea tehnică auxiliară a bazei era tipică şi semăna leit cu cele similare din fosta Uniune Sovietică. Vopseaua era scorojită, iar cimentul din parcare spart şi dus. Uşile duble din spate aveau un lacăt din acelea pe care le putea deschide şi un copil cu o agrafă, îşi zise Popov. dar. pe de altă parte, cea mai periculoasă

armă din clădire era, probabil, o şurubelniţă. Miles opri camioneta şi-i făcu semn lui Popov să-l urmeze. Interiorul era exact cum se aşteptase: un birou ieftin, pe care instalatorul îşi rezolva hîrţogăria, un scaun rotativ roş, cu umplutura văzîndu-se prin vinilul tăiat şi un stativ de unelte, din care foarte puţine erau mai noi de cinci ani, judecînd după vopseaua exfoliată de pe ele.

– Te lasă să cumperi unelte noi ? întrebă Popov, ca să rămînă în pielea personajului.

– Trebuie să fac un referat de necesitate, cu justificare, către şeful Departamentului Reparaţii. Omul e, de obicei, de treabă şi nici eu nu cer lucruri care nu-mi trebuie.

Miles scoase o foiţă de hîrtie din sertar.

– Vor să le repar azi răcitorul de apă. De ce dracu' nu beau Coca-Cola ? se întrebă el cu voce tare. Vrei să vii cu mine?

– De ce nu ? spuse Popov, ridicîndu-se şi urmîndu-l pe uşă.

Peste cinci minute îşi regretă decizia. Un soldat înarmat păzea intrarea la cartierul general şi, brusc, îşi dădu seama că acolo era sediul Rainbow. Deci acolo se afla Clark, Ivan Timofeevici însuşi.

Miles opri camioneta, ieşi din ea şi deschise uşa din spate, luîndu-şi trusa de scule.

– O să am nevoie de o cheie mică de ţevi, îi spuse el lui Popov, care deschise pe loc trusa de pînză pe care o adusese cu el, extrăgînd o cheie nouă, marca Rigid, de doiş'pe.

– Asta e bună ?

– E perfectă, îi făcu semn Miles. Bună dimineaţa, domnule caporal, îi spuse el soldatului care înclină politicos din cap, fără însă a spune ceva.

În ce-l privea, Popov era mai mult decît surprins. În Rusia, măsurile de securitate ar fi fost mult mai stricte. Dar aici erau în Anglia, iar santinela îl cunoştea fără îndoială pe instalator. Ajunse înăuntru, încercînd să nu arunce în jur priviri prea evident curioase şi făcînd exerciţii de voinţă să nu pară prea agitat. Miles se puse imediat pe muncă, deşurubînd capacul, punînd o bucată de pînză pe jos şi apoi dispărînd în spatele răcitorului de apă. Întinse mîna după cheia cea mică, pe care Popov i-o înmînă fără întîrziere.

– E foarte bine ajustată... dar e nouă, era de aşteptat.

Strînse ceva la o ţeavă şi apoi răsuci puţin de cheie.

– Aşa... acum afară...

Trase ţeava din locul ei şi o inspectă, ţinînd-o în lumină.

– Al naibii... Da, asta pot să repar. A naibii minune! adăugă el.

Îngenunche lîngă trusa de scule şi începu să caute ceva în ea.

– Pur şi simplu au înfundat ţeava. Uite, cred că aici s-au adunat treizeci de ani de sedimentări.

Şi îi întinse ţeava, ca să se convingă de enormitate.

Popov se prefăcu că se uită cu mare atenţie pe ţeavă, dar nu văzu nimic, pentru că tot tubul metalic era plin de depuneri, ghici el din ce-i spusese Miles. Apoi instalatorul luă înapoi ţeava şi vîrî în ea o şurubelniţă subţire, începînd să facă mişcările vechilor muşchetari care-şi curăţau armele cu vergeaua. O curăţă şi apoi o învîrti, ca să facă acelaşi lucru din direcţia opusă.

– Deci, o să avem şi noi apă curată pentru cafea ? se auzi o voce de undeva.

– Cred că da, domnule, spuse Miles.

Popov ridică privirea şi abia reuşi să-şi oprească inima dintr-o bătaie nebunească. În faţa lui se afla Clark, Ivan Timofeevici în persoană, cum îl identifica dosarul lui de la KGB. Înalt, cam pe la cincizeci şi cinci de ani, le zîmbea de sus celor doi muncitori. Purta un costum şi o cravată care arătau puţin cam nefireşti pe el. Dădu politicos din cap în direcţia bărbatului şi se întoarse la sculele lui, urlînd cît putu în gînd: *Du-te de aici!*

– Gata, acum ar trebui să meargă, spuse Miles, întinzînd mîna ca să pună la loc ţeava şi apoi luînd cheia lui Popov, ca să o înşurubeze la loc.

După o clipă, se ridică în picioare şi întoarse maneta de plastic. Din aparat ieşi apă murdară.

– Trebuie să-l ţinem deschis măcar cinci minute, domnule, ca să se cureţe ce a mai rămas pe ţeavă.

– Foarte bine. Vă mulţumesc, spuse americanul, îndepărtîndu-se.

– Cu plăcere, domnule, spuse Miles spre spatele pe care i-l întorsese americanul. Ăsta era şeful, domnul Clark.

– Pe bune? Părea destul de politicos.

– Da, e un tip ca lumea.

Miles se îndreptă bine şi întoarse din nou de maneta de plastic. Apa ieşită din canaua aparatului era încă întunecată, dar după cîteva minute fu cît se poate de limpede.

– Gata, mi-am terminat una dintre treburi. Bună cheie! spuse Miles, înmînîndu-i-o. Cît zici că face?

– Asta e pentru tine.

– Mulţumesc, prietene, spuse Miles, zîmbind tot drumul pînă la uşă şi trecînd de caporalul de la poliţia militară a aviaţiei britanice.

După aceea, umblară prin toată baza. Popov îl întrebă unde locuia Clark, iar Miles, recunoscător, o coti la stînga, ca să-i arate care erau locuinţele ofiţerilor superiori.

– Nu e o casă urîtă deloc, ce zici?

– Pare destul de confortabilă.

Era făcută din cărămidă, netencuită, avea un acoperiş care părea să fie acoperit cu ţiglă, o suprafaţă de cam o sută de metri pătraţi şi o grădină în spate.

– La asta am făcut eu singur instalaţia cînd a fost renovată, se lăudă Miles. Uite, aia probabil că e nevastă-sa.

Din casă ieşise o femeie îmbrăcată în uniformă de soră medicală. Femeia intră în maşină şi demară. Popov privi şi înregistră tot filmul.

– Au o fată, e doctor la acelaşi spital cu maică-sa. Ce femeie! Cred că e măritată cu unul din soldaţii de p-aici. Seamănă cu maică-sa, e tot aşa, înaltă, blondă şi frumoasă... Trăsnet, domnule!

– Şi ea unde locuieşte?

– Cred că pe acolo, răspunse Miles, făcînd un semn vag spre vest cu mîna. Tot ca asta, o casă ofiţerească, dar mai mică.

– Deci, ce ne puteţi oferi? întrebă superintendentul de poliţie.

Lui Bill Henriksen îi plăceau australienii. Erau nişte tipi dintr-o bucată, crescuţi pe principiul ce-i în guşă şi-n căpuşă. Se aflau în Canberra, capitala Australiei. De faţă erau şeful poliţiei pe toată ţara şi nişte bărbaţi în uniforme militare.

– Înainte de toate, bănuiesc că ştiţi cu toţii în ce ape mă scald.

Avusese grijă să afle cu toţii de experienţa lui la FBI şi de reputaţia bună a companiei.

– Ştiţi că lucrez cu FBI-ul şi ocazional chiar şi cu Delta Force, de la Fort Bragg. Prin urmare, am contacte foarte solide, probabil chiar mai bune decît ale dumneavoastră, spuse el, riscînd puţin.

– Vă asigur că SAS-ul nostru este excelent, îi spuse şeful.

– Ştiu, ştiu, răspunse Bill cu o înclinare de cap şi un zîmbet. Am colaborat în cîteva rînduri pe cînd lucram la Echipa de Salvare a Ostaticilor, de două ori la Perth şi cîte o dată la Quantico şi la Fort Bragg, pe vremea cînd era şef generalul de brigadă Philip Stocker. Apropo, ce mai e cu el?

– S-a pensionat acum trei ani, răspunse şeful.

– Phil mă cunoaşte bine. Straşnic bărbat, unul dintre cei mai tari pe care-i cunosc, rosti Henriksen. Deci, să ne întoarcem la oile noastre, care-i rostul meu? Eu lucrez cu toţi furnizorii de echipament. Pot să vă fac legătura cu H&K, pentru noul lor MP-10, care le place atît de mult băieţilor dumneavoastră. A fost proiectat special la cererea FBI-ului, care a considerat că un calibru de 9 mm nu e destul. Dar să ştiţi că şi noul glonţ Smith & Wesson de 10 mm este... Pentru armele H&K reprezintă o adevărată noutate. Dar arme vă poate aduce oricine. Eu fac afaceri şi cu E-Systems, Collins, Fredericks-Anders, Micro-Systems, Halliday Inc. şi, de fapt, cu toate companiile serioase de electronică. Ştiu ce se întîmplă în telecomunicaţii şi în echipamentul de supraveghere. SAS-ul dumneavoastră stă destul de prost în privinţa asta, după informaţiile mele. Pot să ajut la rezolvarea acestei situaţii şi vă pot obţine preţuri bune pentru echipamentul de care aveţi nevoie. În plus, oamenii mei pot să-i ajute pe ai dumneavoastră să se antreneze cu noul echipament. Am o echipă de foşti oameni de la Delta şi de la HRT. Sînt în majoritate subofiţeri, inclusiv sergentul-major de regiment de la Centrul de Antrenament pentru Operaţiuni Speciale de la Bragg, Dick Voss. E cel mai bun din lume şi acum lucrează pentru mine.

– L-am cunoscut, dădu din cap maiorul de la SAS-ul australian. E foarte bun, într-adevăr.

– Bun, ce pot să fac pentru dumneavoastră ? continuă Henriksen. Aţi observat cu toţii recrudescenţa activităţilor teroriste din Europa şi vă daţi seama că ea constituie o serioasă ameninţare la adresa Jocurilor Olimpice. Oamenii dumneavoastră de la SAS nu au nevoie de mine şi de nimeni altcineva cînd e vorba de tactică, dar ceea ce poate face compania mea este să vă furnizeze echipament electronic de ultimă oră pentru supraveghere şi comunicaţii. Îi cunosc pe toţi oamenii care fac la comandă echipamentul folosit de oamenii noştri şi ştiu că şi ai dumneavoastră vor exact acelaşi tip de marfă. Ştiu precis acest lucru. Ei bine, pot să vă ajut să obţineţi exact ceea ce doriţi şi să vă antrenez trupele cu aceste echipamente. Nici o altă companie din lume nu ne depăşeşte în materie.

Cei de faţă tăcură. Dar Henriksen le putea citi gîndurile. Se uitaseră şi ei la televizor, la acţiunile teroriste, ca toată lumea, şi erau îngrijoraţi. Era imposibil să nu fie. Pentru oamenii de acest tip, grijile făceau parte din viaţa lor. Ei caută mereu pericole, reale sau imaginare. Jocurile Olimpice aduceau ţării un prestigiu imens, dar erau, în aceeaşi măsură, şi cea mai „prestigioasă" ţintă pentru terorişti, lucru pe care poliţia germană îl aflase pe pielea ei la Olimpiada de la München din 1972. În multe privinţe, atacul teroriştilor palestinieni dăduse startul în jocul de-a teroarea la nivel mondial şi, drept rezultat, echipa Israelului era *întotdeauna* mai bine păzită decît orice echipă sportivă naţională, iar printre sportivii de la lupte libere se aflau întotdeauna unii cu alură de soldat dintr-o trupă de comando, care cunoşteau bine serviciul de securitate din ţara-gazdă. Nimeni nu voia ca lucrurile petrecute la München să se mai repete.

Recentele atentate teroriste din Europa atrăseseră atenţia întregii lumi, dar nicăieri mai serios ca în Australia, o ţară foarte sensibilă la noţiunea de violenţă – nu cu multă vreme în urmă, un nebun împuşcase mai mulţi oameni nevinovaţi, inclusiv cîţiva copii, iar, drept rezultat, parlamentarii din oraşul respectiv scoseseră din legalitate armele de foc pe întregul teritoriu al ţării.

– Ce ştiţi despre incidentele din Europa? îl întrebă ofiţerul de la SAS-ul australian.

Henriksen îşi luă o figură foarte afectată.

– Mare parte din ce vă spun este... neoficial, mă înţelegeţi.

– Avem cu toţii autorizaţii de maximă securitate, îi spuse poliţistul.

– Da, dar, vedeţi dumneavoastră, eu nu sînt autorizat să ştiu lucrurile astea. Dar, ce dracu'! Echipa care face intervenţiile se numeşte Rainbow. Este o operaţiune clandestină, la care iau parte, în principal, englezi şi americani, dar s-au mai amestecat şi alte ţări NATO. Au baza la Hereford, în Regatul Unit. Comandantul este un american, de la CIA, pe nume John Clark. E un tip foarte serios, domnilor, şi oamenii lui la fel. Au acces la tehnica americană – elicoptere şi toate celelalte – şi au, în mod evident, toate acordurile diplomatice necesare ca să opereze în întreaga Europă, atunci cînd ţările cu probleme îi invită. Guvernul dumneavoastră v-a spus ceva de ei?

– Avem cunoştinţă de existenţa lor, răspunse poliţistul. Ceea ce spuneţi este corect în toate detaliile. Sincer să fiu, habar nu aveam cum se numeşte comandantul lor. Ne puteţi spune altceva despre el?

– Nu m-am întîlnit niciodată cu el, îl ştiu doar din auzite, datorită reputaţiei. E ofiţer de teren, unul dintre cei mai tari, e apropiat de DCI şi am înţeles că preşedintele îl cunoaşte personal. De aceea, e de aşteptat să aibă spioni foarte buni. În ce-i priveşte pe oamenii lui de teren, cred că au arătat deja ce ştiu, nu?

– Al naibii să fiu dacă nu, spuse maiorul. Afacerea de la Worldpark a fost bine pusă la punct, mai bine ca aceea de la Ambasada Iraniană din Londra. Ştiţi, afacerea aia de demult.

– Cred că şi dumneavoastră aţi fi putut proceda exact la fel, observă politicos Henriksen; credea sincer în ceea ce spunea.

Serviciul Aerian Special australian era organizat după modelul celui britanic. Nu prea aveau cine ştie ce de lucru, dar Henriksen se antrenase împreună cu ei în timpul carierei lui la FBI şi nu avea nici o îndoială asupra calităţilor lor.

– La care escadron sînteţi, domnule maior?

– Escadronul 1 Saber, răspunse tînărul ofiţer.

– Îmi amintesc de maiorul Bob Fremont, care...

– Acum este colonelul nostru, îl informă maiorul.

– Zău? Ar fi trebuit să fiu mai bine informat. E un tip pe cinste. Se înţelegea foarte bine cu Gus Werner.

Henriksen făcu o pauză.

– Oricum ar fi, ăsta e aportul meu, domnilor. Eu şi oamenii mei sîntem bine plasaţi. Avem toate contactele necesare cu partea operaţională şi cu partea industrială. Avem acces la echipamentul de ultimă oră. Şi putem să venim să-i ajutăm pe oamenii voştri, la trei-patru zile după ce ne daţi undă verde.

Nimeni nu mai puse nici o întrebare suplimentară. Poliţistul masiv era vizibil impresionat, iar maiorul de la SAS chiar mai mult decît el.

– Vă mulţumim foarte mult că aţi venit, spuse poliţistul, ridicîndu-se în picioare.

Era greu să nu-ţi placă mîncătorii ăştia de canguri, mai ales că ţara lor mai are încă locuri în care omul nu a ajuns. Mai toată ţara este un deşert, în care poţi să admiri în voie cămilele, singurul loc în afară de Arabia Saudită în care se simţeau foarte bine. Bill citise undeva că Jefferson Davis îşi pusese în minte să le naturalizeze în sud-vestul american, dar nu reuşise, probabil pentru că populaţia iniţială era prea mică pentru a supravieţui. Nu putea să se hotărască dacă tentativa fusese un noroc sau un ghinion. Animalele nu erau o specie băştinaşă nici în Statele Unite, nici în Australia, iar, de obicei, era o idee proastă să te amesteci în treburile naturii. Pe de altă parte, nici caii şi nici măgarii sălbatici nu erau specii băştinaşe şi totuşi îi plăcea foarte mult ideea cailor sălbatici, cîtă vreme populaţia lor era controlată cum trebuie de animalele de pradă.

Nu, îşi aminti el, *Australia nu este chiar un pămînt virgin*. Şi cîinii Dingo, acum sălbatici, singurii cîini din preria australiană, fuseseră aduşi pe continent şi fie omorîseră, fie limitaseră teritoriile speciilor de marsupiale, stăpînii de drept ai pămînturilor. Asta îi provoca o oarecare tristeţe. Aici se aflau oameni destul de puţini, dar aşa puţin cîţi erau, tot reuşeau să facă ţăndări ecostructura. *Poate că ăsta era un semn că oricum nu puteai să ai încredere în om*, îşi zise el, chiar dacă era vorba de un număr mic de oameni aflaţi pe un întreg continent. Aşa că şi aici era nevoie de Proiect.

Mare păcat că nu avea mai mult timp la dispoziție. Voia să vadă Marea Barieră de Corali. Era un scufundător pasionat. Și, cu toate acestea, nu venise niciodată aici în costumul cauciucat și cu labe de plastic, ca să admire cea mai bună exemplificare a ceea ce înseamnă frumusețea naturii. *Poate că, într-o bună zi, peste cîțiva ani, va fi mai ușor,* își zise Bill, uitîndu-se la gazdele aflate în fața lui. Nu mai putea să se gîndească la ei ca la niște oameni sau camarazi, nu? Reprezentau concurența, erau rivalii în lupta pentru stăpînirea planetei, dar, spre deosebire de el, ei erau niște amărîți de slujitori. Poate că nu toți. Poate că unii dintre ei iubeau sincer natura, ca și el, dar, din nefericire, nu avea timp să îi identifice, deci trebuia să-i bage pe toți în aceeași oală socotindu-i inamici și să-i oblige să plătească. Mare păcat!

Skip Bannister era îngrijorat de mai multă vreme. Nu fusese de acord din capul locului ca fiica lui să plece la New York. Era prea departe de Gary, Indiana. Evident, statisticile ziceau că în orașul de pe Hudson criminalitatea era în scădere, dar orașul era prea mare, te simțeai pierdut acolo, erai un anonim; părea periculos, mai ales pentru o fată. Pentru el, Mary avea să rămînă de-a pururi fetița lui, un ghemotoc rozaliu, gălăgios, născut de o mamă care avea să moară șase ani mai tîrziu, o fetiță care crescuse dorindu-și case pentru păpuși, căreia îi montase mai multe biciclete, căreia îi cumpărase haine, căreia îi asigurase o educație și o instrucție. Și, după toate astea, spre marea lui dezamăgire, după ce îi crescuseră aripi, zburase din cuib. Și unde? La New York, un loc îngrozitor, aglomerat, plin de oameni respingători și urîcioși. Dar nu era foarte neliniștit în privința asta, așa cum nu fusese nici atunci cînd Mary ieșise cu băieți care lui personal nu-i plăcuseră, pentru că Mary era o fată cu o voință puternică și știa ce voia, ca mai toate fetele de vîrsta ei. Voia să își găsească norocul, averea, sau pe Făt-Frumos, pe undeva, pe-acolo.

Dar uite că acum dispăruse, iar Skip Bannister habar nu avea ce trebuia să facă. Tot chinul lui începuse atunci cînd ea nu mai sunase cinci zile la rînd. Așa că o sunase el, iar telefonul ei de la New York sunase în gol cîteva minute la rînd. Poate că ieșise cu

cineva sau poate că făcea ore suplimentare. Ar fi încercat la serviciul ei, dar ea nu se obosise niciodată să îi dea numărul. Iar el fusese un tată foarte îngăduitor – poate că fusese o greşeală, îşi zicea el acum, sau poate că nu – aşa cum aveau tendinţa să fie taţii singuri.

Dar acum chiar că dispăruse. O sunase cîteva zile la rînd, la mai multe ore din zi şi din noapte, dar telefonul ei nu făcea altceva decît să sune, iar, după o săptămînă, Skip era mirat. După alte cîteva zile, fu destul de îngrijorat ca să sune la poliţie şi să completeze un chestionar pentru persoane dispărute. Se dovedi a fi o experienţă foarte neplăcută. Ofiţerul la care ajunsese în cele din urmă îi pusese tot felul de întrebări despre purtarea anterioară a fiicei lui şi îi explicase foarte răbdător, după doar douăzeci de minute, că, ştiţi dumneavoastră, femeile tinere fac asemenea lucruri tot timpul şi, aproape întotdeauna, sînt undeva bine mersi... „Şi încă ceva, domnule, să ştiţi, asta face parte din maturizarea lor, vor să-şi demonstreze lor că sînt pe propriile picioare". Şi aşa ajunse ca în New York să existe un dosar sau un fişier de calculator despre o anume Bannister, Mary Eileen, de sex femeiesc, dispărută, pe care NYPD nici măcar nu o considerase suficient de importantă ca să trimită vreun poliţist la apartamentul ei din Upper West Side, ca să verifice ce era cu ea. Skip Bannister făcuse personal acest lucru, conducînd maşina pînă acolo, doar ca să dea de o proprietăreasă care să-l întrebe cînd avea să ia catrafusele fiică-sii, pentru că nu o mai văzuse de cîteva săptămîni şi, în curînd, se ducea şi plata oferită în avans...

Auzind acestea, Skip – James Thomas – Bannister intrase în panică şi se dusese la secţia de poliţie cea mai apropiată ca să facă un raport în persoană şi să ceară acţiuni mai energice, aflînd însă că nu venise unde trebuia, dar, da, şi ei puteau să preia un caz despre o persoană dispărută. Apoi, un poliţist-detectiv de cam cincizeci de ani îi spusese exact ce auzise şi la telefon. „Domnule, uite ce e, au trecut doar cîteva săptămîni. N-a apărut nici o femeie moartă care să corespundă descrierii fiicei dumneavoastră. aşa că probabil că e vie şi nevătămată pe undeva, în nouăzeci şi nouă la sută din cazurile astea e vorba de o fată care a vrut să-şi ia viaţa pe cont propriu, ce mare lucru?"

Era mare lucru, fiindcă Mary a lui nu făcea aşa ceva, îi răspunsese James T. „Skip“ Bannister unui poliţist cît se poate de calm şi de nepăsător. „Domnule, toţi spun aşa, iar în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri – de fapt, procentajul e chiar mai mare – e cum zic eu; îmi pare rău, dar nu avem suficient personal ca să verificăm toate aceste cazuri. Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile. Aşa că ce-ar fi să mergeţi dumneavoastră frumuşel acasă şi să aşteptaţi lîngă telefon?“

Asta şi făcuse, conducînd tot drumul pînă înapoi la Gary, cu o furie care izvorîse din panică. Acasă îl aşteptau pe robotul telefonic şase mesaje, pe care le derulă înnebunit, plin de speranţă. Dar nu erau de la fiica lui dispărută.

Ca mai toţi americanii, James Thomas Bannister avea un computer personal, pe care nu-l folosise cine ştie ce de cînd îl cumpărase. Îl puse în fucţiune şi accesă Internetul, ca să-şi verifice *e-mail*-urile. Şi, în sfîrşit, în dimineaţa asta, în cutiuţa poştală marcată *IN* îl aştepta o scrisoare de la fiica lui. Mişcă *mouse*-ul, îl centră pe scrisoare, care se mări pe ecranul RGB şi...

...şi acum chiar că se îngrozi.

Nu ştia unde se găsea? Experimente medicale? Dar cel mai îngrozitor era că întreaga scrisoare era foarte dezlînată şi agramată. Mary avusese întotdeauna note bune la şcoală. Scrisul ei de mînă era ordonat şi foarte citeţ. Scrisorile ei trimise pînă atunci erau ca nişte articole din ziarul de dimineaţă, pline de iubire, evident, dar limpezi, concise şi uşor de citit. Scrisoarea de faţă putea foarte bine să fie scrisă de un copil de trei ani. Nici măcar nu era tehnoredactată ca lumea, iar ea ştia să facă bine acest lucru; luase chiar nota maximă la cursul de profil.

Ce era de făcut? Fetiţa lui dispăruse... Iar el simţea că fata era în pericol. Stomacul i se făcu ghem şi simţ un nod sub stern. Inima îi bătea cu putere, iar faţa îi era plină de broboane de sudoare. Închise ochii, gîndindu-se intens la ce avea de făcut. Apoi căută cartea de telefoane. Pe prima pagină erau numerele de urgenţă. Alese unul dintre ele şi îl formă.

– FBI, îi răspunse o voce feminină. Cu ce pot să vă ajut?

CUPRINS

PROLOG 7
1. Memorandum 33
2. Pe cai, cow-boy 55
3. Pitici şi puşcoace 81
4. ADA 105
5. Ramificaţii 125
6. Credincioşi adevăraţi 144
7. Finanţe 164
8. Ştiri TV 219
9. Apropieri 240
10. Săpături 259
11. Infrastructură 281
12. Imprevizibil, incontrolabil 300
13. Amuzament 319
14. Sabia legiunii 338
15. Pălării albe 381
16. Descoperirea 413
17. Antene întinse 433
18. Priviri 451
19. Căutări 470
20. Contacte 488

Pentru John Clark, un fost luptător în trupele SEAL, terorismul internaţional părea să nu mai aibă nici un mister. Numit de curînd şef al unei organizaţii internaţionale de luptă împotriva terorismului, Clark se vede obligat să lupte cu nişte forţe de coşmar. Totul începe cu o suită de evenimente care, la o primă privire, par a nu avea nici o legătură – un incident într-o bancă elveţiană, răpirea unui celebru om de afaceri în Germania, distrugerea unui parc de distracţii spaniol – dar care, încet, încet, începe să contureze imaginea terifiantă a unei organizaţii teroriste cum nu a mai existat nici una în istoria omenirii, o organizaţie formată din oameni atît de fanatici, încît succesul lor ar însemna sfîrşitul civilizaţiei.

rao international publishing company

ISBN 973-576-427-x

Tom CLANCY

Rainbow Six

Tom CLANCY

Rainbow Six

**

rao international publishing company

Editura RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

TOM CLANCY
Rainbow Six

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA PETREA

Coperta seriei
DONE STAN

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

august 2002

ISBN 973-576-428-8

21

STADII

Ultimul dintre beţivi înşelase toate aşteptările, dar nu putea fi decît amînarea inevitabilului. Îl chema Henry şi era un negru de patruzeci şi şase de ani, care acum părea să aibă douăzeci de ani mai mult. Spunea oricui stătea să-l asculte că era veteran. Era un bărbat cu o sete considerabilă, care în mod miraculos nu suferise mari distrugeri hepatice. Sistemul lui imunitar se lupta vitejeşte ca să-l respingă pe Shiva. Probabil că avea gene dintr-un set primar, îşi zise doctorul Killgore, care reuşiseră să-l ajute puţin. Ar fi fost foarte folositor să aibă istoria vieţii acestui om, să afle cît de mult trăiseră părinţii lui, dar acum, cînd înţelesese cît de util ar fi, boala era deja prea avansată. Analiza sîngelui spunea că omul era fără îndoială condamnat. Ficatul lui cedase în sfîrşit la germenii Shiva, iar compoziţia chimică a sîngelui era ieşită din toate standardele care contau. Într-un anume fel, era prea rău. Doctorul care încă era cuibărit în Killgore îşi dorea ca pacienţii să supravieţuiască. Poate că din pur spirit sportiv, îşi zise el, îndreptîndu-se spre camera pacientului.

– Ce mai facem, Henry? întrebă doctorul.

– Domnule doctor, mă simt ca un rahat. Simt că mi se rupe burta pe dinăuntru.

– Zău? întrebă Killgore.

Asta era o surpriză. Îi dăduse cu o zi în urmă aproape douăsprezece miligrame de morfină, o doză mortală pentru un om sănătos, dar cei cu adevărat bolnavi puteau, nu se știe de ce, să suporte o cantitate mai mare de drog.

– Măcar o parte și tot o simt, răspunse Henry, strîmbîndu-se.

– Ei bine, ce-ar fi să o rezolvăm ? întrebă doctorul.

Scoase din buzunar o seringă de 50 cc și o fiolă de Dilaudid. Pentru o persoană normală, doza letală era de două pînă la patru miligrame. Se decise să injecteze patruzeci, ca să fie sigur. Henry suferise destul. Umplu seringa, bătu cu degetul în cilindrul de plastic, ca să dispară toate bulele de aer, apoi o băgă în săculețul pentru linia de perfuzie, împingînd rapid pistonul.

– Ah, mai apucă Henry să spună, în vreme ce lichidul dădea năvală în corpul lui.

Chiar în clipa aceea, fața i se liniști, ochii îi ieșiră din orbite și pupilele i se dilatară; era ultima plăcere pe care avea s-o mai cunoască vreodată. Zece secunde după aceea, Killgore îi atingea artera carotidă dreaptă. Acolo nu se simțea nimic. Henry încetase brusc să respire. Ca să fie sigur, Killgore își scoase stetoscopul din buzunar și îl puse pe pieptul lui Henry. Da, în mod sigur, inima încetase să mai bată.

– Prietene, ai luptat frumos, îi spuse doctorul cadavrului.

Apoi îi scoase perfuziile și opri monitorul distribuitorului de medicamente, iar la sfîrșit acoperi fața cu cearșaful. Deci, se terminase și cu bețivii. Cei mai mulți dăduseră de timpuriu colțul. Doar Henry făcuse excepție. Ticălosul luptase pînă la sfîrșit, sfidînd toate prognozele lor. Killgore se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă încercau pe el unul dintre vaccinuri. Cu B-ul ar fi fost salvat, în mod sigur, dar ce dracu' să faci cu un bețiv sănătos? Proiectul nu avea menirea să salveze acest tip de oameni. Cui i-ar fi folosit? Cel mult unui proprietar de cîrciumă. Killgore părăsi camera, făcîndu-i în treacăt un semn unui lucrător. În cîteva minute, Henry avea să fie cenușă plutind în aer, substanțele lui chimice ajutînd, după ce va fi căzut pe pămînt, la creșterea ierbii și a copacilor, în calitate de îngrășămînt – contribuția supremă pe care o putea vreodată aduce o asemenea persoană.

Era timpul să-i facă o vizită subiectului F4, Mary.

– Ce mai faci? întrebă el.

– Bine, răspunse ea somnoroasă.

Eventualele dureri pe care ar fi putut să le simtă erau bine ascunse de picăturile de morfină administrate.

– Înțeleg că noaptea trecută ai făcut o scurtă plimbare, îi spuse Killgore, controlîndu-i pulsul.

Puls de 92, puternic și încă regulat. Da, încă nu prezenta simptome serioase, dar în mod sigur nu avea să reziste atît de mult ca Henry.

– Am vrut doar să-i spun lui tati că sînt bine, îi explică ea.

– Crezi că este îngrijorat?

– N-am mai vorbit cu el de cînd am venit aici și m-am gîndit..., spuse ea, aproape adormită.

– Da, sigur, te-ai gîndit, spuse doctorul Killgore către silueta aceea aproape inconștientă. O s-o rezolvăm. N-o să se mai întîmple niciodată.

Schimbă programarea la monitorul de perfuzii, crescînd cu cincizeci la sută viteza de picurare a morfinei. Asta avea s-o țină în pat.

Zece minute după aceea, era afară și mergea spre nord, unde... da, uite-o. Văzu camioneta lui Ben Farmer, parcată în locul obișnuit. Înăuntrul clădirii mirosea a păsări mai degrabă, deși locul semăna cu un grajd pentru cai. Fiecare ușă avea niște gratii atît de dese, încît nu puteai strecura o mînă printre ele – și nici o pasăre nu putea ieși. Trecu pe lîngă șirul de uși și îl găsi pe Farmer cu una dintre favoritele lui.

– Lucrezi peste program? întrebă Killgore.

– Puțin, recunoscu omul de la securitate. Hai, Festus, continuă el.

Festus era o bufniță de hambar. Pasărea furioasă bătu energic din aripi și ateriză pe brațul înmănușat al lui Farmer.

– Prietene, cred că ești rezolvat, îi spuse Farmer.

– Nu pare prea prietenoasă pasărea, observă doctorul.

– Uneori, bufnițele sînt foarte dificile, iar Festus are și el o parte rea, răspunse fostul pușcaș marin, ducîndu-și bufnița înapoi pe stinghia ei și lăsînd-o acolo.

Apoi Farmer se strecură pe ușă afară.

– Bufnițele nu sînt cele mai deștepte păsări de pradă. Și sînt și foarte greu de dresat. Cu asta nici măcar nu merită să încerci.

– Şi ce faci, îi dai drumul?

– Da. Cred că la sfîrşitul săptămînii, dădu din cap Farmer. E aici de două luni, dar aripile i s-au vindecat deja. Abia aşteaptă să dea peste un hambar plin cu şoareci buni de mîncat.

– E bufniţa aceea lovită de o maşină?

– Nu, ăla e Niccolo, o buhă mare. Nu, cred că Festus s-a lovit de o linie de înaltă tensiune. Nu se uita unde trebuie. Are ochi ageri, dar şi păsările o mai dau în bară, nu numai oamenii. Oricum, i-am vindecat aripa ruptă şi am făcut o treabă bună, dacă e să mă laud.

Şi Farmer îşi permise un zîmbet mulţumit.

– Dar uite că bătrînu' Festus nu pare să-mi mulţumească.

– Ben, ar fi trebuit să te faci doctor, eşti foarte bun la astea. Ai fost medic la Infanteria Marină?

– Nu, doar a trebuit să-i ajut pe băieţi în Vietnam. Infanteria Marină avea medici de la Marină, domnule doctor.

Farmer îşi scoase mănuşa de piele groasă, îşi mişcă degetele ca să le dezmorţească şi o puse la loc pe mînă.

– Ai venit aici pentru treaba cu Mary, aşa-i?

– Ce s-a întîmplat?

– Cinstit? Am plecat şi eu ca omu'. M-am întors, mi-am luat revista, m-am lăsat în scaun şi am început să o răsfoiesc şi, cînd mă uit după fată, nu e. Cred că a rătăcit liberă cam, să zicem, zece minute, pînă să dau eu alarma. Am dat-o în bară, domnule doctor, nu pot să mint, recunoscu el.

– Nu s-a întîmplat nimic grav, cred.

– Da? Atunci ce ar fi să mut computerul ăla într-o cameră încuiată?

Se duse în capătul încăperii şi deschise altă uşă.

– Salut, Baroane, spuse omul.

O clipă mai tîrziu, un şoim Harris sărea pe mîna înmănuşată.

– Ăsta-i prietenul meu. Şi tu eşti gata să te întorci afară, nu-i aşa? Vrei şi tu nişte iepuri gustoşi?

Killgore se gîndi că aceste păsări aveau ceva nobil în ele. Aveau ochi pătrunzători şi limpezi, mişcări puternice şi violente. Deşi probabil că prada nu era deloc bucuroasă de toată această frumuseţe, la urma urmei, aşa e natura, nu? Aceste păsări de pradă menţineau echilibrul ecologic, eliminînd exemplare prea

lente, rănite, sau prea proaste – dar, mai mult decît atît, păsările de pradă erau nobile prin faptul că se înălţau, priveau de sus lumea întinsă sub ele şi decideau cine va trăi şi cine va muri. *Iar asta seamănă foarte mult cu ceea ce facem eu şi echipa mea*, îşi zise Killgore, deşi în ochii unui om nu vedeai duritatea pe care o vedea el acum. Trebuia să-i zîmbească Baronului, care curînd avea să fie eliberat în natură şi care se va înălţa în curenţii verticali de aer cald de deasupra Kansasului.

– O să pot face asta şi cînd o să începem Proiectul? întrebă Farmer, punîndu-l pe Baron înapoi pe stinghia lui de lemn.

– Cum adică, Ben?

– Păi, domnule doctor, unii de pe aici zic că n-o să mai pot să ţin păsări cînd o să ne mutăm acolo, că cică... inter... ferează, cam aşa ceva. Ce naiba, îmi îngrijesc bine păsările, ştiţi că o pasăre de pradă trăieşte de două-trei ori mai mult în captivitate decît în natură şi ştiu că asta o să încurce puţin lucrurile, dar, la naiba...

– Ben, nu are rost să-ţi faci probleme. Te înţeleg şi pe tine, şi pe şoimii tăi, bine? Şi mie-mi plac.

– Domnule doctor, sînt deştepţi: şi vin direct din natură. Îmi place mult să îi văd la lucru. Şi cînd se rănesc, ştiu cum să-i vindec.

– Eşti foarte bun. Toate păsările astea par să fie sănătoase.

– Ar cam trebui. Le hrănesc bine. Le prind şoareci vii. Le place mîncarea caldă, ştiaţi?

Se întoarse la biroul lui de lucru, îşi scoase mănuşa şi o atîrnă într-un cui.

– Oricum, munca mea în dimineaţa asta s-a terminat.

– Bine, Ben, mergi acasă. Voi avea grijă să asigur securitatea camerei cu computerul. Şi să nu-i mai lăsăm pe subiecţi să iasă la plimbare.

– Da, să trăiţi! Henry ce mai face? întrebă Farmer, căutîndu-şi prin buzunare cheile maşinii.

– Henry tocmai şi-a încheiat şederea aici.

– Nu-mi închipuiam că o să reziste atîta. Deci, gata cu beţivii?

Văzu cum Killgore dă din cap.

– Păcat de el. Tare tipul, nu?

– Da, Ben, a fost un tip tare, dar asta-i situaţia.

– Aşa e, domnule doctor. Păcat că nu pot să le las cadavrul condorilor. Şi ei trebuie să mănînce, dar îţi cam verşi maţele cînd îi vezi cum o fac.

Deschise portiera.

– Ne vedem diseară, domnule doctor.

Killgore îl urmări cu privirea. *Nu, nu-i pot refuza lui Ben Farmer dreptul de a ţine păsări. Vînătoarea cu şoim e un sport al regilor şi din ea poţi să înveţi multe despre păsări: cum vînează, cum trăiesc. Păsările astea se potrivesc în Marele Plan al Naturii.* Problema era că unii din Proiect erau mult prea radicali, de pildă aceia care spuneau că nu ar mai trebui să fie doctori, pentru că aceştia interferează cu Natura – dacă vindeci oameni de boli, asta înseamnă că te amesteci în treaba Naturii şi le permiţi oamenilor să se înmulţească prea repede şi să distrugă iar echilibrul. Vezi să nu! Asta poate într-o sută de ani, mai degrabă în vreo două sute, cînd Kansasul o să fie din nou populat – dar n-or să rămînă toţi în Kansas, nu? Nu, se vor împrăştia să studieze munţii, zonele cu mlaştini, pădurile tropicale, savana africană, după care se vor întoarce în Kansas, pentru a raporta ce au aflat, ca să-şi prezinte casetele video cu natura în acţiune. Killgore abia aştepta asta. Ca majoritatea membrilor Proiectului, devora programele de pe Discovery Channel. Erau atît de multe de învăţat, atît de multe de înţeles, pentru că el, ca mulţi alţii, voia să prindă toate semnificaţiile, să înţeleagă Natura în întregime. Evident, o ambiţie înaltă, poate chiar nerealistă, dar dacă nu reuşea el, atunci copiii lui sigur vor reuşi. Sau copiii copiilor lui, care vor fi crescuţi şi educaţi să aprecieze Natura în toată splendoarea ei. Vor fi toţi oameni de ştiinţă şi vor lucra pe teren. Se întrebă dacă cei care vor merge în oraşele moarte se vor gîndi... Probabil că va fi o idee bună să fie trimişi acolo, ca să înţeleagă numeroasele greşeli făcute de om şi ca să înveţe să nu le repete. Poate că o să conducă el, personal, unele dintre aceste expediţii. New York o să fie o lecţie uriaşă, de tipul aşa da, aşa nu. Probabil că o să treacă o mie de ani, poate chiar mai mult, pînă cînd clădirile se vor prăbuşi, din cauza ruginirii structurii de oţel şi a lipsei de întreţinere... părţile de piatră nu vor dispărea niciodată, dar relativ curînd, poate peste vreo zece ani, cerbii şi căprioarele se vor întoarce în Central Park.

Poate că vulturii o vor duce foarte bine o vreme. O grămadă de cadavre de mîncat... sau poate nu. La început, morții vor fi îngropați în mod normal, civilizat. Dar în cîteva săptămîni sistemul acesta va fi copleșit, iar oamenii vor muri probabil în paturile lor și apoi... da, desigur, șobolanii. Anul care va urma va fi un an de glorie pentru șobolani. Singura problemă e că șobolanii, pentru a înflori, depind de om. Ei trăiesc din gunoaie, din ceea ce aruncă civilizația sînt paraziți foarte bine specializați. La anul vor avea un ospăț pe cinste în toată lumea, dar ce se va întîmpla după aceea cu populația de șobolani? Probabil că pe seama ei vor trăi cîinii și pisicile, rezultînd un fel de echilibru, dar fără milioanele de oameni care să producă gunoaie pe care să le mănînce șobolanii, numărul lor va scădea în următorii cinci pînă la zece ani. Acesta ar fi un foarte interesant subiect de studiu pentru una dintre echipele de teren. Cît de rapid va descrește populația de șobolani și cît de departe va merge descreșterea?

Prea mulți dintre oamenii angrenați în Proiect își făceau griji pentru animalele mari. Toți erau nebuni după pume și lupi, animale nobile și frumoase, măcelărite nemilos de oameni pentru că atacau animalele domestice. Dar asta o să se rezolve, o dată cu încetarea otrăvirii și a punerii de capcane. Dar cum rămînea cu animalele de pradă mai mici? Cum rămînea cu șobolanii? Nimeni nu părea să-și facă griji pentru ei, dar și ei făceau parte din sistem. Nu poți să fii estet atunci cînd studiezi natura, nu? Dacă faci asta, atunci cum ai putea justifica omorîrea lui Mary Bannister, Subiectul F4? La urma urmei, era o femeie atrăgătoare, strălucitoare, plăcută, care nu semăna deloc cu oameni de tipul Chester, Pete sau Henry și în nici un caz nu îți irita privirea ca ei. Dar, ca și ei, era o persoană care nu înțelegea Natura, nu-i aprecia frumusețea, nu-și vedea locul în marele sistem al vieții și prin urmare nu era demnă să participe la el. Păcat de ea. Păcat și de ceilalți subiecți ai testului, dar planeta murea și trebuia să fie cumva salvată. Iar pentru asta exista o singură cale, pentru că cei care nu înțelegeau sistemul erau prea mulți. Oamenii nu înțelegeau sistemul nici măcar ca animalele inferioare, care erau partea lui inconștientă. Totuși, numai omul putea să spere că va înțelege acest mare echilibru, dar asta

însemna şi descreşterea propriei specii. Asta e, nimic nu se capătă pe gratis. Cea mai mare şi mai subtilă ironie era necesitatea unui sacrificiu uriaş, care era posibil datorită progreselor imense ale ştiinţei. Fără instrumentele care ameninţau să omoare planeta, n-ar fi existat posibilitatea de a o salva. Da, realitatea era formată din asemenea paradoxuri, îşi spuse epidemiologul.

Proiectul avea să salveze Natura însăşi şi era format dintr-un număr relativ mic de oameni, mai puţin de o mie, plus cei care fuseseră selectaţi să supravieţuiască şi să continue efortul, cei neştiutori, ale căror vieţi nu vor fi luate pentru crimele comise în numele lor. Cei mai mulţi nu vor înţelege de ce supravieţuiseră – pentru că erau soţia, copilul sau o rudă apropiată a unui membru al Proiectului sau pentru că aveau profesii de care avea nevoie Proiectul: piloţi de avion, mecanici, fermieri, specialişti în comunicaţii şi aşa mai departe. Într-o bună zi, îşi vor da şi ei seama. Era ceva inevitabil, evident. Unii oameni vorbesc, iar alţii ascultă. Atunci cînd cei care ascultă îşi vor da seama, probabil că vor fi îngroziţi, dar va fi prea tîrziu ca să mai facă ceva. Minunat şi implacabil destin! Da, îi vor lipsi şi lui foarte multe. De pildă, teatrul, restaurantele bune din New York, dar în mod sigur Proiectul va menţine şi nişte bucătari buni, vor fi nişte materii prime excelente, cu care să poţi lucra. Instalaţia Proiectului din Kansas va cultiva toate cerealele necesare şi vor exista şi vite, evident, pînă cînd se vor înmulţi bizonii.

Proiectul avea să se susţină singur, obţinînd carnea necesară prin vînătoare. Inutil de precizat că unii membri obiectau pînă şi în privinţa asta, obiectau cînd era vorba să omori orice, dar bine că măcar îşi impuseseră punctul de vedere minţile mai înţelepte şi mai echilibrate. Omul era şi animal de pradă, şi creator de unelte, aşa că puştile erau acceptabile. Era o metodă mult mai puţin crudă de a omorî vînatul, iar omul trebuia şi el să mănînce. Şi aşa, peste cîţiva ani, bărbaţii vor pune şaua pe cal şi vor ieşi să vîneze nişte bizoni, îi vor tăia şi vor duce acasă o carne sănătoasă, cu un conţinut redus de grăsime. Şi căprioare, şi antilope, şi elani.

Cerealele şi legumele vor fi obţinute de fermieri. Toţi vor mînca bine şi vor trăi în armonie cu natura – la urma urmei,

puştile nu sînt cu mult mai evoluate decît arcul cu săgeţi, nu? – şi vor putea să studieze lumea naturii în relativă linişte.

Era un viitor minunat cînd îl contemplai, deşi primele patru pînă la opt luni vor fi absolut îngrozitoare. Tot ce vor auzi la radio şi vor vedea la TV, în ziare – cîte vor mai fi – va fi oribil, dar nu trebuia pierdut din vedere că totul pe lume are un preţ. Omenirea trebuia să nu mai fie specia dominantă pe planetă, să fie înlocuită cu Natura însăşi, rămînînd doar atîţia oameni de cît e nevoie ca să observe şi să aprecieze ce este şi ce face ea.

– Cu doctoriţa Chavez, vă rog, îi spuse Popov centralistei de la spital.

– Aşteptaţi o clipă, vă rog, răspunse vocea de femeie.

Clipa dură de fapt şaptezeci de secunde.

– Doctoriţa Chavez, se auzi o altă voce de femeie.

– Vă rog să mă iertaţi, am greşit numărul, spuse Popov, atîrnînd telefonul în furcă.

Excelent! Nevasta şi fiica lui Clark lucrau la spital, exact cum i se spusese. Asta însemna că şi Domingo Chavez se află la Hereford. Deci îi cunoştea şi pe şeful acestui grup Rainbow, şi pe unul dintre oamenii lui importanţi. După toate aparenţele, Chavez chiar era un personaj însemnat. Poate chiar şeful Informaţiilor. Nu, îşi zise Popov, era prea tînăr pentru asta. La Informaţii trebuia să fie un britanic, un tip mai în vîrstă de la MI-6, cineva cunoscut serviciilor continentale. Chavez era evident ofiţer paramilitar, exact ca mentorul lui. Asta însemna că Chavez era probabil un soldat, poate chiar lider în acţiunile pe teren. Era o simplă presupunere, dar una foarte plauzibilă. Un ofiţer tînăr, într-o formă fizică bună, spuneau rapoartele. Mult prea tînăr pentru orice altceva. Da, foarte plauzibil.

Popov furase de la Miles o hartă a bazei şi marcase pe ea poziţia casei lui Clark. De aici putea foarte simplu să deducă drumul pe care o va lua soţia lui în drumul spre spital, iar orele nu erau nici ele foarte greu de ghicit. Pentru ofiţerul de informaţii fusese o săptămînă rodnică şi venise vremea să plece. Îşi împachetă hainele şi o luă spre maşina închiriată, apoi intră în aeroport şi făcu verificarea actelor. La aeroportul Heathrow din Londra îl aştepta un bilet pentru zborul de întoarcere, într-un

747 care avea să-l ducă la Aeroportul JFK International din New York. Mai avea puţin timp la dispoziţie, aşa că rămase în sala de aşteptare, la clasa I, a companiei British Airways, un loc, ca întotdeauna, foarte confortabil, cu vin – chiar şi şampanie – la discreţie. Se servi şi se instală pe una dintre canapelele confortabile, cu un ziar luat de pe masă. Dar nu se puse pe citit, ci începu să rumege lucrurile pe care le aflase, întrebîndu-se la ce îi vor folosi patronului lui. Nu avea cum să-şi dea seama pe loc, dar instinctele îi spuneau să se gîndească la numerele de telefon pe care le avea pentru contactele din Irlanda.

– Da, aici Henriksen, spuse el în receptorul telefonului de la hotel.

– Aici Bob Aukland, îi spuse o voce.

Era poliţistul-şef de la întîlnire, îşi aminti Bill.

– Am veşti bune pentru dumneavoastră.

– Aha! Şi care ar fi acelea, domnule?

– Bătrîne, numele meu e Bob. Am vorbit cu ministrul, iar el a fost de acord să ofere firmei Global Security contractul de consultanţă pentru Olimpiadă.

– Mii de mulţumiri!

– Poţi veni mîine dimineaţă ca să discuţi detaliile cu mine?

– Da, sigur. Cînd voi putea să merg la bază?

– O să zbori acolo împreună cu mine, mîine după-amiază.

– Excelent, Bob. Mulţumesc că m-ai ascultat. Dar oamenii voştri de la SAS?

– Vor fi şi ei la stadion.

– Minunat. Abia aştept să lucrez cu ei, îi spuse Henriksen.

– Vor să vadă cum merge noul echipament de comunicaţii de care le-ai vorbit.

– E-Systems tocmai a început producţia pentru ai noştri de la Delta Force. Două kilograme pe unitate, încriptare pe 128 de biţi, frecvenţă în bandă X, bandă laterală, transmisie în impulsuri. Imposibil de interceptat şi foarte fiabil.

– Cărui fapt îi datorez onoarea, Ed? întrebă Clark.

– Se pare că ai o zînă protectoare la Casa Albă. Primele treizeci de seturi vin direct la voi. Ar trebui să ajungă acolo în două zile, îi spuse directorul CIA lui Rainbow Six.

– Cine anume de la Casa Albă?

– Carol Brightling, consilier prezidențial pentru știință. După treaba de la Worldpark, m-a sunat și mi-a sugerat să vă trimit aceste radiouri noi.

– Ed, își aminti Clark, nu trebuia să știe de noi. Cel puțin, nu-mi amintesc să-i fi văzut numele pe listă.

– I-o fi ciripit careva, John. Cînd m-a sunat, cunoștea și numele de cod. Și are voie să știe o grămadă de chestii, nu uita, despre aproape toate, inclusiv armele nucleare și comunicațiile.

– Președintele nu prea se înnebunește după ea, din cîte am auzit...

– Da, așa e, tipa e cam nebună cu salvatul pădurilor. Dar e, în același timp, o fată deșteaptă și a făcut bine că v-a procurat echipamentul ăsta. Am vorbit cu Sam Wilson de la sediu, iar oamenii lui au fost entuziasmați de idee. Nu se poate bruia, are codificare, claritate digitală și e ușor ca un fulg.

Păi, era normal să fie așa, la șapte mii de dolari setul... Dar asta includea și cheltuielile de cercetare-dezvoltare, își aminti Foley. Se întrebă imediat dacă nu cumva oamenii lui de teren ar putea folosi așa ceva în misiunile sub acoperire.

– Bun. Două zile zici?

– Da. Ca de obicei, de la Dover la RAF Mildenhall, apoi cu camionul pînă la voi. A, să nu uit...

– Ce este?

– Spune-i lui Noonan că scrisoarea lui despre dispozitivul de urmărit oameni a dat rezultate. Compania îi trimite o chestie nouă să se joace cu ea, de fapt, patru bucăți. Cu antenă îmbunătățită și dispozitiv GPS de localizare. Ce e aparatul ăsta pînă la urmă?

– Nu l-am văzut decît o singură dată. Se pare că-i urmărește pe oameni după bătăile inimii.

– Și cum face asta? întrebă Foley curios.

– Al naibii să fiu dacă știu, Ed, dar am văzut cum urmărește oamenii prin ziduri. Noonan e nebun după jucăria asta. Dar zice că are nevoie de îmbunătățiri.

– Păi, cred că DKL, aşa se numea compania producătoare, l-a ascultat. Patru seturi noi se află în acelaşi transport, cu o cerere pentru evaluarea variantei modernizate.

– Bine, am să-i spun lui Tim.

– Mai ştii ceva despre teroriştii din Spania?

– Vă vom trimite datele prin fax astăzi. Au fost identificaţi şase dintre ei. În special basci, cum se temeau spaniolii. Francezi au fost probabil doi, iar unul a fost identificat sigur. Dar tot nu avem nici cea mai mică idee cine a trimis oameni să ne urmărească.

– Ruşii, spuse Foley. Un rezident KGB, pot să pun pariu.

– Nu am cum să te contrazic, mai ales după ce a apărut individul ăla în Londra – aşa credem – dar băieţii de la Five nu au nici o noutate.

– Cine lucrează la cazul ăsta de la Five?

– Holt. Cyril Holt, răspunse Clark.

– Aha. Îl ştiu pe Cyril. E bun. Dacă el spune ceva, sigur e aşa.

– E foarte bine, dar acum spune că are un bou bălţat şi nimic mai mult. M-am tot gîndit să-l sun pe Serghei Nikolaevici în persoană şi să-i solicit un mic serviciu.

– Nu cred că ar fi bine, John. Toate astea trebuie să treacă pe la mine, nu uita. Şi mie îmi place Serghei, dar în privinţa asta nu o să fie de partea ta. Prea multe consecinţe posibile.

– Ăsta ne lasă cu ochii în soare, Ed. Nu îmi place să ştiu că există un rusnac care-mi ştie şi numele şi ce fac eu pe-aici.

Foley nu putu decît să-i dea dreptate. Nici unui ofiţer de teren nu-i plăcea ideea că era cunoscut de cineva, iar Clark avea motive şi mai îndreptăţite să îşi facă griji, cu familia aflată chiar la locul unde îşi exercita el meseria. Nu o luase niciodată pe Sandy cu el în acţiune, cum făcuseră mulţi dintre ofiţerii de teren cu soţiile lor, în decursul carierei. Nici un ofiţer nu-şi pierduse soţia în modul acesta, dar unii fuseseră muştruluiţi bine, iar acum practica aceasta nu mai era deloc agreată de CIA. Mai mult decît atît, John îşi dusese toată viaţa profesională în anonimat, ca o nălucă pe care o cunoşteau foarte puţini oameni, adică doar cei care erau de partea lui. Nu avea nici o dorinţă să schimbe treaba asta, aşa cum nu-i trecea prin cap nici să-şi schimbe sexul, dar iată că nu mai era deloc un anonim şi asta îl supăra la culme.

Ruşii îl cunoşteau şi ştiau şi ce făcuse în Japonia şi Iran. Trebuia să-şi fi dat seama că la asta vor duce acţiunile lui.

– John, oamenii te cunosc. La naiba, Golovko te ştie personal şi e clar că sînt interesaţi de tine. Ce poţi face?

– Ştiu, Ed, fir-ar al dracului, dar...

– John, te înţeleg perfect, dar acum ai o anumită poziţie şi nu ai cum să schimbi asta. Aşa că stai în banca ta, fă-ţi bine treaba şi lasă-ne pe noi să ne întindem antenele şi să aflăm cum stă treaba. Bine?

– Ce dracu' pot să zic, Ed? veni răspunsul resemnat.

– Dacă aflu ceva, te sun pe loc.

– Am înţeles, să trăiţi, răspunse Clark cu salutul naval care făcuse parte integrantă din viaţa lui cu multă vreme în urmă.

Acum, acest salut era rezervat pentru lucruri neplăcute.

Agentul special care era adjunctul şefului Biroului Teritorial al FBI-ului din Gary, Indiana, era un negru foarte serios numit Chuck Ussery. Avea patruzeci şi patru de ani, era proaspăt sosit în oraş, cu o vechime de şaptesprezece ani în FBI, iar înainte mai fusese şi poliţist în Chicago. Apelul telefonic al lui Skip Bannister fusese imediat redirecţionat spre biroul lui. În cinci minute, îi spunea deja interlocutorului său să vină imediat cu maşina la birou. După douăzeci şi cinci de minute, acesta sosi. Unu optzeci, solid, cam cincizeci şi cinci de ani şi îngrozitor de speriat, după cum văzu agentul din prima. Înainte de toate, îl invită să ia loc şi îl îmbie cu o cafea. Fu refuzat. Urmară întrebările, mai întîi cele de rutină. Apoi altele mult mai precise.

– Domnule Bannister, aveţi *e-mail*-ul de care mi-aţi vorbit?

James Bannister scoase din buzunar o foaie de hîrtie şi i-o înmînă peste masă.

Ussery citi cele trei paragrafe dezlînate şi agramate. Şi foarte confuze. Te ducea imediat cu gîndul la...

– Domnule Bannister, aveţi vreun motiv să credeţi că fiica dumneavoastră ar fi folosit vreodată droguri de orice tip?

– Mary a mea? Niciodată! veni pe loc răspunsul. În nici un caz. Mă rog, îi place să bea bere şi vin, dar în nici un caz droguri, nici vorbă!

Ussery îi luă mîinile într-ale lui.

– Vă rog. Înţeleg ce simţiţi, am mai lucrat la cazuri de răpire şi...

– Credeţi că a fost răpită? întrebă Skip Bannister, căruia acum i se confirmau cele mai negre gînduri.

Era mult mai rău decît să afle că fiica lui era dependentă de droguri.

– Dacă e să mă iau după această scrisoare, cred că e o posibilitate. Investigaţia se va baza pe ipoteza unui caz de răpire, spuse Ussery, ridicînd telefonul. Trimite-mi-l aici pe Pat O'Connor, te rog, îi spuse el secretarei.

Agentul special de control Patrick D. O'Connor era unul dintre supervizorii de la oficiul din Gary. La treizeci şi opt de ani, cu un păr roşcat, o piele albă şi într-o perfectă condiţie fizică, O'Connor conducea departamentul de investigare a răpirilor.

– Ce s-a întîmplat, Chuck? spuse el, intrînd.

– Ţi-l prezint pe domnul James Bannister. Are o fiică de douăzeci şi unu de ani dispărută în New York acum o lună. Ieri a primit un *e-mail*. Uite-l!

Şi Ussey îi înmînă hîrtia.

O'Connor parcurse rîndurile şi dădu din cap.

– În regulă, Chuck.

– Pat, e cazul tău. Dă-i bătaie!

– S-a făcut, Chuck. Domnule Bannister, vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

– Pat se ocupă la noi de cazurile de acest tip, explică Ussery. El va prelua cazul şi îmi va da raportul zilnic. Domnule Bannister, FBI-ul tratează răpirile ca pe nişte infracţiuni grave. Va fi un caz cu prioritate maximă pînă cînd îl vom rezolva. Zece oameni, Pat?

– Pentru început, da, domnule. Şi mai mulţi la New York, răspunse Pat. Avem cu toţii copii. Ştiu cum vă simţiţi. Dacă există o posibilitate să vă găsim fiica, vă asigur că o vom găsi. Acum trebuie să vă pun o serie de întrebări, ca să vedem de unde să o apucăm, bine?

– Da.

Bărbatul se ridică şi îl urmă pe O'Connor în holul birourilor.

Avea să stea acolo timp de trei ore, spunînd tot ce ştia despre fiica lui şi despre viaţa ei la New York lui O'Connor şi celorlalţi

agenţi. Mai întîi, le dădu o fotografie recentă, care se dovedi a fi bună. O'Connor se uită la ea. O reţinu pentru dosar. O'Connor şi echipa lui nu mai lucraseră de cîţiva ani la un caz de răpire. Era o infracţiune pe care FBI-ul reuşise s-o stîrpească practic în Statele Unite – răpirea pentru răscumpărare, în orice caz. FBI-ul rezolvase toate cazurile de răpire. Oamenii legii cădeau ca trăsnetul în capul răufăcătorilor şi nu iertau nimic. Răpirile de azi erau, în general, de copii şi, împreună cu răpirile puse la cale de părinţi, erau aproape întotdeauna comise de nişte dezaxaţi sexuali, care cel mai des le comiteau pentru propria plăcere şi se terminau de obicei cu omorîrea victimei. Oricum ar fi, un asemenea caz mărea ceea ce s-ar putea numi furia instituţională a FBI-ului. Cazul Bannister, după cum fusese botezat imediat, avea să primească menţiunea „urgent" şi un număr de oameni corespunzător, plus mijloacele materiale din toate birourile teritoriale care aveau să fie implicate. Cazurile în derulare legate de familiile mafiote aveau să fie amînate pînă la rezolvarea acestuia. Făcea parte din etica profesională a FBI-ului.

La patru ore după sosirea lui Skip Bannister în biroul din Gary, doi agenţi din divizia teritorială New York, găzduită de clădirile Jacob Javits, soseau la uşa superintendentului clădirii în care locuise Mary Bannister. Acesta le dădu cheia apartamentului şi merse cu ei să le arate unde era. Cei doi agenţi intrară şi începură imediat cercetările, căutînd în primul rînd însemnări, fotografii, corespondenţă, orice i-ar fi putut ajuta la caz. Se aflau acolo de o oră, cînd sosi şi un detectiv de la NYPD, convocat de FBI ca să asiste la cercetări. În oraş erau treizeci de mii de poliţişti. În cazurile de răpire, puteau fi chemaţi toţi pentru a asista la cercetări.

– Aveţi o poză? întrebă detectivul.

– Poftim, îi înmînă agentul-şef fotografia trimisă prin fax de la Gary.

– Ştiţi, am primit acum cîteva săptămîni un apel telefonic de la cineva din Des Moines, fata se numea... Pretloe, cred. Da, Anne Pretloe, avea cam douăzeci şi cinci de ani şi era secretara unui avocat. Locuia la cîteva cvartale de aici. Pur şi simplu

a dispărut. N-a mai venit la muncă, s-a topit. Cam aceeaşi vîrstă, acelaşi sex, băieţi, punctă detectivul. Să fie vreo legătură?

– Aţi verificat toate anonimele de la morgă? întrebă agentul asistent.

Nu avea rost să întrebe mai mult. Concluzia plutea în aer: nu cumva prin New York zburdă nestingherit un criminal în serie? Acest tip de criminal căuta aproape întotdeauna femei între optsprezece şi treizeci de ani. Un animal de pradă foarte selectiv, cum se întîmpla peste tot în natură.

– Da, dar nu am găsit pe nimeni care să semene cu fata asta. Nici cu asta de aici, apropo, spuse poliţistul, dîndu-i înapoi fotografia. Cazul ăsta o să ne dea mult de furcă. Aţi găsit ceva?

– Deocamdată, nimic, răspunse şeful. Are un jurnal intim, dar nu am aflat nimic care să ajute. Nici fotografii de bărbaţi, doar haine, cosmeticale, lucruri normale la o fată de vîrsta ei.

– Amprente?

Un clătinat din cap.

– Asta urmează. Vine omul nostru, e pe drum.

Dar ştiau cu toţii că erau şanse slabe, după ce apartamentul fusese gol o lună. Uleiurile fine care compuneau în mod normal amprentele se evaporau în timp, deşi puteau să spere că se păstraseră aici, într-un apartament climatizat şi sigilat.

– Cazul ăsta n-o să fie deloc uşor, spuse detectivul venit de la poliţie.

– Niciodată nu sînt uşoare, răspunse agentul-şef.

– Dar dacă sînt mai mult de două? întrebă celălalt agent FBI.

– În oraşul ăsta dispar mulţi oameni, spuse detectivul. Dar cel mai bine e să verific pe computer.

Subiectul F5 era o femeie bună, după cum constată Killgore cu ochiul liber. Şi îi plăcea teribil de Chip. Iar asta nu era deloc de bun augur pentru Chip Smitton, care nu fusese expus germenului Shiva nici prin injectare, nici la testarea vaccinurilor, nici prin sistemul de difuzare de ceaţă. Nu, bărbatul fusese expus doar prin contact sexual. Iar acum apăruseră şi în corpul lui anticorpi de Shiva. Asta însemna că transmisia funcţiona şi de la femeie la bărbat, nu doar invers. Shiva era exact ceea ce speraseră ei să fie.

Era o chestie scîrboasă să te uiţi la nişte oameni cum fac dragoste. Nu-i plăcea cîtuşi de puţin voyeurismul ăsta ştiinţific. Anne Pretloe, subiectul F5, prezenta de două zile simptomele, judecînd după analizele sîngelui, după cum mînca şi bea şi după aitudinea veselă pe care o surprindea monitorul alb-negru la care se uita el. Mă rog, tranchilizantele atenuau rezistenţa subiecţilor la comportamentul libertin, aşa că nu puteai şti cum se purta ea în viaţa de toate zilele. Dar era sigur că era la curent cu toate tehnicile erotice.

Ciudat, Killgore nu se gîndise niciodată la aspectul ăsta la testele pe animale. Îşi închipuia că şobolanii se întîmpla să intre în călduri, iar atunci masculii şi femelele treceau la treabă, dar uite că nu se gîndise niciodată la treaba asta. Îi respecta pe şobolani ca pe o formă de viaţă, dar nu găsise niciodată interesant turnirul lor sexual, în vreme ce aici, trebuia să recunoască, se trezea că ochii i se îndreptau adeseori spre ecran o dată la cîteva secunde. Mă rog, Pretloe, F5, era cea mai frumoasă din tot lotul de test. El personal o găsise într-un bar de burlaci, îi oferise o băutură şi o salutase, iar apoi... lăsase lucrurile să evolueze firesc. Dar şi ea era condamnată, aşa cum condamnaţi erau şi cobaii albi din laborator, crescuţi exact pentru asta. Acele fiinţe simpatice, cu ochi mici, rozalii, erau folosite în toată lumea pentru că erau identice genetic, aşa că testele dintr-o ţară se puteau reproduce în oricare parte a lumii. Probabil că nu aveau forţa vitală ca să mai trăiască în natură şi asta era rău. Dar culoarea lor albă le-ar fi fost oricum fatală, pisicile şi cîinii i-ar fi găsit mult mai uşor, iar asta nu era deloc de dorit în natură, nu? Oricum, erau o specie artificială, nu făceau parte din Planul Naturii, ci erau creaţii ale omului şi prin urmare nu erau demni să trăiască. Păcat că erau atît de frumoşi, dar asta era o observaţie subiectivă, nu obiectivă, iar Killgore învăţase de multă vreme să facă diferenţa dintre cele două tipuri. La urma urmei, şi Pretloe, F5, era frumoasă, iar mila pe care o simţea pentru ea era o atitudine atavică, cu aspect sexual, lucru nedemn de un membru al Proiectului. La asta se gîndea el în vreme ce-l privea pe Chip Smitton cum o pătrunde pe Anne Pretloe. Probabil că aşa ceva făcuse şi Hitler cu evreii, lăsînd în viaţă o parte dintre ei pe post de cobai umani, şobolani de laborator, ceva asemănător cu

manechinele folosite la testele de ciocnire ale maşinilor... Cum, asta făcea din el un nazist? îşi zise Killgore. Da, F5 şi M7 erau folosiţi exact aşa... dar nu, ei nu făceau nici o discriminare rasială, religioasă, sau sexuală, nu? Ei nu erau implicaţi în nici un fel de politică – mă rog, aici trebuia să redefineşti puţin termenul. Nu erau implicaţi, în sensul pe care i-l dădea el termenului. La urma urmei, ce făcea el aici era ştiinţă. Întregul plan era ştiinţific şi legat de iubirea pentru Natură. Membrii Proiectului erau din toate rasele şi categoriile sociale, şi nu se putea spune că religia juca vreun rol... mă rog, dacă iubirea faţă de natură era o religie... şi la urma urmei, cam aşa era, îşi spuse doctorul. Da, cu siguranţă că era.

Ce făceau cei doi pe care-i vedea pe ecranul lui TV era aproape natural – în sensul că fuseseră mult inhibate restricţiile de comportament, cu ajutorul unor medicamente – dar partea mecanică era, în mod sigur, naturală sută la sută. Aşa erau şi instinctele. El trebuia să-şi împrăştie sămînţa cît mai mult posibil, iar ea să recepteze această sămînţă. Mintea lui Killgore merse mai departe. Şi el era un animal de pradă şi decidea care dintre membrii speciei lui vor trăi şi care nu.

Aceştia doi nu vor trăi, oricît de atrăgători erau... la fel ca şi cobaii din laborator, cu ochii lor frumoşi şi cu mustăţile lor albe, neobosite. Nici unul dintre ei nu va mai fi multă vreme pe lumea asta. Era un lucru care îi tulbura simţul estetic, dar era o alegere corectă, în vederea viitorului pe care îl aşteptau cu toţii.

22

CONTRAMĂSURI

– Deci, nimic altceva de la prietenul nostru rus? întrebă Bill Tawney.

– Nimic, confirmă Cyril Holt. Benzile cu Kirilenko ne arată că omul merge la muncă pe aceeaşi stradă, exact la aceleaşi ore, cînd străzile sînt aglomerate, se opreşte la cîrciuma lui ca să bea o bere în patru seri din cinci şi se loveşte de tot felul de oameni. Dar totul e o tentativă foarte străvezie de fofilare şi de a ne păcăli pe noi. Şi chiar ne va păcăli, dacă nu întărim supravegherea. Iar dacă o facem, o să-şi dea seama şi o să îmbunătăţească şi el, la rîndul lui, metodele de acoperire. Preferăm să nu ne asumăm riscul.

– Absolut corect, fu de acord Tawney, deşi era dezamăgit. Celelalte surse nu au adus nimic?

Prin „celelalte surse“, se înţelegea orice persoană pe care Serviciul de Securitate ar fi reuşit s-o infiltreze în Ambasada Rusă. În mod sigur, exista şi o asemenea persoană, dar Holt nu voia să discute subiectul pe o linie telefonică, fie ea şi protejată, pentru că în afacerea asta dacă existau lucruri secrete, acestea erau sursele de informaţii. Dacă nu le protejai, adio surse: oamenii erau omorîţi!

– Nu, Bill, nimic. Vania n-a vorbit pe linia lui cu Moscova pe tema asta. Nici nu s-a folosit de linia de fax protejată. Indiferent de discuţiile iscate de acest incident, nu avem nici măcar o figură confirmată, nici măcar pe tipul din cîrciuma aia, care s-a dovedit o pistă falsă. Acum trei luni, l-am pus pe unul dintre băieţii mei să-l abordeze la cîrciumă. Au vorbit despre fotbal – e un microbist adevărat, cunoaşte foarte bine jocul şi nu şi-a trădat o clipă naţionalitatea. Are un accent perfect. Aşa că omul din fotografie s-ar putea să nu reprezinte nimic, doar o coincidenţă ca atîtea altele. Kirilenko e un profesionist adevărat, Bill. Nu face prea multe greşeli. Orice informaţie ar fi ieşit din treaba asta, a fost, fără îndoială, trimisă prin curier.

– Aşa că avem, probabil, un agent KGB care umblă liber prin Londra, înarmat cu tot ce ştie Moscova despre domnul Clark al nostru şi făcînd – ce? Despre asta, habar nu avem.

– Corect, Bill, fu de acord Holt. Nu pot să spun că-mi place, dar asta e situaţia.

– Ce ai aflat despre contactele KGB-PIRA?

– Avem destul de puţine elemente. Fotografia unui tip, altul, de la o întîlnire de la Dublin, de acum opt ani, cu descrierea fizică. Ar putea fi omul din fotografie, dar descrierea se potriveşte la cam o treime din toţi bărbaţii din lume şi încă nu e momentul să arătăm fotografii în stînga şi în dreapta.

Tawney nu avu nevoie să i se explice de ce. Era foarte posibil ca unul dintre informatorii lui Holt să fie, de fapt, agent dublu. Dacă îi arătau fotografiile cu bărbatul din cîrciumă, nu făcea altceva decît să avertizeze ţinta că se pornise o investigaţie şi că cineva îi ştia identitatea. Asta l-ar face şi pe acest individ mai prudent; poate că îşi va schimba înfăţişarea, iar rezultatul va fi o înrăutăţire a situaţiei. Să nu uităm, îşi spuse Tawney, că avem de-a face cu cel mai complex joc. Şi dacă totul nu era decît o simplă curiozitate din partea ruşilor, care pur şi simplu voiau să urmărească traiectoria unui ofiţer de informaţii de-al lor? Ce naiba, la urma urmei, toată lumea făcea asta. Era o parte absolut normală a muncii lor.

În sfîrşit, e bine că ştiu ce nu ştiu... Ba nu, îşi zise Tawney, *nu ştim nici măcar ce nu ştim din afacerea asta.* Ştiau doar că erau într-o mare confuzie; dar habar nu aveau ce voiau să afle.

Nu ştiau ce însemna această scurgere de informaţii care apăruse pe nepusă masă.

– Iar asta pentru ce este? întrebă Henriksen, cu inocenţă în glas.

– Este un sistem de răcire cu ceaţă. Îl avem de la ai voştri, îi explică Aukland.

– Poftim? Nu înţeleg, răspunse americanul.

– Unul dintre inginerii noştri l-a văzut în Arizona, am impresia. Împrăştie o perdea fină de apă. Picăturile microscopice absorb căldura şi se evaporă în atmosferă. Creează exact acelaşi efect ca acela al instalaţiilor de aer condiţionat, doar că se face cu o cheltuială de energie practic neglijabilă.

– Fantastic, spuse Bill Henriksen, mimînd cea mai sinceră surprindere. Şi cum va fi amplasat sistemul acesta?

– Numai în tuneluri şi în arene. Arhitectul voia să le pună în tot stadionul, dar au obiectat unii, cum că strică imaginile camerelor de luat vederi, răspunse Aukland. Seamănă prea mult cu ceaţa adevărată.

– Bine, cred că va trebui să mă uit şi eu la instalaţia asta.

– De ce?

– Domnule, îmi pare rău, dar este o cale extrem de eficientă de a disemina un agent chimic, nu?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe ofiţerul de poliţie.

– Da... cred că ai dreptate.

– Bun. Am în companie un tip, fost ofiţer în Corpul Chimic al Infanteriei SUA, expert în treburile astea, cu doctoratul la MIT. Am să îl pun să verifice cît mai curînd posibil.

–Da, Bill, mi se pare o idee foarte bună. Mulţumesc, spuse Aukland, dîndu-şi o palmă că nu se gîndise singur la treaba asta.

Dar la urma urmei, nu angaja el experţi? Iar yankeul ăsta părea să fie un specialist adevărat.

– Se face chiar aşa de cald aici?

– Oho, şi încă cum! Ne aşteptăm la temperaturi de peste nouăzeci de grade – evident, Fahrenheit. Toată lumea le exprimă acum în Celsius, dar n-am reuşit încă să mă obişnuiesc.

– Aşa e. Nici eu, sublinie Henriksen.

– Oricum ar fi, arhitectul a spus că e o metodă ieftină de a-i răcori pe spectatori şi că ar merita să fie instalată. Se alimentează de la hidranţii pentru incendii. Şi nici măcar nu foloseşte prea multă apă. E instalată cam de un an şi o verificăm periodic. De asta se ocupă o companie americană, nu-mi mai amintesc numele pe moment.

Cool-Spray din Phoenix, Arizona, îşi aminti Henriksen. Avea planurile sistemului în fişierul din biroul lui. Instalaţia avea să joace un rol crucial în Proiect şi fusese considerată ca un dar al bunului Dumnezeu din prima clipă. Deci ăsta era locul; curînd va veni şi momentul.

– Mai aveţi ştiri de la englezi?

– Am trimis o cerere, dar încă nu ne-au răspuns, spuse Aukland. Evident, este un proiect secret.

Henriksen dădu din cap înţelegător.

– Politica asta mereu se bagă peste tot.

Să sperăm că aşa o să rămînă, îşi zise el.

– Da, ai dreptate, fu de acord Aukland, dînd din cap.

Detectivul locotenent Mario d'Allessandro apăsă pe tastatură şi accesă fişierul central al bazei de date de la NYPD. Evident, acolo se aflau şi Mary Bannister, şi Anne Pretloe. Puse calculatorul să execute o căutare, dîndu-i parametrii FEMEI, vîrstă între optsprezece şi treizeci, pentru început. Apăsă *mouse*-ul pe semnul RUN. Sistemul îi furniză pe loc patruzeci şi şase de nume, pe care le salvă într-un fişier special creat în acest scop. Sistemul nu avea fotografii în baza de date. Pentru acestea, trebuia să apeleze la dosarele pe suport de hîrtie. Pentru moment, scoase din listă numele din Queens şi Richmond şi le păstră doar pe fetele dispărute din Manhattan. Numărul se reduse la douăzeci şi unu. Apoi elimină femeile afro-americane, pentru că, dacă era în discuţie un criminal în serie, aceştia îşi alegeau victimele foarte asemănătoare – cel mai cunoscut dintre ei, Theodore Bundy, alesese aproape exclusiv femei care se pieptănau cu cărare pe mijloc, singure, destul de atrăgătoare, cu vîrsta între douăzeci şi unu şi treizeci şi patru de ani, toate brunete. *De la optsprezece la treizeci de ani e un interval de vîrstă destul de*

plauzibil, își zise el. Scoase apoi de pe listă și femeile care nu se potriveau cu modelul ales de el.

Pe urmă deschise fișierul cu necunoscute ca să vadă și cadavrele victimelor neidentificate. Deja cunoștea cazurile, făceau parte din munca lui obișnuită. Două se potriveau cu parametrii de căutare, dar printre ele nu se numărau nici Bannister, nici Pretloe. Așa că pista asta era, pentru moment, impracticabilă. Asta era și bine, și rău. Nu era deloc sigur că cele două femei erau deja moarte. Asta era partea bună. Dar cadavrele lor ar fi putut fi ascunse cu inteligență – mlaștinile din Jersey erau foarte aproape, iar zona respectivă era principalul loc de ascundere a cadavrelor de la începutul secolului douăzeci încoace.

Apoi tipări lista cu femei dispărute. Voia să examineze toate dosarele pe suport de hîrtie, inclusiv fotografiile, împreună cu cei doi agenți FBI. Și Pretloe și Bannister aveau păr castaniu, de cam aceeași lungime și poate că asta era o asemănare suficientă pentru ca un criminal în serie – dar nu, Bannister era încă în viață, sau cel puțin așa sugera scrisoarea prin *e-mail*... Asta dacă nu cumva criminalul în serie era un fel de nebun care voia să chinuiască și familiile victimelor. D'Allessandro nu întîlnise niciodată un asemenea criminal, dar tipii ăștia erau toți nebuni de legat și nu puteai niciodată să ghicești ce ar putea născoci pentru distracția proprie. Dacă vreunul din acești nemernici zburdă în libertate prin New York, atunci nu numai FBI-ul umbla după pielea lui. Era bine că statul New York aprobase în sfîrșit pedeapsa cu moartea...

– Da, l-am văzut, îi spuse Popov șefului lui.

– Pe bune? întrebă John Brightling. Cît de aproape?

– Cum ne aflăm noi acum, domnule, răspunse rusul. Nu am avut această intenție, dar s-a întîmplat. E un timp masiv și puternic. Soția lui este soră medicală la spitalul municipal local, iar fiica lui este medic și este căsătorită cu unul dintre membrii echipei. Și ea lucrează la același spital. Se numește Patricia Chavez. Soțul ei este Domingo Chavez, ofițer de teren CIA, acum, probabil, șef de comando. Și Clark și Chavez sînt ofițeri operativi ai CIA. Clark a fost implicat în recuperarea soției fostului președinte al KGB-ului și a fiicei acesteia de pe teritoriul

sovietic, cu nişte ani în urmă – probabil că vă amintiţi povestea, a apărut în presă abia de curînd. Ei bine, Clark a fost ofiţerul operativ care le-a scos de acolo. A fost implicat şi în conflictul cu Japonia şi în moartea lui Mahmud Jaji Daryaei, în Iran. El şi Chavez sînt ofiţeri foarte experimentaţi şi extrem de capabili. Subestimarea lor ar fi o greşeală extrem de gravă, conchise Popov.

– Bun, ce înseamnă asta pentru noi?

– Înseamnă că Rainbow este ceea ce pare a fi, adică un grup antiterorist internaţional, ale cărui activităţi se întind pe tot teritoriul Europei. Amintiţi-vă că Spania este membru NATO, dar Austria şi Elveţia nu sînt. Oare au dreptul să acţioneze şi în alte ţări? Cu siguranţă că da. Sînt o ameninţare foarte serioasă la adresa operaţiunilor de tip terorist. Nu este, continuă Popov, o organizaţie cu care aş vrea să mă întîlnesc pe teren. Am văzut în operaţiunile de luptă că sînt experţi. În afară de asta, posedă o excelentă susţinere tehnică şi informativă. Sînt componente care merg mînă în mînă.

– În regulă, deci asta ştim noi despre ei. Este posibil ca ei să fi aflat despre noi? întrebă doctorul Brightling.

– Posibil, dar improbabil, spuse Popov. Dacă ar fi fost aşa, atunci aţi fi avut deja doi agenţi ai FBI-ului la uşă, trimişi să vă aresteze – şi pe mine, de altfel – pentru conspiraţie criminală. Eu personal nu sînt nici urmărit, nici anchetat – mă rog, cred că nu sînt. Ştiu după ce să mă uit şi nu am văzut nici unul dintre semne, dar trebuie să recunosc şi posibilitatea unui efort depus de nişte experţi ca să mă facă să nu-mi dau seama. Dar ar fi foarte dificil, pentru că am fost antrenat în tehnici de contrafilare. Este însă teoretic posibil.

Popov văzu că spusele lui îl impresionaseră pe patron. Tocmai recunoscuse că nu era perfect. Foştii lui supervizori de la KBG ştiau asta din capul locului şi acceptau faptul ca pe un risc normal în domeniul spionajului... Dar oamenii aceştia nu-şi puseseră niciodată problema că ar putea fi arestaţi şi că şi-ar putea pierde miliardele de dolari ale averii personale.

– Care ar fi riscurile?

– Vreţi să spuneţi, ce metode pot fi folosite împotriva dumneavoastră? întrebă Popov, primind aprobarea din cap. Ar însemna ca telefonul dumneavoastră să fie supravegheat şi...

– Telefoanele mele sînt protejate. Sistemul ar trebui să fie infailibil. Consilierii mei au spus că...

Popov îl întrerupse cu un gest scurt al mîinii.

– Domnule, chiar credeţi că guvernul dumneavoastră permite producţia de sisteme de codificare pe care să nu le poată sparge? întrebă el, pe un ton tărăgănat de parcă ar fi vorbit cu un copil. Agenţia pentru Securitatea Naţională de la Fort Meade are drept angajaţi pe unii dintre cei mai străluciţi matematicieni din lume şi cele mai puternice calculatoare din cîte există şi, dacă nu ştiţi cît de mult lucrează ei, e suficient să vă uitaţi în parcări.

– Poftim? Cum adică?

– Dacă au parcările pline şi la ora 19.00, asta înseamnă că lucrează din greu la ceva. În ţara asta, toată lumea are maşină, iar în general parcările sînt prea mari ca să fie îngrădite sau protejate de o privire indiscretă, fie ea şi neintenţionată. Pentru un ofiţer de informaţii, este o metodă foarte simplă pentru a afla cît de activă este una sau alta dintre agenţiile guvernamentale. Şi dacă aţi fi cu adevărat interesat, aţi afla nişte nume şi adrese, doar ca să ştiţi ce numere şi ce tipuri de maşini au. KGB-ul l-a urmărit aşa mulţi ani pe şeful grupului „Z“ de la ASN – indivizii care au ca meserie crearea şi spargerea de sisteme de codificare. Sînt încredinţat că urmaşul KGB-ului, RVS-ul, face acelaşi lucru în continuare.

Popov clătină din cap.

– Nu, nu voi avea niciodată încredere într-un sistem comercial de codificare. Am mari îndoieli şi în privinţa sistemelor folosite de guvernul rus. Oamenii dumneavoastră sînt foarte buni la spargerea sistemelor de cifrare. De şaizeci de ani sînt foarte buni, dinainte de al doilea război mondial. Şi sînt aliaţi şi cu britanicii, care au, la rîndul lor o tradiţie excelentă în acest domeniu. Nu v-a spus nimeni acest lucru? întrebă surprins Popov.

– Păi... nu, mie mi s-a spus că sistemul pe care îl am nu poate fi spart, e pe 128 de biţi...

– Aha, celebrul standard STU-3! Sistemul a fost folosit de guvernul dumneavoastră timp de treizeci de ani. A fost schimbat cu STU-4. Credeţi că au făcut schimbarea asta pentru că au vrut să mai cheltuiască nişte bani, domnule doctor Brightling? Nu cumva au avut alte motive? Pe cînd lucram la KGB,

foloseam coduri de unică utilizare. Asta înseamnă că sistemul de încriptare era folosit o singură dată, compunîndu-se din transpoziţii aleatorii. Este un sistem absolut sigur, dar foarte greoi de folosit. Ca să trimiţi un singur mesaj, îţi ia cîteva ore. Din nefericire, este foarte greu de folosit la comunicaţii verbale. Guvernul dumneavoastră are un sistem numit TAP-DANCE, care foloseşte acelaşi principiu, dar pe care noi n-am reuşit niciodată să-l copiem.

– Deci vreţi să spuneţi că tot ce vorbesc eu la telefon poate fi ascultat?

– Da, dădu din cap Popov. Evident. De ce credeţi că toate discuţiile noastre importante au avut loc numai între patru ochi?

Dimitri Arkadeevici văzu că omul era de-a dreptul zdruncinat. *Ia te uită, geniul ăsta e pe dinafară!*

– Poate că ar fi cazul să-mi spuneţi de ce mi-am asumat acele misiuni comandate de dumneavoastră.

– Da, domnule ministru... Excelent... Vă mulţumesc, spuse Bob Aukland în telefonul mobil.

Apăsă pe butonul de închidere şi puse telefonul înapoi în buzunar, întorcîndu-se spre Bill Henriksen.

– Veşti bune. Grupul acela, Rainbow, va veni să ne acorde consultanţă în materie de securitate.

– Aha, spuse Bill. Păi, rău nu poate să fie?

– Înţeleg că eşti puţin cam dezamăgit, spuse poliţistul.

– Nu, deloc, minţi Henriksen. Probabil că îi şi ştiu personal pe cîţiva dintre ei. Şi ei pe mine.

– Onorariul tău va rămîne acelaşi, spuse australianul.

Se îndreptară spre maşina lui, cu care merseră pînă la un local, ca să bea cîteva halbe cu bere, înainte să-l conducă pe american la aeroport.

Rahat, îşi zise americanul. Încă o dată, Legea Porcăriei Universale îşi dovedea valabilitatea şi îi venea de hac. Mintea lui intră pentru scurt timp în panică, dar apoi îşi spuse că, de fapt, nu avea nici o importanţă, cîtă vreme el îşi făcea bine treaba. S-ar putea chiar să fie în avantajul lor, îşi spuse el aproape convingîndu-se.

Brightling ştia că nu putea să-i spună lui Popov. Avea încredere în el în multe privinţe; la naiba, cu tot ce ştia, Popov

putea să-l trimită pe viață într-o închisoare federală, dacă nu chiar în pavilionul condamnaților la moarte, dar cum să-i spună despre ce era vorba? Nu, nu-și putea asuma riscul. Nu cunoștea opiniile lui Popov în ceea ce privește mediul și natura, așa că nu putea prevedea reacția rusului față de Proiect. Popov era periculos pentru el în multe privințe; era ca un șoim antrenat să vină la mănușă, dar care era un vînător independent, foarte doritor să omoare o prepeliță sau un iepure, totuși niciodată al unui stăpîn, capabil în orice clipă să-și ia zborul și să-și reia viața liberă.. iar dacă era liber să facă asta, era și capabil să furnizeze informații altora. Brightling se gîndi pentru a suta oară să-l pună pe Bill Henriksen să se ocupe de acest risc potențial. El știa cum s-o rezolve. Evident, fostul agent FBI cunoștea cum se investighează o crimă și deci și cum poți să-i păcălești pe anchetatori, iar mica lui problemă va dispărea.

Probleme, își zise Brightling apoi. Ce altceva ar putea face pentru ca situația lui și a Proiectului să fie mai sigură? Dacă acest Rainbow era o problemă, era oare posibil să o abordeze direct? În cel mai bun caz, să îl distrugă, în cel mai rău caz, să îl deturneze, să-l oblige să se concentreze în altă direcție?

– Trebuie să mă gîndesc foarte serios la cererea ta, Dimitri, spuse el într-un sfîrșit.

Popov înclină sobru din cap, întrebîndu-se ce gînduri trecuseră prin mintea patronului lui în cele cincisprezece secunde în care meditase la cererea lui. Acum era rîndul lui să se îngrijoreze. Tocmai îl informase pe John Brightling asupra pericolelor operaționale pe care le implica folosirea lui, a lui Popov, pentru a provoca incidente teroriste și, mai ales, asupra gravelor fisuri din sistemul lui de securitate. În special acest ultim fapt îl înspăimîntase. Poate că ar fi trebuit să-l avertizeze mai dinainte, dar oricum subiectul nu survenise în discuții, iar Dimitri Arkadeevici înțelegea acum că fusese o greșeală din partea lui. Mă rog, poate că nu era o greșeală atît de gravă. Securitatea operațională a indivizilor nu era deloc rea. Doar doi oameni știau ce se întîmpla... Sau poate că și acel Henriksen. Dar Bill Henriksen fusese în FBI și, dacă ar fi fost informator, pînă acum ar fi fost amîndoi la închisoare. FBI-ul ar fi avut toate dovezile de care era nevoie pentru o anchetă și un proces pentru infracțiuni

grave şi nu ar fi lăsat lucrurile să meargă atît de departe, decît dacă ar mai fi fost de descoperit o conspiraţie de proporţii...

... *Dar cît de vastă trebuie să fie o conspiraţie ca să comiţi crime pentru ea?* Mai mult, trebuia să se afle despre ce conspiraţie era vorba, altfel, nu ar fi avut nici un motiv să nu-i aresteze. Nu, securitatea era bine organizată. Şi deşi guvernul american avea capacitatea tehnică de a decoda presupusele linii telefonice sigure ale lui Brightling, chiar şi pentru supravegherea lor trebuia un ordin judecătoresc, iar ceea ce s-ar fi ascultat ar fi fost suficient ca să trimită cîteva persoane direct pe scaunul electric. *Inclusiv pe mine*, îşi zise Popov.

Ce naiba se întîmplă aici? se întrebă rusul. Avea destule elemente ca să înţeleagă un lucru: orice ar fi făcut patronul lui, era mai mult decît o crimă în masă. *Ce dracu' putea fi?* Dar cel mai îngrijorător din toate era faptul că Popov îşi asumase misiunile în speranţa – îndeplinită, de altfel – că va obţine bani buni în schimbul serviciilor. Acum avea peste un milion de dolari în contul lui de la banca din Berna. Destul ca să revină la sînul Maicii Rusii şi să trăiască împărăteşte... dar nu destul pentru ceea ce îşi dorea cu adevărat. Era straniu să descoperi că înainte cuvîntul „milion“ avea conotaţii magice. Acum, că avea banii, cuvîntul îşi pierduse din vrajă. Era un simplu număr, din care puteai să scazi ca să capeţi lucrurile pe care ţi le doreşti. Un milion de dolari nu erau suficienţi pentru a cumpăra casa pe care o dorea, maşina pe care o voia, mîncarea pe care o voia. Nu erau suficienţi pentru a susţine stilul de viaţă la care tînjea el pentru restul zilelor; poate că i-ar fi ajuns în Rusia, dar, din nefericire, nu voia să trăiască acolo. Să facă vizite, da. *Să trăiesc acolo, nu, mulţumesc.* Aşa că şi Dimitri era prins într-o capcană.

Dar nu ştia în ce fel de capcană. Şi iată-l, stînd la biroul cuiva care, ca şi el, era ocupat cu luarea unei decizii, dar nici unul dintre ei nu ştia unde va ajunge. Unul dintre ei ştia ce se întîmplă, iar celălalt nu. Dar celălalt ştia cum să pună lucrurile în mişcare, ceea ce patronul nu ştia. Era un impas interesant.

Rămaseră aşa timp de un minut, uitîndu-se unul în ochii celuilalt. Nici unul nu ştia ce trebuia să spună şi nici unul nu voia să-şi asume riscul de a spune ceva. În cele din urmă, Brightling rupse tăcerea.

– Am nevoie de timp ca să mă gîndesc la treaba asta. Îmi dai un răgaz de o zi?

– Evident, spuse Popov, ridicîndu-se.

Dădură mîna și Popov ieși din birou. După ce aproape întreaga lui viață adultă jucase în cel mai interesant și mai fascinant dintre jocuri, acum înțelegea brusc că intrase într-un joc nou, cu alți parametri. Intrase în posesia unei sume mari de bani, dar o sumă pe care patronul lui o considera un fleac. Era implicat într-o operațiune mult mai importantă decît genocidul. Popov reflectă că asta nu era o noutate pentru el. Servise pe vremuri unui stat pe care inamicul victorios îl numise Imperiul Răului, iar acel război rece depășea pînă și ideea de crimă în masă. Dar Brightling nu era un stat și oricît de mari ar fi fost resursele lui, erau neglijabile în raport cu cele ale unui stat dezvoltat. Se punea o întrebare foarte importantă: ce naiba încerca omul ăsta să obțină? Și de ce avea nevoie de serviciile lui Dimitri Arkadeevici Popov ca să obțină ce voia?

Henriksen prinse un zbor Qantas pînă la Los Angeles. Avea la dispoziție o bună parte din zi, în fotoliul lui de la clasa I, timp suficient ca să prelucreze ceea ce aflase.

Planul pentru Olimpiadă era pregătit în principiu. Sistemul de răcire era montat deja, perfect pentru scopurile Proiectului. Avea să-l trimită pe unul dintre oamenii lui să verifice sistemul și deci va fi prezent el însuși la predarea finală, în ultima zi. Simplu și concis. Avea contractul de consultanță necesar ca să realizeze toate astea. Dar acum venea trupa asta, Rainbow. Cît de băgăreți or să fie? La naiba, asta nu aveai de unde să știi. În cel mai rău caz, era posibil ca un amănunt să strice totul. Se întîmpla adeseori, o știa din experiența lui în FBI. O mașină de patrulă apărută întîmplător sau un polițist pedestru erau suficiente pentru a zădărnici o spargere foarte bine planificată. Sau, în stadiul de investigație, memoria neașteptat de bună a vreunui trecător sau o remarcă întîmplătoare a unuia dintre anchetați către un prieten putea să îl lumineze brusc pe anchetator. Se întîmplase de milioane de ori. Iar asemenea ghinioane erau întotdeauna împotriva ta, nu?

Gîndind din această perspectivă, îi era clar că trebuia să elimine orice şansă a unor asemenea evenimente aleatorii. Era atît de aproape! Conceptul operaţional era strălucit; fusese din capul locului ideea lui. John Brightling nu făcuse decît să o finanţeze. Trimiterea acelor terorişti să opereze în Europa făcuse comunitatea internaţională să devină conştientă de pericole, iar asta îi permisese lui şi companiei lui să obţină contractul pentru supervizarea măsurilor de securitate la Olimpiadă. Dar uite că acum apărea această blestemată de echipă Rainbow şi rezolva trei incidente grave – care o fi fost imbecilul care instigase al treilea atac? – atît de bine, încît australienii îi invitau să vină şi să arunce o privire. Dacă veneau, chiar că se uitau. Şi dacă aşa avea să fie, atunci vor veni la Jocuri şi vor înţelege şi ei treaba cu arma chimică. Vor descoperi sistemul perfect pentru răspîndirea agentului chimic, iar de aici...

O grămadă de „dacă“, îşi spuse Henriksen. *O grămadă de „dacă“*. Trebuia să se întîmple o grămadă de lucruri improbabile pentru a zădărnici Proiectul. Gîndul îi dădu o mai mare siguranţă. Poate că se va întîlni personal cu oamenii de la Rainbow şi îi va dirija într-o direcţie falsă. La urma urmei, expertul în arme chimice era omul lui, iar ei probabil că nu aveau aşa ceva, ceea ce îi conferea un avantaj. Cu puţină viclenie, omul lui şi-ar putea face treaba chiar sub nasul lor, fără ca ei să-şi dea seama de ceva. Asta era şi planificat, nu?

Linişteşte-te, îşi spuse el, în vreme ce stewardesa venea cu băuturile şi el cerea un al doilea pahar de vin. *Linişteşte-te*. Nu, nu putea să se liniştească. Avea o experienţă prea mare de anchetator ca să accepte simpla posibilitate a unor interferenţe întîmplătoare fără a lua în considerare posibilele consecinţe. Dacă omul lui era împiedicat să acţioneze, fie şi accidental, atunci întregul Proiect putea fi descoperit. Iar asta însemna mai mult decît un eşec. Însemna, în cel mai bun caz, închisoare pe viaţă, lucru pe care nu era pregătit să-l accepte. Nu, era dedicat trup şi suflet Proiectului din mai multe motive. În primul rînd, îşi asumase sarcina salvării Pămîntului. Iar în al doilea rînd, voia să fie acolo şi să se bucure că avusese o contribuţie la salvarea lui.

De aceea, riscurile de orice tip şi de orice magnitudine erau inacceptabile. Trebuia să intervină şi să le elimine. Iar soluţia era

acel rus, Popov. Se întrebă ce putuse acesta să descopere în Anglia. Avînd informații precise, el ar fi putut închipui un plan care să rezolve direct problema cu tipii ăia de la Rainbow. Nu ar fi interesant? Se lăsă pe spătarul fotoliului și alese un film de care să se prefacă interesat, ca să mascheze ceea ce făcea. Da, decise el zece minute mai tîrziu, cu oamenii potriviți și cu înzestrarea potrivită, era posibil.

Popov lua cina singur într-un restaurant cu un aspect deloc onorabil din partea de sud a Manhattanului, despre care se spunea că avea mîncare bună, deși locul arăta de parcă șobolanii curățau podelele noaptea. Dar votca de aici era superbă și, ca de obicei, cîteva pahare îl ajutau să gîndească mai bine.

Ce știa despre John Brightling? Omul era un geniu științific și avea și talente impresionante ca om de afaceri. Se căsătorise acum cîțiva ani cu o altă ființă excepțională, care acum era consilierul prezidențial pe probleme științifice, dar căsnicia se sfîrșise prost, iar acum patronul lui zbura din pat în pat, fiind unul dintre burlacii cei mai vînați din America și avînd toate datele financiare care să-l susțină. Fotografia lui apărea adeseori în paginile mondene, lucru care probabil că o supăra teribil pe fosta lui soție.

Avea legături foarte bune în comunitatea persoanelor cu acces la informațiile secrete. Acest grup Rainbow era evident clandestin, dar reușise să obțină numele de cod și numele comandantului într-o singură zi. O singură zi, își aminti Popov. Asta era mai mult decît impresionant. Era uluitor. Cum dracu' reușise?

Și era implicat într-o operațiune ale cărei consecințe erau mult mai grave decît un amărît de genocid local. Aici, mintea i se opri încă o dată. Parcă ar fi mers pe o stradă aglomerată și brusc s-ar fi lovit de un zid invizibil. Ce dracu' putea să facă un om de afaceri mai serios decît asta? Ce îl făcea să riște închisoarea pe viață, poate chiar condamnarea la moarte? Dacă era mai mult decît o crimă în masă, atunci era vorba de o crimă și mai mare? Dar în ce scop? Poate ca să pornească un război. Dar nu era șef de stat și, prin urmare, nu putea să pornească un război. Să fi fost Brightling spion, unul care să furnizeze unui

guvern străin informații legate de securitatea națională? Dar în schimbul a ce? Cum ar putea cineva, fie guvern, fie altceva, să mituiască un miliardar? Nu, banii erau excluși. Ce mai rămînea?

Există un acronim clasic pentru motivele care te pot face să îți trădezi țara natală: BICO. Bani, Ideologie, Conștiință, Orgoliu. Banii erau excluși. Brightling avea berechet. Ideologia era întotdeauna cea mai bună motivație pentru un spion – oamenii își riscau viața mult mai ușor pentru credințele lor ferme decît pentru un nenorocit de cîștig. Dar ce ideologie putea să aibă acest om? Popov nu știa. Venea la rînd Conștiința. Bun, Conștiința – dar pusă în legătură cu ce? Ce rău putea să vrea Brightling să îndrepte? Greu de crezut că ar exista așa ceva. Rămînea Orgoliul. Într-adevăr, omul avea un orgoliu puternic, dar asta presupunea răzbunarea împotriva unei persoane sau a unei instituții care îți făcuse rău. Cine să fie în stare să-i facă rău miliardarului John Brightling, un rău atît de mare, încît succesul material să nu fie suficient ca să cicatrizeze rana? Popov îi făcu chelnerului semn să-i mai aducă o votcă. În seara asta avea să meargă acasă cu taxiul.

Nu, Banii erau excluși. Și Orgoliul. Mai rămîneau Ideologia și Conștiința. Ce credință sau ce răutate să fie atît de mare, încît să motiveze un om să comită o crimă de anvergură? În primul caz, era clar că Brightling nu era un fanatic religios. În al doilea, el nu avea nici o nemulțumire deschisă la adresa țării lui. Așa că, dacă Banii și Orgoliul puteau fi eliminate din prima, Ideologia și Conștiința erau aproape la fel de improbabile, iar Popov nu le elimina decît... Chiar așa, pentru ce? își puse el întrebarea. Pentru că avea doar patru motivații posibile, doar dacă nu cumva Brightling era un nebun de legat. Dar nu era. Oare?

Nu, își spuse Popov. Patronul lui sigur nu era un dezechilibrat mintal. Își gîndea bine toate acțiunile și, deși perspectiva lui era foarte diferită de a lui Popov – în special în privința banilor – pentru el un milion însemna un fleac. Atunci să fie unul dintre acei nebuni care, ca niște șefi de stat... Să fie un nou Saddam Hussein, Adolf Hitler sau Iosif Visarionovici Stalin? Bine, dar nu era șef de stat, nu avea asemenea aspirații și numai astfel de oameni ar putea prezenta acest tip de nebunie.

În cariera lui în KGB, Popov avusese de-a face cu tot felul de curiozități. Practicase acest joc împotriva unor adversari de clasă mondială și nu fusese prins nici măcar o dată; niciodată nu-și ratase misiunile. Drept urmare, se considera un tip foarte deștept. Asta făcea actualul impas mult mai frustrant. Avea peste un milion de dolari în banca din Berna. Avea perspectiva să primească mai mulți bani între timp. Pusese la punct niște misiuni teroriste care-și îndepliniseră scopul. Oare chiar și-l îndepliniseră? Era clar că patronul considera scopul îndeplinit, în ciuda deznodămîntului tactic stupid al ambelor. *Dar acum știa și mai puțin*, își spuse Dimitri Arkadeevici. Cu cît evolua mai mult situația, cu atîta știa mai puțin. Și cu cît știa mai puțin, cu atîta era mai nefericit. Își întrebase patronul de mai multe ori asupra motivului activităților lui, dar Brightling nu voia să-i spună. Trebuia să fie ceva mare de tot. Dar ce naiba era?

Făceau exerciții de respirație. Pe Ding îl amuzau, dar era în același timp încredințat că erau necesare. Oricît de înaltă și de ageră era Patsy, ea nu era sportivul de performanță care ajunsese el la cîrma Echipei-2 și de aceea trebuia să facă exerciții de respirație, ca să ajute copilul să iasă mai ușor. Iar exercițiile mergeau perfect. Așa că stăteau amîndoi pe podea, în casă, amîndoi cu picioarele depărtate, suflînd și icnind, de parcă voiau să distrugă casa purcelușului din desene animate. Ding nu știa ce să mai facă pentru a nu izbucni în rîs.

– Respirație profundă, de curățare, spuse Domingo, după ce cronometră contracția standard.

Apoi luă mîna ei și o sărută.

– Cum ne descurcăm, Pats?

– Sînt pregătită, Ding. Vreau să se întîmple mai repede și să scap.

– Ești îngrijorată?

– Păi, îi răspunse medicul Patsy Clark Chavez, știu că o să cam doară și aș vrea să trec peste asta, înțelegi?

– Înțeleg, dădu Ding din cap.

Așteptarea unor lucruri neplăcute era de obicei mai rea decît împlinirea lor. Știa din experiență, dar ea încă n-o aflase. Poate că de aceea a doua naștere era aproape întotdeauna mai ușoară.

Ştiai la ce să te aştepţi, ştiai că, oricît ar fi de neplăcut, o să te descurci, iar la sfîrşit vei avea un copil. Asta era pentru Domingo esenţa problemei: o să devină tată! O să aibă un copil, o să înceapă cea mai mare aventură din toate, aceea de a creşte o fiinţă nouă. Mai făceai şi greşeli, dar învăţai din toate şi în ultimă instanţă ofereai societăţii un cetăţean nou, responsabil, care să preia ştafeta. Asta însemna, în viziunea lui, să fii un bărbat adevărat. Desigur, era important şi să poarte o armă şi să aibă o slujbă, pentru că el era acum păzitorul societăţii, cel care îndrepta relele, apărătorul nevinovaţilor, un om al forţelor de ordine, care vin o dată cu civilizaţia; dar asta era şansa lui să fie implicat personal în ceea ce se numeşte civilizaţie, în primul rînd prin creşterea copiilor aşa cum trebuia, educarea şi îndreptarea lor spre ceea ce este drept, chiar la 3.00 noaptea şi pe jumătate adormit. Poate că puştiul lui avea să fie un spion/soldat, ca el, sau poate mai bine, doctor, ca Pats, element important al societăţii, care îi ajută pe ceilalţi. Aceste lucruri se vor întîmpla numai dacă el şi Pats îşi vor face bine treaba, iar asta era cea mai mare răspundere pe care şi-o putea asuma o persoană. Domingo abia aştepta să şi-o asume, îi era dor să îşi ţină copilul în braţe, să-l sărute şi să-l strîngă, să-i schimbe scutecele şi să-l şteargă la fund. Deja aranjase pătuţul, decorase pereţii camerei copilului cu iepuraşi roz şi albaştri şi cumpărase jucării ca să distragă atenţia micii bestii şi, deşi toate astea păreau incompatibile cu viaţa lui obişnuită, el şi oamenii din Rainbow ştiau că nu e aşa, pentru că toţi aveau copii şi înţelegeau viaţa la fel. Eddie Price avea un băiat de paisprezece ani, puţin cam răzvrătit şi categoric încăpăţînat – probabil că şi taică-său fusese aşa – dar şi cu o minte sclipitoare, care căuta răspunsuri proprii la tot ce i se ivea în cale, răspunsuri pe care sigur le va găsi la timpul potrivit, exact ca tatăl lui. Pe puşti scria „soldat", îşi zise Ding... Dar dacă avea puţin noroc, mai întîi trecea pe la şcoală şi abia apoi devenea ofiţer, aşa cum ar fi trebuit să facă şi Price, şi chiar ar fi făcut dacă ar fi fost în America. Aici, sistemul era altul şi aşa devenise un excelent sergent-major, cel mai de încredere subordonat al lui Ding, gata mereu să-şi ofere sfaturile şi să execute perfect ordinele. Da, avea atîtea la care să se gîndească pentru viitor, îşi spuse Ding, încă ţinînd-o pe Patsy de mînă.

– Îţi e frică?

– Nu frică, doar sînt puţin emoţionată, recunoscu Patsy.

– Iubito, dacă ar fi fost atît de greu, cum se face că sînt atîţia oameni pe lume?

– Ai vorbit exact ca un bărbat, remarcă Patricia Chavez. E uşor să spui cînd nu trebuie s-o faci tu.

– Am să fiu acolo, ca să dau o mînă de ajutor, zise el.

– Ai promis, să nu uiţi.

23

MEREU DE VEGHE

Henriksen sosi pe aeroportul JFK International cu impresia că avea corpul tăiat în bucăţi, răsucit şi mutilat, apoi aruncat într-un coş pentru hîrtii. Dar era de aşteptat. Zburase efectiv jumătate de glob într-o zi, iar ceasul lui interior era bulversat, furios şi acum reacţiona. Aproximativ o săptămînă avea să se trezească şi să adoarmă la ore aleatorii, dar asta nu era o problemă. Pastilele adecvate şi cîteva pahare de băutură îl vor ajuta să se odihnească atunci cînd va avea nevoie de odihnă. La capătul pistei îl aştepta un angajat care îi luă bagajul de mînă fără un cuvînt, îndreptîndu-se spre banda pentru bagajele mari. Din fericire, geamantanul cu două costume era al cincilea şi aşa putură părăsi repede terminalul, ajungînd la autostrada spre New York.

– Cum a fost călătoria?

– Am căpătat contractul, îi spuse Henriksen omului său, care nu făcea parte din Proiect.

– Foarte bine, spuse omul, habar neavînd cît de bine era de fapt şi cît de rău avea să fie pentru el personal.

Henriksen își legă centura de siguranță și se lăsă pe spate, ca să mai tragă un pui de somn pe drum, punînd astfel capăt oricărei discuții.

– Așadar, ce avem? întrebă agentul FBI.

– Pînă acum, nimic, răspunse d'Allessandro. Mai am o fată dispărută în aceleași condiții: apartament în aceeași zonă, cu aceeași înfățișare și vîrstă ca și domnișoara Bannister a dumneavoastră. Se numește Anne Pretloe, secretara unui avocat. Dispărută pur și simplu de pe fața pămîntului.

– Dar neidentificată? întrebă celălalt agent federal.

– Nimic care să se potrivească. Domnilor, trebuie să ne gîndim serios dacă nu cumva avem în zonă un criminal în serie.

– Dar atunci de ce a apărut acel mesaj prin *e-mail*?

– Se potrivește cu celelalte scrisori trimise de domnișoara Bannister tatălui ei? întrebă detectivul de la NYPD.

– Nu prea bine, recunoscu agentul care era mai mare în grad. Cea care ne-a fost transmisă de la biroul din Gary mie îmi miroase de la o poștă a... droguri.

– Sînt de acord, spuse d'Allessandro. Aveți și altele?

– Poftim.

Agentul îi înmînă șase hîrtii trimise prin fax la biroul din New York. Detectivul le parcurse cu privirea. Erau toate perfecte din punct de vedere gramatical, bine structurate, fără cea mai mică greșeală de ortografie.

– Dar dacă nu a trimis-o ea? Dacă a trimis-o altcineva?

– Criminalul în serie? întrebă agentul mai mic în grad, după o scurtă deliberare interioară vizibilă pe figura lui. Atunci ar însemna că avem de-a face cu un nebun de legat, Mario.

– Mă rog, nu se poate spune că acești criminali în serie sînt niște măicuțe.

– Să chinuiască familiile? Ai auzit vreodată de așa ceva? întrebă agentul mai în vîrstă.

– Nu, Tom, eu nu am auzit de așa ceva, dar, cum a spus omul...

– Rahat, spuse agentul mai vîrstnic Tom Sullivan.

– Îi sunăm pe cei de la Științe Comportamentale pentru cazul ăsta? întrebă mai tînărul lui coleg, Frank Chatham.

Sullivan dădu din cap.

– Da, îi sunăm. Am să-l sun pe Pat O'Connor. Următorul pas va fi să tipărim nişte fluturaşi cu figura lui Mary Bannister şi să îi arătăm peste tot prin West Side. Mario, crezi că oamenii tăi vor coopera?

– Nici o problemă, răspunse d'Allessandro. Dacă este ceea ce pare a fi, vreau s-o prind pe jigodia asta înainte să apuce să bată cine ştie ce recorduri. În orice caz nu în oraşul meu, băieţi, conchise detectivul.

– Vrei să încerci din nou cu Interleuken? îl întrebă Barbara Archer.

– Da, confirmă Killgore, dînd din cap. Acest 3a ar trebui să întărească sistemul imunitar, dar producătorii nu sînt siguri de mecanism. Nici eu nu sînt, dar dacă are vreun efect, trebuie să ştim.

– Dar complicaţiile pulmonare?

Una dintre marile probleme ale Interleukenului era că ataca ţesuturile pulmonare, iarăşi fără cauze cunoscute, aşa că putea fi periculos pentru fumători şi pentru cei cu probleme respiratorii.

Încă o înclinare din cap.

– Da, ştiu, ca şi 2-ul, dar F4 nu fumează şi vreau să mă asigur că 3a nu face nimic care să compromită efectele lui Shiva. Nu ne putem asuma acest risc, Barb.

– De acord, spuse doctoriţa Archer.

Ca şi Killgore, nu credea că Interleuken putea fi de cel mai mic ajutor, dar asta trebuia verificat.

– Dar Interferonul?

– Francezii tot încearcă Interferonul pentru febra hemoragică de cinci ani, dar fără rezultate. Evident, putem să încercăm şi Interferonul, dar ar fi muncă în zadar.

– Hai să-l încercăm, oricum, pe F4, sugeră ea.

– Mi se pare corect.

Killgore făcu o adnotare pe plan şi părăsi camera. Peste un minut, apărea pe monitorul TV.

– Bună, Mary, cum ne simţim în dimineaţa asta? Mai bine?

– Nu, clătină ea din cap. Mă doare rău stomacul.

– Aşa? Ia să vedem ce putem face.

Cazul ăsta evolua foarte rapid, iar Killgore se întrebă dacă nu cumva fata avea vreo anomalie genetică la căile gastro-intestinale superioare, cum ar fi un ulcer stomacal... Dacă era aşa, atunci Shiva avea s-o facă praf foarte repede. Mări viteza de administrare a morfinei de la aparatul aflat lîngă patul ei.

– Bun, acum o să-ţi dăm nişte medicamente noi. Ele ar trebui să te facă bine în două sau trei zile, ce zici?

– Sînt cele pentru care am semnat? întrebă slab F4.

– Da, exact, răspunse Killgore, atîmînd pungile cu Interferon şi Interleuken de suportul pentru medicamente. Astea ar trebui să te facă să te simţi mult mai bine, promise el cu un zîmbet.

Ce ciudat e să vorbeşti aşa cu cobaii tăi. Adeseori îşi spusese că era totuna să faci experienţe pe un cobai, un porc sau... în cazul ăsta, pe o fată. Nici o diferenţă notabilă, nu-i aşa? Ei bine, nu, îşi spuse el în după-amiaza aceea. Corpul ei se relaxase o dată cu influxul sporit de morfină, iar ochii îşi pierduseră focalizarea. Da, asta era o deosebire, nu? Şobolanilor nu le dădeau nici sedative, nici narcotice, pentru a le uşura durerile. Nu că n-ar fi vrut, doar că nu era deloc practic să le uşureze suferinţele. Niciodată nu-i plăcuse să vadă cum ochii aceia rozalii se schimbă din strălucitori în opaci, reflectînd durerea. Măcar în cazul acesta, ochii pustii arătau, de fapt o ameliorare a durerii.

Informaţiile sînt foarte interesante, îşi zise Henriksen, *iar rusul este foarte bun.* Ar fi fost un excelent agent la Foreign Counter-intelligence Division. Dar dacă te gîndeşti bine, chiar acolo a şi fost, numai că de cealaltă parte, evident. Avînd informaţia, îşi aminti de ideea care-i venise în timp ce zbura cu Qantas.

– Dimitri, întrebă Bill, ai cumva contacte în Irlanda?

Popov dădu din cap.

– Da, cîteva.

Henriksen se uită peste birou la doctorul Brightling, primind o încuviinţare din cap.

– Crezi că le-ar plăcea o răfuială cu SAS-ul?

– Am discutat de multe ori problema; nu este practic. E ca şi cum ai trimite un spărgător la o bancă păzită. Nu, nu e bine spus. E ca şi cum ai trimite un spărgător la o agenţie

guvernamentală care tipăreşte bani. Sînt prea multe dispozitive defensive. Misiunea ar fi sortită eşecului.

– Dar nu ar trebui să se ducă pînă la Hereford. Dacă îi atragem în cîmp deschis, unde să le pregătim o mică surpriză? începu Henriksen să explice.

Ideea e foarte interesantă, îşi zise Popov. Dar spuse:

– În continuare, este o misiune foarte periculoasă.

– Foarte bine. Care este starea actuală în IRA?

Popov se lăsă pe spate în fotoliu.

– Sînt foarte divizaţi. Există mai multe facţiuni. Unii vor pace, alţii vor să continue cu tulburările. Membrii facţiunilor au motive atît ideologice, cît şi personale. Se poate spune că ideologia ar fi credinţa sinceră în obiectivul lor politic, de răsturnare atît a dominaţiei britanice în Irlanda de Nord, cît şi a guvernului Republicii Irlanda de la Dublin, pentru a instaura un guvern „progresist, socialist". Este un obiectiv mult prea ambiţios în lumea noastră pragmatică, dar ei cred în el şi se ţin de el. Sînt nişte marxişti convinşi – de fapt, mai mult maoişti decît marxişti, dar asta nu e important pentru noi deocamdată.

– Iar latura personală?

– Cînd eşti revoluţionar, nu e o simplă problemă de credinţă, ci una de percepţie din partea publicului. Pentru mulţi oameni, un revoluţionar este un personaj romantic, o persoană care crede într-o viziune a viitorului şi este dispusă să-şi rişte viaţa pentru ea. De aici vine şi statutul lui social. Cei care cunosc asemenea oameni îi respectă adeseori. Prin urmare, pierderea statutului îl afectează pe fostul revoluţionar. El trebuie acum să muncească pentru a-şi cîştiga pîinea, să conducă un camion sau, mă rog, ce ştie să facă...

– Asta s-a întîmplat şi atunci cînd KGB-ul te-a dat afară, observă Henriksen.

Popov nu putu decît să fie de acord.

– Da, într-un fel. În calitate de ofiţer operativ la Comitetul de Stat pentru Securitate, aveam un statut şi o importanţă pe care puţini o atingeau în Uniunea Sovietică, iar pierderea lor a fost mult mai gravă decît pierderea modestului meu salariu. Pentru aceşti marxişti irlandezi, va fi acelaşi lucru. De aceea, ei au două motive să dorească să continue să creeze haos: credinţa politico-ide-

ologică şi nevoia de recunoaştere a persoanei lor ca fiind ceva peste cetăţenii de rînd, care muncesc.

– Cunoşti asemenea oameni? îl întrebă Henriksen direct.

– Da, cred că pot să identific cîţiva, m-am întîlnit cu mulţi în Valea Bekaa din Liban, unde se antrenau alături de alte „elemente progresiste". Şi am călătorit ocazional şi în Irlanda, pentru a remite mesaje şi bani pentru susţinerea activităţilor lor. Aceste operaţiuni detaşau segmente importante ale armatei britanice şi, prin urmare, meritau să fie susţinute de Uniunea Sovietică, pentru distragerea atenţiei inamicului NATO în ansamblu.

Popov îşi încheie discursul, privindu-i pe ceilalţi doi bărbaţi din cameră.

– Ce aţi dori să fac cu ei?

– Problema nu este atît ce, cît cum, îi răspunse Bill rusului. Ştii, cînd lucram la Birou, obişnuiam să spunem că IRA e compusă din cei mai buni terorişti din lume, dedicaţi cauzei, inteligenţi şi extrem de răi.

– Sînt de acord cu această afirmaţie. Erau perfect organizaţi, impecabili ideologic şi doritori să îşi asume orice misiune care ar fi avut un impact politic real.

– Cum ar privi ei această misiune?

– Despre ce misiune este vorba? întrebă Dimitri.

Bill îi explică în mare planul lui. Rusul ascultă politicos şi gînditor, înainte de a răspunde:

– Asta le va plăcea, dar întinderea şi riscurile sînt foarte mari.

– Ce ar pretinde ca să coopereze?

– Bani şi susţinere de altă natură: arme, explozibili, diverse lucruri necesare pentru îndeplinirea operaţiunilor. Actuala luptă dintre facţiuni a avut probabil ca efect distrugerea organizării lor logistice. Este evidentă tentativa facţiunii pacifiste de a controla facţiunea amatoare de violenţe, pur şi simplu prin restrîngerea accesului la arme. Fără arme, nu pot întreprinde acţiuni pe teren şi deci nu îşi pot mări prestigiul. Dacă le oferiţi mijloacele necesare pentru operaţiuni, vor asculta cu seriozitate propunerile dumneavoastră.

– Bani?

– Banii îi permit cuiva să cumpere lucruri. Facțiunile cu care vom negocia probabil că vor fi rupte de sursele obișnuite de finanțare.

– Care ar fi acelea? întrebă Brightling.

– Cluburile în care se bea și ceea ce dumneavoastră numiți pe aici „taxele de protecție“, corect?

– Corect, confirmă Henriksen cu o înclinare de cap. Așa își obțin banii și sursa asta e probabil bine controlată de facțiunea pacifistă.

– Și cam la cît crezi că se ridică suma, Dimitri? întrebă John Brightling.

– Aș spune că la minimum cîteva milioane de dolari.

– Va trebui să fii foarte atent cu spălarea acestor bani, își avertiză Bill șeful. Aș putea să te ajut în direcția asta.

– Să spunem, cinci milioane?

– Ar trebui să ajungă, răspunse Popov, după un moment de gîndire, dublat de mulțumirea sufletească a atragerii fiarei în afara viziunei. Dar nu pot să promit nimic. Acești oameni decid pentru ei înșiși. Își au propriile motive.

– Cît de repede ai putea aranja o întrevedere?

– Două zile, poate trei, de la sosirea mea în Irlanda, răspunse Popov.

– Fă rezervările pentru avion, îi spuse Brightling pe un ton hotărît.

– Unul dintre ei a vorbit ceva înainte de a pleca, spuse Tawney. Se numea René. Înainte să plece în Spania, a pălăvrăgit cu o tipă. Ea a avut o criză de conștiință și a venit de una singură la poliție. Francezii au interogat-o ieri.

– Și? întrebă Clark.

– Scopul misiunii era să-l elibereze pe Carlos, dar el nu i-a vorbit nimic despre cel care a comandat acțiunea. De fapt, a vorbit foarte puțin, deși interogatoriul a scos la lumină și numele altui participant la acțiune sau cel puțin așa cred colegii francezi. Chiar acum verifică numele. Femeia în discuție, mă rog, fusese iubita omului o vreme și avea încredere totală în ea. A venit la poliție de una singură, din cauza copilului olandez ucis. Ziarele din Paris au făcut mult caz pe această temă, iar ea a fost foarte

răscolită. A spus poliţiei că a încercat să-l convingă să renunţe la misiune – mie nu prea îmi vine să cred asta – şi că el i-a spus că o să se gîndească. Evident, nu s-a gîndit prea mult, dar francezii se întreabă dacă nu cumva există cineva care să se fi retras. Suspecţii obişnuiţi sînt luaţi la întrebări. Poate o să iasă ceva, cel puţin aşa sper, încheie Tawney.

– Asta e tot? întrebă Clark.

– De fapt, e foarte mult, observă Peter Covington. E mai mult decît am avut ieri şi asta le permite prietenilor francezi să urmărească nişte piste suplimentare.

– Poate, fu de acord Chavez. Dar de ce misiunea asta? Cine i-a pus pe ticăloşii ăia la treabă?

– Aveţi noutăţi în privinţa celorlalte două incidente? întrebă Clark.

– Absolut nimic, răspunse Tawney. Germanii au scotocit peste tot. Au fost văzute mai multe maşini venind sau plecînd de la casa din Fürchtner, Dortmund, dar ea era artistă şi puteau fi cumpărători ai tablourilor. Oricum ar fi, nu avem descrieri ale vehiculelor, iar de numerele de înmatriculare nu mai vorbesc. E o pistă moartă, dacă nu vine cineva la poliţie, ca să dea o declaraţie.

– Asociaţi cunoscuţi? întrebă Covington.

– Toţi au fost interogaţi de BKA, dar fără rezultate. Hans şi Petra nu au fost niciodată prea vorbăreţi. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Model şi Guttenach.

Şi Tawney îşi ridică mîinile, frustrat.

– Ne aflăm pe aproape, John, spuse Chavez. Simt eu.

– Sînt de acord, spuse Covington, dînd şi el din cap. Dar problema e să punem odată mîna pe el.

Clark se încruntă puternic, dar cunoştea şi el metodele, din vremea cînd lucra ca ofiţer operativ. Era bine să afli cît mai multe, dar şi să nu se fi întîmplat ce voiai să afli. Necazurile vin cînd vor ele, nu cînd vrei tu. Era atît de simplu şi de înnebunitor, mai ales cînd erai aproape şi cînd aveai mare nevoie de ceva. Cu o singură informaţie minoră, Rainbow putea să facă investigaţii de amploare, ca să radă persoana sau persoanele urmărite de ei, frigîndu-le la foc mic, pînă scoteau de la ele ce le trebuia. Francezii şi germanii ar fi fost cei mai buni: nici unii, nici alţii nu aveau restricţiile legale impuse de americani şi de englezi

forțelor lor de poliție. Dar nu era cinstit să gîndească așa. Și FBI-ul era în stare să-i facă pe oameni să scuipe tot ce știau, chiar dacă-i tratau pe toți infractorii cu mănuși. Chiar și teroriștii, odată prinși, spuneau de obicei tot ce știau, mă rog, nu și irlandezii, își aminti John. Unii dintre ticăloșii ăia nu spun nici „pîs", nici măcar numele nu și-l dau. Evident, există metode de abordare chiar și a acestor recalcitranți. Totul era să le vorbești altfel decît le vorbea poliția, punîndu-le în față frica de Dumnezeu și de suferință. De obicei, asta mergea, de fapt, mersese întotdeauna, din cîte îi spunea experiența lui Clark. Dar mai întîi trebuia să ai cu cine vorbi. Asta era partea grea.

În calitate de ofițer operativ al CIA, se aflase adeseori în misiune într-un loc îndepărtat, neplăcut, apoi misiunea fusese anulată – sau, la fel de rău, amînată – pentru că nu exista sau se pierduse o informație vitală. Văzuse murind din această cauză trei bărbați și o femeie, în patru locuri diferite, toate aflate în spatele Cortinei de Fier. Patru oameni, pe care îi cunoștea după figură, pierduți, toți omorîți legal de către propriile lor țări. Lupta lor împotriva tiraniei își arătase în cele din urmă roadele, dar ei nu mai apucaseră să vadă asta sau să se bucure de rezultatele curajului lor. Conștiința lui Clark îl făcea să și-i amintească pe toți, pentru că ajunsese să-i urască pe oamenii care avuseseră informațiile de care avea el nevoie, dar le ținuseră pentru ei. Așa era și acum. Ding avea dreptate. Cineva le scosese pe animalele alea din bîrlogurile lor, iar el îl voia pe acel cineva. Dacă îl vor descoperi, vor obține tot felul de nume, numere de telefon și adrese pe care să le furnizeze polițiilor europene, ca să bage totul într-un sac mare și să termine odată cu terorismul care încă stăruia asupra Europei ca un nor întunecat. Iar asta era incomparabil mai bine decît să-și trimită oamenii pe teren cu armele încărcate.

Popov își făcea valizele. Își spuse că a ajuns expert în bagaje. Învățase să-și împacheteze cămășile fără să le scoată șifonate din valiză, lucru pe care nu-l deprinsese niciodată ca ofițer KGB. Mă rog, acum cămășile erau mult mai scumpe, iar el se obișnuise să aibă mai mare grijă de ele. Dar geamantanele reflectau încă fosta lui ocupație, unele avînd buzunare și compartimente

în care își păstra documentele de călătorie „alternative". Pe acestea le păstra tot timpul asupra lui. În caz că întregul proiect s-ar fi prăbușit sub propria-i greutate, voia să fie în măsură să dispară fără urmă, iar cele trei seturi de documente nefolosite l-ar fi ajutat. În cel mai rău caz, putea avea acces în continuare la contul lui din Berna și ar fi dispărut în Rusia, deși avea alte planuri pentru viitor...

... Dar se gîndi dacă nu cumva lăcomia îi va umbri puterea de judecată. Cinci milioane de dolari. Dacă ar fi putut să pună banii ăștia pe numele lui, atunci ar fi avut resursele necesare să trăiască în huzur tot restul vieții, în practic orice colț al lumii și-ar fi dorit, mai ales dacă investea banii cu înțelepciune. Dar cum să deturneze niște bani destinați IRA? Lui nu i-ar fi fost greu. Apoi închise ochii și începu să se gîndească la lăcomie. Oare chiar îi întuneca judecata operativă? Oare își asuma un risc inutil, condus de dorința lui de a avea la dispoziție o sumă imensă de bani? Îi era greu să fie obiectiv în legătură cu propriile motivații. Și îi era greu acum să fie un om liber; doar fusese unul dintre miile de ofițeri operativi ai Comitetului de Stat pentru Securitate, nevoiți să justifice ultimul dolar, ultima liră sau rublă pe care le cheltuiseră în fața contabililor din Piața Djerjinski, nr. 2, oamenii cei mai lipsiți de umor ai unei agenții prin excelență lipsită de umor.

Lăcomia, își spuse Popov, gîndindu-se la ea. Trebuia să lase deoparte toată afacerea. Trebuia să continue să fie profesionistul care fusese dintotdeauna, atent și circumspect la orice pas pe care-l făcea, atent să nu fie prins de serviciile de contraspionaj și nici de oamenii cu care avea să se întîlnească. Aripa Provizorie a Armatei Republicane Irlandeze (PIRA) era cea mai crudă organizație teroristă din lume. Deși membrii ei puteau fi niște tipi de treabă la un pahar de vorbă – la băutură semănau foarte mult cu rușii – își omorau inamicii dinăuntrul și din afara organizației cu la fel de puține scrupule pe cît aveau doctorii cu șobolanii lor de laborator. Și totuși, puteau fi loiali unei aberații. Prin acest lucru, ei erau previzibili, iar asta era în favoarea lui Popov. Iar el știa cum să trateze cu asemenea oameni. O făcuse foarte des în trecut și în Irlanda, și în Valea Bekaa. În nici un caz

nu trebuia să-i lase să creadă că voia să-şi însuşească banii destinaţi lor, nu?

Odată terminat bagajul, Popov îşi duse geamantanele la lift, iar apoi în stradă, unde portarul blocului făcu semn unui taxi să se apropie. Se va duce la aeroportul La Guardia, unde va lua un avion-navetă pînă la Logan International din Boston, iar de acolo va prinde legătura spre Dublin, cu Air Lingus. Munca în slujba lui Brightling, îl făcuse printre altele, un mare călător al aerului, deşi folosea mai multe linii aeriene decît i-ar fi plăcut. Dar zbura întotdeauna la clasa I, ceea ce KGB-ul nu îi asigurase niciodată, îşi zise Dimitri Arkadeevici, reprimîndu-şi un zîmbet pe bancheta din spate a maşinii. Îşi reaminti că tot ce trebuia să facă era să negocieze cinstit cu PIRA. Iar dacă se ivea posibilitatea să le fure banii, atunci o va fructifica. Dar ştia deja un lucru cu siguranţă: se vor repezi să accepte operaţiunea propusă. Era o ocazie prea bună ca s-o rateze, iar dacă PIRA avea ceva, acel lucru era în mod sigur elanul.

Agentul special Patrick O'Connor se uită pe informaţiile trimise prin fax din New York. Marea problemă cu anchetele de răpire era timpul. Nici o investigaţie nu era suficient de rapidă, dar cu răpirile era şi mai rău, pentru că ştiai că undeva se afla o persoană în carne şi oase, a cărei viaţă depindea de capacitatea ta de a obţine informaţii şi de a acţiona conform lor, înainte ca răpitorul să se decidă să-şi încheie jocul dezgustător, să-l omoare pe ostaticul actual şi să treacă la altul. Să treacă la altul? Da, probabil, pentru că nu apăruse nici o cerere de răscumpărare, ceea ce însemna că cel care o înhăţase pe Mary Bannister de pe stradă nu avea nici o intenţie să o vîndă pe bani. Nu, îşi folosea victima ca jucărie, aproape sigur pentru scopuri sexuale, pînă se plictisea de ea. Atunci, probabil, o ucidea. Astfel, O'Connor se considera într-o cursă, deşi nu reuşea să vadă pista şi nici cronometrul care era în mîna altcuiva. Avea o listă cu prietenii şi asociaţii locali ai domnişoarei Bannister şi îşi trimise oamenii, bărbaţi şi femei, să discute cu aceştia, sperînd să obţină un nume sau un număr de telefon care să îi ducă în etapa următoare a anchetei... Dar probabil că nu, îşi zise el. Nu, era un caz tipic pentru New York. Această tînără venise să-şi caute norocul,

atrasă de luminile oraşului, ca atîţia alţii. Mulţi dintre aceştia găsiseră ceea ce căutau, dar fata asta, venită din suburbiile oraşului Gary, Indiana, poposise aici fără să ştie ce înseamnă un oraş mare şi îi lipsiseră calităţile necesare ca să te apere într-un oraş de opt milioane de suflete...

... iar la ora asta probabil că era moartă, recunoscu O'Connor pe tăcute, în sinea lui, ucisă de monstrul care o săltase de pe stradă. Iar lui nu-i mai rămînea de făcut altceva decît să-l identifice, să-l aresteze şi să-l condamne pe nenorocit, ceea ce va salva vieţile altor femei, dar pentru victima al cărei nume era scris pe dosarul de pe biroul lui nu ar mai fi avut nici o importanţă. Ăsta era necazul meseriei de poliţist. Nu puteai să-i salvezi pe toţi. Dar puteai să încerci să-i răzbuni pe toţi, iar asta era ceva, îşi spuse agentul, ridicîndu-se ca să-şi ia haina ca să plece acasă.

Chavez sorbea dintr-o bere Guinness şi arunca priviri prin club. Pe peretele aflat vizavi de bar era atîrnat Vulturul Legiunii, iar oamenii deja trecuseră să pipăie cu respect piesa de lemn. Trei oameni din echipa lui stăteau la o masă, bînd bere şi sporovăind diverse cu doi băieţi de-ai lui Peter Covington. Televizorul era pornit: un campionat de biliard? se întrebă mirat Chavez. Să fie ăsta un eveniment naţional?

Canalul trecu la ştirile meteo. Iar povestea asta cu El Niño, văzu Ding, strîmbîndu-se. Pe vremuri i se zicea „vremea“, dar după ce un nenorocit de oceanograf descoperise că amestecul de apă caldă şi rece din largul coastelor Americii de Sud se schimba odată la cîţiva ani şi că atunci cînd se întîmpla asta, clima lumii se schimba puţin pe ici-pe colo, mass-media se aruncase pe ştire, încîntată că mai găsise un os de ros, o altă etichetă pe care s-o pună lucrurilor pe care reporterii ăştia nu le înţelegeau, neavînd pregătirea necesară. Acum spuneau că ultima consecinţă a lui El Niño era o vreme neobişnuit de caniculară în Australia.

– Domnule C., eşti destul de în vîrstă ca să-ţi aminteşti. Ce ziceau înainte de toate prostiile astea?

– Îi spuneau vreme neobişnuit de caldă, de rece sau potrivită pentru anotimpul cu pricina, încercau să-ţi spună că mîine o să fie cald, rece sau însorit, sau o să plouă, după care îţi dădeau scorurile la meciurile de base-ball.

Clark nu mai adăugă că la capitolul timpului probabil cifrele erau mult mai puţin precise.

– Ce mai face Patsy?

– Mai sînt vreo două săptămîni, John. Se ţine binişor, dar se vaită că are o burtă prea mare, spuse Chavez, uitîndu-se la ceas. Ar trebui să fie acasă cam în treizeci de minute. E în acelaşi schimb cu Sandy.

– Doarme cum trebuie? continuă John.

– Da. E puţin obosită cînd micul *hombre* începe să tragă şuturi, dar doarme suficient. Păstrează-ţi calmul, John, am mare grijă de ea. Înţeleg că abia aştepţi să fii bunic.

Clark îşi bea cea de-a treia halbă a zilei.

– Încă o piatră de hotar în drumul spre moarte, bănuiesc.

Apoi rîse.

– Da, Domingo, abia aştept. O să vi-l răsfăţ pe micul ticălos şi o să vi-l dau numai cînd plînge. Dar tu eşti pregătit să devii tătic?

– Cred că am să mă descurc, John. Cît de greu poate fi? Tu ai reuşit.

Clark ignoră provocarea implicită.

– Peste patru săptămîni, trimitem o echipă în Australia.

– Pentru ce? întrebă Chavez.

– Cangurilor le e puţin frică pentru Olimpiadă şi noi le părem foarte pe felie, după isprăvile pe care le-am comis. Aşa că vor ca unii dintre noi să meargă acolo şi să vadă cum merg lucrurile împreună cu SAS-ul lor.

– Oamenii lor sînt buni?

Clark dădu din cap.

– Aşa mi s-a spus, dar nu strică niciodată o altă opinie, nu?

– Cine merge?

– Încă nu m-am decis. Deja au o companie de consultanţă, Global Security Ltd., condusă de un tip care a lucrat la FBI. Îl cunoaşte Noonan. Henriksen, cam aşa ceva.

– Au avut vreodată un incident terorist? întrebă Domingo.

– Din cîte îmi amintesc, nimic de amploare, dar nu-ţi aminteşti ce a fost la München în 1972?

Chavez clătină din cap.

– Nu, doar am citit. Poliţia germană a dat-o rău în bară la misiunea aia.

– Da, cam aşa ceva. Nimeni nu le spusese ce să facă atunci cînd aveau de-a face cu asemenea oameni. Acum ştim cu toţii, nu? De aia au şi înfiinţat GSG-9. Iar ăştia ştiu sigur că sînt buni.

– E ca şi cu Titanicul, nu? Acum toate navele au suficiente bărci de Salvare, pentru că au învăţat lecţia de la Titanic.

John aprob din cap.

– Aşa merg lucrurile. E nevoie de o lecţie dură ca să-i faci pe oameni să înţeleagă, fiule.

Şi puse pe masă halba goală.

– Asta e bine, dar cum se face că băieţii răi nu învaţă niciodată? întrebă Chavez, dînd şi el gata a doua bere a serii. Le-am dat destule lecţii dure, cum le zici tu. Dar crezi că e destul dacă ne luăm catrafusele şi ne cărăm? Nici pe departe, domnule C. Ei sînt tot acolo şi nici gînd să se pensioneze. N-au învăţat nici pe dracu'.

– Eu, personal, sînt sigur că aş fi învăţat lecţia. Poate că sînt mai proşti ca noi, mă gîndesc. Întreabă-l pe Bellow cum e cu treaba asta, sugeră Clark.

– Cred că asta am să fac.

Popov stătea să adoarmă. Oceanul de sub aparatul 747 al lui Aer Lingus era acum întunecat, iar mintea lui o luase cu mult înaintea avionului, încercînd să-şi amintească feţe şi voci din trecut, întrebîndu-se dacă nu cumva contactul lui devenise între timp informator al Serviciului Britanic de Securitate şi nu îl va identifica sau poate chiar aresta. Probabil că nu. Păreau foarte dedicaţi cauzei lor, dar nu puteai fi niciodată sigur. Oamenii devin trădători din tot felul de motive. Popov ştia foarte bine asta. Ajutase la viaţa lui foarte mulţi care chiar asta făcuseră. Îşi trădaseră ţara, adeseori pentru sume foarte mici de bani. Era foarte simplu să se întoarcă acum împotriva unui străin ateu, care le dăduse un ajutor mai mult decît îndoielnic. Dar dacă persoana de contact ajunsese să vadă cît de inutilă era cauza lor? Puteau ei să şi-o dorească oricît, Irlanda nu avea cum să devină o ţară marxistă. Lista cu asemenea ţări era acum foarte subţirică, deşi în toată lumea diverşi intelectuali încă se agăţau de cuvintele şi ideile lui Marx şi Engels, ba chiar şi de ale lui Lenin. Nişte tîmpiţi. Existau unii care spuneau că Rusia nu fusese ţara ideală

pentru experimentul comunist, fiind mult prea înapoiată pentru asemenea idei minunate.

Asta era destul ca să-i aducă un zîmbet ironic pe figură şi să-l facă să clatine din cap. Făcuse parte pe vremuri dintr-o organizaţie numită Sabia şi Scutul Partidului. Trecuse prin Academie, fusese la toate cursurile de politică, învăţase să răspundă la inevitabilele întrebări de verificare şi fusese destul de deştept ca să scrie exact ceea ce şi-ar fi dorit instructorii să citească, asigurîndu-şi astfel respectul mentorilor, dintre care puţini crezuseră cu adevărat logoreea aia ideologică mai mult decît el, dar nici unul nu găsise destul curaj ca să îşi exprime propriile gînduri. Era uimitor cît de mult reuşiseră să reziste minciunile acelea, iar Popov nu putea să uite cît de surprins fusese atunci cînd steagul roşu fusese dat jos de pe Poarta Spasski a Kremlinului. I se părea că nimic nu trăia mai mult ca o idee perversă.

24

LA VAMĂ

Una dintre deosebirile dintre Europa şi America era aceea că ţările europene chiar îi primeau cu braţele deschise pe străini, în vreme ce Statele Unite, cu toată ospitalitatea lor, făceau intrarea în ţară o experienţă foarte neplăcută. În mod sigur, irlandezii nu puneau nici un obstacol, după cum văzu Popov, în vreme ce i se ştampila paşaportul şi îşi ridica bagajul pentru o „inspecţie" atît de sumară, încît probabil că inspectorul nici măcar nu remarcase dacă era valiza unui bărbat sau a unei femei. Acestea fiind terminate, Dimitri Arkadeevici ieşi din aeroport şi făcu semn unui taxi să îl ducă la un hotel. Avea rezervat un apartament cu un dormitor ale cărui ferestre dădeau spre o arteră principală. Se dezbrăcă imediat, ca să prindă măcar cîteva ore de somn, înainte să dea primul telefon. Ultimul lui gînd, înainte să adoarmă în dimineaţa însorită, fu să spere că numărul contactului nu fusese nici schimbat, nici descoperit. În ultima dintre situaţii, ar fi fost nevoit să dea nişte explicaţii poliţiei locale, dar pentru eventualitatea asta avea o poveste gata pregătită. Nu era perfectă, dar era destul de bună ca să protejeze o persoană care nu comisese nici o infracţiune pe teritoriul Republicii Irlanda.

– Aero, aero, aţi auzit? zise Vega, pe cînd parcurgeau ultima milă. Sărim din pasărea cu fundul mare!

Chavez era mereu surprins că un tip mătăhălos ca sergentul-major Julio Vega nu părea să sufere niciodată datorită alergărilor. Avea cincisprezece kilograme în plus faţă de oricare membru al Echipei-2. Puţin mai lat în piept să fi fost, ar fi fost nevoit să ceară costum de antrenament pe comandă dar, în ciuda corpului imens, avea nişte picioare şi o respiraţie care nu-l trădaseră niciodată. Aşa că îşi făcea şi azi numărul, conducînd alergarea de dimineaţă. În alte patru minute aveau să vadă linia de finiş. Toţi aveau să răsufle uşuraţi că se terminase, dar nici unul n-ar fi recunoscut-o.

– Pas alergător, marş! strigă Vega la cei din spate, traversînd linia galbenă.

Toţi reduseră pasul la ritmul obişnuit de o sută douăzeci de paşi pe minut.

– Stîng, stîng, stîng, drept, stîngul!

După încă o jumătate de minut:

– Pe loc... stai!

Toţi se opriră. Doi dintre ei, care băuseră cu o halbă, două mai mult decît era cazul în seara trecută, tuşiră o dată sau de două ori, dar atît.

Chavez trecu în faţa celor două rînduri de soldaţi, în poziţia de comandă, şi ordonă „liber!", permiţînd Echipei-2 să meargă în clădirea ei, pentru ca băieţii să-şi facă duşul de după încălzirea şi antrenarea muşchilor pentru îndatoririle zilei. Mai tîrziu, aveau programată încă o alergare pînă la poligon, pentru un exerciţiu de trageri „pe bune". Avea să fie o chestie cu un conţinut plictisitor, pentru că deja încercaseră toate permutările posibile între ostatici şi răpitori. Tirul lor era practic perfect. Condiţia lor fizică era impecabilă, iar moralul era atît de ridicat, încît păreau plictisiţi. Aveau o imensă încredere în capacităţile lor, şi le demonstraseră cît se poate de convingător pe teren, trăgînd cu gloanţe adevărate în ţinte adevărate. Nici pe vremea cînd fusese la Divizia 7 Infanterie Uşoară nu avusese Chavez atîta încredere în oamenii lui. Ajunseseră la punctul în care băieţii de la SAS-ul britanic, care aveau în spate o istorie lungă şi aveau cu

ce se mîndri, iar inițial îi priviseră pe cei de la Rainbow cu o mare doză de scepticism, acum îi primeau cu brațele deschise la club și chiar recunoșteau că aveau de învățat cîte ceva de la ei. Iar asta chiar însemna ceva, pentru că SAS erau maeștrii recunoscuți în toată lumea ai operațiunilor speciale.

Cîteva minute mai tîrziu, cu dușul făcut și îmbrăcat, Chavez venea în sala echipei, în care fiecare om își avea pupitrul propriu, trecînd peste informațiile furnizate de Bill Tawney și echipa lui și uitîndu-se pe fotografii, multe dintre ele modificate digital, pentru a ține cont de îmbătrînirea subiecților. Sistemele păreau să meargă mai bine de la o zi la alta, o dată cu evoluția programelor de prelucrare. O fotografie luată dintr-un unghi oarecare era acum prelucrată de computer pînă ajungea să fie o fotografie din față, iar oamenii lui le studiau așa cum și-ar fi examinat fotografiile propriilor copii, împreună cu orice informație existentă despre cine se bănuia că ar fi și unde, cu asociați cunoscuți sau numai bănuiți și așa mai departe. Lui Chavez i se părea o pierdere de timp, dar nu puteai să alergi și să împuști cît era ziua de lungă, iar cunoașterea figurilor de teroriști nu era chiar o pierdere de timp. La urma urmei, chiar îi identificaseră pe Fürchtner și pe Dortmund în timpul zborului spre Viena.

Sergentul-major Price se ocupa de problemele de buget. Mai tîrziu avea să-i trîntească toate hîrțoagele lui Chavez pe birou pentru examinare, astfel încît șeful să poată justifica cheltuielile și eventual să ceară niște fonduri suplimentare pentru antrenamente sau pentru idei noi. Tim Noonan muncea și el la noile lui jucării electronice, iar Clark se bătea, ca întotdeauna, cu CIA și diverse alte agenții americane pentru bani. Chavez considera pînă și eforturile astea o risipă totală. Rainbow fusese din capul locului o echipă invincibilă – susținere bănească din partea președintelui – iar misiunile lor nu fuseseră deloc niște dezamăgiri pentru cei de la care le veneau banii. Peste încă două ore, se vor duce la poligon, pentru consumul lor zilnic de o sută de gloanțe de pistol și de pușcă-mitralieră, urmat de exercițiul „pe viu“. O nouă zi obișnuită; Ding obișnuia să spună „plicticoasă“, dar ce putea să facă? Era mult mai puțin plicticos decît în

misiunile de teren pentru CIA, care în cea mai mare parte însemnau să te întîlneşti cu cineva şi să completezi după aceea nesfîrşite formulare pentru a-ţi descrie operaţiunea de pe teren pentru birocraţii de la Langley, care pretindeau o documentaţie completă privitoare la tot ce avusese loc pe teren, pentru că... pentru că aşa zicea regulamentul! Un regulament făcut de nişte oameni care fuseseră pe teren şi făcuseră şi ei o asemenea muncă, dar cu o generaţie în urmă, iar acum se considerau atotştiutori, asta în cazul cel mai bun. În cazul cel mai rău, nişte indivizi care habar n-aveau despre ce era vorba şi pentru asta cereau nişte lucruri şi mai absurde. Dar guvernul, care arunca pe apa sîmbetei miliarde pe zi, se interesa oricînd de o amărîtă de mie de dolari, iar Chavez nu putea să facă nimic ca să schimbe lucrurile.

Colonelul Malloy îşi avea acum propriul birou în clădirea statului-major, de cînd fusese numit şef de departament la Rainbow. Ofiţer de stat major în Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite, el era obişnuit cu toate aceste prostii şi se gîndea să-şi fixeze o ţintă pentru jocul cu săgeţi pe un perete, pentru momentele în care nu muncea. Pentru el, munca însemna să piloteze un elicopter – *pe care, apropo,* îşi aminti el, *încă nu-l am cu adevărat.* Elicopterul care-i fusese repartizat era la sol, pentru întreţinere. Aveau să schimbe nu ştiu ce şurub cu unul nou şi îmbunătăţit, despre care nu fusese informat în detaliu încă, dar despre care era sigur că era al dracului de important, mai ales pentru contractorul civil, care concepuse, proiectase şi produsese noua versiune îmbunătăţită.

Ce-i drept, putea să fie mai rău. Soţiei şi copiilor le plăcea aici. Era un post în care accentul se punea pe îndemînarea lui, nu pe riscuri. Să fii pilot de elicopter într-o unitate pentru operaţiunile speciale nu prezenta un prea mare pericol. Singurul lucru care îl îngrijora era să nu cumva să se lovească de liniile de înaltă tensiune, pentru că Rainbow se deplasa în special în zone cu clădiri, iar în ultimii douăzeci de ani cele mai multe elicoptere căzuseră victimă în toată lumea liniilor electrice, nu armamentului antiaerian. Aparatul lui, un MH-60K, nu avea

tăietoare de cabluri, iar el scrisese un memoriu nimicitor la adresa comandantului Escadrilei 24 de Operaţiuni Speciale, care îi răspunsese plin de căinţă cu şase fotocopii ale unor memorii trimise de el mai sus, la comandantul unităţii, exact pe aceeaşi temă. Şeful îi explicase că exista un expert de la Pentagon, care se gîndea la modificările aduse aparatelor existente. *Da,* îşi zise Malloy, *probabil că treaba asta face parte dintr-un contract de consultanţă în care ăştia împuşcă trei sute de miare şi trag concluzia că ideea e bună într-un studiu de patru sute de pagini pe care nu le citeşte nici dracu' şi care ajunge într-o arhivă. Modificările ar fi costat trei sute de mii de dolari, cu tot cu manoperă; partea cu manopera ar fi făcut-o oricum sergentul care lucra cu normă întreagă la Forţele Aeriene, care altfel stătea toată ziua în chioşcul lui de lîngă hangar şi citea* Playboy. *Dar regulamentul este regulament. Şi, cine ştie, poate că într-o zi elicopterele Night Hawk vor avea şi ele tăietoare de cabluri.*

Malloy se strîmbă şi îşi dori să fi avut deja jocul ăla cu săgeţi. Nu avea nevoie să vadă informaţiile. Figurile teroriştilor cunoscuţi nu-i erau de nici un folos. Niciodată nu avea să se apropie suficient de mult de ei ca să-i vadă. Asta era treaba trăgătorilor. Şef de departament sau nu, el nu era decît şoferul lor. Putea fi şi mai rău, la urma urmei. Măcar putea să poarte la birou „traista", cum îi spunea el echipamentului de zbor, ca într-o unitate de zbor adevărată. Trebuia să zboare patru zile din şapte; asta nu era rău, iar după misiunea de aici, îi susurase cineva la ureche că poate i se va da pe mînă un VMH-1 şi poate că o să-l plimbe ici şi colo pe preşedinte! Ar fi fost o chestie plicticoasă, dar dădea bine la dosar. În mod sigur nu-i făcuse rău vechiul lui prieten, colonelul Hank Goodman, care tocmai apăruse pe lista de avansări la gradul de general, o realizare foarte rară pentru un pilot de elicopter, pentru că aviaţia navală, care avea cei mai mulţi elicopterişti, era condusă, evident, de foşti piloţi de bombardiere de vînătoare cu reacţie. Şi normal, oamenii lor erau cei mai frumoşi şi mai deştepţi. Ca să se mai amuze puţin înainte de decolare, Malloy scoase manualul pentru MH-60K şi începu să memoreze informaţiile suplimentare despre performanţele motorului, ceea ce în mod normal

ar fi fost făcut de un inginer mecanic sau de şeful lui de echipaj, sergentul Jack Nance.

Întîlnirea iniţială avu loc într-un parc public. Popov verificase cartea de telefoane şi-l sunase pe un anume Patrick X. Murphy, chiar înainte de prînz.

– Bună, aici e Joseph Andrews. Aş vrea să vorbesc cu domnul Yates, spusese el.

Cererea lui fusese urmată de tăcere. Omul de la capătul celălalt al liniei îşi scormonea memoria după fraza de răspuns. Era veche, dar după cam zece secunde o pescuise din memorie.

– A, da, domnul Andrews! N-am mai primit de mult nici o veste de la dumneavoastră.

– Tocmai am sosit în Dublin dimineaţa asta şi abia aştept să-l văd. Cît de repede credeţi că ne putem întîlni?

– Ce ziceţi de ora unu, în după-amiaza asta?

După care veniseră instrucţiunile.

Şi iată-l acum, în haina de ploaie, cu pălăria cu boruri largi, cu un exemplar din *Irish Times* în mîna dreaptă şi aşezat exact pe banca de lîngă stejarul amintit. Se folosise de timp şi citise ziarul, ca să afle ce se mai întîmpla în lume. Nu se deosebea prea tare de ceea ce văzuse pe CNN cu o seară înainte la New York. De cînd cu prăbuşirea Uniunii Sovietice, ştirile internaţionale erau plicticoase rău. Se întrebă amuzat cum e adaptaseră la asta editorii ziarelor mari. Da, într-adevăr, în Rwanda şi Burundi erau măceluri serioase, pline de ură şi sălbăticie, iar irlandezii se întrebau cu glas tare unde vor mai fi trimişi soldaţii lor ca trupe de menţinere a păcii. Nu e ciudat? se întrebă Popov. Se dovediseră incapabili să-şi asigure pacea în propria ţară, iar acum se gîndeau să-i ajute pe alţii.

– Joe, se auzi un glas fericit, venit din afara sferei lui de vizibilitate.

Îşi îndreptă privirea într-acolo şi văzu un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu un zîmbet larg.

– Patrick, îi răspunse Popov, ridicîndu-se ca să-i strîngă mîna. Ce mult timp a trecut!

Foarte mult, într-adevăr, iar pe acest individ nu-l văzuse în viaţa lui, dar asta nu-i împiedică să se salute ca nişte vechi

prieteni. După care porniră pe Strada O'Connell, unde îi aştepta o maşină. Popov şi noul lui prieten urcară pe bancheta din spate, iar şoferul porni pe loc, fără să se grăbească, dar privind foarte atent în oglinda retrovizoare, la fiecare dintre virajele făcute la întîmplare. „Patrick", aflat în spate, se uita în sus, după elicoptere. Da, îşi spuse Dimitri, soldaţii ăştia de la PIRA nu ajunseseră la vîrsta asta decît ştiind să fie prudenţi. În ce-l privea, Popov stătea relaxat pe banchetă. Ar fi putut chiar să închidă ochii, dar asta ar fi însemnat că-şi ia gazdele irlandeze peste picior. Aşa că se uită în faţă. Nu era pentru prima oară în Dublin, dar nu-şi amintea mare lucru din oraş, cu excepţia unor locuri importante. Însoţitorii lui actuali nu ar fi conceput aşa ceva, pentru că exista prejudecata că ofiţerii de informaţii aveau o memorie fotografică antrenată şi îşi aminteau tot. Era adevărat, dar pînă la un punct. Se învîrtiră patruzeci de minute prin oraş, ajungînd la o clădire comercială, pe care o ocoliră, intrînd pe o alee. Acolo maşina se opri, iar ei se dădură jos şi intrară pe o uşă deschisă făcută într-un zid de cărămidă.

– Iosif Andreevici, se auzi o voce calmă din întuneric, urmată de apariţia unei figuri.

– Sean, de cît timp nu ne-am mai văzut, spuse Popov, înaintînd cu mîna întinsă.

– De unsprezece ani şi şase luni, mai precis, fu de acord Sean Grady, luîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o cu căldură.

– Aveţi o organizare excelentă în continuare, zîmbi Popov. Habar nu am unde mă aflu.

– Nu eşti niciodată prea prudent, Iosif, spuse Grady, indicînd o direcţie. Binevoieşte să vii cu mine.

Grady îl conduse într-o cameră mică, în care se aflau o masă şi cîteva scaune. Aveau ceai; irlandezii nu-şi pierduseră ospitalitatea, văzu Dimitri Arkadeevici, scoţîndu-şi haina şi lăsînd-o pe un fotoliu. Apoi se aşezară.

– Cu ce putem să te ajutăm? întrebă Grady.

Se apropia de cincizeci de ani, văzu Popov, dar ochii erau tot tineri şi hotărîţi, îngustaţi, fără să trădeze nici o patimă, dar la fel de intenşi ca întotdeauna.

– Înainte să ajungem la asta, Sean, spune-mi cum vă merg treburile.

– Se poate şi mai bine, recunoscu Grady. Unii dintre foştii noştri colegi din Ulster au abandonat lupta şi s-au predat Coroanei Britanice. Din nefericire, sînt mulţi care le împărtăşesc defetismul, dar noi încercăm să-i convingem pe ceilalţi să adopte un punct de vedere mai realist.

– Mulţumesc, îi spuse Popov bărbatului venit să-i ofere o cană cu ceai.

Înainte de a vorbi, sorbi lung din ea.

– Sean, după cum ştii de la prima noastră întîlnire din Londra, ţi-am respectat întotdeauna credinţa în idealuri. Sînt surprins să văd că atît de mulţi au abandonat lupta.

– A fost un război lung, Iosif, şi cred că nu oricine poate să-şi păstreze această abnegaţie. Şi e mare păcat, prietene.

Vocea omului era din nou sărăcită de orice emoţie. Avea o figură care nu era atît crudă, cît mai ales lipsită de expresie. Ar fi fost un ofiţer operativ excelent, îşi zise rusul. Nu lăsa să se vadă nimic, nici măcar satisfacţia simţită după îndeplinirea cu succes a unei misiuni. Probabil că aceeaşi lipsă de patimă o manifestase şi atunci cînd torturase şi ucisese doi oameni de la SAS-ul britanic, care făcuseră greşeala să coboare garda o singură dată. Asemenea lucruri nu se întîmplau prea des, dar Sean Grady le îndeplinise de două ori, ce-i drept, cu preţul unei vendete sîngeroase din partea detaşamentului de elită a armatei britanice la adresa celulei lui Grady din PIRA. SAS-ul îi ucisese nu mai puţin de opt din asociaţii cei mai apropiaţi, iar o dată nu-l prinseseră pe Grady doar pentru că i se stricase maşina în drum spre o întrunire – asta cu şapte ani în urmă – SAS omorîse trei oameni importanţi din PIRA. Sean Grady era o ţintă în mişcare, iar Popov era sigur că Serviciul Britanic de Securitate cheltuise sute de mii de lire în tentativa de a-l localiza şi de a-l lichida într-o acţiune de comando. Acest joc, ca şi operaţiunile de spionaj, era foarte periculos pentru toţi jucătorii, dar cel mai periculos era pentru aceşti revoluţionari. Iar acum ei erau vînduţi de propria conducere, sau cel puţin probabil că aşa gîndea Grady. Omul acesta nu avea să facă niciodată pace cu britanicii. Credea prea mult în concepţia lui despre lume, aşa denaturată cum era. Iosif Visarionivici Stalin avusese şi el

o asemenea atitudine şi aceeaşi fixaţie a scopurilor, iar de aici incapacitatea de a ajunge la concesii pe teme strategice.

– În Anglia există o nouă echipă antiteroristă, îi spuse Dimitri.

– Oho.

Grady nu ştia încă, iar destăinuirea îl prinsese nepregătit.

– Da. Se numeşte Rainbow. Este un efort comun americano-britanic. Ei s-au ocupat de cazurile de la Worldpark, Viena şi Berna. Nu li s-a încredinţat nici o misiune în direcţia voastră, dar eu zic că este doar o chestiune de timp.

– Ce ştii despre acest nou grup?

– Foarte multe.

Şi Popov îi înmînă un rezumat scris de el.

– Hereford, observă pe loc Grady. Am fost acolo să arunc o privire, dar nu e un loc pe care să-l poţi ataca uşor.

– Da, Sean, ştiu asta, dar există puncte vulnerabile suplimentare, iar cu o planificare adecvată cred că este posibil să lovim decisiv acest grup Rainbow. Vezi tu, şi nevasta, şi fiica comandantului grupului, John Clark, un american, lucrează la spitalul municipal aflat aproape. Vor fi momeala pentru misiune.

– Momeală? întrebă Grady.

– Da, Sean.

Şi Popov îi descrise în linii mari planul misiunii. Ca de obicei, Grady nu reacţionă, dar doi din oamenii lui o făcură, foindu-se în scaune şi aruncîndu-şi priviri, în vreme ce aşteptau să audă părerea şefului. Care luă imediat cuvîntul, foarte oficial.

– Domnule colonel Serov, dumneavoastră ne propuneţi să ne asumăm un risc major.

Dimitri confirmă din cap.

– Da, este adevărat, iar dumneavoastră trebuie să decideţi dacă merită să vă asumaţi acest risc.

Nu era nevoie să-i amintească acestui şef belicos din IRA că îl ajutase în trecut – foarte puţin, de altfel, dar aceşti oameni nu uitau niciodată o mînă de ajutor întinsă – dar şi lui Grady îi era evident că, dacă misiunea asta era îndeplinită cu succes, el va fi catapultat în grupul de comandă al IRA şi de acolo ar fi putut torpila procesul de pace dintre guvernul britanic şi facţiunea „oficială“ a PIRA. Dacă devenea omul care umilise SAS-ul şi

alte echipe de intervenţii antiteroriste în propriul lor bîrlog, atunci ar fi căpătat un prestigiu pe care nici un alt revoluţionar irlandez nu-l mai avusese din 1920 încoace. Popov ştia că asta era slăbiciunea acestor oameni. Erau prea dedicaţi ideologiei lor, erau ostaticii propriilor egoisme şi viziuni, nu numai în ce privea obiectivele lor politice, ci şi pentru ei, ca persoane.

– Iosif Andreevici, din nefericire nu avem resursele ca să ne gîndim la o asemenea misiune.

– Înţeleg. Ce resurse vă trebuie, Sean?

– Mai mult decît puteţi oferi.

Din experienţa proprie şi din discuţiile cu alţii din comunitatea teroristă mondială, Grady ştia cît de zgîrcit era KGB-ul cu banii. Dar asta nu făcu decît să îi mărească surpriza.

– Cinci milioane de dolari americani, într-un cont cu număr şi cu parolă din Elveţia, îi spuse brusc Popov, care de data asta văzu clar emoţia pe figura lui Grady.

Ochii omului clipiră şi gura i se deschise uşor, de parcă ar fi vrut să emită o obiecţie, dar bărbatul îşi redobîndi repede autocontrolul.

– Şase, spuse Grady, decis să preia frîiele afacerii.

Asta îi convenea de minune lui Popov.

– Foarte bine, cred că voi fi în măsură să vă ofer şase milioane. Cît de repede vă trebuie?

– Cît de repede îi poţi furniza?

– Cred că într-o săptămînă. Cît timp vă trebuie să planificaţi operaţiunea?

Grady se gîndi preţ de cîteva secunde.

– Două săptămîni.

Cunoştea deja o mare parte din zona din jurul Herefordului. Faptul că nu putuse mai înainte să efectueze un atac nu îl împiedicase să se gîndească la aşa ceva – sau măcar să viseze – şi să strîngă informaţiile necesare. Încercase şi să se informeze despre operaţiunile SAS, dar aflase că oamenii de la SAS nu vorbeau prea mult, nici măcar după misiuni, decît în comunitatea lor restrînsă. Fuseseră făcute în secret cîteva fotografii, dar nu se dovediseră prea utile pe teren. Nu, ceea ce le trebuia şi nu avuseseră în anii precedenţi era o combinaţie între nişte oameni

dispuşi să-şi asume riscurile uriaşe şi resursele pentru a obţine cele necesare pentru o asemenea misiune.

– Încă un lucru, spuse Grady.

– Da?

– Ai contacte bune cu traficanţii de droguri?

Popov nu putu să nu fie şocat, deşi nu arătă nimic. Grady voia să vîndă droguri? Asta era o schimbare radicală în „deontologia“ PIRA. În anii trecuţi, revoluţionarii îşi făcuseră un punct de onoare din uciderea sau repudierea traficanţilor de droguri, ca să arate că meritau să fie susţinuţi de comunitate. Deci şi asta se schimbase?

– Am cîteva contacte indirecte, cred. Ce vă trebuie?

– Cocaină în cantităţi mari, preferabil pură.

– Vreţi să o vindeţi aici?

– Da. Banii nu au miros, Iosif, îi aminti Grady. Iar noi avem nevoie de o sursă constantă de venituri, ca să continuăm să fim operativi.

– Nu promit nimic, dar am să văd ce pot face.

– Foarte bine. Anunţă-mă în privinţa banilor. Atunci cînd ne vor parveni, vă voi anunţa dacă misiunea poate fi îndeplinită şi cînd vom fi în măsură să o facem.

– Arme?

– Nici o problemă în privinţa asta, îl asigură Grady.

– Am nevoie de un număr de telefon la care să sun.

Grady dădu din cap, luă o foaie de hîrtie de pe masă şi scrise un număr pe ea. Se vedea că era de celular. Rusul băgă notiţa în buzunar.

– Numărul acesta este valabil cîteva săptămîni. Este suficient pentru necesităţile tale?

– Da, este.

Popov se ridică. Nu mai era nimic de spus. Popov fu condus afară din clădire şi urcat în maşină. *Întîlnirea asta a decurs foarte bine*, îşi spuse Dimitri, în drum spre hotel.

În depozit, începuse deja o discuţie aprinsă:

– Sean, e o misiune sinucigaşă, spuse Roddy Sands.

– Nu şi dacă o să controlăm noi situaţia, Roddy, îi răspunse Grady. Iar asta o putem face dacă avem resursele adecvate. Va trebui să fim foarte prudenţi şi foarte iuţi, dar o putem face.

Iar cînd o vom face, nu mai fu nevoit să adauge Grady, *atunci întreaga mişcare va vedea cine reprezintă cu adevărat poporul irlandez.*

– O să avem nevoie cam de cincisprezece oameni. Avem cincisprezece oameni potriviţi, Roddy.

Apoi Grady se ridică şi ieşi pe cealaltă uşă a încăperii, intrînd în maşină şi mergînd la casa lui conspirativă. Avea de făcut o muncă pe care o efectua întotdeauna de unul singur.

Henriksen îşi aduna echipa. Alesese zece oameni, toţi experimentaţi şi toţi puşi la curent cu Proiectul. Cel mai proeminent dintre ei era locotenent-colonelul Wilson Gearing, fost în Corpul Chimic al Armatei Terestre a Statelor Unite. Expert sută la sută în armele chimice, acesta urma să fie distribuitorul. Restul se vor consulta cu forţele locale de securitate şi le vor spune exact ce ştiau dinainte, întărind regula internaţională că expertul era cineva din afară. SAS-ul australian va asculta politicos tot ce vor spune oamenii lui şi poate că va învăţa un lucru-două, mai ales că oamenii lui deja aduseseră noile dispozitive radio de la E-Systems, iar Dick Voss îi antrena pe australieni pentru folosirea lor. Noile radiouri pentru trupele speciale şi pentru cele de intervenţie ale poliţiei erau o frumuseţe. După aceea, se vor învîrti şi ei pe acolo, cu nişte insigne speciale de identificare, trecînd prin toate punctele de verificare şi chiar pe pistele şi terenul uriaşului stadion. Vor fi în stare să urmărească îndeaproape Jocurile Olimpice, care pentru oamenii lui vor fi foarte palpitante. Ştia că unii dintre ei erau mari amatori de sport şi că aveau să se bucure să vadă ultima Olimpiadă.

Îşi alese cei mai buni oameni şi comandă agentului de voiaj al agenţiei să aranjeze zborul şi cazarea – cea din urmă, cu ajutorul poliţiei australiene, care rezervase un bloc de apartamente de hotel pentru ei, pe toată durata Jocurilor Olimpice. Henriksen se întreba dacă mass-media va acorda vreo atenţie companiei lui. În mod normal, ar fi provocat chiar el apariţii TV,

așa, ca publicitate, dar acum decise că nu. Nu prea mai avea rost să facă publicitate pentru companie, nu?

Deci, proiectul era terminat. Hollister se uită la clădiri, la drumuri, la parcări și la surogatul de pistă de aterizare pentru avioane, a căror construcție o supervizase chiar aici, în cîmpiile Kansasului. Ultima treabă fusese, ca de obicei, aranjarea micilor detalii, dar toți subcontractorii se comportaseră ireproșabil atunci cînd el încruntase din sprînceană, mai ales că toate contractele lor erau pline de clauze foarte stimulatoare.

Mașina companiei se opri lîngă jeep. Hollister fu surprins: din mașină coborî șeful cel mare, John Brightling în persoană. Nu-l mai văzuse niciodată pe președintele corporației, deși îl știa după nume și îi văzuse o dată sau de două ori figura la televizor. Probabil că zburase chiar în dimineața aceea cu unul dintre avioanele cu reacție ale corporației, iar superintendentul lucrării era oarecum dezamăgit că șeful nu folosise drumul de acces pentru aterizare. S-ar fi potrivit perfect cu Gulfstream-ul corporației.

– Domnul Hollister, corect?

– Da, domnule.

Hollister și Brightling își strînseră mîinile.

– Totul este terminat, începînd de astăzi.

– Ți-ai bătut termenul asumat cu două săptămîni și jumătate, observă Brightling.

– Da, dar ne-a ajutat și vremea. Pentru asta, nu am nici un merit.

Brightling rîse.

– Eu zic că ai.

– Partea cea mai grea a fost mediul artificial. A fost setul de specificații cel mai pretențios din cîte am văzut în viața mea. Care e problema în ultimă instanță, domnule Brightling?

– Unele dintre lucrările noastre necesită o izolare totală – de nivel patru, cum se numește în domeniul nostru. Sînt niște probleme de laborator foarte delicate. Trebuie să le tratăm cu mare atenție. Există regulamente federale pe care trebuie să le respectăm.

– Dar chiar o clădire întreagă? întrebă Hollister.

Parcă ar fi trebuit să construiască o navă sau un avion. Rareori se proiecta o structură complet etanşă atît de mare. Dar asta era situaţia şi îi obligase să facă teste de etanşeitate la fiecare modul pe care îl construiseră. Contractorii ferestrelor mai că nu înnebuniseră.

– Am considerat că aşa este cel mai bine.

– Domnule doctor, clădirea este a dumneavoastră.

Numai această specificaţie adăugase cinci milioane de dolari la costul proiectului. La manoperă! Surplusul ajunsese în buzunarele contractorului de ferestre, ai cărui lucrători nu primiseră nimic în plus, dar fuseseră obligaţi să facă toate etanşările, una după alta. Nici măcar vechea fabrică a lui Boeing, aflată prin vecini, la Wichita, nu avusese nevoie de atîta muncă de finisare.

– Dar aţi ales un loc foarte frumos.

– Nu-i aşa?

De jur-împrejur, pămîntul era acoperit cu un covor verde şi unduitor de grîu, aflat cam la sfertul ciclului de creştere. Se vedeau şi maşini agricole, care fertilizau şi pliveau recolta. Poate că nu era la fel de frumos ca un teren de golf, dar era mult mai practic. Complexul îşi avea chiar şi brutăria lui proprie, una uriaşă, unde avea să se producă pîine, poate chiar din grînele care creşteau aici, îşi puse Hollister problema. De ce nu se gîndise la asta mai înainte? Fermele care fuseseră cumpărate împreună cu pămîntul includeau chiar şi unele facilităţi pentru creşterea vitelor pentru carne, iar o altă porţiune era destinată legumelor. Întregul complex putea să se susţină singur, dacă cineva ar fi dorit asta. Mă rog, poate că voiau să se integreze în zonă. Partea asta din Kansas era plină de ferme şi, deşi clădirile din oţel şi sticlă ale proiectului nu prea arătau a hambare sau şoproane pentru unelte agricole, împrejurimile mai atenuau din senzaţia de invazie neplanificată. În plus, cu greu ai fi putut să vezi clădirile de pe autostrada interstatală aflată la nord, ci doar de pe cele cîteva drumuri statale care treceau pe aproape, iar porţile care limitau accesul erau nişte clădiri mari, în formă de cutii de pastile pentru protecţia împotriva tornadelor, spuneau indicaţiile constructorului, şi, în mod sigur, nu avea să le mişte nici o tornadă. Oricum, un fermier nebun cu o mitralieră de

calibrul de o jumătate de țol nu avea cum să facă pagube acelor clădiri de securitate.

– Deci, ți-ai meritat cu prisosință prima. Banii vor fi în contul tău mîine, pînă la ora închiderii băncilor, promise doctorul John Brightling.

– Mi se pare foarte cinstit, domnule.

Hollister pescui din buzunar cheia principală, cea care deschidea toate ușile din complex. Era o mică ceremonie pe care o oficia ori de cîte ori termina un proiect. Îi înmînă cheia:

– Domnule, vă predau complexul de clădiri.

Brightling se uită la cheia electronică și zîmbi. Era ultimul obstacol major în calea Proiectului. Aici aveau să fie găzduiți aproape toți oamenii lui. O structură similară, dar mult mai mică fusese terminată cu două luni în urmă în Brazilia, dar acolo abia intrau o sută de oameni. Cea de aici avea să adăpostească trei mii de oameni – oarecum înghesuiți, dar încă destul de confortabil – timp de cîteva luni, timp suficient. După primele cîteva luni, el avea să înceapă primele eforturi medicale împreună cu cei mai buni oameni ai lui – dintre care majoritatea nu fuseseră informați asupra Proiectului, dar meritau să trăiască – pentru că această muncă ducea în niște direcții neașteptat de promițătoare. Atît de promițătoare, încît își punea deja întrebarea cît timp avea să trăiască aici. Cincizeci de ani? O sută? O mie, poate? Cine ar putea spune la ora asta?

Olimp, așa o să-l numească, se decise Brightling. Căminul zeilor, pentru că exact asta avea să fie. De aici puteau să privească lumea, să o studieze, să o aprecieze. Radioul lui portabil avea să poarte indicativul OLIMP-1. De aici, ar fi fost în măsură să zboare în orice colț al lumii, însoțit de oameni aleși pe sprînceană, ca să observe și să învețe rosturile ecologiei. Timp de douăzeci de ani, vor putea să folosească sateliții de telecomunicații – nu se putea spune cît vor ține aceștia – iar după aceea erau nevoiți să se bazeze pe sistemele radio pe unde lungi. Asta era un inconvenient serios pe viitor, dar lansarea unor sateliți proprii în locul celor terminați avea să fie prea dificilă, ca mînă de lucru și resurse, și în plus lansarea sateliților era forma cea mai intensă de poluare inventată de întreaga omenire.

Brightling se întrebă cît de mult vor vrea să rămînă oamenii lui aici. Unii se vor împrăştia rapid; probabil că vor merge cu maşinile prin toată America, înfiinţînd enclave proprii şi raportînd la bază, mai întîi prin sateliţi. Alţii vor merge în Africa: aceasta părea să fie destinaţia favorită. Alţii în Brazilia, ca să studieze zona pădurilor tropicale. Poate că unele dintre triburile primitive vor fi ferite de expunerea la Shiva, iar oamenii lui vor putea studia şi modul în care omul primitiv trăise într-un mediu nealterat, în armonie deplină cu natura. Îi vor studia aşa cum erau, ca unica speţă demnă de a fi protejată şi, oricum, prea înapoiată ca să pună în pericol mediul. Oare vor supravieţui şi unele triburi africane? Oamenii lui nu credeau asta. Ţările africane permiteau mult prea multe contacte între oamenii primitivi şi orăşeni, iar oraşele vor fi focarele morţii pentru toate ţările de pe Pămînt, în special după distribuirea Vaccinului A. Mii de litri vor fi produşi, trimişi în toată lumea şi apoi distribuiţi, cu scopul declarat de a salva vieţi, dar de fapt pentru a le curma... Evident, încetul cu încetul.

Totul progresa foarte bine. La sediul lui, documentaţia fictivă pentru vaccinul A era deja complet întocmită. Fusese, chipurile, testat pe o mie de maimuţe, din care doar două mai prezentaseră apoi simptomele şi doar una murise în timpul testelor care duraseră nouăsprezece luni, teste existente doar pe hîrtie şi în memoria unor calculatoare. Încă nu abordaseră Administraţia pentru Alimentaţie şi Medicamente, pentru că nu era necesar dar cînd Shiva va începe să apară peste tot prin lume, Corporaţia Horizon va anunţa că lucrase pe tăcute la vaccinurile împotriva febrei hemoragice încă de la atacul iranian asupra Americii. În faţa urgenţei la nivel global şi cu o documentaţie a tratamentului complet pusă la punct, Administraţia nu va avea încotro şi va aproba folosirea pe subiecţi umani, dîndu-şi astfel binecuvîntarea pentru scopul final al Proiectului: exterminarea globală a omenirii. Nu atît eliminarea, veni John Brightling cu precizarea, cît selectarea la sînge a celei mai periculoase specii de pe planetă, care va permite Naturii să renască, cei cîţiva servitori umani ai ei rămînînd să privească, să studieze şi să-i aprecieze evoluţia. Într-o mie sau două de ani, vor fi, probabil, două milioane de oameni, dar ar fi un număr prea mic pentru marile

planuri ale Naturii, iar oamenii vor fi educaţi cum trebuie să respecte natura, nu să o distrugă. Scopul Proiectului nu era sfîrşitul lumii. Era construirea uneia noi, în forma pe care o dorea natura însăşi. Astfel, el îşi va înscrie numele în eternitate. John Brightling, omul care a salvat planeta.

Brightling se uită la cheia din mînă şi se întoarse în maşină. Şoferul îl duse la intrarea principală. Folosi cheia şi fu surprins şi contrariat să vadă că maşina era descuiată. Dar văzu că mai erau oameni care intrau şi ieşeau. Luă liftul pînă la biroul lui cît un apartament aflat deasupra clădirii principale. Văzu că uşa aceea era încuiată, aşa cum se aşteptase. O descuie singur şi se duse să se aşeze în fotoliul zeului-şef al Olimpului. Nu, nu era cinstit. În măsura în care exista o zeitate, atunci aceasta era Natura. De la ferestrele biroului lui, vedea pînă hăt departe cîmpurile Kansasului, grîul tînăr, unduitor... era foarte frumos. Aproape că îi veni să izbucnească în plîns. Natura. Poate că era prea crudă cu indivizii, dar indivizii nu contau. În ciuda tuturor avertismentelor, omenirea nu învăţase lecţia.

Ei bine, avea să o înveţe curînd, aşa cum îşi preda Natura toate lecţiile. Dur.

Era seara şi Pat O'Connor îşi făcea raportul zilnic către ASAC. În cămaşă, se lăsă să alunece în fotoliul din faţa pupitrului de lucru al lui Ussery, cu dosarul în mînă. Era deja un dosar gros.

– Cazul Bannister, spuse Chuck Ussery. Ceva noutăţi, Pat?

– Nimic, răspunse agentul special de supraveghere. Am intervievat paisprezece prieteni din zona Gary. Nici unul nu avea nici o idee despre ce făcea Mary la New York. Doar şase dintre ei ştiau că se afla acolo şi nu a discutat niciodată cu ei despre slujbele sau iubiţii ei, dacă o fi existat vreunul. Aşa că aici nu am găsit nimic.

– New York? întrebă apoi şeful.

– Acolo se ocupă de caz doi agenţi, Tom Sullivan şi Frank Chatham. Au stabilit contactul cu un detectiv de la NYPD, un anume locotenent d'Allessandro. Echipa de legişti a trecut pe la apartamentul ei – nimic. Toate amprentele rămase sînt ale ei, nici măcar ale femeii de serviciu. Vecinii din clădire o ştiau din vedere, dar nu au stabilit nici o relaţie de prietenie şi prin urmare

nu se cunosc persoane asociate. Ideea celor de la New York este să tipărim nişte fluturaşi şi să-i împrăştiem peste tot, cu ajutorul poliţiei. Detectivul local se teme că ar putea fi un nou criminal în serie. Mai are o femeie dispărută, de aceeaşi vîrstă, cam cu aceeaşi înfăţişare şi din aceeaşi zonă. A dispărut fără urmă de pe faţa pămîntului, cam în aceeaşi vreme.

– Ştiinţele comportamentale? întrebă pe loc Ussery.

O'Connor dădu din cap.

– S-au uitat pe toate informaţiile disponibile pe moment. Se întreabă dacă *e-mail*-ul a fost trimis de victimă. Nu cumva l-a trimis un criminal în serie, care mai vrea şi să chinuiască familia? Deosebirile de stil faţă de celelalte mesaje trimise domnului Bannister... Am văzut amîndoi că părea să fie scris de altă persoană, sau de o persoană drogată, dar e clar că ea nu se droghează. Şi nu putem să găsim locul de unde a fost expediat *e-mail*-ul. A fost transmis printr-un releu de poştă electronică anonim. Sistemul ăsta se foloseşte atunci cînd vrei să-l protejezi pe expeditorul unui mesaj electronic. Cred că numai aşa pot oamenii să trimită materiale porno prin Internet. Am vorbit cu Eddie Morales din Baltimore. E expert tehnic la proiectul Imagini Inocente – era vorba de proiectul în curs al FBI-ului de a descoperi, a aresta şi a-i trimite în judecată pe cei care trimit în reţea pornografie infantilă – şi Bert mi-a zis că sistemul avea nişte probleme tehnice. Au angajat un *hacker* care crede că poate să spargă caracteristica de anonimizare, dar încă nu a reuşit. Şi, oricum, procurorul federal local nu crede că e o chestie prea legală.

– Rahat, se scăpă Ussery la adresa apărătorului legalităţii.

Pornografia cu copii era unul dintre cele mai grave subiecte discutate în Birou şi Imagini Inocente se transformase într-un proiect prioritar la nivel naţional, coordonat de la Divizia Teritorială din Baltimore.

O'Connor dădu iar din cap.

– Exact aşa a spus şi Bert, Chuck.

– Deci, încă nu avem nimic?

– Nimic serios. Îi mai avem de interogat pe cîţiva dintre prietenii lui Mary – cinci sînt programaţi pentru mîine, dar, dacă o să apară ceva, eu aş paria că la New York o să apară. Trebuie

să o fi cunoscut cineva pe acolo. Trebuie să fi avut şi ea un iubit. Dar nu aici, Chuck. A plecat din Gary şi nu s-a mai uitat în urmă.

Ussery se încruntă, dar nu putea găsi nici un cusur procedurilor de investigaţie folosite de O'Connor, iar la cazul Bannister lucrau în total doisprezece agenţi. Aceste cazuri evoluau după un ritm propriu. Dacă îl suna James Bannister – şi o făcea zilnic – nu putea decît să-i spună că Biroul se ocupa în continuare de caz, iar apoi să-i mai ceară nişte nume de prieteni pe care eventual uitase să le dea echipei de agenţi din Gary.

25

RĂSĂRIT DE SOARE

– Nu ați stat prea mult, domnule, îi spuse ofițerul de imigrații lui Popov, după ce se uită pe pașaport.

– Am avut doar o întîlnire scurtă de afaceri, îi răspunse rusul, folosind cel mai bun accent american pe care-l avea. Am să mă întorc curînd.

Și îi zîmbi funcționarului.

– Atunci, domnule, grăbiți-vă să vă întoarceți.

Încă o ștampilă pe pașaportul bine garnisit și Popov se îndreptă spre sala de așteptare clasa I.

Grady avea să se prindă, era absolut sigur. Era o încercare prea mare pentru ca orgoliul lui ca să se dea în lături. Și cîștigul era la fel de mare. Șase milioane de dolari erau mai mult decît primise vreodată IRA într-o singură tranșă, chiar și atunci cînd de finanțarea organizației se ocupase Libia lui Moamar el Gaddafi, la începutul anilor '80. Finanțarea unei organizații teroriste fusese dintotdeauna o serioasă problemă practică. Rușii le dăduseră niște arme, mai mult propagandistic, dar mai valoroase pentru IRA se dovediseră locurile de antrenament și informațiile operative împotriva forțelor britanice de securitate; niciodată însă prea mulți bani. Uniunea Sovietică nu posedase niciodată o cantitate prea mare de valută, pe care oricum o folosea pentru a cumpăra tehnologie cu aplicații militare. În plus, după cum

reieşise după aceea, cei doi bătrînei căsătoriţi care fuseseră curierii către Occident şi livraseră banii agenţilor sovietici din America şi Canada, fuseseră aproape tot timpul sub controlul FBI-ului! Popov îşi permise o clătinare din cap. Oricît de tare fusese KGB-ul, FBI-ul era la fel de bun. Avea o strălucită activitate de operaţiuni de disimulare, care, în cazul curierilor, reuşise să strice o întreagă serie de operaţiuni importante comandate de oamenii de la Măsuri Active din Serviciul A al KGB-ului. Americanii avuseseră buna idee să nu distrugă complet operaţiunile, ci doar să le folosească pentru a obţine sistematic un tablou al activităţilor KGB – ţinte şi obiective – şi să afle ce nu reuşiseră încă ruşii să penetreze.

Clătină din nou din cap, pornind spre poartă. Iar el era încă în beznă, nu? Problema asta îl frămînta încontinuu. Ce făcea de fapt, exact? Ce voia Brightling? De ce să atace grupul Rainbow?

Chavez decisese să-şi lase deoparte pistolul-mitralieră MP-10 şi să se concentreze azi pe Beretta lui de calibrul 11,43 mm. Cu arma Heckler&Koch nu ratase nici măcar un foc în ultimele săptămîni; în acest context, a rata însemna să nu plasezi glonţul înăuntrul unui cerc de doi centimetri din jurul locului ideal, la mijloc şi uşor deasupra liniei ochilor siluetei de pe ţintă. Vizorul pistolului Heckler&Kach era atît de bine proiectat, încît dacă vedeai ţinta între reticuli, o şi loveai. Atît de simplu era.

Dar cu pistoalele nu era la fel de uşor. Era nevoie de exerciţii. Îşi scoase arma din teaca verde de Gore-Tex şi o ridică rapid, prinzîndu-şi mîna dreaptă cu stînga, în vreme ce piciorul drept făcea o jumătate de pas înapoi, iar corpul se răsucea, adoptînd poziţia Weaver, aşa cum fusese învăţat cu ani în urmă la ferma din Virginia Tidewater. Ochii i se uitau în jos, departe de ţintă, prinzînd reperele de deasupra pistolului, în vreme ce acesta se ridica. Cînd ajunse la înălţimea potrivită, degetul arătător drept apăsă calm pe trăgaci...

...în sfîrşit, nu prea calm. Focul ar fi spulberat maxilarele ţintei şi poate că ar fi tăiat un vas de sînge important, dar nu l-ar fi omorît pe loc. Al doilea foc, venit după cam o jumătate de secundă, ar fi fost fatal. Ding mormăi, supărat pe sine însuşi.

Puse piedica pistolului şi îl puse înapoi în teacă. Încă o dată. Se uită în jos, nu la ţintă, apoi ridică privirea. Uite-l, un terorist cu ţeava armei lipită de capul unui copil. Beretta se ridică din nou, iute ca trăsnetul, iar Chavez apăsă iar pe trăgaci. De data asta, mai bine. Focul ar fi trecut prin ochiul stîng al nenorocitului, iar al doilea glonţ, tras din nou după o jumătate de secundă, făcu prima gaură între ochii frumoasei ţinte opt.

– Excelentă dublă, domnule Chavez.

Ding se întoarse şi dădu cu ochii de Dave Woods, şeful poligonului.

– Da, dar prima a fost prea joasă, recunoscu Ding.

Nu ar fi folosit la nimic să-i smulgă ticălosului jumătate de mutră.

– Mai puţină încheietură a mîinii, mai mult deget, îl sfătui Woods. Pot să văd priza la armă, vă rog?

Ding se execută.

– A, înţeleg.

Mîinile lui corectară aproape insesizabil poziţia mîinii stîngi a lui Chavez.

– Cam aşa, domnule.

Paştele mă-sii! înjură Ding. Uite ce simplu era! După ce mişca două degete cam o jumătate de centimetru, pistolul intra într-o priză parcă făcută pentru mîinile lui. O încercă de mai multe ori, apoi puse pistolul în teacă şi execută varianta lui de scoatere rapidă. De data asta, primul glonţ lovi direct între ochii ţintei aflate la şapte metri depărtare, iar al doilea imediat lîngă primul.

– Excelent, spuse Woods.

– De cît timp predai aici, domnule sergent major?

– Predau de ceva vreme, domnule. Sînt aici, la Hereford, de nouă ani.

– Şi cum se face că nu ai intrat în SAS?

– Un genunchi cu probleme. M-am rănit în 1986, cînd am sărit dintr-un Warrior. Nu pot să alerg mai mult de trei kilometri fără să îmi înţepenească, înţelegeţi.

Mustaţa roşie a omului se termina în doi ţepi impunători, fixaţi cu ceară, iar ochii cenuşii străluceau. Individul i-ar fi dat

lecții de tragere și lui Doc Holliday[1], Chavez își dăduse seama de asta de la prima întîlnire.

– Continuați să exersați, domnule.

Maestrul de tir se îndepărtă.

– A dracului treabă, își spuse ca pentru el Chavez.

Mai execută mișcarea de tir rapid de patru ori. Mai puțină încheietură, mai mult deget, nițel mai jos mîna stîngă și pac! Peste trei minute, în punctul de scoatere instantanee din luptă al țintei se odihnea o frumoasă gaură de cinci centimetri diametru. *Va trebui să nu uit această mică lecție*, își spuse Ding.

Tim Noonan era la culoarul următor, folosind și el un Beretta. Trăgea mai puțin rapid decît Chavez și nu grupa la fel de bine, dar toate gloanțele lui ajungeau la baza creierului, străbătînd bulbul rahidian, loc care aducea moartea instantanee, pentru că acolo se făcea joncțiunea dintre coloana vertebrală și creier. În sfîrșit, rămaseră amîndoi fără muniție. Chavez își scoase antifoanele și îl bătu pe umăr pe Noonan.

– Azi am fost puțin cam lent, spuse expertul tehnic, încruntîndu-se.

– Da, dar l-ai doborît pe ticălos. Ai fost la Quantico?

– Da, însă nu ca trăgător. Am fost tot pe partea tehnică și la ei. Mă rog, am tras frecvent cu ei, dar nu destul de bine ca să mă trimită mai departe. Lucrurile nu au mers suficient de repede pentru mine. Poate că am nervii prea lenți.

Și Noonan zîmbi, în vreme ce își desfăcea pistolul pentru curățare.

– Cum zici că funcționează dispozitivul de căutare?

– Ding, să fiu al dracului, jucăria e o vrăjitorie. Dă-mi o săptămînă și văd cum e și ăla nou. Au o chestie parabolică la antenă, seamănă cu alea din *Star Trek*, dar, să dea dracu', chiar îi găsește pe oameni.

Șterse toate piesele și pulveriză peste ele niște Break-Free dintr-un spray, pentru curățare și ungere.

– Woods ăsta e un antrenor al naibii de bun, nu-i așa?

---

[1] Doc Holliday a fost unul din faimoșii pistolari ai Vestului Sălbatic american (n.tr.).

– Da, tocmai mi-a corectat puţin poziţia mîinii, spuse Ding, luînd şi el sprayul ca să îşi curețe pistolul.

– Şi tipul de la Academia FBI, căci am fost şi acolo, a făcut minuni pentru mine. Se părea că e foarte important cum se potrivesc mîinile pe patul armei. Şi să ai un deget sigur.

Noonan trecu o vergea cu cîrpă prin ţeavă, se uită prin ea şi îşi reasamblă pistolul.

– Ştii, cea mai frumoasă parte a prezenţei noastre aici este că numai noi purtăm arme.

– Să înţeleg că civilii nu au voie să umble înarmaţi?

– Nu au. Au schimbat legea acum cîţiva ani. Sînt sigur că aşa vor reduce infracţionalitatea, spuse Noonan. Au început cu legi de îngrădire a permisului de port-armă încă din anii '20, ca să controleze IRA. A mers ca uns, se părea.

Şi agentul FBI rîse.

– Normal, n-au scris în viaţa lor o Constituţie ca a noastră.

– Ai tot timpul arma asupra ta?

– Normal, doar sînt poliţist, spuse Noonan, ridicîndu-şi privirea. Ding, ce naiba, mă simt gol puşcă fără prietena mea de la centură. Chiar şi cînd lucram la Divizia Laboratoare de la Cartierul General, cu loc de parcare rezervat şi toate alea, n-am ieşit niciodată prin oraş fără armă.

– A trebuit s-o foloseşti vreodată?

Tim clătină din cap.

– Nu. Puţini agenţi sînt obligaţi, dar face parte din legenda noastră, înţelegi?

Şi se uită la ţintă.

– Omule, sînt lucruri pe care trebuie să le ştii, orice ar fi.

– Da, e valabil şi pentru noi, ceilalţi.

Pentru ca membrii grupului Rainbow să poată umbla tot timpul înarmaţi, se recursese la un artificiu de eludare a legii britanice: erau oameni din trupele antiteroriste şi erau mereu la datorie. Chavez nu se omorîse cu firea ca să se folosească de acest drept, dar Noonan avea dreptate. Chavez se uită la el cum introduce rapid un încărcător plin în arma curăţată şi reasamblată, cum apasă încărcătorul ca să facă clicul de închidere şi cum pune piedica, după care scoate încărcătorul, ca să înlocuiască glonţul care era deja pe ţeavă. Arma fu apoi vîrîtă în

teaca de la șold, împreună cu încă două încărcătoare pline în buzunarele exterioare. Făcea parte din viața de polițist, nu?

– Ne vedem mai tîrziu, Tim.

– Cu bine, Ding.

Mulți oameni nu o fac, dar există unii care pur și simplu își amintesc figurile. Este o particularitate foarte folositoare pentru barmani, pentru că oamenii revin la stabilimentul tău dacă barmanul își amintește care este băutura lor preferată. Raționamentul de mai sus era valabil și pentru Turtle Inn Bar and Lounge, din New York, de pe Columbus Avenue. Polițistul intră în bar imediat după ora prînzului și spuse:

– Salut, Bob.

– Salut, Jeff, o cafea?

– Da, spuse tînărul polițist, privindu-l pe barman cum toarnă niște Starbuck din cafetieră.

Lucru neobișnuit la un bar, aici se servea o cafea bună, pentru că era singurul loc din partea asta de oraș în care veneau oamenii de carieră. O linguriță de zahăr și ceva frișcă și cafeaua îi fu înmînată lui Jeff.

Jeff era în zona asta de mai puțin de doi ani, timp suficient însă pentru a-i cunoaște pe cei mai mulți dintre patronii de localuri. Aceștia, la rîndul lor, îi cunoșteau toate obiceiurile. Era un polițist cinstit, dar niciodată nu te refuza dacă-i făceai cinste cu o cafea sau cu ceva pentru pileală, dar mai ales cu niște gogoși bune, hrana favorită a polițiștilor americani.

– Ia zi, care-i treaba? întrebă Bob.

– Căutăm o fată dispărută, răspunse Jeff. I-ai văzut mutra pe aici?

Și îi arătă un fluturaș.

– Da, o știu. Annie nu-știu-cum. Îi place să bea Chardonnay Kendall Jackson Reserve. Era o clientă obișnuită, dar n-am mai văzut-o deloc de o vreme.

– Dar de asta știi ceva?

Al doilea fluturaș traversă barul. Bob se uită la el preț de o secundă-două.

– Mary... Mary Bannister. Îmi amintesc de ea, pentru că nu poţi să nu ţi-o aminteşti, mă înţelegi? Nici pe ea n-am mai văzut-o de o vreme.

Poliţistului aflat în patrulă nu-i venea să-şi creadă urechilor de norocul căzut pe capul lui.

– Ce ştii despre ele?

– Ia stai, ai zis că lipsesc. Le-au răpit sau ce?

– Aşa e, omule, spuse Jeff, sorbind din cafea. FBI-ul o caută pe asta.

Şi ciocăni cu degetul în poza lui Mary Bannister.

– De cealaltă ne-am dat seama noi.

– Să fiu al dracului! Nu ştiu mare lucru despre ele. Le vedeam pe amîndouă cîteva zile pe săptămînă aici, dansau ca fetele singure, care caută şi ele băieţi.

– Bun, ştii ce? Or să vină aici nişte oameni să-ţi pună nişte întrebări despre ele. Mai gîndeşte-te ce-ţi aminteşti, da?

Poliţistul trebuia să se gîndească şi la posibilitatea ca Bob să fi fost cel care le ajutase pe fete să dispară, dar într-o anchetă trebuia să-ţi asumi nişte riscuri şi oricum era foarte puţin probabil să fi fost aşa. Ca mulţi chelneri şi barmani din New York, şi ăsta era actor aspirant şi aşa se explica probabil memoria lui.

– Da, desigur, Jeff. Să dea dracu', răpite, ai? Nu mai auzi despre chestii de-astea în zilele noastre. Să dea dracu', conchise el.

– Sînt opt milioane de suflete în oraşul ăsta, omule. Ne vedem mai tîrziu, spuse poliţistul, îndreptîndu-se spre uşă.

Se simţea de parcă şi-ar fi îndeplinit o mare parte din muncă pe ziua aceea. De îndată ce ieşi din local, se folosi de microfonul radioului, prins la rever, pentru a transmite informaţiile proaspete la secţie.

În Regatul Unit, figura lui Grady era cunoscută, dar nu şi ochelarii şi barba roşie, care, spera el, îi vor ascunde figura suficient de mult ca să reducă şansa de a fi descoperit de vreun comisar de poliţie mai atent. În orice caz, aici prezenţa poliţiei nu era atît de pregnantă ca la Londra. Poarta bazei de la Hereford era exact cum şi-o amintea el, iar de acolo pînă la spitalul municipal nu era drum lung. Examină drumurile, refugiile şi zonele de parcare şi le declară pe placul lui, după ce trase şase role de film cu

Nikon-ul lui. Planul începuse să i se înfiripe în minte. Era simplu, ca orice plan bun. Drumurile păreau să îl ajute, ca şi terenul deschis. Ca întotdeauna, arma lui principală avea să fie surpriza. Avea nevoie de acest avantaj, pentru că operaţiunea avea să se desfăşoare aproape de cea mai bună şi mai periculoasă organizaţie militară britanică, dar distanţele îi spuneau cum să se folosească de factorul timp. Probabil că patruzeci de minute afară şi treizeci înăuntru vor fi suficiente pentru îndeplinirea misiunii. Cincisprezece oameni ajungeau, dar trebuiau să fie foarte buni. Celelalte resurse puteau fi cumpărate cu bani, îşi spuse Grady în maşina trasă în parcarea spitalului. Da, ar putea merge şi sigur va merge. Singura întrebare era dacă avea să fie ziua sau noaptea. De obicei, se acţiona noaptea, dar aflase pe pielea lui că echipele antitero se înnebuneau după timpul de noapte, pentru că echipamentul lor cu vizoare de noapte ştergea, din punct de vedere tactic, deosebirea dintre zi şi noapte. Iar oamenii ca Grady nu erau antrenaţi să acţioneze la fel de bine pe întuneric. În cazurile recente de la Viena, Berna şi Worldpark, noaptea oferise poliţiei un avantaj imens. Atunci, de ce să nu încerce ziua? se întrebă el. Iată un lucru care va trebui discutat cu tovarăşii, conchise Grady, pornind din nou maşina şi întorcîndu-ne la Gatwick.

– Da, la asta mă gîndesc de cînd mi-a arătat Jeff pozele, spuse barmanul.

Numele lui întreg era Bob Johnson. Acum era îmbrăcat pentru seară, cu o cămaşă albă, un frac, un şal negru şi un papion tot negru.

– O ştii pe femeia asta?

– Da, spuse Bob, dînd din cap. Mary Bannister. Cealaltă se numeşte Anne Pretloe. Erau cliente obişnuite. Păreau destul de drăguţe. Dansau şi flirtau cu bărbaţii. Seara, localul nostru e foarte aglomerat, mai ales în week-end. Veneau aici cam pe la 20.00 şi plecau pe la 23.00, 23.30.

– Singure?

– Dacă plecau singure? De cele mai multe ori, dar nu întotdeauna. Annie avea un tip de care-i plăcea. Se numea Hank, dar nu cred că era numele lui adevărat. Alb, păr blond, ochi căprui,

cam de statura mea, cu burtă, dar fără să fie supraponderal. Cred că era avocat. E şi el un obişnuit al localului. Şi a mai fost unul... poate ultima oară cînd am văzut-o aici... cum dracu' îl cheamă...?

Şi Johnson se uită în jos, spre tejghea.

– Kurt, Kirk, cam aşa ceva. Acuma, dacă stau să mă gîndesc puţin, am văzut-o pe Mary dansînd cu el, o dată sau de două ori. Alb, înalt, arătos, nu l-am mai văzut de o vreme, îi place să bea whisky Jim Beam şi dă bacşişuri grase.

Un barman îşi aminteşte întotdeauna cine dă bacşişuri grase şi cine îşi mîncă de sub unghie.

– Era genul vînător.

– Poftim? întrebă agentul Sullivan.

– Mă rog, vîna puicuţe. De aia vin oamenii aici, nu ştiai?

Tipul ăsta e un dar de la Dumnezeu, îşi spuseră Sullivan şi Chatham.

– Dar nu l-ai mai văzut de o vreme...

– Pe cine, pe Kurt? Nu, în ultimele săptămîni deloc. Poate mai de mult.

– E vreo şansă să ne ajuţi să întocmim un portret-robot?

– O chestie de aia făcută de un artist, ca în ziare? îi întrebă Johnson.

– Exact, confirmă Chatham.

– Cred că pot să încerc. Unele dintre fetele care vin aici s-ar putea să-l cunoască şi ele. Cred că Marissa îl ştie. Şi ea e o clientă obişnuită, vine aici aproape în fiecare seară. Apărea pe la 19.00, 19.30.

– Cred că o să cam avem de stat pe aici, gîndi Sullivan cu voce tare, consultîndu-şi ceasul.

La RAF Mildenhall era miezul nopţii. Malloy decolă cu elicopterul Night Hawk şi porni spre Hereford. Comenzile se simţeau la fel de strîns şi de înviorător ca întotdeauna, iar noua piesă funcţiona. Se dovedi că era un nou indicator de combustibil, care îţi spunea cît mai aveai, nu cu ajutorul unui ac, ci prin cifre. De asemenea, exista un comutator pentru a trece de la indicaţiile în galoane (americane, nu imperiale)[1] la cele în livre[2].

---

[1] Galonul american are 3,7854 litri, iar cel britanic (şi canadian) 4,546 litri (n.tr.).

[2] Livra are 0,453 kg (n.tr.).

Nu e deloc rău, își spuse el. Noaptea era relativ senină, un lucru neobișnuit pentru meleagurile astea, dar nu era lună și de aceea optase pentru vizoarele de noapte. Acestea transformau întunericul într-un amurg verzui și, deși reduceau acuitatea vizuală de la 20/20 pînă la cam 20/40, erau totuși o îmbunătățire semnificativă față de obscuritatea totală. Ținea aparatul la înălțimea de o sută de metri, ca să evite liniile de înaltă tensiune de care se temea foarte mult, ca mai toți piloții de elicopter experimentați. În spate nu avea nici un militar, cu excepția sergentului Nance, care încă purta pistol, ca să se simtă și el războinic (armele ușoare erau admise pentru trupele de operațiuni speciale, chiar și pentru cei care nu aveau ce face cu ele). Malloy avea și el un Beretta M9, pe care îl ținea în ranița de zbor, nu în teaca de șold, pe care o găsea puțin cam nepotrivită, mai ales pentru un infanterist marin.

– Elicopter jos, la heliportul spitalului, îi spuse locotenentul Harrison, văzînd aparatul în vreme ce făceau ocolul pentru a ajunge la bază. Avea rotorul pornit și luminile de poziție clipind.

– Am văzut și eu, confirmă Malloy.

Aveau trecere liberă, chiar dacă individul decola în clipa aceea.

– La nivelul nostru, nu e nimic, adăugă el, căutînd cu privirea luminile de navigație ale avioanelor de pasageri care se îndreptau spre Heathrow și Luton.

Dacă ții la pielea ta, te uiți tot timpul după lumini. Dacă avea să piloteze VHM-1 la Stația Aeriană Navală de la Anacostia, în Districtul Columbia, controlat pe linie de trafic de Aeroportul Național Reagan, atunci o va face într-un spațiu aerian foarte aglomerat și, deși îi respecta pe piloții avioanelor comerciale, avea mai puțină încredere în ei decît în propria îndemînare. Știa că și ei aveau același punct de vedere despre oricine pilota în uniforma verde de zbor. Dacă ești pilot de meserie, trebuie să crezi despre tine că ești cel mai bun, iar Malloy avea conștiința clară că era cel mai bun, deși și puștiul ăsta, Harrison, promitea serios, dacă rămînea în armată și nu ajungea vreun controlor de zbor cine știe unde. În cele din urmă, văzură și heliportul de la Hereford, iar Malloy se îndreptă direct spre el. Peste cinci

minute avea să fie la sol. Avea să oprească motoarele cu turbină și peste alte douăzeci de minute avea să fie în patul lui.

– Da, o va face, spuse Popov.

Se aflau într-un separeu, în colț, iar muzica din fundal făcea conversația sigură.

– Nu mi-a trimis confirmarea încă, dar o va face.

– Cine este persoana? întrebă Henriksen.

– Sean Grady. Îl știi după nume?

– PIRA... A lucrat în principal în Londonderry, nu?

– În cea mai mare parte a cazurilor, da. A capturat trei oameni de la SAS și a... scăpat de ei. În două incidente separate. După aceea, SAS l-a transformat în țintă mobilă în trei misiuni separate. O dată au ajuns foarte aproape să-l prindă și i-au eliminat zece dintre asociați. Atunci, el i-a eliminat din grupul lui pe toți presupușii informatori. E un tip al dracului de dur, își asigură Popov asociații.

– E adevărat, îl asigură și Henriksen pe Brightling. Îmi amintesc că am citit ce le-a făcut tipilor de la SAS pe care i-a capturat. Urîtă treabă. Grady e un tip rău de tot. Dar are destui oameni pentru acțiune?

– Cred că are, îi răspunse Dimitri Arkadeevici. Și a negociat prețul. I-am oferit cinci milioane. A pretins șase, plus droguri.

– Droguri?

Henriksen era surprins.

– Ia stați, știam că IRA nu este de acord cu traficul de droguri, obiectă și Brightling.

– Trăim într-o lume pragmatică. IRA a luptat ani de zile ca să-i elimine pe toți traficanții de droguri din Irlanda – în principal prin „rotulizare“, pentru ca acțiunea să devină cît mai cunoscută de public. Din partea lui, era o mișcare psihologică și politică. Poate că acum nutrește ideea că are nevoie de o sursă continuă de venituri pentru operațiunile lui, le explică Dimitri.

Pentru nici unul dintre cei de la masă moralitatea subiectului nu părea prea importantă.

– Da, mă rog, bănuiesc că putem să le îndeplinim cererea, spuse Brightling, cu o ușoară tentă de dezgust. „Rotulizare“... Ce înseamnă?

– Se ia un pistol, îi explică Bill, şi se plasează în spatele genunchiului, iar apoi se trage. Rotula se sparge într-o puzderie de bucăţele. E foarte dureros şi te lasă olog pe viaţă. La fel se ocupă de informatori şi de ceilalţi care nu le plac. Teroriştii protestanţi preferă în acelaşi scop un burghiu Black & Decker. Asta dă de ştire că nu glumeşti, termină Henriksen.

– Văleu! zise doctorul din Brightling.

– Păi, de asta se şi numesc terorişti, îl lămuri Henriksen. În zilele noastre, îi omoară şi gata. Grady are o reputaţie de om foarte dur, corect?

– Da, are, confirmă Popov. Nu am nici o îndoială că îşi va asuma misiunea. Îi place ideea, ca şi sugestia ta pentru felul cum ar trebui să decurgă, Bill. Aici intervine orgoliul lui, care este nemăsurat.

Popov sorbi o gură de vin.

– Vrea să preia conducerea politică în IRA, iar asta înseamnă să facă ceva spectaculos.

– Asta e Irlanda, pămîntul iubirilor triste şi al războaielor fericite.

– O să reuşească? întrebă Brightling.

– Ideea este inteligentă. Dar să nu uităm că pentru el succesul înseamnă eliminarea ţintelor primare, cele două femei, apoi a cîtorva militari din echipa de intervenţie. După aceea va fugi fără îndoială din zonă şi se va întoarce în siguranţă, în Irlanda. Pentru scopurile lui politice, simplul fapt că a supravieţuit operaţiunii va fi un succes destul de mare. Să treacă la o acţiune militară pe scară largă ar fi pentru el o nebunie, iar Grady nu e nebun, le spuse Dimitri, fără a fi prea convins de propriile cuvinte.

Oare nu toţi revoluţionarii erau nebuni? Era greu să-i înţelegi pe oamenii care lăsau viziunile să le controleze viaţa. Toţi cei care avuseseră succes – Lenin, Mao şi Gandhi în secolul nostru – fuseseră cei care îşi folosiseră eficient viziunile, dar chiar şi aşa, chiar reuşiseră cei trei cu adevărat? Uniunea Sovietică se prăbuşise, China va sucomba în cele din urmă în faţa aceleiaşi realităţi economico-politice care doborîse URSS-ul, iar India era încă în dezastru economic, care reuşise cumva să rămînă în stagnare. Conform acestui model, Irlanda era într-un pericol mult mai mare dacă IRA izbîndea, decît prin mariajul economic

cu Marea Britanie. Cuba avea măcar soarele tropical care îi ţinea de cald. Ca să supravieţuiască fără nişte resurse naturale semnificative, Irlanda avea nevoie de legături economice strînse cu cineva, iar cea mai apropiată ţară era Regatul Unit. Dar asta era în afara subiectului discutat la cină.

– Deci, te aştepţi la o acţiune de tipul „muşcă şi fugi", spuse Bill.

Dimitri dădu din cap.

– Orice altă opţiune ar fi absurdă din punct de vedere tactic. Speră să trăiască destul de mult ca să se poată folosi de banii pe care i-am oferit. Asta presupunînd că veţi aproba suplimentul cerut de el.

– Ce înseamnă un milion de dolari? întrebă Henriksen, cu un zîmbet reprimat.

Deci, amîndoi privesc o asemenea sumă mare ca pe un fleac, îşi dădu seama Popov şi din nou fu izbit de ideea că oamenii ăştia plănuiau ceva monstruos. *Dar ce?*

– Şi cum vor banii? Gheaţă? întrebă Brightling.

– Nu, le-am spus că vor fi depozitaţi într-un cont anonim dintr-o bancă elveţiană. Pot să fac aranjamentul.

– Am spălat destui bani, îi spuse Bill patronului său. Dacă vrei, putem să o facem şi mîine.

– Asta înseamnă să zbor iar în Elveţia, observă Dimitri cu amărăciune.

– Te-ai săturat să zbori?

– Am călătorit mult în ultima vreme, domnule doctor Brightling, suspină Popov deschis.

Dădea toate semnele de tulburare a ciclului circadian după zborul cu avionul.

– John.

– John, dădu Popov din cap, văzînd pentru prima oară un semn de afecţiune din partea şefului şi fiind oarecum surprins.

– Te înţeleg perfect, Dimitri, spuse Henriksen. Călătoria în Australia m-a nenorocit de-a dreptul.

– Cum e să creşti în Rusia? întrebă Brightling.

– Mult mai dur ca în America. Incomparabil mai multă violenţă în şcoli. Nu infracţiuni serioase, le explică Popov. Dar

multe bătăi între băieţi, de exemplu. Lupte pentru supremaţie. Iar autorităţile se făceau că nu văd nimic.

– Unde ai crescut?

– La Moscova. Tata era şi el ofiţer în Securitatea Statului. Am fost instruit la Universitatea de Stat din Moscova.

– Ce specializări?

– Limbi străine şi economie.

Prima specializare fusese utilă. Cea din urmă se dovedise complet inutilă, pentru că ideea marxistă de economie nu se arătase deloc viabilă.

– Ai ieşit vreodată ca băieţii? Cum să-ţi zic, ca cercetaşii de aici.

Popov zîmbi, întrebîndu-se unde voiau să ajungă şi de ce îl întrebau aşa ceva. Dar intră în joc.

– Una dintre cel mai fericite amintiri din copilărie. Eram pionier. Am călătorit la o fermă de stat şi am muncit acolo o lună, am ajutat la strîngerea recoltei, am trăit în armonie cu natura, cum spuneţi voi, americanii.

Acolo îşi întîlnise prima iubire, pe Elena Ivanovna. Se întrebă ce o mai fi făcînd. Fu cuprins de o nostalgie fugară, amintindu-şi atingerea ei în întuneric, prima lui cucerire...

Brightling remarcă zîmbetul pierdut şi îl luă drept ceea ce voia să fie.

– Deci ţi-a plăcut?

Era clar că nu-i interesa povestea ca atare.

– O, da. Adeseori m-am întrebat cum ar fi să trăieşti într-un asemenea loc, cu soarele în spate tot timpul, muncind pămîntul. Tata şi cu mine mergeam în pădure şi căutam ciuperci. Era o distracţie obişnuită a cetăţenilor sovietici în anii şaizeci, să te plimbi prin pădure.

Spre deosebire de cei mai mulţi ruşi, merseseră acolo cu maşina oficială a tatălui său, dar băiatului îi plăcuse pădurea: era un loc al aventurii şi romantismului, ca pentru toţi băieţii. Îi plăcuse foarte mult timpul petrecut acolo cu tatăl lui.

– Există vînat în pădurile de acolo? întrebă Bill Henriksen.

– Poţi vedea păsări, evident, multe păsări, iar ocazional elani. Şi voi aveţi elani, dar foarte rar. Vînătorii de stat îi omorau întotdeauna. Lupii sînt ţinta lor principală. Îi vînează din elicoptere.

Noi, ruşii nu-i iubim pe lupi cum faceţi voi în America. Au fost prea multe poveşti despre lupi care au ucis oameni, vedeţi voi. Cred că cele mai multe sînt nişte minciuni.

Brightling dădu din cap.

– La fel e şi aici. Lupii nu sînt decît nişte cîini sălbatici mai mari, poţi să-i domesticeşti dacă vrei. Unii chiar o fac.

– Lupii sînt ca lumea, adăugă Bill.

Adeseori îşi dorise să aibă un lup, dar pentru asta aveai nevoie de o întindere de pămînt. Poate după aplicarea Proiectului.

Ce naiba vor ăştia de la mine? se întreba Dimitri, continuînd însă jocul.

– Mi-am dorit dintotdeauna să văd un urs, dar nu mai sînt deloc în zona Moscovei. I-am văzut doar la Zoo. Mă înnebuneam după urşi, minţi el.

Întotdeauna îi fusese frică de urşi. În Rusia, în copilărie, auzise o grămadă de poveşti despre urşi, prea puţine dintre ele frumoase, dar nu chiar ca în cazul lupilor. Cîini mai mari? Cum dracu', cînd în stepe lupii chiar omorau oameni? Fermierii şi ţăranii îi urau şi erau fericiţi cînd veneau vînătorii de stat cu elicopterele şi mitralierele lor, cel mai eficient mijloc de a-i goni sau de a-i omorî.

– John şi cu mine sîntem iubitori ai naturii, explică Bill, făcîndu-i semn chelnerului să le mai aducă o sticlă de vin. Am fost dintotdeauna. Încă de pe cînd eram cercetaşi. Pionieri, cum le spuneţi voi, cred.

– În Uniunea Sovietică, statul nu era deloc prietenos cu natura. Erau mult mai multe probleme decît ce aţi avut voi în America. Americanii au venit în Rusia ca să evalueze distrugerile şi ca să sugereze metode de a rezolva problemele poluării şi altele. Mai ales în Marea Caspică, unde poluarea a ucis mai toţi sturionii, iar o dată cu ei au dispărut şi icrele cunoscute sub numele de caviar, care multă vreme a fost o sursă importantă de valută pentru URSS.

– Da, o adevărată crimă, aprobă sobru Brightling. Dar este o problemă globală. Oamenii nu respectă natura aşa cum ar trebui.

Brightling continuă pe această temă cîteva minute, ţinînd ceea ce părea a fi un discurs prefabricat, pe care Dimitri îl ascultă politicos.

– Este o mişcare politică importantă în America, nu-i aşa?

– Nu atît de puternică pe cît şi-ar dori mulţi, observă Bill. Dar pentru unii dintre noi este importantă.

– O asemenea mişcare ar fi foarte utilă în Rusia. Mare păcat că s-au distrus atîtea, fără nici o finalitate, spuse Popov, crezînd parţial în ceea ce spunea.

Statul ar fi trebuit să păstreze resursele pentru o exploatare adecvată, nu pur şi simplu să le distrugă, pentru că diverşii mahări politici locali nu ştiau cum să le folosească. Oricum, Uniunea Sovietică fusese îngrozitor de ineficientă în orice făcea, mă rog, cu excepţia spionajului, se corectă Popov. America, îşi zise el, se descurcase mult mai bine. Oraşele erau mult mai curate decît cele din Rusia, chiar şi aici, unde aveai nevoie doar de o cursă de o oră ca să dai de iarbă verde şi ferme productive şi îngrijite. Dar problema cea importantă era în continuare alta: de ce o conversaţie care începuse cu discutarea unui incident terorist deviase în direcţia asta? Făcuse el ceva ca să schimbe subiectul? Nu, patronul fusese cel care o cîrmise brusc. Nu fusese o întîmplare. Asta însemna că îl testau, dar pentru ce? Pe chestia asta cu natura? Sorbi din nou din vin şi se uită la comesenii lui.

– Ştiţi, nu am avut niciodată ocazia să văd cu adevărat America. Aş vrea foarte mult să vizitez parcurile naţionale. Cum se numeşte acela cu gheizerele? Gold Stone? Cam aşa ceva.

– Yellowstone. În Wyoming. Poate cel mai frumos loc din America, îi spuse Henriksen rusului.

– Nu, Yosemite, îl contrazise Brightling. În California. E cea mai frumoasă vale din toată lumea. Acum e năpădită de nenorociţii ăia de turişti, evident, dar asta o să se schimbe.

– Aceeaşi poveste e şi la Yellowstone, John, dar şi asta o să se schimbe într-o bună zi, conchise Bill Henriksen.

Păreau foarte siguri că lucrurile se vor schimba. Dar parcurile din statele americane erau guvernate de legile federale, nu? Aşa trebuia să fie, pentru că erau susţinute din banii contribuabililor. Nu avea accesul doar elita. Toţi erau egali – asta era ceva învăţat în şcolile sovietice, doar că aici chiar se aplica. Încă o cauză, îşi zise Dimitri, pentru care una din ţări se prăbuşise, în vreme ce cealaltă se întărise.

– Ce vreţi să spuneţi cu „o să se schimbe"? întrebă Popov.

– Ideea este să atenuăm impactul oamenilor în acele zone. E o idee bună, dar mai întîi trebuie să se întîmple alte lucruri, răspunse Brightling.

– Da, John, doar unul-două, fu de acord Henriksen, chicotind.

Apoi decise că procesul de tatonare mersese destul de departe.

– Oricum, Dimitri, cum vei afla dacă Grady o să vrea să acționeze?

– Am să-l sun. Mi-a lăsat numărul lui de telefon mobil, pe care îl pot folosi la anumite ore ale zilei.

– Iată un suflet foarte încrezător.

– Față de mine, da. Sîntem prieteni din anii '80, cînd el era staționat în Valea Bekaa. În plus, telefonul este mobil și cumpărat cu o carte de credit falsă, de cu totul altcineva. Asemenea lucruri le sînt extrem de utile ofițerilor de informații. Sînt foarte dificil de urmărit și numai dacă ai echipamente foarte sofisticate. America le are, le are și Anglia, dar alte țări nu. Nu foarte multe.

– Sună-l îndată ce crezi că e nimerit. Vrem ca acțiunea asta să meargă bine, nu-i așa, John?

– Da, spuse doctorul Brightling, pe un ton ultimativ. Bill, aranjează banii pentru transfer mîine. Dimitri, du-te să aranjezi contul bancar.

– Da, John, răspunse Popov, în vreme ce căruciorul cu desertul se apropia de ei.

Vedeau clar că Grady era foarte prins de misiunea asta. Era aproape două noaptea la Dublin. Fotografiile fuseseră developate de un prieten din mișcare, iar șase dintre ele fuseseră mărite. Fotografiile mari fuseseră lipite de perete. Cele mai mici erau întinse pe masă, la îndemînă, pe o hartă așezată pe masa de lucru.

– Ei se vor apropia de aici, pe drumul ăsta. Au un singur loc de parcare, corect?

– Se aprobă, spuse Rodney Sands, verificînd unghiurile.

– Bun, Roddy, atunci facem așa.

Și Grady îi spuse planul în mare.

– Cum comunicăm?

– Prin telefoane celulare. Fiecare grup va avea unul şi vom selecta formarea rapidă, ca să putem schimba informaţiile rapid şi eficient.

– Arme? întrebă Danny McCorley.

– Băiete, din astea avem o grămadă. Vor trimite o echipă de cinci, cel mult zece, dar nu mai mulţi. Nu au trimis niciodată mai mult de zece-unsprezece oameni într-o misiune, nici măcar în Spania. I-am numărat pe înregistrări, nu? Noi sîntem cincisprezece, iar în ambele faze ale acţiunii surpriza e de partea noastră.

Gemenii Barry, Peter şi Sam fuseseră la început sceptici, dar, dacă misiunea era rapidă... dacă se încadrau exact în timp... da, era foarte posibil.

– Şi femeile? întrebă Timothy O'Neil.

– Ce-i cu ele? întrebă şi Grady. Ele sînt ţintele noastre primare.

– Sean, e o femeie însărcinată... n-o să dea deloc bine politic.

– Sînt americance, iar soţii lor sînt inamicii noştri şi le folosim pe post de momeală ca să-i atragem. N-o să le omorîm pe loc şi, dacă împrejurările permit, se prea poate să le lăsăm în viaţă ca să-şi jelească morţii, băiete, adăugă Grady, numai ca să-i liniştească tînărului conştiinţa.

Timmy nu era un laş, dar mai avea în el o doză de sentimentalism burghez.

O'Neil dădu din cap în semn că pricepuse. Grady nu era un tip pe care să-l tragi în piept şi oricum era liderul lor.

– Deci eu conduc grupul de la spital, da?

Grady confirmă.

– Da. Roddy şi cu mine vom rămîne afară, cu grupul de acoperire.

– Foarte bine, Sean, fu de acord Timmy, dedicat întru totul misiunii.

26

CONCLUZII

Una dintre probleme într-o asemenea investigaţie era că rişti să-l avertizezi pe subiect, dar nu puteai să eviţi asta întotdeauna. Agenţii Sullivan şi Chatham circulară prin bar pînă aproape de miezul nopţii, găsind două femei care o cunoşteau pe Mary Bannister. Şi una care o ştia pe Anne Pretloe. În cazul lui Mary, căpătară numele unui bărbat cu care fusese văzută dansînd, un obişnuit al barului care în seara aceea nu apăruse, dar a cărui adresă o obţinură destul de repede, cu ajutorul numărului lui de telefon, care era cunoscut, se părea, de destule femei din bar. Pe la miezul nopţii, erau gata să plece, oarecum supăraţi că petrecuseră atîta timp într-un bar atît de populat, fără să bea nimic altceva decît Coca-Cola, dar cu cîteva piste de urmat. Pînă aici, era un caz tipic. Agentul special Sullivan se gîndi la asta în timp ce căuta ceva de mîncare la supermarket, luînd la întîmplare de prin rafturi. Nu ştia niciodată ce va ieşi în bucătărie din alegerile lui culinare.

– 'Neaţa, iubito, spuse Ding, înainte să se ridice din pat.

Ziua lui începea cu un sărut.

– Bună, Ding, spuse Patsy, încercînd să se întoarcă, deşi îi era greu, la fel de greu ca dormitul pe spate, incapabilă să se mişte din cauza sarcinii.

De-ar veni mai repede, își zise Patricia Clark Chavez, în ciuda suferinței pe care o va aduce cu ea nașterea. Simți cum mîna lui alunecă încetișor pe pielea ei întinsă, care pe vremuri fusese un abdomen plat, frumos.

– Ce face puiul?

– Se pare că se trezește, răspunse ea cu un zîmbet vag, întrebîndu-se cum va arăta odrasla.

Ding era convins că nu putea fi altceva decît băiat. Se părea că nu accepta altă posibilitate. Probabil că era o chestie latino-americană, își închipui ea. Fiind doctor, femeia gîndea altfel. Orice ar fi, în mod sigur va fi sănătos. Micuțul din ea fusese activ de cînd simțise primul „șut", cum îi spunea, la trei luni.

– Gata, uite-l, raportase ea fericită atunci cînd fătul se întorsese în oceanul de fluid amniotic.

Domingo Chavez simți asta în palmă, zîmbi și se aplecă să-și sărute încă o dată soția, înainte să se îndrepte spre baie.

– Te iubesc, Pats, spuse el pe drum.

Ca de obicei, totul era în ordine. În drum se baie, aruncă o privire pe furiș la camera copilului, cu toate animăluțele acelea pe pereți și cu leagănul gata de a fi folosit. *Curînd*, își spuse el. În orice clipă, îi spusese obstreticianul, care adăugase că de obicei primii copii nu se grăbeau să iasă. Cincisprezece minute mai tîrziu, era îmbrăcat în echipamentul sportiv și în drum spre ușă. Băuse doar niște cafea, nimic altceva, pentru că nu-i plăcea să mănînce micul dejun înainte de exercițiile de dimineață. Mașina îl duse pe scurtul drum pînă la clădirea Echipei-2, unde se strîngeau cu toții.

– Bună, Eddie, îl salută Chavez pe Price.

– Bună dimineața, domnule, îi răspunse sergentul-major.

După cinci minute, erau toți pe gazon, îmbrăcați în echipamentul de instrucție. În acea dimineață, echipa era condusă de sergentul Mike Pierce. Exercițiile de întindere și de forță durară cincisprezece minute, după care veni la rînd alergarea de dimineață.

– Călăreții aerului se aruncă din avioane! strigă Pierce, lăsîndu-i pe ceilalți să răspundă în cor:

– La dracu' dacă au ceva în cap!

Lui Chavez, cîntecelul îi părea foarte firesc, pentru că trecuse prin școala militară de la Fort Benning, la cocoși de munte,

nu la parașutism. Era mult mai de bun-simț să intri în luptă cu un elicopter decît să fii o țintă aproape nemișcată pentru ticăloșii de la sol, o țintă perfectă, incapabilă să riposteze. Ideea în sine îl îngrozea. Dar era singurul membru al Echipei-2 care nu sărise în viața lui cu parașuta, iar asta îl făcea în ochii celorlalți un amărît de infanterist, nu unul dintre acei băieți interesanți, cu o insignă în formă de cornet de înghețată. Era ciudat că nu își auzise niciodată oamenii luîndu-l peste picior pe tema asta, își zise el, în vreme ce trecea de primul reper de o milă. Pierce era un alergător foarte înzestrat și imprima un ritm alert alergării, încercînd poate să facă pe cineva să abandoneze. Dar nimeni nu avea s-o facă și toți știau asta. *Acasă*, își spuse Ding, *Patsy se pregătește să meargă la slujbă, la Urgențe.* Pe moment, chiar se gîndea dacă n-ar fi mai bine să se specializeze în cazuri de urgență, ceea ce însemna să obțină mai întîi o certificare de chirurgie generală. Ce ciudat, nici măcar nu își alesese domeniul de specializare. În mod sigur, avea suficientă minte ca să o ia în orice direcție, iar mîinile ei micuțe erau parcă făcute pentru chirurgie. Adeseori își exersa dexteritatea jucîndu-se cu un pachet de cărți și devenise expertă în manipularea lor. Îi arătase ce făcea și cum, dar chiar și atunci cînd privea cu atenție, el nu era în măsură să o vadă, fapt pentru care era uimit și enervat. *Probabil că Patsy avea niște nervi motori formidabili*, își zise Domingo mîndru, intrînd în a treia milă de alergare. *Așa e cînd începi să simți distanța, pentru că la mila a treia picioarele încep să creadă că au mers deja cam departe și că poate n-ar strica o încetinire.* Cel puțin, așa era cazul lui Ding. Doi membri ai echipei alergau la maratoane, iar din cîte putea să-și dea el seama, cei doi, adică Loiselle și Weber, respectiv cel mai mic și cel mai mare din echipă, nu oboseau niciodată. Mai ales germanul, care absolvise școala de vînători de munte a Bundeswehr-ului și purta insigna de Bergermeister, era cel mai tare individ din cîți văzuse în viața lui. Iar Chavez se considera pe el însuși unul dintre cei mai tari. Loiselle era ca un iepure, mișcîndu-se cu grație și fără efort vizibil.

Mai avem zece minute, își spuse Chavez. Picioarele începuseră să se resimtă, dar maiorul nu putea lăsa să se vadă. Păstra o figură calmă, o mimică hotărîtă, aproape plictisită, în timp ce

picioarele pompau pe zgura pistei. Echipa-1 alerga şi ea, pe partea cealaltă a pistei. Din fericire, nici una din echipe nu încerca să o ia înaintea celeilalte. Li se înregistrau timpii, dar competiţia directă i-ar fi obligat pe toţi membrii Rainbow la un regim distrugător, care nu putea duce decît la răniri – care apăreau şi aşa în timpul antrenamentelor de rutină, deşi Echipa-2 era pe moment aptă de misiune în orice clipă, toate rănile fiind vindecate.

– În cadenţă, marş! ordonă în sfîrşit Pierce, spre sfîrşitul alergării de dimineaţă.

După cincizeci de metri, se opriră.

– Băieţi, bună dimineaţa. Sper că v-aţi bucurat cu toţii că vă treziţi şi în dimineaţa asta ca să scăpaţi lumea de năpasta băieţilor răi, le spuse Pierce cu sudoarea curgîndu-i pe faţa zîmbitoare. Domnule maior Chavez, mai spuse el, după care îşi luă locul obişnuit în formaţie.

– Bine, domnilor, exerciţiul a fost bun. Mulţumesc, domnule sergent Pierce, pentru conducerea de astăzi. Trupă, la duşuri şi la micul dejun. Liber!

La această comandă, cele două rînduri de cîte cinci oameni se destrămară, oamenii îndreptîndu-se spre clădirea lor, ca să scape de transpiraţie. Puţini dintre ei mai făcură cîteva mişcări din mîini şi picioare, ca să-şi detensioneze muşchii. Endorfinele intraseră în acţiune, recompensa proprie a corpului pentru exerciţiile fizice, creînd „euforia alergătorului", cum îi spuneau unii, care în cîteva minute avea să se transforme într-o minunată senzaţie de bine, de care se vor bucura întreaga dimineaţă. Deja începuseră să discute vrute şi nevrute, pe teme profesionale şi nu numai.

Micul dejun englezesc seamănă foarte mult cu cel american: şuncă, ouă, pîine prăjită, cafea – unii preferau ceaiul englezesc, combustibilul necesar pentru ziua care începea. Unii dintre soldaţi mîncau puţin, alţii foarte mult, în funcţie de ritmul lor metabolic personal. La masă, toţi erau îmbrăcaţi în uniformele de zi, gata să se ducă la mesele de lucru. Tim Noonan urma să le ţină un curs despre securitatea comunicaţiilor. Noile radiouri de la E-System nu prea aveau nevoie de prezentări, dar Noonan voia să-i facă să ştie totul despre ele, inclusiv cum funcţiona sistemul de codificare. De acum, membrii echipei puteau să

vorbească tot timpul. Un eventual ascultător nu ar fi auzit decît un fîşîit de bruiaj radio. Aşa fusese şi pînă acum, dar noile radiouri portabile, cu căştile şi microfoanele lor subţiri ca paiul, erau o considerabilă îmbunătăţire tehnică, după cum îi spusese Noonan lui Chavez. Apoi Bill Tawney avea să-i informeze asupra tuturor evoluţiilor în anchetele celor trei deplasări pe teren. După aceea venea drumul dinaintea prînzului, la poligon, pentru tragerile de precizie. Dar astăzi nu aveau exerciţii de simulare a unui caz real. În schimb, aveau să exerseze lansarea cu coarda lungă din elicopterul lui Malloy.

Chiar dacă era o zi obişnuită, ea promitea să fie una plină. Chavez aproape că adăugă „plictisitoare“ la descriere, dar ştia că John lucra din greu ca să aducă variaţii la rutină şi, în plus, trebuia să exersezi fundamentele dacă voiai să-ţi faci bine treaba, ele erau lucrurile de care depindeai atunci cînd situaţia tactică era dificilă şi nu aveai timp să te gîndeşti ce trebuia să faci. La ora aceea, orice membru al Echipei-2 ştia cum gîndeşte fiecare din ceilalţi membri şi astfel, la exerciţiile la care scenariul era diferit de informaţiile tactice care li se furnizaseră, membrii echipei se adaptau cumva, de parcă ar fi comunicat telepatic. Aceasta era recompensa pentru acel antrenament intensiv şi plictisitor din punct de vedere intelectual. Echipa-2 şi Echipa-1 a lui Peter Covington se transformaseră în nişte organisme vii, gînditoare, ale căror componente se comportau adecvat – şi păreau să o facă în mod reflex. Cînd se gîndea la acest lucru, Chavez îl găsea remarcabil, dar la exerciţiile de antrenament i se părea la fel de natural ca respiraţia. Ca şi Mike Pierce, cu săritura lui peste birou la Worldpark. Nu făcuse parte din rutina de antrenament, dar o făcuse şi încă perfect, iar singura parte rea fusese că prima rafală nu lovise subiectul în cap, ci i se înfipsese în spate, provocînd răni care ar fi fost fatale în scurt timp, după care venise a doua rafală, care-i crăpase capul ticălosului. Iar ceilalţi membri ai echipei se bazaseră pe acoperirea sectorului de către Pierce şi apoi, după curăţarea locului, pe ajutorul furnizat altora. Ca şi degetele mîinii lui, îşi zise Chavez, care puteau să se strîngă într-un pumn, dar puteau să facă şi lucruri diferite,

pentru că fiecare deget avea autonomia lui. Şi toţi erau oamenii săi. Asta era partea cea mai bună din toate.

Obţinerea armelor fu partea cea mai uşoară. Pentru străini, era deja ceva comic. Irlandezii şi armele... erau ca veveriţele cu alunele. Le depozitau mereu şi uneori uitau unde naiba le puseseră. Timp de o generaţie, toată lumea trimisese arme pentru IRA, iar IRA le ascunsese, în principal prin îngropare, pentru clipa în care întreaga naţiune irlandeză se va ridica, sub conducerea IRA, la lupta împotriva invadatorilor englezi, gonindu-i pentru totdeauna de pe pămîntul sfînt al Irlandei... sau cam aşa ceva, îşi zise Grady. El personal îngropase peste trei mii de arme, cele mai multe de producţie rusească, AKM-uri, ca de pildă în această ascunzătoare dintr-un cîmp de fermă din comitatul Tipperary. Îngropase întreg transportul la patruzeci de metri vest de un stejar mare, peste deal de casa fermierului. Armele se aflau la doi metri adîncime, astfel încît tractorul fermierului nu ar fi putut să le dezgroape, dar şi destul de sus ca să poată fi scoase după o oră, cu ajutorul unor cazmale. Erau o sută de arme, livrate în 1984 de un suflet milostiv pe care îl întîlnise în Liban, împreună cu încărcătoare pline, cîte douăzeci la fiecare armă. Totul era împachetat în cutii, armele şi muniţia fiind înfăşurate în hîrtie gresată, în stil rusesc, împotriva umidităţii. Uitîndu-se cu mare atenţie, Grady văzu că cele mai multe pachete erau neatinse. Scoase douăzeci de arme, rupînd hîrtia care o înfăşura pe una dintre ele, ca să cerceteze rugina sau coroziunea. Trase de toate piesele mobile înainte şi înapoi şi văzu că unsoarea de împachetare era intactă, exact la fel ca la plecarea pe poarta uzinei de armament din Kazan. AKMS-urile erau o versiune modernizată a lui AK-47, iar acestea erau versiunea cu pat rabatabil, mult mai uşor de ascuns decît armele de umăr cu pat fix, pentru operaţiunile militare adevărate. Mai mult, aceasta era arma cu care se antrenaseră oamenii lui în Liban. Era uşor de folosit, fiabilă şi uşor de ascuns. Aceste caracteristici o făceau perfectă pentru scopurile lor. Cele cincisprezece arme pe care le luă, împreună cu trei sute de încărcătoare de cîte treizeci de gloanţe, fură încărcate într-un camion, după care oamenii se apucară să astupe groapa. După trei ore, camionul era în drum spre altă

fermă, de data asta pe coastă, în comitatul Cork, unde locuia un fermier cu care Sean Grady avea o înțelegere.

Sullivan și Chatham ajunseră la birou înainte de 7.00 dimineața. Așa scăpară de traficul de dimineață și prinseră niște locuri de parcare bune, ca niciodată. Primul punct al ordinii de zi fu să folosească niște referințe încrucișate pe calculator, ca să afle cîteva adrese și nume din numerele de telefon. Asta se întîmplă repede. La punctul doi urma intervievarea celor trei bărbați care le cunoșteau pe Mary Bannister și pe Anne Pretloe. Era posibil ca unul dintre ei să fie un criminal în serie sau un răpitor. În primul caz, probabil că era un criminal foarte inteligent și circumspect. Un criminal în serie este un vînător de ființe umane. Cei mai deștepți acționau în mod ciudat ca soldații, mai întîi pîndindu-și victimele, descoperindu-le obiceiurile și slăbiciunile și după aceea folosindu-le ca jucării cu care se distrau pînă cînd nu mai erau amuzați. Atunci le omorau. Aspectele homicide ale activităților criminalilor în serie nu erau, tehnic vorbind, în vizorul FBI-ului, dar răpirea de persoane era, dacă infractorul își transporta victimele peste granițele statului. Întrucît la puține sute de metri de Manhattan se afla o graniță statală, era suficient ca agenții să aibă dreptul să-și bage nasul. Trebuiau să-și pună întrebările cu mare grijă și să nu uite că un criminal în serie avea întotdeauna o deghizare inteligentă, folositoare pentru a căpăta încrederea victimelor. Părea un om bun, poate arătos, prietenos și cu totul inofensiv. Pînă cînd era prea tîrziu și victima era condamnată. Era, o știau amîndoi agenții, cel mai periculos dintre criminali.

Subiectul F4 progresa rapid. Nici Interferonul, nici Interleukonul-3a nu se atinseseră de tulpinile de Shiva, care se înmulțeau într-o veselie, iar în cazul ei atacau ficatul cu o viteză feroce. Același lucru se putea spune și despre pancreasul ei, care se dezintegra și provoca o foarte serioasă hemoragie internă. Ciudat, își zise doctorul Killgore. Shiva avea nevoie de timp ca să-și facă simțită prezența, dar, de îndată ce începuse să afecteze corpul subiectului testat, se dovedi de-a dreptul hămesit. Decise că Mary Bannister mai avea de trăit cam cinci zile.

M7, Chip Smitton, era ceva mai bine. Sistemul lui imunitar se comporta onorabil, dar Shiva era mult prea puternic pentru el, lucrînd ceva mai încet decît la F4, dar la fel de implacabil.

F5, Anne Pretloe, avea o zestre genetică bună. Killgore se obosise să afle toată istoria medicală a întregii recolte de subiecți pentru test. Bannister avea în familie cazuri de cancer – mama şi bunica ei muriseră din cauza cancerului mamar şi se vedea că în ea Shiva lucra foarte rapid. Oare să existe o corelație între vulnerabilitatea la cancer şi cea la bolile infecțioase? Să indice acest lucru cancerul ca fiind o boală fundamentală a sistemului imunitar, după cum bănuiau mulți medici teoreticieni? Avea aici material pentru un articol în *New England Journal of Medicine*, care i-ar fi adus mult prestigiu, dar nu avea timp şi oricum, cînd va fi publicat, vor mai exista prea puțini care să-l citească. Oricum, era un subiect despre care va avea ce vorbi în Kansas, pentru că acolo se va practica în continuare medicina şi se va lucra la Proiectul Nemurirea. Cei mai mulți dintre cei mai buni cercetători în medicină de la Horizon nu făceau parte cu adevărat din Proiect, dar nu puteai să-i ucizi, nu? Şi aşa, ca şi mulți alții, se vor trezi că profită de pe urma generozității Proiectului. Vor permite să trăiască mult mai multor oameni decît ar fi fost necesar – evident, era nevoie de o diversitate genetică şi de ce să nu alegi pentru asta oameni inteligenți, care vor înțelege de ce acționase aşa Proiectul. Toți erau marcați pentru vaccinul B pe care îl dezvoltase Steve Berg împreună cu versiunea A, cea mortală. În orice caz, speculația lui avea valoare ştiințifică, chiar dacă era fără folos pentru subiecții testați care umpleau toate camerele libere din zona de tratament. Killgore îşi strînse însemnările şi începu turul. Prima era Subiectul F4, Mary Bannister.

Numai doza imensă de morfină o mai făcea să reziste. Doza ar fi omorît o persoană sănătoasă şi probabil că ar fi fost suficientă ca să încînte cel mai înrăit utilizator de droguri cu administrare intravenoasă.

– Cum ne mai simțim în dimineața asta? întrebă doctorul vesel.

– Obosită... slăbită... îngrozitor, răspunse Mary Bannister.

– Cum stai cu durerea, Mary?

– E prezentă, dar nu atît de rea... mai ales la stomac.

Figura ei avea o paloare de moarte din cauza hemoragiei interne, tenul avea pete, ceea ce era destul ca să nu i se mai permită să se uite într-o oglindă, ca să nu intre în panică. Voiau ca toţi subiecţii să moară liniştiţi. Aşa, toată lumea avea cît mai puţină bătaie de cap – o concesie care le fusese refuzată altor subiecţi, îşi zise Killgore. Nu era cinstit, dar era practic. Animalele inferioare pe care le testaseră nu aveau capacitatea de a produce necazuri şi nu existau suficiente date care să arate cum se trata durerea la animale. Poate că va institui el o procedură în Kansas. Ar fi o utilizare demnă de capacităţile lui, îşi zise, în vreme ce ajusta picăturile de morfină ale lui F4... Destul ca să... da, ca să o drogheze. Putea să-i arate mila pe care i-ar fi plăcut să o aibă şi faţă de maimuţele Rhesus. Oare vor face experimente pe animale şi în Kansas? Vor exista nişte dificultăţi practice. Ar fi foarte dificil să aducă animale în laborator, în lipsa unui serviciu aerian internaţional de transport de marfă, plus că mai era şi problema estetică. Mulţi dintre membrii proiectului nu ar fi fost de acord, lucru relativ normal. Dar, la naiba, era greu să produci medicamente noi şi modalităţi de tratament fără să faci nişte teste pe animale. Da, îşi zise Killgore, plecînd din camera de tratament şi intrînd în următoarea, era greu din punctul de vedere al conştiinţei, dar progresul ştiinţei îşi avea preţul lui, iar ei efectiv salvau vieţile a milioane de animale, nu? Avuseseră nevoie de mii de animale ca să-l producă pe Shiva şi nimeni nu obiectase cu adevărat. Alt subiect de discuţie la conferinţa conducerii, decise el, intrînd în camera lui M7.

– Cum ne simţim, Chip? întrebă el.

Îi mulţumiră cu toţii Providenţei pentru că în acea parte a comitatului Cork nu se afla Garda. Nu prea erau infracţiuni pe aici şi nu aveau de ce să stea. Poliţia naţională irlandeză era la fel de eficientă ca şi colegii britanici, iar secţia lor de informaţii colabora, din nefericire, cu oamenii de la Five, din Londra, dar nici unul dintre cele două servicii nu reuşise să-l găsească pe Sean Grady – cel puţin, nu după ce-i identificase şi-i eliminase pe toţi informatorii din celula lui. Ambii dispăruseră de pe suprafaţa pămîntului şi fuseseră hrană pentru somoni, sau pentru orice peşte dispus să mănînce carne de informator. Grady îşi

amintea privirile lor cînd spuneau că sînt nevinovaţi. O spuseseră pînă cînd fuseseră aruncaţi în mare, la douăzeci de kilometri în larg, cu greutăţi de fier legate de picioare. Nevinovaţi? Atunci de ce SAS-ul nu-i mai deranjase niciodată celula după cele trei tentative foarte serioase de a-i elimina pe toţi? A dracului nevinovăţie!

Umpluseră pe jumătate o minunată cîrciumă provincială numită The Goggy Dew, numită aşa după un cîntec favorit al rebelilor, după ce exersaseră cîteva ore cu armele la ferma izolată de lîngă coastă, care era mult prea departe de civilizaţie ca oamenii să audă zgomotele caracteristice ale focurilor de arme automate. Fiecăruia dintre oamenii lui îi trebuiseră cîteva încărcătoare pentru a-şi recăpăta dexteritatea cu AKM-urile, dar armele uşoare de umăr erau lesne de stăpînit, iar asta mai mult ca oricare. Acum discutau despre alte probleme decît cele profesionale, erau un grup de prieteni adunaţi la o halbă de bere. Cei mai mulţi se uitau la un meci de fotbal la televizorul atîrnat de perete. Grady făcea şi el acelaşi lucru, gîndindu-se la misiunea care îi aştepta, examinînd şi reexaminînd scena în minte, gîndindu-se cît de repede vor sosi britanicii sau acest grup nou, Rainbow. Direcţia venirii lor era evidentă. Planificase totul în acest sens şi cu cît se gîndea mai mult la conceptul operaţional, cu atîta părea să-i placă mai tare. S-ar putea să-şi piardă cîţiva oameni, dar ar fi fost preţul plătit pentru viaţa de revoluţionar. Privind prin cîrciumă la oamenii lui, ştiu că şi ei acceptaseră riscurile, ca şi el.

Îşi verifică ceasul, scăzu cinci ore şi scoase din buzunar telefonul mobil, ca să-l pornească. O făcea de trei ori pe zi. Nu îl lăsa niciodată mai mult de zece minute la rînd, ca măsură de securitate. Trebuia să fie atent. Numai conştiinţa acestui lucru – şi ceva noroc, trebui să recunoască – îi permiseseră să ducă atît de mult războiul. Două minute mai tîrziu, telefonul sună. Grady se ridică de pe scaun şi ieşi din local ca să vorbească.

– Alo?

– Sean, aici Joe.

– Salut, Joe, spuse Sean cu o voce prietenoasă. Cum merg lucrurile în Elveţia?

– Pentru moment, mă aflu la New York. Am vrut doar să-ţi spun că afacerea despre care am vorbit, finanţarea, s-a rezolvat, îi spuse Popov.

– Excelent. Dar problema cealaltă, Joe?

– Am să o aduc eu însumi. Am să vin în două zile. Zbor la Shannon cu avionul meu de companie. Ar trebui să ajung acolo pe la 6.30.

– Am să vin să te întîmpin, promise Grady.

– În regulă, prietene, ne vedem atunci.

– Cu bine, Joe.

– Cu bine, Sean.

Convorbirea se încheie aici. Grady închise telefonul şi îl puse la loc în buzunar. Dacă cineva ar fi auzit ceva – improbabil, pentru că vedea ca în palmă pînă la linia orizontului şi nu se găsea nici o maşină parcată... Şi, oricum, dacă cineva ştia cine este, ar fi venit după el şi oamenii lui, cu un pluton de soldaţi şi poliţişti. Ar fi auzit o discuţie de afaceri, criptică şi la subiect. Se întoarse în cîrciumă.

– Cine a fost, Sean? întrebă Roddy Sands.

– Era Joe, răspunse Grady. A făcut ce l-am rugat. Aşa că bănuiesc că trebuie să ne mişcăm şi noi.

– Adevărat, spuse Roddy, ridicînd halba în semn de salut.

Serviciul de Securitate, numit pe vremuri MI 5, avusese timp de mai mult de o generaţie două misiuni de înaltă prioritate. Una era să urmărească infiltrarea sovietică în rîndurile guvernului britanic – o misiune foarte grea, pentru că şi KGB-ul, şi serviciile dinainte reuşiseră de mai multe ori să penetreze securitatea britanică. La un moment dat, ruşii aproape că reuşiseră ca agentul lor Kim Philby să ajungă şef la 5, ceea ce le-ar fi adus controlul asupra serviciului britanic de contraspionaj. Mulţi aveau şi acum frisoane gîndindu-se la ce s-ar fi întîmplat într-o asemenea situaţie. A doua misiune era penetrarea Armatei Republicane Irlandeze şi a altor grupuri teroriste irlandeze, în scopul identificării şi eliminării liderilor, pentru că războiul acesta se ducea după regulile vechi. Uneori, era chemată poliţia ca să-i aresteze, iar alteori erau deplasate comandouri SAS, pentru rezolvarea mai directă a problemei. Divergenţele de opinie făcuseră ca

guvernul Maiestății Sale să nu fie în stare să decidă dacă „problema irlandeză" era una infracțională sau una legată de securitatea națională, iar rezultatul acestei indecizii fusese prelungirea „tulburărilor" cu cel puțin un deceniu, după părerea FBI-ului.

Dar angajații de la 5 nu aveau capacitatea de a face politica serviciului. Aceasta era dusă de funcționari aleși care adeseori, nu ascultau de experții antrenați, care își petrecuseră o viață întreagă cu asemenea probleme. Fără capacitatea de a face sau de a influența politica, ei nu puteau decît să lupte, asamblînd și menținînd înregistrări voluminoase cu agenții operativi cunoscuți și bănuiți ca fiind ai IRA, pentru ca, în cele din urmă, alte agenții guvernamentale să aibă grijă de ei.

Aceasta se făcea în principal prin recrutarea de informatori. Turnarea camarazilor era o altă veche tradiție irlandeză, pe care britanicii o exploataseră de multă vreme în propriul beneficiu. Se speculase mult asupra originii ei. În parte, se gîndeau toți, de vină era religia. IRA se considera protectoarea irlandezilor catolici, iar această identificare aducea cu ea un preț: regulile și etica catolică pătrundeau adînc în inimile și mințile oamenilor care ucideau în numele identității lor religioase. Unul dintre aceste lucruri greu de controlat era sentimentul de vinovăție. Pe de o parte, vina era rezultatul inevitabil al activității lor revoluționare, iar pe de alta era un lucru pe care nu-și puteau permite să-l păstreze în propria conștiință.

MI5 avea un dosar gros despre Sean Grady, ca și despre mulți alții. Al lui Grady era deosebit, totuși, pentru că avuseseră pe vremuri în unitatea lor un informator foarte bine plasat, dar acesta dispăruse, din nefericire, omorît, fără îndoială, de el. Știau că Grady renunțase la „rotulizare" cu mai multă vreme în urmă și alesese asasinatul drept mijloc permanent de a stopa scurgerile informaționale. Iar Grady nu lăsa în urmă nici un cadavru pe care să-l găsească poliția. MI5 avea acum douăzeci și trei de informatori în interiorul diverselor grupări PIRA. Patru dintre ei erau femei de o moralitate ceva mai ușoară decît cea curentă în Irlanda. Ceilalți nouăsprezece erau bărbați care fuseseră recrutați într-un mod sau altul; trei dintre ei nu știau că împărtășesc secrete unor agenți britanici. Serviciul de Securitate își dădea silința să-i protejeze și destul de mulți fuseseră duși în Anglia

după ce deveniseră inutili, trimişi apoi cu avionul în Canada, spre o viaţă nouă, mai sigură. Dar 5 îi trata în esenţă ca pe nişte vaci bune de muls cît mai mult posibil, pentru că majoritatea erau oameni care omorîseră sau îi ajutaseră pe alţii să ucidă, şi asta îi transforma în criminali şi trădători, ale căror conştiinţe erau mult prea încărcate ca să se bucure de simpatia ofiţerilor de legătură care se ocupau de ei.

Grady, spunea dosarul actual, dispăruse de pe faţa pămîntului. Era posibil, sugerau unii, să fi fost eliminat de un rival, dar probabil că nu, pentru că ştirea s-ar fi strecurat în afara conducerii PIRA. Grady era respectat pînă şi de inamicii lui din Mişcare, pentru că era un adevărat credincios al Cauzei şi un om de acţiune eficient, care omorîse o sumedenie de poliţişti şi soldaţi la Londonderry. Iar Serviciul de Securitate îl voia, pentru cei trei soldaţi SAS pe care îi capturase, îi torturase şi îi ucisese. Cadavrele fuseseră descoperite, iar furia SAS-ului nu cunoscuse margini, pentru că Regimentul 22 de Servicii Aeriene Speciale nu uita şi nu ierta niciodată aşa ceva. Uciderea, poate, dar nu şi tortura.

Cyril Holt, director-adjunct la Serviciul de Securitate, făcea trecerea în revistă trimestrială a principalelor dosare de caz şi se opri cînd ajunse la cel al lui Grady. Dispăruse cu totul din scenă. Dacă era mort, Holt ar fi aflat. Era posibil şi să fi renunţat la luptă, dat fiind că organizaţia-mamă era în sfîrşit pregătită să negocieze un fel de pace, decizîndu-se să ajute şi el, prin încetarea operaţiunilor. Dar Holt şi oamenii lui nu credeau nici asta. Profilul psihologic efectuat de şeful secţiei de psihiatrie de la Guy's Hospital din Londra spunea că era omul care va lăsa ultimul arma ca să-şi aleagă o meserie cinstită.

A treia posibilitate era că omul era încă activ, poate în Ulster, poate în Republică... cel mai probabil în Republică, pentru că 5 avea cei mai mulţi dintre informatori în Nord. Holt se uită la fotografiile lui Grady şi la ale grupului lui de aproximativ douăzeci de „soldaţi“ PIRA, care îşi aveau şi ei dosarele lor. Nici una dintre aceste fotografii nu era prea bună, în ciuda îmbunătăţirilor aduse de computer. Trebuia să presupună că încă era activ şi că îşi conducea cumva facţiunea PIRA, plănuind operaţiuni care ar putea să fie sau nu îndeplinite, dar între timp stînd ascuns sub o identitate falsă. Tot ce putea face era să supravegheze situaţia. Holt făcu o

însemnare scurtă, închise dosarul, îl plasă în teancul de „ieşiri“ şi alese altul. În ziua următoare, însemnarea lui avea să fie plasată în computerul lui Five, care începea să înlocuiască dosarele pe suport de hîrtie, dar pe care lui Holt nu-i plăcea să-l folosească. Prefera dosare pe care putea să pună mîna şi să le pipăie.

–Atît de rapid? întrebă Popov.

– De ce nu? răspunse Brightling.

– Cum spuneţi, domnule. Şi cocaina? întrebă el, fără entuziasm.

– Geanta este împachetată. Patru kilograme şi jumătate, puritate medicală, din depozitele noastre. Geanta va fi în avion.

Lui Popov nu-i plăcea deloc ideea că va transporta droguri. Nu era vorba de o mustrare de conştiinţă, ci pur şi simplu îi era teamă de vameşi şi de cîinii care miroseau bagajele.

Brightling îi citi îngrijorarea pe faţă şi zîmbi.

– Relaxează-te, Dimitri. Dacă apare vreo problemă, transporţi marfa la sucursala noastră din Dublin. Vei avea documente justificative. Ai doar grijă să nu fie nevoie să le foloseşti. S-ar putea să fie jenant pentru noi.

– Cum spuneţi.

Popov îşi permise să se destindă. De data asta, avea să zboare cu un Gulfstream V, o cursă *charter*, un avion cu reacţie privat, pentru că a duce drogurile printr-un aeroport adevărat, cu un zbor internaţional comercial, era prea periculos. Ţările europene aveau tendinţa să-i trateze cu mult respect pe americanii, care veneau acolo ca să-şi cheltuiască dolarii, nu ca să producă necazuri, dar acum toată lumea avea cîini, pentru că toate ţările din lume îşi făceau griji pentru droguri.

– Seara asta?

Brightling îi confirmă din cap şi se uită la ceas.

– Avionul va fi la Aeroportul Teterboro. Să fii acolo la ora 18.00.

Popov plecă şi opri un taxi care îl duse la apartamentul lui. Să împachetezi era uşor, dar să gîndeşti, mai greu. Brightling nesocotea aici cele mai rudimentare considerente de securitate. Trimiterea unui avion reactor privat făcea pentru prima oară legătura dintre Popov şi corporaţie, ca şi documentaţia

justificativă ataşată cocainei. Nu se făcuse nici un efort de separare a lui Popov de patronul lui. Poate că asta însemna că Brightling nu avea încredere în fidelitatea angajatului lui, nu avea încredere că, odată arestat, acesta îşi va ţine gura.. Dar nu, se gîndi Dimitri Arkadeevici. Dacă nu ar fi avut încredere în el, atunci nu i-ar fi dat misiunea asta. Popov ştiuse întotdeauna de legăturile dintre Brightling şi terorişti.

Aşadar, îşi zise rusul, *chiar are încredere în mine*. Dar în acelaşi timp încălca regulile de securitate... Asta nu putea însemna decît că în mintea lui Brightling securitatea nu avea nici o importanţă.

De ce? Cum se putea să nu aibă importanţă? Poate că Brightling plănuia să-l elimine...? Era o posibilitate, dar o considera puţin probabilă. Brightling era nemilos, dar nu era suficient de deştept. Ba nu, de fapt era prea deştept. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea ca Popov să fi lăsat undeva o însemnare scrisă, ca moartea lui să ducă la dezvăluirea rolului lui în acea crimă în masă. Aşa că putea fi liniştit, se gîndi rusul.

Dar atunci, ce?

Fostul ofiţer de informaţii se uită în oglindă la o figură care încă nu ştia ce trebuia să ştie. De la bun început, fusese sedus de bani. Se transformase într-un agent plătit, motivat de cîştigul personal, acel B din BICO – dar lucra pentru cineva pentru care banii nu erau deloc importanţi. Chiar şi CIA, care stătea bine din punct de vedere financiar, păstra măsura banilor pe care-i dădea agenţilor. Serviciul de informaţii american plătea de sute de ori mai bine decît omologul rus, dar pînă şi asta trebuia justificat, pentru că CIA avea nişte contabili care-i puricau pe agenţii de teren cum făceau curtenii şi birocraţii ţarului în sate. Popov ştia din cercetări că Horizon Corporation avea o sumă uriaşă de bani, dar nimeni nu devenea bogat din risipă. Într-o societate capitalistă, ajungeai bogat prin inteligenţă, poate fiind nemilos, dar în nici un caz din prostie, iar aruncarea banilor în stînga şi în dreapta era o prostie.

Atunci, ce este? se întreba Dimitri, depărtîndu-se de oglindă şi împachetîndu-şi lucrurile.

Orice ar plănui, oricare ar fi motivaţia lui pentru incidentele teroriste, părea să fie foarte aproape.

Asta nu avea nici o noimă. Te ascunzi cît de mult ești obligat, dar cînd nu mai ești nevoit, atunci nu mai merită efortul. Și totuși, era o mișcare de amator. Un amator, chiar și unul foarte talentat ca Brightling, nu știa, nu învățase din experiența amară a profesionistului că niciodată nu renunți la tăcere, chiar după o operațiune îndeplinită cu succes, pentru că pînă și în acest caz inamicul poate afla lucruri pe care le-ar putea utiliza împotriva ta la următoarea...

...*Asta dacă nu cumva nu va mai urma nimic*... își zise Dimitri, alegîndu-și lenjeria intimă. *Să fie asta ultima operațiune? Nu*, se corectă el, *este ultima operațiune pe care trebuie să o execut eu*...

Trecu din nou prin minte totul. Operațiunile crescuseră în magnitudine, iar el ajunsese să transporte cocaină ca să fericească un terorist, după ce transferase șase milioane de dolari! Pentru ca drogurile să fie traficate mai ușor, avea o documentație justificativă pentru transportul de droguri de la o sucursală a unei importante corporații la alta, legîndu-l astfel pe el de droguri și de compania lui Brightling. Poate că actele lui false nu vor ține dacă poliția se va arăta interesată de el; s-ar putea să fie probleme, dacă Garda avea legături directe cu MI-5, lucru puțin probabil, după cum improbabil era și ca Serviciul de Securitate să aibă identitatea lui de acoperire sau chiar o fotografie, reușită sau nu. În plus, își schimbase de mult tunsoarea.

Nu, decise Popov în timp ce termina de făcut bagajul, singura explicație plauzibilă era că asta avea să fie ultima lui operațiune. Brightling voia să termine ceva. Pentru Popov, asta însemna că era ultima ocazie de a pune mîna pe niște bani. Și așa se trezi sperînd că Grady și banda lui de criminali vor fi și ei slabi și vor sfîrși ca și cei din Berna și Viena – și chiar din Spania, deși acolo el nu jucase nici un rol. Avea numărul și codul noului cont din Elveția, iar în acesta erau destui bani ca să o ducă bine tot restul vieții. Singurul lucru care trebuia să se întîmple era ca echipa Rainbow să îi omoare. După aceea, el putea să dispară pe vecie. Cu acest gînd în minte, Popov ieși și făcu un semn unui taxi ca să-l ducă la Aeroportul Teterboro.

Avea să se gîndească la toate astea în timpul traversării Atlanticului.

27

AGENŢI DE TRANSFER

– Ne pierdem timpul degeaba, spuse Barbara Archer de pe fotoliul ei din sala de conferinţe. F4 e moartă, atîta doar că inima îi mai bate. Am încercat totul. Nimic nu-l opreşte pe Shiva. Absolut nimic.

– Cu excepţia anticorpilor din vaccinul B, remarcă Killgore.

– Cu excepţia lor, încuviinţă Archer. Dar nimic altceva nu funcţionează, corect?

În jurul mesei, toţi fură de acord. Încercaseră efectiv toate tratamentele cunoscute medicinei, inclusiv lucruri care erau simple speculaţii la CDC, USAMRIID şi la Institutul Pasteur din Paris. Încercaseră toate antibioticele din arsenal, de la penicilină la keflex, ca şi două noi antibiotice sintetice experimentate de Merck şi Horizon. Folosirea antibioticelor însemnase punerea punctului pe i, pentru că nici unul dintre ele nu ajuta în cazul infecţiilor virale, dar în situaţii disperate oamenii luau măsuri disperate şi era posibil să apară ceva nou şi neaşteptat.

Dar nu cu Shiva. Această versiune nouă şi îmbunătăţită a virusului Ebola, a febrei hemoragice, manipulat genetic ca să fie mai rezistent decît tipul de tulpină a virusului produs de natură şi care încă bîntuia valea fluviului Congo, era sută la sută fatal şi sută la sută rezistent la tratament, mai mult ca orice germen cunoscut ştiinţei medicale şi, dacă nu avea loc o revoluţie în

știința bolilor infecțioase, nimic nu îi va ajuta pe cei expuși. Mulți vor contracta Shiva în urma expunerii la primul atac; iar de restul se va ocupa vaccinul A produs de Steve Berg. Pe ambele căi, Shiva va ajunge în toată lumea ca o furtună care acumulează energie încet. În șase luni, oamenii rămași în viață se vor împărți în trei categorii. Mai întîi, cei care nu fuseseră expuși în nici un fel. Aceștia vor fi puțini, pentru că toate țările din lume se vor grăbi să achiziționeze cantități mari de vaccin A și să-și injecteze cetățenii cu el, pentru că primele victime ale lui Shiva îl vor îngrozi pe orice om care acces la un televizor. Al doilea grup va fi format din oamenii, foarte rari, care prezentau sisteme imunitare suficient de tari ca să îi protejeze de Shiva. Laboratorul încă nu descoperise asemenea indivizi, dar nu se putea să nu existe; din fericire, cei mai mulți vor muri datorită prăbușirii sistemelor sociale în toate orașele lumii, în principal din cauza foametei sau a infracționalității care vor însoți, cu siguranță, boala sau din cauza bolilor obișnuite, care aveau să apară din cauza numărului mare de cadavre neîngropate.

Al treilea grup va fi format din cele cîteva mii de oameni din Kansas. Proiectul Barca de Salvare, așa îl numiseră. Acest grup va fi format din membri activi al Proiectului – doar cîteva sute de oameni – familiile lor și alți oameni de știință protejați de vaccinul B al lui Berg. Instalația din Kansas era mare, izolată și protejată de mari cantități de arme, în cazul că s-ar fi apropiat musafiri nepoftiți.

Șase luni, se gîndeau toți. Douăzeci și șapte de săptămîni. Asta le spuneau simulările de pe computer. În unele zone, va merge mai rapid decît în altele. Modelele sugerau că în Africa va merge cel mai încet, pentru că va fi ultimul continent pe care se va distribui vaccinul A și din cauza infrastructurii proaste pentru furnizarea de servicii vitale. Europa se va prăbuși prima, dat fiind sistemul medical socializat și cetățenii disciplinați, care se vor prezenta la vaccinări atunci cînd vor fi chemați, apoi America și, la timpul potrivit, tot restul lumii.

– Întreaga lume, pur și simplu, spuse Killgore, privind pe fereastră spre zona de graniță dintre New York și New Jersey, cu dealurile ei rotunjite și cu pădurile ei de foioase.

Marile ferme din preriile care se întindeau din Canada pînă în Texas vor fi toamna de culoare ruginie, deşi aici grîul va creşte sălbatic sute de ani de acum încolo. Bizonii se vor răspîndi rapid din enclavele lor din Yellowstone şi din fermele private pentru vînat, iar după ei vor veni lupii şi urşii grizzly de prerie, ca şi păsările, coioţii şi cîinii de prerie. Simulările pe computer le arătau că natura îşi va restabili foarte repede echilibrul. În mai puţin de cinci ani, întregul Pămînt se va transforma.

– Da, John, fu de acord Barbara Archer. Dar încă nu am ajuns pînă acolo. Ce facem cu subiecţii testelor?

Killgore ştia ce voia ea să spună. Doctoriţa Archer ura medicina clinică.

– Începem cu F4?

– Pînă şi aerul pe care îl respiră e o risipă şi o ştim cu toţii. Toţi au dureri şi nu am mai aflat nimic, doar că Shiva este mortal – ceea ce, de fapt, ştim. În plus, în cîteva săptămîni va trebui să ne mutăm spre vest. De ce să-i mai ţinem în viaţă pînă atunci? Doar nu-i luăm cu noi, nu?

– Sigur că nu, spuse unul dintre doctori.

– Bun. Eu m-am săturat să îmi risipesc timpul făcînd pe clinicianul pentru nişte oameni morţi. Zic să facem ce trebuie făcut şi să terminăm.

– Susţin propunerea, spuse un alt om de ştiinţă de la masă.

– Cine e pentru? întrebă Killgore, numărînd mîinile ridicate. Cine e împotrivă?

Doar doi erau împotrivă.

– Votat! În regulă. Eu şi Barbara ne vom ocupa de treaba asta. Astăzi, Barb?

– Ce să mai aşteptăm, John?! întrebă doctoriţa Archer agasată.

– Kirk MacLean? întrebă agentul Sullivan.

– Eu sînt, le spuse omul din spatele uşii.

– FBI, spuse Sullivan, ridicîndu-şi insigna. Putem să discutăm cu dumneavoastră?

– Despre ce?

Obişnuita alarmă, văzură agenţii.

– Trebuie să rămînem pe hol ca să discutăm? îl întrebă Sullivan cu bunăvoinţă în glas.

– Nu, desigur, intrați, vă rog.

MacLean se retrase și deschise ușa ca să-i lase să intre, după care îi conduse în *living*. Televizorul mergea și arăta un film de categoria B, după cum văzură agenții. Kung-fu și împușcături mai tot timpul.

– Mă numesc Tom Sullivan, iar el este Frank Chatham. Anchetăm dispariția a două femei, spuse agentul mai în vîrstă, după ce se așezară. Sperăm că sînteți în măsură să ne ajutați.

– Sigur. Adică sînt răpite sau ce? întrebă omul.

– Există și această posibilitate. Se numesc Anne Pretloe și Mary Bannister. Ni s-a spus că s-ar putea să le fi cunoscut, continuă Chatham.

Se uitară la MacLean cum închide ochii, iar apoi se uită pe fereastră cîteva secunde.

– Poate de la Turtle Inn?

– Acolo le-ați întîlnit?

– Stați, domnilor, am întîlnit o grămadă de fete. E locul potrivit pentru așa ceva, are muzică, are toate... Aveți fotografii?

– Poftim, i le înmînă Chatham.

– A, da, mi-o amintesc pe Annie, nu i-am știut niciodată numele de familie, le explică el. E secretara unui avocat, cam așa ceva.

– Corect, confirmă Sullivan. Cît de bine ați cunoscut-o?

– Am dansat, am vorbit, am băut cîte ceva, dar nu am ieșit niciodată cu ea.

– Ați plecat vreodată din bar cu ea, v-ați plimbat sau ceva de genul ăsta?

– Cred că am dus-o o dată acasă. Avea un apartament la doar cîteva cvartale distanță, nu-i așa? Da, își aminti bărbatul după cîteva secunde. La jumătatea cvartalului spre Columbus Avenue. Am dus-o acasă, dar să știți că nu am urcat cu ea, adică noi niciodată... mă înțelegeți, adică nu m-am culcat cu ea.

Omul părea stînjenit.

– Știți dacă avea alți prieteni? întrebă Chatham, care făcea însemnări.

– Da, era un tip cu care era mai apropiată, Jim Nu-știu-cum. Contabil, cred. Nu știu cît de apropiați erau, dar, cînd erau în bar amîndoi, beau împreună. Celălalt, îmi amintesc figura lui, dar

nu şi numele. Poate că am vorbit cu el, dar mare lucru nu-mi amintesc. Ştiţi, e un bar de burlaci, întîlneşti o grămadă de lume şi uneori se leagă ceva, dar de cele mai multe ori nu.

– Numere de telefon?

– Ale ăstora doi, nu. Am două nume de la fetele cu care mă întîlneam acolo. Le vreţi? întrebă MacLean.

– Le cunoşteau pe Mary Bannister şi Anne Pretloe? întrebă Sullivan.

– Poate. Femeile se apropie mai uşor unele de altele, ştiţi, se adună, ne bîrfesc – de fapt, cum fac şi bărbaţii, doar că ele sînt mai bine „organizate".

Urmară şi alte întrebări, puse cam într-o jumătate de oră, unele repetate de cîteva ori, lucru de care MacLean nu păru să-şi dea seama, ca alţii dinainte. În cele din urmă, îl întrebară dacă aveau voie să se uite prin apartament. Nu aveau dreptul legal să o facă, dar, ciudat, chiar şi criminalii acceptau adeseori şi mulţi fuseseră prinşi datorită probelor aflate la vedere. În acest caz, agenţii căutau periodice cu fotografii legate de practici sexuale deviate sau chiar fotografii personale cu asemenea comportamente. Dar, cînd MacLean îi conduse prin apartament, singurele fotografii fură cu animale, iar revistele erau despre natură şi conservarea mediului – unele din ele scoase de grupuri considerate extremiste de FBI – şi tot felul de echipamente pentru excursii.

– Sînteţi drumeţ? întrebă Chatham.

– Îmi place la nebunie să merg la ţară, îi confirmă MacLean. Ce-mi mai trebuia e o fată care să vrea la fel, dar nu prea găseşti multe în oraşul ăsta.

– Da, cam aşa e, spuse Sullivan, înmînîndu-i cartea lui de vizită. Dacă vă vine vreo idee, vă rog să mă sunaţi imediat. Numărul meu de telefon e pe spate. Vă mulţumim pentru cooperare.

– Nu sînt sigur că v-am ajutat prea mult, spuse omul.

– Şi puţin e mai bine decît deloc, spuse Sullivan, dînd mîna cu el.

MacLean închise uşa în urma lor şi răsuflă prelung. Cum dracu' ajunseseră ăştia să aibă numele şi adresa lui? Întrebările erau exact cum se aşteptase şi se gîndise foarte

mult la răspunsuri, dar acum multă vreme, își spuse el. De ce acum? Polițiștii ăștia sînt așa tîmpiți sau ce?

– O grămadă de nimicuri, spuse Chatham, cînd se văzură urcați în mașină.

– Poate că femeile de care ne-a vorbit ne vor spune mai multe.

– Mă cam îndoiesc. Am vorbit cu a doua dintre ele în prima noapte la bar.

– Să mergem iar la ea. Să o întrebăm ce crede despre MacLean, sugeră Sullivan.

– Bine, Tom. Asta se poate. Ai vreun presentiment apropo de individul ăsta? Eu personal nu am, spuse Chatham.

Sullivan clătină din cap.

– Nu, dar încă nu am învățat să citesc gîndurile.

Chatham dădu din cap.

– Corect.

Era timpul și nu avea rost să o mai lungească. Barbara Archer deschise dulăpiorul cu medicamente cu cheia ei și luă de acolo zece fiole cu o soluție salină de potasiu. Îi încăpură toate în buzunar. În fața ușii camerei lui F4, umplu o seringă de cincizeci de centimetri cubi, iar apoi deschise ușa.

– Salut.

Drept răspuns primi din partea pacientei un mormăit. Mary stătea în pat și se uita pierdută la televizorul montat pe perete.

– Bună, Mary, cum ne mai simțim?

Archer se întrebă de ce oare doctorii întrebau cum *ne simțim*. O nuanță lingvistică ciudată, își spuse ea, învățată la facultate, poate ca să stabilească solidaritatea cu pacientul, care nu prea exista în cazul de față. Una dintre primele ei slujbe de vară din studenție fusese să lucreze la un adăpost pentru cîini. Animalele erau ținute acolo șapte zile și, dacă nu le cerea nimeni, erau eutanasiate, asasinate, altfel spus, în general cu o supradoză de fenobarbital. Injecția, își aminti ea, era administrată întotdeauna în piciorul stîng din față, iar cîinele adormea în aproximativ cinci secunde. De fiecare dată plînsese. Eutanasierea se făcea întotdeauna marțea, chiar înainte de prînz, iar ea nu mai putea să-și consume prînzul, uneori nici chiar cina, dacă fusese

obligată să omoare un cîine deosebit de simpatic. Erau aliniați pe mesele de tratament din oțel inoxidabil, iar alt angajat îi ținea liniștiți, ca să comită mai ușor crimele acelea. Ea întotdeauna vorbise cu cîinii, îi liniștise ca să le ofere o moarte mai ușoară. Archer își mușcă buzele. Se simțea mai degrabă ca Adolf Eichmann. Sau, mă rog, așa ar fi trebuit să se simtă.

– Mă simt putredă pe dinăuntru, răspunse într-un tîrziu Mary Bannister.

– Atunci asta o să te ajute, îi promise Archer, scoțînd seringa și teaca de plastic a acului.

Făcu cei trei pași pînă la partea stîngă a patului, îi luă brațul lui F4, îl ținu în loc și introduse acul în venă. Apoi se uită în ochii lui F4 și împinse pistonul.

Ochii lui Mary se măriră. Soluția de potasiu îi ardea venele, de parcă trecea prin pereții lor. Mîna dreaptă zbură spre brațul stîng și după o secundă atinse pieptul, pe măsură ce senzația de arsură se îndrepta rapid spre inimă. Potasiul opri imediat bătăile inimii. Aparatul EKG de lîngă pat arătase pînă atunci un ritm sinusal destul de normal, dar acum linia făcu un salt și apoi deveni perfect rectilinie, declanșînd soneria de alarmă. Ochii lui Mary rămaseră cumva deschiși, întrucît creierul avea destul oxigen pentru a mai fi activ un minut după ce inima încetă să furnizeze sînge. În ochi i se vedea stupefacția. F4 nu putea vorbi, nu putea obiecta, pentru că respirația ei încetase o dată cu bătăile inimii, dar se uita drept în ochii lui Archer... așa cum se uitau și cîinii, își zise doctorița, deși ochii cîinilor nu păreau atît de acuzatori ca aceștia. Archer îi întoarse privirea, fără să arate vreo emoție pe figură, spre deosebire de vremea în care își făcea practica pe cîini. Apoi, în mai puțin de un minut, F4 închise ochii și muri. Una se dusese, rămăseseră nouă. După aceea doctorița Archer putea să urce în mașina ei și să meargă acasă. Spera ca videocasetofonul să fi funcționat cum trebuia. Voia să înregistreze emisiunea de pe Discovery Channel despre lupii din Yellowstone, dar, din păcate, aparatul acela reușea să o scoată uneori din minți.

După treizeci de minute, cadavrele erau înfășurate în plastic și trimise în cărucioare la crematoriu. Era un incinerator special destinat aplicațiilor medicale, pentru distrugerea materialului

biologic de prisos, cum ar fi membrele amputate sau fetuşii. Alimentat cu gaz natural, acesta ajungea la o temperatură extrem de înaltă, distrugînd pînă şi plombele dentare şi transformînd totul într-o pulbere fină, pe care vînturile o vor ridica în atmosferă şi de acolo va ajunge în mare. Camerele de tratament vor fi periate la sînge, ca să nu mai prezinte nici o urmă de Shiva şi, pentru prima oară într-un interval de cîteva luni, aici nu aveau să mai existe tulpini de virus active, care să caute gazde în care să trăiască şi pe care să le omoare. Membrii Proiectului vor fi mulţumiţi, îşi zise Archer în drum spre casă. Shiva era o unealtă utilă pentru scopurile lor, dar era suficient de îngrozitoare ca să fie bucuroşi că nu mai era în preajma lor.

Popov reuşi să doarmă cinci ore în timpul traversării şi se trezi atunci cînd însoţitoarea de zbor îl atinse pe umăr, cu douăzeci de minute înainte de aterizarea la Shannon. Fosta bază de hidroavioane, la care aterizaseră pe vremuri aparatele construite de Boeing, înainte să se treacă la zborurile directe pînă la Southampton – pentru care liniile aeriene inventaseră cafeaua irlandeză, ca să-i ajute pe pasageri să se trezească – era pe coasta de vest a Irlandei, înconjurată de ferme şi mlaştini înverzite, care străluceau în lumina zorilor de zi. Popov se duse la toaletă ca să se spele, reluîndu-şi locul pentru aterizare. Atingerea pistei fu lină, iar rularea scurtă. Avionul se apropie de terminalul general, la care mai trăseseră cîteva reactoare private, similare lui G-V cu care îl trimisese pe el Corporaţia Horizon. Abia opri, cînd o maşină oficială cam rablagită se apropie, iar un bărbat în uniformă sări pe scări. Pilotul îi făcu un semn bărbatului să meargă în spate.

– Bine aţi venit la Shannon, domnule, spuse funcţionarul de la Imigraţie. Pot să vă văd paşaportul?

– Poftim, spuse Popov, înmînîndu-i-l.

Funcţionarul îl răsfoi.

– A, văd că aţi mai fost aici recent. Care este scopul călătoriei dumneavoastră, domnule?

– Afaceri. Produse farmaceutice, adăugă rusul, pentru eventualitatea că omul ar fi vrut să-i deschidă bagajele.

– Hmm, răspunse omul, fără să arate vreun interes deosebit. Ştampilă paşaportul şi i-l dădu înapoi.

– Aveţi ceva de declarat?

– Nu am.

– Foarte bine. Vă doresc o şedere plăcută, domnule.

Zîmbetul era mecanic, ca şi mişcările lui. Bărbatul plecă spre scară şi urcă în maşină.

Popov mai mult se supără pe sine însuşi pentru că avusese emoţii, în loc să răsufle uşurat. Cine ar fi închiriat un avion cu o sută de mii de dolari ca să facă trafic de droguri? Alt lucru care trebuia învăţat de la capitalism, îşi zise Dimitri Arkadeevici. Dacă ai destui bani ca să călătoreşti ca un prinţ, atunci nu ar trebui să fii în afara legii. *Uimitor,* îşi spuse el. Îşi puse fîşul şi ieşi din avion. Îl aştepta un Jaguar negru, iar bagajele fuseseră deja puse în portbagaj.

– Domnul Serov? întrebă şoferul, ţinîndu-i uşa deschisă.

Era destul zgomot în jur ca să nu se teamă că i-ar putea auzi cineva.

– Exact. Mergem să-l vedem pe Sean?

– Da, domnule.

Popov dădu din cap şi urcă în spate. Într-un minut ieşiră de pe teritoriul aeroportului. Drumurile de ţară erau ca acela din Anglia, mai înguste decît cele din America şi tot pe partea cealaltă se conducea maşina. *Ce ciudat*, îşi zise Popov. *Dacă irlandezii îi urăsc atît de tare pe englezi, atunci de ce le imită sistemul de circulaţie?*

Cursa dură cam o jumătate de oră, încheindu-se la o fermă aflată destul de departe de drumurile principale. Acolo se aflau două autoturisme şi un camion, iar afară era un om de pază. Popov îl recunoscu imediat. Era Roddy Sands, care juca rolul de supraveghetor în cadrul grupului.

Dimitri ieşi şi se uită la el. Nu îşi dădură mîna. Luă geanta neagră plină cu droguri din portbagaj şi intră.

– Bună dimineaţa, Iosif, îl salută Grady. Cum a fost zborul?

– Confortabil, spuse Popov, înmînîndu-i geanta. Iată ce mi-ai cerut, Sean.

Tonul vocii lui avea o semnificaţie clară. Grady se uită direct în ochii oaspetelui lui, arătîndu-se puţin stînjenit.

– Nici mie nu-mi place, dar ne trebuie bani ca să ne susţinem operaţiunile, iar acesta este un mijloc de a-i obţine.

Cele peste patru kilograme de cocaină aveau o valoare variabilă. Compania Horizon le achiziţionase cu doar douăzeci şi cinci de mii de dolari de pe piaţa companiilor farmaceutice. Diluată şi trimisă pe stradă, cantitatea de drog valora de cinci sute de ori mai mult. Alt aspect al capitalismului, îşi spuse Popov, abandonînd a se mai gîndi la el după efectuarea transferului. Apoi îi înmînă o foaie de hîrtie.

– Aici ai numărul şi codul de activare a contului bancar din Elveţia. Poţi face retrageri doar în zilele de luni şi miercuri, ca măsură suplimentară de securitate. Contul are în el şase milioane de dolari americani. Suma din cont poate fi verificată în orice moment, spuse Popov.

– Întotdeauna a fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Joe, spuse Sean, permiţîndu-şi unul dintre rarele lui zîmbete.

În cariera lui de revoluţionar de profesie de peste douăzeci de ani, niciodată nu avusese în posesie nici măcar o zecime din aceşti bani. *Mă rog*, se gîndi Dimitri Arkadeevici, *nu sîntem oameni de afaceri, nu?*

– Cînd veţi face deplasarea?

– Foarte curînd. Am verificat obiectivul şi avem un plan frumos de tot, prietene. O să-i frigem rău, Iosif Andreevici, promise Grady. O să-i doară tare.

– Trebuie să ştiu cînd. Am şi eu de făcut nişte lucruri, îi spuse Popov.

Dimitri văzu că asta îi blocase. Problema era securitatea operaţională. Cineva din afară voia să afle lucruri pe care numai cei dinăuntru trebuiau să le ştie. Două perechi de ochi se priviră cîteva secunde. Dar irlandezul se dădu bătut. O dată cu verificarea contului, încrederea în rus era justificată; livrarea a peste patru kilograme de pulbere albă era şi ea o dovadă în sine, presupunînd că nu avea să fie arestat de Gardă în aceeaşi zi. Dar Popov nu era amator, nu?

– Poimîine. Operaţiunea va începe fix la 13.00.

– Atît de curînd?

Grady era bucuros că rusul îl subestimase.

– Ce rost are să o amînăm? Avem tot ce ne trebuie, acum, că banii sînt la locul lor.

– Cum spui, Sean. Mai ai nevoie de ceva din partea mea?

– Nu.

– Atunci, cu permisiunea ta, am să plec.

De data asta dădură mîna.

– Daniel te va conduce cu mașina. La Dublin?

– Corect. La aeroport.

– Spune-i și te duce unde vrei.

– Mulțumesc, Sean, și noroc. Poate ne întîlnim după aceea, adăugă Dimitri.

– Mi-ar face plăcere.

Popov îi aruncă o ultimă privire: fu sigur că era ultima, în ciuda celor spuse aici. Ochii lui Grady erau acum vii. Se gîndea probabil la demonstrația revoluționară care va fi încununarea carierei lui. Exista în ei o cruzime pe care Popov nu o remarcase mai înainte. Ca și Fürchtner și Dortmund, acesta nu era un om, era mai degrabă un animal de pradă și, oricît de multă experiență avea Popov cu asemenea oameni, tot se simțea tulburat. Ar fi trebuit să știe să-i citească pe oamenii ăștia, dar în Grady nu vedea decît goliciune, absența oricărui sentiment uman, înlocuite toate de ideologia care îl mîna... unde? Oare Grady știa? Probabil că nu. Se concepea pe sine în drum spre un viitor luminos – termenul favorit al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice – dar lumina care îl atrăgea era mult mai îndepărtată decît își dădea el seama, iar sclipirea ei ascundea găurile din drum, aflate chiar în fața lui. Într-adevăr, își zise Popov, dacă va realiza vreodată ceea ce își dorea, atunci ar fi fost dezastruos pe post de conducător, cum fuseseră cei cu care semăna – Stalin, Mao și restul – atît de depărtat era de viața omului obișnuit, de parcă ar fi fost un extraterestru, pentru care viața și moartea erau simple unelte în realizarea viziunii lui, nu ceva legat de umanitate. Dintre toate lucrurile pe care le dăruise Karl Marx lumii, această viziune asupra vieții era în mod sigur cel mai rău. Sean Grady își înlocuise omenia și emoțiile cu un model geometric precis despre cum trebuia să arate lumea – și era prea legat de această viziune ca să-și mai dea seama că ar fi eșuat, ori de cîte ori ar fi încercat. Urmărea o himeră, o creatură ireală, niciodată destul de apropiată ca să o atingi, dar care îi aducea dinăuntru propria distrugere dar și distrugerea multor altora, pe care va apuca să-i omoare între timp. Puritatea lui ideologică îl împiedica să vadă

lumea așa cum era ea în realitate; pînă și rușii ajunseseră să o vadă, în sfîrșit, după șaptezeci de ani de urmărire a aceleiași himere. *Niște ochi scînteietori care servesc unui stăpîn orb – ce straniu!* își zise rusul, întorcîndu-se ca să plece.

– În regulă, Peter, îți predau schimbul, îi spuse Chavez omologului lui din Echipa-1.

Din acea clipă, trupa de intervenții era Echipa-1, iar Echipa-2 era cea de rezervă și revenea la regimul de antrenament intensiv.

– Cum spui tu, Ding, răspunse Covington. Dar mie mi se pare că nu se mai întîmplă nimic.

Informațiile care li se transmiseseră din partea diverselor agenții naționale erau mai degrabă încurajatoare. Informatorii care discutaseră cu teroriștii cunoscuți sau presupuși – în special presupuși, pentru că cei activi ar fi fost arestați – raportau că incidentul de la Worldpark încordase considerabil atmosfera, mai ales după ce francezii publicaseră, în sfîrșit, numele și fotografiile teroriștilor cunoscuți care fuseseră omorîți în Spania, unul dintre ei fiind, după cum reieșise mai apoi, un venerat și respectat fost membru al grupării Action Directe, care avea la activ șase crime cunoscute și reputația unui expert în operațiuni. Distrugerea lui publică avusese ecou în comunitate, împreună cu respectul tot mai mare pentru poliția spaniolă, care se lăuda, ca instituție, cu rezultatele faptelor lui Rainbow, spre marea neplăcere a teroriștilor basci, care, conform surselor spaniole, fuseseră și ei întrucîtva temperați de pierderea unora dintre cei mai respectați membri.

Dacă era adevărat, sugera documentul rezumat al lui Bill Tawney, atunci Rainbow avea efectul sperat atunci cînd fusese înființat. Poate că asta însemna că nu vor mai fi obligați atît de des să se deplaseze pe teren și să ucidă oameni ca să-și demonstreze forța.

Dar, pe de altă parte, nu exista nimic care să arate de ce existaseră trei incidente atît de apropiate în timp sau cine le-a instigat, dacă fusese într-adevăr cineva. Serviciul Secret de Informații Britanic, secția analize, le numea incidente aleatorii, amintind că Elveția, Germania și Spania erau țări diferite și că era foarte improbabil ca cineva să aibă contacte cu grupurile ilegale din

toate trei. Cu două, poate, dar nu cu toate. Se sugera contactarea serviciilor de informaţii din fostul bloc estic, ca să se verifice ce se întîmplase cu anumiţi membri pensionaţi. Putea chiar să merite cumpărarea informaţiilor la preţul pieţei, care acum era destul de mare, pentru că foştii ofiţeri de informaţii erau acum nevoiţi să îşi cîştige pîinea în lumea reală, dar nu cu preţul unor incidente în care să fie răniţi oameni. Tawney subliniase acest lucru atunci cînd îi raportase lui John Clark, iar acesta discutase din nou cu Langley, doar ca să fie din nou refuzat. Refuzul îl făcuse pe Rainbow Six să bombăne o săptămînă întreagă la adresa băşinoşilor de la sediul CIA. Tawney se gîndi atunci să sugereze o apropiere personală de britanici, fără susţinerea oficială a CIA, dar ar fi fost o risipă de efort.

Pe de altă parte, Rainbow părea să meargă bine. Pînă şi Clark recunoştea că, deşi nu-i plăcea, devenise un om în „costum" care lucra la un birou şi-i trimitea pe tineri să facă treaba propriu-zisă. Mare parte din cariera lui de ofiţer de informaţii, John obiectase în privinţa supervizorilor. Acum el făcea exact acest lucru şi credea că poate înţelege mai bine situaţia. Comanda putea să îţi aducă satisfacţii, dar el fusese acolo, în miezul lucrurilor, fusese implicat în schimburi de focuri, acţionase în situaţii pe muchie de cuţit. Ideea că ştia cum se face şi că, prin urmare, ar putea să le spună oamenilor ce să facă nu-i plăcea. Dar îi displăcea mai puţin ca acum cinci ani... Viaţa e o capcană, îşi zise Clark, iar singura cale de a ieşi din capcana asta nu era deloc simpatică. Prin urmare, se îmbrăca în fiecare dimineaţă în sacou şi bombănea împotriva efectului pe care îl avea vîrsta asupra vieţii lui, ca oricare alt bărbat de aceeaşi vîrstă.

Unde se dusese tinereţea lui? Unde o pierduse?

Popov sosi la aeroportul Dublin înainte de prînz. Acolo cumpără un bilet pentru Gatwick. Zborul pînă în Anglia dură o oră. Se trezi că îi lipseşte GV-ul de corporaţie. O metodă foarte convenabilă de călătorie, care te elibera de toată vînzoleala de pe aeroporturi. Mergea la fel de bine ca un *jumbo-jet*. Dar n-o să aibă niciodată suficienţi bani ca să-şi permită aşa ceva, aşa că îşi alungă gîndul din minte. Rusul bodogăni, în timp ce îşi sorbea vinul şi avionul 737 lua înălţime, că nu va putea niciodată să

meargă decît la clasa I. Avea din nou timp să se gîndească şi să afle la ce ajuta singurătatea din cabina de clasa I a unui avion.

Oare îşi dorea ca Grady să reuşească? Mai la obiect, oare patronul lui voia ca Grady să reuşească? La Berna şi Viena nu i se păruse, dar oare aici nu era altfel? Poate că Henriksen se gîndea la asta. Îi dăduse lui Popov această impresie la discuţii. Era vreo deosebire? Şi dacă da, care anume?

Henriksen fusese în FBI. Poate că asta explică faptul. Ca şi Popov, nu admitea eşecul în nimic. Sau chiar voia ca acest grup Rainbow să fie afectat pînă la un punct în care nu putea... Ce să nu poată? Să se amestece în vreo operaţiune?

Din nou un zid de cărămidă şi din nou Popov se lovea cu capul de el. El instigase cele două operaţiuni teroriste. Singurul lor scop fusese să crească teama lumii faţă de terorism. Henriksen avea o companie internaţională de consultanţă în zonă, iar Henriksen voia ca teama de terorism să crească, pentru a cîştiga contracte. Dar părea din capul locului o metodă prea scumpă şi ineficientă pentru a le obţine, se gîndea Popov. În mod sigur, banii cîştigaţi din contracte vor fi mai puţini decît cei pe care îi cheltuise – sau, mă rog, îi băgase în buzunar – Popov. Din nou îşi aminti că banii veneau de la John Brightling şi de la Corporaţia Horizon a acestuia – poate chiar de la Brightling însuşi – nu de la Global Security Inc. a lui Henriksen. Deci, cele două companii erau legate prin obiectivele comune, nu prin susţinerea financiară.

Prin urmare, îşi zise Popov, sorbind dintr-un Chablis franţuzesc, operaţiunea era în întregime opera lui Brightling, Henriksen fiind doar un auxiliar care oferea susţinere, expertiză şi sfaturi...

...dar unul dintre obiective era să obţină pentru Henriksen contractul pentru Olimpiada de la Sydney, care avea să înceapă peste doar cîteva săptămîni, iar acest contract fusese important atît pentru Brightling, cît şi pentru Henriksen. Prin urmare, Henriksen era de mare importanţă pentru Brightling, fără îndoială pentru a îndeplini un scop al acestuia, indiferent care.

Dar ce făceau Brightling şi compania lui? Corporaţia Horizon şi multele ei sucursale din toată lumea se ocupau de cercetări în domeniul medical. Compania fabrica medicamente şi cheltuia în fiecare an sume exorbitante pentru conceperea unora noi. Era lider mondial în domeniul cercetării medicale. În laboratoarele

ei lucrau laureaţi ai Premiului Nobel. Iar rezultatele cercetărilor lui difuzate prin Internet arătaseră că lucra într-unele din cele mai interesante domenii ale progresului medical. Popov clătină din cap. Ce legătură era între ingineria genetică şi producţia de medicamente, pe de o parte, şi terorism, pe de cealaltă?

Ideea îl fulgeră acum, deasupra Mării Irlandei, şi îşi aminti: cu doar cîteva luni în urmă, America fusese atacată cu arme biologice. Muriseră cam cinci mii de oameni, iar asta dusese la furia Statelor Unite şi a preşedintelui lor. Dosarul primit de el spunea că actualul şef al acestui grup Rainbow şi ginerele lui, Chavez, jucaseră un rol liniştit, dar altfel extrem din important, în încheierea acestui mic război sîngeros.

Războiul biologic, îşi zise Popov. Toată lumea avusese motive foarte serioase să tremure. În cele din urmă, se dovedise o armă politică foarte ineficientă, în special datorită reacţiei rapide, furioase şi eficiente a Statelor Unite pe cîmpurile de luptă din Arabia Saudită. Drept rezultat, nici un stat de astăzi nu îndrăznea să se gîndească măcar să atace America. Forţele armate ale acesteia băteau lumea în lung şi în lat, ca un şerif de frontieră dintr-un western – respectate şi, mai important, temute pentru capacitatea lor de ripostă mortală.

Popov îşi termină vinul şi începu să rotească paharul în mînă, privind în jos spre coasta verde a Angliei, care se apropia. Războiul biologic. Întreaga lume tremurase de frică, de groază. Corporaţia Horizon se situa în avangarda cercetării din ştiinţele medicale. Aşa că, în mod sigur, afacerile lui Brightling se ocupau şi de cercetarea în arme biologice; dar care să fi fost scopul posibil? În plus, era o corporaţie, nu un stat. Nu avea politică externă. Nu avea nimic de cîştigat din activităţile războinice. Corporaţiile nu intrau în război decît, cel mult, cu alte corporaţii. Ele puteau să încerce să fure secrete comerciale, dar să verse sînge? Evident, nu. Popov îşi spuse din nou că se găsea în faţa unui zid opac, de care se lovea cu capul.

– Bun, le spuse sergentul-major Dick Voss. În primul rînd, calitatea sunetului la aceste radiouri digitale este atît de bună, încît poţi recunoaşte vocile ca într-o conversaţie obişnuită, într-o cameră. În al doilea rînd, radiourile sînt codificate astfel încît

dacă ai două echipe diferite care operează pe teren, o echipă se aude în urechea stîngă, iar cealaltă în urechea dreaptă. Asta îl ajută pe comandant să n-o ia pe miriște, spuse el, spre amuzamentul subofițerilor australieni. Asta vă dă mai mult control efectiv asupra operațiunilor voastre și informează pe toată lumea despre ce se întîmplă. Cu cît știu mai mulți, cu atîta veți fi mai eficienți pe teren. Volumul se ajustează din cadranul de aici.

Şi le arătă micul nod sferic de la rădăcina microfonului.

– Cît bate? întrebă un subofițer australian mai în vîrstă.

– Pînă la zece mile sau cinș'pe kilometri, ceva mai departe decît orizontul vostru. Peste, nu mai e atît de bun. Bateriile sînt reîncărcabile. Fiecare set are două seturi de baterii de rezervă. Bateriile vor ține pînă la șase luni în husele speciale cu care vin, dar noi recomandăm încărcarea lor săptămînală. Nu e mare lucru, fiecare set are un încărcător și un ștecher universal. Or să se potrivească în orice priză, în oricare parte a lumii. Vă jucați puțin cu chestia asta mică, pînă găsiți exact partea de ștecher care se potrivește.

Le arătă. Cei mai mulți dintre cei din cameră se uitară la aparatul lor preț de cîteva secunde.

– În regulă, oameni buni, să le punem și să le încercăm. Avem aici comutatorul închis/deschis...

– Cincisprezece kilometri, zici? întrebă Malloy.

– Da, spuse Noonan. Așa poți să auzi tot ce facem la sol, în loc să aștepți să ți se spună. Sunetul în interiorul căștii de zbor și nu ar trebui să interfereze prea mult cu ce vorbiți voi prin intercom. Aici poate fi atașat un mic întrerupător, iar butonul de control coboară de-a lungul mînecii pînă la palmă, așa că poți să-l oprești și să-l pornești. Are și un mod în care doar asculți. E aici, în a treia poziție.

– Bine, observă sergentul Nance. E bine să știi ce se întîmplă la sol.

– Ba bine că nu. Dacă băieții de la sol au nevoie de o evacuare, sînt deja la jumătatea drumului înainte să mă chemați voi, sublinie și colonelul Malloy. Cred că-l păstrăm, Tim.

– E încă experimental. Cei de la E-Systems spun că mai are vreo cîteva bube, dar nimeni nu le-a găsit încă. Sistemul de încriptare e ultimul răcnet, pe o sută douăzeci și opt de biți,

continuu, sincronizat după setul master, dar ierarhizat astfel încît, dacă un set se prăbușește, altul îi preia automat funcțiunile. Băieții și fetele de la Fort Meade probabil că pot să-i spargă codurile, dar numai la douăsprezece ore după ce l-ai folosit.

– E vreo problemă cu introducerea în aparate de zbor – interferențe cu vreun sistem de la bord? întrebă locotenentul Harrison.

– Din cîte știm, nu. A fost testat pe Night Hawk și pe Night Stalker la Fort Bragg. Nu s-a descoperit nici o problemă.

– Să verificăm și asta, spuse pe loc Malloy.

Învățase că nu era bine să te încrezi în aparatura electronică – și, în plus, era un pretext ideal pentru a se ridica de la sol cu Night Hawk-ul lui.

– Sergent Nance, la elicopter!

– Înțeles, domnule colonel.

Sergentul se ridică și o porni spre ușă.

– Tim, tu stai aici. Am să îl încerc și înăuntru, și afară, iar pe urmă am să fac și o verificare de bătaie.

Treizeci de minute mai tîrziu, Night Hawk-ul făcea ture în jurul Hereford-ului.

– Cum se aude, Noonan?

– Perfect, Bear.

– În regulă, e bine, sîntem la vreo... unș'pe mile depărtare și te aud de parcă ai fi vizavi. Radiourile astea digitale merg bine, nu?

– Absolut.

Noonan intră în mașină și confirmă faptul că nici carcasa Faraday a acesteia nu avea vreun efect asupra performanțelor. Reieși că radioul continua să se audă foarte bine la peste optsprezece kilometri, sau unsprezece mile, ceea ce nu era rău deloc, se gîndiră ei, pentru o chestie cu o baterie de mărimea a două monede de un sfert și o antenă cît o jumătate de scobitoare.

– Bear, cu asta coborîrile cu coarda lungă vor fi mai ușoare.

– Cum așa, Noonan?

– Păi, băieții de la capătul funiei or să-ți poată spune cînd ești prea sus sau prea jos.

– Noonan, la ce crezi că e bună percepția în profunzime? veni răspunsul iritat.

– Am înțeles, Bear, rîse agentul FBI.

28

ÎN PLINĂ ZI

Banii simplificau totul. În loc să fure camioanele, le puteau cumpăra cu cecuri la purtător emise din cont, cu ajutorul unei persoane cu acte falsificate, care mai şi fusese deghizată. Camioanele erau vehicule mari, suedeze, marca Volvo, drepte, sau camioane nearticulate, cu prelate pe care scria mare numele unei firme care nu exista în realitate.

Camioanele traversară Marea Irlandei pînă la Liverpool pe feriboturi comerciale, cu interioarele pline cu cutii de carton pentru frigidere şi trecură prin vama britanică fără probleme. De aici încolo, era doar o problemă de conducere fără depăşirea limitei legale de viteză. Camioanele rulară în formaţie strînsă prin ţinuturile de vest şi sosiră în apropiere de Hereford chiar înainte de amurg. Acolo, într-un punct stabilit dinainte, parcară toate. Şoferii coborîră la echivalentul local al unui popas pentru autocamioane şi se îndreptară cu toţii spre cîrciumă.

Sean Grady şi Roddy Sands veniseră în aceeaşi zi cu avionul. Trecuseră prin controlul de vamă de la Gatwick cu nişte acte false care se dovediseră viabile în nenumărate rînduri şi care dovedeau încă o dată că ofiţerii britanici de la Imigraţie erau orbi, surzi şi muţi. Amîndoi închiriară maşini cu cărţi de credit false şi porniră spre vest, spre Hereford, mergînd pe un traseu prestabilit şi sosind la aceeaşi cîrciumă înaintea camioanelor.

– Vreo problemă? îi întrebă Grady pe gemenii Barry.

– Nici una, răspunse Sam, confirmat și de Peter.

Ca de obicei, membrii unității lui dovediseră sînge rece, în ciuda emoțiilor dinaintea misiunii pe care le încercau cu toții. Curînd, toată lumea era acolo și două grupe, una de șapte și alta de opt oameni, se așezară în separeuri și sorbeau din berea Guiness, discutînd în liniște. Pentru obișnuiții cîrciumii, prezența lor nu însemna nimic nelalocul lui.

– Lucrează foarte bine, îi spuse Malloy lui Noonan. E-Systems, zici?

– Foarte bună aparatură. La echipa de Salvare am folosit o grămadă de aparate făcute de ei.

Pușcașul marin dădu din cap.

– Da, la fel și la Comandamentul pentru Operațiuni Speciale. Dar eu prefer lucrurile care sînt controlabile prin cabluri și lițe.

– Da, domnule colonel, dar e cam greu să luăm două pahare de plastic și să întindem o ață din elicopter, nu?[1]

– Să știi că nu e un sistem atît de înapoiat, Tim.

Își permise un zîmbet.

– Niciodată nu am avut nevoie de ajutor ca să fac o deplasare cu un fir lung.

– Ești foarte bun la asta, spuse Noonan, sorbind din bere. De cît timp zbori pe elicoptere?

– De douăzeci de ani. Fac douăzeci și unu în octombrie. Știi, e ultimul stil care se mai poate numi zbor. La avioanele astea rapide și noi, computerul se gîndește dacă ce faci e bine, înainte să îți preia comanda. Eu mă joc cu computere, jocuri, *e-mail* și altele la fel, dar al dracului să fiu dacă le las vreodată să zboare în locul meu!

Evident, era lăudăroșenie sau aproape... își zise Noonan. Mai devreme sau mai tîrziu, forma asta a progresului va atinge și aparatele astea, iar piloții vor cîrti, dar pînă la urmă vor fi nevoiți să accepte, continuînd să zboare, probabil mai în siguranță și cu rezultate mai bune.

---

[1] Aluzie la jucăria compusă dintr-un fir bine întins de ață sau nylon, care unește două membrane la fel de bine întinse și prin intermediul căreia se poate transmite vocea de la un capăt la altul (n.tr.).

– Aştept chiar acum o scrisoare de la şefii mei, adăugă locotenent-colonelul.

– Da? Pentru ce?

– Concurez pentru postul de ofiţer comandant pe VMH-1.

– Vrei să-l plimbi pe preşedinte?

Malloy confirmă din cap.

– La ora actuală, slujba asta o are Hank Goodman, dar i-au mai pus o stea şi trebuie să se mute. Şi se pare că cineva a aflat că sînt bun la manevrat maneta asta.

– Nu e cine ştie ce, spuse Noonan.

– E plictisitor, din păcate. Întotdeauna drept, lin, nu te distrezi deloc, îşi permise puşcaşul marin să se arate dezgustat.

Pentru un căpitan de zbor, să zbori pe VMH-1 era o mare onoare, iar comanda acestui elicopter era modul în care Corpul îţi arăta cîtă încredere are în tine.

– Ar trebui să aflu în cam două săptămîni. Ar fi frumos să văd iar pe viu un meci al lui Redskins.

– Ce avem mîine?

– Chiar înainte de prînz, exersăm lansarea la altitudine joasă, iar după-amiază – hîrţogărie. Trebuie să completez o tonă de hîrtii pentru Forţele Aeriene. Din păcate, aparatul ăsta e al lor şi sînt destul de amabili să-l întreţină şi să-mi dea un echipaj de zbor bun. Dar pot să pun pariu că piloţii de pe avioanele de linie nu sînt chinuiţi cu aşa ceva.

Ticăloşii ăia aveau noroc, singura lor treabă era să zboare, deşi aveau un stil de zbor mai puţin palpitant decît uscarea vopselei sau creşterea ierbii.

Chavez încă nu se obişnuise cu umorul britanic şi, drept urmare, era plictisit la culme de serialele de la posturile locale. Avea şi cablu, pe care prindea History Channel, care devenise favoritul lui. Nu şi al lui Patsy.

– Una singură, Ding, îi spuse ea.

Acum, că naşterea se apropia, îşi dorea să aibă un soţ treaz în orice clipă şi asta însemna cel mult o bere pe seară.

– Bine, iubito.

Ce uşor le e femeilor să-ţi impună, îşi zise Domingo, privind halba aproape goală şi dorindu-şi încă una. Era minunat să bei

bere în club şi să discuţi problemele într-o ambianţă confortabilă, neoficială şi, în general, să păstrezi contactul cu oamenii tăi – dar în clipa asta nu voia să fie mai departe de cincisprezece metri de soţia lui; cînd se aflau departe, ea avea oricum numărul lui de pager. Copilul se întorsese cu capul în jos – ce-o mai fi însemnînd şi asta? – şi asta însemna că naşterea era iminentă. Totuşi, ce o fi şi cu întoarcerea asta? Oricum, asta însemna că nu avea voie la mai mult de o bere pe seară, deşi putea să rămînă cît se poate de treaz şi cu trei... poate chiar patru...

Stăteau împreună în două fotolii lipite. Ding încerca să se uite la TV şi în acelaşi timp să citească nişte documente informaţionale. Era un lucru de care părea capabil, spre neliniştea uimită a soţiei lui, care citea dintr-o revistă medicală şi făcea însemnări pe marginile hîrtiei lucioase.

La casa lui Clark se întîmpla cam acelaşi lucru, deşi acolo o casetă cu un film fusese introdusă în video şi acum era rulată.

– Ceva nou la birou? întrebă Sandy.

La birou, îşi zise John. Nu vorbea aşa pe vremea cînd el se întorcea de pe teren. Nu, pe vremea aia îl întreba: „Eşti teafăr?“ Întotdeauna îl întreba cu o nuanţă de îngrijorare, pentru că, deşi el nu-i spusese niciodată – mă rog, aproape niciodată – despre ce făcea el teren, Sandy ştia că era ceva foarte diferit de şederea la un birou. Da, încă o confirmare că ajunsese şi el un conţopist nenorocit. *Mulţumesc, iubito,* îşi spuse el.

– Nu, nu chiar, răspunse el. Dar la spital?

– Un accident de maşină chiar după prînz. Nimic important.

– Cum se descurcă Patsy?

– O să fie un doctor foarte bun după ce o să înveţe să se relaxeze mai mult. Dar să nu uităm că eu sînt la Urgenţe de douăzeci şi ceva de ani. Ea ştie teorie mult mai multă ca mine, dar trebuie să înveţe ceva mai bine partea practică. Ştii şi tu însă că o să se descurce foarte bine.

– Te-ai gîndit vreodată că ai fi putut fi şi tu medic? o întrebă soţul ei.

– Cred că aş fi putut, dar... pe vremea aceea nu prea era timpul potrivit, nu-i aşa?

– Şi copilul?

Asta o făcu pe Sandy să zîmbească.

– E nerăbdătoare, aşa cum eram şi eu. Ajungi pînă acolo încît vrei să se întîmple odată, ca să scapi.

– Probleme?

– Nu. Doctorul Reynolds e foarte bun, iar Patsy se descurcă foarte bine. Eu nu sînt sigură că sînt pregătită să ajung bunică, adăugă Sandy, rîzînd.

– Ştiu ce vrei să spui, iubito. Deci, ne putem aştepta în orice clipă?

– Copilul s-a întors în jos ieri. Asta înseamnă că băiatul e pregătit.

– Băiatul? întrebă John.

– Aşa par să gîndească toţi, dar o să aflăm cînd iese.

John mormăi. Domingo insistase că *trebuia să fie un băiat, la fel de frumos şi de bilingv ca tatăl lui, jefe*[1], adăugase el de fiecare dată cu un zîmbet. Ding era deştept – tipul care învăţa cel mai repede din cîţi îi fusese dat să vadă. Se ridicase dintre tinerii sergenţi de la infanterie, la 11-Bravo, US Army, pînă la poziţia de respectat ofiţer operativ al CIA, avînd şi un masterat la Universitatea George Mason... iar acum se gîndea serios să-şi dea doctoratul în doi ani, poate la Oxford, spusese Ding săptămîna asta, dacă ar putea aranja să-şi ia ceva timp liber. Asta ar fi fost lată rău! Un *chicano*[2] din vestul L.A.-ului, cu pălăria aia pătrată de Oxford! Mîine-poimîine îl vedeai cu docenţa în buzunar şi atunci să te ţii. John rîse, sorbi o gură de Guinness şi îşi mută atenţia înapoi spre televizor.

Popov îşi spuse că trebuia să se uite şi el. Era din nou în Londra, se cazase la un hotel de clasă medie, format dintr-un şir de case identice, lipite unele de altele, renovate. Pe asta trebuia s-o urmărească. Ar fi fost o premieră în istoria terorismului. Aveau un plan, deşi sugerat de Bill Henriksen, dar Grady îmbrăţişase ideea şi în mod sigur părea un concept tactic solid, cîtă vreme ştiau cînd trebuia să se oprească şi să fugă. În orice caz, Dimitri voia să vadă ce se întîmpla, să ştie dacă putea să sune la bancă şi să recodifice

---

[1] Şefule (în spaniolă) (n.tr.).

[2] Cetăţean american de origine mexicană (n.tr.).

banii ca să fie vărsaţi în contul lui, iar apoi... să dispară cînd voia. Lui Grady nu-i trecuse prin cap că existau cel puţin doi oameni care aveau acces la fondurile transferate. Poate că Sean e un suflet plin de încredere, îşi spuse Popov, oricît de ciudat ar fi sunat această expresie. Acceptase foarte repede contactul cu fostul lui prieten din KGB şi, deşi trecuse de cele două teste importante, cu banii şi cocaina, o dată ce acestea fuseseră transferate, trecuse la acţiunea promisă. Era remarcabil acum că Popov îşi putea permite să se gîndească la asta. Dar o să-şi ia Jaguarul de lux închiriat şi va merge să vadă. N-ar trebui să fie prea greu, îşi zise el, şi nici prea periculos, dacă o făcea cum trebuia. Şi cu acest gînd dădu peste cap ultima picătură de Stalichnaya din seara aceea şi stinse lumina.

În dimineaţa aceea, se treziră la aceeaşi oră. Domingo şi Patricia într-o casă, John şi Sandra în alta, deschiseră ochii la 5.30, atunci cînd sună ceasul. Ambele cupluri îşi efectuară programul de dimineaţă ca să se încadreze în orarul zilei. Femeile urmau să fie la spital la 6.45, pentru serviciul care dura între 7.00 şi 15.00, în schimbul de zi din salonul de Urgenţe şi, de aceea, în ambele case partea feminină intra prima la baie, pe cînd bărbaţii se duceau în bucătărie, umplînd cafetierele şi pornindu-le, apoi culegînd de la uşă ziarele de dimineaţă şi deschizînd radiourile pe BBC, pentru ştirile de dimineaţă. Peste douăzeci de minute, băile şi ziarele erau în stăpînirea soţilor, iar după alte cincisprezece minute cele două cupluri se aşezau la micul dejun, în bucătărie – deşi, în cazul lui Domingo, asta însemna o a doua ceaşcă de cafea, pentru că, de obicei, îşi lua micul dejun împreună cu oamenii lui, după antrenamentul fizic de dimineaţă. În casa Clark, Sandy făcea un experiment cu roşii prăjite, o delicatesă locală pe care încerca s-o înveţe, dar pe care soţul ei o respinse hotărît, pe motiv că era cetăţean american. La 6.20 trebuia ca femeile să se îmbrace în uniformele corespunzătoare, bărbaţii să facă la fel şi curînd după aceea plecau cu toţii de acasă, ca să îşi înceapă activităţile diferite de peste zi.

Clark nu se mai antrena cu echipele. În sfîrşit, recunoscuse în sinea lui că era prea bătrîn ca să mai ţină ritmul cu ei, dar se

arăta în acelaşi loc şi făcea acelaşi program zilnic. Nu era foarte diferit de ce făcuse pe cînd era la SEAL, deşi fără turele de înot – era şi aici un bazin, dar prea mic. În schimb, alerga trei mile. Da, dar echipele făceau cinci... şi, recunoscu el ruşinat, într-un ritm mult mai alert. Clark ştia că pentru un bărbat la vîrsta lui era într-o formă fizică excepţională, dar îi era tot mai greu, pe zi ce trecea, să se menţină în această formă, iar următoarea piatră de hotar în drumul personal spre moarte avea pe ea numărul şaizeci. I se părea foarte ciudat că nu mai era tînărul tare ca stînca aşa cum fusese cînd se căsătorise cu Sandy. I se părea că cineva îl deposedase de ceva, dar, dacă chiar i se întîmplase asta, nu-şi dădea seama cînd. Pur şi simplu, într-o zi se uitase în jur şi se trezise altfel decît crezuse. O surpriză deloc plăcută, îşi spuse el, încheind cele trei mile. Transpirase şi îl dureau picioarele. Avea nevoie de al doilea duş al zilei.

În drum spre sediu, îl văzu pe Alistair Stanley pregătindu-se să-şi facă exerciţiul de dimineaţă. Al era mai tînăr decît el cu cinci ani şi probabil că încă păstra iluzia tinereţii. Deveniseră buni prieteni. Stanley avea instincte parcă făcute pentru informaţiile de spionaj şi era un ofiţer operativ foarte eficient, în stilul lui ciudat, britanic. Avea ceva din fascinaţia unui păianjen: nu vedeai mare lucru din el, pînă nu i te uitai direct în ochi. Şi chiar şi atunci, trebuia să ştii dinainte la ce să te uiţi. Era arătos, mereu la patru ace, cu părul încă blond şi zîmbea cu toată gura. Dar, ca şi John, omorîse oameni în misiune şi, tot ca şi John, nu avea coşmaruri pe tema asta. Adevărul este că avea instincte de comandant mai bune ca ale lui Clark, după cum recunoştea şi acesta, dar numai în sinea lui. Amîndoi bărbaţii încă erau competitivi, ca la douăzeci şi ceva de ani şi nici unul nu lăuda pe cineva pe degeaba.

După duş, Clark intră în birou, se aşeză la pupitru şi începu să parcurgă hîrtiile venite de cu dimineaţă, blestemînd în surdină timpul pierdut şi neuronii consumaţi în chestii imbecile, cum ar fi programarea cheltuielilor. În sertar avea pistolul Beretta de 11,43 mm, dovada că încă nu ajunsese un amărît de funcţionar civil, dar azi nu avea timp nici măcar să se ducă pînă la poligon şi să-şi exerseze calităţile de luptător care îl făcuseră comandant al lui Rainbow, o poziţie care, culmea ironiei, îl împiedica să

demonstreze că încă era apt de asemenea activitate. Doamna Foorgate sosi imediat după ora 8.00, se uită în biroul şefului şi îl văzu încruntat, cum era de fiecare dată cînd umbla cu hîrtiile, apoi se întoarse la masa ei de lucru, verificînd pe faxul neinterceptabil dacă sosise ceva care să ajungă urgent la şef. Nu sosise nimic. La Hereford începea o nouă zi.

Treji erau şi Grady cu oamenii lui. Mîncară şi ei obişnuitul mic dejun cu ceai, ouă cu jumări şi pîine prăjită, pentru că micul dejun irlandez tipic se deosebea foarte puţin de cel englez. De fapt, ambele ţări erau prea puţin diferite în obiceiurile lor fundamentale, lucru la care Grady şi oamenii lui nu se gîndiseră niciodată. Ambele erau societăţi politicoase şi extrem de ospitaliere cu vizitatorii. Cetăţenii ambelor ţări îşi zîmbeau unii altora, lucrau din greu la slujbă, se uitau la aceleaşi programe TV, citeau aceleaşi pagini sportive şi jucau aproape aceleaşi jocuri care iscau în ambele ţări adevărate patimi naţionale şi, în plus, beau cantităţi similare din aceleaşi feluri de bere în cîrciumi pe care cu greu le-ai fi putut diferenţia. Nici măcar după siglele şi numele lor.

Dar mergeau la biserici diferite şi aveau accente diferite, care străinilor li se păreau foarte asemănătoare. O parte importantă a vieţii cotidiene era să remarci aceste deosebiri, dar televiziunea globală schimba toate astea, încet-încet. Un vizitator venit din timp, de acum cincizeci de ani, ar fi remarcat multele americanisme care intraseră în limba vorbită, dar pe care contemporanii nu le observau deloc. Era o situaţie comună ţărilor cu mişcări revoluţionare. Deosebirile erau foarte mici pentru observatorii exteriori, dar pentru cei care doreau schimbarea ele erau hiperbolizate, pînă la gradul în care Grady şi oamenii lui considerau similitudinile cu Anglia un simplu camuflaj care îi ajuta în operaţiuni, şi nu lucruri comune care puteau să le apropie mai mult popoarele. Oameni cu care ar fi putut foarte bine să bea o bere împreună şi să chibiţeze la un meci de fotbal de calitate erau pentru ei mai îndepărtaţi decît marţienii şi, prin urmare, meritau să fie ucişi. Erau nişte obiecte, nu nişte „cumetri". Oricît de nebunească ar fi părut această concepţie unui terţ neutru şi obiectiv, ea era atît de adînc inoculată în ei, încît nici nu ştiau că exista, după

cum nu știau nici de aerul din jurul lor, din acea dimineață senină, în timp ce urcau în camioane și autoturisme, pregătindu-se pentru misiunea din acea zi.

La 10.30, Chavez și echipa lui intrară în poligonul acoperit, pentru a exersa tirul de precizie. Înăuntru se afla Dave Woods, care plasase lăzile cu muniție la locul lor, la îndemîna membrilor Echipei-2. Ca și înainte, Chavez se decise să lucreze cu pistolul, nu cu MP-10-le, care era mai ușor de folosit și cu care oricine avea doi ochi în bună stare și un deget sănătos putea să tragă bine. Drept rezultat, dădu la o parte muniția de 10 mm și trase spre el două cutii cu gloanțe de 11,43 americane Federal „Hydra-Shok", muniție de prim rang, cu un canal central uriaș, în care puteai să-ți amesteci un nes – sau cel puțin așa părea cînd te uitai în el.

Locotenent-colonelul Malloy și echipajul lui de zbor format din locotenentul Harrison și sergentul Nance intrară în poligon pe cînd Echipa-2 începea să tragă. Erau înarmați cu pistoale-mitralieră standard Beretta M9 și trăgeau cu gloanțe cu cămașă completă de metal, așa cum cerea Convenția de la Haga – America nu semnase niciodată tratatul internațional care stabilea în detaliu ce se cădea și ce nu se cădea să faci pe cîmpul de luptă, dar oricum America trăia după aceste reguli. Oamenii de la operațiunile speciale de la Rainbow foloseau o muniție diferită, mai eficientă, pe principiul că nu se găseau pe un cîmp de bătălie, ci aveau de-a face mai degrabă cu niște criminali, care nu meritau solicitudinea cuvenită unor inamici mai bine organizați și îmbrăcați în uniformă. Oricine se gîndea mai bine la problema asta o găsea puțin cam deplasată, dar știau că nu exista nici o regulă de bun-simț și trăgeau cu gloanțele pe care le primiseră. În cazul militarilor de la Rainbow, nu mai puțin de o sută de gloanțe pe zi. Malloy și echipajul lui trăgeau probabil cam cincizeci de gloanțe pe săptămînă, dar nimeni nu le cerea să fie trăgători, iar prezența lor aici era mai mult din curtoazie. Malloy se dovedi a fi un excelent trăgător, deși trăgea cu o singură mînă, în maniera de pe vremuri din armata americană. Harrison și Nance foloseau postura Weaver, mai modernă, cu ambele mîini pe armă. Lui Malloy îi era dor de pistolul lui de 11,43 din

tinerețe, dar serviciile armate americane trecuseră la calibre mai mici, ca să dea satisfacție prietenilor din NATO, deși acestea făceau găuri mai mici în inamicul în care trăgeai.

Fetița se numea Fiona. Mai avea puțin pînă să împlinească cinci ani și căzuse dintr-un leagăn la grădiniță. Pielea îi era zgîriată de așchiile de lemn, dar exista temerea că își rupsese osul radius de la antebrațul stîng. Sandy Clark îi luă mîna și copila urlă. O manevră foarte încet și cu grijă, dar intensitatea plînsului nu se schimbă. Nu, nu era rupt... dar era posibil să aibă o fisură pe partea convexă. Deși probabil că nu era nici măcar asta.

– Să-i facem o radiografie, propuse Patsy, dîndu-i copilului o acadea.

Trucul funcționa la fel de bine în Anglia ca și în America. Lacrimile se opriră și copila se folosi de dinți și de mîna dreaptă, validă, ca să rupă învelișul de plastic, apoi băgă acadeaua în guriță. Sandy se folosi de un tifon umezit pentru a-i spăla brațul. Nu era nevoie de atele, erau doar cîteva zgîrieturi urîte, pe care le va trata cu antiseptice și le va acoperi cu doi plasturi mari.

Această secție de Urgențe nu era omologă celor din Statele Unite. În primul rînd, era la țară și șansele erau mai mici să dai de o rană gravă – avuseseră săptămîna trecută un fermier care aproape că își tăiase mîna cu o mașinărie agricolă, dar Sandy și Patsy nu fuseseră de serviciu. În comparație cu o zonă americană similară, erau mai puține accidente auto grave, pentru că englezii, în ciuda drumurilor lor înguste și a limitelor de viteză mai mari, păreau să conducă mai prudent decît americanii, fapt care le cam nedumerea pe cele două americance. Una peste alta, serviciile aici erau foarte civilizate. După standardele americane, spitalul avea prea mult personal, ceea ce făcea ca încărcarea fiecăruia să fie rezonabilă spre ușoară, ceea ce iarăși le nedumerea pe cele două femei din State. Zece minute mai tîrziu, Patsy se uita la radiografie și vedea că antebrațul Fionei era în regulă. Treizeci de minute după aceea, fetița era trimisă înapoi la grădiniță, unde era ora prînzului. Patsy se așeză la birou și se întoarse la lectura ultimului număr din *The Lancet*, în vreme ce mama ei se întorcea la recepția înaltă, ca să discute cu o colegă. Ambele își doreau, culmea, să aibă mai mult de lucru, deși asta

însemna suferință pentru o persoană pe care nu o cunoșteau. Sandy Clark îi făcu prietenei ei englezoaice observația că nu văzuse nici o rană de glonț de cînd se afla în Anglia. În spitalul ei din Williamsburg, Virginia, aveau aproape un asemenea caz pe zi, fapt care le îngrozi pe colege, dar care făcea parte din regimul obișnuit al unei surori medicale americane de la Urgență.

Hereford nu era tocmai o comunitate somnoroasă, dar traficul rutier nu făcea din oraș o metropolă. Grady se găsea în mașina lui închiriată, urmînd camioanele în drum spre obiectiv și mergînd mai încet decît de obicei, pe banda cea mai din stînga, pentru că se așteptase la un trafic mult mai dens și, prin urmare, la un drum mult mai lung în timp. S-ar fi putut deplasa mai repede, începînd misiunea mai devreme, dar era un tip metodic. Planul întocmit trebuia respectat cu scrupulozitate. Astfel, toată lumea știa ce și cînd trebuia să se întîmple, lucru de bun simț într-o operațiune. Pentru lucrurile neașteptate, fiecare membru al echipei avea un telefon celular aranjat să formeze rapid numerele celorlalți. Sean își închipuia că erau la fel de bune ca radiourile tactice pe care le aveau soldații.

Iată spitalul, aflat pe fundul unei văi line. Parcarea nu părea prea aglomerată. Poate că nu aveau prea mulți pacienți în paturi, sau poate că vizitatorii se duseseră să mănînce, urmînd să se întoarcă la scumpii lor bolnavi.

Dimitri trase mașina închiriată la marginea drumului și opri. Era la cam o jumătate de kilometru de spital. De pe vîrful dealului, vedea ambele intrări, și pe cea din față, și pe cea laterală, pentru secția de urgențe. După ce coborî geamurile acționate electric, opri și motorul. Aștepta să vadă ce se va întîmpla mai departe. În spate, avea un binoclu ieftin de 7x35, cumpărat la aeroport. Se decise să-l scoată. Lîngă el, pe scaun, se afla celularul, pentru cazul că ar fi avut nevoie de el. Văzu trei camioane grele trăgînd aproape de spital, în poziții mult mai apropiate decît a lui, dar, ca și locul acesta, numai bune ca să acopere intrarea principală și pe cea de urgență.

Abia atunci îi trecu lui Popov prin minte un gînd fugar. De ce să nu-l sune pe individul ăla, Clark, şi să-l avertizeze de ce se va întîmpla? El, Popov, nu voia ca oamenii ăştia să mai fie în viaţă în seara asta, nu? Dacă ei nu scăpau cu viaţă, el avea peste cinci milioane de dolari şi atunci putea să dispară cine ştie unde. Insulele din Marea Caraibilor îl atrăgeau tare, se uitase peste nişte pliante turistice. Aveau oarecari reminiscenţe britanice: o poliţie cinstită, cîrciumi, oameni prietenoşi, plus o viaţă liniştită, fără grabă; erai destul de aproape de America, puteai să călătoreşti pînă acolo ca să îţi administrezi fondurile, oricare ar fi fost schema de investiţii pe care o aleseseşi...

Dar mai bine nu! Exista o mică şansă ca Grady să scape din afacerea asta şi Popov nu avea nici un chef să fie vînat prin lume de irlandezul ăsta apucat şi nestăpînit. Nu, era mai bine ca totul să se întîmple fără amestecul lui, aşa că rămase în maşină, cu binoclul în poală, ascultînd muzică clasică pe una dintre frecvenţele BBC-ului.

Grady ieşi din Jaguarul lui. Deschise portbagajul, scoase din el pachetul şi vîrî cheile în buzunar. Timothy O'Neil ieşi şi el din vehiculul lui – alesese un *coupé* mic – şi rămase tăcut, aşteptînd să i se alăture ceilalţi cinci oameni. Lucru pe care aceştia îl făcură în cîteva minute. Timmy ridică telefonul celular şi apăsă pe numărul unu al formării rapide. La o sută de metri depărtare, telefonul lui Grady începu să ţîrîie.

– Da?

– Sîntem gata, Sean.

– Atunci, daţi-i bătaie. Şi noi sîntem gata. Succes, băiete!

– Foarte bine, pornim.

O'Neil purta o salopetă maronie de lucrător de livrări la domiciliu. Se îndreptă spre intrarea laterală a spitalului, purtînd o cutie mare de carton, urmat de alţi patru bărbaţi în haine civile şi purtînd cutii de mărime similară. Dar de altă culoare.

Popov se uită supărat în oglinda retrovizoare. O maşină de poliţie trase la marginea şoselei, iar cîteva secunde mai tîrziu un poliţist se apropie de maşina lui.

– Aveţi vreo problemă, domnule? întrebă poliţistul.

– Nu, nu tocmai. Am chemat compania de închirieri şi îmi trimit pe cineva.

– Ce s-a întîmplat? insistă poliţistul.

– Nu sînt sigur. Motorul a început să meargă prost şi m-am gîndit că nu ar fi o idee rea să îl opresc. Oricum, repetă rusul, am chemat compania şi îmi trimit pe cineva să-l repare.

– Atunci este foarte bine, spuse poliţistul, întinzîndu-şi oasele.

Se părea că mai degrabă oprise ca să ia o gură de aer proaspăt decît să ajute un automobilist eşuat la margine de drum. *Putea să-şi găsească alt moment,* se gîndi Popov.

– Pot să vă ajut cu ceva? spuse funcţionara de la recepţie.

– Am o livrare de făcut pentru doctoriţa Chavez şi pentru doamna asistentă... – şi se uită în jos spre bucăţica de hîrtie de pe pachet, lucru care i se păru foarte deştept – Clark. Sînt la serviciu după-amiaza asta? întrebă Timmy O'Neil.

– Mă duc să le aduc, spuse funcţionara cu solicitudine, îndreptîndu-se spre salonul de primire.

Soldatul IRA strecură o mînă pe sub capacul cutiei, pregătit să o deschidă brusc. Se întoarse spre ceilalţi patru care aşteptau la coadă, politicoşi, în spatele lui, şi le făcu semn din cap. O'Neil îşi frecă nasul, iar unul dintre ei, numit Jimmy Carr, ieşi pe alee. Acolo se afla o maşină de poliţie, un Range Rover alb cu o dungă portocalie. Poliţistul din maşină mînca un sandviş. Îşi lua prînzul într-un loc convenabil, ceea ce americanii numeau „la coteţ", adică îşi omora timpul, neavînd nimic de făcut. Poliţistul văzu la intrarea pentru urgenţe un bărbat cu ceea ce părea a fi o cutie cu flori. Alţi cîţiva tocmai intraseră cu nişte cutii asemănătoare; aici era un spital, iar lumea duce flori celor internaţi... totuşi... omul cu cutia aia albă prea se holba la maşina lui de poliţie. Mulţi se uitau la maşinile astea, dar poliţistului i se treziră instinctele profesionale.

– Eu sînt doctoriţa Chavez, spuse Patsy.

O'Neil văzu că era aproape la fel de înaltă ca el şi cu o sarcină foarte avansată, evidenţiată pe sub halatul de laborator scrobit.

– Aveţi ceva pentru mine?

– Da, doamnă doctor, am.

Apoi se apropie şi o altă femeie. Asemănarea cu doctoriţa era izbitoare de la prima privire. Nu puteau fi decît mamă şi fiică. Iar asta însemna că venise momentul...

O'Neil scoase capacul cutiei şi dădu la iveală AKM-ul. Uitîndu-se la armă, nu văzu ochii larg deschişi, şocaţi, ai celor două femei din faţa lui. Mîna lui dreaptă scoase unul dintre încărcătoare şi îl înfipse în armă. Apoi schimbă mîinile şi prinse mînerul de pistol al armei, în vreme ce cu stînga trăgea percutorul în poziţie de tras. Operaţiunea nu dură mai mult de două secunde.

Patsy şi Sandy îngheţară, aşa cum se întîmplă cu mai toţi oamenii puşi în faţa unor arme. Aveau ochii mari şi erau în continuare şocate. La stînga lor, cineva strigă. În spatele omului de la livrări, alţi trei aveau acum în mîini arme identice şi se îndreptaseră cu faţa spre exterior, ţintind spre celelalte persoane din zona de primire. O zi obişnuită din secţia de Urgenţe se transformase brusc în ceva radical diferit.

Afară, Carr îşi deschise cutia, zîmbind în timp ce ţintea spre maşina de poliţie aflată la şapte metri distanţă.

Motorul mergea. Poliţistul avu primul impuls să fugă şi să raporteze. Cu mîna stîngă, trase maneta în marşarier şi apăsă brusc pe accelerator. Maşina făcu un salt în spate.

Riposta lui Carr fu automată. Arma fu ridicată. Armare, ţintire, apăsare pe trăgaci, cincisprezece focuri trase în parbrizul automobilului. Rezultatul fu imediat. Roverul se deplasase pînă atunci înapoi într-o linie oarecum dreaptă, dar acum se clătină spre dreapta şi se opri în zidul de cărămidă al spitalului. Acolo se opri de tot, pentru că nimic nu mai apăsa acceleraţia. Carr sprintă pînă acolo şi văzu că numărul total al poliţiştilor scăzuse cu unu, ceea ce pentru irlandez nu era o mare pierdere.

– Ce-a fost asta?

Era poliţistul îndatoritor aflat pe marginea drumului. Popov nu avu nevoie să-şi pună întrebări retorice. Nu aveai cu ce să confunzi o rafală de armă automată. Întoarse capul şi văzu maşina de poliţie – la fel ca cea în care venise el – pornind cu un

scrîşnet şi apoi oprind, după care zări un om mergînd spre ea, uitîndu-se înăuntru şi depărtîndu-se.

– Al naibii să fiu!

Dimitri Arkadeevici rămase liniştit, privindu-l pe poliţistul care se oprise să-i ofere un ajutor de care nu avea nevoie. Omul alergă spre maşină, intră rapid şi scoase microfonul radioului. Popov nu auzea ce spunea, dar nici nu avea nevoie.

– Le-am luat, Sean, îi spuse vocea lui O'Neil.

Grady confirmă primirea informaţiei, apăsă pe butonul de închidere şi pe cel care-i făcea apelul spre telefonul lui Peter Barry.

– Da?

– Timothy a pus mîna pe ele. Situaţia pare să fie sub control.

– Bine.

Şi convorbirea asta era terminată. Sean apăsă pe altă tastă.

– Sînt Patrick Casey. Am pus stăpînire pe spitalul municipal Hereford. Le ţinem ostatice pe doctoriţa Chavez şi pe sora Clark, plus numeroase alte persoane. Îi vom elibera pe ostatici numai dacă ne vor fi îndeplinite cererile. Dacă nu vor fi îndeplinite, atunci vom considera necesar să ucidem din ostatici, pînă cînd veţi înţelege eroarea pe care o comiteţi. Cerem să fie eliberaţi toţi deţinuţii politici din închisorile Albany şi Parkhurst de pe Insula Wright. Atunci cînd vor fi eliberaţi şi vom vedea eliberarea lor la televizor, vom părăsi zona. Aţi înţeles?

– Da, am înţeles, răspunse sergentul.

Nu înţelesese, dar avea o înregistrare a convorbirii şi avea să înainteze informaţia cuiva care avea s-o priceapă.

Carr preluă intrarea pentru cazuri de urgenţă, iar gemenii Barry, Peter şi Sam, merseră prin clădire spre intrarea principală. Acolo era deja un început de haos. Împuşcăturile iniţiale ale lui Carr nu fuseseră auzite prea bine, iar cei mai mulţi îşi întorseseră capetele în direcţia aproximativă a zgomotului şi, nevăzînd nimic, se întorseseră la treburile lor. Responsabilul cu securitatea spitalului, un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, care purta ceva ce semăna cu o uniformă de poliţist, se îndrepta şi el spre intrarea principală a spitalului, dar îi văzu pe gemeni venind

spre el, cu armele în mînă. Polițistul aflat la pensie mai apucă să spună „ce mai e și asta?", reacția obișnuită a polițistului britanic, înainte ca o mișcare din țeava unei arme să-l convingă să ridice mîinile și să tacă. Sam îl luă de guler și îl trase în holul principal. Abia atunci oamenii văzură armele. Unii se apucară să strige, alții, puțini, fugiră spre uși, reușind să iasă toți, fără să fie împușcați, pentru că gemenii Barry aveau destul de lucru, oricum.

Apelul radio al polițistului de la margine de drum generă o reacție mai puternică decît apelul telefonic al lui Grady, mai ales că acesta raportă că un polițist fusese împușcat și probabil omorît în mașina lui. Prima reacție a superintendentului local fu să-și convoace toate unitățile mobile în zona din jurul spitalului. Doar jumătate din oameni aveau arme de foc, în majoritatea lor revolvere Smith & Wesson, care nu ar fi reușit nici pe departe să facă față pistoalelor mitralieră ale atacatorilor. Moartea polițistului fu constatată atunci cînd, deși parcat lîngă spital, acesta nu raportă prezent, în ciuda multelor apeluri de la radioul poliției.

Orice secție de poliție din lume avea reacții prestabilite la diverse tipuri de urgență. Aceasta avea un dosar pe care scria „Terorism", iar superintendentul îl scoase, deși îl cunoștea pe de rost, doar ca să se asigure că nu uitase nimic. Numărul care trebuia format de urgență era de la Home Office. Raportă puținul pe care îl știa unui funcționar civil de rang înalt, adăugînd că lucra la strîngerea de noi informații și că va reveni cu alt raport.

Clădirea Ministerului de Interne, aflată aproape de Palatul Buckingham, îi găzduia pe birocrații care supravegheau aproape orice aspect al vieții din Insulele Britanice. Asta includea impunerea legii. Și în acea clădire se afla un dosar de procedură, care fu scos la lumină. Aici se afla o pagină nouă cu un număr nou.

– Patru-doi-trei-trei, spuse Alice Foorgate, ridicînd receptorul.

Era linia folosită exclusiv pentru traficul vocal deosebit de important.

– Cu domnul Clark, vă rog.

– Da. Vă rog să așteptați puțin. Domnule Clark, aveți o convorbire pe treizeci și trei, spuse ea în interfon.

– Aici John Clark, spuse Rainbow Six, după ridicarea receptorului.

– Sînt Frederick Callaway, de la Home Office. Avem o posibilă situație de urgență, spuse funcționarul civil.

– Bine, unde anume?

– Mă tem că lîngă dumneavoastră, la spitalul Hereford. Vocea care a sunat s-a identificat drept Patrick Casey. Este un nume de cod prin care își desemnează operațiunile PIRA.

– Spitalul Hereford? întrebă John, simțind că îi îngheață mîna pe receptor.

– Exact.

– Stați o secundă. Vreau ca unul dintre oamenii mei să participe la convorbire.

John puse mîna la microfon.

– Alice, conectează-l imediat pe Alistair pe convorbirea asta!

– Da, John?

– Domnule Callaway, domnul este Alistair Stanley, secundul meu. Vă rog să repetați pentru el ceea ce mi-ați spus mie.

Omul se conformă și adăugă:

– Vocea a identificat pe nume doi ostatici, o anume soră medicală Clark și o doamnă doctor Chavez.

– Drace, murmură John.

– Îl trimit pe Peter cu echipa lui, John, spuse Stanley.

– Foarte bine. Altceva, domnule Callaway?

– Deocamdată, asta e tot ce avem. Superintendentul local de la poliție încearcă în clipa asta să afle mai multe detalii.

– Bine, vă mulțumesc. Dacă aveți nevoie de mine, mă puteți găsi oricînd la acest număr.

Clark puse receptorul în furcă și spuse cu năduf o înjurătură în surdină.

Mintea începuse să-i lucreze febril. Oricine strînsese informații despre Rainbow, o făcuse cu un anume scop, iar cele două nume nu erau date întîmplător. Era o provocare directă pentru el și oamenii lui. Se foloseau de soția și de fiica lui drept arme. Următorul gînd fu să-i transfere comanda lui Stanley, iar

următorul... că soţia şi fiica lui erau în pericol de moarte... şi că el era neputincios.

– Dumnezeule, murmură maiorul Peter Covington în telefon. Da, domnule. Trimiteţi-mă acolo.

Se ridică şi intră în sala echipei lui.

– Atenţie, avem ceva de lucru. Toată lumea să fie gata de intervenţie imediat.

Membrii Echipei-1 se ridicară şi porniră spre dulapurile lor. Nu părea să fie un exerciţiu, dar trebuiau să se poarte ca şi cum ar fi fost. Maistrul militar Mike Chin fu primul echipat. Se apropie ca să-şi vadă şeful, care tocmai îşi punea vesta antiglonţ.

– Ce s-a întîmplat, domnule căpitan?

– PIRA. Sînt la spitalul local şi le au ostatice pe nevestele lui Clark şi Ding.

– Ce poveste mai e şi asta? se trezi spunînd Chin, clipind des din ochi.

– Exact cum ai auzit, Mike.

– Drace! Oameni buni, pe cai! zise Chin şi se întoarse spre echipă. Nu e nici un fel de exerciţiu.

Malloy alergase deja la elicopter. Sergentul Nance se afla acolo, trăgînd de blocatoarele cu steguleţe roşii ale ancorelor şi ridicîndu-le în aer, pentru ca pilotul să confirme numărul.

– Pare să fie bine, dă-i drumul, domnule locotenent.

– Unu se roteşte, confirmă Harrison, în vreme ce sergentul Nance urca din nou la bord şi îşi punea centura de siguranţă cu mai multe grade de libertate.

După aceea, sergentul se deplasă spre uşa din stînga, ca să verifice coada Night Hawk-ului.

– Rotorul de la coadă este liber, domnule colonel.

Malloy făcu semn că a înţeles, în timp ce se uita la instrumentele de control al motorului. Apoi porni din nou radioul.

– Comanda, aici Bear, aşteptăm să pornim. Unde vrei să mergem? Terminat.

– Bear, aici Five, se auzi, spre surprinderea lui Malloy, vocea lui Stanley. Ridică-te şi roteşte-te în jurul spitalului municipal. Acolo este locul incidentului.

– Repetă, Five, terminat.

– Bear, avem subiecți care au ocupat spitalul local. Le țin ostatice pe doamna Clark și pe doamna Chavez. Le-au identificat pe amîndouă după nume. Ordinul este să te ridici și să faci ture în jurul spitalului.

– Înțeles. Bear se ridică.

Mîna stîngă trase de manetă, ridicînd în aer elicopterul Sikorsky.

– Am auzit bine, domnule colonel? întrebă Harrison.

– Sigur ai auzit. Să dea dracu'! spuse pușcașul marin.

Cineva se cam joacă cu focul, își zise Malloy. Se uită în jos și văzu două camioane plecînd în grabă de la bază, îndreptîndu-se în aceeași direcție cu a lui. Probabil că erau Covington și Echipa-1, își zise el. Reflectînd încă puțin, ridică elicopterul Night Hawk la o mie cinci sute de metri, chemă centrul local de control al traficului aerian ca să le spună ce face și primi un cod de transponder, ca să-l poată urmări cum trebuia.

La fața locului se aflau patru mașini ale poliției, care blocau accesul în parcarea spitalului, dar nu făceau nimic altceva, observă Popov prin binoclu. Polițiștii doar se uitau, ieșiți cu toții din mașini. Doi din ei aveau revolvere, dar nu le îndreptau nicăieri, doar în pămînt.

Aflat într-unul dintre camioane, Covington retransmise toate informațiile pe care le avea. În celălalt, Chin făcu același lucru. Toți militarii erau mai șocați decît fuseseră vreodată, pentru că se consideraseră pe ei și pe familiile lor imuni *ipso facto* la acest soi de treburi, pentru că nimeni nu fusese vreodată destul de nebun ca să încerce așa ceva. Poți să mergi la cușca unui leu și să-l zgîndări cu un băț, dar nu atunci cînd între tine și el nu se află nici o gratie. Și nu te legi niciodată de puii leului, nu? Dacă vrei să te prindă apusul soarelui viu. Pentru toți, era o problemă de familie. Atacarea soției comandantului Rainbow era o palmă dată tuturor, un act de aroganță de neînțeles, mai ales că soția lui Chavez era însărcinată. Ea reprezenta două vieți nevinovate, ambele legate de unul dintre ai lor, cu care își făceau în fiecare dimineață exercițiile și cu care băuseră ocazional cîte o halbă de bere seara – un soldat, un camarad, unul din echipa lor. Își

porniră toţi radiourile şi îşi puseră armele în poală, lăsîndu-şi gîndurile să hălăduiască, dar nu prea departe.

– Al, trebuie să te las pe tine să conduci operaţiunea asta, spuse John, ridicîndu-se de la birou şi pregătindu-se să plece.

În cameră erau şi doctorul Bellow şi Bill Tawney.

– Înţeleg, John. Ştii cît de buni sînt Peter şi echipa lui.

Un oftat lung.

– Da.

În clipa aceea, nu erau prea multe de zis. Stanley se întoarse spre ceilalţi.

– Bill?

– S-au folosit de numele de cod corect. „Patrick Casey" nu e cunoscut presei. E un nume prin care ne arată că operaţiunea lor este reală; e folosit de obicei la ameninţările cu bombe. Paul?

– Numirea soţiei şi a fiicei tale este o provocare directă la adresa noastră. Ne spun că ştiu ce e Rainbow, că ştiu cine sîntem şi, evident, cine eşti tu, John. Se anunţă a fi experţi şi foarte hotărîţi să obţină ceea ce vor.

Şi psihiatrul clătină din cap.

– Dar dacă sînt într-adevăr de la PIRA, asta înseamnă că sînt catolici. Pot să încerc să lucrez în direcţia asta. Trimiteţi-mă pe mine să stabilesc un contact cu ei, bine?

Tim Noonan era deja în maşina lui personală, cu echipamentul tactic în spate. Pentru el, era simplu. În zona Hereford erau două noduri de telefonie celulară şi fusese la amîndouă pe vremea cînd îşi exersase *software*-ul de blocare. Mai întîi, merse la cel aflat cel mai departe dintre cele două. Era o formaţie standard, într-o împrejmuire cu gard, cu o rulotă pe maşină. Chiar lîngă gard era parcată o maşină. Noonan trase lîngă aceasta şi sări afară fără să se mai obosească să încuie. Zece secunde mai tîrziu, bătea la uşa rulotei.

– Care-i problema? întrebă tehnicianul dinăuntru.

– Sînt de la Hereford. Celula asta este dezactivată chiar acum.

– Zău, cine spune?

– Eu spun!

Noonan se întoarse astfel încît bărbatul să-i vadă teaca cu pistol de la brîu.

– Sună-l pe şeful tău. El ştie cine sînt şi ce fac.

Fără să mai spună ceva, Noonan se duse la panoul principal de alimentare şi apăsă pe întrerupător, oprind transmisiunile dinspre turn. Apoi se aşeză în faţa sistemului de control computerizat şi inseră o dischetă adusă în buzunarul cămăşii. După două clicuri de *mouse* şi patruzeci de secunde, sistemul era modificat. Acum era acceptat doar un număr cu prefixul 777.

Tehnicianul nu avea habar despre ceea ce se întîmpla acolo, dar avu bunul simţ să nu se pună cu un om înarmat cu un pistol.

– E careva la celălalt... adică de partea cealaltă a oraşului? întrebă Noonan.

– Nu, doar eu mă duc acolo, dacă e vreo problemă... dar nu este.

– Cheile, spuse Noonan, întinzînd mîna.

– Nu pot. Adică, nu am voie să...

– Cheamă-ţi şeful chiar acum, sugeră agentul FBI, întinzîndu-i receptorul.

Covington sări jos lîngă nişte camioane comerciale. Poliţia stabilise o zonă împrejmuită, pentru a-i ţine departe pe curioşi. Se îndreptă spre cel care părea să fie poliţistul-şef din zonă.

– Au sosit, îi spuse Sean Grady lui Timmy O'Neil prin telefon. Au reacţionat al naibii de repede. Sînt buni, din ce se vede, adăugă el. Cum merge înăuntru?

– Prea mulţi oameni ca să-i putem controla cum trebuia, Sean. Îi am pe gemeni în holul principal, Jimmy e aici, cu mine, iar Daniel patrulează la etaj.

– Dar ostaticii?

– Muierile? Stau întinse pe podea. Tînăra e borţoasă, Sean. Ar putea să nască azi, din cîte-mi dau seama.

– Încearcă să eviţi asta, băiete, îl sfătui Grady, cu un zîmbet.

Lucrurile mergeau conform planului, iar timpul curgea. Nefericiţii de soldaţi îşi parcaseră camioanele la mai puţin de douăzeci de metri de al lui. Nici că se putea mai bine.

Numele de botez al lui Houston nu era Sam. Mama îi dăduse numele de Mortimer, după un unchi favorit, dar actuala poreclă o avea din timpul unei tabere de răcani, la Fort Jackson, Carolina de Sud, cu unsprezece ani înainte. Nu obiectase. Puşca

lui cu lunetă era încă în cutia antişoc, care o proteja, iar el căuta un loc bun. Sergentul se gîndea că nu era deloc rău acolo unde se afla. Era pregătit pentru orice i-ar fi oferit acea zi. Puşca lui era practic geamăna celei folosite de prietenul lui, Homer Johnson, iar precizia lui de tir era la fel de bună, ba chiar ceva mai bună, dacă te apucai să-l întrebi. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Luneta 1-2, sergentul clasa I Fred Franklin, fost instructor de tir de precizie la Fort Benning, care te putea omorî de la o milă cu uriaşa lui armă MacMillan care trăgea cu gloanţe de calibrul 12,7 mm, cu încărcător cu piston de tip vechi.

– Ce zici, Sam?

– Îmi place aici, Freddy. Ce zici de dîmbul ăla de dincolo de heliport?

– Pare foarte bun. Ne auzim mai tîrziu.

Franklin ridică trusa pe umăr şi o porni într-acolo.

– Oamenii ăştia mă sperie, mărturisi Roddy Sands în telefon.

– Ştiu, dar unul dintre ei e suficient de aproape ca să-l eliminăm pe loc. Asta e misiunea ta, băiete.

– Se face, Sean, aprobă Sands, aflat în remorca marelui camion Volvo.

Noonan, care acum avea şi cheile celuilalt nod, se întorsese în maşină şi mergea într-acolo. N-o să-i ia mai mult de douăzeci de minute – ba da, ceva mai mult, îşi aminti el. Drumul era de clasa „A“, traficul era intens şi, deşi pistol avea la brîu şi însemne de poliţie, maşina lui nu avea sirenă şi nici girofar – o scăpare pentru care acum îi venea să-şi dea palme, pentru că niciodată nu îşi zisese la aşa ceva. Cum paştele mă-sii uitase tocmai de asta?! Doar era poliţist, nu? Porni farurile obişnuite pentru urgenţe şi se propti în claxon, trecînd în goană pe lîngă maşinile oprite.

Chavez nu reacţionă prea violent. În loc să se arate furios sau îngrijorat, se închise în sine. Era un om mic, iar corpul lui părea să se micşoreze şi mai mult în faţa lui Clark.

– Bine, spuse el, într-un sfîrşit, cu gura uscată. Ce facem cu treaba asta?

– Echipa-1 e pe poziţie sau ar trebui să fie. Al conduce operaţiunea. Noi sîntem spectatori.

– Nu mergem acolo?

Clark ezită, ceea ce nu-i stătea în caracter. O parte a minţii îi spunea că cel mai bine era să stea liniştiţi în biroul lui şi să aştepte, nu să meargă acolo şi să se chinuiască, ştiind că nu putea să facă nimic. Decizia lui de a-l lăsa pe Stanley să conducă operaţiunile fusese corectă. Nu-şi putea permite să fie afectat de emoţiile personale în timpul unei acţiuni. Erau la mijloc mai multe vieţi decît cea a soţiei sau a fiicei lui, iar Stanley era un profesionist care făcea ce trebuia fără să fie nevoie să i se spună. Pe de altă parte, să stea şi să asculte la telefon sau la radio ce se întîmpla era mult mai rău. Aşa că se duse la biroul de lucru, deschise un raft şi îşi scoase pistolul Beretta de calibrul 11,43 automat. Îl agăţă la centură, la şoldul drept.

– Să mergem.

– Stai.

Chavez ridică telefonul de pe biroul lui Clark şi sună la clădirea Echipei-2.

– Sergent-major Price, răspunse o voce.

– Eddie, sînt Ding. Eu şi John mergem acolo. Îţi predau comanda Echipei-2.

– Da, domnule, am înţeles. Domnul maior Covington şi băieţii lui sînt la fel de buni ca noi, domnule, iar Echipa-2 este echipată şi gata de acţiune.

– Bun, am la mine radioul.

– Succes, domnule.

– Mulţumesc, Eddie.

Chavez puse jos receptorul.

– Să mergem, John.

Pentru drum, Clark avea şoferul personal, dar şi acesta se lovi de problemele de mai înainte ale lui Noonan şi adoptă aceeaşi soluţie, gonind cu claxonul apăsat şi cu farurile clipind. Un drum de zece minute se transformă astfel într-unul de douăzeci.

– Cu cine vorbesc?

– Sînt superintendentul Fergus Macleash, răspunse poliţistul de la celălalt capăt la firului. Iar dumneavoastră sînteţi...?

– Deocamdată, Patrick Casey, răspunse îngîmfat Grady. Aţi vorbit la Home Office?

– Da, domnule Casey, am vorbit.

Macleash se uită la Stanley şi la Bellow, aflaţi împreună cu el la postul de comandă, la mai puţin de un kilometru de spital, ascultînd şi ei la cască.

– Cînd vor fi eliberaţi deţinuţii, conform cererii noastre?

– Domnule Casey, majoritatea cadrelor de conducere sînt la ora asta la masa de prînz. Băieţii de la Londra cu care am vorbit încearcă să-i găsească şi să-i aducă în birou. N-am vorbit cu nimeni aflat într-o funcţie înaltă.

– Vă sugerez să comunicaţi la Londra să îi găsească repede. Nu sînt de felul meu un om răbdător.

– Am nevoie de asigurarea dumneavoastră că nimeni nu a fost rănit, încercă mai departe Macleash.

– Cu excepţia unuia dintre oamenii dumneavoastră, nu, nimeni nu a fost rănit. Nu încă. Asta se va schimba dacă încercaţi să comiteţi vreo acţiune împotriva noastră şi se va schimba şi dacă prietenii dumneavoastră din Londra mă mai fac să aştept mult. Aţi înţeles?

– Da, domnule, am înţeles ce aţi spus.

– Aveţi două ore, după care începem să-i eliminăm pe ostatici. Avem, după cum ştiţi, o provizie serioasă.

– Trebuie să ştiţi că, dacă veţi face rău vreunui ostatic, asta va schimba radical problema, domnule Casey. Capacitatea mea de a negocia în numele dumneavoastră va fi foarte mult redusă dacă veţi trece de această linie.

– Asta e problema dumneavoastră, nu a mea, veni răspunsul rece. Am aici peste o sută de oameni, inclusiv soţia şi fiica şefului dumneavoastră de la antitero. Ele vor fi primele care vor suferi din cauza lipsei de activitate. Acum mai aveţi o oră şi cincizeci şi opt de minute ca să începeţi să-i eliberaţi pe toţi deţinuţii politici din închisorile Albany şi Parkhurst. Vă sugerez să vă mişcaţi repede. La revedere.

Convorbirea se încheie.

– E un tip dur, observă doctorul Bellow. Pare să aibă o voce de om matur, trecut de patruzeci de ani. A confirmat că ştie cine sînt doamna Clark şi doctoriţa Chavez. Avem de-a face cu un profesionist şi încă unul extrem de bine informat. De unde a putut să capete toate informaţiile astea?

Bill Tawney se uita în pămînt.

– Nu ştim, domnule doctor. Aveam indicaţii că sînt unii care se interesează de noi, dar ceea ce am auzit aici e foarte neliniştitor.

– Bine, cînd sună data viitoare am să vorbesc eu cu el, spuse Bellow. Am să văd dacă îl pot linişti puţin.

– Peter, aici Stanley, se auzi apelul lui Rainbow Five în casca radioului tactic.

– Aici Covington.

– Ce aţi făcut pînă acum?

– I-am dispus pe ambii lunetişti pentru supraveghere şi adunare de informaţii, dar pe ceilalţi îi ţin la cutie. Aştept o diagramă a clădirii. Încă nu avem o estimare fermă a numărului de subiecţi sau de ostatici dinăuntru.

Înainte de a continua, vocea îi ezită puţin.

– Recomand să luaţi în consideraţie şi trimiterea Echipei-2. Este o clădire mare şi nu o putem acoperi doar cu opt oameni, dacă va trebui să ne deplasăm înăuntru.

Stanley dădu din cap.

– Foarte bine, Peter, o să îi chem.

– Cum stăm cu benzina? întrebă Malloy, privind în jos, în vreme ce se roteau deasupra spitalului.

– Mai avem încă trei ore şi jumătate bune, domnule colonel, răspunse locotenentul Harrison.

Malloy se răsuci ca să se uite în compartimentul de încărcătură al Night Hawk-ului. Sergentul Nance scosese corzile de lansare şi le prinsese în inelele de pe podeaua aparatului. După asta, se aşeză în scaunul mobil aflat între pilot şi copilot, în spatele lor, cu pistolul vizibil în teaca de la brîu, ascultînd instrucţiunile tactice, la fel ca toţi ceilalţi.

– Se pare că o să cam stăm aşa o vreme, spuse puşcaşul marin.

– Domnule, ce credeţi despre...

– Cred că nu-mi place deloc, domnule locotenent. Pe lîngă asta, ar trebui să nu ne gîndim prea mult.

Un răspuns tîmpit, toţi o ştiau. Puteai mai degrabă să-i spui planetei să nu se mai învîrtească decît să-i opreşti pe oamenii

ăştia să se gîndească. Malloy se uită iar în jos la spital, căutînd nişte unghiuri favorabile de apropiere pentru lansarea cu coarda lungă sau cu cea scurtă. Nu i se părea prea dificil, dacă s-ar fi ivit necesitatea.

Vederea panoramică dată de zborul lor la înălţime era foarte folositoare. Malloy vedea totul. Maşini parcate peste tot, chiar şi nişte camioane în apropiere de spital. Maşinile poliţiei erau vizibile datorită girofarurilor albastre. Opriseră traficul şi peste tot drumurile erau barate – cel puţin cele spre spital. Ca de obicei, direcţia *dinspre* spital era lăsată liberă. O dubiţă TV apăruse, ca prin farmec, la mai puţin de un kilometru de spital, pe un dîmb înalt, unde mai erau oprite şi alte vehicule. Probabil că ăia din maşini mor de curiozitate, îşi zise puşcaşul marin. Întotdeauna era aşa, se adunau ca vulturii deasupra unui hoit. Dezgustător. Dar şi foarte omenesc.

Popov se întoarse cînd văzu dubiţa albă a postului de televiziune oprindu-se la mai puţin de zece metri de bara din spate a Jaguarului său. Avea o antenă parabolică pe acoperiş, iar oamenii începuseră deja să iasă, înainte ca maşina să se oprească de tot. Unul se urcă pe scara laterală, pe acoperiş, ca să îndrepte antena spre satelit, iar altul scoase o cameră de luat vederi. Apăru şi un al treilea, în costum şi cravată, evident reporterul. Acesta discută scurt cu ceilalţi doi, se întoarse şi se uită în josul dealului. Popov îi ignoră.

În sfîrşit, îşi spuse Noonan, trăgînd la marginea drumului, lîngă celălalt nod de comunicaţii mobile. Parcă, ieşi şi scoase din buzunar cheile date de tehnician. După trei minute, *soft*-ul lui de derutare era rulat. Apoi îşi porni radioemiţătorul.

– Noonan către Stanley, recepţie.

– Aici Stanley.

– Al, e în regulă, am oprit şi a doua staţie. Ar trebui să nu mai meargă nici un telefon mobil în toată zona.

– Foarte bine, Tim. Acum vino aici.

– Am înţeles, sînt pe drum.

Agentul FBI îşi aranjă radioul, punîndu-şi microfonul chiar în faţa gurii, vîrîndu-şi firul minuscul în ureche. Intră în maşină

şi o luă spre spital. *Să vă văd acum, porcilor, cum mai folosiţi telefoanele mobile.*

Popov îşi dădu seama că nimeni nu avea habar ce se întîmpla. Aşa stăteau lucrurile destul de des în situaţiile grave. Vedea cincisprezece maşini de poliţie, plus cele două camioane militare venite de la baza din Hereford. Binoclul nu-i permitea să distingă figurile, dar oricum nu văzuse de aproape decît un om, iar acesta era şeful unităţii, care nu putea fi decît într-un post de comandă, nu la vedere, dacă într-adevăr participa la acţiunea asta, îşi aminti ofiţerul de informaţii.

Doi bărbaţi care purtau cutii lungi, probabil lunetiştii, părăsiseră camioanele, dar pe ăştia nu-i vedea, deşi... da, îl văzu pe unul în cîmpul binoclului, o pată verde care nu mai apăruse înainte. Foarte deştept. Era lunetistul, dar acum îşi folosea vizorul ca să adune informaţii, pe care să le trimită prin radio comandantului. Probabil că mai era unul în zonă, dar Popov nu-l putea vedea.

– Luneta 1-2 către Comandă, rosti Fred Franklin.

– 1-2, aici Comanda, răspunse Covington.

– Sînt pe poziţie, am perspectivă bună, dar nu e nici o activitate la ferestrele de la parter. Ceva mişcare la draperiile la etajul doi. Cineva se uită afară, dar nimic altceva.

– Înţeles, mulţumesc, continuă supravegherea.

– Înţeles. Luneta 1-2, terminat.

Cîteva secunde mai tîrziu, Houston raportă cam acelaşi lucru. Amîndoi oamenii erau la post, iar poziţiile erau ascunse de costumele de camuflaj.

– În sfîrşit, spuse Covington.

Omul venit cu maşina de poliţie îi aducea, în sfîrşit, planurile spitalului. Dar bucuria lui Peter se topi într-o clipă, văzînd primele două pagini. Erau grămezi de camere, cele mai multe la nivelurile superioare; în toate se putea ascunde un om cu o armă şi trebuia să treci prin toate – mai rău, probabil că toate camerele erau ocupate de oameni bolnavi. Dacă lansai o grenadă *flashbang*, puteai

să-i omori. Acum, singurul cîştig adus de planuri era că îşi dădea seama cît de dificilă avea să fie misiunea.

– Sean?

Grady se întoarse.

– Da, Roddy?

– Au venit, arătă Sands spre exterior.

Soldaţii îmbrăcaţi în negru de sus pînă jos stăteau în spatele vehiculelor lor militare, la doar cîţiva metri de camioanele aduse de irlandezi la faţa locului.

– Băiete, nu am numărat decît şase, spuse Grady. Speram să fie măcar zece.

– Nu e momentul să ne lăcomim, Sean.

Grady îi cîntări spusele preţ de o clipă şi apoi se uită la ceas. Pentru misiunea asta, alocase patruzeci şi cinci pînă la şaizeci de minute. Mai mult, îşi zise el, i-ar da adversarului suficient timp să se organizeze. Mai erau zece minute pînă la atingerea limitei inferioare. Pînă acum, lucrurile mergeau conform planificării. Traficul rutier era blocat, dar numai spre spital, nu şi pentru maşinile care veneau dinspre spital. Îşi avea cele trei camioane grele, maşina *coupé* şi cele două automobile obişnuite grupate pe o rază de mai puţin de cincizeci de metri faţă de locul în care se afla el. Partea crucială a misiunii încă nu începuse, dar oamenii lui ştiau toţi ce aveau de făcut. Roddy avea dreptate. Era timpul să-şi facă bagajele şi să se mişte repede. Grady îi făcu semn subordonatului lui că e de acord, îşi scoase telefonul mobil şi apăsă pe butonul pentru numărul lui Timothy O'Neil.

Dar nu mergea. Ridicînd telefonul la ureche, nu auzi decît un semnal de ocupat, doar ceva mai rapid, care anunţa că apelul nu fusese procesat cum trebuia. Supărat, apăsă pe butonul de închidere şi formă din nou. Acelaşi rezultat.

– Ce mai e şi asta? spuse el, încercînd şi a treia oară. Roddy, dă-mi telefonul tău.

Sands i-l dădu şi Grady îl apucă grăbit. Toate telefoanele erau identice şi toate fuseseră programate la fel. Făcu aceeaşi comandă de formare a numărului şi obţinu acelaşi „ocupat" grăbit. Mai mult stupefiat decît furios, Grady simţi totuşi cum i se cască un hău în stomac. Luase în calcul multe posibilităţi, dar

nu şi pe asta. Pentru ca misiunea să reuşească, trebuia să coordoneze cele trei grupuri. Toţi ştiau ce aveau de făcut, dar nu şi cînd. El trebuia să le spună cînd.

– Nenoro... spuse liniştit Grady, spre surpriza lui Roddy Sands.

Grady încercă îndată după aceea să sune la operatorul GSM, dar primi acelaşi semnal de ocupat.

– Nenorocitele astea de telefoane nu mai funcţionează.

– N-am mai primit de un timp nici un semn de viaţă de la el, remarcă Bellow.

– Nu ne-a dat încă numărul lui de telefon.

– Încercaţi-le pe astea, spuse Tawney, dîndu-le o foaie de hîrtie scrisă de mînă, cu lista numerelor de telefon din spital.

Bellow alese numărul principal de la secţia de Urgenţă şi îl formă de pe telefonul lui mobil, asigurîndu-se ca mai înainte să formeze prefixul 777. Înainte să-i răspundă cineva, telefonul sună timp de o jumătate de minut.

– Da?

Tot un accent irlandez, dar altă voce.

– Aş dori să vorbesc cu domnul Casey, spuse psihiatrul, trecînd pe *speaker*.

– În acest moment nu se află aici, veni răspunsul.

– Vreţi să-l aduceţi, vă rog? Trebuie să îi comunic ceva.

– Aşteptaţi, răspunse vocea.

Bellow întrerupse microfonul telefonului mobil.

– Altă voce. Nu e acelaşi tip. Unde-o fi Casey?

– E probabil în altă parte a spitalului, veni Stanley cu o explicaţie, dar răspunsul nu-l mulţumea, pentru că timp de cîteva minute din partea cealaltă nu-i vorbi nimeni.

Noonan trebui să explice cine era la două baraje diferite de poliţie, dar acum ajunsese în apropiere de spital. Făcu un apel radio şi îi spuse lui Covington că vine în cinci minute, fiind la rîndul lui informat că nu se întîmplase nimic nou.

Clark şi Chavez coborîră din maşina lor la cincizeci de metri depărtare de camioanele verzi care aduseseră la locul acţiunii Echipa-1. Echipa-2 era şi ea pe drum, tot într-un

camion vopsit în verde al armatei britanice, cu o escortă de poliţie, ca să le mărească viteza în trafic. Chavez ţinea în braţe o colecţie de fotografii ale teroriştilor cunoscuţi de la PIRA, pe care o înşfăcase de la secţia de informaţii. Partea rea, descoperi Ding, era că nu putea să-şi oprească mîinile din tremurat – nu ştia încă dacă de furie sau de frică – şi avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să se gîndească la meserie şi nu la soţie, la soacră şi... la fiul lui nenăscut. Iar asta era posibil numai dacă se uita la fotografii şi nu la peisaj, pentru că sub ochi avea nişte feţe pe care trebuia să le găsească şi să le ucidă, în timp ce iarba verde din jurul spitalului era doar un peisaj pustiu, în care pîndea pericolul. În asemenea momente, trebuia să fii bărbat, să înghiţi şi să te prefaci că ai totul sub control, dar Chavez afla acum că era uşor să fii viteaz pentru tine, dar să întîmpini un pericol pentru cineva pe care-l iubeşti era mult mai dificil. Aici curajul nu mai conta deloc, tot ce puteai să faci era... mai nimic. Erai un spectator, nimic mai mult, privind jocul unor şanse într-un joc în care vieţi dragi ţie sînt puse în pericol, dar în care tu nu ai voie să participi. Nu putea să facă altceva decît să privească şi să aibă încredere în profesionalismul Echipei-1 a lui Covington. O parte a minţii îi spunea că băieţii lui Peter erau la fel de buni ca ai lui şi că, dacă se putea întreprinde o acţiune de salvare, în mod sigur aveau s-o facă. Dar era altceva decît să fii acolo tu însuţi, să ai tu grijă, să faci ceea ce trebuia. Azi, puţin mai tîrziu, îşi zise Chavez, o să-mi ţin din nou soţia în braţe. Sau dacă nu, ea şi copilul lor nenăscut aveau să fie pierduţi pentru vecie. Mîinile i se încleştară pe fotografiile scoase pe computer, îndoindu-le marginile. Nu-l mai liniştea decît greutatea pistolului înfipt în teacă, şi el vîrît în grabă la centură. Era o senzaţie familiară, dar totodată una, îi spunea mintea lui, care pe moment era inutilă. Şi era foarte probabil că avea să rămînă aşa.

– Şi pe dumneavoastră cum vă cheamă? întrebă Bellow, cînd linia telefonică deveni din nou activă.

– Îmi poţi spune Timothy.

– Bine, spuse doctorul cu amabilitate. Eu sînt Paul.

– Eşti american, observă O'Neil.

– Corect. La fel şi ostaticele pe care le deţii, Timothy, doctoriţa Chavez şi doamna Clark.

– Şi ce dacă?

– Credeam că inamicii voştri sînt englezii, nu noi, americanii. Ştii că cele două doamne sînt mamă şi fiică?

Era imposibil să nu fi aflat. Bellow ştia sigur. De aceea şi oferea această informaţie.

– Da? Şi?

– Ştiai că amîndouă sînt catolice, ca şi tine?

– Nu.

– Ei bine, află, îl asigură Bellow. Poţi să le întrebi. Numele de fată al doamnei Clark este O'Toole, apropo. Este un cetăţean american de origine irlandeză. Prin ce îţi este ea duşman, Timothy?

– Ea e... adică soţul ei... adică...

– Şi el este un american irlandez. Şi tot catolic. Şi din cîte ştiu, nu a fost niciodată într-o acţiune împotriva ta sau a celor din organizaţia ta. De aceea te întreb de ce le ameninţi vieţile.

– Soţul ei e şeful grupului Rainbow, care omoară oameni pentru guvernul britanic.

– Nu, de fapt nu fac aşa ceva. Rainbow este un grup al NATO. Ultima oară cînd am ieşit, a trebuit să salvăm treizeci de copii. Şi eu am fost acolo. Oamenii care îi ţineau prizonieri l-au omorît pe unul dintre copii, o fetiţă olandeză pe nume Anna. Era pe moarte, Timothy, avea cancer. Dar oamenii ăia n-au mai avut răbdare. Unul dintre ei a împuşcat-o în spate şi a omorît-o. Probabil că ai văzut la TV. Un om credincios nu ar face aşa ceva – oricum, în nici un caz un catolic. Nu ar omorî aşa o fetiţă. Iar doctoriţa Chavez este însărcinată, sînt sigur că se vede. Dacă îi faci rău, cum rămîne cu copilul ei? Nu ar fi o singură crimă, Timothy. Ai provoca şi avortarea copilului ei nenăscut. Ştiu ce spune Biserica Catolică despre asta. Şi tu o ştii. Şi guvernul Republicii Irlanda ştie. Te rog, Timothy, gîndeşte-te bine ce vrei să faci. Aici sînt oameni în carne şi oase, nu abstracţii, iar copilul din pîntecele doctoriţei Chavez este şi el tot o fiinţă omenească. Oricum, aş avea ceva să-i comunic domnului Casey. L-ai găsit? întrebă psihiatrul.

– Păi... nu, nu poate veni la telefon acum.

– Bine. Eu acum trebuie să plec. Dacă mai sun la numărul ăsta, tot tu o să-mi răspunzi?

– Da.

– Bine. O să vă sun cînd o să am veşti noi pentru voi.

Bellos apăsă pe butonul de oprire.

– Alt individ, tînăr, nu prea sigur de el. E o persoană pe care o pot manipula. Chiar este catolic, sau cel puţin aşa se consideră. Asta înseamnă conştiinţă şi reguli. Pot să lucrez cu el, trase el concluzia, fără efuziuni, dar încrezător.

– Dar unde este celălalt? întrebă Stanley. Doar dacă...

– Poftim? întrebă Tawney.

– Doar dacă nu e deloc pe acolo.

– Poftim? întrebă şi doctorul.

– Doar dacă nu e în altă parte. Ne-a sunat înainte, dar nu a mai vorbit cam de multă vreme. N-ar fi trebuit să revină?

Bellow dădu din cap.

– Da, mă aşteptam să ne sune.

– Dar Noonan a tăiat telefoanele celulare, le aminti Stanley. Îşi porni radioemiţătorul.

– Aici Comanda. Căutaţi în jur pe cineva care încearcă să se folosească de un telefon celular. S-ar putea să avem două grupuri de subiecţi. Confirmaţi recepţia.

– Comanda, aici Covington. Înţeles!

– Drace, mîrîi Malloy în elicopter.

– Coborîm în zonă? întrebă Harrison.

Puşcaşul marin clătină din cap.

– Nu, sîntem destul de sus şi s-ar putea nici să nu ne vadă. Să stăm o vreme ascunzi.

– Cum dracu'? întrebă Chavez, uitîndu-se la socrul lui.

– O echipă înăuntru, o alta afară, speculă John.

Grady era pe cale să-şi piardă cumpătul. Încercase în total de şapte ori să formeze numerele pe celularul lui, doar ca să audă acelaşi ţîrîit înnebunitor. Crease o situaţie tactică perfectă, dar acum nu-şi mai putea coordona echipele. Oamenii ăia de la Rainbow erau acolo, strînşi ciorchine, la mai puţin de o sută de metri de cele două camioane Volvo. Situaţia nu putea continua

aşa la nesfîrşit, totuşi. Poliţia locală avea să înceapă curînd să asigure zona, era sigur. Acum erau o sută cincizeci, poate două sute, strînşi în grupuri mici pe o rază de trei sute de metri în jurul spitalului. Era momentul potrivit. Ţintele erau la locul lor.

Noonan trecu de creasta dealului şi o luă spre echipă, întrebîndu-se ce dracu' mai putea să facă. Misiunea lui obişnuită, înţesarea clădirii cu microfoane, însemna să se apropie mai mult. Dar era ziua în amiaza mare şi era al naibii de greu să te apropii, probabil că nu se putea face asta decît după căderea nopţii. Mă rog, bine măcar că se achitase de prima misiune. Îi tăiase inamicului posibilitatea de a folosi telefoanele celulare – dacă ar fi încercat, lucru pe care nu mai avea de unde să-l afle. Încetini mersul pentru oprire şi îl văzu la distanţă pe Peter Covington discutînd cu oamenii lui îmbrăcaţi în negru.

Chavez şi Clark făceau acelaşi lucru, stînd tăcuţi la cîţiva metri de maşina oficială a lui Clark.

– Perimetrul are nevoie de o securizare, spuse Ding.

De unde veniseră toate vehiculele astea? Probabil că erau oameni care se nimeriseră pe acolo la începerea împuşcăturilor. Normal, apăruse şi nenorocita de dubă TV, cu antena de satelit ridicată spre cer, precum şi un ins care părea să fie reporter şi care vorbea în faţa unei minicamere mobile. Deci, îşi zise Chavez, acum pericolul în care se zbătea familia lui era un eveniment pentru telespectatori.

Grady trebuia să ia o decizie, ceea ce şi făcuse. Dacă voia să îşi îndeplinească scopul şi să scape întreg, trebuia să acţioneze acum. Pachetul cu arma se afla pe pămînt, lîngă maşina închiriată. Îl lăsă acolo, păzit de Roddy Sands, şi se îndreptă spre cel mai îndepărtat dintre camioanele Volvo.

– Sean, îl strigă o voce din compartimentul de marfă, nenorocitele astea de telefoane nu mai merg.

– Ştiu. Începem în cinci minute. Atenţionează-i pe ceilalţi şi apoi acţionaţi după plan.

– Bine, Sean, răspunse vocea.

Chiar atunci, Grady auzi cum se armează carabinele înăuntrul camionului, în vreme ce el se îndrepta spre următorul vehicul, transmițînd același mesaj, iar apoi spre al treilea. În fiecare dintre ele se aflau cîte trei oameni. Prelatele care acopereau încărcătura aveau ochiuri tăiate, care semănau cu niște creneluri de castel, iar cei dinăuntru le deschiseseră încet și acum se uitau la soldații aflați la mai puțin de o sută de metri. Grady se întoarse la Jaguarul lui. Ajuns acolo, își consultă ceasul. Se uită la Roddy Sands și dădu din cap.

Camionul Echipei-2 urcă dealul către spital. Mașina lui Noonan era chiar în față acum.

Popov supraveghea întreaga zonă cu ajutorul binoclului. În cîmpul de vedere apăruse un al treilea camion militar. Se uită la acesta și văzu mai mulți oameni în spate, probabil întăriri pentru cei aflați deja în fața spitalului. Își întoarse atenția înspre zona în care deja se aflau militari. O examinare mai atentă îi arătă că... să fie chiar John Clark? se întrebă el. Stătea mai departe de ceilalți. Evident, dacă soția lui era ostatică, era foarte plauzibil să fi lăsat comanda altcuiva, probabil secundului din organizație. Așa că acum stătea pur și simplu pe loc și arăta foarte tensionat în costumul acela.

– Scuzați-mă.

Popov se întoarse și văzu un reporter și un cameraman. Închise ochii și înjură în gînd.

– Da?

– Vreți să ne spuneți ce impresie vă fac evenimentele de aici? Mai întîi, vă rugăm să ne spuneți numele și de ce vă aflați aici.

– Numele meu... este Jack Smith, spuse Popov, cu cel mai bun accent londonez pe care îl avea. Am venit aici, la țară, ca să văd păsările. Ieșisem să mă bucur de natură, e o vreme frumoasă, înțelegeți...

– Domnule Smith, aveți vreo idee despre ce se întîmplă acolo?

– Nu, nu prea.

Nu își dezlipise ochii de pe binoclu, dorind să nu le ofere o privire directă la fața lui. *Nicevo!* Acolo erau Sean Grady și

Roddy Sands. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, i-ar fi invocat numele în acea clipă, văzînd ce făceau şi dîndu-şi pe loc seama ce gîndeau.

Grady se aplecă şi deschise pachetul, scoţînd AKM-ul din el. Apoi împinse încărcătorul, extinse patul rabatabil şi îl propti, cu o mişcare lină, de umăr. După o clipă, ţinti cu grijă şi trase în grupul de soldaţi îmbrăcaţi în negru. După doar o secundă, oamenii lui din camioane făcură la fel.

Totul se întîmplă pe nepusă masă. Gloanţele muşcară din camionul în spatele căruia se adăpostiseră. Dar înainte ca Echipa-1 să fi avut timp să reacţioneze, gloanţele le sfîrtecară trupurile. Patru oameni căzură în primele două secunde. În acelaşi moment, restul echipei sărise deja într-o parte şi apoi la pămînt, căutînd din priviri sursa focurilor.

Noonan îi văzu cum se ghemuiesc şi îi fură necesare cîteva secunde bune ca să-şi dea seama ce se întîmpla. Apoi vorbi în radioemiţător.

– Atenţie, atenţie! Echipa-1 este atacată. Se trage din spate!

În acelaşi timp, căuta cu privirea sursa: nu putea fi decît camionul acela mare. Agentul FBI apăsă acceleraţia pînă la podea şi căută cu mîna dreaptă pistolul.

Maistrul militar Mike Chin era la pămînt, cu cîte un glonţ în ambele coapse. Durerea era cu atît mai mare, cu cît survenise brusc. Fusese cu totul nepregătit pentru asta, iar durerea îl paraliză timp de cîteva secunde, pînă cînd experienţa antrenamentului preluă controlul. Încercă să se tîrască la adăpost.

– Chin – lovit! Chin – lovit! reuşi el să icnească în radio, apoi îşi întoarse capul şi văzu un alt membru al echipei la pămînt, cu sîngele şiroindu-i din tîmplă.

Sergentul Houston îşi desprinse brusc ochii de telescop şi se întoarse spre dreapta la auzul neaşteptatului tir de arme automate. Ce dracu'? Văzu ceea ce i se păru a fi ţeava unei puşti

sclipind lîngă un camion şi îşi ridică puşca, încercînd s-o întoarcă spre dreapta, ca să aibă o ţintă.

Roddy Sands văzu mişcarea. Lunetistul era acolo unde şi-l amintea, dar se acoperise cu o pătură de camuflaj şi era greu de descoperit. Mişcarea îi trădă poziţia, iar ţinta era la doar vreo sută şi cincizeci de metri. Întoarse arma spre stînga şi apăsă pe trăgaci, ţinîndu-l aşa şi trimiţînd gloanţele spre forma de pe versantul dealului. O rafală lungă, urmată de o alta.

Houston primi un singur glonţ, dar înnebuni de durere. Glonţul pătrunse prin umărul drept, direct prin vesta antiglonţ, care era suficientă ca să oprească un glonţ de pistol, dar nu unul de puşcă. Nici curajul şi nici puterea muşchilor nu puteau face nişte oase rupte să funcţioneze. Impactul îl făcu să se prăbuşească, iar o clipă mai tîrziu Houston ştiu că braţul lui nu va mai funcţiona. Din instinct, se rostogoli spre stînga, pe cînd cu mîna stîngă căuta pistolul de la şoldul drept. Anunţă prin radio că şi el fusese lovit.

Pentru Fred Franklin fu mai uşor. Era prea departe ca să fie atins cu uşurinţă de armele teroriştilor şi în plus era bine ascuns sub pătura lui. Îi fură necesare cîteva secunde ca să înţeleagă ce se întîmpla, dar strigătele şi gemetele din cască îi spuseră că unii membri ai echipei fuseseră răniţi grav. Îşi roti vizorul prin zonă şi văzu o ţeavă de armă apărînd de după latura unui camion. Franklin ridică piedica, ţinti cu grijă şi trase primul glonţ cu calibru mare. Liniştea deplină fu spulberată de bubuitura de la gura ţevii lui. Uriaşa armă cu lunetă MacMillan trăgea gloanţe ca ale mitralierei grele de 12,7 mm, trimiţînd cu o viteză de opt sute cincizeci de metri pe secundă un proiectil de cincizeci şi şapte de grame. Distanţa fu acoperită în mai puţin de o treime de secundă. Glonţul făcu o gaură de o jumătate de ţol în camion, dar nu putea spune dacă fusese lovit cineva. Roti arma spre stînga, în căutarea unei alte ţinte. Trecu de un alt camion, care avea găuri în partea laterală, dar în ele nu se vedea nimic. Mai spre stînga – da, iată un individ care trăgea cu o armă. Trăgea spre Sam! Sergentul

clasa I Fred Franklin armă din nou, băgă pe țeavă un al doilea glonț și ținti atent.

Roddy Sands era sigur că își atinsese ținta, iar acum voia să-i dea lovitura de grație. La stînga lui, Sean era deja în mașină, pornind motorul pentru fuga care avea să înceapă în mai puțin de două minute.

Grady auzi cum motorul intră în turația normală și se întoarse spre cel mai de încredere dintre subordonații lui. Tocmai întorsese capul, cînd glonțul îl lovi pe Sands la baza craniului. Uriașul glonț de 12,7 mm provocă explozia capului ca a unui bol de supă imens. Deși era un terorist trecut printr-o grămadă de experiențe, Grady nu mai văzuse niciodată așa ceva. Din cap nu mai rămăsese decît maxilarul. Corpul căzut nu se mai vedea. Echipa-1 doborîse primul terorist din ziua aceea.

Noonan își opri mașina la cîțiva centimetri de al treilea camion. Se aruncă în dreptul ușii a șoferului și auzi pîrîitul caracteristic armelor de tipul Kalașnikov. Aceștia erau inamicii. Și probabil că erau aproape. Ținîndu-și Beretta cu ambele mîini, se uită o clipă în spatele camionului și se întrebă cum... Da! Pe ușa din spate se afla o treaptă. Puse piciorul pe ea și se ridică. Văzu o prelată prinsă în frînghii. Își vîrî pistolul la centură și își scoase baioneta, cu care tăie funiile de la un colț al prelatei pe care putu să-l ridice. Înăuntru văzu trei bărbați care țineau cu armele spre stînga. Foarte bine. Nici nu-i trecu prin cap să spună sau să le strige ceva. Cu mîna stîngă ținînd în continuare ridicat colțul prelatei, ținti cu pistolul din dreapta. Primul glonț era cu acțiune dublă. Apăsă cu grijă pe trăgaci, iar capul cel mai apropiat de el avu un recul spre dreapta și corpul omului căzu grămadă. Ceilalți erau prea mult distrași de zgomotele propriilor lor arme ca să-i audă pistolul. Noonan își ajustă instantaneu priza la pistol și trase un al doilea glonț în al doilea cap. Al treilea om simți corpul lovindu-l și se întoarse. Ochii căprui i se holbară îngroziți. Sări de la marginea camionului și își îndreptă arma spre stînga. Dar nu destul de repede. Noonan îi trase două gloanțe în piept, iar apoi aplecă pistolul, ridicat în urma reculului, și îi mai trimise un al treilea direct în nas. Glonțul ieși prin bulbul rahidian.

Bărbatul murise. Noonan se uită cu ură la cele trei ținte și – sigur erau morți – sări afară din camion și se îndreptă spre următorul. Făcu o pauză pentru înlocuirea încărcătorului, în vreme ce într-un colț al minții îi încolți ideea că trecuse pe pilot automat și se mișca aproape fără să se gîndească.

Grady apăsă accelerația pînă la podea, apăsînd în același timp și pe claxon. Era semnalul de plecare pentru ceilalți. Asta îi includea și pe oamenii din spital, pe care nu îi mai putea anunța prin telefon.

– Iisuse Hristoase! strigă O'Neil la primele focuri. De ce naiba nu a...

– Prea tîrziu ca să-ți mai pui problema, Timmy, îi spuse Sam Barry, făcîndu-i un semn fratelui lui și alergînd la ușă.

Jimmy Carr era acolo. Ultimul membru al echipei dinăuntru li se alătură zece secunde mai tîrziu, venind pe ușa scării de incendiu.

– Băieți, e timpul să plecăm, le spuse O'Neil.

Se uită la cele două ostatice principale și le făcu un semn să vină. Dar femeia gravidă nu ar fi făcut decît să-i încetinească. Iar pînă la camion erau treizeci de metri. Planul eșuase, nu se știa de ce. Era timpul să se care dracului de acolo.

Al treilea camion militar se opri la cîțiva metri în spatele mașinii personale a lui Noonan. Eddie Price sări primul, cu pistolul MP-10 în mîini. Se ghemui și se uită în jur, ca să identifice zgomotul. Orice ar fi fost, se întîmpla al naibii de repede și nu era timp de făcut planuri. Fusese antrenat pentru asemenea situații ca infanterist, dar asta fusese cu douăzeci de ani în urmă. Acum era soldat la operațiuni speciale și se presupunea că trebuia să cunoască dinainte orice pas pe care îl făcea. Mike Pierce îl urmă.

– Eddie, ce paștele mă-sii se întîmplă aici?

Chiar în clipa aceea, îl văzură pe Noonan sărind din camionul Volvo și scoțînd încărcătorul pistolului. Agentul FBI îi văzu și le făcu semn cu mîna.

– Cred că trebuie să-l urmăm, spuse Price.

Lîngă Pierce apăruse și Louis Loiselle. O porniră cu toții într-acolo, prinși imediat din urmă de Paddy Connolly, care deja băgase mîna în săculeț după o grenadă *flashbang*.

O'Neil şi cei patru oameni conduşi de el ieşiră în goană prin intrarea de la Urgenţe şi parcurseră distanţa pînă la camion fără să fi fost reperaţi sau atacaţi. O'Neil lăsase cheile în contact. Porni vehiculul înainte ca ceilalţi să apuce să închidă uşile.

– Atenţie, atenţie! strigă Franklin în radio. Băieţii răi din camionul maro părăsesc spitalul. Par să fie patru.

Apoi roti puşca şi ţinti deasupra cauciucului din faţă, stînga. Şi trase.

Glonţul uriaş trecu prin tablă de parcă ar fi fost o foaie de hîrtie, apoi lovi în blocul motorului cu şase cilindri. Intră într-unul dintre cilindri, determinînd blocarea pistonului şi imediat a întregului motor. Cu motorul oprit, camionul viră spre stînga, ridicîndu-se periculos pe dreapta. Dar nu se răsturnă, ci reveni, lovind greu pămîntul.

O'Neil urlă o înjurătură şi încercă imediat să pornească motorul, dar fără rezultat. Starterul nu putea să mişte arborele motor înţepenit. O'Neil nu ştia de ce, dar maşina era moartă, iar el era expus în cîmp deschis.

Franklin constată rezultatul tirului cu o oarecare satisfacţie şi mai băgă un glonţ pe ţeavă. De data asta, ţinti capul şoferului. Îl prinse între reticule şi apăsă, dar în acelaşi timp capul se mişcă şi focul îşi rată ţinta. În viaţa lui nu mai păţise Fred Franklin aşa ceva. Se uită prin lunetă foarte surprins şi mai încărcă o dată.

O'Neil era tăiat rău la faţă de atîtea fragmente de sticlă. Glonţul trecuse pe lîngă capul lui la mai puţin de cinci centimetri, dar şocul îl proiectase din scaunul şoferului în compartimentul pentru mărfuri. Acolo rămase îngheţat, fără cea mai mică idee despre ce ar trebui să facă.

Homer Johnston şi Dieter Weber aveau puştile încă împachetate în cutii şi se părea că nu vor avea destul timp ca să le folosească. Aşa că se deplasară cu pistoalele în mîini, urmîndu-şi echipa. Îl văzură pe Eddie Price tăind o gaură în prelata din spate a celui de-al doilea camion Volvo. Paddy Connolly scoase cuiul de la grenada *flashbang* şi o aruncă înăuntru. Peste două secunde, explozia încărcăturii pirotehnice lăsă camionul

fără prelată. Pierce şi Loiselle săriră pe platformă, cu armele în mîini, dar cei trei oameni dinăuntru erau prea buimăciţi de deflagraţie. Pierce sări la ei şi-i dezarmă, le aruncă armele în afara camionului şi îi forţă să îngenuncheze.

În fiecare dintre cele trei camioane Volvo, unul dintre trăgători trebuia să fie şoferul. În cel mai îndepărtat camion, şoferul se numea Paul Murphy. Acesta îşi împărţise atenţia încă de la început între trasul cu arma şi urmărirea Jaguarului lui Sean Grady. Văzu că maşina porneşte şi lăsă arma, urcă în scaunul şoferului şi porni motorul Diesel. Ridică privirea şi văzu ce mai rămăsese din Roddy Sands. Părea decapitat. Ce se întîmplase? Braţul lui Sean, scos pe fereastră, făcea semne circulare. Asta însemna că trebuia să fie urmat. Murphy băgă în viteză şi porni. Întoarse capul spre stînga şi văzu camionul lui Tim O'Neil oprit în parcarea spitalului. Instinctul îi spuse să se ducă acolo şi să-şi culeagă camarazii, dar întoarcerea ar fi fost foarte dificilă, iar Sean făcea în continuare semn să fie urmat. Trebuia să-şi urmeze liderul. În spate, unul dintre trăgătorii lui, cu AKM-ul în mînă, ridică un colţ al prelatei şi se uită după celelalte camioane. Dar nici unul nu se mişca, iar acolo erau oameni în uniforme negre...

...dintre care unul era sergentul Scotty McTyler, care îşi ridică MP-10-le şi ţinti. Trase o rafală de trei gloanţe de la distanţă şi, spre satisfacţia lui, văzu un norişor rozaliu înainte ca omul să dispară din vedere.

– Comanda, McTyler, avem un camion care părăseşte zona, cu subiecţi la bord!

McTyler mai trimise cîteva gloanţe, dar fără vreun efect vizibil, şi se întoarse, căutînd altceva de făcut.

Popov nu mai văzuse în viaţa lui o bătălie, dar era sigur că la aşa ceva se uită acum. I se părea ceva haotic, cu oameni care fugeau de colo-colo fără nici o ţintă. Dar oamenii în negru... Da, trei erau la pămînt, lîngă camïonul lor, după primele focuri, iar ceilalţi se deplasau, aparent în urmărirea Jaguarului practic identic cu al lui şi a camionului, care ieşeau acum din parcare. La doar trei metri distanţă de el, reporterul TV vorbea în microfon,

iar cameramanul lui avea aparatul ațintit spre evenimentele din vale. Popov era sigur că era o priveliște foarte interesantă pentru oricine stătea cuminte în fotoliul lui de acasă. Și mai era sigur și că sosise vremea să plece.

Rusul se întoarse în mașină, porni motorul și demară, împroșcîndu-l cu pietriș pe reporterul aflat în spate.

– I-am văzut! Bear i-a găsit! raportă Malloy, coborînd maneta colectivă ca să cadă de la cei trei sute de metri.

Ochii lui de aviator se fixaseră pe cele două vehicule în mișcare.

– E cineva la comandă în balamucul ăsta? întrebă el după aceea.

– Domnule C? întrebă Ding.

– Bear, aici Six. Am preluat comanda.

Clark și Chavez o luară la goană spre mașina oficială a lui Clark, săriră amîndoi în ea, iar șoferul, fără să i se mai spună, porni în urmărire. Era caporal în poliția militară a armatei terestre britanice și nu făcuse niciodată parte din echipa Rainbow, trupă care nu prea îi plăcea. Dar nu și acum.

Nu era o încercare prea mare. Camionul Volvo era puternic, dar nu se putea pune cu motorul cu opt cilindri în V ai Jaguarului.

Paul Murphy se uită în oglinda retrovizoare și brusc îngheță. Spre el venea un Jaguar practic identic cu... Se uită în față, da, Sean era acolo. Atunci, cine era în spate? Se întoarse să strige la oamenii din spate, dar privindu-i își dădu seama că unul era căzut și murise, după ce umpluse podeaua platformei cu un sînge gros, care se închega. Celălalt se lupta între viață și moarte.

– Aici Price. Unde sînteți? Unde sînt subiecții?

– Price, aici Luneta 1-2. Cred că mai avem un subiect sau mai mulți în camionul maro de lîngă spital. Le-am ciuruit motorul. Nu mai pleacă nicăieri, Eddie.

– Bine.

Price se uită în jur. Situaţia locală s-ar fi putut să fie deja sub control. Se simţi de parcă s-ar fi trezit după o tornadă şi acum s-ar fi uitat după ferma lui distrusă, încercînd să-şi dea seama de cele întîmplate. Trase aer în piept şi îşi asumă prerogativele de comandă.

– Connolly şi Lincoln, la dreapta! Tomlinson şi Vega, în vale, la stînga! Patterson, vii cu mine. McTyler şi Pierce, păziţi-i pe prizonieri! Weber şi Johnston, coborîţi la Echipa-1 şi vedeţi cum stau! Executarea!

– Price, aici Chavez, se auzi în cască.

– Da, Ding?

– Care e situaţia?

– Avem doi sau trei capturaţi, un camion cu un număr necunoscut de subiecţi şi Dumnezeu mai ştie ce. Încerc să aflu şi eu.

Conversaţia era încheiată.

– Domingo, ai vînat în faţă, spuse Clark, aşezat în scaunul din stînga faţă al Jaguarului.

– Am înţeles, John, mîrîi Chavez.

– Caporal... Mole, corect?

– Da, domnule, spuse şoferul, fără să-şi mişte ochii un milimetru.

– Bun, caporal, du-ne în dreapta lui. O să-i tragem în cauciucul din dreapta faţă. Şi să nu fim chiar lîngă camion cînd o să se întîmple asta.

– Foarte bine, domnule, veni răspunsul calm. Am pornit.

Jaguarul se repezi în faţă, iar în douăzeci de secunde ajunse lîngă camionul Volvo Diesel. Clark şi Chavez îşi coborîră geamurile. La peste o sută zece kilometri pe oră, se aplecară în afară.

La o sută de metri în faţă, Sean Grady era într-o stare de şoc şi furie. Ce dracu' nu mersese bine? Prima rafală a oamenilor lui îi ucisese în mod sigur pe cîţiva dintre inamicii în uniformă neagră, dar după aceea ce se mai întîmplase? Elaborase un plan bun, iar oamenii lui îl executaseră bine la început – dar nenorocitele alea de telefoane! Ce n-o fi mers la ele? Asta stricase totul. Dar acum lucrurile erau din nou aproape sub control. Era la doar zece minute de mers de zona comercială. Avea să

lase maşina acolo şi să se piardă în mulţime; apoi va merge la altă parcare, va lua de acolo o altă maşină închiriată şi va merge pînă la Liverpool, de unde va lua feribotul spre casă. O să iasă el din treaba asta, aşa cum or s-o facă şi flăcăii din camionul din spate – şi se uită în oglindă. Ce dracului mai era şi asta?

Caporalul Mole îşi făcuse bine treaba. Prima oară manevrase spre stînga camionului, schimbînd brusc pe dreapta. Asta îl luase prin surprindere pe şofer.

Aflat în spate, Chavez văzu figura omului. O piele foarte albă şi părul roşu, un adevărat irlandez, îşi zise Domingo, întinzînd pistolul şi ţintind roata din dreapta faţă.

– Acum! strigă John din faţă.

În aceeaşi clipă, şoferul viră spre stînga.

Paul Murphy văzu apropierea maşinii şi instinctiv viră spre stînga. Apoi auzi focuri de armă.

Clark şi Chavez traseră de cîteva ori fiecare, de la doar doi metri de cauciucul negru. Gloanţele atinseră marginea roţii şi găurile de cîte doi centimetri o dezumflară rapid. Cînd camionul o luă brusc spre dreapta, Jaguarul abia ţîşnise în faţă. Şoferul încercă să frîneze, dar reacţia instinctivă nu făcu decît să înrăutăţească situaţia. Camionul Volvo plonjă spre dreapta, iar frînarea neechilibrată amplifică efectul. Janta roţii din dreapta faţă se înfipse în carosabil. Camionul se opri brusc, iar cabina se desprinse, ateriză pe partea dreaptă şi porni la vale cu peste o sută de kilometri pe oră. Oricît ar fi de tare, nici o cabină nu era proiectată pentru aşa ceva. Aceasta începu să se dezintegreze.

Caporalul Mole se ghemui ca să vadă mai bine în oglinda retrovizoare, ocupată toată de părţile laterale ale cabinei. Dar nu se apropie şi viră spre stînga, ca să se asigure că nu va veni peste ei. Îşi permise apoi să mai încetinească, privind în oglindă cum camionul Volvo mergea ca o jucărie, lăsînd în urmă bucăţi.

– *Jesuchristo!* suspină Ding, întorcîndu-se să privească.

Un corp omenesc fusese proiectat împreună cu cabina. Văzu cum se rostogoleşte ca o morişcă, înaintînd cu viteza camionului distrus.

– Opreşte maşina! ordonă Clark.

Mole făcu mai mult decît atît. Opri şi apoi dădu înapoi pînă la cîţiva metri de epava camionului. Chavez sări primul afară, cu pistolul în ambele mîini, şi înaintă spre vehicul.

– Bear, aici Chavez, eşti acolo?

– Bear, recepţionat, veni răspunsul.

– Vezi dacă poţi să prinzi maşina aia, te rog. Camionul ăsta e terminat.

– Am înţeles, Bear porneşte în urmărire.

– Domnule colonel? spuse sergentul Nance în intercom.

– Da?

– Aţi văzut cum au făcut?

– Da. Crezi că putem face la fel? întrebă Malloy.

– Am pistolul la mine, domnule.

– Bun, atunci e timpul să trecem la treabă, oameni buni.

Puşcaşul marin lăsă colectorul şi aduse elicopterul la treizeci de metri deasupra drumului. Dacă ticălosul nu avea cumva un acoperiş transparent, nu avea cum să-şi dea seama că elicopterul era deasupra.

– Indicator rutier! spuse Harrison, trăgînd de manşă, ca să sară peste panourile care anunţau intrarea pe autostradă.

– Bine, Harrison, tu te ocupi de drum, eu de maşină. Dacă e nevoie, trage tare, fiule.

– Înţeles, domnule colonel.

– Bine, sergent Nance, la treabă.

Malloy verifică indicatorul de viteză. Era pe banda cea mai din dreapta şi gonea cu o sută şi patruzeci de kilometri la oră. Se cam proptise în acceleraţie, dar Night Hawk avea o rezervă de putere mult mai mare. Era ca şi cum ar fi zburat în formaţie cu un alt aparat de zbor, îşi zise Malloy, deşi cu o maşină nu o făcuse niciodată. Se apropie la cam treizeci de metri.

– Partea dreaptă, sergent.

– Da, domnule.

Nance deschise uşa din spate şi îngenunche pe podeaua de aluminiu, cu Beretta de 9 mm în ambele mîini.

– Sînt gata, domnule colonel. Să începem.

– Gata de conectare, încuviinţă Malloy, aruncînd încă o privire drumului.

Spunea asta pentru că situaţia semăna cu căutarea furtunului lăsat în urmă de un Hercules-cisternă, dar la o viteză mai mică şi mult mai jos...

Grady îşi muşcă buzele, văzînd că nu îl mai urmează nici un camion. Dar măcar nu mai era nimic în spatele lui, iar drumul era liber. În cinci minute, avea să ajungă în siguranţă. Răsuflă uşurat, îşi flexă degetele pe volan şi îi binecuvîntă pe lucrătorii care făcuseră maşina asta solidă. În acea clipă, prinse cu vederea periferică o umbră spre stînga. Se întoarse să vadă ce era. Ce dracu'...

– Al meu e, anunţă Nance, văzîndu-l pe şofer prin geamul din stînga spate.

Îşi ridică pistolul şi aşteptă ca Malloy să apropie elicopterul încă vreo cîţiva metri, iar apoi...

...cu braţul stîng sprijinit pe genunchi, Nance apăsă pe trăgaci. Pistolul îi zvîcni în mînă. Îl readuse pe direcţie şi continuă să tragă. Nu semăna deloc cu tirul la poligon. Pistolul zvîcnea puternic în mînă, în ciuda eforturilor lui de a îl ţine nemişcat. Dar la al patrulea glonţ văzu că ţinta avea un recul spre dreapta.

Peste tot în jurul lui săreau cioburi de sticlă. Grady nu reacţionă corect. Ar fi putut să apese la maximum frîna, iar elicopterul ar fi trecut rapid pe deasupra lui. Dar situaţia era mult prea diferită de ceea ce trăise pînă acum. Încercă să accelereze, dar Jaguarul nu mai avea resurse. În clipa aceea umărul drept îi explodă în mii de flăcări. Pieptul i se strînse reflex. Mîna dreaptă se prăbuşi, determinînd maşina să vireze brusc spre dreapta, direct în gardul metalic.

Malloy trase de maneta. Văzuse cel puţin o lovitură în plin. În cîteva secunde, Night Hawk era la o sută de metri înălţime. Puşcaşul marin viră spre dreapta şi se uită la maşina fumegîndă, staţionată în mijlocul drumului.

– Coborîm să-l culegem? întrebă copilotul.

– Cum să nu, fiule? îi spuse Malloy lui Harrison.

Apoi se uită după propria geantă de zbor. Beretta lui se afla acolo. Harrison se ocupă de aterizare, aducînd aparatul Sikorsky la sol, la doar cincisprezece metri de mașină. Malloy desfăcu închizătoarea centurii de siguranță și se întoarse ca să iasă, dar Nance sări primul, ghemuindu-se sub rotorul principal și alergînd spre partea dreaptă a mașinii. Malloy îl urmă după cîteva secunde.

– Cu grijă, sergent! strigă Malloy, încetinindu-și fuga spre partea din stînga.

Geamul dispăruse, cu excepția unor cioburi înfipte în cheder. Se vedea și bărbatul, care respira, dar care nu mai putea face mare lucru, prins de *airbag*-uri. Și geamul din partea dreaptă se făcuse țăndări. Nance ajunse acolo, găsi mînerul și deschise ușa. Reieși că șoferul nu se folosise de centura de siguranță. Îl putură scoate cu mare ușurință. Pe canapeaua din spate, Malloy văzu o armă de producție rusească. Infanteristul marin o luă, îi puse piedica și abia apoi se îndreptă spre partea cealaltă a mașinii.

– Drace, spuse Nance uluit. Încă trăiește!

Cum dracu' n-am reușit să-l omor pe ticălos de la patru metri? se întrebă sergentul.

La spital, Timothy O'Neil era încă în mașina lui, întrebîndu-se ce să facă. Își închipuia ce se întîmplase cu motorul. În geamul stînga era o gaură de doi centimetri. Cum de nu-i atinsese capul, asta nu prea putea să-și explice. Se uită și văzu că unul dintre camioanele Volvo și Jaguarul închiriat al lui Grady nu mai erau acolo. Oare să-și fi abandonat Sean oamenii? Și pe el? Totul se petrecuse prea repede și prea fără avertisment. De ce nu-l sunase Sean ca să-l avertizeze ce voia să facă? Cum de eșuase planul? Dar răspunsurile la întrebările astea erau mai puțin importante decît faptul că rămăsese în camion, într-o parcare, înconjurat de inamici. Și nu trebuia să rămînă așa.

– *Lieber Gott,* își spuse Weber, văzînd rănile.

Unul dintre membrii Echipei-1 era în mod sigur mort. Primise un glonț în tîmplă. Alți patru fuseseră și ei loviți, trei dintre ei în piept. Weber știa să dea primul ajutor, dar nu-i trebuiau cunoștințe de medicină ca să-și dea seama că doi dintre ei aveau nevoie de îngrijirile imediate ale unor profesioniști.

– Aici Weber. Avem nevoie urgentă de ajutor medical! strigă el în radioemiţător. Rainbow Five e lovit!

– Drace! spuse Homer Johnston lîngă el. Nu-i de glumă. Comanda, aici Luneta 2-1. Avem nevoie de doctori. Avem nevoie repede!

Price recepţionă. Era acum la treizeci de metri de camion, cu sergentul Hank Patterson lîngă el. Încercau să se apropie fără să fie văzuţi. La stînga lui se vedea corpul impozant al lui Julio Vega, lîngă care se găsea Tomlinson. Spre dreapta se desluşea silueta lui Steve Lincoln. Acesta era însoţit de Paddy Connolly.

– Echipa-2, aici Price. Avem subiecţi într-o camionetă de livrări. Nu ştiu dacă mai avem vreunul în clădire. Vega şi Tomlinson, intraţi şi verificaţi. Fiţi foarte atenţi!

– Aici Vega. Recepţionat, Eddie. Am plecat.

Oso schimbă direcţia de mers, îndreptîndu-se spre intrarea principală, împreună cu Tomlinson, în vreme ce ceilalţi ţineau sub o atentă observaţie camionul maro. Cei doi sergenţi se apropiară încet de uşa principală, furişîndu-se pe după colţuri ca să se uite pe ferestre şi văzînd doar un mic grup de oameni foarte aiuriţi. Sergentul Unu Vega îşi propti un deget în piept şi arătă apoi înăuntru. Tomlinson încuviinţă. Vega se deplasă rapid, intrînd în holul principal şi măturîndu-l cu privirea. Doi inşi se apucară să urle, văzînd încă un om înarmat, deşi deosebirea de uniformă era evidentă. Îşi ridică mîna stîngă.

– Băieţi, sînt unul dintre băieţii buni. Ştie careva unde sînt ăia răi?

Răspunsul general fu destul de confuz, dar doi oameni arătară spre spatele clădirii, în direcţia secţiei de Urgenţe. Era foarte plauzibil. Vega avansă pînă la uşile duble care dădeau într-acolo şi vorbi în radio.

– Holul e liber. Hai, George. Comanda, aici Vega, continuă el.

– Vega, aici Price.

– Holul spitalului e liber, Eddie. Avem cam douăzeci de civili de verificat.

– Nu am pe cine să-ţi trimit, Oso. Sîntem ocupaţi aici. Weber a raportat răniri foarte grave.

– Aici Franklin. Am auzit. Pot să mă deplasez acolo, dacă e nevoie.

– Franklin, sînt Price. Deplasează-te spre vest. Repet, deplasează-te spre vest.

– Franklin se deplasează spre vest, răspunse lunetistul. Am pornit.

– Ăsta a cam renunțat la cariera de aruncător, spuse Nance, încărcîndu-l pe rănit în Night Hawk.

– Absolut sigur, mai des dacă e stîngaci. Cred că e cazul să ne ducem la spital.

Malloy se instală în scaun și trecu la comenzi. În mai puțin de un minut, erau în aer și se îndreptau spre spital. În spate, Nance îl prinse în chingi pe prizonier. Cît putu de strîns.

Era un dezastru. Chavez văzu că șoferul era mort, zdrobit între volanul mare și spătarul scaunului, în momentul în care camionul lovise gardul protector. Mortul avea ochii deschiși. Din gura căscată îi curgea sînge. Corpul aruncat în spate era tot neînsuflețit. Avea în față două găuri de glonț. Mai rămăsese un individ cu picioarele rupte și cu niște răni oribile pe față. Durerea acestuia era mascată de starea de inconștiență.

– Bear, aici Six, spuse Clark.

– Bear, recepție.

– Poți să ne iei? Avem aici un subiect rănit și vreau să mă întorc să văd ce naiba se mai întîmplă.

– Așteptați o clipă, ajungem acolo. Vă anunț că avem și noi un subiect la bord.

– Recepționat, Bear.

Clark se uită spre vest. Night Hawk-ul era deja vizibil. Văzu cum elicopterul își schimbă cursul și vine direct spre ei.

Chavez și Mole scoaseră corpul pe carosabil. Picioarele rupte închipuiau niște unghiuri nefirești, dar era un terorist, așa că nu le fu milă.

– Înapoi la spital? întrebă unul dintre oamenii lui O'Neil.

– Dar acolo intrăm în capcană! obiectă Sam Barry.

– Sîntem în capcană și aici, le aminti Jimmy Carr. Trebuie să ne mișcăm. Acum.

O'Neil își zise că bărbatul avea dreptate.

– Bine, bine. Eu deschid ușa și voi alergați la intrare. Gata?

Confirmară din cap, legănîndu-și armele.

– Acum, icni el, trăgînd ușa glisantă.

– Drace! strigă Price de la o distanță de o sută de metri. Subiecții aleargă înapoi în spital. Am numărat cinci.

– Confirm cinci, se auzi o altă voce în circuitul radio.

Vega și Tomlinson parcurseseră cea mai mare parte a distanței spre Urgențe. Erau destul de aproape ca să-i vadă pe oamenii de acolo, dar nu și ușile duble de sticlă care dădeau spre afară. Auziră alte strigăte. Vega își scoase casca de kevlar și își iți capul după colț. *Mă-sa*, își zise el, văzînd un tip cu un AKM. Individul se uita în jur prin clădire, iar în spatele lui se vedea jumătate din corpul altcuiva, care se uita afară. Lui Oso îi sări inima din piept. Cineva îi pusese mîna pe umăr. Se întoarse și îl văzu pe Franklin, fără monstrul lui de pușcă, doar cu pistolul Beretta.

– Tocmai am auzit. Cinci băieți răi?

– Așa a spus omul, confirmă Vega.

Îi făcu un semn sergentului Tomlinson, aflat de partea cealaltă a coridorului.

– Fred, rămîi cu mine.

– Înțeles, Oso. Nu era bun acuma un M-60?

– Cum dracu' să nu fie?!

MP-10-le nemțesc era uriaș, dar în mîinile lui părea o jucărie.

Vega mai privi o dată. Uite-o pe nevasta lui Ding, în picioare, uitîndu-se la băieții răi, gravidă și îmbrăcată cu un halat alb. El și Chavez se cunoșteau de aproape zece ani. Nu putea să lase să i se întîmple ceva femeii. Se întoarse la colț și încercă să-i facă semn cu mîna.

Doctorița Patsy Clark Chavez văzu mișcarea cu coada ochiului și întorcîndu-se văzu un bărbat în uniformă, care îi făcea semn cu mîna, chemînd-o la el. I se păru o idee bună. Începu să se deplaseze încet spre dreapta.

– Tu, stai pe loc! strigă furios Jimmy Carr.

Apoi începu să se apropie de ea. La stînga lui, nevăzut, sergentul George Tomlinson își iți de după colț mutra și țeava armei. Vega începu să facă nebunește cu mîna, iar Patsy își continuă drumul spre el. Carr se îndreptă spre ea, ridicînd arma...

La vederea lui Carr, Tomlinson îl luă la țintă. Dar mai văzu arma îndreptată spre soția lui Ding și apăsă ușurel pe trăgaci, lansînd o rafală de trei gloanțe.

Rafala tăcută era cumva mai rea decît cel mai mare vacarm. Patsy se întoarse și apucă să-l vadă pe individul cu arma. Capul îi explodase, fără să se fi auzit altceva decît șuieratul caracteristic unei arme cu un amortizor bine reglat, iar apoi zgomotul de pepene crăpat al craniului. Figura omului dispăruse, iar ceafa îi explodase într-un jet de sînge. În ce privea corpul, acesta căzu drept. Singurul zgomot serios fu cel al armei izbite de podea, scăpată de mîinile inerte.

– Vino aici! tună Vega, iar ea făcu ce i se spunea, aplecîndu-se și alergînd spre el.

Oso o luă de braț ca pe o păpușă, străbătînd rapid pardoseala în carouri. Sergentul Franklin o luă apoi în brațe și alergă cu ea pe coridor, ținînd-o ca pe o jucărie de preț. În holul principal, descoperi pe agentul de securitate al spitalului și o lăsă cu el, după care fugi înapoi.

– Franklin către Comandă. Doctorița Chavez este teafără. Am dus-o în holul principal. Trimiteți niște oameni acolo, vă rog. Să-i evacuăm mai întîi pe nefericiții ăștia de civili, bine?

– Price către Echipă. Unde sînteți? Unde sînt subiecții?

– Price, aici Vega, sîntem în luptă cu patru subiecți. George a doborît adineaori unul. Sînt în secția Urgențe. Doamna Clark e probabil tot acolo. Auzim zgomote, sînt civili înăuntru. Le-am închis căile de refugiu. Îi am aici pe Tomlinson și pe Franklin. Fred are doar un pistol. Numărul de ostatici e necunoscut, dar din cîte îmi dau seama, avem patru băieți răi. Terminat.

– Trebuie să merg acolo, spuse doctorul Bellow.

Era foarte zdruncinat. La cîțiva pași de el fuseseră împușcați niște oameni. Alistair Stanley era la pămînt, cu o rană în piept, iar cel puțin un soldat de la Rainbow era mort, alți trei fiind răniți, din care unul arăta foarte rău.

– Pe acolo, arătă Price spre intrarea din faţă a spitalului.

Apăru un membru al Echipei-1, care se îndreptă şi el în direcţia aceea. Era Geoff Bates, unul dintre oamenii lui Covington de la SAS, înarmat complet, deşi nu apucase să tragă nici un foc în toată ziua. El şi Bellow o luară din loc rapid.

Carr murise fără să-şi dea cineva seama. O'Neil se întoarse şi-l văzu întins, cu corpul devenit sursa unui şuvoi roşu ce curgea pe podeaua înnegrită. Situaţia era tot mai rea. Avea patru oameni înarmaţi, dar nu putea să vadă nici după colţul aflat la şapte metri distanţă; acolo sigur erau soldaţi înarmaţi ai SAS, iar el nu avea nici o scăpare. Avea în apropiere opt alţi oameni, pe care îi putea folosi în cele din urmă ca ostatici, dar pericolul acestui joc era evident. *Nici o scăpare,* îi spunea mintea, dar emoţiile îi spuneau altceva. Avea arme, inamicii erau aproape, iar datoria lui era să îi omoare şi, dacă era să moară şi el, putea foarte bine să moară pentru Cauză, ideea căreia îi dedicase întreaga viaţă, ideea pentru care îşi spusese de mii de ori că merita să mori. Ei bine, iată-l ajuns şi acolo, iar moartea era aproape, nu era ceva la care să te gîndeşti în pat, în aşteptarea somnului, nici ceva discutat la un pahar de vorbă cu alţi camarazi şi ei la fel de dedicaţi Cauzei, oameni care discutau despre vitejie cînd nu era nevoie de aşa ceva. Acum ajunsese la acel moment. Acum, pericolul era acolo, prezent, şi era timpul să-i arate nenorocitei ăsteia de lumi că era bărbat de cuvînt şi un om cu convingeri adevărate... dar, pe de altă parte, voia să fugă în Irlanda, nu să moară într-un spital din Anglia.

Sandy Clark îl privea de la cinci metri distanţă. Era un bărbat frumos şi probabil şi destul de curajos pentru un criminal, îşi spuse imediat în sinea ei. Îşi aminti că John îi spusese pe vremuri că vitejia era ceva mult mai răspîndit decît laşitatea, iar asta din cauza ruşinii. Oamenii nu înfruntau pericolele singuri, ci cu prietenii lor şi nimeni nu voia să pară slab în faţa acestora, aşa că frica de laşitate declanşa cel mai nebunesc comportament, iar nebuniile care reuşeau erau apoi sărbătorite drept un mare eroism. Pe vremea aceea, îl considerase pe John un cinic... Şi totuşi, soţul ei nu era un om cinic. Oare nu cumva spusese adevărul?

În acest caz, era vorba de un bărbat abia trecut de treizeci de ani, care ţinea în mînă o armă şi avea o căutătură de parcă n-ar fi avut nici măcar un prieten pe lume...

...ca mamă, Sandy se gîndea că fiica ei era, probabil, în siguranţă, împreună cu nepotul ei. Cel care murise strigase după ea, dar acum era făcut terci pe podeaua spitalului şi probabil că Patsy plecase de acolo. Era cea mai bună veste a zilei, aşa că putea să închidă ochii şi să şoptească o rugăciune de mulţumire.

– Vă salut, dom' doctor, spuse Vega, întîmpinîndu-l.

– Unde sînt?

Vega arătă spre locul cu pricina.

– După colţul acela. Credem că sînt patru. George i-a împuţinat cu unu'.

– Aţi vorbit cu ei?

Oso clătină din cap.

– Nu.

– Bine, spuse doctorul Bellow, trăgînd aer în piept. Aici e Paul, spuse el tare. Timothy e pe acolo?

– Da, veni răspunsul.

– Eşti bine? Adică, nu eşti rănit, n-ai nimic? întrebă psihiatrul.

O'Neil îşi şterse sîngele de pe faţă; fragmentele de sticlă din maşină îi cauzaseră tăieturi minore.

– Toţi sîntem bine. Tu cine eşti?

– Sînt doctor. Mă numesc Paul Bellow. Pe tine cum te cheamă?

– Pentru tine, Timothy e suficient.

– Bun, foarte bine. Timothy, gîndeşte-te puţin la situaţie, ce zici?

– Cunosc situaţia, răspunse O'Neil, gata să izbucnească.

Afară, lucrurile erau organizate tot mai bine. La locul faptelor veniseră cîteva ambulanţe, plus sanitarii din armata britanică. Răniţii erau transportaţi de acolo la spitalul bazei de la Hereford, unde îi aşteptau doctorii, iar pentru asistarea grupului Rainbow sosiseră treizeci de soldaţi de la SAS. Elicopterul

colonelului Malloy se așeză pe heliportul bazei, iar cei doi prizonieri fură duși la spitalul militar pentru tratament.

– Tim, n-o să ajungi departe. Cred că îți dai seama de asta, făcu observația Bellow, cu cea mai blîndă voce din lume.

– Dacă nu mă lăsați să plec, o să omor din ostatici, îl contră O'Neil.

– Da, poți s-o faci, iar după aceea noi intrăm și încercăm să te oprim, dar în orice caz n-o să scapi. Dar ce cîștigi asasinînd oameni, Tim?

– Libertatea țării mele.

– Păi, nu se rezolvă deja? întrebă Bellow. Se semnează acorduri de pace, Tim. Și te rog să-mi spui, ce țară și-a început existența prin omorîrea unor oameni nevinovați? Ce vor spune compatrioții tăi despre omorîrea ostaticilor?

– Sîntem luptători pentru libertate.

– Bun, deci sînteți soldați ai Revoluției, fu de acord doctorul. Dar soldații, adevărații soldați, nu asasinează oameni. Bine, azi mi-ai spus că tu și prietenii tăi împușcați soldați și asta nu e o crimă. Dar să omori oameni neînarmați este o crimă, Tim. Cred că știi asta. Oamenii care sînt cu tine, are vreunul dintre ei armă? Poartă vreunul dintre ei uniformă?

– Și ce dacă? Sînt dușmanii țării mele!

– Ce anume îi face dușmani, Tim? Locul în care s-au născut? A încercat vreunul dintre ei să-ți facă rău? A făcut vreunul dintre ei rău țării tale? De ce nu-i întrebi? sugeră doctorul.

O'Neil clătină din cap. Scopul omului era să-l facă să se predea, știa asta. Se uită la camarazii lui. Le era greu să se uite unul în ochii altuia. Erau prinși în capcană și o știau cu toții. Rezistența lor era mai degrabă o problemă de minte decît de arme, iar mințile lor, ale tuturor, nutreau îndoieli cărora nimeni nu le dăduse glas, dar îndoielile existau, iar ei o știau foarte bine.

– Vrem un autobuz să ne ducă de aici!

– Unde să vă ducă? întrebă doctorul.

– Adu-ne nenorocitul ăla de autobuz! strigă O'Neal.

– Bine, pot să vorbesc mai sus pentru asta, dar trebuie să știe unde merge autobuzul, ca să vă facă loc poliția pe șosea, observă logic Bellow.

Acum era doar o problemă de timp. Tim – ar fi fost foarte util să știe dacă era numele lui adevărat, deși Bellow era încredințat că era – nu vorbea de omorîrea unor oameni, nu amenințase cu adevărat cu așa ceva, nu dăduse nici un termen și nu le aruncase nici un cadavru. Pe el însuși se concepea ca pe un soldat, foarte diferit de profilul unui criminal. În lumea teroriștilor, era o linie de demarcație foarte clară. Nu îi era frică de moarte, deși îi era teamă de eșec și se temea cel mai mult să nu fie considerat asasinul unor nevinovați. Să omori soldați era una. Să omori copii și femei era cu totul altceva. Era vechea poveste a terorismului. Cea mai vulnerabilă componentă a oricărui om este propria lui imagine. Cei care se gîndesc la ce cred alții despre ei, cei care se uită în oglindă cînd se rad, aceștia pot fi manipulați. Era doar o chestiune de timp. Aceștia erau diferiți de adevărații fanatici. Era un tip care putea fi convins...

– Ascultă, Tim...

– Da?

– Vrei să faci ceva pentru mine?

– Ce?

– Vrei să-mi permiți să mă asigur că ostaticii sînt teferi? Trebuia să fac asta, e șeful cu gura pe mine. Pot să vin acolo?

O'Neil ezită.

– Hai, Tim, ce zici? Tu trebuie să faci ce ai de făcut, la fel și eu. Eu sînt medic. Nu am armă sau alte astea. N-are de ce să-ți fie frică.

Să-i spui cuiva că nu avea de ce să-i fie frică și deci să îi sugerezi că, de fapt, se temea era o carte numai bună de jucat în multe situații. Urmă obișnuita ezitare, care confirma că într-adevăr îi era frică – iar asta arăta că Tim era rațional. O veste bună pentru psihiatrul lui Rainbow.

– Nu, Tim, n-o face, îl îndemnă Peter Barry. Nu le ceda cu nimic.

– Dar cum o să ieșim de aici ca să ajungem la autobuz, dacă nu dăm și noi ceva? întrebă O'Neil, uitîndu-se la ceilalți trei.

Sam Barry dădu din cap. La fel și Dan McCorley.

– Bine! strigă O'Neil. Vino la noi.

– Mulțumesc, îi spuse Bellow.

Se uită la Vega, militarul cel mai înalt în grad de acolo.

– Domnule doctor, păzește-te, îi spuse sergentul.

Să intri neînarmat în bîrlogul unor băieți răi înarmați nu e o idee prea deșteaptă, își zise el. Nu-i trecuse niciodată prin minte că doctorul era atît de curajos.

– Întotdeauna mă păzesc, zîmbi doctorul.

Apoi trase aer adînc în piept, făcu cei trei metri pînă la colț și trecu dincolo, dispărînd din fața ochilor soldaților de la Rainbow.

Lui Bellow i se păruse întotdeauna straniu, aproape caraghios, că distanța dintre siguranță și pericol se măsura mereu în cîțiva pași și un colț. Și totuși, privi lucrurile cu un interes real. Rareori se întîlnea cu un infractor în asemenea circumstanțe. Era cu atît mai bine că ei erau înarmați și el nu. Aveau nevoie de siguranța adusă de perceperea puterii proprii, ca să echilibreze faptul că, înarmați sau nu, se găseau într-o cușcă din care nu exista scăpare.

– Ești rănit, spuse Bellow, văzînd figura lui Timothy.

– A, nu-i nimic, doar niște zgîrieturi.

– De ce nu pui pe cineva să te îngrijească?

– Nu e nimic, mai spuse o dată Tim O'Neil.

– Mă rog, e fața ta, spuse Bellow, uitîndu-se în jur și numărîndu-i.

Erau patru, toți înarmați cu același tip de armă, AKM-uri, din ce-și dădea seama. Abia după aceea începu să-i numere și pe ostatici. O recunoscu pe Sandy Clark. Mai erau alți șapte, toți speriați, dar asta era de așteptat.

– Ia zi, ce anume vreți?

– Vrem un autobuz și asta repede.

– Bine, pot să vorbesc pentru asta, dar o să-mi trebuiască ceva timp pentru organizare și am nevoie și de ceva în schimb.

– Ce anume? întrebă Timothy.

– Să eliberați cîțiva ostatici, răspunse psihiatrul.

– Nu. Avem doar opt.

– Hai, Tim, ce Dumnezeu, trebuia să vorbesc și eu mai departe în numele tău – vrei autobuzul, nu? – și trebuie să le dau ceva, altfel cum să-i conving să-ți facă pe plac? întrebă Bellow,

părînd foarte rezonabil. Aşa se joacă jocul ăsta, Tim. Are nişte reguli, ştii bine. Dacă vrei ceva, dai altceva în schimb.

– Adică?

– Adică, în semn de bună credinţă, îmi dai cîţiva ostatici; de obicei femeile şi copiii – dă mai bine în ochii celorlalţi.

Bellow se uită la ostatici. Patru bărbaţi, patru femei. Era bine s-o poată scoate pe Sandy de acolo.

– Şi după aia?

– După aia, le spun superiorilor că vrei un autobuz şi că te-ai arătat de bună credinţă. Trebuie să te reprezint în faţa lor, înţelegi?

– Ia te uită, ai trecut de partea noastră, spuse ironic un alt glas.

Bellow se uită după el şi văzu doi gemeni. Fratele celui care vorbise era la doar cîţiva paşi depărtare. Terorişti gemeni... Interesant.

– Nu, nu se poate spune asta, nu vreau să vă insult inteligenţa. Ştiţi foarte bine în ce situaţie vă aflaţi. Dar dacă vreţi să obţineţi ceva, trebuie să negociaţi. Astea sînt regulile şi nu le-am inventat eu. Trebuie să fiu intermediarul şi atîta tot. Asta înseamnă că vă reprezint pe voi în faţa şefilor mei şi pe ei în faţa voastră. Dacă aveţi nevoie de timp de gîndire, perfect, mă îndepărtez, dar cu cît vă mişcaţi voi mai repede, cu atîta pot şi eu să acţionez. Aş vrea să vă gîndiţi la asta, băieţi.

– Adu autobuzul ăla, spuse Timothy.

– Ce dai în schimb? întrebă Paul.

– Două femei, spuse O'Neil, întorcîndu-se. Aia şi aia.

– Pot să vină cu mine?

Bellow văzu că printre cele două indicate de Timothy era şi Sandy Clark. Puştiul ăsta, O'Neil, era depăşit de evenimente. Ceea ce era iarăşi un lucru bun, probabil.

– Da, dar adu nenorocitul ăla de autobuz!

– Am să fac tot ce pot, promise Bellow, făcîndu-le semn celor două femei să îl urmeze după colţ.

– Bine v-aţi întors, domnule doctor, spuse în şoaptă Vega. Formidabil, adăugă el, văzîndu-le pe cele două femei. Ce mai faceţi, doamnă Clark? Eu sînt Julio Vega.

– Mamă!

Patsy Chavez veni în fugă de la locul ei sigur şi îşi îmbrăţişă mama. Apoi doi soldaţi de la SAS proaspăt sosiţi le preluară pe cele două femei.

– Comanda, aici Vega, chemă Oso prin radio.

– Vega, aici Price.

– Zi-i lui Six că soţia şi fiica lui sînt în siguranţă.

John era într-un camion, în spate, îndreptîndu-se spre spital, ca să preia comanda operaţiunii. Domingo Chavez era lîngă el. Ambii auziră apelul radio. Amîndoi simţiră o imensă uşurare. Dar tot mai erau şase ostatici.

– Bun, aici Clark, ce se întîmplă acum?

În spital, Vega îi dădu radioul lui doctorului Bellow.

– John, aici Paul.

– Salut, domnule doctor, ce se petrece acum acolo?

– John, dă-mi cîteva ore şi sînt ai tăi. Ştiu că nu au nici o ieşire. E doar o chestiune de convingere. Sînt patru, toţi trecuţi de treizeci de ani, toţi înarmaţi. Acum au şase ostatici. Dar am vorbit cu şeful lor, e un puşti, practic, şi poate fi convins.

– Foarte bine, domnule doctor, ajungem acolo în zece minute. Ce cer?

– Ca de obicei, răspunse Bellow. Vor un autobuz care să-i ducă undeva.

John cumpăni situaţia. Dacă îi scoteau în cîmp deschis, se puteau ocupa de ei lunetiştii. Patru focuri, o joacă de copii.

– Le dăm ce vor?

– Nu încă. Trebuie să mai tărăgănăm puţin.

– Bine, domnule doctor, tu le faci vizita. Cînd ajung acolo, îmi dai mai multe detalii. Pe curînd. Terminat.

– S-a făcut.

Bellow îi dădu înapoi radioul sergentului Vega. Soldatul avea o diagramă a parterului prinsă cu piuneze pe perete.

– Ostaticii sînt aici, spuse Bellow. Subiecţii sînt aici şi aici. Doi dintre ei sînt gemeni, apropo. Toţi albi, treizeci şi ceva de ani, toţi au versiunea cu pat rabatabil a lui AK-47.

Vega dădu din cap.

– Bun. Dacă trebuie să sărim pe ei...

– Nu va fi cazul. Cel puţin, aşa cred eu. Liderul lor nu este un criminal. Mă rog, nu vrea să devină.

– Dom' doctor, dacă zici..., spuse Vega, cam neîncrezător.

Dar partea bună era că puteau să arunce foarte uşor nişte *flashbang*-uri după colţ, după care să se repeadă la ei şi să-i căsăpească... Doar că un ostatic putea să o păţească rău, iar asta trebuia evitat pe cît posibil. Oso nu se gîndise pînă atunci cît curaj avea doctorul. O adusese pe madam Clark, fără nici o problemă. Al naibii doctoru'! Se uită la cei şase băieţi de la SAS proaspăt sosiţi, îmbrăcaţi în negru ca şi ai lui şi gata să intre în acţiune, dacă li se ivea ocazia. Paddy Connolly era în afara clădirii, cu geanta lui plină cu şmecherii. Poziţia era izolată, iar situaţia relativ sub control. Pentru prima oară în ultima oră, sergentul Vega îşi putea permite să se relaxeze puţin.

– Salut, Sean, spuse Bill Tawney, recunoscîndu-i figura. Am avut o zi grea, nu-i aşa?

Se aflau la spitalul bazei de la Hereford.

Umărul lui Grady fusese imobilizat şi necesita o operaţie. La analiză rezultase că încasase două gloanţe de 9 mm în umăr, dintre care unul îi sfărîmase humerusul, osul lung al braţului stîng. Era o rană foarte dureroasă, deşi i se administraseră cu zece minute în urmă nişte tranchilizante. Întoarse ochii spre englezul cu cravată. Evident, Grady îşi închipui că era un poliţist englez şi nu spuse nimic.

– Băiete, azi ai greşit adresa, continuă Tawney. Pentru informarea ta, acum eşti în spitalul bazei de la Hereford. Vorbim mai tîrziu, Sean.

Pentru moment, chirurgul avea de lucru la repararea braţului rănit. Tawney se uită la sora medicală militară care administra medicaţia pentru operaţia care urma. Apoi se duse într-o altă cameră, ca să discute cu omul salvat din camionul distrus.

Iată o zi foarte veselă pentru toţi cei implicaţi, îşi zise omul de la Six. Autostrada fusese blocată de două maşini distruse, iar peisajul era negru de atîtea uniforme de poliţişti, la care se adăugau oamenii de la SAS şi de la Rainbow. Curînd aveau să apară şi oamenii de la Londra, de la Five şi de la Six, care or să se certe ca chiorii a cui era jurisdicţia şi or să facă un adevărat balamuc,

întrucît, ce-i drept, exista un acord scris între guvernul Unchiului Sam și cel al Maiestății Sale, dar nici dracu' nu se gîndi la o asemenea situație. Acordul garanta că șeful secției CIA de la Londra avea dreptul să vină și să facă pe maestrul de ceremonii. Și normal că avea să se dea în stambă. Tawney și-l închipui sub forma unui dresor în tot circul ăsta – unul dotat cu bici, scaun și pistol. Probabil că urma să aibă nevoie de ele.

Tawney își mai temperă dispoziția veselă, amintindu-și că doi oameni de la Rainbow erau morți și alți patru răniți, tratați chiar în spitalul ăsta. Oameni pe care îi știa măcar după figură, dintre care pe doi n-avea să-i mai vadă niciodată, dar în schimbul lor uite că îl capturaseră pe Sean Grady, unul dintre extremiștii fanatici ai PIRA, care acum începea ceea ce sigur va fi o carieră pe viață în închisorile guvernului Maiestății Sale. Iar omul avea precis în tărtăcuță o grămadă de informații utile. Meseria lui era să înceapă să le extragă de acolo.

– Unde e nenorocitul ăla de autobuz?

– Tim, am vorbit cu superiorii mei. Îți analizează cererea.

– Ce dracu' au de analizat? izbucni O'Neil.

– Știi și tu foarte bine, Tim. Sînt birocrați guvernamentali și nu fac nimic înainte să-și acopere spatele.

– Paul, am aici șase ostatici și pot să...

– Da, poți, dar de fapt nu prea e chiar așa, nu? Timothy, dacă o faci, atunci soldații de afară se năpustesc la voi și asta pune capăt situației, iar tu o să intri în istorie ca un asasin al unor nevinovați, un criminal. Asta vrei, Tim? Chiar ți-o dorești?

Bellow făcu o pauză.

– Dar familiile voastre? Și cum rămîne cu felul cum e percepută organizația voastră politică? Cum o să justifice ea omorîrea oamenilor ăstora? Voi nu sînteți extremiști musulmani, nu? Sînteți creștini și creștinii se știe că nu fac asemenea lucruri. Oricum, amenințarea este bună ca atare, în nici un caz dacă o îndeplinești. Nu poți s-o faci, Tim. Rezultatul ar fi moartea voastră și recuzarea voastră politică. Apropo, să nu uit, Sam Grady a fost prins, adăugă Bellow, exact în momentul critic.

– Ce?

Era clar că Timothy fusese zguduit la auzul veștii.

– A fost capturat în timp ce încerca să fugă. În cursul acțiunii, a fost împușcat, dar o să supraviețuiască. Îl operează chiar acum.

Psihiatrul văzu că pusese degetul pe rană. Încrederea omului trebuia sfărîmată încet-încet. Dacă o făcea prea rapid, ar fi reacționat violent. Obosește-l puțin cîte puțin și al tău e. Bellow scrisese și o carte pe tema asta. Mai întîi îți impui controlul fizic, altfel spus stabilești perimetrul strict. Pe urmă impui controlul informațional. După aceea le furnizezi informații, picătură cu picătură, într-o manieră foarte îngrijită, de parcă ai regiza un spectacol pe Broadway. Apoi sînt ai tăi.

– Îl veți elibera pe Sean. O să vină cu noi în autobuz.

– Timothy, e pe masa de operație chiar acum. O să stea acolo ore întregi. Dacă încearcă fie și să-l miște de acolo, ar putea să moară, Tim. Oricît de mult ți-ai dori-o, pur și simplu nu se poate. Este imposibil. Îmi pare rău că ți-o spun, dar nimeni nu poate face nimic în direcția asta.

Șeful lui, prizonier? *Sean, capturat?* își zise Tim O'Neil. Ciudat, i se părea că era o situație chiar mai rea decît a lui. Chiar dacă ei intrau în închisoare, le-ar fi rămas speranța că va găsi Sean o cale să-i elibereze, dar cu Sean dus pe Insula Wright... totul era pierdut... Dar...

– De unde știu că nu mă minți?

– Tim, într-o situație ca asta nu-mi pot permite să mint. Aș da-o rău de tot în bară. E foarte greu să minți. Dacă mă prinzi cu minciuna poți să nu mă mai crezi niciodată, iar asta ar însemna că nici șefii mei nu mai vor avea încredere în mine.

Iarăși vocea liniștită a rațiunii.

– Și zici că ești doctor?

– Corect, zise Bellow și dădu din cap.

– Unde lucrezi?

– În principal, în Anglia, dar mi-am făcut rezidențiatul la Harvard. Am muncit în patru locuri diferite și am și predat.

– Deci, meseria ta e să-i faci pe oamenii ca mine să se predea, nu-i așa?

În sfîrșit, furia la înțelegerea evidenței.

Bellow clătină din cap.

– Nu, eu zic că meseria mea este să salvez viețile oamenilor. Sînt medic, Tim. Nu îmi e permis să omor oameni sau să-i ajut

pe alții să omoare oameni. Am depus un jurămînt acum multă vreme. Voi aveți arme. Oamenii de după colț au și ei arme. Eu nu vreau să moară nici unul dintre voi. Au murit destui azi, nu crezi? Tim, îți place să omori oameni?

– Cum... Nu, bineînțeles că nu. Cui îi place?

– Unora le place, îi spuse Bellow, hotărînd că era cazul să-i alimenteze mîndria. În limbajul nostru, se numesc personalități sociopate, dar tu nu te numeri printre ei. Tu ești un soldat. Tu lupți pentru un lucru în care crezi. La fel și oamenii de acolo – și Bellow arătă spre locul în care se aflau oamenii de la Rainbow. Ei te respectă și sper că și tu îi respecți pe ei. Soldații nu asasinează oameni. Numai criminalii fac asta, iar un soldat nu e un criminal.

Pe lîngă faptul că spunea un adevăr, era important să-i inculce acest gînd interlocutorului. Asta în special pentru că teroriștii erau niște romantici și îi disprețuiau pe infractorii de drept comun. Bellow îl ajuta pe Timothy să-și creeze o imagine proprie pozitivă, pentru a-l devia de la o acțiune pe care nu voia s-o comită. Erau soldați, nu criminali și trebuia să se poarte ca niște adevărați soldați, nu ca niște asasini.

– Domnule doctor Bellow? se auzi o voce de după colț. Sînteți chemat la telefon, domnule.

– Tim, pot să mă duc să vorbesc?

Cere-le întotdeauna permisiunea pentru orice! Dă-le iluzia că stăpînesc situația!

– Da, spuse O'Neil, făcîndu-i semn cu mîna.

Bellow se întoarse la soldați.

Acolo îl văzu pe John Clark. Se îndepărtară amîndoi cincisprezece metri, intrînd într-o altă secție a spitalului.

– Mulțumesc că le-ai scos pe soția și pe fetița mea de acolo, Paul.

Bellow ridică din umeri.

– A fost mai mult norocul. E puțin cam depășit de situație și nu gîndește prea bine. Vor un autobuz.

– Mi-ai mai spus, îi aminti Clark. Li-l dăm?

– Nu va fi nevoie. Sînt într-o partidă de pocher, John, și am în mînă o chintă regală. Dacă nu se întîmplă ceva urît de tot, sîntem stăpîni pe situație.

– Noonan e afară şi are un microfon pus pe geam. Am ascultat ultima parte. Bravo, dom' doctor.

– Mulţumesc.

Bellow îşi frecă obrajii. Asupra lui se exercita o presiune imensă, pe care avea voie să o trădeze doar aici. Acolo, cu Timothy, era rece ca gheaţa, ca un profesor prietenos, dar respectat.

– Care e treaba cu ceilalţi prizonieri?

– Nimic nou. Grady este operat chiar acum şi mi-au zis că o să dureze cîteva ore. Celălalt e încă inconştient. Nu avem nici un nume şi nici un act.

– Grady e liderul?

– Credem că da, aşa ne-au spus cei de la Informaţii.

– Deci ne poate spune multe. Cred că o să ai nevoie de mine cînd iese din operaţie, îi spuse Paul lui Rainbow Six.

– Trebuie să-ţi termini mai întîi treaba de aici.

– Ştiu. Mă întorc la muncă.

Clark îl bătu pe umăr şi Bellow se întoarse la terorişti.

– Ei, bine? întrebă Timothy.

– Încă nu s-au decis cu autobuzul. Îmi pare rău, adăugă Bellow cu o voce deprimată. Credeam că i-am convins, dar nu vor deloc să-şi mişte fundul.

– Să le spui că dacă nu, o să...

– Nu, n-o să faci nimic, Tim. Ştii asta. O ştiu şi eu. Şi o ştiu şi ei.

– Atunci, care-i treaba cu autobuzul? întrebă O'Neil, pe cale să îşi piardă controlul.

– Le-am spus că eşti om de cuvînt şi că trebuie să te ia foarte în serios. Deşi nu cred că o s-o faci, trebuie să nu uite că *poţi* s-o faci şi că, dacă o s-o faci, ei or să primească şuturi urîte de la şefii lor.

Timothy clătină din cap în faţa acestei probe de logică, părînd acum mai mult nedumerit decît furios.

– Ai încredere în mine, continuă Paul Bellow. Am mai făcut asta şi ştiu cum merge. E mai uşor să negociezi cu soldaţii decît cu nenorociţii ăia de hîrţogari. Oamenii ca tine pot lua decizii. Oamenii ăia fug de decizii. Nu le pasă dacă mor alţii, nu-i interesează decît să dea ei bine în ziare.

Atunci se întîmplă un lucru bun: Tim vîrî mîna în buzunar şi scoase o ţigară. Un semn sigur de stres şi o încercare de a-l controla.

– Nu face bine la sănătate, băiete, spuse Clark imaginii TV pe care o stabilise Noonan.

Planul asaltului era stabilit. Connolly avea deja puse la ferestre încărcăturile liniare, menite atît să ofere o cale de intrare, cît şi să distragă atenţia teroriştilor. Vega, Tomlinson şi Bates de la Echipa-1, urmau să arunce grenadele *flashbang* în acelaşi timp, să se repeadă în cameră şi să-i doboare pe terorişti cu focuri bine ţintite. Singurul neajuns al acţiunii, ca de obicei, era acela că unul dintre ei putea să împuşte un ostatic, ca ultim act conştient. Sau chiar dintr-un accident, ceea ce era la fel de periculos. După toate aparenţele, Bellow îşi făcea bine treaba. Dacă subiecţii aveau ceva creier, ştiau sigur că era cazul să încline steagul, dar John îşi aminti că nu se gîndise niciodată la viaţa într-o închisoare, nu într-o perspectivă atît de imediată, şi îşi închipui că nu era prea plăcut. Acum avea la dispoziţie o întreagă armată de soldaţi experţi. Băieţii de la SAS care sosiseră se puseseră sub comanda lui operaţională, deşi propriul lor colonel venise să chibiţeze şi el în holul principal al spitalului.

– Grea zi pentru noi toţi, ce zici, Tim? întrebă psihiatrul.

– Da, putea să fie mai bună, fu de acord Timothy O'Neil.

– Ştii cum se va termina, nu-i aşa? făcu Bellow prima tentativă, trecînd-o ca pe o momeală prin faţa păstrăvului, ca să vadă dacă muşcă.

– Da, domnule doctor, ştiu.

Tim făcu o pauză.

– Azi n-am tras cu puşca. N-am ucis pe nimeni. Jimmy a omorît unul – şi făcu semn cu mîna spre cadavrul de pe dale – dar dintre noi, nimeni.

Aha! îi veni lui Bellow ideea.

– Asta are o oarecare importanţă, Tim. Dar ce spun eu, are o importanţă extremă. Războiul ăsta o să se termine în curînd. Vor face pace şi cînd se va întîmpla asta se va da o amnistie pentru cei mai mulţi luptători. Aşa că aveţi şanse mari, voi toţi,

le spuse Paul şi celorlalţi trei, care se uitau, ascultau... şi tremurau, ca şi conducătorul lor.

Şi ei ştiau că totul era pierdut. Erau înconjuraţi, iar şeful lor fusese capturat. Asta nu se putea termina decît în două feluri. Fie erau închişi, fie mureau. Scăparea nu era o posibilitate practică şi ei ştiau că tentativa de a-i deplasa pe ostatici la autobuz nu ar fi făcut decît să îi expună unei morţi sigure, într-un fel nou, diferit.

– Tim?

– Da? răspunse Tim, privind prin fumul de ţigară.

– Dacă lăsaţi armele pe podea, vă pot da cuvîntul meu că nu veţi păţi nimic.

– Şi să mergem la închisoare? izbucni Timothy, mînios şi sfidător.

– Timothy, din închisoare tot mai poţi să ieşi într-o bună zi. Dar de înviat nu ai cum. Gîndeşte-te, te rog, la asta. Pentru numele lui Dumnezeu, sînt doctor, îi aminti Bellow. Nu-mi place să văd oameni murind.

Timothy O'Neil se întoarse spre camarazii lui. Toţi aveau privirile în pămînt. Nici măcar gemenii Barry nu păreau prea îndîrjiţi.

– Băieţi, dacă nu aţi rănit pe nimeni azi, atunci da, o să mergeţi la închisoare, dar aveţi şanse mari să ieşiţi într-o bună zi, cînd va fi promulgată o amnistie. Altfel, o să muriţi degeaba. În nici un caz pentru ţara voastră. Nimeni nu face eroi din cei care au ucis civili, le reaminti el, aplicînd regula „repetă, pînă vor înţelege, pisează-i cu acelaşi lucru". Să omori soldaţi, da, asta fac uneori soldaţii, dar nu ucid oameni nevinovaţi. Veţi muri de pomană – sau veţi trăi şi veţi fi din nou liberi într-o zi. Voi alegeţi, băieţi. Voi aveţi armele. Dar n-o să vină nici un autobuz. Nu veţi scăpa. Aveţi şase oameni pe care îi puteţi omorî, desigur, dar ce vă asigură asta, în afară de o călătorie în iad? Ziua s-a încheiat, trase el concluzia, întrebîndu-se dacă vreo călugăriţă catolică de la şcoala elementară i se adresase vreodată aşa.

Lui Tim O'Neil nu-i era deloc uşor. Ideea de a sta într-o celulă cu nişte infractori de drept comun, de a fi vizitat de familie ca un animal la grădina zoologică, îi dădea fiori reci... dar ştia că peste cîţiva ani va avea o şansă şi, deşi prefera imaginea unei morţi eroice, cu arma în mîini şi trăgînd în duşmanii ţării lui,

doctorul acesta american spusese un mare adevăr. Nu cîştigai nici o glorie dacă lichidai şase civili englezi. Nu avea să-i scrie nimeni nici un cîntec, de cîntat nici atîta, nu se vor ridica halbe în cinstea lui în cîrciumile din Ulster... Iar ceea ce îi rămînea era o moarte lipsită de glorie... Viaţa, în închisoare sau în afara ei, era preferabilă unei asemenea morţi.

Timothy Dennis O'Neil se întoarse spre tovarăşii lui din PIRA şi observă la ei exact aceeaşi expresie pe care o vedeau şi ei la el. Fără să mai vorbească unii cu alţii, dădură toţi din cap. O'Neil îşi asigură arma şi o puse pe podea. Ceilalţi făcură la fel.

Bellow se duse la ei şi le strînse mîinile.

– Vega, aici Six, intră acum, se auzi glasul lui Clark, care văzuse toată scena pe micul lui ecran alb-negru.

Oso Vega se năpusti după colţ, cu pistolul MP-10 în mîini. Iată-i, în picioare, împreună cu doctorul. Tomlinson şi Bates îi împinseră la perete, dar nu prea brutal. Primul stătea la acoperire, în vreme ce al doilea îi percheziţiona. În cîteva secunde apărură şi doi poliţişti în uniformă, cu cătuşe, care, spre uimirea soldaţilor prezenţi, se apucară să le citească drepturile. Şi aşa, în linişte şi calm, se termină încă o zi.

29

RECUPERAREA

Pentru doctorul Bellow, ziua nu se terminase. Fără să fi băut măcar puţină apă ca să-şi dreagă gîtul uscat, sări într-un camion vopsit în verde al armatei britanice care se întorcea la Hereford. Ziua nu se terminase nici pentru cei lăsaţi în urmă.

– Bună, iubito, spuse Ding.

În sfîrşit, îşi găsise soţia în spital, înconjurată de un grup de soldaţi de la SAS.

Patsy alergă spre el cei zece paşi şi îl îmbrăţişă cît de strîns îi permitea abdomenul bombat.

– Eşti bine?

Ea confirmă, cu lacrimi în ochi.

– Dar tu?

– Foarte bine. Am avut ceva emoţii o vreme. Şi am pierdut cîţiva băieţi, dar totul este acum sub control.

– Unul dintre ei – cineva l-a omorît şi...

– Ştiu. Era cu arma aţintită spre tine şi de aceea a fost ucis.

Chavez îşi aminti că trebuia să-i facă cinste sergentului Tomlinson cu o bere pentru tirul lui perfect; de fapt, îi datora mult mai mult, dar în lumea asta a războinicilor aşa se plăteau aceste datorii. Pe moment însă, în timp ce o strîngea în braţe pe Patsy, nu se gîndea mai departe. În ochi i se adunară lacrimi. Ding clipi

ca să le gonească. Nu se potriveau cu imaginea lui de *macho*. Se întrebă cît de rău îi făcuseră soţiei lui evenimentele astea. Ea era un vindecător, nu un ucigaş, şi văzuse prea de aproape moartea de tip violent. Nenorociţii ăştia de la IRA, îşi zise el. Îi invadaseră viaţa, atacaseră nişte noncombatanţi şi-i omorîseră pe cîţiva dintre membrii echipei lui. Cineva le furnizase informaţii, ca s-o poată face. Undeva se găsea o scurgere de informaţii, una gravă de tot. Găsirea ei trebuia să fie prima lor prioritate.

– Dar ăla mic ce face? îşi întrebă Chavez soţia.

– Îl simt foarte bine, Ding. Zău, nu am nimic, îl asigură Patsy.

– Bine, iubito. Acum trebuie să mă duc, am de lucru. Tu du-te acasă.

Îi făcu un semn cu mîna unui soldat de la SAS.

– Te rog să o duci la bază.

– Da, domnule, răspunse sergentul.

Plecară împreună spre parcarea, unde se aflau Sandy şi John Clark, care se îmbrăţişau şi îşi strîngeau mîinile. Cei doi păreau să vrea să meargă la sediul lui John. Un ofiţer de la SAS se oferi de bunăvoie, ca şi sergentul. Ca de obicei, după ce te opăreai cu ciorbă, suflai şi în iaurt. Cele două femei fură duse acasă, avînd şi o escortă suplimentară de poliţie. Nu era deloc de condamnat.

– Încotro, domnule C? întrebă Chavez.

– Prietenii noştri au fost duşi la spital. Paul e deja acolo. Vrea să îl interogheze pe Grady – liderul – imediat după ce iese din operaţie. Cred că ne dorim şi noi să fim acolo.

– Am înţeles, John. Să mergem.

Popov parcursese aproape tot drumul pînă la Londra. Asculta ştirile la radio. Individul care se ocupa de legătura cu mass-media ştia prea multe şi vorbea prea mult. Apoi auzi că liderul comandoului IRA fusese capturat. Dimitri simţi cum îi îngheaţă sîngele în vine. Dacă îl aveau pe Grady, atunci îl aveau pe omul care ştia cine este, îi ştia numele conspirativ, ştia de transferul bancar, ştia mult prea multe! Nu avea voie să intre în panică. Venise vremea acţiunii.

Popov se uită la ceas. Băncile erau încă deschise. Ridică telefonul celular şi formă un număr din Berna. Într-un minut, îl

avu la telefon pe funcţionarul bancar cerut, căruia îi dădu numărul corect de cont, pe care acesta îl verifică pe computer. Apoi Popov îi dădu codul tranzacţiei şi comandă transferul fondurilor în alt cont. Funcţionarul nici măcar nu îşi exprimă dezamăgirea că se retrăgeau atîţia bani. Banca era plină de asemenea depozite, nu? Rusul era acum mai bogat cu peste cinci milioane de dolari, dar era totodată mai sărac, în sensul că acum inamicul era pe cale să intre în posesia numelui şi descrierii lui fizică. Popov trebuia să părăsească urgent ţara. O luă spre Heathrow şi se îndreptă spre terminalul patru. Zece minute mai tîrziu, după ce înapoiase maşina închiriată, intră în terminal şi cumpără ultimul bilet la clasa I spre Chicago, la British Airways. Trebui să se grăbească să prindă avionul, dar reuşi să ajungă la bord, unde o stewardesă frumoasă îl conduse la locul lui. Curînd după aceea, aparatul 747 părăsi terminalul.

– Asta e o porcărie, rosti John Brightling, oprind sonorul televizorului de la ei din birou.

Evenimentul de la Hereford deschidea ştirile din toată lumea.

– Au avut ghinion, răspunse Henriksen. Dar ăia de la antitero ăia sînt al naibii de buni. Cum le-ai dat un răgaz, cum l-au folosit. Ce dracu', nu uita că au căzut patru sau cinci şi de-ai lor! Nimeni nu a reuşit pînă acum performanţa asta împotriva unei asemenea forţe.

Brightling ştia că, în privinţa acestei misiuni, Bill era foarte îngrijorat. Nu se putea să nu aibă măcar puţină simpatie pentru oamenii la atacarea cărora ajutase şi el.

– Avem cumva necazuri?

– Dacă l-au prins viu pe liderul lor, or să cam scoată untul din el, dar tipii ăştia de la IRA nu ciripesc. Vreau să zic, nu ciripesc niciodată. Singurul fir care ar putea să-i ducă la noi este Dimitri, care e un profesionist. Probabil că deja a plecat de pe-acolo, e în vreun avion, dacă îl cunosc bine. Are tot felul de documente false de călătorie, cărţi de credit şi acte de identitate. Probabil că e într-un loc sigur, John. KGB-ul ştia să-şi antreneze oamenii, crede-mă.

– Dacă pun mîna pe el, o să vorbească? întrebă Brightling.

– Ăsta ar fi un risc. Da, s-ar putea să dea pe goarnă tot, recunoscu Henriksen. Dacă se întoarce, am să-l informez asupra tuturor riscurilor.

– Nu ar fi o idee bună să... hm... să fie eliminat?

Henriksen văzu bine că întrebarea îl jena pe şef şi de aceea îşi pregăti un răspuns cinstit şi atent:

– În sens tehnic, da, dar există nişte pericole, John. Omul e un profesionist. Probabil că are o cutie poştală pe undeva.

Văzîndu-l pe Brightling nedumerit, îi explică:

– Ca să te asiguri că nu vei fi omorît, scrii informaţiile incriminante şi le plasezi într-un loc sigur. Dacă nu ajungi la locul cu pricina, să zicem, o dată pe lună, informaţia este distribuită conform unui plan aranjat dinainte. Poţi să angajezi un avocat să o facă pentru tine. Iar asta prezintă un risc mare pentru noi, înţelegi? Viu sau mort, ne poate pîrli rău, iar în situaţia asta e mai periculos mort.

Henriksen făcu o pauză.

– Nu, John, îl vrem viu şi sub controlul nostru.

– Bine, Bill, ai tu grijă de asta.

Brightling se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii. Erau mult prea aproape acum ca să-şi asume riscuri inutile. Rusul putea să fie manipulat şi băgat la apă. I-ar putea chiar salva viaţa lui Popov – la naiba, îşi zise el, chiar îi va salva viaţa, nu? Spera că rusul avea să-i fie recunoscător. Brightling trebuia să fie şi el recunoscător. Trupa aia, Rainbow, era acum lovită rău, sau măcar scoasă din funcţiune. Trebuia să fie. Popov îndeplinise două misiuni, îl ajutase să aducă în lume conştiinţa pericolului terorismului şi, prin urmare, îi oferise contractul pentru Global Security la Olimpiada de la Sydney, iar apoi îl ajutase să pună cu botul pe labe echipa aceea antiteroristă nouă. Spera că-i scosese de tot din funcţiune. Operaţiunea se mutase acum la faţa locului şi nu aştepta decît timpul potrivit pentru acţiune.

Sean Grady ieşi din sala de operaţii imediat după ora 20.00, după o intervenţie de trei ore şi jumătate. Bellow văzu că medicul care îl operase este unul de primă mînă. Humerusul fusese fixat la locul lui cu o tijă de oţel în aliaj cu cobalt, care avea să rămînă permanent acolo şi era suficient de mare ca

să-l împiedice, în eventualitatea improbabilă că ar mai scăpa, să intre în vreun aeroport internațional. Orice detector de metale l-ar fi prins imediat, chiar dacă ar fi fost gol-pușcă. Din fericire pentru el, plexul brahial nu fusese distrus de cele două gloanțe care îi străpunseseră brațul și putea să-și folosească pe mai departe brațul. Rana a doua, de la piept, era minoră. Chirurgul militar britanic conchise că se va restabili complet și că se va bucura de o sănătate de fier în timpul detenției pe viață care îl aștepta cu siguranță.

Intervenția chirurgicală fusese efectuată sub anestezie totală, evident, folosindu-se oxid azotos, ca în spitalele americane, la care se adăugase și efectul remanent al sedativelor administrate împotriva durerilor. Bellow se așeză lîngă patul de spital, privind monitoarele aparatelor și așteptînd ca bolnavul să se trezească. Avea să fie o trezire lungă, nu una bruscă.

Locul era înconjurat de polițiști și în uniformă, și fără. Se aflau, de asemenea, acolo Clark și Chavez, stînd în picioare și uitîndu-se fioros la cel care îndrăznise să le atace oamenii – și soțiile, își aminti Bellow. Mai ales Chavez avea o căutătură de oțel, dură, rece, deși figura părea destul de placidă. Se gîndi că îi cunoștea destul de bine pe șefii de la Rainbow. Se vedea pe ei că erau profesioniști, iar Clark și Chavez erau doi oameni care trăiau într-o lume ascunsă și făcuseră lucruri foarte secrete, despre care el nu auzise și nici nu va auzi vreodată. Dar Bellow știa că amîndoi erau oameni ai ordinii; într-un fel, semănau cu polițiștii. Impuneau legile. Poate că uneori mai și încălcau aceste legi, dar de fapt numai ca să le întărească. Erau niște romantici, ca și teroriștii, dar deosebirea era că ei aleseseră o altă cauză. Scopul lor era să protejeze. Scopul lui Grady era să tulbure, iar misiunea aleasă era cea care făcea deosebirea. Pentru ei era simplu. Acum, oricît de furios s-ar fi uitat la omul care încă dormea, în mod sigur nu aveau să-i facă nici un rău. Aveau să lase pedeapsa în seama societății pe care Grady o atacase atît de perfid și ale cărei reguli ei juraseră să le apere. Chiar dacă nu întotdeauna după lege...

– Poate să se trezească în orice clipă, spuse Bellow.

Semnalele vitale ale lui Grady începeau să crească. Corpul se mișcă puțin, pe măsură ce creierul începea să intre în starea

de trezie, cu diverse reflexe ale mușchilor. Va afla că unele părți nu reacționau cum trebuia, apoi se va concentra asupra lor, ca să-și vadă limitările impuse, căutînd durerea și negăsind-o încă.

Acum se întorcea încet, stînga, dreapta, iar curînd...

Pleoapele clipiră, tot încet. Bellow consultă lista de identități furnizate de cei prezenți și speră ca poliția britanică și tipii de la Five să îi fi dat informații valabile.

– Sean? spuse el. Sean, te-ai trezit?

– Cine...

– Sînt eu, Jimmy Carr, Sean. Te-ai întors la noi, Sean!

– Unde... unde sînt? icni vocea.

– Spitalul Universitar, Dublin, Sean. Doctorul McCaskey tocmai ți-a reparat umărul. Ești în salonul de recuperare. O să fie bine, Sean. Dar, pentru numele Domnului, am avut de furcă rău să te aducem aici. Te doare umărul, Sean?

– Nu, acum nu mă doare, Jimmy. Cîți...?

– Cîți dintre noi? Zece, am scăpat zece. Sînt în casele conspirative, băiete.

– E bine.

Rănitul deschise ochii și văzu o persoană cu mască și o bonetă de chirurg, dar nu putu focaliza bine imaginea neclară. Camera..., da, era de spital... plafonul avea acele plăci dreptunghiulare în cadre metalice... iluminat fluorescent. Avea gîtul uscat și îl cam durea, din cauza tubulaturii, dar nu conta. Trăia într-un vis, nimic nu se întîmpla cu adevărat cu el. Plutea într-un nor alb, neplăcut, dar bine că măcar Jimmy Carr era cu el.

– Roddy, unde e Roddy?

– Roddy e mort, Sean, răspunse Bellow. Îmi pare rău, nu a rezistat.

– La naiba, șuieră Grady. Chiar Roddy.

– Sean, avem nevoie de niște informații, rapid.

– Ce... informații?

– Individul care ne-a adus informațiile, trebuie să luăm legătura cu el, dar nu știm cum.

– Vrei să spui, Iosif?

Ăsta e! își zise Paul Bellow.

– Da, Sean, Iosif, trebuia să luăm legătura cu el.

– Banii? Caută în portofelul meu, băiete.

Aha! își spuse Clark, întorcîndu-se spre Bill Tawney, care avea toate efectele personale ale lui Grady pe o masă portabilă. Văzu că în portofel se aflau două sute și zece lire britanice, o sută și șaptezeci de lire irlandeze și cîteva foițe de hîrtie. Pe un petic de hîrtie colantă erau două numere de cîte șase cifre, fără vreo explicație. Să fie un număr de cont în Elveția sau de aiurea? se întrebă spionul.

– Cum îl accesăm, Sean? Trebuie să o facem pe loc, prietene, altfel...

– Banca Comercială Elvețiană din Berna... Sună acolo. Numărul de cont și numărul de control sînt în portofelul meu.

– Bine. Mulțumesc, Sean... și Iosif, care e restul numelui, cum luăm legătura cu el? Te rog, avem nevoie chiar acum de el.

Accentul irlandez închipuit de Bellow nu ar fi păcălit nici un bețiv, dar starea prezentă a lui Grady depășea mult ceea ce-i putea face alcoolul minții omenești.

– Nu... știu. Nu uita că el ne sună pe noi. Iosif Andreevici ne contactează prin Robert... prin rețea... nu mi-a dat nici o cale să-l contactez.

– Numele lui de familie, Sean, nu mi l-ai spus niciodată.

– Serov, Iosif Andreevici Serov... rus... de la KGB... Valea Bekaa... acum mulți ani.

– Avea informații foarte precise despre nenorociții ăia de la Rainbow, nu-i așa?

– Cîți am...? Cîți...?

– Zece, Sean. Am omorît zece dintre ei și am scăpat, dar pe tine te-au împușcat în Jaguar, pe cînd fugeam. Dar le-am tras-o, Sean, le-am tras-o rău de tot, îl asigură Bellow.

– Bun... bun... trageți-le-o, omorîți-i... omorîți-i pe toți, șuieră Grady din patul lui pe rotile.

– Încă n-am dat colțul, jigodie, spuse în barbă Chavez, aflat la cîțiva pași depărtare.

– Cele două muieri le-am omorît? Le-am omorît, Jimmy?

– O, da, Sean, le-am împușcat cu mîna mea. Acum, Sean, spune-mi de insul ăla din Rusia. Trebuie să știu mai multe despre el.

– Iosif? Un tip valabil, din KGB, ne-a adus banii și drogurile. O grămadă de bani... șase milioane... șase... și cocaina,

adăugă Grady spre minicamera TV aşezată pe un trepied în apropierea patului. Ni le-a adus la Shannon, nu-ţi aminteşti? A zburat cu un reactor mic, a adus banii şi drogurile din America, credem noi că e America... nu poate să fie altfel. Vorbeşte americăneşte acum, ca la televizor. Ce nostim, Jimmy, la un rus...

– Iosif Andreevici Serov?

Personajul din pat încercă să confirme din cap.

– Aşa îşi dau ei numele, Jimmy. Iosif, fiul lui Andrei.

– Cum arată, Sean?

– Înalt cam cît mine... păr castaniu, ochii... căprui... faţă rotundă, vorbeşte multe limbi... Valea Bekaa... în optzeci şi şase... tip ca lumea, ne-a ajutat foarte mult.

– Cum stăm, Bill? îi şopti Clark lui Tawney.

– Nimic din toate astea nu se poate folosi în instanţă, dar...

– Dă-le în mă-sa de instanţe, Bill! Cît de bine se potriveşte cu informaţiile pe care le avem?

– Numele de Serov nu-mi aminteşte nimic, dar putem să verificăm în dosare. Putem să folosim numerele astea şi poate găsim o urmă prin nişte acte, dar... – şi se uită la ceas – va trebui să aşteptăm pînă mîine.

– Mişto metodă de interogare, dădu Clark din cap.

– Da, nici eu n-am mai văzut-o vreodată. Da, aşa e.

Chiar în clipa aceea, Grady deschise larg ochii. Îi văzu pe toţi cei din jurul patului lui şi faţa i se strîmbă interogativ.

– Cine sînteţi? întrebă el ameţit, găsind în visul lui o figură ciudată.

– Mă numesc Clark, John Clark, Sean.

Făcu ochii şi mai largi, preţ de o clipă.

– Dar tu eşti...

– Aşa e amice. Ăla sînt. Şi mersi că ai dat totul în vileag. V-am prins pe toţi, Sean. Toţi cincisprezece sînteţi fie morţi, fie capturaţi. Sper să îţi placă aici, în Anglia, băiete. O să stai aici multă-multă vreme. Acum, ce-ar fi să te întorci la somnul tău? întrebă el, cu o politeţe teatrală.

Am omorît oameni mai buni ca tine, jigodie, îşi zise el, exprimîndu-şi adevăratele sentimente în spatele mimicii impasibile.

Doctorul Bellow vîrî reportofonul şi însemnările în buzunar. Metoda dădea greş rareori. Starea de veghe care urma anesteziei

totale făcea orice minte vulnerabilă la sugestii. De aceea, persoanele cu înalte autorizații de securitate nu mergeau niciodată la spital fără să fie însoțite de cineva de la agenție. În acest caz, avusese cam zece minute în care să sondeze în mintea omului și să capete niște informații. Aceste informații nu puteau fi folosite la vreun proces, dar nici Rainbow nu era compus din polițiști.

– Malloy l-a prins? întrebă Clark, în drum spre ușă.

– Nu, de fapt a fost sergentul Nance, răspunse Chavez.

– Trebuie să-l recompensăm cumva pentru treaba asta, spuse Rainbow Six. I-o datorăm. Domingo, acum avem un nume rusesc.

– Nu prea bun, trebuie să fie un nume conspirativ.

– Da?

– Da, John, nu-l recunoști? Serov, fostul președinte al KGB-ului, în anii '60, cred, l-au împușcat cu ceva timp în urmă pentru că a dat-o în bară cu nu știu ce.

Clark dădu din cap. Sigur că nu era numele de pe pașaportul individului, dar era un nume, iar numele puteau fi urmărite. Ieșiră din spital, în răcoroasa seară britanică. Mașina lui John îi aștepta, caporalul Mole părînd mai mult decît mulțumit de sine. Pentru ziua asta de muncă, avea să primească o medalie agățată de o panglică, plus o scrisoare de mulțumire de la acest pseudogeneral american. John și Ding urcară în mașină și o porniră spre închisoarea cazarmei, unde erau deținuți ceilalți, din cauză că închisoarea municipală nu era destul de sigură. Fură conduși pînă la camera de interogatorii. Timothy O'Neil era acolo, legat cu cătușele de un scaun.

– Bună ziua, spuse John. Mă numesc Clark. Iar dînsul este Domingo Chavez.

Prizonierul nu făcu altceva decît să se holbeze la ei.

– Ați fost trimiși să ne asasinați soțiile, continuă John.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

– Dar ați ratat total. Ați fost cincisprezece, mai sînteți în viață șase. Restul n-or să mai facă nimic niciodată. Știi, din cauza unora ca tine le e rușine irlandezilor că sînt irlandezi. Puștiule, nici măcar nu ești măcar un infractor serios. Apropo, mă cheamă Clark. Înainte, mă numeam John Kelly, iar numele de fată al soției mele era O'Toole. Niște nenorociți de la IRA

omoară americani irlandezi catolici. N-o să dea deloc bine în ziare, ticălosule.

– Ca să nu mai vorbim de cocaină, ați vîndut toată cocaina pe care a adus-o rusul, adăugă Chavez.

– Droguri? Noi nu...

– Ba voi. Sean Grady ne-a spus totul, a ciripit ca un canar. Avem numărul de cont din banca elvețiană, îl avem pe rusul ăla...

– Serov, sări să-l ajute Chavez. Iosif Andreevici Serov, amicul de demult al lui Sean din Valea Bekaa.

– Nu am nimic de spus.

Ceea ce oricum era mai mult decît își propusese O'Neil să spună. Sean Grady vorbise... Sean? Nu, imposibil – dar cine altul le putea da informația asta? Înnebunise toată lumea?

– *Mano*, continuă Ding, ai vrut s-o omori pe nevastă-mea, care îmi poartă copilul în pîntece. Crezi că o să mai respiri mult aerul ăsta? John, o să iasă vreodată jigodia asta din închisoare?

– Nu prea curînd, Domingo.

– Ascultă, Timmy, să-ți zic vreo două. De unde vin eu, dacă te bagi la muierea altuia, trebuie să plătești. Și prețul e mare, puiule. Iar de unde vin eu, nu te bagi niciodată, auzi, niciodată la copiii altuia. Pentru că prețul e și mai mare, labagiu ce ești! Hopa, labagiu? se întrebă retoric Chavez. Nu, cred că o să rezolvăm treaba asta, John. Pot să-l fac să nu se mai bucure de unul singur în viața lui.

Ding scoase de la centură o ditamai baioneta. Avea lama neagră, cu excepția unei benzi strălucitoare cam de doi centimetri.

– Ding, nu sînt sigur că e o idee foarte bună, obiectă slab Clark.

– De ce nu? Mie mi se pare o idee foarte bună la ora asta.

Chavez se ridică din scaunul lui se apropie de O'Neil. Coborî mîna cu cuțitul spre scaun.

– Nu e greu de făcut, *mano*. Doar o mișcare și ți-am schimbat sexul. Înțelegi, nu sînt doctor, dar știu prima parte a procedurii.

Ding se apleca și își lipi nasul de al lui O'Neil.

– Omule, nu te bagi niciodată, NICIODATĂ, la femeia unui *latino!* M-ai auzit?

Timothy O'Neil avusese deja o zi foarte proastă. Se uită în ochii hispanicului, îi recunoscu accentul şi ştiu că nu era nici englez şi nici un american obişnuit.

– Am mai făcut-o, omule. În general folosesc pistolul, dar am omorît vreo doi şi cu cuţitul. E nostim cum guiţă. Dar pe tine, băiete, nu te omor. Nu! Fac din tine o fetiţă.

Şi cuţitul se ridică spre pubisul omului legat de scaun.

– Domingo, înapoi! ordonă Clark.

– În chestia asta nu-mi ordonă nimeni, John. Ai vrut să-i faci rău nevesti-mii, nefericitule! O s-o fac pe jigodia asta să nu mai provoace nici un rău nici unei fete.

Chavez se mai uită o dată la prizonier.

– Timmy, băiete, o să mă uit în ochii tăi cîtă vreme te tai. Vreau să-ţi văd mutra cînd o să încep să te transform în fetiţă.

O'Neil clipi din ochi. Nu putea susţine privirea ochilor negri de hispanic. Văzu în ei o ură fierbinte, pasională, dar, oricît ar fi fost de rea, mai rău era că avea motive întemeiate. El şi camarazii lui plănuiseră să răpească şi să omoare o femeie însărcinată, un lucru foarte ruşinos, iar ăsta era motivul pentru furia pe care o vedea.

– N-a fost aşa! strigă O'Neil. Noi n-am..., nu am...

– Nu ai avut ocazia să o violezi, ai? Nu-i aşa? Mare vitejie, observă Chavez.

– Nu, nu viol... niciodată, nimeni din unitate n-a făcut aşa ceva! Noi nu...

– Eşti un lăbar, Timmy, dar curînd n-o s-o mai faci nici singur şi nici cu o femeie.

Cuţitul se mai apropie puţin.

– O să fie nostim, John. Ca în Libia, cu individul ăla, îţi aminteşti?

– Iisuse, Ding, încă mai am coşmaruri, confirmă Clark, uitîndu-se în lături. Ding, ascultă-mă pe mine, nu face asta.

– John, du-te dracului!

Cu mîna liberă, îi desfăcu centura lui O'Neil şi apoi îi deschise nasturii pantalonilor. Vîrî mîna înăuntru.

– Rahat cu ochi ce eşti, nici nu prea am ce tăia. Abia de găseşti puţulica.

– O'Neil, dacă ai ceva de spus, mai bine spune-o acum. Nu pot să-l controlez pe băiatul ăsta. L-am mai văzut și înainte și...

– Prea multă vorbărie, John. La dracu', Grady a zis și laptele supt de la mă-sa, ce poate să ne mai spună ăsta? Îl tai și-i dau boașele de mîncare la unul dintre cîinii de aici. Le place al dracu' carnea proaspătă.

– Domingo, sîntem oameni civilizați, ce Dumnezeu!

– Civilizați? Civilizați pe dracu', John, a vrut să-mi omoare nevasta și copilul.

Ochii lui O'Neil mai că nu săriseră din orbite.

– Nu, nu, n-am vrut niciodată...

– Ba sigur că ați vrut, găozarule! îl bruscă Chavez. V-ați dus acolo cu armele alea ca să le cuceriți inima și sufletul, ai? Niște asasini de femei și copii! se răsti el.

– Eu nu am omorît pe nimeni, nici măcar nu am tras cu arma. Eu...

– Minunat, înseamnă că ești incompetent. Crezi că merită să mai rămîi cu puțulica întreagă doar pentru că ești un nepriceput?

– Cine e tipul din Rusia? întrebă Clark.

– Prietenul lui Sean, Serov, Iosif Serov. A adus bani și droguri...

– Droguri! Hristoase, John, sînt și traficanți, nenorociții!

– Unde sînt banii? insistă John.

– Într-o bancă elvețiană, într-un cont cu număr. Iosif i-a pus acolo, șase milioane de dolari... și... și Sean i-a spus să mai aducă zece kilograme de cocaină, ca s-o vîndă pe bani. Avem nevoie de bani ca să ne continuăm operațiunile.

– Unde sînt drogurile, Tim? continuă Clark.

– Fermă... Lîngă o fermă, într-o casă.

O'Neil le dădu orașul și descrierea drumului fu consimțită de reportofonul ascuns în buzunarul lui Chavez.

– Și Serov ăsta cum arată?

Obținu și descrierea cerută.

Chavez se retrase și renunță brusc la furia din priviri. Îi zîmbi irlandezului.

– Bun, John, să vorbim cu ceilalți. Mersi, Timmy. Poți să-ți păstrezi puțulica, *mano*.

În provincia canadiană Quebec era spre sfîrşitul după-amiezei. Soarele se reflecta în sutele de lacuri, între care unele încă erau acoperite de gheaţă. Popov nu pusese geană pe geană tot timpul traversării, singurul insomniac de la toată clasa I. Îşi derula din nou în minte aceleaşi date. Dacă britanicii îl capturaseră pe Grady, atunci aveau numele lui de acoperire primar, care era şi în documentele de călătorie. Mă rog, scăpase de ele chiar în ziua aceea. Aveau o descriere fizică a lui, dar nu ieşea cu nimic în evidenţă. Grady avea numărul contului bancar din Elveţia înfiinţat de Dimitri, dar deja transferase banii în alt cont, unul pe care nu-l mai putea descoperi nimeni. Teoretic, era posibil ca adversarii să poată urmări informaţia asta, pe care Grady sigur le-o va da – Popov nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa asta – poate chiar vor obţine un set de amprente digitale de la... nu, era prea improbabil să fie considerat un pericol atît de mare, iar serviciile occidentale de spionaj să vrea să mai verifice şi din altă sursă. Nici un serviciu occidental nu ştia nimic despre el; dacă ar fi ştiut, ar fi fost arestat de mult.

Ce lăsase în urmă? Un nume care în curînd se va evapora, o descriere care se potrivea pentru un milion de bărbaţi şi un număr al unui cont inutil. Pe scurt, foarte puţin. Totuşi, trebuia să verifice foarte rapid procedurile prin care băncile elveţiene transferau fondurile şi dacă acest proces respecta şi el legile anonimatului care apărau conturile în sine. Chiar şi aşa, elveţienii nu puteau fi consideraţi un model de corectitudine absolută, nu? Nu, în mod sigur exista un aranjament între bănci şi poliţie. Nu se putea să nu fie, măcar pentru ca poliţia elveţiană să poată minţi convingător alte poliţii naţionale. Dar al doilea cont chiar era unul fantomă. Îl înfiinţase prin intermediul unui avocat care nu ar fi avut posibilitatea să-l trădeze, pentru că nu discutaseră decît telefonic. Deci, nu exista nici un drum spre el de la informaţiile pe care le avea Grady, acolo unde se găsea acum. Trebuia să se gîndească foarte atent la accesul în al doilea cont, dar probabil că exista o cale şi către el. Prin intermediul unui alt avocat, poate din Liechtenstein, stat în care regulamentele bancare erau chiar mai stricte decît în Elveţia? Trebuia să studieze problema. Un avocat american îl putea ghida prin procedurile necesare, tot în condiţii de anonimat deplin.

Ești în siguranță, Dimitri Arkadeevici, își spuse Popov. În siguranță și bogat; dar era cazul să înceteze să-și mai asume riscuri. Nu va mai pune la punct nici o operațiune pe teren pentru John Brightling. Întors la O'Hare, va prinde primul zbor spre New York, se va întoarce în elegantul lui apartament, îi va da raportul lui Brightling și apoi va căuta o scăpare elegantă. Dar oare Brightling îl va lăsa?

Era obligat, își spuse Popov. El și Henriksen erau singurii oameni de pe planetă care puteau să facă legătura dintre magnat și asasinatul în masă pe care îl pregătea.

Poate că se gîndește să mă omoare, dar probabil că Henriksen l-a avertizat să se abțină. Henriksen era și el un profesionist și cunoștea regulile jocului. Popov ținuse un jurnal care se afla într-un loc sigur, în seiful unei firme de avocatură din New York, însoțit de însemnări de mînă scrise îngrijit. Deci nu, nu era într-un pericol serios, cîtă vreme „prietenii" lui cunoșteau regulile. Dar pentru orice eventualitate, Popov avea să li le amintească.

Dar de ce să se mai întoarcă la New York? De ce să nu dispară, pur și simplu? O idee foarte ispititoare, dar... nu. Fie și pentru a le spune lui Brightling și lui Henriksen să-l mai lase naibii în pace de acum încolo și să le explice de ce era în interesul lor s-o facă. În plus, Brightling avea în guvernul american o sursă de informații neobișnuit de bună, iar Popov se putea folosi de informațiile persoanei respective ca protecție suplimentară. Nu erai niciodată prea apărat.

Decizîndu-se asupra acestor lucruri, Popov își permise, în sfîrșit, să se relaxeze. Pînă la Chicago mai erau nouăzeci de minute. Sub el se întindea o lume vastă, cu o grămadă de locuri în care să dispari, iar acum avea și banii necesari. Meritase efortul.

– Bun, ce avem? îi întrebă John pe oamenii de la Informații.

– Numele ăsta, Iosif Serov. Nu se află în calculatorul nostru din Londra, răspunse Cyril Holt, de la Serviciul de Securitate. Ce zice CIA?

Clark clătină din cap.

– Avem doi tipi numiți Serov în dosare. Unul e mort, altul e trecut de șaizeci de ani și stă la Moscova. Dar descrierea?

– Se potrivește cu individul ăsta.

Şi Holt îi înmînă o fotografie peste birou.

– L-am mai văzut.

– E tipul cu care s-a întîlnit Ivan Kirilenko la Londra acum cîteva săptămîni. Se potriveşte cu toate datele, John. Credem că tot el e implicat şi în scurgerea de informaţii despre organizaţia ta. Trebuie să-l găsim şi să-l confruntăm cu Grady. Se potriveşte, de fapt, prea bine.

– Putem găsi vreo cale să impunem asta?

– Putem merge la ai lor. Şi noi, şi CIA avem legături foarte bune cu Serghei Golovko şi poate va fi în măsură să ne ajute. Am să fac presiuni pentru asta, promise Holt.

– Altceva?

– Numerele astea, spuse Bill Tawney, punîndu-i-le în faţă. Unul este, probabil, numărul de identificare al unui cont bancar, iar celălalt cred că este codul de activare. Vom cere poliţiei lor să se ocupe de cazul ăsta. Aşa vom afla cîte ceva, evident, dacă banii nu au fost spălaţi şi dacă contul e încă activ, ceea ce ar fi normal.

– Judecînd după serii, armele sînt de origine sovietică, de la fabrica din Kazan, le spuse ofiţerul superior de poliţie. Sînt destul de vechi, de vreo zece ani, dar cu nici una dintre ele nu s-a tras pînă azi. În ce priveşte problema drogurilor, i-am transmis mai departe informaţia lui Dennis Maguire, şeful Gărzii. Am să vorbesc cu el la telefon mîine dimineaţă. Au găsit şi au capturat patru kilograme şi jumătate de cocaină pură, prin „pură" înţeleg calitate medicală, echivalentul celei cumpărate direct de la un producător farmaceutic. Valoarea pe stradă este enormă. Milioane, le spuse superintendentul-şef. A fost descoperită într-o fermă pe jumătate părăsită de pe coasta de vest a Irlandei.

– Am primit identificări pentru trei dintre cei şase prizonieri. Unul încă nu e în măsură să vorbească cu noi, din cauza rănilor. Da, foloseau telefoanele celulare pentru comunicare. Tipul vostru, Noonan, a făcut o treabă excelentă cînd le-a închis. Dumnezeu ştie cîte vieţi de oameni a salvat în felul ăsta.

Aflat în capul celălalt al mesei, Chavez dădu din cap şi tremură. Dacă ar fi fost în măsură să-şi coordoneze acţiunile... Iisuse! N-ar fi fost deloc bine pentru băieţii buni. Şi aşa le fusese foarte greu. Urma să-şi îngroape morţii. Oamenii aveau să-şi pună uniformele de paradă, să se alinieze şi să tragă în aer...

Iar apoi vor fi nevoiţi să înlocuiască oamenii pierduţi. Nu departe de ei, Mike Chin era la pat, cu un picior în ghips, din cauza unui os fracturat. Echipa-1 era scoasă din joc pentru cel puţin o lună, deşi reuşise să riposteze. Noonan întreprinsese o acţiune spectaculoasă, omorînd cu pistolul trei dintre terorişti, ca şi Franklin, care îl descăpăţînase pe unul cu MacMillan-ul lui de o jumătate de ţol, iar apoi se folosise de monstrul lui de puşcă pentru a distruge motorul maşinii în care erau cinci terorişti, împiedicîndu-i să fugă. Chavez se uită fără chef de-a lungul mesei. Tresări cînd pagerul începu să sune. Îl ridică şi văzu că era numărul lui de acasă. Se ridică şi se duse la telefonul de la perete.

– Da, iubito?

– Ding, trebuie să vii aici. A început, îi spuse Patsy calmă.

Reacţia lui Ding fu un puls accelerat.

– Sînt pe drum, iubito, spuse el, închizînd. John, trebuie să plec acasă. Patsy spune că a început.

– În regulă, Domingo, spuse Clark, permiţîndu-şi, în sfîrşit, un zîmbet. Sărut-o din partea mea.

– 'Nţeles, să trăiţi, domnule C.!

Şi Chavez o porni în goană spre uşă.

– Niciodată nu încep cînd trebuie chestiile astea, observă Tawney.

– Ei bine, măcar un lucru bun pe ziua de azi.

John se frecă la ochi. Accepta pînă şi ideea de a deveni bunic. Era mult mai palpitant decît să-ţi pierzi oamenii. Oamenii lui. Doi oameni morţi, alţi cîţiva răniţi. Oamenii lui.

– Bun, continuă Clark. Cum este cu scurgerea de informaţii? Oameni buni, ni s-a înscenat porcăria asta. Cum ripostăm?

– Bună, Ed, aici Carol, se auzi vocea consilierului prezidenţial pentru ştiinţă.

– Bună ziua, doamnă doctor Brightling. Cu ce pot să te ajut?

– Ce s-a întîmplat azi în Anglia? A fost echipa ta de la Rainbow?

– Da, Carol, a fost.

– Şi cum s-au descurcat? La TV n-a fost prea clar şi...

– Doi morți și alți patru sau cam așa ceva răniți, răspunse directorul CIA. Nouă teroriști morți, șase capturați, inclusiv liderul.

– Radiourile pe care le-au primit cum au funcționat?

– Nu știu sigur. Nu am văzut nici un raport de acțiune, dar știu în mare ce vor să afle.

– Și ce vor să afle?

– Cum de s-a dus vorba despre ei. Cunoșteau numele lui John, ale soției și fiicei lui, unde lucrează, totul. Au o bună sursă de informații și John e pachet de nervi.

– Membrii familiilor sînt bine?

– Da, nu a fost rănit nici un civil, slavă Domnului. La naiba, Carol, le cunosc pe Sandy și pe Patricia. O să se facă zarvă mare pe tema asta.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu știu sigur încă, dar n-am să uit că m-ai întrebat.

– Bine, voiam să știu dacă radiourile alea au mers bine. Le-am spus băieților de la E-Systems să le trimită urgent, pentru că băieții ăia sînt importanți. Sper că le-a fost de ajutor.

– Am să aflu, Carol, promise directorul.

– Bun, știi unde dai de mine.

– Mulțumesc că m-ai sunat.

30

PEISAJE

Era exact cum îşi închipuise – anume că habar nu avea la ce să se aştepte – şi pe deasupra, la sfîrşit, Domingo Chavez îşi ţinu fiul în braţe.

– Minunat, spuse el, privind-o pe fiinţa micuţă pe care trebuia de acum să o păzească, să o educe, iar la timpul potrivit să o prezinte lumii.

După o secundă, care păru să fie o eternitate, îi dădu soţiei lui copilul.

Faţa lui Patsy era scăldată în transpiraţie şi obosită de calvarul celor cinci ore de travaliu, dar, cum se întîmpla în asemenea situaţii, durerea fusese deja uitată. Scopul fusese îndeplinit, îşi ţinea copilul în braţe. Era un ghemotoc rozaliu, fără păr şi zgomotos. Ultima parte fu rezolvată de sînul stîng al lui Patsy. Aşa îşi luă John Conor Chavez prima masă din viaţă. Dar Patsy era epuizată şi, la timpul cuvenit, o soră medicală veni să-i ia copilul. Apoi Ding îşi sărută soţia şi merse alături de patul ei mobil, care era împins spre camera ei. La sosire, adormise deja. Maşina îl duse la baza Hereford, apoi la casa oficială a lui Rainbow Six.

– Da? spuse John, deschizînd uşa.

Chavez îi întinse un trabuc cu o bandă circulară albastră.

– John Conor Chavez, trei kile jumate. Patsy se simte bine, bunicule, spuse Ding cu un zîmbet malițios.

La urma urmei Patsy făcuse partea grea.

Existau momente în care pînă și cei mai tari oameni plîngeau, iar acesta era unul dintre ele. Cei doi bărbați se îmbrățișară.

– Ei bine, spuse John, după un minut de efuziuni, băgînd mîna în buzunarul halatului și ștergîndu-și ochii cu batista scoasă de acolo, cu cine seamănă?

– Cu Winston Churchill, răspunse Domingo, izbucnind în rîs. La naiba, John, n-am avut timp să mă gîndesc la asta, dar John Conor Chavez e un nume destul de tare, nu? Micuțul are în spate o moștenire serioasă. O să încep să fac cu el karate și să-l învăț despre armele de foc pe la cinci ani... poate șase, se amuză Ding.

– Mai bine golf și base-ball, dar, mă rog, e copilul tău, Domingo. Intră.

– Ei bine? întrebă Sandy, iar Chavez repetă vestea, în vreme ce șeful lui își aprindea trabucul.

Ura fumatul, iar Sandy, ca soră medicală, nu era nici ea de acord cu el, dar era o situație unică și amîndoi erau mai ponderați. Doamna Clark îl îmbrățișă pe Ding.

– John Conor?

– Știai? întrebă John Terence Clark.

Sandy dădu din cap.

– Mi-a spus Patsy săptămîna trecută.

– Păi, trebuia să fie secret, se îmbufnă proaspătul tată.

– Ding, sînt mama ei, spuse Sandy. Micul dejun?

Cei doi bărbați se uitară la ceas. Era puțin după 4.00 dimineața, mai aveau destul timp, așa că acceptară.

– Știi, John, e o chestie profundă, spuse Chavez.

Socrul lui remarcă pe loc cum își schimba Domingo accentele în funcție de natura conversației. Cu o zi în urmă, la interogarea prizonierilor PIRA, folosise limbajul de șmecheraș *latino* din Los Angeles, plin de violențe verbale și de expresii de stradă. Dar în momentele lui de reflecție lăsa să se vadă bărbatul cu masterat universitar, fără urmă de accent.

– Sînt și eu tătic. Am un fiu.

După care urmă un zîmbet moale, satisfăcut şi oarecum stîngaci:

– Ce chestie!

– Marea aventură, Domingo, fu de acord John, în vreme ce soţia lui gătea costiţa şi el turna cafeaua.

– Poftim?

– Să zămisleşti o fiinţă omenescă. Asta e marea aventură, fiule, iar dacă nu o faci bine, la ce dracu' mai eşti bun pe lume?

– Păi, voi aţi făcut-o bine.

– Mulţumesc, Domingo, spuse Sandy de lîngă cuptor. Să ştii că am tras din greu.

– Mai mult ea decît mine, recunoscu John. Eu eram mereu pe teren, mă jucam de-a fantoma operativă. Am fost departe de casă la trei Crăciunuri, fir-ar să fie. Niciodată nu ţi-o poţi ierta, explică el. Vine dimineaţa fermecată şi trebuie să fii acolo.

– Păi, ce-ai făcut?

– De două ori în Rusia, o dată în Iran, ca să scot agenţi infiltraţi. Două treburi rezolvate, una ratată. L-am pierdut pe om, n-a reuşit. Ruşii nu iartă niciodată cînd e vorba de trădarea ţării. Nenorocitul a muşcat ţărîna patru luni mai tîrziu. N-a fost deloc un Crăciun fericit, trase Clark concluzia, amintindu-şi ce distrus fusese după ce KGB-ul pusese mîna pe agent, la numai cincizeci de metri de locul în care se afla el, cum se uita bărbatul acela la el cu o figură de om nenorocit şi cum fusese nevoit să o ia la goană pe drumul pregătit pentru ei doi, ştiind că nu putea face nimic, simţindu-se ca ultimul om.

Apoi, cum se dusese să-i dea raportul lui Ed Foley.

Mai tîrziu, aflase că agentul fusese vîndut – termenul intern era „pîrlit" – de o cîrtiţă a KGB-ului chiar din sediul CIA. Iar porcul ăla încă trăia, într-o închisoare federală, cu cablu TV şi încălzire centrală.

– A trecut, John, spuse Chavez, înţelegîndu-i privirea în gol.

Fuseseră în misiuni asemănătoare, dar echipa Clark-Chavez nu dăduse greş niciodată, deşi unele dintre misiuni aproape că îi trimiseseră la balamuc.

– Ştii care e partea nostimă din afacerea asta?

– Care? întrebă John, întrebîndu-se dacă nu cumva era exact ce-i trecuse şi lui prin cap.

– Acuma știu că o să mor. Adică, într-o bună zi. Puștiul ăsta o să trăiască după mine. Dacă nu o s-o facă, înseamnă că am dat-o în bară undeva. Nu pot lăsa să se întîmple așa ceva, nu? JC e răspunderea mea, corect? Cîtă vreme el crește, eu îmbătrînesc și cînd o să fie de vîrsta mea de acum, eu o să fiu sărit de șaizeci de ani! Iisuse, John, nu mi-am planificat niciodată să îmbătrînesc!

Clark chicoti.

– Da, nici eu. Relaxează-te, puștiule. Acum, eu sînt un – fu cît pe-aci să lase să-i scape un termen mai deocheat, dar era de față Sandy, care nu tolera asemenea cuvinte – un amărît de bunic. Nici eu n-am planificat asta.

– Nu e așa rău, John, observă Sandy, în vreme ce spărgea ouăle. Putem să-l răsfățăm, după care li-l dăm înapoi.

Cu ei nu fusese așa. Cel puțin, nu în privința lui John. Mama lui murise de cancer cu multă vreme în urmă, iar tatăl lui făcuse infarct, la serviciu, în vreme ce salva niște copii dintr-un bloc care ardea în Indianapolis, în anii '60. John se întrebă dacă știau că fiul lor crescuse, îmbătrînise și ajunsese bunic. Nu aveai de unde să știi... Moartea și problemele care o însoțesc sînt subiecte normale în asemenea momente, cel puțin așa i se părea lui. Marele ciclu al vieții. Ce avea să devină John Conor Chavez? Un om bogat, unul sărac? Cerșetor, hoț, doctor, avocat, șef de trib indian? Asta era în principal problema lui Domingo și a lui Patsy, iar el nu putea decît să creadă că amîndoi își vor face bine treaba, ceea ce probabil că se va și întîmpla. O cunoștea pe fiica lui și îl cunoștea la fel de bine și pe Ding. De cînd îl văzuse prima oară pe puștiul ăsta, în munții din Colorado, știuse că avea în el ceva deosebit, iar tînărul crescuse într-un loc extrem de ostil. Domingo Chavez era o versiune mai tînără a lui însuși, un om de onoare și curajos, își spuse Clark. Prin urmare, va fi un tată demn, după ce se dovedise a fi și un soț demn de acest nume. Marele ciclu al vieții, își spuse din nou John, sorbind din cafea și pufăind din trabuc. Iar dacă era încă o bornă în drumul care duce la moarte, fie. Avusese o viață interesantă, o viață care fusese importantă pentru cei din jur, ca și a lui Domingo. Ca și, sperau ei toți, a lui John Conor. Și, la urma urmei, ce dracu'? își spuse Clark, viața încă nu se terminase.

Să cumperi un bilet spre New York era o treabă mai complicată decît îşi închipuise. Toate zborurile erau pline, dar în cele din urmă Popov reuşi să facă rost de un loc în coada unui 727 vechi al lui United. Nu prea îi conveni gradul de confort, dar zborul fu scurt. De pe aeroportul LaGuardia o luă spre staţia de taxi, verificînd pe drum buzunarul interior şi găsind documentele de călătorie care îl aduseseră peste Atlantic. Îl serviseră bine, dar acum trebuia să dispară. Ieşind în aerul serii, le strecură într-un container de gunoi, înainte de a ajunge la staţia de taxiuri. Era un om obosit. Ziua lui începuse puţin înainte de miezul nopţii – ora Coastei de Est americane – şi nu reuşise să doarmă prea mult în timpul traversării, iar corpul lui era... cum ziceau americanii ăştia?... i se terminase benzina. Poate de asta renunţase la munca de teren.

Treizeci de minute după aceea, Popov era în apartamentul lui din centrul oraşului. Echipa de curăţenie care avea în grijă terminalul lui United Airlines îşi făcea tura de înlocuire a sacilor din coşurile de gunoi. Era o muncă de rutină, mecanică, o muncă fizică grea pentru lucrători, în special portoricani. Ridicau vîrfurile metalice ale coşurilor unul cîte unul şi scoteau sacii de plastic foarte grei, pe care îi îngrămădeau într-o benă mare, care avea apoi să fie deşertată într-o groapă de gunoi din Staten Island. Rutina asta era un bun exerciţiu pentru partea superioară a corpului, iar majoritatea oamenilor aveau la ei radiouri portabile, ca să-i ajute să mai alunge plictiseala muncii.

Un coş aflat la cam cincizeci de metri de staţia de taxiuri nu stătea bine în suport. Lucrătorul ridică sacul care se agăţă de muchia metalică şi-şi vărsă conţinutul pe trotuar. Asta generă o înjurătură înfundată din partea muncitorului, care acum trebuia să adune totul cu mîinile înmănuşate. Ridicase cam jumătate din gunoaie, cînd văzu o copertă cartonată purpurie. Părea să fie un paşaport britanic. Lumea nu arunca aşa ceva, nu? Îl deschise şi văzu înăuntru două cărţi de credit, pe care era ştanţat tot numele de pe paşaport. Serov, citi el, ce nume ciudat. Lăsă toate actele să lunece în buzunarul lateral al salopetei de lucru. O să le ducă la obiecte găsite. Nu era prima oară că găsea lucruri preţioase în gunoi. O dată găsise chiar şi un pistol de 9 mm, cu toată încărcătura!

La vremea aceea, Popov era deja în apartament, prea obosit ca să mai despacheteze. Mai apucă doar să se dezbrace şi să se prăbuşească în pat, fără măcar să bea o votcă pentru a-l ajuta să adoarmă. Din reflex, dădu drumul la televizor şi prinse o altă poveste despre schimburile de focuri de la Hereford. Televiziunea asta e un *goino*, un rahat, îşi spuse el. O dubiţă de televiziune venise la faţa locului, iar reporterul încercase să-i ia un interviu! Nu reuşise, dar uite-l şi pe el, luat din profil, de la cinci-şase metri, în vreme ce reporterul făcea un comentariu. Încă un motiv serios să se piardă, îşi zise el, în vreme ce adormea. Nu avu nici măcar energia să oprească televizorul şi aţipi pe sunetul lui. Ştirile repetate îi intraseră în subconştient şi îi provocară nişte vise foarte confuze şi neplăcute toată noaptea.

Paşaportul, cărţile de credit şi alte cîteva lucruri considerate de valoare sosiră la sediul companiei de curăţenie din Staten Island – de fapt, sediul era o baracă remorcată pînă la groapa de gunoi, după terminarea orelor de muncă obişnuite. Gunoierul le lăsă pe pupitrul corespunzător şi îşi perforă cartela de pontaj, în drum spre parcare şi spre Queens. Şi spre obişnuita lui cină tîrzie.

Tom Sullivan lucrase pînă tîrziu, iar acum era în barul frecventat de agenţii FBI, aflat la un cvartal depărtare de Clădirea Federală Jacob Javits din Manhattan. Partenerul lui, Frank Chatham, era şi el acolo. Cei doi se aşezaseră într-un separeu şi sorbeau din berile San Adams.

– S-a întîmplat ceva la tine? întrebă Sullivan.

Fusese toată ziua la tribunal, aşteptînd să depună mărturie într-un caz de fraudă, dar nu ajunsese la bară, din cauza unor întîrzieri de procedură.

– Am vorbit azi cu două fete, răspunse Chatham. Amîndouă mi-au spus că îl cunosc pe Kirk Maclean, dar nici una nu a ieşit cu el. Se pare că e tot o pistă moartă. La urma urmei, omul a cooperat, nu?

– Alte nume asociate cu fetele dispărute?

Chatham clătină din cap.

– Nimic. Amîndouă mi-au spus că l-au văzut vorbind cu una dintre fete şi a plecat o dată cu una dintre ele, dar nimic deosebit.

O scenă obişnuită într-un bar pentru burlaci. Nimic care să contrazică ce ne-a spus el. Nici una nu se prea înnebuneşte după Maclean. Au spus că se dă la fete, le pune întrebări şi de obicei le lasă baltă.

– Ce întrebări?

– Cele obişnuite – nume, adresă, unde lucrezi, ce familie ai. Ce întrebăm şi noi, Tom.

– Cele două fete cu care ai vorbit, zise Sullivan gînditor, de unde sînt?

– Una e din New York, alta de pe malul celălalt, din Jersey.

– Bannister şi Pretloe nu sînt din oraş, nu-i aşa? sublinie Sullivan.

– Da, ştiu. Şi?

– Deci, dacă ai fi un criminal în serie, nu ţi-ar fi mai uşor cu victime fără membri apropiaţi de familie?

– Să facă parte asta din procesul de selecţie? Tom, cred că exagerezi.

– Poate, dar avem altă pistă?

Într-adevăr, nu aveau. Fiţuicile trimise la NYPD aduseseră cincisprezece oameni care spuneau că le recunosc figurile, dar nu puteau să dea nici o altă informaţie utilă.

– Sînt de acord, Maclean a cooperat cu noi, dar dacă le abordează pe fete şi le lasă baltă pe cele care au familie aici, iar apoi merge la casa victimei, la naiba, el e singura pistă pe care o avem.

– Ne întoarcem să vorbim cu el?

Sullivan confirmă din cap.

– Da.

Era o simplă procedură de rutină. Kirk Maclean nu li se păruse nici unuia un potenţial criminal în serie, dar asta era cea mai bună cale de a te ascunde, o ştiau amîndoi încă de la Academia FBI de la Quantico, Virginia. De asemenea, ştiau şi că cea mai plictisitoare muncă de rutină rezolva mult mai multe cazuri decît minunile peste care dădeai în romanele poliţiste. Adevărata muncă de poliţist era plictisitoare: rutina care îţi tocea creierii; iar cei care o făceau bine reuşeau. De obicei.

Ciudată era dimineaţa aceea la Hereford. Pe de o parte, Echipa-2 era zdrobită de tristeţe pentru cele întîmplate cu o zi în

urmă. Aşa se întîmplă în orice unitate cînd se pierde un camarad. Dar, pe de altă parte, şeful lor era acum tătic, iar asta era întotdeauna cea mai frumoasă întîmplare din viaţa unui bărbat. În drum spre antrenamentul fizic de dimineaţă, un şef de echipă puţin emoţionat primi strîngeri de mînă din partea fiecărui om. Toţi îi adresară cîteva cuvinte de felicitare şi un zîmbet cunoscător, pentru că toţi erau deja taţi, chiar şi cei mai tineri decît şeful lor. Exerciţiul fizic de dimineaţă fu scurtat, dată fiind condiţia lui fizică. După alergare, Eddie Price îi sugeră lui Chavez că n-ar strica să-l ducă el cu maşina pînă acasă, să doarmă cîteva ore, pentru că oricum nu putea face mare lucru în actuala stare. Ceea ce Chavez şi făcu, dormind pînă după-amiaza tîrziu, cînd se trezi cu o cumplită durere de cap.

Ca şi Dimitri Popov. *Nu e cinstit,* îşi zise el, *ieri n-am băut mai nimic*. Presupuse că era vorba de răzbunarea corpului pentru nenumăratele călătorii, plus ziua lungă şi extenuantă petrecută la vest de Londra. Se trezi pe fondul sonor al CNN-ului la televizorul din dormitor şi o porni spre baie, pentru obişnuita toaletă de dimineaţă. Înghiţi o tabletă de aspirină; de acolo o luă spre bucătărie, ca să-şi facă o cafea. În două ore, îşi făcuse duşul şi era îmbrăcat, cu bagajele despachetate şi hainele puse la locul lor. Ridurile de oboseală vor dispărea peste o zi-două, îşi zise el. Era vremea să ia un taxi.

În Staten Island, persoana răspunzătoare de obiectele pierdute era o secretară care privea îndatorirea ca pe o treabă suplimentară şi o ura din tot sufletul. Ce i se lăsa pe birou mirosea întotdeauna, iar adeseori o făcea să îşi astupe nasul. Ziua aceea nu făcea nici ea excepţie. Se trezi întrebîndu-se de ce trebuia lumea să arunce asemenea lucruri la gunoi, în loc să le... Aici, raţionamentul ei se opri. Să le fi păstrat în buzunare? Paşaportul purpuriu nu făcea excepţie. „Joseph A. Serov". Fotografia reprezenta un bărbat de vreo cincizeci de ani, care ieşea în evidenţă la fel de mult ca un hamburger de la McDonalds. Totuşi, erau un paşaport şi două cărţi de credit care aparţineau cuiva. Luă cartea de telefon de pe birou şi sună la Consulatul Britanic din Manhattan, îi spuse operatoarei despre ce era vorba şi drept rezultat i

se dădu legătura la ofiţerul pentru controlul paşapoartelor. Nu ştia că oficiul pentru controlul paşapoartelor era de fapt de generaţii întregi o acoperire pentru ofiţerii de teren de la Secret Intelligence Service. După o scurtă discuţie, o maşină a companiei porni spre Manhattan şi lăsă un plic la consulat. Santinela de la poartă sună la biroul corespunzător, iar o secretară veni să îl ia, după care îl lăsă pe pupitrul de lucru al şefului, Peter Williams.

Williams era o vedetă în devenire; era la prima misiune în afara graniţelor ţării. Avea o slujbă în mod tradiţional confortabilă, într-un oraş important al unei ţări aliate şi coordona cîţiva agenţi, majoritatea diplomaţi ai Naţiunilor Unite. De la ei cerea şi, uneori, obţinea informaţii de nivel diplomatic redus, care erau înaintate mai departe la Whitehall, ca să fie examinate şi parafate de nişte birocraţi de nivel inferior de la Foreign Office.

Acest paşaport urît mirositor era neobişnuit. Deşi slujba lui se ocupa teoretic exact de asemenea lucruri, de fapt treaba lui era să găsească nişte paşapoarte de înlocuire pentru indivizii care şi le pierduseră cumva prin New York, lucru nu tocmai rar, deşi destul de neplăcut pentru persoanele care aveau nevoie de un paşaport nou. Procedura spunea că Williams trebuia să trimită prin fax numărul documentului la Londra, pentru ca deţinătorul să fie identificat, apoi sunat acasă, în speranţa că un membru al familiei sau un angajat va şti unde se afla titularul paşaportului.

Dar în acest caz Williams primi un telefon de la Whitehall, la doar treizeci de minute după ce a trimisese informaţia.

– Peter?

– Da, Burt.

– Cu paşaportul ăsta al lui Iosif Serov să ştii că se petrec lucruri ciudate.

– Cum adică?

– Adresa pe care o avem pentru individ este un cimitir, iar numărul de telefon e tot acolo. Nu au auzit în viaţa lor de Iosif Serov, nici viu, nici mort.

– Aha, deci un paşaport fals?

Williams îl ridică de pe foaia de sugativă. Dacă era un fals, era unul al dracului de bine făcut. Deci iată că se întîmpla, în sfîrşit, şi la el ceva interesant.

– Nu, computerul avea numărul paşaportului şi numele, dar acest Serov nu trăieşte acolo unde zice. Cred că e o problemă de acte false. Înregistrările ne arată că e un tip naturalizat. Vrei să săpăm mai mult la chestia asta?

Williams se întrebă ce ar fi fost mai bine. Mai văzuse acte false la viaţa lui şi fusese antrenat la academia SIS să le obţină el însuşi. Ei bine, de ce să nu sape? Poate că era acoperirea unui spion.

– Da, Burt, poţi să mă ajuţi în chestia asta?

– Te sun mîine, îi promise funcţionarul de la Foreign Office.

În ce-l privea, Peter Williams îşi porni calculatorul şi trimise un *e-mail* la Londra – o altă zi de rutină pentru un tînăr ofiţer aflat la prima misiune post în străinătate. New York-ul semăna mult cu Londra, era scump, impersonal, dar din păcate aici lipseau bunele maniere din oraşul lui natal.

Serov, îşi zise el. *Un nume rusesc, dar asta nu spunea mare lucru.* În Londra erau destui, în New York şi mai mulţi. Destui şoferi de taxi proaspăt picaţi din vapor sau avion, direct dinspre Maica Rusia, fără să ştie engleza sau măcar vreun reper în New York. Un paşaport britanic pierdut, cu nume rusesc...

La peste cinci mii de kilometri distanţă, numele lui Serov fusese introdus în sistemul de computere de la SIS. Numele fusese deja trecut prin toate căutările posibile, fără să se fi găsit ceva de folos, dar programul avea multe nume şi fraze şi trecea prin toate. Numele „Serov“ era suficient. Fusese introdus şi sub forma Seroff sau Serof. La sosirea *e-mail*-ului de la New York, motorul de căutare prinse imediat cuvîntul-cheie şi redirecţionă mesajul spre un funcţionar. Dat fiind că pe paşaport era numele Josef, varianta engleză a rusului Iosif şi a americanului Joseph, funcţionarul marcă mesajul şi îl trimise mai departe terminalului la care lucra persoana care iniţiase căutarea pe numele unui anume Serov, Iosif Andreevici.

La timpul cuvenit, mesajul apăru sub forma de *e-mail* pe computerul de pe biroul lui Bill Tawney. *Domnule, folositoare lucruri computerele astea!* îşi zise Tawney, în timp ce tipărea

mesajul. New York... Interesant... Sună la numărul indicat în *e-mail* şi dădu de Peter Williams de la Consulat.

– Mă interesează paşaportul acestui individ, Serov, aveţi vreun element suplimentar? întrebă el, după ce se făcură prezentările de rigoare şi se stabiliră ierarhiile.

– Da, există şi două cărţi de credit, Mastercard şi Visa, ambele *platinum*.

Ceea ce însemna, nu mai trebui să adauge, că aveau limite de credit destul de mari.

– Foarte bine. Vreau să-mi trimiteţi fotografia şi numerele cărţilor de credit pe o linie codificată imediat.

Tawney îi dădu numerele corespunzătoare de telefon.

– Da, domnule, vi le voi trimite, răspunse foarte sincer Williams, întrebîndu-se despre ce era vorba.

Şi cine dracu' era acest William Tawney? Oricine ar fi fost, lucra tîrziu, pentru că Anglia avea un decalaj de cinci ore faţă de New York, iar Peter Williams se întreba deja ce avea să mănînce la cină.

– John?

– Da, Bill? întrebă Clark obosit, uitîndu-se la el peste birou şi întrebîndu-se dacă avea să apuce să-şi vadă nepotul în ziua aceea.

– Prietenul nostru Serov a apărut, spuse omul de la SIS.

Obţinu reacţia aşteptată, ochii lui Clark îngustîndu-se pe loc.

– Aha, unde?

– New York. A fost descoperit un paşaport britanic într-un coş de gunoi de la aeroportul La Guardia, împreună cu două cărţi de credit. Ei bine, îşi scurtă el raportul, paşaportul şi cărţile de credit erau pe numele lui Iosif A. Serov.

– Vezi ce spun cărţile de credit, poate...

– Am sunat deja ataşatul legal al ambasadei voastre din Londra ca să pună în circulaţie numerele. Ar trebui să avem informaţia în mai puţin de o oră. Ar putea să însemne o şansă pentru noi, John, adăugă Tawney cu speranţă în glas.

– Cine se ocupă de caz în State?

– Gus Werner, director adjunct la Divizia Antiterorism. L-ai întîlnit vreodată?

Clark clătină din cap.

– Nu, dar îl ştiu după nume.

– Eu îl ştiu. Băiat de treabă.

FBI-ul avea relaţii cordiale cu tot felul de firme. Visa şi Mastercard nu făceau excepţie. Un agent al FBI-ului sună la sediile ambelor companii de la biroul lui din Clădirea Hoover şi le dădu şefilor securităţii numerele cărţilor de credit. Amîndoi erau ei înşişi foşti agenţi FBI – erau trimişi mulţi agenţi pensionaţi în asemenea posturi, ceea ce crea o vastă reţea de prietenii – şi ambii căutară pe computerele lor, venind cu informaţiile contului, incluzînd nume, adresă, istoria creditului şi, cel mai important, ultimele operaţiuni. Pe ecran apăru imediat zborul de la Heathrow, din Londra, pînă la aeroportul O'Hare din Chicago – de fapt, informaţia apăru pe pagina de fax trimisă agentului de la biroul din Washington.

– Da? întrebă Gus Werner, văzîndu-l pe tînărul agent intrînd în biroul lui.

– A luat, ieri seara tîrziu, un avion de la Londra la Chicago, iar apoi un zbor de la Chicago la New York, se pare că ultimul. A luat unul dintre biletele rămase libere în ultimul compartiment, în spate. Probabil că şi-a aruncat actele de îndată ce a ajuns acolo. Poftim!

Tînărul îi înmînă înregistrările debitărilor din cartele şi informaţiile despre zboruri.

– Ei, pe dracu'! spuse încet fostul şef al Echipei de Salvare a Ostaticilor. Johhny, se pare că am dat peste el.

– Da, domnule, răspunse tînărul agent, proaspăt sosit de la divizia de teren din Oklahoma City. Dar mai rămîne ceva nelămurit, anume modul în care a ajuns de data aceasta în Europa. Tot restul este bine documentat, există şi un zbor de la Dublin la Londra, dar nimic de aici pînă în Irlanda, îi spuse agentul special James Washington şefului lui.

– Poate că are şi un American Express. Sună şi verifică, îi porunci Werner subordonatului lui.

– S-a făcut, promise Washington.

– Pe cine sun pentru asta? întrebă Werner.

– Aici, domnule, îi arătă Washington un număr de pe coperta dosarului.

– A, foarte bine, îl cunosc. Mulţumesc, Jimmy.

Werner ridică telefonul şi formă un număr internaţional.

– Cu domnul Tawney, vă rog, îi spuse el centralistei. Sînt Gus Werner, sun de la sediul FBI de la Washington.

– Salut, Gus, eşti foarte rapid, spuse Tawney, pe jumătate îmbrăcat în haina de ploaie şi sperînd să ajungă şi el acasă.

– Minunile epocii computerelor, Bill. Am o posibilă pistă pentru Serov ăsta. A zburat ieri de la Heathrow la Chicago. Zborul a avut loc cam la trei ore după necazul pe care l-aţi avut la Hereford. Am o maşină închiriată, o notă de hotel şi un zbor de la Chicago la New York, după ce a ajuns în State.

– Vreo adresă?

– Nu am avut norocul ăsta. Doar o cutie poştală în Manhattan, îi spuse interlocutorului adjunctul directorului. Bill, cît de tare arde?

– Gus, frige rău de tot. Sean Grady ne-a dat numele, iar unul dintre ceilalţi prizonieri l-a confirmat. Tipul ăsta, Serov, le-a dat o sumă mare de bani şi peste patru kile de cocaină la scurt timp înainte de atac. Lucrăm cu elveţienii ca să punem mîna pe bani. Iar acum individul se pare că stă în America. Foarte interesant.

– Drace! O să fim nevoiţi s-o prindem pe jigodia asta, dacă putem, îşi zise Werner cu voce tare.

Era pe cale să dea drumul unei căutări cu jurisdicţie foarte întinsă. Legile antiteroriste americane îşi întindeau mîna asupra întregii lumi şi erau însoţite de pedepse draconice. La fel şi legile antidrog.

– Ce zici, o să încerci? întrebă Tawney.

– Ba bine că nu, Bill, răspunse Werner, foarte sigur pe el. Mă ocup eu însumi de dosar. Am declanşat vînătoarea domnului Serov.

– Excelent! Mulţumesc, Gus.

Werner îşi consultă computerul, căutînd un cuvînt de cod. Cazul era important, dar secret, iar cuvîntul de cod ar trebui să fie... Nu, nu ăsta. Îi spuse maşinii să aleagă altul. Da. PREFECT, un cuvînt pe care şi-l amintea de la liceul iezuit din St. Louis.

– Domnule Werner? se auzi secretara. Vă caută domnul Henriksen pe linia trei.

– Ce mai faci, Bill? spuse Werner, ridicînd telefonul.

– Frumuşel mai e puiul ăsta al meu, ce zici? întrebă Chavez.

John Conor Chavez se afla în pătuţ şi deocamdată dormea liniştit. În faţa culcuşului, o plăcuţă arăta identitatea copilului, lucru întărit şi de prezenţa unui poliţist înarmat în camera copiilor. Mai era unul la parterul maternităţii, plus o echipă de trei soldaţi SAS în perimetrul spitalului, greu de identificat, pentru că nu aveau o tunsoare militară. Din nou acea pază exagerată, dar Chavez nu se sinchisea că nişte oameni îi protejau soţia şi copilul.

– Cei mai mulţi copii sînt, fu de acord John Clark, amintindu-şi că Patsy fuseseră la fel la vîrsta aceea. Parcă ar fi fost ieri...

Ca mai toţi bărbaţii, John îşi privea fetele ca pe nişte prunci, nefiind în stare să uite prima oară cînd le ţinuse în braţe, înfăşurate în păturicile spitalului. Simţi din nou cum se cufunda în acea senzaţie caldă, ştiind exact cum se simţea acum Ding, mîndru şi puţin intimidat de răspunderea care însoţeşte paternitatea. Păi, aşa şi trebuie să fie. E puţin de partea maică-sii, îşi zise după aceea John. Asta însemna că semăna cu familia lui, ceea ce, nu-i aşa, era bine. Dar John se întrebă zîmbind dacă nu cumva micuţul visa în spaniolă şi dacă va învăţa spaniola cînd va creşte. Nu era rău să fii bilingv. Apoi îi piui pagerul. John mormăi ceva şi îl scoase de la centură. Era numărul lui Bill Tawney. Îşi scoase telefonul din buzunarul de la pantaloni şi formă numărul. Fu nevoie de cinci secunde pentru ca sistemele de codificare să se sincronizeze.

– Da, Bill?

– Veşti bune, John, băieţii de la FBI au dat de urma lui Serov. Am vorbit acum o jumătate de oră cu Gus Werner. Au stabilit că a zburat ieri de la Heathrow la Chicago, iar de acolo la New York. Asta spun cărţile lui de credit. FBI-ul se mişcă foarte repede.

Următorul pas fu să se verifice permisul de conducere, dar pista era moartă din capul locului, pentru că nu aveau nici o fotografie a subiectului. Agenţii FBI care căutau prin Albany se arătară dezamăgiţi, dar nu foarte surprinşi. Pasul următor,

pentru a doua zi, era să-i interogheze pe toţi angajaţii oficiului unde se afla căsuţa poştală.

– Deci, Dimitri, te-ai întors în mare grabă, observă Brightling.

– Mi s-a părut o idee bună, răspunse Popov. Misiunea a fost o greşeală. Soldaţii de la Rainbow sînt prea buni ca să-i ataci în felul acesta. Oamenii lui Sean s-au descurcat bine. Planificarea şi lovitura au fost excelente, dar inamicul este mult prea priceput. După cum am văzut, indivizii au nişte calităţi impresionante.

– Dar atacul pare să îi fi zdruncinat bine, spuse patronul.

– Foarte posibil, fu de acord Popov, exact cînd intra Henriksen.

– Veşti proaste, anunţă el.

– Ce veşti?

– Dimitri, ai zbîrcit-o.

– Zău? Şi cum am făcut-o? întrebă rusul, nu fără o bună doză de ironie în glas.

– Nu ştiu precis cum, dar se ştie că la pregătirea atacului împotriva lui Rainbow a participat un rus, iar FBI-ul lucrează acum la caz. S-ar putea să ştie că eşti aici.

– Nu este posibil, obiectă Popov. Mă rog, da... dacă îl au pe Grady... poate că a vorbit. Da, ştia că am venit din America sau îşi putea închipui şi ştie şi numele pe care l-am folosit, dar identitatea aceea s-a dus, am distrus-o.

– Poate, dar tocmai am vorbit la telefon cu Gus Werner. L-am întrebat cum e cu incidentul de la Hereford, dacă poate să-mi spună ceva. Mi-a zis că au început să lucreze la un caz, caută numele unui rus şi au motive să creadă că un rus, probabil stabilit în America, a luat legătura cu PIRA. Asta înseamnă că îţi ştiu numele, Dimitri, şi mai înseamnă că vor căuta pe toate listele de pasageri ale zborurilor. Nu subestima FBI-ul, amice, îl avertiză Henriksen.

– Nu-l subestimez, spuse Popov, care însă era deja puţin îngrijorat.

Totuşi, nu din cale-afară. Nu le va fi deloc uşor să verifice toate zborurile transatlantice, chiar şi în era computerelor. De asemenea, decisese că următorul lui set de acte false avea să fie pe numele de Jones, Smith, Brown sau Johnson, în nici un caz

al unui preşedinte al KGB-ului căzut în dizgraţie în anii '50. Numele Serov fusese o mică glumă a lui. Acum era clar că nu fusese o glumă bună. Joseph Andrew Brown, asta avea să fie data viitoare, îşi zise Dimitri Arkadeevici Popov, aflat în biroul de la ultimul nivel.

– Prezintă vreun pericol pentru noi? întrebă Brightling.

– Dacă îl găsesc pe prietenul nostru de faţă, da.

Brightling dădu din cap şi se gîndi rapid.

– Dimitri, ai fost vreodată în Kansas?

– Salut, Maclean, spuse Tom Sullivan.

– Bună, vreţi să mai aflaţi ceva?

– Da, dacă nu te supără, desigur, îi spuse Frank Chatham.

– Bun, atunci intraţi, spuse Maclean, deschizînd larg uşa şi pornind spre camera de zi.

Îşi tot repeta în minte că trebuia să-şi păstreze calmul. Se aşeză şi dădu sonorul televizorului la minim.

– Ia spuneţi! Ce-aţi vrea să ştiţi?

– Îţi mai aminteşti de cineva care să fi fost apropiat de Mary Bannister?

Cei doi agenţi îl văzură cum se încruntă şi clatină din cap.

– Nu cunosc pe nimeni după nume. Ştiţi, e un bar pentru burlaci, iar oamenii se lovesc unii de alţii, vorbesc, se împrietenesc şi toate alea, înţelegeţi...

Se mai gîndi preţ de o clipă.

– Poate un tip, dar nu îi ştiu numele... Înalt, cam de vîrsta mea, cu părul blond, un tip masiv, îi place să tragă de fiare... dar nu ştiu cum îl cheamă, îmi pare rău. Mary a dansat cu el şi au băut ceva, cred, dar mai mult nu ştiu, pentru că acolo e mereu înghesuială şi întuneric.

– Ai dus-o acasă chiar atunci?

– Cred că da. Am vorbit, am glumit puţin, dar nu am ajuns niciodată în pat. Pur şi simplu. Ăăă... niciodată nu m-am dat la ea, înţelegeţi. Nu am ajuns niciodată atît de departe. Da, sigur, am dus-o acasă, dar nici măcar nu am intrat în clădire, nu am sărutat-o, nimic. Doar am dat mîna.

Văzu că Chatham făcea însemnări.

Aoleu, oare înainte le-am spus altceva? Parcă aşa îşi amintea, dar era greu să îţi dai seama, cu doi agenţi federali în cameră. Partea urîtă era că nu îşi amintea mai nimic de fata aia. O alesese, o încărcase în dubiţă şi gata. Nu avea idee unde era acum, deşi îşi închipuia că, probabil, murise. Maclean ştia ce însemna partea asta a Proiectului, ceea ce îl transforma într-un complice la răpire şi la crimă, două lucruri pe care nu avea de gînd să le mărturisească în faţa acestor doi tipi de la FBI. Statul New York nu renunţase la pedeapsa capitală. Şi nici guvernul federal, din cîte îşi amintea. Îşi umezi buzele şi îşi şterse mîinile de pantaloni, rezemîndu-se de spătarul fotoliului. Apoi se ridică şi o porni spre bucătărie.

– Pot să vă pregătesc ceva, domnilor?

– Nu, mulţumesc, dar dă-i bătaie! spuse Sullivan.

Văzuse ceva ce lipsise la prima lor venire. Tensiunea. Oare să fie tresărirea obişnuită a omului care se vedea în faţa unui agent federal sau individul ăsta chiar ascundea ceva? Îl văzură pe Maclean pregătindu-şi o băutură şi întorcîndu-se.

– Cum ai descrie-o pe Mary Bannister? întrebă Sullivan.

– Frumoasă, dar nu izbitoare. Drăguţă, prezentabilă, plăcută. Avea simţul umorului, era nostimă. Fată din provincie, cred; era pentru prima oară într-un oraş mare. Pur şi simplu, o fată bună, înţelegeţi.

– Dar nu s-a apropiat nimeni de ea, din cîte ai spus.

– Nimeni de care să ştiu, dar nici de asta nu sînt sigur. Ceilalţi ce zic?

– Ceilalţi de la bar spun că eraţi prieteni destul de buni.

– Poate că da, dar nu cine ştie ce. Vreau să spun că nu am ieşit nicăieri. Nici măcar nu am sărutat-o vreodată.

Se repeta, în vreme ce sorbea din whisky-ul îndoit.

– Aş fi vrut eu, dar n-am făcut-o, adăugă el.

– Cu cine de la bar ai ajuns atît de apropiat?

– Păi, parcă ziceaţi că-mi respectaţi intimitatea, obiectă Kirk.

– Ştii cum stau lucrurile. Încercăm să ne introducem în atmosfera locului, să vedem cum e, cam aşa ceva.

– Dar eu nu raportez pe cine sărut, bine? Nu sînt eu genul.

– Nu pot să te condamn pentru asta, spuse Sullivan, cu un zîmbet, dar e ceva neobişnuit la un bar al burlacilor plin ochi.

– Da, sigur, sînt unii care vin acolo să bifeze încă o cucerire, dar nu e stilul meu.

– Deci, Mary Bannister a dispărut şi nici măcar n-ai remarcat?

– Poate că am remarcat, dar nu m-am gîndit prea mult la asta. E o comunitate foarte schimbătoare, înţelegeţi? Oamenii vin şi pleacă, iar pe unii nu-i mai vezi în viaţa ta. Pur şi simplu dispar.

– Ai sunat-o vreodată?

Maclean se încruntă.

– Nu, nu-mi amintesc să-mi fi dat numărul ei. Cred că e în cartea de telefoane, dar nu, n-am sunat-o niciodată.

– Deci, ai dus-o pînă acasă o singură dată?

– Corect, doar atunci, confirmă Maclean, încă o dată din băutură şi dorindu-şi ca aceşti indivizi curioşi să plece naibii din casa lui. Oare ar putea să ştie ceva? De ce se întorseseră? Doar nu avea nimic în apartament care să confirme că fusese cu vreo femeie de la Turtle Inn. Mă rog, cîteva numere de telefon, dar nu ciorapi uitaţi de femeile aduse aici ocazional.

– Domnilor, v-aţi tot uitat prin jur de cînd aţi venit aici prima oară, rosti el.

– Nu e mare lucru, întotdeauna punem întrebările astea. E munca de rutină, îi spuse Sullivan suspectului. Acum mai avem o întîlnire, în cîteva minute, pe strada asta. Mulţumim pentru timpul pierdut cu noi. Mai ai cartea mea de vizită?

– Da, o am în bucătărie, lipită de frigider.

– Bine. Cum să-ţi zic, e un caz dificil pentru noi. Te rog să te mai gîndeşti dacă poţi să vii cu ceva nou, orice. Te rog, bine?

– Bineînţeles.

Maclean se ridică în picioare şi îi conduse la uşă, iar apoi se întoarse ca să mai tragă o duşcă.

– E foarte agitat, spuse Chatham, după ce ieşiră pe stradă.

– Absolut. Avem destule date ca să facem o anchetă de mediu?

– Nici o problemă, răspunse Chatham.

– Mîine dimineaţă, spuse agentul mai în vîrstă.

Era pentru a doua oară la aeroportul Teterboro, New Jersey, vizavi de Manhattan, dar de data asta era un avion diferit, pe al

cărui derivor scria HORIZON CORP. Dimitri se prinsese în joc, închipuindu-şi că putea să evadeze din orice loc din Statele Unite şi ştiind că Henriksen îl avertizase pe Brightling să nu ia nici o măsură radicală. Exista în această călătorie un element de nelinişte, dar mai slab decît curiozitatea lui, aşa că Popov se aşeză în scaunul lui de la bordul stînga şi aşteptă ca avionul să pornească motoarele şi să ruleze spre pistă. Apăru chiar şi o stewardesă, una drăguţă, care îi oferi un pahar cu votcă Finlandia, pe care el îl sorbi în vreme ce Gulfstreamul V începea să ruleze. *Kansas,* îşi zise el, *un stat cu lanuri de grîu şi tornade, aflat la mai puţin de trei ore distanţă.*

– Domnul Henriksen?

– Da, cu cine vorbesc?

– Kirk Maclean.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Henriksen, alertat de tonul interlocutorului.

31

MIŞCARE

Întunericul ascundea peisajul. Popov ieşi din avion şi descoperi un automobil de tip militar care îl aştepta. Apoi remarcă liniile vopsite pe beton şi se întrebă dacă aterizase pe o pistă de avioane sau pe vreo şosea. Dar nu, la distanţă se vedea o clădire uriaşă, luminată parţial. Mai curios ca oricînd, Dimitri intră în vehicul şi se îndreptă spre clădire. Ochii se obişnuiră treptat cu întunericul. Terenul înconjurător părea să fie plat. Se vedeau doar nişte coline foarte domoale. În spatele lui, observă că lîngă avionul de companie se oprise o cisternă, poate pentru alimentarea pentru drumul înapoi spre New Jersey. Sînt cam scumpe, îşi zise el. Fără îndoială, Brightling şi oamenii lui voiau ca avionul să fie acolo unde se puteau folosi de el. Popov nu ştia că Horizon Corporation poseda mai multe, avînd trei proaspăt ieşite de pe uşile fabricii de lîngă Savannah, Georgia. Încă nu se obişnuise cu schimbarea de fus orar. Găsi intrarea în clădire. Un gardian în uniformă îl conduse la un lift, iar apoi în camera lui de la al patrulea nivel, care semăna o cameră de hotel decentă, avînd în plus dispozitive pentru gătit şi un frigider. Mai erau acolo un televizor şi un video recorder cu casete într-un dulăpior. Toate casetele erau despre natură, remarcă el. Lei, urşi, elani, migraţia somonilor. Nici măcar un film artistic. Revistele de pe noptieră erau şi ele tot despre natură. Foarte ciudat. Dar mai

exista şi un bar complet utilat, care avea inclusiv votcă Absolut, care era aproape la fel de bună precum cea rusească pe care o prefera. Îşi turnă un pahar şi dădu televizorul pe CNN.

Henriksen este excesiv de prudent, îşi zise Dimitri. Cum ar putea să-l prindă FBI-ul? Luînd urma unui nume? Ce ar putea scoate dintr-un simplu nume? Puteau scoate ceva din cărţile de credit, dacă aveau noroc, şi din înregistrările zborurilor, dar nici una dintre acestea nu aveau valoare în instanţă. Nu, era în absolută siguranţă, cu excepţia cazului în care Sean Grady îl arăta categoric drept furnizor de informaţii şi fonduri. Popov se gîndi că putea să se bazeze pe Grady, care nu va coopera cu britanicii. Îi ura prea mult ca să lucreze cu ei. Trebuia doar „să tragi uşa după tine“, un americanism pe care Popov îl admira. Banii pe care îi depusese în al doilea cont bancar din Elveţia ar fi putut fi descoperiţi, dar existau şi aici soluţii. Era un lucru bun, instituţia asta a avocaţilor, o aflase de mult. Lucrul cu avocaţii era mai bun decît cu toţi ofiţerii operativi din KGB.

Nu, dacă exista un pericol pentru el, acesta venea din partea patronului, care s-ar putea să nu cunoască regulile jocului, dar chiar dacă el nu le cunoştea, Henriksen l-ar fi ajutat să le afle. Aşa că Dimitri sorbi relaxat din pahar. O să-şi exploreze noua locuinţă mîine, iar din felul în care o să fie tratat o să-şi dea seama...

...nu, există o cale mult mai simplă. Ridică telefonul, apăsă pe nouă pentru o linie exterioară şi formă numărul apartamentului lui din New York. Apelul porni. Sună de patru ori, după care îi răspunse robotul telefonic. Deci, avea legături telefonice cu restul lumii. Asta înseamnă că era în siguranţă, deşi nu aflase nimic în plus care să-l facă să înţeleagă ce se întîmpla, aşa cum nu ştiuse nici în Franţa, la prima întîlnire cu un om de afaceri american pe care îl delectase cu poveştile lui de ofiţer KGB de teren. Acum se afla în Kansas, Statele Unite, sorbea dintr-o votcă, se uita la televizor şi avea peste şase milioane de dolari în două conturi fără titular în Elveţia. Îşi împlinise unul dintre scopuri. Mai trebuia să ajungă şi la cel de-al doilea. Despre ce dracu' era vorba în aventura asta a lui? Oare va afla aici? Aşa spera.

Avioanele erau pline cu oameni. Toţi se îndreptau spre Aeroportul Internaţional Kingford Smith, aflat lîngă Sydney. Multe

dintre ele aterizară pe pista care se întindea ca un deget în largul Golfului Botany, vestit pentru că aici debarcaseră diverşi infractori şi alţi englezi respinşi de societate, trimişi în partea cealaltă a lumii în corăbii de lemn, ca să pună temelia unei ţări noi, lucru pe care, spre uimirea celor care îi trimiseseră aici, îl făcuseră foarte bine. Mulţi dintre pasagerii zborurilor erau tineri, sportivi în plină formă, fala şi mîndria ţărilor lor, care îi trimiseseră îmbrăcaţi în treninguri pe care scria de unde veneau. Cei mai mulţi erau turişti, oameni care fie cumpăraseră pe bani grei pachete de servicii cu cazare şi bilete de la agenţiile turistice, fie le primiseră pe post de cadouri de la politicienii din ţările lor. Mulţi purtau steguleţe minuscule. Foarte puţinii pasageri veniţi cu afaceri ascultaseră tot felul de preziceri optimiste pentru gloria ţărilor respective la Olimpiada care avea să înceapă în cîteva zile.

La sosire, toţi sportivii fură trataţi regeşte şi urcară în autobuzele care aveau să-i ducă în oraş pe Autostrada 64, iar de acolo la satul olimpic construit cu mare cheltuială pentru ei de statul australian. Deja vedeau în apropiere magnificul stadion, întrebîndu-se, fiecare în parte, dacă îşi vor găsi gloria personală acolo.

– Spuneţi, domnule colonel, ce credeţi?

– E un stadion pe cinste, nu am ce zice, răspunse colonelul în rezervă Wilson Gearing din Corpul Chimic al Armatei Statelor Unite. Dar ştiu că aici se încălzeşte rău vara, amice.

– E iar afurisitul ăla de El Niño. Curenţii din largul Americii de Sud şi-au schimbat iar direcţia, ceea ce înseamnă o temperatură mare aici. Vor fi în jur de treizeci şi cinci de grade – în Fahrenheit, nouăzeci şi ceva, cred – pe toată durata Olimpiadei.

– Atunci nu pot decît să sper că sistemul de ceaţă funcţionează, pentru că dacă nu, o să aveţi o grămadă de atacuri de cord datorate căldurii, amice.

– Funcţionează, răspunse poliţistul australian. Este testat complet.

– Pot să arunc o privire? Bill Henriksen vrea să vadă dacă nu cumva poate fi folosit de băieţii răi ca sistem de distribuire a unui agent chimic.

– Bineînţeles. Pe aici.

Ajunseră în cinci minute. Conductele de aducțiune a apei își aveau propria cameră, sub cheie. Polițistul avea cheia și îl introduse pe colonel înăuntru.

– Aha, aici băgați clor în apă? întrebă Gearing, pe jumătate surprins. Apa vine de la sistemul de alimentare al orașului, corect?

– Da, nu vrem să se răspîndească vreun germen și să ajungă la oaspeții noștri.

– Păi chiar așa, cum să vreți? fu de acord colonelul Gearing, privind containerul de plastic cu clor, care atîrna de țevile de distribuire, înaintea pompelor.

Apa era filtrată prin acel sac, după care intra în duzele de pulverizare care atîrnau la toate gurile de acces și pe rampele acoperișului stadionului. Sistemul va trebui să fie spălat bine cu apă fără clor, înainte de folosire, dar asta se putea face ușor, iar containerul fals de clor din camera lui de hotel era practic identic cu acesta. Conținutul chiar semăna cu clorul, era aproape ca el, deși nanocapsulele conțineau de fapt ceva care se numea Shiva. Aceste gînduri se desfășurau în spatele ochilor căprui ai lui Gearing. Întreaga lui carieră lucrase ca expert în arme chimice la Arsenalul Edgewood din Maryland și la Poligonul de Teste Subterane din Utah – dar aici nu era vorba de arme chimice. Era un război biologic, fratele celui pe care îl studiase în cei peste douăzeci de ani în uniformă.

– Ușa este păzită? întrebă el.

– Nu, dar are o alarmă și e nevoie oricum de cîteva minute ca să umbli la sistem, după cum vedeți. Sistemul de alarmă e legat de postul de comandă, iar acolo avem o forță de reacție importantă.

– Cît de importantă? întrebă colonelul în rezervă.

– Douăzeci de membri ai SAS, plus douăzeci de polițiști de gardă permanent, plus alți zece oameni de la SAS care patrulează doi cîte doi în jurul stadionului. Cei de la centrul de comandă au arme automate. Cei care patrulează au pistoale și radioemițătoare. Există și o forță suplimentară de reacție, la un kilometru distanță, cu vehicule blindate ușoare și cu arme grele, de forța unui pluton. Mai departe avem un batalion de infanterie la douăzeci de kilometri, cu elicoptere și alte mijloace de susținere.

– Mie îmi sună foarte bine, spuse colonelul Gearing. Poţi să-mi dai codul de alarmă pentru dispozitivul ăsta?

I-l dădu fără să clipească. Era, la urma urmei, un fost ofiţer de stat-major, membru important al echipei de consultanţă pentru securitate la Jocurile Olimpice.

– Opt-nouă-cinci-şapte-nouă-zero, spuse poliţistul-şef.

Gearing îl notă, apoi bătu numerele pe tastatura de la uşă, care pornea sau oprea sistemul. O să fie în stare să schimbe canistra aceea cu clor foarte repede. Sistemul era proiectat pentru întreţinere rapidă. O să funcţioneze foarte bine, exact ca modelul pe care îl construiseră în Kansas, la care el şi oamenii lui exersaseră cîteva zile. Ajunseseră la un timp de schimbare de pînă la paisprezece secunde. Orice timp sub douăzeci de secunde însemna că nimeni nu-şi va da seama de vreo întrerupere a fluxului de ceaţă, pentru că presiunea remanentă avea să-l menţină.

Gearing văzu pentru prima oară locul în care va acţiona şi simţi un uşor fior rece. Să planifici era una. Să vezi unde se va întîmpla cu adevărat era altceva. Acesta era locul. Aici va dezlănţui o epidemic universală, care va curma mai multe vieţi decît va putea cineva să numere şi din care vor ieşi vii doar cei aleşi. Va salva planeta, cu un preţ cumplit, bineînţeles, dar el era dedicat acestei misiuni de mulţi ani. Văzuse ce putea să-i facă omul naturii. Fusese tînăr locotenent la Poligonul de Teste Dugway cînd avusese loc mult mediatizatul accident cu GB, un agent paralizant care ajunsese prea departe şi omorîse cîteva sute de oi, iar neurotoxinele nu erau o moarte prea frumoasă, nici măcar pentru o oaie. Iar programele de ştiri nu se obosiseră să vorbească despre animalele sălbatice care suferiseră o moarte similară, urîtă, toate, de la insecte la antilope. Îl izbise faptul că organizaţia în care era el, Armata Terestră a Statelor Unite, putea să comită erori atît de grave, care să provoace atîta suferinţă. Iar lucrurile pe care le aflase mai tîrziu erau şi mai grave. Agenţii binari la care lucrase ani în şir făceau parte dintr-un efort de a produce otrăvuri „sigure“ pentru utilizarea lor pe cîmpul de bătălie... Partea proastă era că totul începuse o dată cu cercetările din Germania pentru un insecticid, în anii ’20 şi ’30. Cele mai multe substanţe chimice pentru omorîrea insectelor erau agenţi neuroparalizanţi, unii simpli care atacau şi distrugeau sistemele

nervoase ale furnicilor şi albinelor, dar acei chimişti germani dăduseră peste cel mai devastator produs chimic formulat vreodată. Aşa că o mare parte din cariera lui Gearing fusese petrecută în legătura cu comunitatea informaţională, pentru evaluarea datelor despre posibile fabrici de arme chimice în ţări despre care se ştia că nu aveau aşa ceva.

Dar problema armamentului chimic fusese dintotdeauna distribuirea lui, cum să-l împrăştii pe tot cîmpul de bătălie, expunîndu-i eficient pe soldaţii inamicului. Faptul că aceleaşi substanţe chimice puteau să călătorească nestingherite şi să omoare civili nevinovaţi rămăsese secretul murdar al organizaţiilor şi al guvernelor răspunzătoare, un secret mereu ignorat. Iar la animale nici măcar nu se gîndiseră. Fauna avea să fie exterminată în mare parte; mai rău, agenţii puteau să determine dezastre genetice, pentru că doze foarte mici de gaz paralizant, insuficiente ca să ucidă, invadau însuşi ADN-ul victimei, asigurînd apariţia unor mutaţii care vor dura timp de generaţii. Gearing îşi petrecuse toată viaţa învăţînd asta. Presupunea acum că acest fapt îl desensibilizase, făcîndu-l să ucidă multe fiinţe fără să tresară.

Nu era chiar acelaşi lucru. Nu avea să răspîndească otrăvuri chimice de tipul compuşilor organici ai fosforului, ci nişte mici particule de virus. Oamenii care vor trece prin ceaţa răcoritoare de la rampe şi gurile de acces le vor inspira, chimia organismului lor va sparge nanocapsulele, permiţînd germenilor de Shiva să acţioneze – evident, încet – ei vor merge la ei acasă şi îl vor răspîndi departe de tot pe Shiva, iar în patru pînă la şase săptămîni epidemia va izbucni în toată lumea, urmată fiind de o panică globală. Atunci, Corporaţia Horizon va anunţa că avea un vaccin experimental, numit „A“, care funcţionase pe animale, inclusiv pe primate, că era sigur bun pentru oameni şi că era gata pentru producţia de masă. Se va produce în masă şi va fi distribuit în lumea întreagă, iar la patru pînă la şase săptămîni de la injecţie şi acei oameni vor prezenta simptomele. Cu puţin noroc, planeta va fi golită şi omenirea va ajunge la doar o fracţiune din actuala populaţie. Vor fi tulburări, în care vor muri mulţi dintre oamenii binecuvîntaţi de Natură cu sisteme imunitare eficiente, iar în cam şase luni vor rămîne doar puţinii aleşi, bine organizaţi

şi bine echipaţi, aflaţi în siguranţă în Kansas şi în Brazilia. În şase luni, aceştia vor fi moştenitorii unei lumi care se va întoarce la starea ei naturală. Ce făceau ei nu va fi ca la Dugway – un accident fără scop. Va fi considerat un act al unui om care toată viaţa lui profesională se gîndise la distrugerea în masă a oamenilor, dar care de fapt omorîse experimental animale nevinovate... Se întoarse spre gazdele lui.

– Care este previziunea meteo pe termen lung?

– Vreme caldă şi uscată. Sper că sportivii sînt în formă, pentru că vor avea nevoie.

– Atunci sistemul acesta de ceaţă va salva multe vieţi, observă Gearing. Asta dacă nu se bagă în el cine nu trebuie. Cu permisiunea dumneavoastră, am să-mi pun oamenii să supravegheze instalaţia asta îndeaproape.

– Foarte bine, spuse poliţistul-şef.

Americanul ăsta avea o fixaţie cu sistemul de producere a ceţii, dar, la urma urmei, fusese militar, se ocupase de armele chimice şi asta ar fi putut fi o explicaţie.

Popov nu îşi închisese obloanele în seara anterioară, aşa că zorii îl trezıră aproape brusc. Deschise ochii şi apoi îi închise repede. Soarele răsărit peste cîmpiile din Kansas îl orbea. Dulăpiorul cu medicamente pe care îl găsi în baie conţinea Tylenol şi aspirină, iar în bucătărie avea cafea pentru filtru. Însă frigiderul nu avea nimic bun înăuntru. Aşa că făcu un duş, îşi bău cafeaua şi ieşi în căutare de hrană. Descoperi o cantină uriaşă, aproape goală. Doar ici şi acolo se mai vedea cîte cineva mîncînd. Se aşeză şi el la una, singur, şi i se servi micul dejun. Mîncă, trăgînd cu ochiul la ceilalţi prezenţi în sala aceea imensă. *În principal oameni de treizeci-patruzeci şi ceva de ani*, îşi zise el, *cu aspect de profesionişti, unii purtînd halate albe de laborator.*

– Domnul Popov? se auzi o voce.

Dimitri se întoarse.

– Da?

– Sînt David Dawson, şeful pazei. Am pentru dumneavoastră o insignă. Trebuie să o purtaţi.

Şi îi înmînă un dreptunghi mic de plastic, pe care Popov îl agăţă de cămaşă.

– Astăzi trebuie să vă prezint împrejurimile. Bine aţi venit în Kansas!

– Mulţumesc, spuse Popov, terminînd de înfipt ecusonul.

Rusul văzu că pe ecuson apărea inclusiv poza lui.

– Va trebui să o purtaţi permanent, ca să se ştie că sînteţi de aici, îi explică Dawson.

– Da, înţeleg.

Deci, locul ăsta era bine controlat şi avea chiar şi un director de securitate. Interesant.

– Cum a fost zborul de aseară?

– Plăcut şi fără evenimente deosebite, răspunse Popov, sorbind din a doua cafea din acea dimineaţă. Ce este locul acesta?

– Horizon l-a înfiinţat ca pe un complex de cercetare. Ştiţi cu ce se ocupă compania, nu?

– Da, dădu Popov din cap. Medicamente şi cercetări biologice, lider mondial.

– Ei bine, este unul dintre complexele lor de cercetare-dezvoltare. A fost terminat de curînd. Acum aducem oamenii. Curînd, va fi principalul sediu al companiei.

– De ce aici, unde şi-a înţărcat dracul copiii? întrebă Popov, privind în jur, la cantina aproape goală.

– În primul rînd, pentru că are o poziţie centrală. Se poate ajunge în orice parte a ţării în mai puţin de trei ore. Şi nu e nimeni în jur care să ne deranjeze. Este şi un complex izolat. Horizon are foarte multe lucrări care necesită protecţie, mă înţelegeţi.

– Spionajul industrial?

Dawson dădu din cap.

– Corect, este un lucru care ne preocupă.

– Voi putea să dau o raită, ca să văd terenul?

– Vă voi conduce eu însumi cu maşina. Domnul Henriksen mi-a spus să fiu gazda dumneavoastră în acest complex. Terminaţi-vă micul dejun. Eu mai am de aranjat nişte lucruri. Mă întorc în cincisprezece minute.

– Foarte bine, vă mulţumesc, spuse Popov, urmărindu-l apoi cum iese din sală.

O să-i fie util. Acest loc avea un aer straniu, instituţional, parcă ar fi fost o instalaţie secretă guvernamentală... rusească, îşi zise Popov. Era depersonalizată, nu era construită ţinînd cont de

vreo dimensiune a umanului. Pînă şi KGB-ul ar fi avut o uriaşă efigie a lui Lenin atîrnată pe zidurile imense, albe, goale, ca să-i dea locului măcar o idee de apartenenţă la ceva. Aici existau doar pereţi punctaţi de ferestre colorate, care răsăreau brusc dintre lanurile de grîu, plus un drum, dar nimic altceva. Aducea mult cu o corabie pe mare. Se gîndi că nu semăna cu nimic întîlnit de el vreodată. Fostul ofiţer KGB îşi termină micul dejun. Avea toate instinctele în alertă şi spera să afle mai multe şi cît mai repede posibil.

– Domingo, trebuie să preiei tu povestea asta, spuse John.

– John, e foarte departe şi nu uita că abia am devenit tătic.

– Îmi pare rău, băiete, dar Covington e indisponibil, ca şi Chin. Te trimit pe tine cu patru oameni. E o treabă uşoară, Ding. Australienii îşi cunosc meseria, dar ne-au cerut să mergem să aruncăm o privire. Asta pentru că aţi rezolvat atît de competent situaţiile de pe teren.

– Cînd plec?

– Diseară, cu un 747 de la Heathrow.

Clark îi întinse plicul cu biletele.

– Minunat, mormăi Chavez.

– Hei, zi mersi că ai fost aici la naştere, tăticule!

– *Merci!* Dar dacă apare vreo situaţie problematică aici? încercă Chavez un ultim argument, foarte slab, de altfel.

– Putem să încropim o echipă, dar chiar crezi că o să mai scoată cineva nasul aşa curînd? După ce i-am făcut zob pe nefericiţii ăia din IRA? Eu personal nu cred.

– Dar tipul ăla, rusul, Serov?

– FBI-ul lucrează la caz. Încearcă să dea de el prin New York. Au mobilizat o grămadă de agenţi pentru asta.

Unul din aceştia era Tom Sullivan, care acum se afla la poştă. Cutia poştală nr. 1453 aparţinea misteriosului domn Serov. Avea cîteva pliante şi o factură de la Visa, dar căsuţa nu mai fusese deschisă de nouă zile cel puţin, judecînd după datele de pe plicuri, iar unul dintre funcţionarii de acolo spuse că ştia cum arată posesorul cutiei 1453, deşi omul nu-şi ridica prea des corespondenţa. La obţinerea căsuţei, dăduse o adresă, dar reieşi

că era a unei brutării italiene aflate la doar cîteva cvartale distanță, iar numărul de telefon era inexistent, lucru făcut, evident, cu bună știință.

– Absolut sigur, individul e un spion, își zise Sullivan cu voce tare, întrebîndu-se de ce cazul nu fusese preluat de Secția de Contrainformații pentru Străini.

– Sigur se poartă ca un spion, fu de acord Chatham.

Misiunea lor se termina aici. Nu aveau nici o dovadă a unei infracțiuni și nici suficienți oameni ca să pună un agent să supravegheze căsuța poștală douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Securitatea e bună aici, își zise Popov, în timp ce mergea în alt vehicul de tip militar, căruia Dawson îi spunea Hummer. Primul lucru care te izbea cînd te uitai la acel complex era întinderea lui. Era imens. Nu mai puțin de zece kilometri pînă la un gard care apăra proprietatea privată.

– Aici au fost mai multe ferme mari, dar Horizon le-a reunit acum cîțiva ani și a început să construiască laboratorul de cercetări. A durat ceva timp, dar acum s-a terminat.

– Încă aveți recolte de grîu...

– Da, instalația în sine nu folosește prea mult teren și încercăm să păstrăm restul așa cum era înainte. La naiba, avem destul grîu pentru toți oamenii din laboratoare, avem propriile noastre elevatoare și așa mai departe.

Și arătă undeva spre nord.

Popov se uită în direcția aceea și văzu la o distanță oarecare niște clădiri masive de beton. *Uimitoare America asta*, își spuse Dimitri Arkadeevici. Zona asta era plană, semăna destul de mult cu stepele rusești. Terenul avea ridicături și adîncituri, dar acestea nu făceau decît să sublinieze lipsa unui deal adevărat. Hummer-ul o luă spre nord și în cele din urmă traversă o cale ferată evident destinată marilor silozuri. De ce le spusese Dawson „elevatoare“? De ce cuvîntul ăsta? Mai încolo, spre nord, se vedea cu mare greutate traficul de pe o autostradă depărtată.

– Asta e frontiera nordică, explică Dawson, în vreme ce treceau printr-o zonă necultivată.

– Și asta ce e?

– Asta e mica noastră turmă de antilope.

Dawson întoarse volanul ca să se apropie. Hummer-ul sălta printre ierburi.

– Frumoase animale.

– Da, sînt. Şi foarte rapide. Noi le numim capre iuţi. Nu sînt antilope adevărate, genetic sînt înrudite cu caprele. Puii ăştia pot să alerge cu şaizeci de kilometri pe oră, fără să se oprească o oră întreagă. Au şi o vedere absolut senzaţională.

– Bănuiesc că sînt greu de vînat. Le vînaţi?

– Sînt greu de vînat şi nu le vînez. Sînt „vegan“.

– Cum?

– Vegetarian. Nu mănînc carne şi nici un alt produs animal, spuse Dawson, întrucîtva mîndru de el.

Pînă şi cureaua lui era dintr-o ţesătură, nu din piele.

– De ce, David? întrebă Popov.

Nu mai întîlnise în viaţa lui un asemenea om.

– E o simplă chestiune de alegere. Nu sînt de acord cu omorîrea animalelor pentru hrană sau pentru oricare alt motiv.

Se întoarse spre el.

– Nu toată lumea este de acord cu mine, nici măcar cei de aici, de la Proiect, dar nu sînt singurul care gîndeşte astfel. Natura e ceva ce trebuie respectat, nu exploatat.

– Deci nu-i cumperi soţiei haină de blană, spuse Popov cu un zîmbet.

Auzise el de maniacii ăştia.

– Nici vorbă, rîse Dawson.

– Nu am vînat în viaţa mea, spuse apoi Popov, întrebîndu-se ce reacţie va avea celălalt. Nu i-am văzut niciodată rostul. În Rusia au fost exterminate aproape toate animalele sălbatice.

– Înţeleg. Este foarte trist, dar poate că într-o bună zi totul se va repara, rosti Dawson.

– Cum, cînd vînătorii de stat chiar cu asta se ocupă, cu uciderea lor?

Instituţia respectivă nu se desfiinţase nici după căderea comunismului.

Dawson făcu o faţă care îl intrigă pe Popov, care văzuse mimica asta de nenumărate ori la KGB. Omul ştia ceva ce nu voia să spună chiar atunci, deşi ceea ce ştia era oarecum important.

– Există căi, prietene, există căi.

Turul complet în maşină dură cam o oră şi jumătate, iar la sfîrşitul lui Popov fu impresionat de mărimea complexului. Drumul de acces la ansamblul de clădiri era un adevărat aerodrom, după cum văzuse, cu instrumente electronice care să ghideze avioanele şi cu semafoare care să-i atenţioneze pe şoferi că erau în curs operaţiuni de zbor.

– Da, e evident, nu? Poţi să aduci şi să scoţi uşor mărfuri. Se spune că pot să aducă aici chiar şi reactoare comerciale adevărate, de mărime medie, dar n-am văzut pînă acum nici unul.

– Doctorul Brightling a cheltuit o grămadă de bani pentru complexul ăsta.

– Aşa este, confirmă Dawson. Dar merită, crede-mă.

O luă pe pista care ducea spre clădirea-laborator.

– Vino cu mine.

Popov îl urmă fără să mai întrebe de ce. Niciodată nu fusese în măsură să aprecieze puterea unei mari corporaţii americane. Asta ar fi putut fi şi ar fi trebuit să fie o instalaţie guvernamentală, cu atîta teren şi cu complexul uriaş de clădiri. În clădirea-hotel în care îşi petrecuse noaptea probabil că încăpeau o mie de oameni. Dar de ce să construieşti un asemenea loc? Oare Brightling plănuia să mute aici întreaga lui corporaţie, toţi angajaţii? Atît de departe de marile oraşe, de tot ceea ce oferea civilizaţia? De ce aici? Evident, numai motivele de securitate puteau fi invocate. Era departe şi de marile agenţii de poliţie, de mass-media, de reporteri. Din punctul de vedere al securităţii, acest complex ar fi putut fi la fel de bine şi pe lună.

Clădirea laboratoarelor era şi ea mai mare decît ar fi fost cazul, îşi zise Dimitri, dar, spre deosebire de celelalte, ea părea să funcţioneze deja. Înăuntru se afla o recepţie, iar bărbatul de acolo îl cunoştea pe David Dawson. Cei doi îşi continuară nestînjeniţi drumul pînă la lifturi, urcînd la al patrulea nivel. Apăsară pe un buton de sonerie de lîngă o uşă de birou.

– Vă salut, domnule doctor, spuse Dawson. El este Dimitri. Doctorul Brightling l-a trimis la noi aseară. O să stea o vreme aici, adăugă şeful securităţii.

– Am primit faxul.

Doctorul se ridică în picioare şi îi întinse mîna lui Popov.

– Salut, sînt John Killgore. Vino cu mine.

Ieşiră amîndoi pe o uşă laterală şi ajunseră într-o cameră de examinare. Dawson rămase să aştepte afară. Killgore îi spuse lui Popov să se dezbrace şi începu la un examen fizic amănunţit, cu luarea tensiunii, verificarea ochilor, a urechilor şi a reflexelor, palpîndu-i abdomenul, ca să vadă dacă ficatul nu era mărit şi, în sfîrşit, umplînd patru eprubete cu sînge, pentru analizele ulterioare. Popov se supuse la toate astea fără să obiecteze, amuzat oarecum de întreaga acţiune şi uşor intimidat de doctor, cum erau mai toţi oamenii. În sfîrşit, Killgore scoase dintr-un dulăpior de medicamente o fiolă, al cărei conţinut îl introduse într-o seringă de unică folosinţă.

– Asta pentru ce e? întrebă Dimitri Arkadeevici.

– E un vitalizant, explică Killgore, lăsînd jos fiola.

Popov o luă şi se uită la eticheta pe care văzu scris doar „B-2100 11-21-00". Apoi avu o tresărire cînd acul îi intră în braţul drept. Nu-i plăcuse niciodată să facă injecţii.

– Bun, am încheiat, spuse Killgore. O să discutăm mîine despre analizele sanguine.

Cu aceasta, îi arătă celuilalt spre cuierul în care îşi atîrnase hainele. Mare păcat, îşi zise Killgore, că pacientul nu putea să aprecieze faptul că i se salvase viaţa.

– S-ar putea la fel de bine să nu existe, îi spuse agentul special Sullivan şefului lui. Poate că vine cineva să-i verifice poşta, dar nu a apărut nimeni timp de nouă sau zece zile.

– Şi ce putem face în direcţia asta?

– Dacă doriţi, putem pune o cameră cu un senzor de mişcare în interiorul cutiei, ca băieţii de la FCI cînd se ocupă de flagrante. Putem s-o facem, dar asta înseamnă bani şi oameni. Trebuie să ţinem pe aproape un agent sau doi, ca să fie pe fază dacă se declanşează alarma. Cazul este chiar atît de important?

– Da, acum este, îi spuse subordonatului agentul special şef de la divizia teritorială New York. Dosarul a fost deschis de Gus Werner, care îl urmăreşte personal. Aşa că vorbeşte cu băieţii de la FCI şi adu-i să te ajute în problema cu cutia poştală.

Sullivan dădu din cap ascunzîndu-şi surpriza.

– S-a făcut.

– Altceva. Ce ce se mai aude cu cazul Bannister?

– Deocamdată, nimic. Cel mai interesant lucru este a doua întîlnire cu individul acela, Kirk Maclean. S-a purtat puţin cam aiurea. Poate a fost doar emoţia, poate altceva; nu-l avem la mînă cu nimic în ceea ce priveşte victima dispărută, doar că au băut împreună şi au vorbit la bar. Am cerut o anchetă. Nimic deosebit de raportat. Omul cîştigă foarte bine la Corporaţia Horizon – e biochimist, a absolvit la Universitatea Delaware, unde şi-a luat şi masteratul; acum îşi dă doctoratul la Columbia. E membru al unor grupuri conservatoare, între care Pămîntul Înainte de Toate şi Sierra Club, e abonat la periodicele lor. Cel mai mult îi place să meargă pe munte cu rucsacul. Are douăzeci şi două de miare în bancă şi îşi plăteşte la timp toate facturile. Vecinii spun că e un tip tăcut şi retras, nu prea şi-a făcut prieteni prin clădire. Nu i se cunoaşte nici o prietenă. Cică a întîlnit-o pe Mary Bannister întîmplător, a dus-o acasă o dată, fără implicaţii sexuale şi asta e tot, zice el.

– Altceva? întrebă şeful.

– Fiţuicile răspîndite prin NYPD încă nu au adus nimic nou. Nu pot să spun că sînt prea optimist.

– Ce urmează atunci?

Sullivan ridică din umeri.

– Peste alte cîteva zile o să ne întoarcem la Maclean ca să-l mai luăm niţel la întrebări. Cum am spus, omul e cam ciudat, dar nu destul ca să sărim pe el.

– Am vorbit cu acest locotenent D'Allessandro. Crede că în zona asta a oraşului s-ar putea să bîntuie un criminal în serie.

– S-ar putea. Mai lipseşte o fată, Anne Pretloe, dar nici în cazul ăsta nu a apărut nimic. Nimic de care să ne putem agăţa. O să continuăm cercetările, promise Sullivan. Dacă e vreunul pe aici, în mod sigur o să facă vreo greşeală.

Dar pînă o s-o facă, alte şi alte femei tinere vor continua să dispară în această gaură neagră, iar forţele combinate ale NYPD şi FBI nu pot face nimic ca să împiedice asta.

– În viaţa mea n-am lucrat la un asemenea caz.

– Eu am lucrat, spuse şeful. Criminalul din Green River, în Seattle. Am alocat o grămadă de resurse ca să-l prindem, dar nu l-am prins niciodată. Pur şi simplu, crimele au încetat. Poate că

a fost prins pentru vreo tîlhărie sau jefuind vreun magazin de băuturi. Poate că acum e într-o închisoare a statului Washington şi aşteaptă să fie eliberat condiţionat, ca să mai taie nişte prostituate. Avem profilul omului, ştim cum gîndeşte, dar asta e tot, nu ştim cine este. Cazurile astea te înnebunesc.

Kirk Maclean îşi lua masa de prînz într-unul dintre sutele de restaurante în care erau servite delicatese din New York. Salată de ouă şi un cocteil dintr-o băutură carbogazoasă şi una cremoasă, ultima modă.

– Ei, bine? întrebă Henriksen.

– Deci au venit iar să vorbească cu mine. Mi-au pus aceleaşi întrebări, de parcă s-ar aştepta să-mi schimb declaraţia.

– Şi ai schimbat-o?

– Nu, e o singură versiune şi pe asta o s-o ţin. Era pregătită dinainte. De unde ştiaţi că s-ar putea să se ajungă aici? întrebă Maclean.

– Am lucrat la FBI. Am lucrat la asemenea cazuri şi ştiu cum acţionează Biroul. Sînt foarte uşor de subestimat, dar după aceea apar – nu, tu le apari în colimator şi încep să se uite întruna la tine. Şi nu se opresc pînă nu găsesc ceva, spuse Henriksen, avertizîndu-l încă o dată pe tînăr.

– Şi ele unde sînt acum? întrebă Maclean. Fetele, adică.

– Nu e necesar să ştii, Kirk. Să-ţi intre bine în cap. Nu-i nevoie să ştii.

– Aveţi dreptate, spuse supus Maclean. Acum ce facem?

– Vor mai veni să te vadă o dată. Probabil că au făcut verificări amănunţite...

– Şi asta ce înseamnă?

– Că vorbesc cu vecinii, cu colegii de muncă, îţi controlează contul în bancă, maşina – dacă ai luat vreo amendă, condamnări penale, caută orice care să sugereze că eşti un băiat rău, explică Henriksen.

– Nu am nimic din toate astea, spuse Kirk.

– Da, ştiu.

Henriksen făcuse şi el aceeaşi verificare. Nu avea rost să te încurci, în numele Proiectului, cu cineva care avea în spate un întreg palmares de nesocotire a legii. Singura pată neagră era

apartenența lui Maclean la Pămîntul Înainte de Toate, pe care Biroul o considera o organizație aproape teroristă, extremistă. Dar Maclean nu făcea altceva decît să citească buletinul lunar. Indivizii aveau o grămadă de idei bune și se vorbea în Proiect să fie injectați unii dintre ei cu vaccinul „B", dar aveau prea mulți membri ale căror idei de protejare a planetei se rezumau la baterea de cuie în copaci, ca să se strice drujbele în ele. Chestiile astea nu făceau decît să ducă la accidente în joagăre și ridicau publicul ignorant împotriva principiilor lor, fără să îl învețe ceva util. Asta era problema cu teroriștii, pe care Henriksen o cunoștea de mulți ani. Acțiunile nu li se potriveau niciodată cu aspirațiile. Mă rog, nu erau destul de deștepți ca să acumuleze mijloacele necesare pentru a fi eficienți. Trebuia să trăiești în ecostructura economică pentru a obține asta, iar ei nu făceau față pe acest cîmp de luptă. Ideologia nu era niciodată îndeajuns. Aveai nevoie de minți eficiente și de adaptabilitate. Dar ca să fii unul dintre aleși, trebuia să dovedești că meriți. Kirk Maclean nu era prea merituos, dar făcea parte din echipă. Iar acum atrăsese atenția FBI-ului. Îi era însă suficient să nu se abată de la povestea lui. Numai că omul era prea zdruncinat și, prin urmare, nu puteai avea încredere în el. Trebuia deci făcut ceva.

– Împachetează-ți lucrurile. Te mutăm la Proiect seara asta.

Ce dracu', oricum avea să înceapă curînd. De fapt, foarte curînd.

– Foarte bine, răspunse Maclean, terminîndu-și salata de ouă.

Văzu că Henriksen consuma pastramă. Deci nu era un „vegan". Cine știe, poate că într-o bună zi...

Pe unii dintre pereții albi erau în curs de montare tablouri. Deci, își zise Popov, complexul nu era cu totul lipsit de suflet. Erau peisaje naturale cu munți, păduri, animale. Unele dintre picturi erau foarte bune, dar cele mai multe erau de doi bani, din acelea pe care le vedeai în motelurile ieftine. *Ce straniu*, își spuse rusul, *cu atîția bani cheltuiți ca să construiască acest complex monstruos la dracu' în praznic, să aducă artă de mîna a doua. Mă rog, gusturile nu se discută.* Brightling era un tehnocrat și, fără îndoială, era needucat în privința aspectelor mai rafinate ale vieții. În vremurile de demult, ar fi fost druid, își zise Dimitri,

un bărbat cu barbă şi o robă lungă, care adora copacii şi animalele şi sacrifica fecioarele pe altare de piatră pentru credinţele lui păgîne. Cu fecioarele puteai face lucruri mult mai bune. Era în omul ăsta un amestec straniu de nou şi vechi. La fel şi cu compania lui. Director de securitate „vegan", unul care nu se atinge de carne? Ce prostie! Horizon Corporation era liderul mondial în cîteva domenii tehnologice noi, dar era populată de nişte nebuni care aveau multe credinţe primitive, stranii. Bănuia că aici era de vină obişnuita afectare americană. O ţară uriaşă, în care geniile trăiau la un loc cu nebunii. Brightling era un geniu, dar îl angajase pe Popov ca să iniţieze atacuri teroriste...

...şi apoi îl adusese aici. Dimitri Arkadeevici se tot gîndea la astea în vreme ce îşi lua cina. De ce aici? Ce avea deosebit locul ăsta?

Acum înţelegea de ce ridicase din umeri Brightling la sumele pe care le transferase teroriştilor. Horizon Corporation cheltuise numai pentru betonarea drumului de acces mult mai mult decît toţi banii luaţi de Popov din seifurile corporaţiei şi transferaţi în conturile lui. Dar locul ăsta era important. Se vedea în fiecare detaliu, începînd chiar cu uşile rotative care ţineau aerul înăuntru – toate uşile pe care le văzuse erau etanşate şi te făceau să te gîndeşti la o navă spaţială. Nu se precupeţise nici un dolar pentru ca acest complex să fie perfect. Dar perfect pentru ce?

Popov clătină din cap şi sorbi din ceai. Calitatea hranei era excelentă. Totul era foarte bun, cu excepţia absurdelor opere de artă lipsite de viziune. Dar exista *o singură* greşeală. Brightling nu era omul care să facă vreun compromis, nu? În nimic. Prin urmare, îşi spuse Dimitri Arkadeevici, tot ceea ce era aici era deliberat şi se potrivea într-un tipar din care puteai să discerni scopul clădirii şi al omului care o ridicase. Se lăsase ademenit în turul acela al unităţii. Şi mai era şi examinarea medicală. Ce dracu' însemna asta? Doctorul îi făcuse o injecţie. Un vitalizant, spusese el. Dar pentru ce? Împotriva a ce?

În afara acestui altar al tehnologiei se găsea o simplă fermă, iar dincolo de ea animale sălbatice, pe care şoferul lui de azi părea să le adore.

Druizi, îşi zise el. Pe vremea cînd era ofiţer operativ în Anglia, îşi permisese răgazul de a citi despre cultura englezilor,

făcuse pe turistul, chiar fusese la Stonehenge și în alte locuri, în speranța de a înțelege mai bine acest popor. În cele din urmă, își dăduse seama că istoria era istorie și, deși era foarte interesantă, nu era mai logică decît cea din Uniunea Sovietică, unde istoria era formată în principal din minciuni adaptate modelului ideologic al marxism-leninismului.

Druizii fuseseră păgîni, cultura lor bazîndu-se pe zei care ar fi trăit în copaci și stînci și cărora li se sacrificau vieți omenești. Asta era fără îndoială o măsură luată de preoțimea druidă pentru a-i ține sub control pe țărani... și pe nobili, cum încercau de fapt toate religiile. În schimbul unei speranțe și certitudini pentru marile mistere ale vieții – ce se întîmplă după moarte, de ce plouă, cum avea să fie lumea – percepeau un tarif de la toți: le spuneau cum să trăiască. Probabil că așa ajungeau oamenii cu capacități intelectuale și cu o obîrșie nu prea nobilă la puterea asociată în general cu aristocrația. Dar în ultimă instanță era vorba de putere, de puterea lumească. Ca și membrii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, preoțimea druidă credea, probabil, în ceea ce propovăduia, credință pe care o întărea, pentru că... pentru că era nevoită să creadă. Era sursa puterii sale și în așa ceva trebuia să crezi.

Dar acești oameni nu erau niște primitivi, ce Dumnezeu! Erau în majoritate oameni de știință, iar unii dintre ei erau cei mai buni în domeniile lor. Horizon Corporation avea o întreagă colecție de genii, nu? Cum altfel ar fi putut acumula Brightling atîția bani?

Popov strînse încruntat farfuriile înapoi pe tavă și le duse la masa de debarasare. Foarte ciudat, semăna cu popota din Piața Djerjinski, nr. 2. Mîncare bună și anonimat. După terminarea mesei, se întoarse în camera lui, încă nedumerit de cele întîmplate în viața lui în ultimele cîteva luni. Druizi? Cum ar putea fi ei oameni de știință? „Vegani"? Cum ar putea niște oameni în toate mințile să nu mănînce carne? Ce aveau atît de deosebit antilopele alea cenușiu-maronii de la marginile proprietății? Iar omul acela, directorul securității, trebuia să fie prin definiție un tip de încredere. Un nenorocit de vegetarian într-o țară care producea cantități de carne la care alții puteau doar să viseze...

Ce dracului însemna și injecția aia? se întrebă din nou Popov, deschizînd televizorul? „Vitalizant"? Împotriva a ce?

La urma urmei, pentru ce-l examinase? Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai contrariat.

Dar orice ar fi fost, trebuia să fie de amploarea și întinderea investiției efectuate de Brightling și de compania lui – care era imensă. Și orice ar fi fost, nu s-ar fi împiedicat de moartea unor oameni necunoscuți și evident neimportanți pentru John Brightling. Dar ce tipar de gîndire se putea potrivi pe așa ceva?

Popov recunoscu încă o dată că nu avea nici cea mai vagă idee. Dacă ar fi raportat aventura lui superiorilor de la KGB, aceștia l-ar fi considerat zănatic și i-ar fi ordonat să urmărească mai departe cazul, pînă ajungea la o concluzie. Și, pentru că era antrenat la KGB, nu s-ar mai fi putut opri din cercetări, așa cum nu s-ar fi putut opri din respirat.

Bine cel puțin că scaunele astea de clasa I sînt confortabile, își spuse Chavez. Zborul avea să fie lung, cît de lung putea fi un zbor, pentru că destinația era la optsprezece mii de kilometri depărtare, în vreme ce întreaga planetă avea cam patruzeci de mii de kilometri perimetru. Zborul 9 British Airways pleca la 22.15, făcea unsprezece ore și trei sferturi pînă la Bangkok, făcea acolo o escală de o oră și jumătate și după alte opt ore și cincizeci de minute ateriza la Sydney. La vremea aceea, își zise Ding, s-ar putea ca eu să-mi fi pierdut calmul și să fi împușcat echipajul. Zborul ăsta, plus faptul că nu era cu nevasta și copilul, doar pentru că blestemații ăia de australieni voiau să-i țină de mînă în timp ce ceilalți alergau pe pistă, îl scoteau din minți. O să ajungă la ora 5.20 dimineața, peste două zile, datorită trecerii peste Ecuator și peste linia de schimbare a datei, așa că ceasul lui intern avea să fie făcut praf ca ouăle pe care le făcea el dimineața omletă. Dar nu avea ce-i face și era măcar bine că British Airways interzisese fumatul la bord; fumătorii probabil că aveau să înnebunească, dar asta nu era problema lui. Avea patru cărți și șase reviste ca să-și omoare timpul, plus un ecran TV privat pentru filme și se decise să profite de toate astea. Stewardesele închiseră ușile, motoarele porniră, iar căpitanul le ură prin difuzor bun venit la bordul căminului lor pentru două zile – sau una, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia.

32

AFACERI SÎNGEROASE

– Oare a fost o idee bună? întrebă Brightling.

– Eu zic că da. Kirk era oricum pe lista de mutare. Putem să-i convingem pe colegi să le spună tuturor că a fost trimis prin ţară, cu probleme de-ale firmei, îi răspunse Henriksen.

– Dar dacă agenţii FBI se întorc ca să stea de vorbă cu el?

– Atunci o să fie plecat din oraş şi vor fi nevoiţi să aştepte, spuse Henriksen. Asemenea anchete durează multe luni, dar nu prea mai au la dispoziţie atîtea, nu?

Brightling confirmă din cap.

– Presupun că aşa e. Dimitri cum se adaptează?

– Dawson spune că se poartă bine, pune o grămadă de întrebări turistice, dar asta este. Doctorul Killgore i-a administrat injecţia cu „B".

– Sper că-i place să fie în viaţă. Din cîte mi-am dat seama, s-ar putea să fie de-ai noştri.

– Nu sînt atît de sigur, dar nu ştie nimic, iar cînd va afla va fi oricum prea tîrziu. Wil Gearing e la faţa locului şi spune că totul merge conform planului, John. Încă trei săptămîni şi totul o să pornească. Deci, e cazul să începem să ne transportăm oamenii în Kansas.

– Păcat. Proiectul longevităţii pare să meargă foarte bine.

– Zău?

– Este foarte greu să prezici descoperirile, dar progresele arată foarte interesant la ora asta, Bill.

– Deci s-ar putea să trăim veşnic? întrebă Henriksen cu un zîmbet perfid.

De la începutul asocierii lui cu Brightling şi cu Horizon nu crezuse deloc în asemenea previziuni. Compania înfăptuise cîteva miracole medicale adevărate, dar asta era prea gogonată.

– Pot să mă gîndesc şi la lucruri mai rele. Am de gînd să mă asigur că întreaga echipă va primi vaccinul „B“, spuse Brightling.

– Atunci, du întreaga echipă acolo, în Kansas, şi pune-o la muncă, sugeră Bill. Dar restul companiei?

Lui Brightling nu-i plăcea acest subiect, nu-i plăcea că peste jumătate din angajaţii lui Horizon aveau să fie trataţi ca restul omenirii: în cel mai bun caz, lăsaţi să moară, în cel mai rău – asasinaţi cu vaccinul „A“. John Brightling, medic de profesie şi doctor în ştiinţe, avea o rămăşiţă de moralitate, mare parte din aceasta fiind ocupată de loialitatea pentru oamenii care lucrau pentru el, de aceea şi Dimitri Popov se afla acum în Kansas, iar prin sîngele lui circulau acum anticorpii de clasă B. De aceea, nici Marele Şef nu se simţea bine cînd aborda asemenea subiecte, constată Henriksen. Mă rog, asta se pare că se numea *conştiinţă*. Era unul, Shakespeare, care scrisese despre fenomenul cu pricina.

– Am decis deja, spuse Brightling, după o neplăcere de o secundă.

Avea să-i salveze pe cei care luau parte la Proiect şi pe cei ale căror cunoştinţe ştiinţifice aveau să fie utile pe viitor. Contabilii, avocaţii şi secretarele aveau să fie lăsaţi să moară în masă. Salvarea a cinci mii de oameni, capacitatea totală a complexelor din Kansas şi Brazilia, era foarte dificilă, dacă ţineai cont că doar o mică fracţiune din aceşti oameni ştiau ce era cu Proiectul. Dacă ar fi fost marxist, Brightling ar fi crezut (şi chiar ar fi spus cu voce tare) că Noua Lume avea nevoie de o elită intelectuală, dar el nu jongla cu asemenea termeni. Credea sincer că salva planeta şi, deşi preţul era inimaginabil de mare, era un scop care merita să fie împlinit, chit că o parte din el spera că va trece peste perioada de tranziţie fără să se sinucidă din cauza vinovăţiei, care în mod sigur îl va asalta.

Pentru Henriksen era mai uşor. Ce făceau oamenii cu planeta se numea crimă. Cei care o făceau, o susţineau, sau nu făceau nimic ca să o oprească erau criminali. Misiunea lui era să oprească această crimă. Iar asta era singura cale. La sfîrşitul misiunii, nevinovaţii vor fi salvaţi. Natura, de asemenea. În orice caz, oamenii şi instrumentele Proiectului erau deja gata să lucreze. Wil Gearing era încredinţat că îşi va îndeplini misiunea, atît de inteligent se insinuase Global Security în sistemul de securitate al Olimpiadei de la Sydney, cu ajutorul lui Popov şi al operaţiunilor lui fabricate în Europa. Deci, Proiectul va merge înainte şi cu asta-basta, iar peste un an planeta va fi cu totul alta. Singura grijă a lui Henriksen era cîţi oameni vor supravieţui molimei. Membrii de vază ai Proiectului discutaseră subiectul la nesfîrşit. Cei mai mulţi aveau să moară de foame şi din alte cauze, iar puţinii care vor avea capacitatea să se organizeze suficient de bine aveau să îşi dea seama de ce supravieţuiseră şi membrii Proiectului ar fi putut să treacă la acţiune împotriva lor. Cei mai mulţi supravieţuitori naturali vor fi invitaţi sub protecţia aleşilor, iar cei inteligenţi vor accepta această protecţie. Ceilalţi... dar cui îi păsa? Henriksen pusese la punct şi sistemul de securitate de la complexul din Kansas. Erau acolo chiar şi arme grele, suficiente ca să-i pună pe goană pe fermierii înnebuniţi care prezentau simptome de Shiva. De asta era sigur.

Cel mai plauzibil rezultat al molimei va fi o prăbuşire rapidă a societăţii. Chiar şi armata se va dezagrega, iar complexul din Kansas era la o distanţă serioasă de cea mai apropiată bază militară, iar soldaţii de la Fort Riley vor fi trimişi mai întîi în oraşe, ca să asigure ordinea, pînă cînd şi ei vor prezenta simptomele. Atunci vor fi trataţi de doctorii militari – cît vor putea de bine – iar la vremea aceea coeziunea şi unitatea se vor fi dus şi va fi mult prea tîrziu ca militarii să pornească o acţiune organizată. Deci, avea o să fie un spasm uriaş al societăţii, dar unul care va trece rapid şi cîtă vreme oamenii Proiectului din Kansas păstrau liniştea, nu urmau să aibă parte de nici un atac organizat. La naiba, tot ce le mai trebuia era să convingă lumea că şi acolo se murea, poate să se sape nişte morminte şi să se arunce în ele nişte saci, pentru camerele de luat vederi – nu, mai bine să-i ardă pe cîmp – iar oamenii se vor feri de acel focar al epidemiei. Nu, se

gîndeau la toate astea de ani întregi. Proiectul o să reuşească. Trebuia să reuşească. Cine altcineva ar mai fi putut salva planeta?

Astăzi la cantină se servea mîncare italienească, iar Popov era mulţumit să vadă că felurile nu erau vegetariene. *Lasagna* avea în ea carne. Părăsind linia cu tava pe care pusese şi un pahar de Chianti, îl zări pe doctorul Killgore mîncînd singur şi se decise să o ia spre el.

– A, bună ziua, domnule Popov.

– Bună ziua, domnule doctor. Cum a ieşit sîngele meu?

– Bine. Colesterolul uşor ridicat, iar raportul HDL/LDL[1]-ul e puţin cam mic, dar personal nu m-aş îngrijora. Ceva mişcare şi se rezolvă. Aveţi şi un PSA bun.

– Ăsta ce mai e?

– Un anticorp specific al prostatei, care se verifică pentru detectarea cancerului la prostată. Toţi bărbaţii ar trebui să facă testul după cincizeci de ani. Al dumneavoastră e bun. Ar fi trebuit să vă spun de ieri, dar eram prea ocupat. Îmi pare rău, dar nu era atît de important. E o situaţie în care, dacă nu apare nimic nou, e bine, domnule Popov.

– Mă numesc Dimitri, spuse rusul, întinzîndu-i mîna.

– John, răspunse doctorul, luîndu-i-o. Ivan, la voi, cred.

– Văd că nu eşti un „vegan“, observă Dimitri Arkadeevici, arătînd spre mîncarea lui Killgore.

– Cum? Cine, eu? Nu, Dimitri, nu sînt din ăia. *Homo sapiens* e un animal omnivor. Dinţii noi nu sînt potriviţi pentru vegetale. Smalţul lor nu e suficient de gros. „Veganii“ ăştia sînt un fel de mişcare politică. Unii dintre ei nu poartă nici măcar pantofi de piele, pentru că pielea e un produs animal.

Killgore înghiţi o jumătate de chiftea, ca să demonstreze ce credea despre problema asta.

– Ba chiar îmi place să vînez.

– Zău? Şi unde se poate vîna?

---

[1] HDL este o lipoproteina care ajută la înlăturarea colesterolului din sînge. LDL este proteina care fixeaza în ţesuturi colesterolul din sînge, crescînd riscul de accidente coronariene (n.tr.).

– Pe terenul Proiectului nu se poate. Avem reguli stricte, dar la momentul potrivit am să fiu în măsură să vînez cerbi, elani, bizoni, păsări, tot ce-mi doresc, spuse Killgore, privind pe uriașele ferestre.

– Bizoni? Păi, nu au dispărut? spuse Popov, amintindu-și ce citise cu multă vreme în urmă.

– Nu tocmai. Acum o sută de ani aproape că dispăruseră, dar rămaseră destui în parcul Yellowstone, ca să mențină specia, și în parcurile private. Unii chiar i-au încrucișat cu vitele domestice. Carnea hibrizilor e foarte bună.

– Un bizon se poate împerechea cu o vacă? întrebă Popov.

– Evident. Sînt animale foarte înrudite din punct de vedere genetic, iar încrucișarea este foarte simplă. Partea grea, spuse Killgore cu un zîmbet, e că un taur domestic este intimidat de o femelă de bizon și că are probleme să-și îndeplinească datoria. Așa a fost. Au rezolvat problema crescîndu-i împreună de mici, așa că taurul este obișnuit cu ele atunci cînd e destul de mare ca să se împerecheze.

– Și caii? M-aș fi așteptat să văd cai într-un loc ca ăsta.

– Avem și cai, în special cai ușori și niște Appaloosa. Grajdurile sînt în partea de sud-vest a proprietății. Știi să călărești, Dimitri?

– Nu, dar am văzut multe westernuri. Cînd Dawson m-a dus cu mașina prin jur, m-am așteptat să văd cow-boy care mînă vite și poartă pistoale Colt la centură.

Killgore nu putu să nu rîdă din toată inima.

– Bag seamă că ești băiat de oraș. Și eu am fost, dar am ajuns să-mi placă aici, mai ales cînd sînt călare. Vrei să ieșim să călărim?

– Nu m-am urcat niciodată în șa, recunoscu Popov, intrigat de invitație.

Doctorul ăsta era un tip deschis, părea de încredere. Poate credea sincer în ce făcea. De la un asemenea om s-ar putea obține informații, își zise Dimitri Arkadeevici.

– Ei bine, avem o frumoasă iapă blîndă – Buttermilk, îți vine să crezi?

Killgore făcu o pauză.

– E foarte frumos aici.

– Ai venit de curînd?

– Săptămîna trecută. Lucram în laboratorul Binghamton, la nord-vest de New York, explică el.

– Cu ce te ocupi?

– Sînt medic, în special epidemiolog. Sînt un fel de expert în modul în care se împrăştie bolile în populaţii. Dar rezolv şi o grămadă de cazuri clinice, aşa că sînt unul dintre medicii de familie. Ca un generalist de pe vremuri. Ştiu cîte puţin din toate. Nu sînt expert în nici un domeniu, cu excepţia epidemiologiei. Şi asta înseamnă să fii mai mult contabil decît doctor, pe bune.

– Am şi eu o soră care e medic, tatonă Popov.

– Da? Unde?

– La Moscova. E pediatru. A absolvit Universitatea de Stat din Moscova, în anii '70. Se numeşte Maria Arkadeevna. Eu sînt Dimitri Arkadeevici. Înţelegi? Tata se numea Arkadi.

– A fost şi el doctor?

– Nu, clătină din cap Popov. A fost spion ca mine, vreau să spun ofiţer de informaţii la Securitatea Statului.

Popov lăsase să-i scape asta ca să vadă reacţia lui Killgore. Îşi închipuia că nu avea nevoie să păstreze acest secret aici, ba chiar i-ar fi putut fi de folos. Dai ceva ca să primeşti ceva.

– Nu zău, ai fost în KGB? întrebă doctorul, vădit impresionat.

– Da, am fost, dar o dată cu schimbările din ţara mea KGB-ul s-a micşorat şi am fost, cum se spune... disponibilizat.

– Şi ce ai făcut în KGB? Poţi să spui?

Parcă i-aş fi spus că sînt un mare sportiv, îşi zise Popov.

– Am fost ofiţer de informaţii. Strîngeam informaţii şi făceam legătura cu oamenii cu care avea interese KGB-ul.

– Cum adică?

– Păi, mă întîlneam cu anumiţi oameni şi grupuri, ca să discutăm... probleme de interes comun, veni răspunsul încet.

– Ce fel de probleme?

– Nu am voie să spun. Şeful, doctorul Brightling, le cunoaşte. De aceea m-a şi angajat, de fapt.

– Dar acum faci parte din Proiect, nu?

– Nu ştiu ce înseamnă „Proiectul“. John m-a trimis aici, dar nu mi-a spus de ce.

– A, înţeleg. Ei bine, o să rămîi aici o vreme, Dimitri.

Asta era evident din faxul primit de doctor de la New York. Acest Popov făcea parte din Proiect, fie că voia, fie că nu. La urma urmei, i se administrase vaccinul „B".

Rusul încercă să recapete controlul discuţiei.

– Am auzit şi înainte de Proiect. Despre ce e vorba?

Killgore păru stînjenit pentru prima oară.

– Păi, cred că John o să te informeze cu prima ocazie cînd dă pe aici, Dimitri. Cum a fost cina?

– Mîncarea este bună pentru o cantină, răspunse Popov, întrebîndu-se pe ce mină călcase.

Era clar că se apropiase mult de ceva foarte important. Instinctele i-o spuneau limpede. Pusese o întrebare directă, al cărei răspuns ar fi trebuit să-l cunoască deja, iar faptul că nu ştiuse acest răspuns îl surprinsese pe Killgore.

– Da, avem oameni foarte buni la bucătărie, spuse Killgore, terminîndu-şi pîinea. Ia zi, vrei să călărim?

– Da, mi-ar plăcea foarte mult.

– Atunci, hai să ne întîlnim mîine dimineaţă, să zicem, pe la ora 7.00. Am să îţi arăt împrejurimile.

Killgore se îndepărtă, întrebîndu-se pentru ce se află rusul ăsta aici. Mă rog, dacă John Brightling îl recrutase personal, atunci trebuia să fie important pentru proiect. Dar dacă aşa era, de ce dracu' nu cunoştea scopul Proiectului?! N-ar fi mai bine să întrebe pe cineva? Dar pe cine?

Bătură la uşă, dar nu le răspunsese nimeni. Sullivan şi Chatham aşteptară cîteva minute – poate că omul e la WC sau e sub duş – dar nu le răspunse nimeni. Luară liftul pînă la parter, îl găsiră pe portar şi se legitimară.

– Aveţi idee unde s-a dus domnul Maclean?

– A plecat ieri, devreme, cu cîteva genţi, parcă s-ar fi dus undeva, dar nu ştiu unde.

– A luat vreun taxi spre aeroport? întrebă Chatham.

Omul clătină din cap.

– Nu, a venit o maşină şi l-a dus încolo.

Şi omul le arătă cu mîna spre vest.

– A zis unde să i se trimită poşta?

Clătină din nou din cap.

– Nu.

– Mulţumesc, spuse Sullivan, îndreptîndu-se spre parcarea în care îşi lăsaseră maşina de serviciu.

– Călătorie de afaceri? Vacanţă?

– Putem să mergem mîine dimineaţă la el la serviciu, ca să aflăm. Totuşi, nu e un suspect, nu, Tom?

– Nu prea, răspunse Sullivan. Să mergem la bar şi să mai încercăm să aflăm ceva; luăm pozele şi întrebăm în stînga şi în dreapta.

– Corect, aprobă Chatham, cam fără chef.

Cazul ăsta îl ţinea departe de televizorul de acasă, ceea ce era deja destul de rău. Mai era şi faptul că nu ajungeau nicăieri, ceea ce era şi mai rău.

Clark se trezi din cauza zgomotului şi îi trebui o clipă să-şi amintească de mutarea lui Patsy la ei, ca să poată fi ajutată de mama ei cu JC. De data asta, se decise să se trezească şi el, chiar dacă era foarte devreme. Sandy se trezise deja, cu instinctele materne stîrnite de plînsul copilului. John sosi la timp ca să-şi vadă soţia înmînîndu-i fiicei lui un bebeluş proaspăt înfăşat. Fiica ei stătea cam pleoştită în pătuţul-balansoar cumpărat special pentru ocazie, cu halatul de noapte desfăcut şi expunîndu-şi sînul. John se întoarse, uşor jenat, şi se uită în schimb la soţia lui, care părea la fel de adormită, dar care zîmbea blînd la scena din faţa ei.

Clark îşi zise: ce puşti frumos! Se uită în spate. Guriţa lui JC era lipită de sfîrcul care i se oferise şi începuse să sugă, poate singurul instinct cu care se năşteau puii de om, legătura mamă-copil, pe care bărbaţii pur şi simplu nu o puteau reproduce în acest stadiu al dezvoltării copilului. Minunat şi preţios lucru era viaţa! Cu doar cîteva zile în urmă, John Conor Chavez era doar un făt, ceva care trăia în mama lui – rămînerea lui în viaţă depindea de ce credea cineva despre noţiunea de avort, iar asta, după John Clark, era o chestie discutabilă. La viaţa lui omorîse oameni, nu prea mulţi, dar nici atît de rar pe cît şi-ar fi dorit. Îşi spunea în asemenea ocazii că oamenii aceia o meritaseră, fie din cauza

acțiunilor lor, fie din a asociaților. În asemenea situații, se considerase un instrument al țării lui și deci un om capabil să lase deoparte orice senzație de vină pe care ar fi simțit-o. Dar acum, privindu-l pe JC, trebui să-și amintească de toate viețile pe care le luase și care începuseră tot așa – copii neajutorați, dependenți total de grija mamei și apoi devenind niște bărbați desfășurînd acțiuni proprii, dependenți de influența altora, și abia atunci devenind o forță a binelui sau a răului. Cum se întîmpla asta? Ce îl făcea rău pe un om? Alegerea? Destinul? Norocul? Ghinionul? Ce îndreptase macazul vieții lui către bine? Căci el fusese toată viața un servitor al binelui. Era doar unul dintre gîndurile care îi veneau în minte la o oră de noapte. Ei bine, își spuse el, sînt sigur că n-am făcut rău în viața mea vreunui copil, oricît de violentă ar fi fost ea pe alocuri. Și niciodată nu avea să-i facă rău vreunui copil. Nu, le făcuse rău doar maturilor care comiseseră fărădelegi sau care amenințau să le comită și trebuia să fie împiedicați cumva, pentru că ceilalți, cei pe care îi proteja, fie în imediata lui apropiere, fie departe, acasă, aveau și ei drepturi, iar el îi apăra de răufăcători. Iar asta încheie considerațiile filozofice ale zilei.

Făcu un pas către mamă și fiu, întinzînd mîna ca să atingă piciorușele bebelușului. Nu obținu nici o reacție, pentru că JC avea prioritățile foarte bine puse la punct pentru moment. Hrana. Și anticorpii care veneau o dată cu laptele din sîn și care îi păstrau sănătatea. Cu timpul, ochii lui vor recunoaște figuri, fața lui mică va zîmbi, iar el va învăța să stea în capul oaselor, apoi să meargă de-a bușilea, apoi să meargă și în sfîrșit va începe să se alăture lumii oamenilor. Ding va fi un tată bun și un model bun de urmat de către fiul lui, Clark era sigur de asta, mai ales că era acolo și Patsy, capabilă să domolească tendințele adverse ale tatălui lui. Clark zîmbi și se întoarse în pat, încercînd să-și amintească exact în ce punct se aflau Chavez și Elder în momentul acela. Treaba femeilor trebuia făcută de către femei, nu?

Cîteva ore mai tîrziu, Popov fu trezit din nou de lumina zorilor, pătrunsă în camera lui ca de motel. Intrase repede într-o rutină care începea cu pornirea cafetierei, apoi cu mersul în baie pentru duș și ras, iar pe urmă, după zece minute, televizorul pe

CNN. Subiectul principal era Olimpiada. Lumea devenise foarte plicticoasă. Îşi aminti de prima lui misiune de teren, la Londra. Era în hotel şi se uita la un reportaj şi un comentariu al CNN despre divergenţele dintre Est şi Vest, deplasările de armate şi creşterea suspiciunilor între grupările politice care definiseră lumea tinereţii lui. Îşi amintea în special de subiectele strategice, tratate de nişte ziarişti prost informaţi, de la ziare sau de la televiziune: rachetele balistice intercontinentale, cu un focos sau mai multe, capacitatea utilă, sistemele de apărare împotriva rachetelor, care ar fi afectat echilibrul de forţe. Toate astea erau acum de domeniul trecutului, îşi spuse Popov. Pentru el, era de parcă ar fi dispărut un întreg lanţ muntos. Faţa lumii se schimbase practic peste noapte, lucruri pe care el le crezuse imuabile se transformaseră în altele, pe care nu le crezuse posibile vreodată. Războiul global, de care se temuse, o dată cu agenţia şi cu ţara lui, era acum mai puţin probabil decît un meteorit distrugător picat din cer.

Era vremea să afle mai multe. Popov se îmbrăcă şi se îndreptă spre cantină, unde îl găsi pe doctorul Killgore luîndu-şi micul dejun, exact cum promisese.

– Bună dimineaţa, John. Gata pentru călărit?

– Da, cred că da. Spui că e un cal blînd?

– Nu degeaba i se spune Buttermilk. O iapă de opt ani, de sfert. N-o să-ţi facă nici un rău.

– Cum adică de sfert?

– Adică poate să alerge fix un sfert de milă. Dar una dintre cele mai mari curse de cai din lume se aleargă pe distanţa asta în Texas. Am uitat cum se numeşte, dar potul este uriaş. Mă rog, încă o instituţie pe care n-o s-o mai vedem, continuă Killgore, ungîndu-şi pîinea prăjită cu unt.

– Poftim? întrebă Popov.

– Ăăă... nimic important, Dimitri.

Chiar că nu era important. Caii aveau să supravieţuiască în marea lor majoritate, întorcîndu-se la viaţa sălbatică, pentru a vedea dacă se puteau adapta, după sute de ani în care se acomodaseră la viaţa în grija omului. El credea că instinctele lor, codificate genetic în ADN, îi vor salva pe cei mai mulţi. Iar într-o bună zi membri ai Proiectului sau progeniturile lor îi vor prinde

şi îi vor călări, ca să se bucure de Natură şi de căile Ei. Caii de muncă, fie ei de sfert sau Appaloosa, se vor descurca bine. Mai puţin sigur era de caii pur-sînge, superadaptaţi la un singur lucru – să alerge în cerc cît de repede le permiteau resursele fiziologice – şi la nimic altceva. Asta e, ghinionul lor. Legile lui Darwin erau dure. Killgore îşi termină micul dejun şi se ridică în picioare.

– Gata?

– Da, John.

Popov îl urmă pînă la uşa exterioară. Afară, Killgore îşi avea propriul lui Hummer, pe care îl conduse spre sud-vest în dimineaţa limpede şi strălucitoare. În zece minute, ajunseră la grajdurile cailor. Luă o şa din vestiar şi se îndreptă spre un padoc pe care scria numele BUTTERMILK, gravat în lemn de pin. Deschise poarta şi intră, puse rapid şaua pe cal şi îi înmînă frîiele lui Popov.

– Du-o de frîu pînă afară. N-o să te muşte, n-o să te lovească. Este foarte docilă, Dimitri.

– Dacă spui tu, John..., răspunse rusul, cam îndoit.

Nu purta cizme, ci pantofi de sport şi acum se întrebă dacă era important sau nu. Iapa se uită la el cu ochii ei imenşi, căprui, fără să lase să se vadă ce gîndea – dacă gîndea ceva – despre acest nou-venit care o conducea afară. Dimitri o scoase pe poarta mare a grajdului şi iapa îl urmă în aerul limpede al dimineţii. Cîteva minute mai tîrziu, apăru şi Killgore pe calul lui, un animal castrat, după toate aparenţele.

– Ştii cum să urci în şa? întrebă doctorul.

Popov îşi spuse că văzuse destule westernuri. Băgă piciorul stîng în scară şi se ridică în şa, balansînd piciorul drept peste crupă şi găsind şi cealaltă scară.

– Bine. Acum ţine frîiele aşa şi scoate sunetul ăsta.

Killgore îi demonstră. Popov făcu la fel, iar iapa, cît de apatică ar fi părut, începu să meargă înainte. O parte din mersul ăsta era probabil instinctiv, îşi spuse rusul. Uite că făcea nişte lucruri – aparent bine – practic fără să fi fost instruit. Nu era remarcabil?

– Bravo, Dimitri, spuse aprobator doctorul. Aşa trebuie să faci, omule. Frumoasă dimineaţă, cu un cal între picioare şi pămînt cît vezi cu ochii.

– Da, dar nu avem pistoale, observă Popov rîzînd.

Killgore rîse şi el.

– Păi, amice, nu ai aici nici indieni şi nici bandiţi de omorît. Să mergem.

Picioarele lui Killgore loviră în burta calului şi îl făcură să se mişte puţin mai repede. Buttermilk făcu la fel. Popov îşi acordă ritmul cu cel al lui Buttermilk şi ţinu pasul cu doctorul.

Dimitri Arkadeevici îşi spuse că era ceva magnific. Acum înţelegea de unde venea etosul acelor filme proaste pe care le văzuse. Era ceva fundamental şi bărbătesc în toate astea, deşi îi lipsea o pălărie adecvată şi pistolul cu şase gloanţe. Băgă mîna în buzunar ca să-şi scoată ochelarii de soare, privind peisajul din jur. Se simţi întrucîtva o parte a acelui întreg.

– John, mă văd nevoit să-ţi mulţumesc. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. E minunat, spuse el cu sinceritate.

– E natura, omule. Aşa ar trebui să meargă lucrurile de la sine. Dii, Mystic, îi spuse calului, zorind puţin şi uitîndu-se înapoi, să vadă dacă Popov putea ţine pasul.

Nu era uşor să-ţi sincronizezi mişcările corpului cu cele ale calului, dar Popov reuşi treptat să se adapteze şi în curînd ajunse alături de doctor.

– Deci aşa au colonizat americanii Vestul?

Killgore confirmă din cap.

– Da. Pe vremuri, cît vedeai cu ochii erau bizoni, trei sau patru turme imense... Vînătorii i-au omorît pe toţi, într-o perioadă de doar zece ani, folosind puşti cu un singur glonţ Sharps, făcute special pentru vînătoarea de bizoni. I-au ucis pentru piei, ca să facă pături şi alte alea din ele, sau pentru carne – iar uneori îi omorau doar ca să le ia limbile.

Îi măcelăriseră cum făcuse Hitler cu evreii. Killgore clătină din cap:

– E una dintre cele mai mari crime pe care le-a comis vreodată America, Dimitri. I-a omorît pentru că îi stăteau în cale. Dar se vor întoarce, adăugă el, întrebîndu-se oare cît timp va lua.

Poate cincizeci de ani? Atunci avea o şansă destul de mare să vadă cu ochii lui. Poate o sută de ani? Aşa vor reveni şi lupii şi urşii grizzly de prerie, dar prădătorii se vor răspîndi mai lent. Ei nu se înmulţesc atît de rapid ca prada lor. Îşi dorea să vadă preria din nou aşa cum fusese pe vremuri. Asta voiau mulţi alţi membri ai Proiectului, iar unii dintre ei doreau să trăiască în corturi de piele, ca indienii pe vremuri. Dar el credea că asta era o exagerare – ideile politice luau locul bunului-simţ.

– Hei, John! se auzi o voce de la cîteva sute de metri în urma lor.

Se întoarseră amîndoi şi văzură un om călare care se apropia de ei în galop. Cam după un minut, figura omului deveni vizibilă.

– Kirk! Cînd ai venit?

– Am venit cu avionul aseară, răspunse Maclean.

Îşi opri calul şi dădu mîna cu Killgore.

– Dar tu?

– Săptămîna trecută, cu echipa de la Binghamton. Am închis lucrările şi ne-am zis că e cazul să ridicăm ancora.

– Le-aţi încheiat pe toate? întrebă Maclean într-un fel care-i suscită imediat atenţia lui Popov.

Toate ce?

– Da, răspunse Killgore cu sobrietate.

– A mers totul după plan? întrebă apoi Maclean, părînd uşurat de orice l-ar fi răscolit înainte.

– Planul a funcţionat aproape perfect. Pe ultimii i-am... ajutat puţin.

– Aha, spuse Maclean, privind în pămînt şi simţind o clipă un uşor regret pentru femeile pe care le recrutase.

Dar numai pentru scurt timp.

– Deci, lucrurile merg înainte?

– Da, Kirk, merg. Olimpiada începe poimîine şi apoi...

– Da, pe urmă începem pe bune.

– Salut, spuse Popov, după o secundă, amintindu-i lui Killgore că uitase de prezenţa lui acolo.

– A, iartă-mă, Dimitri.

Îşi strînseră mîinile.

– Rus? întrebă Maclean.

– Da, dădu din cap Dimitri. Lucrez direct cu doctorul Brightling. Şi tu?

– Am un rol minor în cadrul Proiectului, recunoscu Maclean.

– Kirk e biochimist şi inginer de mediului, explică Killgore. E şi arătos şi l-am rugat să ne facă şi alte servicii, îl tachină el. Dar acum s-a terminat. Ia zi, ce te-a făcut să apari atît de devreme, Kirk?

– Ţi-o aminteşti pe Mary Bannister?

– Da, ce-i cu ea?

– FBI-ul m-a întrebat dacă o cunosc. L-am anunţat pe Henriksen şi el a decis să mă trimită aici puţin mai devreme. Presupun că...

Killgore confirmă nonşalant din cap.

– Da, săptămîna trecută.

– Deci, merge şi „A"-ul?

– Da, merge. Şi „B"-ul.

– Asta e foarte bine. Eu mi-am făcut deja „B"-ul.

Popov se gîndi la injecţia pe care i-o făcuse Killgore. Pe fiola respectivă fusese un B mare, parcă. Dar ce era cu treaba asta cu FBI-ul? Cei doi vorbeau liber, dar într-un limbaj care nu-i era accesibil – nu, era o discuţie a unor indivizi aflaţi în miezul lucrurilor, care foloseau cuvinte şi fraze profesionale, aşa cum făceau inginerii şi doctorii. Mă rog, şi ofiţerii de informaţii. Făcea parte din meseria lui Popov să-şi amintească tot ce se discutase în jurul lui, oricît de neînţelese ar fi fost cuvintele. În ciuda expresiei lui buimace, înregistrase totul.

Killgore îşi mînă iar calul.

– Eşti pentru prima oară pe cal, Kirk?

– Prima oară în ultimele luni. Aveam o înţelegere cu un tip din New York, dar nu am avut niciodată suficient timp. O să mă doară rău mîine picioarele şi fundul, John.

Bioinginerul rîse.

– Da, dar e o durere de bun augur, rîse şi Killgore.

Avea un cal la Binghamton şi spera că familia care i-l ţinea avea să-i dea drumul la timpul potrivit, astfel încît Stormy să se poată hrăni singur... dar Stormy era un cal castrat şi deci neimportant pentru viitor altfel decît drept consumator de iarbă. Păcat, îşi zise doctorul. Fusese un cal de călărie bun.

Maclean se ridică în scări și se uită în jur. Se putea întoarce, ca să privească la clădirile Proiectului, dar în fața lui, în stînga și în dreapta se întindea practic preria. Într-o bună zi, vor arde toate clădirile și fermele. Stricau peisajul.

– Atenție, John, spuse el, văzînd un pericol oarecare înainte și arătîndu-i niște găuri în teren.

– Ce este acolo? întrebă Popov.

– Cîini de prerie, răspunse Killgore, lăsîndu-și calul mai liber în frîu, ca să încetinească. Animale sălbatice, care sapă vizuini și construiesc adevărate orașe subterane, numite orașe de prerie. Dacă un cal calcă într-o gaură de asta, e vai de el. Dar dacă merge încet, poate să evite găurile.

– De ce nu faceți ceva în privința lor? Nu-i împușcați, nu-i otrăviți? Dacă pot să facă rău unui cal, atunci...

– Dimitri, fac parte din Natură, înțelegi. *Ei sînt de aici*, sînt chiar *mai acasă* decît noi, îi explică Maclean.

– Dar un cal este...

Voia să spună *scump*, dar doctorul i-o taie:

– Nu face parte din Natură, nu tocmai, spuse Killgore. Și eu iubesc caii, dar dacă e să o zicem pe bune, nici ei nu au ce căuta aici.

– Șoimii și alte păsări de pradă se vor întoarce și vor ține sub control populația de cîini de prerie, spuse și Maclean. Nici un fermier n-o să le mai facă rău. Doamne, ce-mi place să-i văd cum lucrează.

– Normal, sînt mica bombă inteligentă a naturii, fu de acord Killgore. Antrenarea unui șoim să plece la vînătoare de pe pumnul tău era sportul regilor. Peste cîțiva ani, poate că voi face și eu așa ceva. Întotdeauna mi-a plăcut șoimul arctic.

– A, șoimul alb, da, nobilă pasăre, aprobă Maclean.

Ei credeau că zona se va schimba radical peste cîțiva ani, își zise Popov. Dar ce ar putea să aducă schimbarea asta?

– Spuneți-mi, întrebă rusul, cum o să arate pe aici peste cinci ani?

– Mult mai bine, răspunse Killgore. Se vor întoarce cîțiva bizoni. S-ar putea să fim nevoiți să ne apărăm grînele de ei.

– Ce facem, îi gonim cu Hummer-ele? se întrebă Maclean.

– Nu, probabil cu elicopterele, zise doctorul. O să avem cîteva pentru numărătoarea populațiilor. Mark Holz zice că se duce la Yellowstone ca să captureze cîțiva și să-i aducă aici cu camioanele, ca să ajute la reformarea turmelor. Îl cunoști pe Mark?

Maclean negă din cap.

– Nu, nu l-am întîlnit niciodată.

– E un tip cu viziune amplă asupra ecologiei, dar nu e de acord cu intervenția în treburile Naturii. Vrea doar să o ajute puțin.

– Și ce o să facem cu cîinii? întrebă Kirk, referindu-se la cîinii domestici care, odată eliberați în natură, vor deveni niște vînători feroce.

– Va trebui să ne gîndim și la asta, spuse Killgore. Cei mai mulți nu vor fi suficient de mari ca să le facă rău animalelor mature și mulți sînt deja sterilizați, deci nu se vor înmulți. Poate că pe unii vom fi nevoiți să-i împușcăm. N-ar trebui să fie prea dificil.

– Unora n-o să le placă. Știi care e părerea majorității: nu facem altceva decît să ne uităm. Dar eu nu cred asta. Dacă tot am nenorocit ecosistemul, trebuie să reparăm unele părți pe care le-am stricat, măcar unele.

– Sînt de acord. Dar pe tema asta va trebui să votăm. La naiba, aș vrea să vînez, iar indivizii or să voteze și chestia asta, anunță Killgore cu o strîmbătură scîrbită.

– Ei, pe dracu'! Păi, cum e cu Jim Bridger? A pus niște capcane pentru castori, dar în rest ce naiba a mai făcut rău?

– „Veganii“ ăștia sînt pătimași, niște extremiști, Kirk. Cine nu e cu ei, e împotriva lor.

– Să-i ia naiba! Zi-le că Natura nu ne-a făcut erbivore, pentru numele lui Dumnezeu! Asta e știință pură!

În timp ce treceau pe lîngă ultima gaură rotundă din pămînt, își dădură seama că era un bîrlog al cîinilor de prerie.

– Păi, ce or să zică vecinii? întrebă Popov, zîmbind ușor.

Despre ce naiba vorbesc oamenii ăștia?

– Care vecini? întrebă Killgore.

Care vecini? Nici măcar asta nu-l mai deranjă pe Popov. Îl deranja doar tonul retoric al întrebării. Dar doctorul schimbă imediat subiectul.

– Domnule, e o dimineață perfectă ca să ieși la călărie.

Care vecini? își repetă Popov. La nici zece kilometri, se vedeau acoperișuri de case de țară și alte clădiri, bine iluminate de soarele dimineții. Cum adică? Ce însemna asta, „care vecini?" Vorbeau despre un viitor luminos, cu animale sălbatice, dar fără oameni. Voiau să cumpere toate fermele din jur? Dar nici măcar Horizon Corporation nu avea atîția bani, nu? Era o zonă cu așezări, civilizată. Fermele din jur erau mari și prospere, erau locuite de oameni cu dare de mînă. Ăștia unde se duceau? De ce să plece? Și, din nou, o întrebare mai veche își croi drum prin mintea lui Popov.

Ce dracu' se întîmplă aici?

33

ÎNCEP JOCURILE

Chavez fu cît pe-aci să se împiedice la ieşirea din avion, sub privirile vesele ale echipajului însoţitor. Erau obişnuiţi şi poate că erau mai bine adaptaţi la schimbările de fus orar decît el. Ca mai toţi civilii din jur, îşi şterse buzele ca să scape de gustul acela amar şi îşi frecă ochii, îndreptîndu-se spre uşă cu zvîcnetul unuia care tocmai era eliberat dintr-o închisoare de maximă securitate. Poate că o călătorie pe distanţe mari cu vaporul era o idee mai bună.

– Domnul maior Chavez? se auzi o voce cu accent australian.

– Aici, spuse Chavez, privindu-l pe tipul în haine civile.

– Bună ziua, sînt locotenent-colonelul Frank Wilkerson, Serviciul Aerian Special Australian, spuse omul, întinzîndu-i mîna.

– Salutare!

Chavez reuşi să-i ia mîna şi să i-o scuture.

– Dumnealor sînt oamenii mei, sergenţii Johnston, Pierce şi Tomlinson şi agentul special FBI Tim Noonan.

Se schimbară mai multe strîngeri de mînă.

– Bine aţi venit în Australia! domnilor. Vă rog să mă urmaţi.

Colonelul le făcu semn să vină după el.

Le trebui un sfert de oră ca să-şi culeagă toate bagajele. Acestea includeau şi o jumătate de duzină de containere mari, cu specificaţii militare pe ele. Zece minute mai tîrziu, părăseau

perimetrul aeroportului şi se îndreptau spre Autostrada 64, care avea să-i ducă la Sydney.

– Şi cum a fost zborul? întrebă colonelul Wilkerson, întorcîndu-se de la locul lui din faţă.

– Lung, spuse Chavez, uitîndu-se în jur.

Soarele răsărea – era abia trecut de ora 6.00 dimineaţa – dar membrii lui Rainbow proaspăt sosiţi se întrebau dacă nu cumva apunea, după cum le sugera ceasul lor biologic. Toţi sperau că un duş şi o cafea le vor fi de ajutor.

– Zborul ăsta de la Londra pînă aici e un chin, le spuse colonelul cu simpatie.

– Aşa e, răspunse Chavez în numele tuturor.

– Cînd încep Jocurile? întrebă Mike Pierce.

– Mîine, răspunse Wilkerson. Majoritatea sportivilor au fost cazaţi, iar echipele noastre de securitate sînt complete şi ca efectiv, şi ca instruire. Nu ne aşteptăm să avem vreo dificultate. La Informaţii, lista de ameninţări este goală. Oamenii pe care îi avem la aeroport nu au raportat nimic şi avem fotografii şi descrieri ale tuturor teroriştilor internaţionali cunoscuţi. Care nici nu mai sînt pe cîţi erau, mulţumită grupului dumneavoastră, adăugă colonelul de la SAS, cu un zîmbet prietenesc, ca între profesionişti.

– Da, domnule colonel, facem şi noi ce putem, spuse George Tomlinson, frecîndu-şi faţa.

– Cei care v-au atacat direct erau de la IRA, cum a apărut în mass-media?

– Da, răspunse Chavez. Un grup disident. Dar au fost foarte bine informaţi. Cineva le-a dat informaţii de primă mînă despre organizaţie. Ţintele lor civile erau identificate după nume şi ocupaţie, inclusiv soţia şi soacra mea şi...

– De asta chiar că nu auzisem, spuse australianul, cu ochii căscaţi de uimire.

– Nu a fost deloc amuzant. Doi dintre oamenii noştri au fost omorîţi şi patru răniţi, inclusiv Peter Covington, care e omologul meu, comandantul Echipei-1, îi explică Ding. Cum v-am spus, n-a fost deloc amuzant. Pînă la urmă s-a dovedit că dumnealui, Tim, a salvat situaţia, continuă Chavez, arătînd spre Noonan.

– Cum așa? îl întrebă Wilkerson pe agentul FBI, care părea puțin cam stînjenit.

– Am un sistem de blocare a comunicațiilor de pe celular. Am observat că băieții răi le foloseau pentru a-și coordona mișcările, explică agentul FBI. Le-am anulat posibilitatea și le-am dat peste cap planurile. Apoi Ding și restul băieților au venit și i-au aiurit și mai rău. Am avut mare noroc, domnule colonel.

– Deci ești de la FBI. Înțeleg că îl cunoști și pe Gus Werner.

– Da, sigur. Eu și Gus ne știm de multă vreme. El e noul director-adjunct pentru terorism, e o divizie nou înființată la Birou. Ați fost la Quantico?

– Acum cîteva luni. Am făcut exerciții cu echipa voastră de eliberare a ostaticilor și cu grupul Delta al colonelului Byron. Băieți buni cu toții.

Șoferul ieși de pe autostrada care semăna cu o interstatală americană și se încadră pe un drum care părea să ducă direct în centrul Sydney-ului. Traficul nu era aglomerat. Era încă prea vreme ca oamenii să fie foarte activi, cu excepția lăptăreselor și a copiilor cu ziarele. Microbuzul trase la un hotel uriaș, al cărui personal era treaz și la ora aceea neomenească.

– Avem un aranjament cu hotelul ăsta, le explică Wilkerson. Tot aici sînt și oamenii de la Global Security.

– Cine? întrebă Ding.

– Global Security, ei au contractul pentru securitate. Domnule Noonan, probabil că îl cunoașteți pe șeful lor, Bill Henriksen.

– Bill cel ahtiat după copaci? își permise Noonan un rîs reprimat. Da, îl cunosc.

– Cum adică ahtiat după copaci?

– Domnule colonel, Bill era acum cîțiva ani om important la Eliberarea Ostaticilor, dar e unul dintre acei ecologiști cărora le lipsește o doagă. Îmbrățișează copacii și iepurașii. Îl îngrijorează împuținarea stratului de ozon și alte rahaturi de-astea, explică Noonan.

– Nu știam. Și noi, aici, ne facem griji cu stratul de ozon. Cînd ești pe plajă aici, trebuie să-ți dai cu o cremă-ecran împotriva ultravioletelor. Se spune că, în cîțiva ani, problema o să devină foarte gravă.

– O fi, nu zic, spuse Tim, scăpîndu-i un căscat. Eu nu sînt *surfer*.

Un angajat al hotelului le deschise uşa, iar ei intrară, împiedicîndu-se. Probabil că fuseseră anunţaţi de colonelul Wilkerson, pentru că fură conduşi foarte repede în camerele lor drăguţe, unde făcură un duş de trezire, urmat de un mic dejun copios, stropit cu multă cafea. Oricît de îngrozitoare era schimbarea de fus orar, cea mai bună cale de a o depăşi era să treacă din prima zi la un program normal, să încerce să tragă un somn adevărat de noapte şi să se sincronizeze într-o singură zi. *Cel puţin, asta e teoria,* îşi zise Ding, ştergîndu-se cu prosopul în faţa oglinzii de la baie şi văzînd că arăta la fel de rău pe cît se simţea. Curînd după aceea, îmbrăcat în haine civile, apăru în restaurantul hotelului.

– Ştiţi, domnule colonel, dacă cineva ar inventa un drog pentru schimbarea fusului orar, ar muri putred de bogat.

– Zău că aşa e! Am trecut şi eu prin asta, domnule maior.

– Spuneţi-mi Ding. Numele meu de botez e Domingo, dar mi se spune Ding.

– De unde vii, Ding?

– Am început la infanterie, dar apoi am intrat în CIA şi acum sînt aici. Sînt comandantul Echipei-2 de la Rainbow.

– Grupul vostru a fost cam ocupat.

– Adevărat, domnule colonel, fu de acord Ding, clătinînd din cap, în vreme ce chelnerul venea cu o cană de cafea. Ding se întrebă dacă exista pe aici cafea de armată, din aceea cu de trei ori mai multă cofeină. I-ar fi prins bine acum. Poate că exerciţiile de dimineaţă aveau să-l ajute puţin. Pe lîngă oboseală, corpul lui se răzvrătea şi împotriva nemişcării impuse o zi întreagă în 747. Blestematul ăla de avion era suficient de mare ca să poţi face ture prin el, dar dobitocii ăia de proiectanţi uitaseră cumva să prevadă pistele. Apoi îi veni în minte o uşoară senzaţie de vinovăţie pentru nefericiţii înghesuiţi la clasa turist. Ăia chiar că sufereau, de asta Ding era sigur. Dar bine măcar că mersese repede. Dacă luai un vas de pasageri, îţi trebuia o lună întreagă. O lună întreagă de confort, de exerciţii fizice şi de mîncare bună. Viaţa era plină de compromisuri, nu?

– Ai fost la afacerea aia cu Worldpark-ul?

– Da, dădu Ding din cap. Echipa mea a efectuat asaltul asupra castelului. Eram la doar treizeci de metri cînd nenorocitul ăla a ucis-o pe fetiță. Nici asta n-a fost deloc amuzant, domnule colonel.

– Frank.

– Mulțumesc. Da, Frank, a fost cumplit. Dar i-am făcut-o jigodiei, adică Homer Johnston i-a făcut-o. El e unul dintre lunetiștii mei.

– Am văzut la televizor. Nu mi s-a părut o lovitură prea bună.

– Homer a vrut să facă o declarație publică. N-o s-o mai facă, spuse Chavez, ridicînd o sprînceană.

Wilkerson și-a dat seama pe loc ce dorise să spună.

– Da, corect. Ai copii, Ding?

– Am devenit tată acum cîteva zile. Am un fiu.

– Felicitări! Va trebui să dai o bere pe chestia asta, poate chiar azi.

– Frank, după o singură bere o să mă fac turtă și o să mă cari în spate pînă aici, spuse Ding, căscînd și simțindu-se stînjenit de starea aceea fizică. Oricum, ce nevoie mai aveați de noi aici? Toată lumea zice că sînteți buni.

– Nu doare pe nimeni dacă aude și o a doua părere, Ding. Băieții mei sînt bine antrenați, dar nu avem deloc experiență practică. Și avem nevoie și de tehnică nouă. Toate radiourile alea noi de la E-Systems, aduse de Global Security, sînt niște minuni, pe cinstea mea. Ce alte instrumente magice ați putea avea voi?

– Noonan a adus ceva care o să te facă să cazi pe spate, Frank. Nici mie nu-mi vine să cred cum merge, dar oricum nu cred să fie nevoie de el aici. Sînt prea mulți oameni în jur. Dar o să ți se pară interesant, asta o garantez.

– Cum se numește?

– Tim îi zice „Tricorder“ – știi, chestia aia folosită mereu de Mr. Spock în *Star Trek*. Îi găsește pe oameni la fel cum vede radarul avioanele.

– Păi cum face asta?

– O să-ți spună el. E ceva cu cîmpul electric din jurul inimii omenești.

– N-am auzit niciodată de așa ceva.

– E ceva nou, îi explică Chavez. O companie mică în State, numită DKL... Jucărioara asta e o minunăţie, s-o vezi cum merge. Micul Willie de la Fort Bragg e nebun după ea.

– Colonelul Byron?

– Da, despre el e vorba. Zici că ai lucrat de curînd cu el?

– Da, minunat om.

Chavez chicoti auzindu-l.

– Nu prea ne iubeşte pe noi ăştia de la Rainbow. Normal, i-am luat pe unii dintre cei mai buni oameni.

– Da, şi le-aţi dat ceva practic de făcut.

– Adevărat, spuse Chavez, sorbind din cafea.

Atunci apăru şi restul echipei; toţi erau îmbrăcaţi ca şi comandantul lor, în haine semimilitare obişnuite. Intrară şovăind în restaurant şi, zărindu-şi şeful, se îndreptară spre el.

În Kansas era cam ora 16.00. Lecţia de călărie de dimineaţă îi adusese lui Popov dureri în locuri neobişnuite. În special şoldurile protestau în privinţa tratamentului la care fuseseră supuse de dimineaţă, cu coapsele depărtate într-un unghi anormal. Cu toate astea, era o amintire plăcută.

Popov nu avea nimic de făcut acolo. Nu avea o muncă anume, iar la prînz terminase deja de explorat tot ce se putea. Îi mai rămînea televizorul, dar niciodată nu se omorîse după asemenea distracţie. Era un om prea deştept şi se plictisea uşor astfel. În plus, ura plictiseala. CNN tot repeta aceleaşi poveşti despre Olimpiadă şi, oricît de nerăbdător ar fi aşteptat competiţia internaţională, aceasta nu începuse. Aşa că se tot plimba pe coridoarele hotelului şi se uita prin uriaşii pereţi de sticlă la peisajul rural din jur. Încă o partidă de călărie mîine dimineaţă, îşi spuse el. Măcar avea să se plimbe prin împrejurimi mai plăcute. După o oră de plimbare, se îndreptă spre cantină.

– A, bună, Dimitri, spuse Kirk Maclean, care se afla chiar în faţa lui la coadă.

Maclean nu era nici el un „vegan", după cum văzu rusul. Pe o farfurie se răsfăţa o felie mare de costiţă.

– După cum am spus azi-dimineaţă, nu am fost proiectaţi să fim nişte vegetarieni, sublinie Maclean cu un zîmbet.

– De unde ştii că e aşa?

– În special după dinţi, răspunse Maclean. Erbivorele mestecă iarbă şi alte chestii şi în hrana asta sînt o grămadă de gunoaie şi pietricele, care rod smalţul ca şmirghelul. Aşa că ele au dinţi cu smalţ foarte gros, ca să nu se uzeze mulţi ani. Smalţul de la dinţii omului e mult mai subţire decît cel de la vacă. Aşa că fie sîntem adaptaţi ca să spălăm gunoaiele de pe mîncare mai înainte, fie că am fost proiectaţi ca în cea mai mare parte aportul de proteine să fie din carne. Eu nu cred că ne-am adaptat aşa repede cu apa curentă de la bucătărie, tu ce crezi? îl întrebă Kirk cu un zîmbet.

Cei doi se aşezară la aceeaşi masă.

– Tu ce faci pentru John?

– Pentru doctorul Brightling, vrei să spui?

– Da, spui că lucrezi direct pentru el.

– Am lucrat în KGB.

Se putea încerca şi aşa, nu?

– Oho, spionezi pentru noi, deci, spuse Maclean, tăindu-şi carnea.

Popov clătină din cap.

– Nu tocmai. Am stabilit contactul cu oameni la care doctorul Brightling avea nişte interese şi le-am cerut să efectueze anumite acţiuni pe care dorea să le facă.

– Zău? Şi pentru ce anume? întrebă Maclean.

– Mă tem că nu îmi e permis să spun.

– Deci chestii secrete? Păi, aici avem o grămadă secrete. Ai fost informat asupra Proiectului?

– Nu tocmai. Cred că fac parte din el, dar nu mi s-a spus cu exactitate care este scopul final. Tu îl ştii?

– Da, desigur. Sînt în proiect aproape de la început. E ceva măreţ, omule. Are şi nişte părţi urîte, dar – adăugă el cu o privire oţelită – nu poţi să faci omleta fără să spargi ouăle, nu?

Lenin a spus asta, îşi aminti Popov. În anii '20, cînd i s-a cerut socoteală pentru violenţa distructivă comisă în numele Revoluţiei Comuniste. Citatul devenise faimos, mai ales în KGB, atunci cînd cineva obiecta ocazional asupra unei operaţiuni deosebit de crude – cum a fost, de pildă, legătura făcută de Popov cu teroriştii, care au acţionat după aceea de o manieră inumană. Dar ce fel de omletă spera omul ăsta să facă?

– O să schimbăm lumea, Dimitri, spuse Maclean.

– Cum, Kirk?

– Aşteaptă şi o să vezi, omule. Îţi aminteşti cum a fost dimineaţa asta, pe cal?

– Da, a fost foarte plăcut.

– Închipuie-ţi cum e ca toată lumea să fie aşa.

Mai departe, Maclean nu era dispus să meargă.

– Dar cum o să faceţi asta cu atîţia fermieri care trebuie să plece? întrebă Popov, sincer uimit.

– Gîndeşte-te la ei ca la nişte ouă, omule, răspunse Maclean, cu un zîmbet, iar lui Dimitri îi îngheţă instantaneu sîngele în vine, fără să ştie precis de ce.

Mintea lui nu putea să facă saltul, oricît ar fi vrut. Era ca şi cum ar fi fost iar ofiţer operativ, încercînd să-şi dea seama de intenţiile inamicului într-o importantă misiune pe teren şi cunoscînd o parte, poate chiar o mare parte, din informaţiile necesare, dar incapabil să-şi asambleze în minte întreaga imagine. Însă partea înfricoşătoare a Proiectului era că aceşti oameni ai lui vorbeau despre vieţile omeneşti ca fasciştii germani pe vremuri. *Nu sînt decît nişte evrei*. Auzi un zgomot, îşi ridică privirea şi văzu încă un avion care ateriza pe şoseaua-pistă. În spatele lui, în depărtare, la capătul pistei, erau parcate mai multe automobile, care aşteptau să pornească spre clădire. Văzu că acum la cantină erau mai mulţi oameni, aproape de două ori mai mulţi ca în ziua anterioară. Deci Horizon Corporation îşi aducea toţi oamenii aici. De ce? Făcea şi asta parte din Proiect? Era pur şi simplu intrarea în activitate a acestui complex de cercetare atît de scump? Toate piesele mozaicului se aflau în faţa lui, Popov ştia asta, dar felul cum se lipeau rămînea un mister.

– Bună, Dimitri, se auzi vocea lui Killgore, care li se alăturase. Te doare puţin, nu?

– Întrucîtva, recunoscu Popov, dar nu regret deloc. Putem să mai mergem?

– Desigur, face parte din programul meu de dimineaţă de aici. Vrei să vii cu mine?

– Da, mulţumesc. Frumos din partea ta.

– La 7.00 dimineaţa fix, prietene, spuse Killgore, cu un zîmbet. Vii şi tu, Kirk?

– Normal! Mîine trebuie să merg să-mi cumpăr nişte cizme noi. E pe aproape vreun magazin bun de material sportiv?

– Cam la o jumătate de oră, se numeşte U.S. Cavalry. Mergi spre est pe interstatală, îl sfătui doctorul Killgore.

– Minunat. Vreau să le iau înainte ca noii sosiţi să cumpere tot echipamentul sportiv de pe aici.

– Mi se părea de bun-simţ, spuse Killgore, după care se întoarse. Ia zi, Dimitri, cum e să fii spion?

– E o muncă adeseori frustrantă, răspunse sincer Popov.

– Dumnezeule, ce construcţie! spuse Ding.

Stadionul era uriaş, putînd să adăpostească uşor o sută de mii de oameni. Dar aici avea să fie al naibii de cald, înăuntrul unor ziduri de beton. Mă rog, se găseau o grămadă de concesionari în intervalele dintre tribune, care vor trimite oameni cu Coca-Cola şi alte băuturi răcoritoare. Iar chiar sub tribune erau tot felul de cîrciumi, pentru cei care preferau berea. Iarba deasă de pe teren era pe moment goală, doar cîţiva îngrijitori ocupîndu-se de nişte porţiuni. Cea mai mare parte a concursurilor de atletism vor avea loc aici. Ovalul de tartan era marcat pentru diversele curse de alergări cu sau fără obstacole, iar aici erau gropile pentru sărituri. O tabelă de afişaj şi un ecran imense se aflau în partea opusă, astfel încît oamenii puteau vedea în reluare fazele importante, iar Ding simţi cum se emoţionează. Nu mai fusese niciodată prezent la o competiţie olimpică. Era el însuşi un sportiv destul de bun ca să poată aprecia cîtă muncă şi cîtă dăruire implicau asemenea lucruri. Partea nebunească era că oricît de buni ar fi fost de buni oamenii lui, nu se puteau pune cu sportivii – cei mai mulţi nişte puşti, din punctul de vedere al lui Ding – care mîine vor defila pe pistele astea. Probabil că oamenii lui nu ar fi cîştigat nici măcar la probele de pistol sau puşcă. Oamenii lui erau „generalişti", antrenaţi în multe direcţii, în vreme ce sportivii olimpici erau specializaţi şi antrenaţi ca să facă perfect un singur lucru. Ce făceau ei avea aceeaşi însemnătate în viaţa reală cu ceea ce făceau baschetbaliştii profesionişti, dar oricum era un lucru minunat să te uiţi la ei.

– Da, am cheltuit o grămadă de bani ca să-l construim, fu de acord Frank Wilkerson.

– Unde vă ţineţi forţa de reacţie? întrebă Chavez.

Gazda făcu un semn şi se întoarse.

– Pe aici.

– Hei, dar aici e bine, spuse Chavez, intrînd în ceaţa fină.

– Da, e. Reduce temperatura aparentă cu aproape cincisprezece grade. Cred că în timpul competiţiilor mulţi vor veni aici să se răcorească. Vezi că avem televizoare care ne arată tot ce se întîmplă.

– Totul e la îndemînă, Frank. Dar sportivii?

– Avem o instalaţie asemănătoare şi în tunelele de acces, ca şi în tunelul mare, prin care vor intra la deschidere, dar pe teren trebuie să transpire.

– Dumnezeu să-i ajute pe alergătorii de maraton! spuse Chavez.

– Aşa e, fu de acord Wilkerson. O să avem personal medical în diverse puncte. Mă tem că prognoza meteo pe termen mediu e cu cer senin şi caniculă. Dar avem şi corturi de prim-ajutor amplasate peste tot. Velodromul e un alt loc în care o să fie nevoie de el.

– Gatorade, spuse Chavez după o clipă de gîndire.

– Poftim?

– E o băutură pentru sportivi, cu apă şi o grămadă de electroliţi care te ajută împotriva insolaţiei.

– A, da îmi amintesc, avem şi noi ceva asemănător, plus tablete de săruri de rehidratare orală, o grămadă.

Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră în zona de securitate. Chavez îi văzu pe băieţii de la SAS-ul australian aranjaţi comod, lîngă aerul condiţionat, cu televizoarele la îndemînă, ca să poată privi jocurile – plus alte ecrane pe care să arunce un ochi în punctele-cheie. Wilkerson făcu prezentările, după care majoritatea veniră la ei pentru o strîngere de mînă şi un salut, arătînd prietenia obişnuită a tuturor australienilor. Sergenţii lui începură să taifăsuiască cu cei australieni, iar în curînd se instală o atmosferă de respect reciproc. Oamenii antrenaţi se recunoşteau imediat unii pe alţii, iar frăţia lor internaţională era una de elită.

Complexul se umplea rapid. În prima zi, Popov fusese singur la nivelul al patrulea, dar acum nu mai era. Cel puţin şase

dintre camerele învecinate erau acum ocupate, iar privind afară putea să vadă parcarea plină cu mașini personale, cu care se mersese chiar în ziua aceea. Își închipuia că de la New York pînă aici se face un drum de două-trei zile și deci ordinul de a-i aduce pe oameni aici fusese dat de curînd – dar unde erau camioanele de mobilă? Oamenii ăștia intenționau să se mute aici de tot? Clădirea-hotel era confortabilă pentru un hotel, dar nu oferea același confort cu cel al unei case adevărate. Acești oameni cu copii mici s-ar putea să înnebunească ținîndu-i pe copii atît de aproape atîta vreme. Văzu o familie tînără discutînd cu un alt cuplu și prinse în treacăt o frîntură din conversație. Erau evident încîntați de animalele sălbatice văzute pe cînd conduceau încoace. Da, căprioarele și toate celelalte erau frumoase, îi aprobă tăcut Popov, dar nu prea merita să discuți atît de însuflețit despre ele. Ăștia să fie marii savanți care lucrau pentru Horizon Corporation? Vorbeau ca pionierii din Moscova ajunși pentru prima oară la o fermă de stat, căscînd gura la minunile de acolo. Era mai bine să vezi opera din Viena sau pe cea din Paris, își spuse fostul ofițer KGB, intrînd în camera lui. Dar apoi își zise altceva. Toți oamenii ăștia erau mari iubitori ai naturii. Probabil că trebuia să se intereseze și el mai mult de subiect. Nu existau casetele alea în cameră...? Da, iată-le! Introduse una în video și apăsă pe butonul de pornire, deschizînd și televizorul.

Aha, văzu el, stratul de ozon, un subiect care-i preocupa mult pe oamenii din Occident. Popov își zise că ar trebui să înceapă să arate și el mai multă grijă pentru pinguinii din Antarctica. Dacă vor muri de arsuri solare? Dar privi și ascultă oricum. Caseta era produsă de un grup numit *Pămîntul Înainte de Toate*, iar conținutul, își dădu seama imediat, contrazicea puternic orice producție de film a companiilor de stat din URSS. Oamenii de aici erau într-adevăr foarte preocupați de subiect, dorind să înceteze producția unor substanțe chimice industriale – dar cum va mai funcționa climatizarea caselor fără ele? Să renunți la aerul condiționat pentru a-i salva pe pinguini de radiațiile ultraviolete? Ce mai era tîmpenia asta?

Caseta dură cincizeci și două de minute. Următoarea pe care o alese era produsă de același grup și se referea la diguri. Începea prin punerea la zid a „asasinilor mediului“, care deciseseră

şi construiseră barajul Hoover de pe fluviul Colorado. *Dar ăsta nu era un baraj hidroenergetic? Oamenii nu aveau nevoie de electricitate? Iar electricitatea generată de hidrocentrale nu era cea mai curată? Chiar caseta asta era produsă cu ajutorul electricităţii generate de acel dig. Cine erau oameni ăştia...*

...şi de ce casetele lor se găsesc în camera asta de hotel? se întrebă Popov. Şi iar îi veni în minte: sacrificarea fecioarelor, adorarea copacilor – dacă era aşa, însemna că nimeriseră într-un loc cam nepotrivit. Puteai să dai cu tunul pînă să vezi vreun copac în preria din West Kansas.

Druizi? Adoratori ai naturii? Lăsă caseta să se deruleze de la capăt, în timp ce el se uita la periodice, găsind o revistă scoasă tot de grupul Pămîntul Înainte de Toate.

Ce fel de nume era ăsta? Pămîntul înainte de ce? Articolele erau nişte strigăte de furie la adresa diverselor maltratări suportate de planetă. Trebui să recunoască şi el că mineritul era o chestie urîtă. Planeta trebuia să fie frumoasă şi apreciată. Se bucura şi el de priveliştea unei păduri verzi, ca oricine, la fel şi de stîncile semeţe ale munţilor golaşi. Dacă exista Dumnezeu, acesta era un artist desăvîrşit, dar... dar ce era asta?

Al doilea articol spunea că omenirea era o specie parazită pe suprafaţa planetei, care mai mult distrugea decît să creeze. *Oamenii au distrus multe specii de animale şi plante şi, făcînd asta, şi-au pierdut dreptul de a fi aici*, citi el.

Iată încă o tîmpenie, îşi spuse Popov. Oare gazela atacată de leu suna la poliţie sau la avocat şi striga că avea drept la viaţă? Oare somonul care înota în susul rîului trebuia să depună plîngere împotriva colţilor ursului care îl săltaseră din apă şi îl făcuseră bucăţi, pentru a se hrăni? Este vaca egala omului? În ochii cui?

În Uniunea Sovietică exista o credinţă aproape religioasă că, oricît de formidabili şi de bogaţi ar fi, americanii erau nebuni, inculţi şi imprevizibili. Erau lacomi, furau de la alţii şi exploatau oamenii pentru cîştigul lor egoist. Aflase de mult despre falsitatea acestei propagande, de la prima lui misiune peste hotare, dar aflase că şi europenii din Vest credeau că americanii erau puţin cam nebuni, iar dacă acest grup Pămîntul Înainte de Toate era reprezentativ pentru America, atunci în mod sigur aveau

dreptate. Dar şi în Marea Britanie erau unii care îi vopseau cu nişte sprayuri pe cei care purtau haine de blană. Ei spuneau că şi vizonul avea dreptul la viaţă. Un vizon? Vizonul – un animal solitar, asemănător nurcii, cu o blană foarte fină. Unde scria că *avea dreptul* la viaţă?

Chiar în dimineaţa aceea obiectaseră la propunerea lui de a-i omorî pe... cum se numeau? Cîinii de prerie. Alte vietăţi ale căror vizuini puteau să rupă picioarele cailor pe care îi călăreau; dar ce spuseseră...? Că erau *de aici*, în vreme ce caii şi oamenii nu erau. De unde atîta grijă exagerată pentru un şobolan? Animalele nobile, şoimii, urşii, cerbii şi acele antilope cu aspect straniu erau frumoase, dar şobolanii ăştia? Avusese discuţii asemănătoare cu Brightling şi Henriksen, care şi ei păreau să iubească peste măsură tot ce trăia şi se tîra. Se gîndi ce sentimente înalte aveau cei doi faţă de ţînţari şi licurici.

Oare această porcărie druidică era răspunsul la întrebarea cea mare? Popov se gîndi că ceea ce îi trebuia era mai multă informaţie, doar ca să se asigure că nu se angajase la un nebun... Sau poate că nu era un nebun, ci doar un asasin în masă...? Pe moment, nu era deloc un gînd liniştitor.

– Cum aţi zburat?

– Cum naiba să fie o zi întreagă înghesuiţi într-un nenorocit de 747? mormăi Ding la telefon.

– Bine că a fost la clasa I, observă Clark.

– Minunat, John. Data viitoare poţi să-ţi oferi ţie plăcerea asta. Cum se simt Patsy şi JC? întrebă Chavez, trecînd la subiectele importante.

– Foarte bine. Nu e foarte rău să fii bunic.

Clark ar fi trebuit să adauge că încă nu schimbase nici un scutec. Sandy acaparase toate îndatoririle de mamă, el nu mai avea decît să-l ia, din cînd în cînd, în braţe. Bănuia că la femei acest instinct era puternic şi nu voia să-i strice plăcerea aceasta nouă.

– Domingo, e un scump. Ai făcut o treabă bună, băiete.

– Vai, mulţumesc, tăticule, veni răspunsul ironic de la cincisprezece mii de kilometri. Patsy?

– Se simte bine, dar nu prea apucă să doarmă. JC doarme doar cîte trei ore neîntrerupt, dar cînd vii tu o să se schimbe treaba. Vrei să vorbeşti cu ea?

– Tu ce crezi, domnule C?

– Bine, stai puţin. Patsy! strigă el. E Domingo.

– Bună, iubito, spuse Chavez în camera lui de hotel.

– Cum e, Ding? Cum a fost zborul?

– Lung, dar n-a fost mare lucru, minţi el.

Nu trebuie să te arăţi slab în faţa propriei soţii.

– Ne tratează bine, dar aici e cam cald. Uitasem ce-i aia vreme călduroasă.

– O să fii acolo la deschidere?

– Da, Pats, avem toate autorizaţiile posibile, mulţumită australienilor. Ce face JC?

– Minunat, veni răspunsul inevitabil. E tare frumos. Nu plînge prea mult. E minunat că-l avem!

– Tu cum dormi, iubito?

– Bine, prind cîteva ore din cînd în cînd. Nu e mare lucru. Cînd eram în stagiu era mult mai rău.

– Mai las-o şi pe mama să te ajute, bine?

– Mă ajută, îşi asigură Patsy soţul.

– Bun, aş vrea să vorbesc iar cu tatăl tău. Probleme de serviciu. Te iubesc, fetiţo.

– Şi eu te iubesc, Ding.

– Domingo, cred că o să fii un ginere foarte agreat, se auzi o voce bărbătească peste trei secunde. N-am mai văzut-o niciodată pe Patricia zîmbind atît şi cred că tu eşti de vină.

– Vai, tăticule, mulţumesc, răspunse Chavez, uitîndu-se la ceasul lui lăsat pe ora britanică.

Acolo era puţin după 7.00 dimineaţa, în vreme ce la Sydney era ora 16.00 a unei după-amieze caniculare.

– Bun, cum stau lucrurile acolo? întrebă Clark.

– Bine, îi spuse Chavez lui Rainbow Six. Omul nostru de legătură este un colonel scund, numit Frank Wilkerson. Este o trupă ca lumea. Oamenii sînt buni, bine antrenaţi, încrezători, dezgheţaţi şi drăguţi. Relaţia cu poliţia este excelentă. Planurile de reacţie mi se par foarte bune – pe scurt, John, nu au nevoie

de noi aici, după cum nu au nevoie de încă nişte canguri în plus. Am zburat deasupra sălbăticiei în dimineaţa asta.

– Atunci, ce dracu', bucură-te şi tu de Jocurile alea!

Oricît ar fi fost de nemulţumiţi, Chavez şi oamenii lui aveau să se bucure de o vacanţă în valoare de zece miare, îşi zise Clark, iar asta era o recompensă frumuşică.

– John, ne pierdem timpul aici, îi spuse Chavez şefului său.

– Poate, dar nu se ştie niciodată, Domingo.

– Aşa e, fu obligat Chavez să recunoască.

De cîteva luni asta făceau: demonstrau că asta nu se ştia niciodată.

– Oamenii tăi sînt bine?

– Da, ne tratează excelent. Camere de hotel bune, destul de aproape de stadion ca să mergi pe jos, dar avem şi maşini oficiale. Deci, înţeleg că sîntem un fel de turişti plătiţi, da?

– Da. Cum ţi-am spus, Ding, bucură-te de Jocuri!

– Peter ce face?

– Se reface repede, dar o să stea pe tuşă cel puţin o lună, mai probabil şase săptămîni. Doctorii sînt buni. Cu picioarele lui Chin o să fie o problemă mare. Ţi-l închipui două luni şi jumătate în ghips?

– Cred că e tare supărat.

– Este.

– Dar prizonierii?

– Poliţia îi interoghează acum, răspunse Clark. Am auzit mai multe lucruri despre rusul ăla, dar nimic care să poată fi folosit. Poliţiştii irlandezi încearcă să identifice cocaina după producător. E de calitate, de la o companie medicală adevărată. Patru kilograme şi jumătate de cocaină pură. Cu cît iei pe ea pe stradă, cumperi un avion de linie. Garda e îngrijorată că ar putea să fie iniţierea unei tendinţe, cu grupurile disidente din IRA intrînd în afaceri pe scară mare cu droguri, dar asta nu e treaba noastră.

– Şi rusul, Serov, nu? El e cel care le-a dat informaţiile despre noi?

– Da, Domingo, dar de unde le avea habar nu am, iar oaspeţii noştri irlandezi nu ne oferă mai multe decît ştiam şi noi, – probabil că nici ei nu ştiu mai mult. Grady nu vorbeşte deloc.

Iar avocatul lui mănîncă rahat despre felul cum l-am interogat în salonul de recuperare.

– Uite cum vor ăștia să facă din rahat bici!

– Știu ce vrei să spui, Ding, rîse Clark.

Informațiile smulse nu puteau fi folosite într-un proces. Exista chiar și o casetă cu Grady părăsind scena acțiunii, înregistrată de echipa BBC apărută la Hereford. Sean Grady avea să fie întemnițat pentru o perioadă definită ca fiind „la latitudinea Maiestății Sale“, ceea ce însemna pe viață, dacă nu cumva contravenea vreunui tratat din Uniunea Europeană. Timothy O'Neil și oamenii care se predaseră împreună cu el ar fi putut să iasă din închisoare cam pe la șaizeci de ani, după cum îi spusese Bill Tawney cu o zi înainte.

– Altceva?

– Nimic, totul pare bine și frumos aici, John. Am să-ți raportez mîine, la aceeași oră.

– Înțeles, Domingo.

– Sărut-o pe Patsy din partea mea.

– Dacă vrei, cred că pun și de o îmbrățișare.

– Mulțumesc, bunicule, fu de acord Ding, zîmbind.

– Cu bine, zise el și convorbirea se încheie.

– Nu e o perioadă rea să fii departe de casă, șefule, spuse Mike Pierce, aflat la un metru, doi. Primele două săptămîni or să fie o pacoste. Așa, cînd te întorci acasă, puștiul o să doarmă neîntors patru-cinci ore. Poate mai multe, dacă ai baftă, prezise mîndrul tată a trei fii.

– Mike, vezi tu vreo problemă aici?

– Cum i-ai spus și tu lui Six, australienii au totul sub control. Omule, sînt buni. Am venit degeaba, dar ce naiba, vedem Olimpiada, zise maimuțărind accentul local.

– Probabil că asta o să facem. Alte întrebări?

– Ce purtăm? întrebă Pierce.

– Doar pistoalele și haine care să nu bată la ochi. Pentru acces avem legitimațiile. Mergem cîte doi. Tu cu mine, George cu Homer. Ne luăm și radioemițătoarele, dar asta e tot.

– În regulă. Mie îmi convine. Cum stai cu decalajul orar?

– Dar tu, Mike?

– Parcă m-a pus cineva într-un sac şi m-a bătut cu o bîtă de base-ball, spuse Pierce, strîmbîndu-se. Dar mîine o să-mi fie mai bine. La dracu', nu mi-ar plăcea să văd că eforturile de azi nu o să ne ajute mîine. Hei, ce zici? Mîine alergăm cu băieţii de aici sau poate singuri, pe pista olimpică. Ca lumea, nu?

– Îmi place ideea.

– Da, ar fi plăcut să ne întîlnim cu nişte sportivi dintre ăştia, să vedem cît de repede aleargă *ei* cu armele şi vestele antiglonţ.

Pierce, cu tot echipamentul pe el şi în forma lui cea mai bună, făcea mila în patru minute şi treizeci de secunde, dar niciodată nu înregistrase mai puţin de patru minute, nici în adidaşi şi şort. Louis Loiselle spuse că făcuse o dată sub patru minute, iar Chavez îl crezu. Micuţul francez avea exact mărimea cerută pentru un alergător de semifond. Pierce era prea mare, pentru un sportiv. Era mai degrabă un dog german decît un ogar.

– Potoleşte-te, Mike, trebuie să îi protejăm de băieţii răi. Aşa se vede cine e mai bun, observă Chavez prin ameţeala dată de decalajul de fus orar.

– Înţeles, domnule.

Pierce nu avea să uite poanta.

Popov se trezi fără un motiv aparent, poate doar... da, un alt Gulfstream aterizase chiar atunci. Îşi închipui că aşa veneau persoanele cu adevărat importante în acest Proiect. Cei mai puţin importanţi sau cei cu familii veneau fie cu maşina, fie cu zboruri comerciale. Avionul se afla acum în lumina reflectoarelor, scările fuseseră coborîte de la bord, iar oamenii ieşeau spre maşinile care îi aşteptau şi plecau iute de la aparatul de zbor, spre clădirea hotelului. Popov se întrebă cine erau oamenii ăştia, dar erau prea departe ca să le recunoască figurile. Probabil că o să-i vadă dimineaţa, la cantină. Dimitri Arkadeevici bău nişte apă de la baie şi se întoarse în patul lui. Complexul se umplea rapid, dar el tot nu ştia de ce.

Colonelul Wilson Gearing se afla în camera lui de hotel, la doar cîteva etaje deasupra militarilor de la Rainbow. Bagajele lui mari erau în dulap, iar hainele erau atîrnate pe umeraşe. Camerista şi restul personalului de îngrijire nu atinseseră nimic,

ci doar verificaseră dulapul şi trecuseră la schimbarea paturilor şi la curăţenia din baie. Nu verificaseră în bagaje – Gearing avea nişte explicaţii pregătite pentru această eventualitate – unde ar fi găsit o canistră de plastic pe care scria „Clor". Pe dinafară, era la fel ca cea de la sistemul de ventilaţie de la Stadionul Olimpic – de fapt, fusese cumpărată de la aceeaşi companie care instalase sistemul de ventilaţie, apoi fusese curăţată şi umplută cu nanocapsule. Avea şi sculele necesare pentru schimbare şi Gearing exersase procedura în Kansas, unde se găsea o instalaţie similară. Putea să facă treaba cu ochii închişi, de multe ori la rînd, pentru ca instalaţia să nu stea prea mult. Se gîndi la conţinutul containerului. Niciodată nu existase un potenţial de distrugere atît de mare şi de bine împachetat. Mult mai mult decît într-o bombă nucleară, pentru că, spre deosebire de aceasta, aici pericolul se multiplica, în locul unei singure detonări. După cum funcţiona sistemul de producere a ceţii, avea să fie nevoie de treizeci de minute pentru ca nanocapsulele să ajungă în întreg sistemul. Şi simulările pe computer, şi testele mecanice propriu-zise arătaseră că nanocapsulele vor ajunge în toate ţevile şi se vor împrăştia prin toate duzele de ceaţă, invizibile în ceaţa răcoroasă. Oamenii care aveau să se afle în tunelele care duceau la stadion şi în cele ale sportivilor le vor respira, în medie cam două sute de nanocapsule în patru minute de respiraţie, ceea ce era mult peste doza mortală. Capsulele aveau să intre în plămîni şi transferate în sînge, iar acolo se vor dizolva, eliberîndu-l pe Shiva. Germenii obţinuţi prin inginerie genetică vor fi transportaţi de fluxul sanguin al spectatorilor şi sportivilor şi, în curînd, vor ajunge la ficat şi la rinichi, organele pentru care au cea mai mare afinitate, începînd procesul lent de multiplicare. Toate astea fuseseră stabilite la Laboratorul Binghamton, pe subiecţii de test „normali". Apoi avea să fie doar o problemă de săptămîni pînă cînd Shiva se va multiplica destul ca să-şi îndeplinească misiunea. Între timp, oamenii îl vor transmite pe Shiva prin sărut şi contact sexual, prin tuse şi strănut. Şi acestea fuseseră demonstrate tot la Laboratorul Binghamton. În cam patru săptămîni, oamenii se vor simţi destul de rău. Unii se vor duce la doctorii personali şi vor primi diagnosticul de gripă, li se va spune să ia aspirină, să bea multe lichide şi să stea în faţa

televizorului. Vor face asta şi se vor simţi mai bine – pentru că mersul la medic făcea bine prin definiţie – timp de o zi sau două. Dar nu le va fi mai bine. Mai devreme sau mai tîrziu, vor începe hemoragiile interne produse în ultimul stadiu de Shiva, cam la cinci săptămîni după eliberarea iniţială a nanocapsulelor. Unii doctori vor face un test de anticorpi şi vor fi îngroziţi de reîntoarcerea faimoasei şi temutei febre Ebola. Un program epidemiologic bun ar fi putut identifica Olimpiada de la Sydney drept focarul principal, dar zeci de mii de oameni vor fi deja morţi. Era un loc perfect pentru distribuirea lui Shiva, un lucru pe care membrii importanţi ai Proiectului îl stabiliseră cu ani în urmă, chiar înainte de tentativa de atac biologic a Iranului împotriva Americii, care eşuase, previzibil, pentru că virusul nu fusese cel potrivit, iar metoda de distribuire aleatorie. Nu, planul ăsta era perfecţiunea însăşi. Orice ţară din lumea asta trimitea jucători şi arbitri la Jocurile Olimpice; toţi vor merge prin aerul răcorit de stropii de apă pulberizaţi, zăbovind acolo ca să scape de căldură, vor inspira adînc şi se vor relaxa în locul acela răcoros. Apoi se vor întoarce în ţările lor, în America şi Argentina, în Rusia şi Rwanda, pentru a-l răspîndi pe Shiva şi pentru a porni panica iniţială.

Apoi venea Faza a Doua. Corporaţia Horizon avea să producă şi să distribuie vaccinul „A", în loturi de mii de litri, pe care îl va trimite în toată lumea prin servicii aeriene expres, în acele ţări în care doctorii şi surorile medicale de la serviciile de sănătate publică îi vor vaccina pe toţi cetăţenii pe care vor pune mîna. Faza a Doua avea să termine treaba începută cu panica globală la care avea să ducă cu siguranţă Faza Întîi. La patru pînă la şase săptămîni după injectare, cei vaccinaţi cu „A" vor începe să se simtă rău. Deci, trei săptămîni începînd cu ziua de azi, îşi zise Gearing, plus alte şase săptămîni, plus încă două, plus alte şase, plus două săptămîni finale. Un total de nouăsprezece săptămîni, nici măcar o jumătate de an, nici măcar un sezon întreg de base-ball şi mai mult de nouăzeci şi nouă la sută din oamenii de pe Pămînt vor fi morţi. Iar planeta va fi salvată. Nu vor mai fi omorîte oi pentru testarea armelor chimice. Nu vor mai fi măcelărite specii din cauza nepăsării omului. Gaura din stratul de ozon se va repara de la sine. Natura va înflori încă

o dată. Iar el va fi acolo ca să vadă, să se bucure şi să aprecieze, împreună cu prietenii şi colegii lui din Proiect. Vor salva planeta şi îşi vor creşte copiii în spiritul respectului, iubirii şi apărării ei. Lumea va fi din nou verde şi frumoasă.

Dar nu se putea spune că era cu totul lipsit de regrete. Vedea pe fereastră oamenii care se plimbau pe străzile din Sydney şi îl durea să se gîndească la ce li se va întîmpla tuturor. Dar văzuse prea multă suferinţă la viaţa lui. Oile de la Dugway. Maimuţele, porcii şi celelalte animale pe care se făceau teste, de la Arsenalul Edgewood. Şi pe ele le durea cumplit. Şi ele aveau dreptul să trăiască, dar oamenii trecuseră cu vederea acest drept evident. Oamenii de pe stradă nu foloseau şampoane decît după ce se încercau pe iepuri de laborator, ţinuţi înghesuiţi în cuşti mici, unde sufereau pe muteşte, fără ca un singur om să le înţeleagă expresia de suferinţă, pentru că nu oamenii nu înţelegeau animalele şi le păsa prea puţin de ele, după cum nu le păsa nici cum erau prăjite chiftelele la McDonald's-ul din colţ. Ei ajutau la distrugerea planetei prin propria nepăsare. Nu le păsa, nici măcar nu încercau să vadă ce era important, iar pentru că nu apreciau ce era important... vor muri. Erau o specie care se punea singură în pericol şi de aceea va culege furtuna propriei ignoranţe. Oamenii ăştia nu sînt ca mine, îşi zise Gearing. Ei nu văd. O consecinţă a legilor crude, dar cinstite ale lui Charles Darwin, asta le conferea un dezavantaj. Şi aşa cum un animal îl înlocuieşte pe un altul, aşa şi el şi cei ca el îi vor înlocui pe ei şi pe ai lor. La urma urmei, el era doar instrumentul selecţiei naturale.

Chavez credea că efectul schimbării de fus orar dispăruse deja. Exerciţiile de dimineaţă fuseseră un deliciu, cu transpiraţia şi durerea lor atenuată de endorfine, mai ales alergarea pe pista olimpică. El şi Mike Pierce trăseseră tare la cursa aceea, fără să se cronometreze, uitîndu-se amîndoi la scaunele goale şi închipuindu-şi ce urale ar fi primit dacă ar fi fost sportivi profesionişti. Apoi urmaseră duşurile şi zîmbetele ca de la soldat la soldat, încîntaţi de isprava lor, îmbrăcarea în hainele mai mult civile, cu pistoalele ascunse sub cămăşi şi cu radioemiţătoarele vîrîte în buzunare şi cu ecusoanele de acces legate de gît.

Mai tîrziu sunară goarnele, echipa primei ţări din paradă, Grecia, mărşălui prin tunelul de la capătul cel mai depărtat, în uralele dezlănţuite ale spectatorilor, iar Olimpiada de la Sydney începu. Chavez îşi închipuia că un ofiţer de securitate trebuia să supravegheze mulţimea, dar se trezi că nu era în stare, fără un pericol anume pe care să-l urmărească. Mîndrii sportivi tineri mărşăluiau ca nişte soldaţi, urmîndu-şi drapelul şi arbitrii pe pista ovală. Probabil că pentru ei era un moment de maximă mîndrie, îşi zicea Ding. Îşi reprezentau ţara în faţa tuturor celorlalte naţiuni de pe lume. Fiecare dintre ei se antrenase luni şi ani întregi ca să ajungă la această onoare, ca să primească uralele şi să spere să fie demn de acest moment. În sfîrşit, nu era ceva pentru un ofiţer operativ al CIA şi nici pentru un comandant de echipă de la Rainbow. Ăsta era sport pur, competiţie pură, nu se lega de lumea reală. Şi ce dacă? Orice eveniment va fi o formă de activitate fizică dusă la esenţă, iar cele mai multe erau de natură pur militară. Alergarea... cea mai importantă calitate a unui războinic era să poţi să fugi spre locul bătăliei sau departe de el. Aruncarea suliţei era capacitatea de a azvîrli cu arma în inamic. Aruncarea greutăţii şi a discului erau capacitatea de a arunca proiectile în celălalt. Săritura în înălţime – capacitatea de a sări peste zid în tabăra inamicului. Săritura în lungime – trecerea peste o groapă săpată de inamic în cîmpul de bătălie. Toate astea erau calităţi militare încă din antichitate, iar jocurile moderne aveau şi sporturi cu puşti şi pistoale. Pentatlonul modern se baza pe abilităţile cerute unui curier militar de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea – călărie, alergare, tir – ca să poţi ajunge la destinaţie şi să-l informezi pe comandant de ce are nevoie ca să-şi conducă eficient trupele.

Aceşti bărbaţi şi femei erau în felul lor nişte războinici, care aici vor să învingă pentru gloria lor personală şi pentru cea a drapelului lor, să îşi învingă adversarii fără vărsare de sînge, să obţină o victorie pură, pe cel mai pur cîmp de onoare. Chavez era încredinţat că era un scop care merita urmat, dar că el personal era mult prea bătrîn şi nepregătit ca să concureze aici. Nepregătit? se întrebă el. Nu pentru vîrsta lui. Probabil că era mai în formă decît unii dintre cei care păşeau pe ovalul pistei, dar nu destul ca să cîştige măcar o probă. Îşi simţi pistolul

Beretta sub cămaşă. Acesta, capacitatea lui de a-l folosi, îl făcea pregătit să îi apere pe puştii ăştia de oricine ar fi dorit să le facă vreun rău iar asta îl făcea mîndru.

– Şefule, spune că nu e frumos! spuse Pierce, uitîndu-se la grecii care tocmai treceau pe lîngă ei.

– Este, Mike, al naibii să fiu dacă nu!

34

JOCURILE CONTINUĂ

Aşa cum se întîmplă în orice aspect al vieţii, lucrurile deveniră în curînd o simplă rutină. Chavez şi oamenii lui îşi petrecură cea mai mare parte a timpului cu oamenii colonelului Wilkerson, stînd în special la centrul forţei de reacţie şi privind la televizor competiţiile, dar şi umblînd prin diferite locuri, aruncînd un ochi vigilent asupra elementelor de securitate, dar, în realitate, ducîndu-se acolo ca să vadă şi mai de aproape diverse evenimente sportive. Uneori chiar intrau pe teren, în virtutea dreptului de a merge absolut oriunde. Ding află cu această ocazie că australienii erau nişte mari amatori de sport şi aveau o ospitalitate formidabilă. Cînd nu era de serviciu, se ducea la un local din apropiere, în care berea era bună şi atmosfera prietenească. Aflînd că era american, „amicii" îi făceau adeseori cinste cu o bere şi îi puneau întrebări, în timp ce se uitau la întrecerile sportive la televizoarele atîrnate sus, pe perete. Singurul lucru care nu-i plăcea acolo era fumul de ţigară, pentru că civilizaţia australiană încă nu respinsese total acest viciu. Dar nu există locuri perfecte pe lumea asta.

În fiecare dimineaţă, el şi oamenii lui făceau exerciţiile împreună cu colonelul Wilkerson şi cu oamenii lui. Descoperiră că în această competiţie olimpică diferenţa dintre trupele

speciale americane și australiene era foarte mică. Într-o zi, merseră la poligonul olimpic de tir și împrumutară pistoalele sportive automate de calibrul 5,58 mm, care păreau niște jucării în comparație cu cele obișnuite ale soldaților Rainbow, de 11,43 mm. Constatară că sistemele de scor și țintele ca atare erau foarte dificile, nefiind legate în nici un fel de o situație de luptă din lumea reală. Cu toată experiența lui practică, Chavez își dădu seama că nu ar fi putut să intre decît în echipa statului Mali. În mod sigur, nu în cea americană sau în cea rusă, care aveau niște trăgători aproape inumani prin capacitatea lor de a perfora subțirelele siluete care pivotau între profil și față pe axe controlate de computer. Dar aceste ținte de hîrtie nu puteau să riposteze cu gloanțe, lucru care făcea, de fapt, diferența. În plus, succesul într-o asemenea formă de tir însemna să ucizi pe cineva, nu doar să lovești o țintă de hîrtie. Și asta era mai important, după cum spuneau cu voce tare Ding și Mike Pierce, împreună cu colegii australieni. Ei n-ar fi putut participa niciodată la o olimpiadă, decît în cazul în care s-ar fi reintrodus luptele cu gladiatori din Roma antică, lucru care nu avea să se întîmple. În plus, ce făceau ei pentru a-și cîștiga existența nu era în nici un caz un sport, nu? Nu era nici o formă de distracție în masă, într-o lume mai bună și mai blîndă. Cu jumătate de gură, Chavez recunoștea că și-ar fi dorit să vadă cum fuseseră jocurile din amfiteatrele Romei antice, dar nu putea să o spună cu glas tare, pentru că oamenii l-ar fi considerat un barbar. *Ave, Cezar! Muritorii te salută!* Nu era chiar totuna cu superbowl-ul, nu? Și așa, „maiorul" Domingo Chavez, împreună cu sergenții Mike Pierce, Homer Johnston și George Tomlinson și cu agentul special Tim Noonan de la FBI ajunseră să vadă pe gratis jocurile, purtînd jachete pe care scria „oficial", care le asigurau anonimatul.

Același lucru era valabil și pentru Popov, dar mai de la distanță. Rusul stătea în camera lui și se uita la Olimpiadă la televizor. Pentru el, sportul era acel lucru necesar pentru a-l distrage de la întrebările chinuitoare care îi reveneau ciclic în minte. Echipa rusească, evident favorita lui, se comporta bine,

deşi australienii făceau o figură foarte bună ca gazde, mai ales la probele de înot, care păreau să fie pasiunea lor naţională. Problema era cu fusurile orare foarte îndepărtate. Cînd se uita la transmisiunile în direct la concursuri, în Kansas era o oră inumană, care îl făcea să se prezinte cu ochii umflaţi la şedinţele de călărie de dimineaţa, o foarte plăcută schimbare de ritm, efectuată în fiecare zi cu Maclean şi Killgore.

Dimineaţa aceasta era ca şi cele zece de dinainte, cu o briză rece dinspre est, cu un soare portocaliu trimiţînd o lumină stranie, dar minunată, peste cîmpurile unduitoare de iarbă şi de grîu. Buttermilk începuse să-l recunoască, oferindu-i rusului semne de afecţiune pe care el le răsplătea cu cuburi de zahăr, sau, ca azi, cu un măr luat de la masa de dimineaţă, pe care iapa îl mestecă imediat din mîna lui. Învăţase să pună singur şaua pe cal, lucru pe care îl făcu şi acum rapid, conducînd-o pe Buttermilk afară, ca să li se alăture celorlalţi.

– Bună dimineaţa, Dimitri, spuse Maclean, în timp ce rusul urca în şa.

– Bună dimineaţa, Kirk, răspunse Popov cu prietenie.

Peste cîteva minute, călăreau alături, de data asta spre sud, spre unul dintre lanurile de de grîu, într-un ritm mult mai rapid decît la prima lui ieşire călare.

– Ia zi, cum e să fii agent de informaţii? întrebă Killgore cînd ajunseră la cam un kilometru de grajduri.

– Denumirea corectă este de ofiţer de informaţii, spuse Popov, pentru a schimba prima impresie, venită direct de la Hollywood. Sincer să fiu, în principal e o muncă plictisitoare. Îţi petreci mare parte a timpului aşteptînd să te întîlneşti cu cineva sau să completezi formulare şi rapoarte pentru sediul central sau pentru *rezidentura*. Există un oarecare pericol, dar numai să fii arestat, nu împuşcat. A devenit o meserie civilizată. Ofiţerii de informaţii capturaţi sînt schimbaţi, de obicei, după o scurtă perioadă de detenţie. Evident, mie nu mi s-a întîmplat niciodată, pentru că am fost bine antrenat.

Şi am avut noroc, îşi zise Popov în gînd.

– Deci, nici o chestie gen James Bond, nu ai omorît niciodată pe nimeni, treburi de-astea? întrebă Kirk Maclean.

– Doamne ferește, nu! răspunse Popov, rîzînd. Există alții care fac asta în locul tău, dacă ajungi să ai nevoie. Dar e ceva rar.

– Cît de rar?

– În zilele noastre? Cred că practic niciodată. La KGB, misiunea noastră era să obținem informațiile și să le transmitem guvernului cum fac reporterii, de pildă cei de la Associated Press a voastră. Și mare parte dintre informații le adunam din surse deschise, ziare, reviste, televiziune. CNN-ul vostru e probabil cea mai bună și mai folosită sursă de informații din lume.

– Dar ce fel de informații ai strîns?

– În special de natură diplomatică și politică, încercînd să discern intenții. Alții căutau informații tehnice – cît de rapid zboară un avion, sau cît de departe bate un tun – dar asta n-a fost niciodată specialitatea mea. Eu am fost ceea ce s-ar numi un om de legătură. Mă întîlneam cu diverși oameni și le transmiteam mesaje, iar apoi duceam răspunsurile la secția mea.

– Cu ce fel de oameni?

Popov se întrebă ce ar fi trebuit să răspundă și se decise să spună adevărul.

– Voi le-ați da numele de teroriști.

– Aha. Ce fel de teroriști?

– În principal europeni, dar și unii din Orientul Apropiat. Învăț ușor limbile străine și vorbesc fluent cu oameni din diverse locuri.

– A fost greu? întrebă doctorul Killgore.

– Nu tocmai. Aveam vederi politice similare, iar țara mea le furniza arme, antrenament, acces în anumite locuri din blocul estic. Eram mai mult un fel de agent de călătorii și ocazional le sugeram ce ținte să atace.

– Le dădeați și bani? întrebă de data asta Maclean.

– Da, dar nu prea mulți bani. Uniunea Sovietică avea o cantitate limitată de valută forte și nu-i plăteam niciodată prea mult pe agenți. Cel puțin, nu eu, spuse Popov.

– Deci ai trimis teroriști în misiuni ca să omoare oameni?

Întrebarea veni de la Killgore. Popov dădu din cap.

– Da. Asta a fost misiunea mea în multe rînduri. De asta, adăugă el, m-a şi angajat doctorul Brightling.

– Poftim? spuse Maclean.

Dimitri se întrebă cît de departe putea să meargă.

– Da, m-a rugat să fac nişte lucruri asemănătoare pentru Horizon Corporation.

– Tu eşti individul care a iscat chestia aia în Europa?

– Am contactat diverşi oameni şi le-am dat nişte sugestii, pe care ei le-au adoptat şi, da, am, indirect, mîinile pătate cu sînge, cred, dar nu poţi să iei chestia asta prea în serios, nu? E o meserie. A fost meseria mea un timp.

– Dimitri, bravo ţie! De aceea te afli acum aici, îi spuse Maclean. John este foarte cinstit cu oamenii lui. Probabil că ţi-ai făcut treaba foarte bine.

Popov ridică din umeri.

– Poate că da. Nu mi-a spus niciodată de ce vrea să se întîmple aşa, dar bănuiesc că pentru a-l ajuta pe prietenul lui, pe Henriksen, să obţină contractul de consultanţă la Olimpiada de la Sydney la care mă uit la TV.

– Corect, confirmă Killgore. Era foarte important pentru noi.

Ar cam trebui să mă uit şi eu, îşi spuse epidemiologul, *o să fie ultima Olimpiadă.*

– Dar de ce?

Ezitau să răspundă la întrebarea directă. Doctorul şi inginerul se uitau unul la altul, după care Killgore luă cuvîntul.

– Dimitri, ce părere ai despre mediu?

– La ce te referi? Aici? E minunat. M-aţi învăţat multe cu lecţiile de echitaţie matinale, prieteni, le răspunse rusul, alegîndu-şi cu mare grijă cuvintele. Cerul, aerul şi minunatele cîmpuri sau lanuri de grîu. N-am apreciat niciodată frumuseţea lumii. Cred că din cauză că am crescut la Moscova.

... care era un oraş cumplit de murdar, dar ei nu aveau de unde să ştie.

– Da, dar nu e peste tot aşa.

– Ştiu, John. În Rusia, statului nu-i păsa cum vă pasă vouă, americanilor. Aproape că au omorît toate vietăţile din Marea Caspică – de unde avem caviarul – cu poluarea chimică. Şi mai e şi un loc chiar la est de Urali, unde primele teste de arme nucleare au creat un adevărat deşert. Nu l-am văzut, dar am auzit de el. Semnele de pe autostradă îţi spun să conduci foarte repede, ca să scapi cît mai repede de radiaţiile periculoase.

– Da, dacă nu avem grijă, s-ar putea să ucidem întreaga planetă, observă atunci Maclean.

– Ar fi o crimă, cum au făcut hitleriştii, spuse Popov. Este *nekultumîi*, acţiunea unor barbari necivilizaţi. Am în cameră nişte casete şi nişte reviste care arată asta clar.

– Dimitri, ce crezi despre omorîrea oamenilor? întrebă Killgore.

– Depinde de oameni. Sînt mulţi care merită să moară, dintr-un motiv sau altul. Dar cultura occidentală are conceptul ciudat că a lua viaţa cuiva este întotdeauna un lucru rău; voi, americanii, nu puteţi să vă omorîţi nici criminalii, nici marii infractori, decît după ce trebuie să depăşiţi o grămadă de piedici. Mi se pare un lucru foarte curios.

– Dar cum rămîne cu crimele împotriva Naturii? spuse Killgore, privind în depărtare.

– Nu înţeleg.

– E vorba de lucrurile care fac rău întregii planete, distrugerea unor specii întregi, poluarea pămîntului şi a mării. De asta ce zici?

– Kirk, şi asta este o barbarie şi ar trebui să fie pedepsită sever. Dar cum poţi să-i identifici pe infractori? E industriaşul care dă ordinul şi scoate un profit din asta? Sau e muncitorul care îşi ia salariul şi face ce i s-a spus?

– Ce au spus la Nürnberg?

– La procesul criminalilor de război te referi? S-a decis că îndeplinirea ordinelor nu este circumstanţă atenuantă.

Cu totul altceva decît fusese învăţat la Academia KGB, unde i se spusese că statul are întotdeauna dreptate.

– Corect, spuse epidemiologul. Dar ştii foarte bine că nimeni nu i-a vrut capul lui Harry Truman pentru bombardarea Hiroshimei.

Pentru că el a învins, tîmpitule! îl repezi Popov în gînd.

– Mă întrebi dacă asta e o crimă? Nu, nu a fost, pentru că a pus capăt unui rău şi mai mare şi sacrificarea acelor oameni a fost necesară pentru restaurarea păcii.

– Dar cum rămîne cu Salvarea planetei?

– Nu înţeleg.

– Dacă planeta moare, ce trebuie să facă cineva, ce ar fi drept să facă cineva ca s-o salveze?

Discuţia asta, îşi zise Popov, *are puritatea ideologică şi filosofică a unui seminar de dialectică marxistă la Universitatea de Stat din Moscova. Şi exact aceeaşi legătură cu realitatea lumii. Să omori întreaga planetă? Asta nu era posibil. Un război nuclear total, da, poate că asta ar avea un asemenea efect, dar nu mai era posibil. Lumea se schimbase, iar America era cea care făcuse această schimbare. Oare aceşti doi druizi nu-şi dădeau seama de minunea asta? Lumea fusese de mai multe ori foarte aproape de declanşarea armelor nucleare, dar acum aşa ceva este de domeniul trecutului.*

– Nu m-am gîndit niciodată serios la acest subiect, prieteni.

– Noi ne-am gîndit, răspunse Maclean. Dimitri, în lume există astăzi oameni şi forţe care ar putea să omoare tot ce există. Cineva trebuie să pună capăt acestui lucru, dar cum s-ar putea?

– Te referi la altceva decît la o acţiune politică pur şi simplu? întrebă fostul spion KGB.

– Nu, e prea tîrziu pentru aşa ceva şi, oricum, nu ar fi destui care să asculte.

Killgore îşi întoarse calul spre dreapta şi ceilalţi îl urmară.

– Mă tem că va trebui să iei nişte măsuri mult mai drastice.

– Şi care ar fi alea? Să ucizi întreaga populaţie a lumii? întrebă Dimitri Arkadeevici, cu un umor ascuns.

Dar răspunsul la întrebarea lui retorică se afla în două perechi de ochi cu aceeaşi privire. Privirea asta nu îi îngheţă sîngele în vine, ci îi făcu creierul să gîndească într-o direcţie

nouă şi nebănuită. Ăştia chiar erau fascişti! Mai rău, nişte fascişti cu un program în care credeau. Dar oare erau dispuşi să acţioneze conform acestor credinţe? Oare putea cineva să acţioneze în direcţia asta? Chiar nici cei mai răi stalinişti nu fuseseră nişte nebuni, ci nişte romantici în politică.

Chiar atunci dimineaţa fu brusc tulburată de zgomotul unui avion. Era un aparat din flota de G-uri a lui Horizon, care se ridica de pe pista complexului, urcînd rapid, întorcîndu-se spre dreapta şi făcînd o curbă spre est, probabil spre New York, ca să aducă mai mulţi oameni ai Proiectului. Probabil. Complexul era deja plin în proporţie de optzeci la sută, îşi zise Popov. Rata sosirilor încetinise, dar încă veneau oameni, în special cu maşinile proprii. La ora prînzului şi a cinei, cantina era acum aproape plină, iar în laboratoare şi în alte clădiri de lucru lumina ardea pînă noaptea tîrziu. Dar ce făceau acolo oamenii ăia?

Horizon Corporation, îşi aminti Popov, era o companie pentru tehnologiile biologice, specializată în medicină şi în tratamentele medicale; Killgore era doctor, iar Maclean un inginer specializat în problemele de mediu. Amîndoi erau druizi, amîndoi venerau natura, noul tip de păgînism care se răspîndea în Occident. John Brightling i se păruse la fel, judecînd după discuţia aceea din New York. Deci, acesta era sistemul de valori al acestor oameni şi al companiei lor. Dimitri se gîndi la toate tipăriturile din camera lui. Oamenii erau o specie parazită; ei făceau mai mult rău decît bine Pămîntului, iar aceştia doi tocmai îi vorbiseră despre trimiterea la moarte a oamenilor care făceau rău, arătaseră clar că se gîndeau că toţi oamenii sunt dăunători. Şi atunci ce aveau să facă, să-i omoare pe toţi? Ce porcărie! Uşa care ducea la răspuns se deschise larg în faţa lui. Mintea lui se mişca mai rapid decît Buttermilk, dar tot nu îndeajuns de repede.

Mai călăriră în linişte cîteva minute. Apoi o umbră traversă pămîntul, iar Popov îşi ridică privirea.

– Ce a fost asta?

– Un şoim cu coadă roşie, le explică Maclean. Zbura în căutarea micului dejun.

Pe cînd o priveau, pasărea de pradă se înălţă cam la două sute de metri, apoi îşi întinse aripile, ca să profite de curenţii de convecţie termică, cu capul în jos, examinînd terenul ca să descopere, cu văzul lui incredibil de ascuţit, vreo rozătoare neatentă. Într-un gînd comun nerostit, cei trei călăreţi îşi opriră caii ca să-l privească. Dură cîteva minute, după care se petrecu ceva în acelaşi timp frumos şi îngrozitor de privit. Şoimul îşi strînse aripile şi se prăbuşi în picaj, apoi dădu din aripi ca să-şi accelereze căderea de glonţ şi, în cele din urmă, îşi întinse larg aripile, îşi ridică ciocul şi îşi îndreptă spre pămînt teribilele gheare galbene.

– Mamă! izbucni Maclean.

Ca un copil care răvăşeşte un muşuroi de furnici, şoimul îşi folosi ghearele pentru a omorî prada, apoi, ţinînd în ele corpul rozătorului, porni să fîlfîie din greu spre înaltul văzduhului, îndreptîndu-se spre cuibul sau spre casa lui, sau cum i-o mai fi zicînd, îşi spuse Dimitri, dar asta era natura şi tot aşa erau şi oamenii. Nici un soldat nu îi oferea inamicului vreo şansă cinstită de bunăvoie, pe nici un cîmp de bătălie. Nu era un lucru deştept. Loveşti inamicul cu toată furia posibilă şi cît mai pe neaşteptate şi e cu atît mai bine să-i iei viaţa rapid şi cît mai fără riscuri, iar dacă celuilalt îi lipseşte inteligenţa de a se apăra cum trebuie, asta e treaba lui, nu a ta. În cazul şoimului, acesta se aruncase asupra prăzii de sus şi din partea opusă soarelui, pentru ca nici măcar umbra lui să nu îl avertizeze pe cîinele de prerie care stătea la gura vizuinei lui, ucigîndu-l fără milă. Îşi închipuia că şi şoimul trebuia să mănînce. Poate că avea pui de hrănit sau poate că vîna pentru propriile lui necesităţi. Oricum, cîinele de prerie atîrna fără viaţă în ghearele şoimului, ca o cîrpă, iar în curînd avea să fie sfîşiat şi mîncat de ucigaşul lui.

– Al naibii ce-mi place să mă uit la asta! spuse Maclean.

– Este crud, dar e frumos, spuse Popov.

– Aşa este Mama Natură, amice, crudă dar frumoasă, spuse şi Killgore, privind pasărea care dispărea în depărtări. A fost ceva demn de văzut.

– Trebuie să prind unul şi să-l dresez, îi anunţă Maclean. Să plece să ucidă de pe pumnul meu.

– Cîinii de prerie sînt o specie periclitată?

– Nu, în nici un caz, răspunse Killgore. Animalele de pradă pot să le controleze răspîndirea, dar în nici un caz nu pot să-i elimine în întregime. Natura îşi menţine singură echilibrul.

– Şi oamenii cum intră în echilibrul ăsta? întrebă Popov.

– Nu intră, răspunse Kirk Maclean. Oamenii pur şi simplu strică tot pentru că sînt prea proşti ca să vadă ce merge şi ce nu. Şi nici nu le pasă de pagubele pe care le fac. Asta e problema.

– Şi care ar fi soluţia? întrebă Dimitri.

Killgore se întoarse şi îl privi direct în ochi.

– Soluţia sîntem noi.

– Ed, e un nume de acoperire pe care l-a folosit mulţi ani, argumentă Clark. Tipii de la IRA nu-l mai văzuseră de mulţi ani şi, totuşi, l-au recunoscut după numele ăsta.

– Da, e plauzibil, îi răspunse Ed Foley la telefon. Şi chiar ai vrea să vorbeşti cu el, zici?

– Mă rog, nu e mare lucru, Ed. Tocmai a trimis nişte oameni să-mi omoare nevasta, fiica şi nepotul. Şi i-a ucis pe doi dintre oamenii mei. Acuma te întreb, am voie să iau legătura cu el sau nu?

Rainbow Six nu glumea. Era imperativ.

Aflat în biroul lui de la etajul şase al sediului CIA, directorul agenţiei ezită, lucru pe care de obicei nu-l făcea. Dacă îi permitea asta lui Clark, iar acesta reuşea ce-şi dorea, atunci intrau pe fir legile reciprocităţii. Serghei Nikolaevici avea să sune într-o bună zi la CIA şi să ceară o informaţie secretă, iar el, Foley, va trebui să o furnizeze, altfel umbra de amabilitate din comunitatea internaţională a serviciilor de informaţii avea să se facă ţăndări. Dar Foley nu putea să anticipeze ce-i va cere rusul atunci şi ambele părţi încă se spionau una pe alta, aşa că regulile prieteneşti ale vieţii moderne din informaţii se aplicau şi nu prea. Asemenea contacte erau rare, iar Golovko fusese de mare ajutor în două operaţiuni concrete. Şi nu ceruse nici un favor drept răsplată, poate pentru că acţiunile îi aduseseră ţării lui beneficii

directe sau indirecte. Dar Serghei nu era omul care să uite că i se datora ceva.

– Ştiu la ce te gîndeşti, Ed, dar mi-am pierdut oamenii din cauza acestui tip şi îi vreau pielea pe băţ, iar Serghei ne poate ajuta să-l identificăm pe ticălos.

– Dar dacă este încă în serviciu? încercă Foley să temporizeze.

– Chiar crezi asta?

– Sincer, nu, cred că a ieşit.

– Şi eu cred la fel, Ed. Deci, dacă ne e prieten, să-i punem întrebări prieteneşti. Poate vom obţine răspunsuri prieteneşti. În schimb pentru treaba asta am putea să lăsăm nişte oameni de-ai ruşilor de la operaţiuni speciale să se antreneze cu noi cîteva săptămîni. Este un preţ pe care sînt dispus să-l plătesc.

Pînă la urmă, a te certa cu John era o treabă inutilă. John fusese ofiţerul responsabil al lui şi al soţiei lui, Mary Pat, acum director-adjunct la Operaţiuni.

– Bine, John, se aprobă. Cine se ocupă de contact?

– Am numărul lui, îl asigură Clark pe director.

– Atunci, sună-l, John. Se aprobă, conchise directorul, nu fără oarecare regrete. Altceva?

– Nimic, domnule, şi vă mulţumesc. Ce mai fac Mary Pat şi puştii?

– Foarte bine! Dar nepotul tău?

– Nu-i rău deloc. Patsy se simte bine, iar Sandy a preluat toată treaba legată de JC.

– JC?

– John Conor Chavez, îl lămuri Clark.

Un nume compus, îşi zise Foley, fără însă a o spune.

– Foarte bine atunci, John. La revedere.

– Mulţumesc, Ed. Cu bine.

Clark apăsă pe butonul de întrerupere.

– Bill, avem aprobarea.

– Excelent, răspunse Tawney. Cînd îl suni?

– Ce-ai zice să-l sun acum?

– Ai grijă să fii pregătit pentru discuţia asta, îl avertiză Tawney.

– Nu-ţi face probleme.

Clark întrerupse linia curentă şi apăsă pe un alt buton. Era pentru pornirea înregistrării, înainte de a apăsa pe un nou buton şi de a forma un număr de Moscova.

– Şase-şase-zero, răspunse o voce feminină în limba rusă.

– Trebuie să vorbesc personal cu Serghei Nikolaevici. Vă rog să-i spuneţi că îl caută Ivan Timofeevici, îi spuse Clark cu cel mai pur accent rusesc.

– Da, răspunse secretara, întrebîndu-se cine putea fi persoana care avea numărul direct al domnului preşedinte.

– Clark! bubui o voce în receptor. Sînteţi bine, acolo, în Anglia?

Aşa, deci! Preşedintele reformatului serviciu de informaţii externe al Rusiei voia să-i dea de înţeles că ştia unde era şi ce făcea şi că n-ar vrea să spună de unde ştia.

– Vremea este plăcută, domnule preşedinte Golovko.

– Unitatea asta nouă a voastră e cam ocupată. Atacul ăsta asupra fiicei şi soţiei tale... Ele sînt bine?

– A fost foarte neplăcut, dar da, mulţumesc, sînt foarte bine.

Convorbirea se ducea în limba rusă, pe care Clark o vorbea ca unul născut în Leningrad, pardon, St. Petersburg, după cum se corecta el însuşi adeseori. Încă un obicei vechi, care dispărea greu...

– Acum sînt bunic.

– Zău, Vanea? Felicitări. Iată o veste minunată. Nu mi-a plăcut deloc cînd am aflat despre atacul asupra voastră, continuă Golovko cu sinceritate.

Ruşii erau nişte oameni sentimentali, mai ales cînd era vorba de copiii mici.

– Nici mie nu mi-a plăcut, spuse Clark. Dar am reuşit pînă la urmă. L-am capturat eu însumi pe unul dintre ticăloşi.

– Asta n-o ştiam, Vanea, continuă preşedintele, iar John nu-şi dădu seama dacă minţea sau nu. Ia zi, care este scopul apelului tău?

– Am nevoie de ajutorul tău, de un nume.

– Ce nume?

– O identitate falsă: Serov, Iosif Andreevici. Ofiţerul în chestiune – fost ofiţer, cred – lucrează cu elementele teroriste din Vest. Avem motive să credem că a instigat operaţiuni în care au fost omorîţi oameni, inclusiv atacul asupra oamenilor mei, aici, la Hereford.

– Vanea, nu avem nici un amestec în treaba asta, spuse Golovko pe loc, cu o voce foarte serioasă.

– Nu am nici un motiv să cred că aveţi, Serghei, dar un om cu acest nume şi identificat ca fiind de naţionalitate rusă le-a făcut rost teroriştilor irlandezi de bani şi de droguri. Îi cunoştea pe irlandezi, avusese contacte cu ei timp de ani de zile de contacte, inclusiv în Valea Bekaa. Deci, cred că a fost pe vremuri la KGB. De asemenea, am şi descrierea lui, spuse Clark.

Urmă descrierea omului.

– Ai zis „Serov". E un nume ciudat.

– Da, ştiu.

– Cît de important e pentru tine?

– Serghei, pe lîngă că mi-a omorît doi oameni, operaţiunea lui a ameninţat direct viaţa soţiei şi a fiicei mele. Aşadar, prietene, este foarte important pentru mine.

La Moscova, Golovko căzu pe gînduri. Îl cunoştea pe Clark, se întîlniseră cu optsprezece luni în urmă. John Clark era un ofiţer operativ de un deosebit talent şi cu un noroc uluitor, ca şi colegul lui mai tînăr, Domingo Estebanovici Chavez, dacă îşi amintea bine. Iar Golovko ştia că fiica lui se măritase cu acest băiat, Chavez – de fapt, aflase de curînd, pentru că cineva, nu-şi mai amintea cine, îl informase pe Kirilenko la Londra.

Dar dacă cel care tulbura apele bălţii teroriste era un rus, un fost cekist, asta era o treabă urîtă pentru ţara lui. Să coopereze? se întrebă preşedintele. Care ar fi cîştigul? Care ar fi pierderea? Dacă era de acord acum, va trebui să meargă pînă la ultimele consecinţe, altfel CIA şi alte servicii occidentale s-ar putea să nu mai coopereze cu el. Să fie oare în interesul ţării lui? Să fie în interesul *instituţiei* lui?

– Am să văd ce pot face, Vanea, dar nu pot să promit nimic, auzi Clark.

Bine măcar că o să se gîndească la treaba asta, își zise Clark.

– Aș considera că este un favor pe care mi l-ai făcut personal, Serghei Nikolaevici.

– Înțeleg. Stai să văd ce informații pot să găsesc.

– Foarte bine. La revedere, prietene.

– *Dasvidania.*

Clark scoase caseta cu înregistrarea convorbirii și o puse în sertarul biroului.

– Așa, amice, să vedem ce ne poți da.

Sistemele computerizate ale serviciului rus de informații nu erau atît de avansate ca cele din Vest, dar deosebirile tehnice se estompau în mare parte din cauza utilizatorilor umani, ale căror circumvoluțiuni se mișcau mult mai încet decît cel mai înapoiat computer. Dar Golovko se obișnuise să se folosească de computere, pentru că nu-i plăcea întotdeauna să facă alții ceva pentru el, așa că după un minut avu un ecran plin de informații, obținute pe baza numelui de acoperire.

Pe ecran scria POPOV, DIMITRI ARKADEEVICI. Număr matricol de serviciu, data nașterii, perioada angajării. Se pensionase cu gradul de colonel spre sfîrșitul primei perioade de mari reduceri de personal, care micșorase fostul KGB cu aproape o treime. Aprecieri bune din partea superiorilor, văzu Golovko, dar se specializase într-un domeniu în care agenția nu mai avea interese importante. Practic, toți cei din departamentul cu pricina fuseseră dați afară, pensionați, într-o țară în care pensiile te puteau hrăni cam cinci zile pe lună. *În problema asta, n-am ce să fac,* își spuse Golovko. Și așa îi era greu să obțină de la *Duma* suficienți bani ca să-și țină agenția în funcțiune, chiar așa, redusă, în ciuda faptului că țara, aflată în declin, avea nevoie de ea mai mult ca oricînd... Iar acest Clark avusese două misiuni care îi ajutaseră țara, își aminti Golovko – mă rog, pe lîngă o grămadă de acțiuni în care cauzase destule pagube Uniunii Sovietice... Dar, în sfîrșit, respectivele acțiuni îl ajutaseră pe el însuși să devină președintele agenției.

Da, trebuia să-l ajute. Va fi o bună monedă de schimb pentru întrebările pe care avea să le pună cîndva americanilor. Mai mult, Clark se comportase onorabil cu el, îşi aminti Serghei, iar în plus îl tulbura faptul că un fost ofiţer KGB ajutase la atacarea familiei lui: atacarea noncombatanţilor era interzisă în domeniul informaţiilor. Da, mă rog, pe vremuri, nevasta unui ofiţer de la CIA mai era zgîlţîită puţin, dar nici atunci, în plin Război Rece, nu i s-ar fi făcut mai mult rău. Niciodată. Pe lîngă asta, era ceva *nekulturnîi*, puteau să înceapă nişte vendete care ar fi împietat asupra afacerii propriu-zise, de strîngere a informaţiilor. Începînd cu anii '50, domeniul spionajului devenise mai civilizat şi mai previzibil. Iar această predictibilitate era ceea ce îşi doreau ruşii de la Occident. Şi reciproc. Iar Clark era previzibil.

Decizia lui era luată. Golovko trimise la imprimantă informaţiile de pe ecran.

– Ei, bine? îl întrebă Clark pe Bill Tawney.

– Elveţienii au fost puţin cam lenţi. Numărul de cont pe care ni l-a dat Grady a fost real...

– A fost? întrebă John, închipuindu-şi că urmau un „dar“ şi nişte veşti proaste.

– Mă rog, e încă un cont activ. A avut iniţial şase milioane de dolari, apoi au fost retrase cîteva sute de mii şi, pe urmă, chiar în ziua atacului de la spital, au fost retraşi toţi banii, cu excepţia a o sută de mii, care au fost redepozitaţi în altă parte, într-un alt cont, în altă bancă.

– Unde?

– Mi-au spus că nu pot să spună.

– Atunci spune-le dobitocilor de la Ministerul lor de Justiţie că data viitoare cînd au nevoie de ajutorul nostru o să-i lăsăm pe terorişti să le găurească curul preţioşilor lor cetăţeni! izbucni Clark.

– John, îşi au legile lor, sublinie Tawney. Dacă individul a pus un avocat să facă transferul? Intră în discuţie discreţia relaţiei client-avocat şi nici o ţară din lumea asta nu trece peste această barieră. Elveţienii chiar au legi care guvernează fondurile despre

care se crede că provin din activități ilegale, iar noi nu avem nici o dovadă în direcția asta. Cred că mai întîi trebuie să facem ceva care să le ocolească legile, dar asta cere timp, bătrîne.

– Rahat, se mai răcori Clark, care apoi mai cumpăni o clipă. Nu cumva rusul...?

Tawney dădu perfid din cap.

– Da, foarte plauzibil, nu? Le dă numărul contului și după ce ei dispar, el oricum are toate numerele necesare, nu?

– Să fiu al dracului dacă nu i-a asmuțit asupra noastră, ca apoi să-i jumulească!

– Categoric, fu de acord Tawney. Grady a spus la spital că au fost șase milioane de dolari, iar elvețienii confirmă cifra. Are nevoie de cîteva sute de mii ca să cumpere camioanele și celelalte vehicule folosite – avem toate hîrtiile de la poliție – și lasă tot restul banilor pe loc, iar apoi decide că lor oricum nu le mai folosesc banii ăștia. De ce nu? se întrebă retoric ofițerul de informații. Rușii sînt cunoscuți ca niște tipi lacomi.

– Rusul a dat, rusul a luat, fie numele lui binecuvîntat! Tot el le-a dat și informațiile despre noi.

– Nu te pot contrazice aici, John, spuse Tawney.

– Bun, hai să facem un rezumat, propuse John, cenzurîndu-și furia. Apare rusul, le dă informațiile despre noi, le dă banii pentru operațiune, evident, nu din Rusia, în primul rînd, pentru că nu au nici un interes să comită o asemenea acțiune și, în al doilea, pentru că, oricum, nu au atîția bani de aruncat. Prima întrebare: de unde vin banii?

– Și drogurile, John, nu uita de ele.

– Bun, și drogurile. De unde vin?

– Cred că drogurile sînt mai ușor de urmărit. Garda spune că e cocaină de calitate medicală, iar asta înseamnă că vine de la o companie farmaceutică. Cocaina este controlată foarte strict în toate țările lumii. Patru kilograme și jumătate înseamnă o cantitate imensă, suficient cît să umpli o geantă mare – cocaina are cam aceeași densitate cu tutunul. Deci a fost un transport masiv, cam de patru kilograme de țigări. Să spunem că a fost o geantă mare. E o cantitate foarte mare de droguri, John. Asta produce

o gaură serioasă în depozitul cuiva care controlează şi păzeşte chestiile astea.

– Crezi că totul provine din America? întrebă Clark.

– Cel puţin ca punct de început, da. Cele mai mari firme farmaceutice din lume sînt acolo şi aici, în Marea Britanie. Pot să-i trimit pe băieţii noştri să verifice la Distillers Limited şi la alte firme, dacă lipseşte nişte cocaină. Cred că şi DEA-ul american poate să facă acelaşi lucru.

– Am să sun la FBI pentru treaba asta, spuse pe loc Clark. În concluzie, Bill, ce ştim la ora asta?

– Trebuie să presupunem că Grady şi O'Neil ne-au spus adevărul despre acest Serov. Avem un fost – *probabil* fost – ofiţer KGB care a instigat atacul de la Hereford. În esenţă, el i-a angajat ca pe nişte mercenari, oferindu-le bani şi droguri. După ce atacul a eşuat, pur şi simplu a confiscat banii pentru folosul propriu. Probabil că i-a băgat în buzunar. Ruşii nu au asemenea mijloace private. Mă rog, ar putea fi mafia rusească, toţi acei tipi de la KGB care au descoperit de curînd cum e cu libera iniţiativă, dar nu văd nici un motiv pentru care să devenim ţinta lor. Rainbow nu constituie o ameninţare pentru ei în nici un fel, corect?

– Corect, fu de acord Clark.

– Deci, avem o cantitate mare de droguri şi şase milioane de dolari americani, toate astea livrate de un rus. Presupun deocamdată că operaţiunea îşi are originile în America, dată fiind cantitatea de droguri şi de bani.

– De ce?

– Nu pot să vin cu explicaţii, John, pur şi simplu aşa îmi spune intuiţia.

– Şi cum s-a ajuns în Irlanda? întrebă John, decizînd să se încreadă în intuiţia lui Tawney.

– Nu ştim. Probabil că a zburat pînă la Dublin. Da, ştiu, cu o asemenea cantitate de droguri, nu e deloc prudent. Trebuie să-i întrebăm pe prietenii noştri.

– Spune-le poliţiştilor că e foarte important. Am putea afla numărul zborului şi aşa să descoperim care este punctul de origine.

– Corect, spuse Tawney, notîndu-şi ceva.

– Ce mai lipsește?

– Am să-i pun pe băieții mei de la Six să verifice numele ofițerilor KGB cunoscuți că au lucrat cu grupurile teroriste. Avem descrierea fizică aproximativă și poate îi vom elimina pe unii de pe listă. Dar cred că cea mai mare speranță a noastră constă în kilogramele de droguri.

Clark dădu din cap.

– Ai dreptate, o să sun la Birou.

– Patru kilograme și jumătate, zici?

– Exact, Dan, de calitate medicală. E o cantitate imensă de cocaină, omule, trebuie să fie o gaură la fel de mare în depozitele cuiva.

– Am să sun la DEA, să arunce rapid o privire, promise directorul FBI. Se mișcă ceva pe acolo?

– Am mai întins niște antene, Dan, îi spuse John. Pentru moment, ipoteza principală este că operațiunea a pornit din America.

Îi explică lui Murray de ce credea asta.

– Tipul ăla, rusul, Serov, fost la KGB, fost intermediar al teroriștilor... Nu au fost prea mulți cu totul, iar noi avem ceva informații pe tema asta.

– Bill i-a pus pe cei de la Six să cerceteze în direcția asta și l-am prevenit și pe Ed Foley. Am vorbit și cu Serghei Golovko.

– Chiar crezi că o să te ajute? întrebă directorul Murray.

– Cel mai rău lucru pe care îl poate face e să spună nu, Dan, fără să modifice situația de fapt, îi explică Rainbow Six.

– Corect, fu de acord Dan. Ce altceva ce putem face noi de aici?

– Dacă apare ceva, te sun, amice.

– Bine, John. Te-ai uitat la Olimpiadă?

– Da, de fapt am și trimis acolo o echipă.

– Cum așa?

– L-am trimis acolo pe Ding cu niște oameni. Australienii au vrut să fim noi acolo, să supraveghem dispozitivul de securitate. Mi-au spus că e foarte bun.

– Ia te uită, o călătorie pe gratis la Olimpiadă, nu sînteți modești, observă directorul FBI-ului.

– Așa e, Dan. Oricum, anunță-ne dacă apare ceva, da?

– Normal, John. Ne auzim mai tîrziu, prietene.

– Da. Cu bine, Dan.

Clark puse în furcă receptorul telefonului care nu putea fi interceptat și se lăsă pe spătarul fotoliului, întrebîndu-se ce lipsea. Verifica mental toate indiciile la care se putea gîndi, sperînd că cineva, undeva, va apărea cu un amănunt, cît de mic și nevinovat, care să ducă la un altul. Niciodată nu apreciase cum se cuvenea munca unui polițist detectiv. Culoarea nenorocitei ăleia de mașini era sau putea fi importantă, iar tu trebuia să nu uiți să pui și întrebarea asta. Dar era o meserie pentru care nu era pregătit și trebuia să se încreadă în profesionalismul polițiștilor.

Iar polițiștii chiar asta făceau. La Londra, un polițist îl introduse pe Timothy O'Neil în obișnuita cameră de interogatoriu. I se oferi un ceai pe care teroristul îl acceptă.

Pentru O'Neil nu era deloc ușor. Nu voia să spună nimic, dar, din cauza șocului informațional la care era supus și a lucrurilor despre care poliția zicea că veneau de la Sean Grady, încrederea și hotărîrea lui erau acum serios zdruncinate. Ca rezultat, chiar spuse cîteva lucruri, iar procesul, de vreme ce pornise, mai putea fi oprit.

– Rusul ăsta, parcă Serov ne-ai spus că se numește, începu detectivul inspector. A venit în Irlanda pe calea aerului?

– E mult de înotat, camarade, răspunse O'Neil cu o glumă.

– Da, și e la fel de greu de înotat înapoi, fu de acord inspectorul de poliție. Cu ce a zburat pînă acolo?

I se răspunse printr-o tăcere. Dezamăgitor, dar nu neașteptat.

– Aș putea să-ți spun ceva ce nu știi, Tim, se oferi inspectorul să-l ajute, ca să mai impulsioneze conversația.

– Cu ce m-ai putea ajuta?

– Tipul ăsta, Serov, v-a aranjat un cont anonim într-o bancă elvețiană, pentru toți banii pe care i-a adus. Ei bine, tocmai am aflat că tot contul a fost curățat.

– Poftim?

– În ziua operaţiunii voastre, cineva a sunat la bancă şi a transferat în altă parte aproape toţi banii. Aşa că prietenul vostru rus v-a dat cu o mînă şi v-a luat cu cealaltă. Poftim – şi poliţistul îi întinse peste masă o foaie de hîrtie, acesta este numărul contului, iar acesta este numărul de activare pentru transferuri. Şase milioane de dolari, mai puţin ce aţi cheltuit pe camioane şi tot restul. El i-a transferat în altă parte. Pot să pariez că în contul lui personal. Tim, băiete, v-aţi făcut un prieten nepotrivit.

– Hoţul dracului! izbucni O'Neil indignat.

– Da, Tim, ştiu. Tu n-ai fost niciodată aşa. Dar Serov e, n-ai ce-i face, băiete.

O'Neil trase o înjurătură groaznică. Recunoscuse numărul contului, ştia că Sean îl scrisese şi era destul de plauzibil ca acest copoi să nu mintă asupra celor întîmplate cu contul.

– A ajuns la Shannon cu un aparat cu reacţie privat. Nu ştiu de unde.

– Zău?

– Probabil din cauza drogurilor pe care le-a adus cu el. Plutocraţii nu sînt controlaţi, nu? Se poartă de parcă ar fi nobili.

– Ai idee ce fel de avion era?

O'Neil clătină din cap.

– Avea două motoare şi coada în formă de T, dar nu, nu cunosc cum se numeşte maşinăria aia.

– Şi cum a ajuns la întîlnire?

– Am trimis o maşină să-l ia.

– Cine a condus maşina? întrebă inspectorul.

– Nu vă dau nume, parcă v-am spus asta.

– Iartă-mă, Tim, dar e de datoria mea să te întreb. Ştii doar, se scuză poliţistul.

Lucrase din greu ca să cîştige încrederea acestui terorist.

– Sean a avut încredere în acest Serov. Evident, a greşit. Fondurile au fost transferate la două ore după ce a început operaţiunea voastră. Bănuim că se afla pe undeva pe aproape, ca să privească, iar atunci cînd a văzut cum merg lucrurile, pur

şi simplu v-a jefuit. Ruşii sînt nişte tipi ai dracului de lacomi, îl compătimi poliţistul.

Nu arătă deloc satisfacţia pe care o simţea o dată ce căpătase informaţii noi. Evident, camera era plină de microfoane şi probabil că poliţia oraşului suna deja în Irlanda.

Forţa poliţienească irlandeză, Garda, fusese aproape întotdeauna cooperantă cu omoloaga sa britanică, iar situaţia de faţă nu constitui o excepţie. Oamenii gărzii din zonă plecară pe loc la Shannon, ca să verifice înregistrările zborurilor. În ce îl privea, tot ce voiau să ştie era cum intraseră în ţara lor patru kilograme şi jumătate de droguri ilegale. Marea eroare tactică a IRA nu făcuse decît să-i supere pe poliţiştii locali, dintre care unii chiar simpatizau mişcarea revoluţionară din nordul ţării. Dar aceste simpatii încetau imediat cînd era vorba de traficul de droguri, pe care ei, ca mai toţi poliţiştii de pe lume, îl considerau cea mai murdară infracţiune.

Biroul de operaţiuni de zbor de la aeroportul Shannon avea înregistrările tuturor zborurilor cu sosirea sau plecarea din complex. Directorul-adjunct, pe baza datei, descoperi în trei minute foaia de hîrtie cu pricina. Da, un avion Gulfstream sosise dimineaţa devreme, făcuse plinul şi plecase curînd după aceea. Documentele prezentau numerele de pe coadă şi numele membrilor echipajului. Mai la obiect, ele arătau că avionul era înregistrat în Statele Unite, la o mare companie de *charter*. Din biroul acela, poliţiştii irlandezi se duseră la controlul imigranţilor, unde descoperiră că într-adevăr un anume Iosif Serov trecuse prin vamă în dimineaţa indicată. Oamenii Gărzii fotocopiară toate documentele relevante şi le duseră la secţie, de unde fură trimise imediat prin fax la sediul Gărzii din Dublin şi de acolo la Londra. Iar de acolo, la Washington, D.C.

– La naiba, spuse Dan Murray, aflat la biroul lui. Chiar a început de aici.

– Aşa se pare, îi răspunse Chuck Baker, director-adjunct şi şef al diviziei de delicte.

– Chuck, urmărește pista asta.

– Categoric, Dan. O să ducă departe de tot.

La treizeci de minute după aceea, doi agenți FBI sosiră la biroul companiei *charter* de la aeroportul Teterboro, New Jersey. Acolo aflară imediat că un avion fusese închiriat de un anume Iosif Serov, care plătise cu un cec garantat, acoperit dintr-un cont de la Citibank, pe numele lui. Nu, nu aveau nici o fotografie a clientului. Echipajul avionului se afla în altă parte, dar îndată ce se vor întoarce vor coopera cu FBI-ul, evident.

De acolo, agenții, însoțiți de niște fotocopii făcute pe loc, se duseră la sucursala băncii în care își avea Serov contul, aflînd că nimeni din sucursală nu-l întîlnise vreodată pe acesta. Adresa, aveau să descopere, era aceeași nenorocită de căsuță poștală la care se terminase și cercetarea cărților de credit.

La vremea aceea, FBI-ul avea o copie a fotografiei de pe pașaportul lui Serov, dar acestea erau fără valoare dacă voiai să identifici pe cineva, ele avînd, după părerea directorului Murray, mai mult rolul de a identifica victimele unei prăbușiri decît acela de a facilita căutarea unei ființe omenești în viață.

Dar dosarul creștea în volum și Murray era optimist pentru prima oară. Treptat-treptat, se strîngeau informații precise, iar, mai devreme sau mai tîrziu, vor descoperi unde o zbîrcise – cu tot antrenamentul lui la KGB – pentru că toți greșeau, iar dacă intrai în colimatorul FBI-ului, începeau să te caute nouă mii de investigatori experimentați, care nu se opreau decît atunci cînd li se spunea să o facă. Fotografie, cont bancar, înregistrări ale cărților de credit... Pasul următor va fi să afle cum ajunseseră banii în contul lui. Trebuia să aibă fie un angajator, fie un sponsor, iar acea persoană putea fi strînsă cu ușa ca să ofere mai multe informații. Nu mai era decît o chestiune de timp, iar Murray credea că aveau tot timpul din lume ca să-l găsească pe individ. Rareori erau nevoiți să caute un spion antrenat. Aceștia îți scăpau mereu printre degete, iar din acest motiv era cu atît mai important să pui mîna pe el. Terorism

şi trafic de droguri. Iată un caz foarte tentant pentru un procuror federal.

– Salut, spuse Popov.

– Bună, răspunse omul. Nu eşti de pe-aici.

– Dimitri Popov, spuse rusul, întinzîndu-i mîna.

– Foster Hunnicutt, spuse şi americanul, strîngîndu-i-o. Ce faci aici?

Popov zîmbi.

– Nu fac nimic, doar învăţ să călăresc. Lucrez direct cu doctorul Brightling.

– Cu cine? A, cu şefu' ăl mare.

– Da, cu el. Dar dumneata?

– Eu sînt vînător şi ghid, răspunse omul din Montana.

– Ce interesant. Sper că nu eşti un „vegan".

Hunnicutt îşi zise că asta era o glumă bună.

– Nu chiar. Îmi place muşchiuleţul bine făcut. Dar decît să cumpăr ceva necunoscut – şi omul se uită cu dispreţ la ce avea pe farfurie – tot mai bun e un elan la proţap.

– Elan?

– Wapiti, cel mai mare cerb pe care ai să-l vezi vreodată. Unu' mare are vreo două-trei sute de kile de carne ca lumea. Şi are şi un cuier a-ntîia.

– Cuier?

– Coarne, domnule, coarnele de pe cap. Şi să ştii că sînt mort şi după carnea de urs.

– Cu asta o să superi multă lume pe aici, observă doctorul Killgore, încercînd să dovedească o salată cu paste.

– Uite ce e, omule, vînatul e prima formă de conservare a naturii. Dacă cineva nu are grijă de amărîtele alea de creaturi, nu mai ai ce vîna. Ştii, ca Teddy Roosevelt şi Parcul Naţional Yellowstone[1]. Dacă vrei să înţelegi animalele sălbatice, vreau să zic dacă vrei într-adevăr să le înţelegi, atunci trebuie să fii vînător.

---

[1] Preşedintele Theodore Roosevelt, care a înfiinţat Parcul Yellowstone după o vînătoare, în timpul căreia a salvat un ursuleţ. De atunci există şi expresia *Teddy-bear* (n.tr.).

– Nu pot decît să fiu de acord, spuse epidemiologul.

– N-oi fi eu din ăia care îmbrățișează iepurași, îmi place vînatul, dar, la dracu', mănînc ce împușc. Nu le omor ca să mă chiorăsc la ele, nu la animale, oricum. Da' sînt unii, niște proști, la care m-aș uita cum mor.

– Păi, de asta sîntem aici, nu? întrebă Maclean, cu un zîmbet.

– Al dracu' să fiu dacă nu. Prea mulți nenorocesc tot locul cu periile electrice pentru dinți, cu mașinile și cu casele lor urîte!

– Eu l-am adus pe Foster la Proiect, se auzi Mark Waterhouse.

Se cunoștea de ani de zile cu Maclean.

– Are toate datele? întrebă Killgore.

– Da, domnule, și eu zic că-i foarte bun. Știi, mereu mi-am zis cum ar fi să fiu Jim Bridger sau Jedediah Smith. Poate că acum o să aflu, în cîțiva ani.

– Cam cinci, spuse Maclean, după simulările noastre pe computer.

– Bridger? Smith? întrebă Popov.

– Unii care au trăit pe munte, îi spuse Hunnicutt rusului. Au fost primii albi care au văzut Vestul, sînt niște legende, niște exploratori, niște vînători. Și s-au bătut cu indienii.

– Da, mare păcat de indieni.

– Așa o fi, spuse Hunnicutt.

– Cînd ai venit? îl întrebă Maclean pe Waterhouse.

– Am venit azi, cu mașina. S-a cam umplut locul, din cîte văd.

Nu-i plăcea înghesuiala.

– Asta așa este, confirmă Killgore, care ura și el locurile înghesuite. Dar afară încă e plăcut. Călărești, domnule Hunnicutt?

– Cum altfel poa' să meargă omu' să vîneze în Vest? Omule, eu nu sînt din ăia de vînează din mașină.

– Deci ești ghid de vînătoare?

– Da, încuviință Hunnicutt. Am fost geolog la companiile petroliere, dar le-am zis de multă vreme adio. M-am săturat să tot distrug planeta, mă înțelegi?

Alt druid din aceia care îmbrățișau copacii, își zise Popov. Nu mai era surprins, deși acesta era mai vorbăreț și puțin cam bombastic.

– Dar după aia, continuă vînătorul, mi-am dat seama ce e cu adevărat important.

Și le explică în cîteva minute cum era la Brown Smudge.

– Mi-am luat banii și i-am făcut praf. Mi-a plăcut mereu să vînez, așa că mi-am făcut o cabană în munți; am cumpărat o fermă veche de vite și m-am apucat de vînat. Normă întreagă.

– Păi poți să faci asta? Adică, să vînezi tot timpul, spuse Killgore.

– Depinde. M-a tot bătut la cap unu' de la Vînătoare și Pescuit. Da' l-am făcut să mă lase...

Popov văzu cum Waterhouse îi face cu ochiul lui Killgore la spusele acelui individ necioplit. Într-o clipă, își dădu seama că, de fapt, Hunnicutt ucisese un polițist și scăpase nepedepsit. Ce fel de oameni erau recrutați pentru acest Proiect?

– Oricum, noi călărim în fiecare dimineață. Nu vrei să vii cu noi?

– Cum nu? Nu refuz niciodată așa ceva.

– A început să-mi placă și mie, spuse Popov.

– Dimitri, cred că ai ceva sînge de cazac în tine, rîse Killgore. Oricum ar fi, Foster, prezintă-te la micul dejun puțin înainte de 7.00 și putem merge împreună.

– S-a făcut, confirmă Hunnicutt.

Popov se ridică în picioare.

– Cu voia dumneavoastră, începe concursul de călărie la Olimpiadă, peste zece minute.

– Dimitri, să nu te apuci să sari garduri. Nu ești încă atît de bun, îi spuse Maclean.

– Da, dar pot să mă uit, nu? îi spuse rusul, îndepărtîndu-se.

– Ia zi, ce învîrte dumnealui pe aici? întrebă Hunnicutt, după ce Popov nu se mai vedea.

– Cum a spus și el, nimic, dar a ajutat Proiectul într-o chestie foarte importantă.

– Da? întrebă vînătorul. Cum adică?

– Îţi aminteşti de incidentele teroriste din Europa?

– Da, grupul ăla antiterorist e tare bun, i-a împuşcat pe toţi ticăloşii ăia. Al naibii, bine au tras, măcar o parte. Şi Dimitri a fost băgat în treaba asta?

– El a pornit acţiunile. Pe toate, spuse Maclean.

– Al naibii! spuse Mark Waterhouse. Deci el l-a ajutat pe Bill să capete contractul pentru Olimpiadă.

– Da. Fără asta, cum dracu' l-am fi putut împrăştia pe Shiva?

– Bun om, decise Waterhouse, sorbind din Chardonnay-ul lui de California.

Avea să-i lipsească vinul ăsta după ce Proiectul avea să decoleze. Dar în ţara asta erau atîtea depozite de băuturi. Era sigur că nu avea să trăiască suficient ca să le poată consuma.

35

MARATONUL

Lui Popov începuse să-i placă atît de mult, încît se trezea devreme, ca să se bucure mai mult. În ziua aceea, se trezi după ivirea zorilor, admirînd licăririle portocalii-rozalii dinspre est, care prefigurau zorile propriu-zise. Nu mai călărise în viața lui înainte de a ajunge la complexul din Kansas și descoperise în asta o plăcere fundamentală, bărbătească. Să încaleci un animal mare și puternic, să-l comanzi cu nimic altceva decît o simplă tragere de frîu sau chiar scoțînd un simplu sunet. Îi oferea o perspectivă mult mai bună decît mersul pe jos și era pur și simplu plăcut, la un nivel care n-avea de-a face cu intelectul.

Și iată-l în cantină, devreme, alegîndu-și mîncarea pentru micul dejun și luînd un măr roșu pentru Buttermilk. Și ziua asta promitea să fie la fel de senină și de frumoasă. Probabil că și fermierii plantatori de grîu erau la fel de mulțumiți, își spuse ofițerul de informații. Plouase destul cît să ude recoltele și fusese destul soare ca ele să se pîrguiască. Fermierii americani aveau cele mai mari recolte la hectar din toată lumea, reflectă Popov. Cu pămîntul ăsta bun și cu echipamentul lor mobil incredibil, nu era de mirare, își zise el, ridicînd tava și mergînd la masa lui obișnuită. Deja mîncase pe jumătate omleta cînd îi văzu apropiindu-se pe Killgore și pe Hunnicutt.

– 'Neața, Dimitri, îi spuse vînătorul cel înalt, drept salut.

Popov trebui să înghită înainte de a-i putea răspunde.

– Bună dimineața, Foster.

– Ce zici de concursul de călărie de azi-noapte?

– Englezul care a cîștigat aurul a fost formidabil, dar și calul.

– Aleg niște cai foarte buni, observă Hunnicutt, mergînd să-și aleagă felurile de mîncare pentru micul dejun și întorcîndu-se după cîteva minute. Și zi așa, ai fost spion?

– Ofițer de informații. Da, asta a fost meseria mea în Uniunea Sovietică.

– John mi-a zis că ai lucrat cu teroriștii.

– Și asta e adevărat. Am avut misiuni și, evident, a trebuit să le îndeplinesc.

– Nici o problemă din partea mea, Dimitri. Nu-s de ăia cu nasul pe sus. Am lucrat în Libia pentru Royal Dutch Shell. Le-am găsit un teren petrolier și libienii cu care am lucrat erau oameni ca lumea.

Ca și Popov, Hunnicutt își adunase în farfurie un munte de ouă cu costiță. Avea nevoie de hrană multă ca să-și susțină făptura uriașă, își închipui Popov.

– Și ce zici de Kansas?

– E ca Rusia în multe privințe, cu orizonturi îndepărtate, cu ferme uriașe, dar mult mai productive. Foarte puțini oameni produc foarte mult grîu.

– Păi, contăm pe asta ca să avem pîinea cea de toate zilele, fu de acord Hunnicutt, mînjindu-se pe față cu mîncare. Avem destul pămînt cît să creștem mai mult decît te duce mintea. S-ar putea să mă ocup și eu de asta.

– Cum așa?

– Păi, în Proiect, la toți o să li se dea ceva de făcut. E corect, pentru că la început o să trebuiască să tragem tare cu toții, dar eu abia aștept să dau cu ochii de bizoni. Mi-am luat și o pușcă de bizoni adevărată.

– Ce vrei să spui?

– E o companie în Montana, Shiloh Arms, care face copii identice ale armelor adevărate pentru bizoni. Am cumpărat una acum o lună, un Sharps, 40-90. Trage al naibii de bine, raportă vînătorul.

– Unii nu vor aproba asta, spuse Popov, gîndindu-se la „veganii“ care erau în mod clar extremiştii între elementele druide de acolo.

– Da, mă rog, ăia care cred că pot să trăiască în armonie cu natura fără puşti mai bine se apucă să citească Lewis şi Clark. Un urs grizzly nu ştie nimic de treaba asta cu prietenii naturii. Ştie doar ce poate să omoare şi să mănînce şi ce nu poate. Uneori trebuie să-i aminteşti că pe tine n-are voie să te-nfulece. La fel şi cu lupii.

– Hai, Foster, spuse Killgore, aşezîndu-se lîngă prietenii lui. Nu a fost niciodată vreun caz confirmat de oameni omorîţi de lupi în America.

Pentru Hunnicutt, astea erau poveşti de adormit copiii.

– Da? Păi e cam greu să te plîngi că te-a omorît lupu' după ce-i ieşi pe cur sub formă de rahat. Oamenii morţi nu vorbesc, dom' doctor. Dar în Rusia cum e, Dimitri? Cum e cu lupii de acolo?

– Ţăranii îi urăsc, i-au urît întotdeauna, iar vînătorii de stat îi urmăresc cu elicopterele şi îi vînează cu arme automate. Nu e deloc un sport, cum ziceţi voi.

– Nici pe departe, fu de acord Hunnicutt. Vînatul trebuie tratat cu respect. E terenul lor, nu al nostru, şi trebuie să joci după regulile lor. Aşa înveţi ce fac, cum trăiesc, ce gîndesc. De asta avem regulile de vînătoare ale lui Boone şi Crockett. D-aia merg eu pe cal şi leg vînatul de şaua calului. Trebuie să joci cinstit cu vînatul. Dar nu şi cu oamenii, normal, adăugă el, făcînd cu ochiul.

– Prietenii noştri „vegani“ nu înţeleg nimic din vînătoare, le spuse Killgore, cu tristeţe în glas. După capul lor pot să mănînce iarbă şi să facă fotografii ale formelor de viaţă.

– Asta-i o prostie, le spuse Hunnicutt. Moartea face parte din procesul vieţii, noi sîntem animalul de pradă cel mai tare şi animalele ştiu asta. În plus, oameni buni, nu e nimic mai gustos decît carnea de elan friptă la un foc de lemne. N-am să uit niciodată gustul ei şi al dracului să fiu dacă o să renunţ vreodată. Dacă extremiştii ăia vor să mănînce ierburi de-ale iepurilor, bravo lor, dar să nu-mi zică mie să nu mănînc carne. A fost unu' de la Vînătoare şi Pescuit care-mi zicea cînd pot să vînez şi cînd

nu, zîmbi Hunnicutt cu cruzime. Ei, acum nu mai supără pe nimeni. La dracu', ştiu eu mai bine cum trebuie să meargă lucrurile în lumea asta.

Ai omorît un poliţist doar pentru asta? ar fi vrut să întrebe Popov. Barbar, *nekulturnîi*. Putea foarte bine să-şi cumpere mîncarea de la supermarket. Un druid cu puşcă, iată un tip neobişnuit de periculos. Îşi termină micul dejun şi ieşi. Curînd îl urmară şi ceilalţi, iar Hunnicutt îşi scoase un trabuc din desagii de cal pe care îi avea cu el şi îl aprinse, în vreme ce mergeau spre Hummer-ul lui Killgore.

– Doar nu vrei să fumezi în maşină? se plînse doctorul, cînd văzu trabucul.

– O să-l ţin dracu' pe fereastră, John. Ce mă-sa, şi tu eşti unu' dintre naziştii ăia care nu dau voie oamenilor să fumeze?

Dar se înclină în faţa logicii lor ecologiste şi coborî geamul, ţinînd trabucul afară pe tot timpul drumului pînă la grajdurile cailor. Nu dură mult. Popov puse şaua pe blînda Buttermilk, îi dădu mărul luat de la cantină şi o scoase afară. Urcă pe iapă, se uită în jur, la marea verde care înconjura complexul. Hunnicutt apăru pe un cal pe care Dimitri nu-l mai văzuse vreodată, un armăsar Appalloosa care nu putea să fie decît calul vînătorului. Uitîndu-se mai cu atenţie...

– Acela este un pistol? întrebă Popov.

– Este un Colt M-1873 de armată, cu un singur foc, răspunse Foster, scoţînd pistolul dintr-o teacă Threepersons la fel de autentică. Cu arma asta a fost cucerit Vestul, Dimitri. Iar eu nu merg niciodată călare fără un prieten, spuse el, cu un zîmbet satisfăcut.

– E de patruzeci şi cinci de sutimi de ţol? întrebă rusul.

Văzuse asemenea pistoale în westernuri, dar niciodată în viaţa reală.

– Nu, e un 44-40. Calibrul patruş'patru, cu patruzeci de grăunţi de pulbere neagră. Acum o sută de ani se foloseau gloanţe pe care azi le foloseşti la puşcă. Era mai ieftin aşa, explică el. Iar glonţul ăsta omoară tot ce vrei. Poate că nu un bizon, recunoscu el, dar un cerb în mod sigur.

– Dar un om?

– Vezi bine. E glonţu' care aduce cel mai sigur moartea din cîte s-au făcut, Dimitri.

Hunnicutt puse revolverul înapoi în teaca de piele.

– Acum, ca să fiu cinstit, teaca nu e adevărată. I se zice Threepersons, după Billy Threepersons cred, care a fost şerif federal pe vremea aia – era un indian american şi legenda zice că era omul legii. Oricum, el a inventat teaca asta cu puţin înainte de 1900. Poţi să-l scoţi uşor şi rapid, vezi?

Şi Foster făcu o demonstraţie. Popov fu impresionat la vederea acestei arme, după atîtea filme văzute. Vînătorul american purta chiar şi o pălărie cu boruri largi, tot de western. Popov se trezi că-i plăcea omul, în ciuda stilului lui emfatic.

– Hai, Jeremiah, spuse Hunnicutt, în vreme ce ceilalţi doi intrau în ţarc.

Hunnicutt preluă conducerea.

– E calul tău? întrebă Popov.

– Da, l-am cumpărat de la un prieten, un indian Nez Percé. Opt ani, numai bun de mine.

Foster zîmbi, în vreme ce treceau pe poartă. *Uite un om în elementul lui*, îşi zise Popov.

Şedinţele de călărie începuseră să se cam repete. Deşi nu mai era mare lucru de văzut în zonă, plăcerea călăritului nu dispăruse. Cei patru bărbaţi se îndreptară de data asta spre nord, mergînd încet printre găurile săpate în pămînt de cîinii de prerie, apoi apropiindu-se de traficul greu, cu camioane, al autostrăzii interstatale.

– Unde e cel mai apropiat oraş? întrebă Popov.

– Într-acolo, îi arătă Killgore, la cam cinci mile. Dar nu prea poţi să-i zici oraş.

– Are aeroport?

– Doar unul mic, pentru avioane particulare, răspunse doctorul. Mergi spre est cam douăzeci de mile. Acolo e un alt oraş, care are un aeroport regional, bun pentru avioanele cu elice. De acolo poţi ajunge la Kansas City, iar de acolo poţi zbura oriunde.

– Dar noi vom folosi propriile piste pentru G-uri, nu?

– Da, confirmă Killgore. Cele noi pot să zboare pînă la Johannesburg chiar de aici.

– Ei, pe dracu'! se miră Hunnicutt. Adică putem să mergem să vînăm în Africa, dacă vrem?

– Da, Foster, dar nu ştiu dacă o să poţi să legi un elefant de şa, rîse epidemiologul.

– Poate doar fildeşii, răspunse vînătorul, rîzînd şi el. Mă gîndeam la lei şi leoparzi, John.

– Africanilor le place să mănînce gonadele leilor. Ştiţi, leul este animalul cel mai viril.

– Cum adică?

– Pe vremuri, o echipă de filmare a naturii a urmărit doi masculi care se împerecheau cu o femelă în călduri. Au făcut-o pe rînd, în medie o dată la zece minute, o zi şi jumătate. Deci un mascul poate de trei ori pe oră, timp de treizeci şi şase de ore. Mult mai bine decît am reuşit eu vreodată.

Alt hohot de rîs, la care participară toţi cei patru.

– Oricum, unele triburi africane cred că dacă mănînci o parte a corpului unui animal omorît, moşteneşti atributele acelei părţi. Aşa că halesc coaiele leilor.

– Şi merge? întrebă Maclean.

Lui Killgore îi plăcu întrebarea.

– Dacă ar fi mers, n-ar mai fi existat lei pe lumea asta, Kirk.

Popov nu era la fel de amuzat de discuţie ca tovarăşii lui. Se uita la autostradă şi vedea autobuzele Greyhound trecînd de ei cu o sută zece kilometri la oră şi oprind la o clădire mică, pătrăţoasă şi ciudată.

– Asta ce mai e? întrebă el.

– E o staţie pentru autobuzele dintre oraşe, îi răspunse Mark Waterhouse. Vin aici o grămadă. Stai, aştepţi şi faci semn să oprească autobuzul, ca treaba aia de demult cu steguleţul roşu, cu care opreai trenurile.

– Aha!

Dimitri înregistră locul şi îşi întoarse calul spre est. Văzu că şoimul acela care trăia în zonă era iar în aer şi se uita în jos după un rozător pentru micul dejun. Se uită şi el, dar era evident că şoimul nu vedea nici unul. Mai călăriră cam o oră, după care se îndreptară spre grajduri. Popov ajunse lîngă Hunnicutt.

– De cît timp călăreşti?

– Abia de o săptămînă şi ceva, răspunse Dimitri Arkadeevici.

– Călăreşti bine pentru un începător, îi spuse Foster cu un glas prietenesc.

– Aş vrea să ştiu mai bine, ca să pot călări mai repede.

– Atunci, ce zici de diseară, puţin înainte de apus?

– Mulţumesc, Foster, da, mi-ar plăcea. Puţin după cină, să spunem?

– Sigur. Ne vedem pe la 18.30 la ţarc.

– Mulţumesc, am să fiu acolo, promise Popov.

O ieşire călare noaptea, sub stele, da, trebuia să fie ceva foarte plăcut.

– Mi-a venit o idee, spuse Chatham, în vreme de intrau în clădirea Javits.

– Ce idee?

– Rusul ăla, Serov. Avea o fotografie pe paşaport, nu?

– Da, confirmă Sullivan.

– Să mai încercăm o dată cu fiţuicile alea. Probabil că banca lui e destul de aproape de casă, ca să poată merge pe jos, nu?

– Aşa ar fi normal, nu? Îmi place ideea, spuse cu oarecare entuziasm agentul special Tom Sullivan. Să vedem repede ce putem scoate din ea.

– Bună, Chuck, se auzi o voce prin telefon.

– Bună dimineaţa, deşi la tine probabil că e după-amiază, John.

– Da, tocmai am terminat de luat prînzul, spuse Clark. Ai avut ceva noroc cu ancheta în cazul Serov?

– Nimic deocamdată, răspunse directorul-adjunct pe problemele de infracţiuni. Am pus pe urmele omului toată forţa de teren din New York. Dacă e în oraş, îl găsim, promise Baker. S-ar putea să dureze ceva, dar o să-l prindem, sînt sigur.

– Ar fi mai bine mai devreme decît mai tîrziu, sublinie Rainbow Six.

– Ştiu, întotdeauna e aşa, dar asemenea lucruri nu se fac peste noapte.

Baker ştia că, dacă o să-i dea acţiunii o prioritate redusă, avea să primească multe bobîrnace. Asta, evident, nu se va întîmpla, dar tipul ăsta, Clark, era de la CIA şi nu ştia ce însemna meseria de poliţist.

– O să ţi-l găsim, John. Mă rog, dacă e pe-aici. I-ai pus şi pe poliţiştii britanici la treabă?

– Da. Problema e că nu ştim cîte identităţi ar putea să aibă.

– În locul lui, tu cîte ai avea?

– Trei sau patru, probabil, şi destul de apropiate între ele, ca să-mi fie uşor să le reţin. Deci, probabil că are un număr de „poveşti“ pe care le poate schimba cum îşi schimbă cămăşile.

– Ştiu, John. Am lucrat mai înainte la Serviciul Extern de Contrainformaţii. Tipii de genul lui sînt un vînat care dispare uşor, dar ştim cum să-l vînăm. Ai mai stors ceva de la teroriştii tăi?

– Nu vorbesc deloc despre asta, răspunse vocea. Poliţiştii de aici nu ştiu să interogheze eficient.

Şi ce-ar trebui, mă rog, să-i frigă la foc mic?! Dar Baker nu-şi formulă întrebarea. FBI-ul funcţiona după nişte reguli stabilite de Constituţia Statelor Unite. Îşi închipuia că la CIA regulile nu se prea respectau şi considera lucrul ăsta cam lipsit de bun-simţ. Nu se întîlnise niciodată cu Clark, pe care îl cunoştea doar din reputaţie. Directorul Murray îl respecta, dar el personal avea rezerve. Murray făcuse odată o aluzie cum că Clark şi-ar fi torturat subiecţii. Pentru FBI, asta era în afara oricărei discuţii, oricît de eficient ar fi fost procedeul. Constituţia spunea un „nu“ hotărît în această privinţă, şi cu asta-basta, chiar şi pentru răpitori, deşi ăştia erau o clasă de infractori care o meritau cu vîrf şi îndesat, după părerea tuturor agenţilor speciali ai Biroului Federal de Investigaţii.

– Ai încredere în englezi, John, sînt al naibii de buni şi au o grămadă de experienţă cu tipii de la IRA. Ştiu cum să-i ia.

– Dacă zici tu, Chuck, răspunse vocea, puţin cam îndoită. Bun, dacă apare ceva nou, o să-ţi trimit pe direct.

– Bun. Vorbim mai tîrziu dacă găsim ceva aici, John.

– Cu bine!

Baker se întrebă dacă trebuia să meargă la baie şi să se spele pe mîini, după această convorbire. Fusese informat despre Rainbow şi despre ultimele acţiuni ale grupului şi, deşi admira partea militară a faptelor lor – ca mulţi agenţi FBI, şi el fusese ofiţer la Infanteria Marină, recrutat de Birou direct de la Baza Puşcaşilor Marini de la Quantico – se cam îndepărtau de modul în care vedea lucrurile Biroul... Ca de pildă partea cu încălcarea legilor. Acest John Clark era un tip tare, un individ uns cu toate alifiile, fost membru al Agenţiei, făcuse spionaj, cum îi spusese Dan

Murray, cu un amestec de admirație și dezaprobare. Dar, pe dracu', doar erau de aceeași parte a baricadei, iar probabil că rusul ăla inițiase operațiunea în care fusese atacată familia lui Clark. Asta îi adăuga cazului un o conotație personală, iar Baker trebui să ia în considerare acest lucru.

Chavez se întoarse în cameră după încă o zi în care îi privise pe sportivi alergînd și transpirînd. Trecuseră două săptămîni interesante și, deși îi era un dor cumplit de Patsy și de JC, pe care abia dacă apucase să-l vadă puțin, nu putea spune că nu se simțea bine. Dar curînd se va termina. Reporterii sportivi vorbeau de medalii – America se descurcase bine, iar australienii depășiseră orice așteptări, mai ales la probele de înot – și abia așteptau să anunțe ce țară cîștigase Olimpiada. Încă trei zile și va fi maratonul, în mod tradițional ultima probă a Olimpiadei, urmat la scurt timp de ceremonia de închidere și de stingerea flăcării olimpice. Alergătorii deja mergeau pe jos sau cu mașina de-a lungul traseului, să învețe curbele și urcușurile. Nu voiau să se rătăcească, deși ar fi fost cam greu, pentru că traseul avea să fie încadrat de suporteri. Se antrenau în zona specială pentru exerciții a Satului Olimpic, nu foarte mult pentru a nu obosi, cît să-și mențină mușchii și plămînii în formă pentru efortul suprem care îi aștepta în cea mai lungă dintre probele de alergare. Chavez se considera în mare formă, dar nu alergase în viața lui mai mult de treizeci de kilometri. Soldații trebuiau să știe să alerge, dar nu atît de mult. Să alergi o asemenea distanță pe asfalt însemna să-ți omori picioarele și gleznele, oricît de moi ar fi fost tălpile pantofilor de sport moderni. Da, oamenii ăștia chiar erau într-o formă de zile mari, își spuse Ding, întinzîndu-se în pat.

De la ceremonia de deschidere din prima zi, cînd fusese aprinsă flacăra olimpică, pînă azi, jocurile fuseseră excelent organizate, de parcă întregul întreaga suflare a națiunii australiene s-ar fi dedicat acestui scop, la fel ca America atunci cînd se decisese să trimită un om pe Lună. Totul fusese perfect organizat, încă o dovadă că prezența lui aici fusese absolut inutilă. Securitatea nu avusese nici cea mai mică problemă. Polițiștii australieni erau prietenoși, competenți și numeroși, iar

SAS-ul australian care îi ajuta era la fel de bun ca oamenii lui, bine susţinuţi şi sfătuiţi de oamenii de la Global Security, care aduseseră aceleaşi radioemiţătoare pe care le folosea şi Rainbow. Compania părea să-şi vîndă bine marfa şi îşi zise să-i recomande lui John să o folosească pentru achiziţii. Nu strica niciodată o părere din afară.

Singura parte proastă fusese vremea. Pe tot parcursul Olimpiadei fusese o căldură toropitoare. Medicii fuseseră permanent ocupaţi la corturile antiinsolaţie. Nu murise nimeni, dar o sută de oameni fuseseră internaţi la spital, iar de treizeci de ori pe atîta fuseseră trataţi de medicii pompierilor şi de sanitarii militari australieni. Iar printre ei nu se numărau cei foarte mulţi care se aşezaseră pe bordură şi încercaseră să se răcorească fără să mai recurgă la asistenţă medicală. Lui Chavez nu-i păsa prea tare de căldură – nu se temuse în viaţa lui să asude – dar chiar şi el se mai moleşise şi, ca toată lumea din stadionul olimpic, era recunoscător cui inventase sistemul de răcorire. Tipii de la TV făcuseră chiar un reportaj despre el, foarte bun pentru compania americană care îl proiectase şi îl instalase. Se vorbea chiar despre o versiune pentru terenurile de golf din Texas şi din alte părţi, unde era la fel de cald. Să vii de la treizeci şi cinci de grade la o temperatură de douăzeci şi şase era o senzaţie plăcută, asemănătoare unui duş, iar după-amiaza rutele de acces erau pline de oameni veniţi să scape de soarele arzător.

Ultimul gînd al lui Chavez din seara aceea fu că nu l-ar deranja să deschidă o reprezentanţă pentru cremele împotriva razelor ultraviolete. Peste tot erau semne care îi avertizau pe oameni să ia seama la gaura din stratul de ozon. Şi ştia că moartea provocată de cancerul de piele nu era deloc plăcută. Aşa că Chavez şi oamenii lui se delectau efectiv cu ceaţa aceea în fiecare dimineaţă, cot la cot cu toţi ceilalţi. Mă rog, cîteva zile şi vor fi înapoi în Marea Britanie, unde englezii cu pielea albă ca laptele vor remarca bronzul lor, iar atunci cînd englezii vor spune că e „foarte cald“, va fi cu zece grade mai frig ca aici. În Anglia, tot ce trecea peste douăzeci şi cinci de grade făcea lumea că cadă moartă pe stradă, ceea ce pe Ding îl făcea să pună sub semnul întrebării cîntecul acela vechi, care spunea că

„în soarele amiezii ies doar cîinii turbaţi şi englezii". *Probabil că pe vremea aia erau mai tari englezii ăştia,* îşi zise Chavez, aproape adormit.

Popov puse şaua pe Buttermilk pe la 18.00. Soarele încă nu apusese, dar nu avea să mai întîrzie mai mult de o oră, iar calul, după ce se odihnise şi mîncase toată ziua, nu se împotrivea intenţiilor lui, mai ales că rusul îi adusese lui Buttermilk încă un măr, iar iepei părea că-i plac la nebunie, aşa cum un bărbat se bucură să bea o halbă cu bere după o zi grea de lucru.

Jeremiah, calul lui Hunnicutt, era mai mic decît Buttermilk, dar părea mai puternic. Era un animal cu un aspect straniu, cu o piele gri-deschis pe care avea întinsă de la coamă la coadă o fîşie neagră, de unde venea şi numele rasei, de „Appaloosa cu pătură", îşi închipui rusul. Se arătă şi Foster Hunnicutt, purtînd pe umăr o şa în stil western, aruncînd-o peste pătură şi prinzînd-o apoi pe dedesubt, în catarame. Ultimul lucru pe care îl făcu fu să-şi pună pistolul Colt. Apoi îşi băgă piciorul stîng în scăriţă şi urcă în şa. Jeremiah, armăsarul, se părea că agreează mult ideea de a fi călărit. Cu povara în spate, animalul parcă se transformă dintr-o dată. Capul i se ridică mîndru, iar urechile i se dădură pe spate, aşteptînd o comandă de la călăreţ. Aceasta se auzi sub forma unui sunet sec; armăsarul veni în ţarcul în care erau Popov şi Buttermilk.

– Frumos cal, Foster.

– Cel mai bun din cîţi am avut, spuse vînătorul. Cei din soiul ăsta sînt nişte vietăţi nemaipomenite. Provin de la tribul indienilor Nez Percé. Ei au prins caii scăpaţi de conchistadorii spanioli şi care crescuseră în sălbăticie după aia. Şi treaba e că au ştiut cum să-i crească, să-i facă să-şi regăsească rădăcinile arabe din rasa spaniolă. Şi uite ce a ieşit.

Hunnicutt îşi bătu calul pe crupă cu o reală afecţiune, iar animalului păru să-i placă.

– Appalloosa sînt cei mai buni cai din cîţi există, după mine. Sînt excelenţi pentru călărie. Jeremiah, pe care-l vezi aici, e bun la vînătoare şi urmărire. Am petrecut mult timp împreună sus, pe podiş, după elani. Mi-a găsit chiar şi aur.

– Poftim? Aur?

Hunnicutt rîse.

– Păi mi-am făcut o cabană în Montana. Făcea parte dintr-o fermă de vite, dar munţii de-acolo sînt prea golaşi ca să creşti vite. Mă rog, e un rîu care vine din munte. L-am dus într-o zi pe Jeremiah să bea apă şi am văzut ceva sclipitor, înţelegi? spuse Hunnicutt, întinzîndu-se. Era aur, o bucată mare de aur cu cuarţ, cea mai bună formaţiune geologică în care să găseşti aur, Dimitri. Prin urmare, cred că am un depozit serios de aur. Cît de mare? Nu aş putea spune, dar oricum nu mai contează.

– Nu mai contează? spuse Popov, întorcîndu-se în şa şi privindu-l ţintă pe tovarăşul lui. Foster, în ultimii zece mii de ani oamenii s-au omorît unii pe alţii pentru aur.

– Nu mai e cazul, Dimitri. O să se sfîrşească, probabil, pentru totdeauna.

– Dar cum? întrebă Dimitri, aproape poruncitor.

– Păi, n-ai auzit de Proiect?

– Puţin, dar nu destul ca să înţeleg ce ai spus.

La urma urmei, ce mă-sa? îşi zise vînătorul.

– Dimitri, omenirea de pe planeta asta o să se ducă învîrtindu-se, băiete.

– Dar cum...

– Păi nu ţi-au zis?

– Nu, Foster, partea asta nu. Spune-mi, te rog.

Ce dracu'? îşi mai zise o dată Hunnicutt. Jocurile Olimpice aproape că se terminaseră. *De ce nu?* Rusnacul ăsta oricum înţelegea natura, ştie să călărească şi făcuse o treabă a naibii de bună lucrînd pentru John Brightling.

– Îi zice Shiva, începu el, dezvoltînd apoi subiectul timp de cîteva minute.

Popov arboră din nou o expresie profesională. În timp ce asculta, emoţiile lui fură neutralizate. Chiar reuşi să scoată un zîmbet care să mascheze oroarea interioară.

– Dar cum îl distribuiţi?

– Păi, John, vezi tu, are o companie care lucrează tot pentru el; şeful de acolo se numeşte Bill Henriksen.

– Da, îl cunosc. A fost în FBI-ul vostru.

– Da? Ştiam că a fost poliţai, dar nu şi agent federal. Mă rog, au primit contractul de consultanţă pentru Olimpiadă, iar unul

dintre oamenii lui Bill o să-l împrăştie pe Shiva. E ceva legat de sistemul de aer condiţionat al stadionului, aşa mi-au zis. Au de gînd să-l împrăştie în ultima zi, la ceremonia de închidere. În ziua următoare toată lumea zboară înapoi acasă şi aşa mii de oameni or să ia cu ei microbul.

– Dar pe noi ce ne protejează?

– Cînd ai venit aici ţi-au făcut o injecţie, aşa-i?

– Da, Killgore mi-a zis că e o chestie de revitalizare.

– Păi, aşa e, Dimitri. Te revitalizează, ce mai, îţi dă viaţă! E vaccinul care te protejează împotriva lui Shiva. Şi eu am avut parte de el. Amice, ăsta e vaccinul „B". Mi-au zis că mai e unu', vaccinul „A", dar pe ăsta în mod sigur nu l-ai vrea, îi spuse Hunnicutt, dezvoltînd apoi subiectul.

– De unde ştii toate astea? întrebă Popov.

– Păi, vezi tu, pentru cazul că oamenii îşi dau seama de toate astea, eu sînt unul dintre ăia care au organizat perimetrul de protecţie de pe-aici. Aşa că mi-au zis de ce are nevoie Proiectul de un perimetru de securitate. E o chestie serioasă, amice. Dacă află lumea ce-am făcut aici, la naiba, s-ar putea chiar să ne trimită o bombă nucleară, înţelegi? sublinie Foster cu un rînjet. Puţină lume înţelege că planeta trebuie salvată. Dacă nu facem asta acum, cam în douăzeci de ani o să crăpăm cu toţii. Nu numai oamenii. Şi animalele. Şi doar nu putem lăsa asta să se întîmple, nu?

– Înţeleg punctul tău de vedere şi mi se părea foarte plauzibil, fu de acord Dimitri Arkadeevici, fără să se poticnească în cuvinte.

Hunnicutt dădu din cap cu o oarecare satisfacţie.

– Omule, mi-am închipuit eu că eşti de-ai noştri. Deci, chestiile alea teroriste începute de tine au fost al dracului de importante. Fără să-i pui pe jăratic pe toţi cu pericolul terorismului internaţional, Bill Henriksen nu ar fi putut să-şi plaseze oamenii ca să-şi facă treaba. Aşa că, spuse Hunnicutt, pescuind prin buzunar un trabuc, mulţumesc, Dimitri. Ai făcut o treabă foarte importantă pentru Proiectul ăsta.

– Mulţumesc şi eu, Foster, îi răspunse Popov.

Oare să fie posibil? se întrebă el.

– Cît de sigur e că o să meargă?

– Nu poate să nu meargă. Am pus şi eu întrebarea asta. Mi-au arătat cîte ceva din planul lor, căci am fost şi eu om de ştiinţă... să ştii că am fost un geolog bun pe vremuri, crede-mă. Ştiu o grămadă de lucruri. Boala e urîtă rău. Adevărata soluţie a fost ingineria genetică aplicată pe virusul iniţial Ebola. Îţi aminteşti cît de speriată a fost lumea acum un an şi jumătate, nu?

Popov dădu din cap.

– Da, eram în Rusia pe vremea aia şi chiar că m-am speriat.

Dar şi mai înfricoşătoare au fost măsurile represive luate de preşedintele american, îşi spuse el.

– Ei bine, savanţii de la Proiect au învăţat o grămadă de chestii din treaba asta. Cheia afacerii este vaccinul „A“. Prima epidemie o să omoare cîteva milioane de oameni, dar efectul o să fie mai mult psihologic. Vaccinul pe care o să-l scoată pe piaţă Horizon o să fie un vaccin cu un virus viu, ca vaccinul Sabin pentru poliomielită. Dar l-au aranjat cumva şi nu numai că nu-l opreşte pe Shiva, ci îl răspîndeşte. Simptomele se arată după o lună pînă la şase săptămîni. Au verificat asta în laborator.

– Cum?

– Păi, ne-a ajutat Kirk. A răpit nişte tipi care locuiau pe stradă şi au testat pe ei şi pe Shiva şi vaccinurile. Totul a mers, pînă şi prima fază, cea cu sistemul de distribuire care o să fie aplicat la Sydney.

– E o chestie formidabilă, să schimbi faţa lumii, gîndi Popov cu voce tare, uitîndu-se spre nord, spre autostrada interstatală.

– Trebuie s-o facem, omule. Dacă nu, atunci le zicem adio la toate, Dimitri. Eu nu pot lăsa să se întîmple aşa ceva.

– E un lucru îngrozitor, dar înţeleg logica poziţiei. Brightling este un geniu dacă a reuşit să vadă problema, să caute o soluţie de rezolvare şi apoi să aibă curajul să acţioneze.

Popov spera să nu i se citească în voce vreo inflexiune arogantă, dar omul ăsta, Hunnicutt, era tehnocrat, nu psiholog.

– Aşa e, spuse Hunnicutt cu trabucul în mînă, în vreme ce şi-l aprindea cu un chibrit.

Suflă apoi în chibrit şi îl ţinu în mînă pînă cînd fu destul de rece ca să îl poată arunca pe jos. Nu voia să işte un foc în prerie.

– Un om de ştiinţă extraordinar şi se prinde repede. Înţelegi? Slavă Domnului, are resursele ca să poată face toate

astea. Ca să pui la punct aşa ceva îţi trebuie cam un miliard de dolari, vreau să zic, numai locul ăsta, ca să nu mai vorbesc de ăla din Brazilia.

– Brazilia?

– E acolo o versiune mai mică a complexului, undeva la vest de Manaus, cred. N-am fost niciodată acolo. Jungla nu mă interesează prea mult. Eu sînt un om al spaţiilor largi, îi explică Hunnicutt. Adică îmi place în *veldt*-ul african, în preria de aici, cam aşa ceva. Cred că o să apuc să le văd şi să vînez în ele.

– Da, mi-ar plăcea să văd asta, să văd animalele sălbatice cum trăiesc şi înfloresc sub soare, fu de acord Popov, ajungînd la o decizie.

– Da, aşa e. O să vînez un leu-doi cu H&K-ul meu de nouă şi cinci.

Hunnicutt rîse şi îl îndemnă pe Jeremiah să meargă mai repede, zîmbind la încercările lui Popov de a-l imita. Mai atinsese ritmul ăsta, dar acum descoperea că avea probleme în a se sincroniza cu mersul lejer al lui Buttermilk. Trebui să îşi întoarcă mintea din nou la ce se întîmpla cu el, ca să poată din nou să călărească, dar reuşi şi îl prinse din urmă pe vînător.

– Deci vreţi să transformaţi din nou locurile astea în vechiul Vest?

Autostrada interstatală era cam la trei kilometri distanţă. Camioanele treceau rapid. Containerele lor de marfă erau luminate într-un roşu aprins. Spera să fie şi autobuzele interstatale la fel de iluminate.

– E unul dintre lucrurile pe care încercăm să le facem.

– Şi pistolul îl porţi peste tot?

– Revolver, Dimitri, îl corectă Foster. Normal. O să fiu ca tipii ăia de care am citit, o să trăiesc în armonie cu natura. Poate că o să-mi găsesc şi o femeie care să gîndească la fel şi poate îmi fac o cabană drăguţă în munţi, cum a făcut Jeremiah Johnson – dar fără indienii Crow, ca să n-am şi grija lor, adăugă el rîzînd.

– Foster?

– Da? răspunse acesta, întorcîndu-se.

– Poţi să-mi dai şi mie pistolul să ţi-l ţin? îl rugă rusul, rugîndu-se în sinea lui să i se răspundă cum trebuia.

– Sigur.

Primi pistolul, cu țeava în sus, pentru siguranță. Popov simți greutatea și echilibrul armei.

– E încărcat?

– Păi, nu există nimic mai nefolositor ca o armă descărcată. Vrei să tragi? Tragi de cocoș și apeși, dar ai grijă să ai calul bine ținut în frîu. Jeremiah e obișnuit cu zgomotul ăsta, dar iapa ta s-ar putea să nu fie.

– Înțeleg.

Popov luă frîiele în stînga, ca s-o poată stăpîni pe Buttermilk, apoi întinse mîna dreaptă și trase cocoșul Coltului, auzind clichetul triplu caracteristic acestui tip de revolver. Ținti spre un stîlp de lemn și trase. Evaluă reculul cam la trei kilograme-forță.

Buttermilk tresări ușor la auzul bubuiturii, prea apropiată de urechile ei sensibile, dar nu reacționă deloc rău. Iar glonțul, văzu Popov, lovi tangențial parul de lemn de cinci centimetri diametru, de la o distanță de șase metri. Bun, deci încă știa să tragă.

– Ca lumea, nu? întrebă Hunnicutt. Dacă e să mă întrebi pe mine, nu există pistol mai bine echilibrat ca acest revolver de armată *single-action*.

– Așa e, fu de acord Popov, e foarte bun.

Apoi se întoarse. Foster Hunnicutt era călare pe armăsarul lui, Jeremiah, la nici trei metri distanță. Era ușor. Fostul ofițer KGB trase iar de cocoș, întoarse pistolul și ținti exact în centrul pieptului, apăsînd pe trăgaci chiar înainte ca vînătorul să se arate surprins de acțiunea lui. Ochii lui Forester se lărgiră, fie din neînțelegerea lucrului care i se întîmpla, fie din cauza impactului cu glonțul. Dar nu mai conta. Glonțul îi trecu direct prin inimă. Corpul vînătorului rămase în șa timp de cîteva secunde, cu ochii măriți de stupefacție, apoi căzu fără viață pe spate, în iarbă.

Dimitri descălecă și făcu trei pași, ca să se asigure că Hunnicutt murise. Apoi scoase șaua de pe Jeremiah, care trata moartea stăpînului într-o manieră flegmatică. Fu surprins că animalul nu-l mușcă nici măcar cînd îi scoase zăbala, dar calul nu era cîine. Terminînd acest lucru, îl bătu puternic pe armăsar pe crupă. Calul se îndepărtă în goană pînă la cincizeci de metri și începu să pască.

Popov se sui din nou pe Buttermilk și o îndemnă spre nord. Se uită în urmă, văzu ferestrele luminate ale complexului de

clădiri ale Proiectului şi se întrebă dacă avea să le simtă cineva lipsa lui şi lui Hunnicutt. Probabil că nu, îşi zise el, pe măsură ce autostrada interstatală se apropia tot mai mult. La vest ar fi trebuit să se afle acel sătuc, dar se decise că cele mai mari şanse le avea în staţia de autobuz, eventual dacă stătea la autostop. Nu era prea sigur ce avea să facă după aceea, dar ştia că trebuia să plece dracului cît mai repede de acolo, cît de repede şi cît de departe putea. Popov nu credea în Dumnezeu. Educaţia şi creşterea nu îl îndreptaseră în această direcţie, aşa că pentru el Dumnezeu era doar prima parte din expresia „Dumnezeii mă-sii!" Dar azi aflase ceva important: că nu va şti niciodată dacă exista Dumnezeu, dar în mod sigur existau diavoli; ba chiar lucrase pentru ei, iar acum încerca o groază cum nu mai trăise niciodată în viaţa lui de tînăr colonel KGB.

36

ZBOR DE NECESITATE

Frica era pe măsura ororii pe care o simţea. Popov nu mai încercase niciodată atîta frică în viaţa lui de ofiţer operativ. Întotdeauna existaseră emoţii şi tensiuni, mai ales la începutul carierei, dar fusese din ce în ce mai încrezător în calităţile lui pe teren, iar aceste calităţi deveniseră pentru el un fel de înveliş de protecţie, la a cărui căldură îşi simţea mereu sufletul în siguranţă. Dar nu şi astăzi.

Acum se afla într-un loc străin, nu doar într-o altă ţară. Iar el era un om al oraşului. Într-un oraş, putea să se facă nevăzut în cîteva minute, să se facă nevăzut aşa încît nici o poliţie din lume să nu-i dea de urmă. Dar aici nu era într-un oraş. Coborî de pe Buttermilk la o sută de metri de staţia de autobuz şi se obosi din nou să scoată şaua şi căpăstrul, pentru că un cal cu şa şi fără călăreţ în mod sigur va atrage atenţia, în vreme ce un cal care se plimba singur nu, mai ales aici, într-un loc în care mulţi oameni ţineau asemenea animale de plăcere. Apoi îi fu uşor să treacă prin gardul din sîrmă ghimpată şi să meargă la staţia de autobuz, pe care o găsi goală. Pe pereţii goi, vopsiţi în alb, nu exista nici un orar al autobuzelor. Era cea mai simplă construcţie posibilă; părea să fie din beton nearmat, avea un acoperiş gros, ca să reziste la zăpezile grele

ale iernii şi, probabil, ca să supravieţuiască tornadelor de care auzise, dar pe care nu le văzuse niciodată. Şi banca era făcută tot din beton. Se aşeză pentru scurt timp pe ea, încercînd să îşi domolească tremuratul. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise aşa. Îl ajunsese teama – dacă oamenii ăştia erau dispuşi să omoare milioane, ba nu, miliarde de oameni, atunci sigur că nu vor ezita nici o clipită să-i suprime neînsemnata lui viaţă. Trebuia să plece.

La zece minute de la sosirea la adăpost, se uită la ceas, întrebîndu-se dacă la ora aceea treceau autobuze. Dacă nu, atunci îi rămîneau maşinile, camioanele şi poate...

Merse pînă la marginea şoselei şi ridică mîna. Maşinile treceau pe lîngă el cu viteze de peste o sută şi treizeci de kilometri pe oră, ceea ce le lăsa prea puţin timp ca să-l vadă şi cu atît mai puţin să şi frîneze. Dar după cincisprezece minute o camionetă Ford crem încetini şi se opri la marginea drumului.

– Unde mergi, prietene? întrebă şoferul.

Părea să fie fermier, probabil sărit de şaizeci de ani, cu faţa şi gîtul arse de prea multele după-amieze în soarele fierbinte.

– La aeroportul din oraş. Puteţi să mă duceţi acolo? spuse Dimitri, urcînd.

Şoferul nu purta centură de siguranţă, ceea ce probabil era împotriva legii, dar, la urma urmei, nici el nu avea o relaţie prea bună cu legea şi tocmai de aceea voia să plece naibii cît mai departe de locul ăsta.

– Bineînţeles, oricum trebuie să le las ceva la poartă. Cum îţi zice?

– Joe – Joseph, spuse Popov.

– Eu sînt Pete. Nu eşti de prin locurile astea, nu?

– Nu, sînt din Anglia, continuă Dimitri, imitînd accentul britanic.

– A, da? Şi ce te aduce pe aici?

– Afacerile.

– Ce fel de afaceri? întrebă Pete.

– Sînt consultant, un fel de intermediar.

– Şi cum ai făcut de te-ai împotmolit aici, Joe? continuă şoferul cu întrebările.

Ce-i cu omu' ăsta? Oare n-o fi poliţist? Pune întrebări de parcă ar veni de la Direcţia a II-a şi ar fi şef.

– Prietenul meu a avut o urgenţă în familie şi a trebuit să mă lase aici, la autobuz.

– Aha.

Asta îl amuţi, iar Popov se felicită pentru această ultimă minciună.

Vezi tu, tocmai l-am omorît pe unul care voia să te omoare pe tine şi pe toţi oamenii pe care îi cunoşti... Era una dintre acele situaţii în care adevărul pur şi simplu nu l-ar fi ajutat nici pe el şi nici pe altcineva. Mintea lui funcţiona rapid, mult mai rapid decît camioneta omului. Şoferul nu părea deloc interesat să calce acceleraţia. Toate vehiculele de pe şosea treceau ca vîntul pe lîngă ei. Fermierul era un om bătrîn şi, evident, foarte răbdător. Dacă ar fi condus Popov, ar fi aflat deja ce viteză maximă prindea nenorocita aia de maşină. Dar aşa trecură peste zece minute pînă să se vadă silueta unui avion şi apoi intrarea marcată cu verde. Popov încercă să nu-l ia la pumni pe omul care intra tacticos, încet, pe poarta a ceea ce părea să fie un mic aeroport regional. După încă un minut, Pete îl ducea la uşa lui US Air Express.

– Mulţumesc, domnule, spuse Popov, ieşind.

– Drum bun, Joe! îi spuse şoferul, adresîndu-i şi un zîmbet prietenos, tip Kansas.

Popov păşi repede în terminalul minuscul, apoi se duse glonţ la ghişeul aflat la doar douăzeci de metri.

– Trebuia să ajung la New York, îi spuse Popov funcţionarului. Dacă se poate, cu clasa I.

– Avem un avion care pleacă la Kansas City în cincisprezece minute. De acolo, aveţi o legătură US Airways pînă la La Guardia, domnule...

– Demetrius, spuse Popov, amintindu-şi numele de pe ultima lui carte de credit rămasă. Joseph Demetrius, adăugă el, scoţîndu-şi portactul şi înmînîndu-i cartea de credit.

Avea pe acelaşi nume un paşaport, ca şi un depozit bancar în New York, iar cartea de credit era autentică, avînd o limită de credit mare şi fără să fi scos ceva de pe ea în ultimele trei luni. Probabil că acest funcţionar credea despre sine că lucra foarte operativ, dar Popov trebuia să meargă şi la toaletă şi făcea tot ce putea ca să nu se vadă cît de urgent era acest lucru. Într-o clipă, îşi dădu seama că avea un revolver în bagajele pe care le căra cu el şi că trebuia să rezolve problema pe loc.

– În regulă, domnule Demetrius, poftiţi biletul. Poarta 1. Iată şi biletul pentru zborul de la Kansas City. O să pornească de la Poarta A-34. Este la clasa I, locul 2C. Aveţi vreo întrebare?

– Nu, nu, mulţumesc.

Popov luă biletele şi le înghesui în buzunar. Apoi căută intrarea în holul de plecare, se îndreptă într-acolo şi se opri la un coş de gunoi. După ce se uită iute în jur, scoase cu mare grijă monstruosul pistol din bagaj, îl şterse de amprente şi îl aruncă la gunoi. Verifică din nou în jur, prin terminal. Nu, nu observase nimeni. Verifică bagajele să vadă ce mai conţineau, dar acum erau complet goale. Satisfăcut, se îndreptă spre punctul de verificare, al cărui magnetometru, din fericire, nu piui deloc la trecerea lui. Îşi scoase desagii de piele de pe banda de cauciuc şi căuta cu privirea o toaletă de bărbaţi spre care se îndreptă direct, ieşind după scurt timp. Se simţea mult mai bine.

Văzu că aeroportul regional avea doar două porţi, dispunea de un bar spre care Popov se îndreptă imediat. Avea în portmoneu cincizeci de dolari, dintre care cinci se duseră pe o votcă dublă, pe care o dădu rapid peste gît, înainte să parcurgă cele cîteva sute de paşi pînă la poartă. Înmînîndu-i biletul următorului funcţionar, fu dirijat spre o uşă. Avionul era cu elice. Nu mai zburase de mulţi ani cu aşa ceva. Dar ar fi plecat şi cu un avion cu motor de cauciuc. Urcă la bordul unui Saab 340B cu decolare scurtă. Cinci minute mai tîrziu, elicele porneau şi Popov

începea să se relaxeze. Treizeci şi cinci de minute după aceea, ajungea la Kansas City, unde urma o aşteptare de patruzeci şi cinci de minute, după care avea să decoleze spre New York cu un 737, la clasa I, unde băuturile alcoolice erau gratuite. Dar cel mai bun lucru era că stătea singur, pe partea stîngă a avionului, neavînd pe nimeni care să-l bată la cap. Popov trebuia să se gîndească foarte atent şi, pe cît posibil, repede. Dar nu prea repede.

Închise ochii, în vreme ce avionul începea să ruleze pe pistă, cu zgomotul motoarelor acoperind orice alte sunete.

Bun, îşi spuse el, *ce-ai aflat şi ce-ar trebui să faci cu ce-ai aflat?* Poate că cele două întrebări erau simple, dar trebuia să o analizeze bine pe prima, înainte de a găsi un răspuns la cea de-a doua. Aproape că s-ar fi rugat unui Dumnezeu în a cărui existenţă nu credea, dar în loc de asta începu să se uite ţintă prin fereastră la pămîntul în cea mai mare parte întunecat, în vreme ce mintea îi luneca propria beznă.

Clark se trezi cu o tresărire. La Hereford era ora 3.00 noaptea, iar el avusese un vis a cărui substanţă se retrăgea din subconştientul lui ca un nor de fum, fără formă, imposibil de prins. Ştia că avusese un vis neplăcut şi putea să estimeze gradul de neplăcere numai prin faptul că visul îl trezise, lucru rar chiar şi în cele mai periculoase misiuni pe teren. Îşi dădu seama că îi tremurau mîinile şi că nu ştia de ce. Îşi reprimă senzaţia, se lăsă pe spate şi închise ochii, ca să-şi continue somnul. Azi avea o întîlnire importantă pentru stabilirea bugetului, coşmarul existenţei lui de comandant al grupului Rainbow. Să te joci de-a contabilul! Poate că asta o fi fost substanţa visului lui, îşi zise el, cu capul îngropat în pernă. Prins pentru totdeauna în capcana discuţiilor cu contabilii pe tema procurării şi cheltuirii banilor...

Aterizarea la Kansas City se dovedi lină, iar avionul Saab trase lîngă terminal şi îşi opri elicele. Un membru de la sol al echipajului veni şi legă o paletă de elice cu o frînghie, ca să nu cumva să se rotească în timp ce coborau pasagerii. Popov se uită

la ceas. Ajunseseră cu cîteva minute mai devreme. Ieşi pe uşă în aerul rece şi apoi intră în terminal. La trei porţi depărtare de cursa lui, A-34 – şi după ce verifică dacă era zborul corect – găsi un alt bar. Aici era permis chiar şi fumatul, lucru neobişnuit într-un aeroport american. Se trezi că trage în piept fumul provenit de la alţii, amintindu-şi de tinereţea lui, în care fuma ţigări Trud. Aproape că îi veni să îi ceară un fum vreunuia din americanii ăştia. Dar se opri la timp şi comandă doar o votcă dublă, încă una, într-un separeu din colţ, cu faţa la perete, dorindu-şi ca nimeni să nu aibă vreun motiv să remarce prezenţa lui acolo. După treizeci de minute fu anunţat zborul lui. Lăsă zece dolari pe masă şi o luă din loc luîndu-şi genţile de călărie, iar apoi se întrebă brusc de ce se mai încurca şi cu ele. Dar cine urca într-un avion fără nici un bagaj părea suspect, aşa că le păstră şi le aruncă în compartimentul de deasupra locului. Cea mai bună chestie era că locul 2-D nu era ocupat şi se aşeză, cu faţa la fereastră, pentru ca stewardesa să nu-l poată vedea. Apoi Boeingul 737 rulă pe pistă şi decolă pe întuneric. Popov refuză băutura oferită. Deocamdată băuse destul şi, deşi puţin alcool l-ar fi ajutat să-şi ordoneze gîndurile, prea mult le-ar fi zăpăcit. Avea destul alcool în organism ca să fie relaxat şi asta era tot ce-şi dorea.

Deci, ce anume aflase azi? Cum se potriveau noile informaţii cu celelalte lucruri aflate despre complexul de clădiri din vestul Kansasului? Răspunsul la a doua întrebare era mai simplu decît la prima: toate lucrurile pe care le descoperise astăzi nu contraziceau cu nimic natura, localizarea şi nici măcar decorul Proiectului. Nu contraziceau nici revistele de pe noptiera lui, nici casetele video de lîngă televizor şi nici conversaţiile la care trăsese cu urechea pe coridor sau în cantina clădirii. Maniacii ăia chiar plănuiau să distrugă lumea în numele credinţelor lor păgîne. Dar cum dracu' o să poată el convinge pe cineva că era adevărat? Ce dovezi palpabile avea el de oferit? Şi cui să le ofere? Trebuia să fie cineva în acelaşi timp capabil să îl creadă şi să treacă la acţiune. Dar cine? Mai era şi problema uciderii lui Foster Hunnicutt; în privinţa asta nu avusese de ales; trebuia să

fugă de Proiect şi asta fusese singura lui şansă să o facă pe furiş. Dar acum putea fi acuzat, pe bună dreptate, de crimă, ceea ce însemna că oricare dintre poliţiile de pe-aici puteau să-l aresteze. Şi atunci cum să-i mai oprească pe nenorociţii ăştia de druizi să facă ce ziceau că vor face? Nici un poliţist din lume nu va crede o asemenea poveste. Era prea grotescă pentru a fi crezută de o minte normală şi, în mod sigur, oamenii de la Proiect aveau o variantă acoperitoare, care să îndepărteze orice anchetă oficială. Era o măsură elementară de precauţie, iar Henriksen în mod sigur se gîndise la asta.

Carol Brightling era în biroul ei, ridicată în picioare. Tocmai scosese de la imprimantă o scrisoare către şeful personalului Casei Albe, în care spunea că îşi lua un scurt concediu pentru a lucra la un proiect ştiinţific important. Discutase problema mai devreme cu Arnie van Damm şi nimeni nu obiectase serios la plecarea ei. Lăsase să se înţeleagă prin mimică, faptul că nimeni nu-i va duce lipsa. *Mă rog*, îşi spuse ea, aruncînd o privire rece spre ecranul computerului, *nici eu n-o să-i duc lipsa cînd o să vină vremea*.

Doctorul Carol Brightling vîrî foaia de hîrtie într-un plic, îl sigilă şi îl lăsă pe biroul asistentei ei, pentru a fi expediat la Casa Albă în ziua următoare. Îşi îndeplinise misiunea pentru Proiect şi pentru planetă, iar acum era timpul să plece. De mult, de prea mult timp nu mai simţise braţele lui John înconjurînd-o. Divorţul avusese parte de multă publicitate. Aşa trebuia să fie. Niciodată nu ar fi căpătat o slujbă importantă la Casa Albă dacă ar fi fost căsătorită cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din ţară. Aşa că îl renegase, iar el renegase public mişcarea, însăşi credinţa lor, împărtăşită încă cu zece ani înainte ca ei să formuleze ideea Proiectului, dar oricum nu încetase să creadă, la fel ca ea. În acest fel, ea parcursese tot drumul pînă la structurile guvernamentale, obţinuse autorizaţii de a intra practic oriunde, chiar şi în departamenul de informaţii operative, totul ajungînd la John, atunci cînd el avea nevoie. Tot ea furnizase informaţiile despre

mijloacele războiului biologic, astfel încît aflaseră ce făcuseră USAMRIID şi alte organizaţii pentru a proteja America şi putuseră să-l obţină prin inginerie genetică pe Shiva, de o aşa manieră încît să învingă orice vaccin, cu excepţia celor produse de Horizon Corporation.

Dar totul presupusese sacrificii. John fusese văzut în public cu tot felul de femei tinere şi, în mod sigur, cu multe se culcase, pentru că John fusese întotdeauna un bărbat pătimaş. Despre asta nu discutaseră înainte de divorţul lor public şi, din această cauză, ea avusese o surpriză foarte neplăcută la vederea cîte unei tinere drăguţe la braţul lui, la diversele ocazii mondene la care participaseră amîndoi – întotdeauna alta, pentru că John nu mai avusese niciodată o relaţie oficială, în afara ei. Carol Brightling îşi spuse că aşa era bine, pentru că asta însemna că ea era singura femeie care jucase un rol în viaţa lui John şi diversele femeiuşti nu fuseseră decît o metodă de a-şi mai linişti hormonii. Numai că îi fusese greu să îl vadă aşa şi cu atît mai greu să se gîndească la asta, singură în casă, avîndu-l drept tovarăş doar pe Jiggs şi, adeseori, fiind pe cale să izbucnească în plîns.

Dar Proiectul depăşea cu mult micile ei probleme personale. Slujba de la Casa Albă nu făcuse decît să îi întărească credinţa. Carol Brightling îşi aminti că acolo le văzuse pe toate, de la specificaţiile tehnice pentru o armă nucleară, pînă la rapoartele privind războaie biologice. Tentativa iraniană de a provoca o epidemie, înainte de actualul guvern, o înfricoşase şi o încurajase în acelaşi timp. O înfricoşase pentru că fusese o ameninţare serioasă la adresa ţării ei şi pentru că s-ar fi putut iniţia un efort imens de respingere a unui asemenea atac pe viitor. O încurajase, pentru că aflase foarte repede că o apărare eficientă era în cel mai bun caz dificilă, întrucît vaccinurile trebuiau să fie produse pentru cîte un germen anume. Iar în privinţa vaccinurilor, epidemia iraniană nu făcuse altceva decît să aducă pericolul în atenţia publicului, iar asta avea să ducă o distribuire mai uşoară a vaccinului „A". Cît despre birocraţii guvernamentali de aici şi din alte părţi, ei vor sări să primească tratamentul propus. Chiar

ea va reveni la biroul ei din Clădirea Veche la timpul potrivit pentru a urgenta aprobarea acestei măsuri de sănătate publică esenţiale, iar în această privinţă va fi ascultată.

Carol Brightling ieşi din birou, făcu stînga pe coridorul larg, apoi iar stînga şi în josul treptelor, pînă la locul de parcare a maşinii. Douăzeci de minute mai tîrziu, încuie maşina şi urcă treptele blocului ei, fiind întîmpinată de credinciosul Jiggs, care îi sări în braţe şi îşi frecă blînd capul de sînii ei, ca de fiecare dată. Cei zece ani de suferinţă erau pe terminate şi, deşi sacrificiul fusese greu de îndurat, recompensa avea să fie o planetă reînverzită, o Natură reîntoarsă la gloria Ei binemeritată.

Era întrucîtva plăcut să fii din nou în New York. Deşi nu îndrăznea să se întoarcă în apartamentul lui, măcar era într-un oraş, iar aici putea să dispară la fel de repede ca un şobolan într-un cimitir de maşini. Îi spuse şoferului de taxi să îl ducă la Essex House, un hotel de calitate din Central Park South, unde îşi luă o cameră sub numele de Joseph Demetrius. Surpriză plăcută: în cameră se afla un minibar! Îşi pregăti o băutură din două sticle miniaturale din ceea ce americanii numeau votcă. Era prea neliniştit ca să se mai gîndească la gustul ei prost. Apoi, hotărîndu-se, sună la o linie aeriană pentru confirmarea unei ore de zbor, se uită la ceas şi îi dădu recepţionerului instrucţiuni să-l trezească la ora infernală de 3.30 noaptea. Rusul se prăbuşi în pat fără să se mai dezbrace. Dimineaţa trebuia să facă nişte cumpărături şi să meargă la bancă, pentru a-şi scoate din cutia de valori paşaportul pe numele Joseph Demetrius. Apoi avea să scoată de la un bancomat cinci sute de dolari mulţumită Mastercard-ului şi avea să fie în siguranţă... mă rog, dacă nu de tot, atunci cel puţin mai în siguranţă decît era acum, destul cît să fie mai încrezător în el şi în viitorul lui, oricare ar fi fost acesta, dacă Proiectul va putea fi oprit. Şi dacă nu, îşi spuse el, cu ochii închişi, măcar ştia de ce să se ferească pentru a rămîne în viaţă. Probabil.

Clark se trezi la ora lui obişnuită. După două săptămîni de viaţă, JC dormea acum mult mai bine, iar în dimineaţa asta

măcar se sincronizase cu Clark, după cum descoperi el, ieşind din baie după bărbieritul de dimineaţă, şi auzind plînsetul de trezire al nepotului, care venea din dormitorul în care stăteau el şi Patsy. Deşi reuşise să ignore ceasul cu sonerie care îl trezise pe el, Sandy fu trezită de zgomotul făcut de copil. Era clar că instinctele ei de mămică sau de bunică erau selective. Clark se îndreptă spre bucătărie ca să dea drumul cafetierei, deschizînd apoi uşa din faţă ca să ridice ediţiile de dimineaţă ale lui *Times, Daily Telegraph* şi *Manchester Guardian*, pe care avea să le citească pe sărite la micul dejun. Observase deja un lucru la ziarele englezeşti: calitatea scrisului era mai bună decît la cele mai multe ziare americane, iar articolele erau mai degrabă concise.

Puştiul creşte! îşi spuse John, la intrarea lui Patsy în bucătărie, cu JC fixat la sînul stîng şi cu Sandy în urma lor. Dar fiica lui nu mai bea cafea, de teamă ca în laptele de la sîn să nu apară cofeină. În schimb, începu să bea şi ea lapte, în timp ce Sandy pregătea micul dejun. John Conor Chavez era cu totul absorbit de micul lui dejun, iar după zece minute şi bunicul deveni preocupat de al lui; radioul era acum pe BBC, ca să poată prinde nişte ştiri care să le completeze pe cele tipărite din faţa lui. Ştirile principale se refereau la Jocurile Olimpice, despre care Ding îi raportase în fiecare noapte, pentru el – dimineaţă, dată fiind diferenţa de fus orar. Discuţiile se terminau de obicei cu telefonul ţinut în faţa lui JC, pentru ca mîndrul tată să poată auzi gînguriturile fiului.

La 6.30, John era îmbrăcat şi se îndrepta spre uşă. Spre deosebire de alte dimineţi, acum merse cu maşina pînă la terenul sportiv, ca să-şi facă exerciţiile de început. Acolo se aflau oamenii de la Echipa-1, încă în număr redus, din cauza pierderilor cauzate de atacul de la spital, dar mîndri şi tari ca de fiecare dată. Sergentul Fred Franklin conducea în dimineaţa aceea antrenamentul, iar Clark îi urmă instrucţiunile, nu atît de uşor ca tinerii, dar încercînd încă să ţină pasul, ca să se bucure de respectul lor, ca să nu existe priviri piezişe care să pară a spune: *Uite, băşinosul bătrîn se dă ce nu e*. Echipa-2, tot cu un efectiv redus, era de

cealaltă parte a terenului. John văzu că antrenamentul era condus de sergentul-major Eddie Price. După o jumătate de oră, făcea al doilea duş al zilei. Să faci duş la interval de nouăzeci de minute în aproape fiecare zi i se păruse la început cam straniu, dar duşul de trezire era atît de înrădăcinat în viaţa lui, încît nu putea să se lipsească de el, iar după ce transpira alături de băieţi avea întotdeauna nevoie de un altul. După aceea, îmbrăcat în costumul lui „de şef", intră în clădirea sediului, unde verifică mai întîi faxul, ca de obicei, descoperind un mesaj de la sediul FBI, în care i se spunea că în cazul Serov nu apăruse nimic nou. Un al doilea fax îi spunea că îi va fi trimis în dimineaţa aceea un pachet de la Whitehall, fără însă a spune şi despre ce era vorba. *Oricum*, îşi spuse John, pornind filtrul de cafea de pe birou, *o să aflu la momentul oportun.*

Al Stanley intră în biroul lui imediat după ora 8.00. Se vedeau încă urmările rănilor, dar se ţinea bine pentru vîrsta lui. Bill Tawney intră la doar două minute după el. Conducerea grupului Rainbow era la slujbă, pentru începerea zilei de lucru.

Popov sări la auzul soneriei telefonului. Întinse mîna după receptor, nu îl nimeri şi mai încercă o dată.

– Da?

– Este ora 3.30, domnule Demetrius, îi spuse centralista.

– Da, mulţumesc, răspunse Dimitri Arkadeevici, aprinzînd lumina şi balansîndu-se ca să-şi pună picioarele pe covorul de pe podea.

Lîngă telefon avea o hîrtie pe care scrisese un număr: nouă... zero-unu-unu-patru-patru...

Alice Foorgate venise cu cîteva minute mai devreme. Îşi puse poşeta într-un sertar şi se aşeză pe scaun, începînd pe loc să îşi revadă însemnările despre ceea ce se aştepta să se întîmple astăzi. Chiar atunci sună telefonul.

– Trebuia să vorbesc cu domnul John Clark, spuse o voce.

– Pot să ştiu cine sînteţi?

– Nu, răspunse vocea, nu puteţi.

Secretara clipi uluită. Aproape că îi veni să spună că în aceste condiţii nu putea da legătura mai departe, dar se abţinu. Era dimineaţă, prea devreme pentru farse. Puse convorbirea pe linia de aşteptare şi apăsă pe un alt buton.

– Un apel pentru dumneavoastră, domnule, pe linia unu.

– Cine este? întrebă John Clark.

– Nu a spus, domnule.

– Bine, mormăi John, apăsînd pe un buton. Aici John Clark.

– Bună dimineaţa, domnule Clark, îl salută vocea anonimă.

– Cu cine vorbesc? întrebă John.

– Avem o cunoştinţă comună. Se numeşte Sean Grady.

– Da? spuse Clark, strîngînd receptorul în mînă şi apăsînd pe butonul pentru înregistrare pe banda casetofonului ataşat.

– S-ar putea, prin urmare, să aveţi şi numele meu, cel de Iosif Andreevici Serov. Cred că ar trebui să ne întîlnim, domnule Clark.

– Da, răspunse John foarte nonşalant, mi-ar face plăcere. Cînd şi cum?

– Cred că astăzi, la New York. Luaţi Zborul 1, Concorde, al lui British Airways, pînă la aeroportul JFK. Ne întîlnim la ora 11.00, la intrarea de la Grădina Zoologică din Central Park. Clădirea aceea netencuită care seamănă cu un castel. Am să vin acolo la 11.00. Întrebări?

– Cred că nu. Bine, ora 11.00 antemeridian, în New York.

– Mulţumesc. Cu bine.

Convorbirea se încheie, iar Clark apăsă pe butonul de oprire.

– Alice, fii bună, le spui lui Bill şi lui Alistair să vină aici?

În trei minute, cei doi erau la el.

– Băieţi, ia ascultaţi aici, le spuse John, apăsînd pe butonul PLAY al casetofonului.

– Să fiu al dracului! spuse Bill Tawney, cu o secundă înainte ca Al Stanley să spună exact acelaşi lucru. Vrea să se vadă cu tine? De ce oare?

– Am o singură cale să aflu. Trebuie să prind un Concorde care pleacă la New York. Al, vrei să-l trezeşti pe Malloy, ca să mă ducă la Heathrow cu elicopterul?

– Te duci? întrebă Stanley.

Răspunsul era evident:

– De ce nu? zîmbi John. Scap de nenorocirea asta de şedinţă de buget.

– Că bine zici! Dar ar putea să apară nişte pericole.

– Am să rog FBI-ul să trimită nişte oameni după mine şi o să am şi un prieten cu mine, spuse Clark şi arătă cu degetul spre Beretta lui de 11,43 mm. Avem de-a face cu o fantomă de profesie. Pentru el, pericolul este şi mai mare decît pentru mine, doar dacă nu cumva a organizat o operaţiune foarte elaborată acolo, pe care ar trebui s-o detectăm. Vrea să să mă vadă. E un profesionist, ceea ce înseamnă că vrea să-mi spună ceva sau poate să-mi ceară ceva, dar, mai degrabă, aş spune că are ceva de transmis, corect?

– Înclin să-ţi dau dreptate, spuse Tawney.

– Obiecţii? îşi întrebă Clark principalii subordonaţi.

Nu aveau nici o obiecţie. Şi ei erau la fel de curioşi, dar erau de părere că ar fi cazul ca la New York să se ia măsuri de siguranţă. Asta însă se putea face uşor.

Clark se uită la ceas.

– Acolo încă nu e nici 4.00, iar el vrea ca întîlnirea să aibă loc azi. Cam repede pentru asemenea lucruri. De ce se grăbeşte? Aveţi vreo idee?

– S-ar putea să vrea să-ţi spună că nu are nici o legătură cu incidentul de la spital. În afară de asta...

Tawney se opri şi clătină din cap:

– Problema este orarul impus. John, ai un zbor la 10.30, arătă Stanley. Acum pe Coasta de Est este 3.30. Nimeni nu e la slujbă la o asemenea oră.

– Asta înseamnă că avem timp să-i trezim, spuse Clark, luînd telefonul şi apăsînd pe butonul de *dial-up* numărul de la sediul FBI.

– FBI, îi răspunse o voce anonimă.

– Aş vrea să discut cu directorul-adjunct Chuck Baker.

– Nu cred că domnul Baker e la birou la ora asta.

– Ştiu. Sună-l acasă. Spune-i că John Clark vrea să stea de vorbă cu el.

De partea cealaltă se auzi destul de clar un „drace“, dar ordinul fusese dat cu o voce foarte serioasă şi trebuia îndeplinit.

– Alo, se auzi după un minut o voce cam ameţită.

– Chuck, sînt John Clark. A apărut ceva nou în cazul Serov.

– Ce a apărut?

Clark intui continuarea: *Şi de ce dracu' n-ai mai putut aştepta patru ore?*

Apoi îi explică ce se întîmplase. De cealaltă parte a firului, se simţea cum Baker se trezea treptat.

– S-a făcut, spuse el. Am să trimit cîţiva băieţi de la New York să te preia la terminal, John.

– Mulţumesc, Chuck. Îmi pare rău că te-am trezit aşa devreme.

– Nu face nimic. Ai grijă, John!

Restul fu simplu. Malloy intră în biroul lui după propriul exerciţiu de dimineaţă şi sună să se pregătească elicopterul pentru cursă. Nu dură mult. Singura problemă fu strecurarea prin traficul comercial de venire şi plecare, dar elicopterul ateriză la terminalul de aviaţie generală, de unde o maşină a securităţii aeroportului îl luă pe Clark şi îl duse la terminalul adecvat, unde Clark putu să intre în zona neutră cu douăzeci de minute înainte de decolarea avionului, ca să-şi ia biletul. În felul ăsta ocolea dispozitivul de securitate şi era scutit de explicaţiile pe care ar fi trebuit să le dea pentru pistol. În Regatul Unit, o armă la purtător este echivalent cu a striga în gura mare că eşti lepros. Serviciile pe acel zbor erau de tip britanic, de lux. Fu nevoit să refuze şampania dinaintea plecării. Apoi i se anunţă zborul, iar Clark intră prin burduf în cel mai rapid avion de linie, luînd zborul 1 spre JKF International din New York. Pilotul le furniză obişnuitele informaţii dinaintea zborului, iar un tractor împinse de la terminal avionul enorm. În mai puţin de patru ore, îşi zise John,

o să fiu în State. Nu e minunat transportul aerian? Dar şi mai plăcut, în poală ţinea un pachet care tocmai fusese trimis prin curier. Erau actele de personal ale unui anume Popov, Dimitri Arkadeevici. Fuseseră, evident, cosmetizate masiv, dar chiar şi aşa, era sigur că va fi o lectură foarte interesantă, în vreme ce Concordul se ridica în aer şi vira spre vest, spre America. *Mulţumesc, Serghei Nikolaevici*, îşi zise John, frunzărind paginile. Se părea că era chiar dosarul original KGB, după cîte îşi dădea seama John. Unele dintre paginile fotocopiate prezentau găuri de ac în partea din stînga sus, ceea ce însemna că datau din vremea cînd KGB-ul folosea bolduri pentru prinderea foilor în loc de capsele care apăruseră în anii '20, copiate de la britanica MI-6. Era un fleac pe care numai cei bine informaţi îl cunoşteau.

Clark era cam la jumătatea traversării Atlanticului de Nord. Popov se trezi singur la 7.15. Comandă micul dejun în cameră şi se duse să se spele. Îl aştepta o zi încărcată. La 8.15, ieşea pe uşa din faţă şi uitîndu-se după un magazin cu articole bărbăteşti deschis. O căutare frustrantă pînă cînd găsi, în sfîrşit, unul care deschise exact la 9.00. După alte treizeci de minute, avea un costum scump, dar cam nepotrivit, plus cămăşi şi cravate pe care le duse în camera lui de hotel, schimbîndu-se pe loc. Venise vremea pentru o plimbare în Central Park.

Clădirea din faţa Grădinii Zoologice din Central Park era ciudată la prima vedere. Era făcută din cărămidă şi avea creneluri, de parcă ar fi fost făcută să apere zona împotriva unui atac armat, dar aceleaşi ziduri erau prevăzute şi cu ferestre dese, întreaga clădire fiind într-o vale, nu pe o culme de deal, cum ar fi fost cazul unui castel. Mă rog, arhitecţii americani îşi aveau propriile idei, îşi spuse Popov. Străbătu zona, uitîndu-se după agenţi FBI (sau poate ofiţeri operativi CIA?) care, în mod sigur aveau să fie acolo, ca să supravegheze întîlnirea sau poate pentru a-l aresta. Ei bine, în privinţa asta nu avea ce face. Avea să afle dacă John Clark era un adevărat ofiţer de teren. Meseria asta îşi avea regulile ei, iar Clark ar cam trebui să le respecte, măcar

din politeţe profesională. Avea de oferit o grămadă de lucruri, iar americanul trebuia să ţină cont de asta. Dar nu putea fi sigur. Ce-i drept, nu trăia într-o lume a certitudinilor.

Doctorul Killgore sosi la cantină la ora obişnuită, dar, surprinzător, nu dădu nici de prietenul lui rus şi nici de Foster Hunnicutt. Mă rog, poate că dormeau amîndoi pînă mai tîrziu. Mai zăbovi la micul dejun douăzeci de minute mai mult decît de obicei, decizînd în cele din urmă să nu-i mai aştepte şi îndreptîndu-se spre grajd. Acolo, altă surpriză. Şi Buttermilk şi Jeremiah se aflau în ţarc şi nici unul dintre ei nu avea şa sau căpăstru. Nu avea de unde să ştie că ambii cai se întorseseră singuri acasă, în noaptea trecută. Curios, îi duse pe amîndoi la locurile lor din grajd, după care puse şaua şi se urcă pe calul lui. Mai aşteptă afară, în ţarc, încă un sfert de oră, întrebîndu-se dacă nu cumva prietenii lui îşi vor face apariţia. Dar nu se iviră, aşa că porni spre vest împreună cu Kirk Maclean, pentru turul de dimineaţă al împrejmuirii.

Partea cu munca sub acoperire putea să fie nostimă, îşi spuse Sullivan. Acum conducea o dubiţă a unei firme numite Consolidated Edison şi purta o salopetă albastră, pe care se găsea numele aceleiaşi firme. Hainele erau suficient de largi ca să-i permită să ascundă sub ele o duzină de arme, dar cel mai bine era că nu-l făceau să sară în ochi. Pe străzile New York-ului vedeai o mulţime de asemenea haine, aşa că nimeni nu le mai lua în seamă. Această misiune de supraveghere discretă îi fusese dată în mare grabă. Nu mai puţin de opt agenţi se aflau deja la locul de întîlnire. Toţi aveau la ei fotografia din paşaport a subiectului Serov, dar la ce bun? Le lipseau înălţimea şi estimarea greutăţii, deci căutau un B.A.O., adică un „bărbat alb obişnuit". În New York găseai cel puţin trei milioane de asemenea persoane.

În interiorul terminalului, partenerul lui, Frank Chatham, aştepta la rampa de ieşire pentru zborul 1 British Airways, în costum şi cu cravată. Costumul lui obişnuit se afla în duba

ConEd pe care o parcase Sullivan lîngă terminal. Habar nu aveau nici unul cine era Clark ăsta, cu care se întîlneau. Doar directorul adjunct Baker îl considera foarte important.

Avionul ajunse exact la timp. Clark se ridică de pe locul 1-C şi fu primul care ieşi. Escorta FBI de la burduf era uşor de detectat.

– Pe mine mă căutaţi?

– Numele dumneavoastră, domnule?

– John Clark. Chuck Baker probabil că...

– Da, aşa este. Urmaţi-mă, domnule.

Chatham îl conduse pe banda de viteză, ocolind Imigrările şi Vama. Încă o dată, paşaportul lui John Clark nu primi ştampila regulamentară la intrarea într-o ţară suverană. Duba ConEd fu fost uşor de găsit. Clark merse spre ea fără să i se spună şi sări înăuntru.

– Salut, eu sînt John Clark, îi spuse el şoferului.

– Tom Sullivan, iar pe Frank l-aţi cunoscut.

– Să o luăm din loc, domnule Sullivan, spuse John.

– Da, domnule.

Dubiţa demară pe loc. În spate, Chatham se aşezase şi se încăpăţîna să se îmbrace cu hainele „de lucru".

– Bun, ce se întîmplă aici?

– Mă întîlnesc cu un individ.

– Serov? întrebă Sullivan, în vreme ce iuţea pe bandă din drumul de acces la autostradă.

– Da. Numele lui real este Popov. Dimitri Arkadeevici Popov. A fost colonel în fostul KGB. Am dosarul lui, l-am citit în timpul zborului. E specialist în terorism, probabil că are mai multe legături decît o companie telefonică.

– Omul ăsta a organizat operaţiunea care...

– Da, confirmă John din cap, de pe locul lui din faţă. Operaţiunea care urmărea să le omoare pe fiica şi soţia mea. Ele au fost ţintele principale.

– Drace! spuse şi Chatham, terminînd de tras fermoarele salopetei şi aflînd acest lucru nou. Şi vreţi să vă întîlniţi cu jigodia asta?

– Băieţi, afacerile sînt afaceri, îi puse la punct John, întrebîndu-se dacă el însuşi credea ce spune.

– Deci, cine sînteţi?

– Am lucrat la Agenţie.

– De unde îl cunoaşteţi pe domnul Baker?

– Acum am o slujbă puţin diferită şi avem o interfaţă cu Biroul. În principal cu Gus Werner, dar am vorbit şi cu Baker.

– Sînteţi din echipa care i-a lichidat pe ăia la spital în Anglia?

– Eu sînt şeful, le spuse Clark, dar vă rog să nu bateţi toba, bine?

– Nici o problemă, spuse Sullivan.

– Lucrezi la cazul domnului Serov?

– E unul dintre cazurile în curs, da.

– Ce elemente ai? întrebă John.

– Fotografia din paşaport. Cred că o aveţi deja.

– Mai mult, am fotografia lui oficială de la KGB. E mai bună decît cea din paşaport, e ca la puşcărie, faţă şi profil, doar că a fost făcută acum zece ani. Ce mai aveţi?

– Conturi în bancă, de cînd are cărţi de credit, cutia poştală, dar încă nu avem adresa. La asta lucrăm acum.

– Pentru ce e căutat? întrebă apoi John.

– În special pentru conspiraţie, răspunse Sullivan. Conspiraţie, incitare la terorism, conspiraţie pentru trafic ilegal de medicamente. Sînt nişte chestii destul de vagi, cele folosite de obicei cînd nu ştim mare lucru despre ce se întîmplă.

– Aveţi destul ca să-l arestaţi?

– Normal. Cum îl vedem, răspunse Chatham din spate. Vreţi să îl arestăm?

– Nu sînt foarte sigur.

Clark se aranjă în scaunul neconfortabil şi privi cum se apropiau zgîrie-norii New York-ului. Încă se întreba despre ce dracu' era vorba. Îşi spuse că avea să afle în curînd, gîndindu-se că abia aştepta să se vadă cu ticălosul care trimisese nişte oameni înarmaţi să le lichideze pe nevastă-sa şi pe fiică-sa. Făcu

o grimasă privind oraşul de care se apropia, fără să fie observat de agenţii FBI.

Popov credea că observase deja doi agenţi FBI, nemaipunînd la socoteală o pereche de poliţişti în uniformă, care ar putea să fie sau nu în dispozitivul de supraveghere care, în mod sigur, avea să se adune aici. Dar nu avea ce-i face. Trebuia să se vadă cu acest Clark şi asta însemna că trebuia să se întîlnească într-un loc public, altfel ar fi trebuit să intre iar în bîrlogul ursului, lucru pe care nu şi-l permitea. Aici mai avea ceva şanse. Pur şi simplu, o lua spre sud, spre staţia de metrou, apoi gonea să prindă un tren. Asta o să-i descumpănească şi lui o să-i ofere o serie de opţiuni. Să îşi lase costumul şi să-şi schimbe aspectul, să pună pălăria pe care o avea acum într-un buzunar al pantalonilor. Îşi închipui că avea o şansă bună să scape de contact, dacă era nevoie, şi că şansele să fie împuşcat erau prea mici. Nu aici, în inima celui mai mare oraş al Americii. Dar cea mai mare şansă a lui era să vorbească cu Clark. Dacă era profesionistul pe care îl credea Popov, atunci puteau să bată palma. Nu se putea altfel. Nici unul din ei nu avea de ales, îşi spuse Dimitri Arkadeevici.

Duba traversă East River şi o luă spre vest, pe străzile aglomerate. John se uită la ceas.

– Nici o problemă, domnule, o să ajungem cam cu zece minute mai devreme, îi spuse Sullivan.

– Foarte bine, îi spuse John tensionat.

Mai era puţin, iar el trebuia să-şi controleze emoţiile. Om temperamental, John Terence Clark îşi dăduse de mai multe ori frîu liber în misiuni, dar acum nu-şi putea permite. Oricine ar fi fost rusul ăsta, îl invitase la o întîlnire, iar asta însemna ceva; ce, încă nu putea şti, dar nu putea fi decît ceva foarte neobişnuit. De aceea, trebuia să lase deoparte toate gîndurile legate de pericolele care îi pîndiseră familia. La întîlnirea asta, trebuia să fie ca o stîncă. Stînd acolo, în scaunul din faţă al dubiţei Con Ed, Clark îşi impunea să respire adînc şi să se relaxeze. Încet-încet, reuşi.

Apoi se lăsă stăpînit de curiozitate. Era imposibil ca rusul ăsta să nu știe că el, Clark, era la curent cu ceea ce făcuse. Și totuși, solicitase întîlnirea asta, insistînd ca ea să aibă loc foarte curînd. Asta avea o semnificație gravă, după părerea lui John. Se strecurau prin trafic și, la un moment dat, virară spre dreapta, pe Fifth Avenue. Se uită din nou la ceas. Ajunseseră cu paisprezece minute mai devreme. Clark ieși din mașină și o luă spre sud, pe trotuarul aglomerat, pe lîngă vînzătorii de cărți vechi și de fleacuri pe care le țineau în niște dulăpioare de lemn portabile. În spatele lui, agenții FBI porniră mașina și continuară drumul, oprind-o aproape de clădirea întîlnirii. Ieșiră amîndoi, cu ziare în mîini și uitîndu-se în jur. Prea săreau în ochi pentru niște angajați ai lui Con Ed, își zise John.. Apoi făcu și el dreapta și coborî scările, privind în sus la clădirea de cărămidă netencuită care cu o sută de ani în urmă fusese ridicat ca să semene cu un castel. Nu trebui să aștepte mult.

– Bună dimineața, John Clark, se auzi o voce de bărbat în spatele lui.

– Bună dimineața, Dimitri Arkadeevici, răspunse John, fără să se întoarcă.

– Foarte bine, spuse aprobator vocea. Te felicit că mi-ai aflat unul dintre nume.

– Avem o bună susținere informațională, continuă John, tot fără să se întoarcă.

– Cum a fost zborul?

– Foarte rapid. Niciodată nu mai mersesem într-un Concorde. Nu a fost deloc neplăcut. Ia zi, Dimitri, ce pot face pentru tine?

– În primul rînd, trebuie să îmi cer scuze pentru contactele mele cu Grady și oamenii lui.

– Dar ce zici de celelalte operațiuni? întrebă Clark tărăgănat, jucîndu-se oarecum.

Avea, într-adevăr, chef de jocuri.

– Acelea nu te privesc direct și nu a fost omorîtă decît o persoană.

– Da, o fetiță bolnavă, spuse John, cam prea repede.

– Nu, nu am nici un amestec în Worldpark. Banca din Berna și agentul de bursă de lîngă Viena, acelea au fost misiunile mele, nu și parcul de distracții.

– Deci, oricum te-ai implicat în operațiuni teroriste. Cred că știi că asta e împotriva legii.

– Da, sînt conștient de acest lucru, veni răspunsul sec.

– Spune, ce pot face pentru tine? întrebă din nou John.

– Problema e mai degrabă ce pot face *eu* pentru dumneata, domnule Clark.

– Și cam ce ai putea?

Încă nu se întorsese. Dar în jur erau, probabil, o jumătate de duzină de agenți FBI care îi urmăreau și măcar unul ar fi trebuit să aibă un microfon unidirecțional ca să înregistreze convorbirea. În grabă, Clark nu își zisese să își pună un sistem de înregistrare pe sub costum.

– Clark, îți pot da motivul misiunilor și numele celui care a instigat totul. Am aflat abia ieri, nici măcar de douăzeci și patru de ore, care este scopul final al acestor lucruri.

– Și care este obiectivul? întrebă John.

– Să omoare aproape toate ființele omenești de pe planetă, răspunse Popov.

Aici Clark se opri din mers și se întoarse ca să se uite la celălalt. Văzu că fotografia din dosarul KGB era foarte reușită.

– Ce-i ăsta, un fel de scenariu de film? întrebă el pe un ton glacial.

– Clark, ieri eram încă în Kansas. Acolo am aflat de planurile acestui proiect. Am împușcat și omorît persoana care mi-a spus, ca să pot evada. Omul pe care l-am ucis se numește Foster Hunnicutt, și era un vînător-ghid din Montana. L-am împușcat în piept cu propriul lui revolver Colt, de calibrul 44 de sutimi de țol. De acolo, am ieșit la autostradă și am reușit să conving un șofer să mă ducă la cel mai apropiat aeroport regional, iar de acolo la Kansas City și mai departe la New York. Te-am sunat din camera mea de hotel cu mai puțin de opt ore

în urmă. Da, Clark, știu că ai puterea să mă arestezi. Probabil că ai adus oameni să ne supravegheze chiar în clipa asta, poate chiar de la FBI-ul vostru, spuse Popov, în vreme ce se plimbau pe lîngă cuștile animalelor. E suficient să faci un semn din mînă pentru ca să fiu arestat, de îndată ce ți-am spus numele omului pe care l-am împușcat și locul în care am făcut-o. Plus că poți să mă înfunzi pentru incitare la acțiuni teroriste și bănuiesc că și pentru trafic de droguri. Știu toate astea și, totuși, ți-am solicitat această întîlnire. Chiar crezi că îmi vine să glumesc cu tine, John Clark?

– Bănuiesc că nu, răspunse Rainbow Six, privindu-l cu atenție.

– Foarte bine. În acest caz, propun să le spui oamenilor tăi să ne ducă la un oficiu local al FBI-ului sau într-un loc potrivit, ca să pot să-ți furnizez informațiile în deplină siguranță. Nu am nevoie decît de cuvîntul tău că nu voi fi nici reținut, nici arestat.

– Și o să mă crezi dacă îți spun că da?

– Da. Ești de la CIA și cunoști regulile jocului, nu-i așa?

Clark confirmă din cap.

– Bine, ai cuvîntul meu, dacă spui adevărul.

– John Clark, aș dori să nu fie adevărat, spuse Popov. Sincer, tare mi-aș dori să nu fie, *tavarișci*.

John i se uită țintă în ochi și văzu în ei frică.. Nu, ceva mai adînc decît frica. Omul ăsta îi spusese *tovarășe*. Asta însemna ceva, mai ales în asemenea împrejurări.

– Să mergem, îi spuse John, întorcîndu-se și luînd-o spre Fifth Avenue.

– Ăsta e subiectul nostru, băieți, se auzi o voce feminină în circuitul radio. Este subiectul Serov, legat și cu fundiță, proaspăt scos de sub tejghea. Ia stați! Se întorc, se îndreaptă spre est, către Fifth.

– Cum mă-sa? întrebă Frank Chatham.

Apoi îi văzu mergînd foarte grăbiți spre dubița lor.

– Aveți vreo casă conspirativă pe aproape? întrebă Clark.

– Da, avem, dar...

– Du-ne acolo imediat! ordonă Clark. Puteţi încheia şi operaţiunea de supraveghere chiar acum. Urcă, Dimitri, spuse el, deschizînd uşa glisantă.

Casa conspirativă era la doar zece cvartale depărtare. Sullivan parcă duba şi intrară toţi patru.

37

FLACĂRA CARE SE STINGE

Casa conspirativă avea patru niveluri şi era placată cu gresie. Fusese donată guvernului federal de către un om de afaceri recunoscător, pentru faptul că Biroul Federal de Investigaţii îi salvase fiul răpit. Era folosită în principal pentru discuţiile cu diplomaţii Naţiunilor Unite care lucrau într-un fel sau altul pentru guvernul Statelor Unite şi fusese unul dintre locurile folosite de Arkadi Şevcenko, rămas transfugul sovietic cu cel mai mare rang. Pe dinafară nu se remarca prin nimic, dar înăuntru avea un sistem complicat de securitate şi trei camere prevăzute cu sisteme de înregistrare şi oglinzi bidirecţionale, plus obişnuitele mese şi scaune mult mai confortabile decît în mod obişnuit. Era locuită permanent, de obicei de cîte agent de la divizia de teren New York, care îndeplinea pur şi simplu rolul de portar.

Chatham îi duse pe Clark şi pe Popov în camera de discuţii de la ultimul etaj şi îi invită să ia loc în încăperea fără ferestre. Un microfon era la vedere, iar magnetofonul mergea. În spatele uneia dintre oglinzi, o cameră TV şi un *videorecorder* erau de asemenea puse în funcţiune.

– Bine, spuse Clark, anunţînd data, ora şi locul. Cu mine se află colonelul în rezervă Dimitri Arkadeevici Popov, din fostul KGB sovietic. Subiectul întrevederii este terorismul

internațional. Mă numesc John Clark și sînt ofițer operativ al Agenției Centrale de Informații. Tot aici se află și...

– Agentul special Tom Sullivan...

– Și...

– Agentul special Frank Chatham...

–...de la divizia New York a FBI-ului. Dimitri, te rog să începi, spuse John.

Pentru Popov era o atmosferă intimidantă, lucru vizibil încă din primele minute ale povestirii. Cei doi agenți FBI arătau fățiș o totală lipsă de încredere. Dar, după o jumătate de oră, după ce Popov ajunse la partea cu ședințele de călărie din fiecare dimineață din Kansas, lucrurile se schimbară.

– Maclean? Ce nume de botez zici că avea? întrebă Sullivan.

– Kirk, cred, poate Kurt, dar cred că se termină într-un „k". Hunnicutt mi-a spus că a răpit oameni de aici, din New York, ca să fie folosiți drept cobai pentru virusul Shiva.

– Drace! șuieră Chatham. Cum arată tipul?

Popov le dădu o descriere în termeni foarte preciși, de la lungimea părului și pînă la culoarea ochilor.

– Domnule Clark, îl cunoaștem pe individ. L-am interogat în cazul dispariției unei tinere, Mary Bannister. Și o altă femeie, Anne Pretloe, a dispărut în condiții similare. Dumnezeule, spui că au fost asasinate?

– Nu, am spus că au fost omorîte în cursul unor teste pentru acest germen Shiva, pe care vor să-l răspîndească la Sydney.

– Horizon Corporation. Exact compania la care lucrează acel Maclean. Colegii ne-au spus că a plecat din oraș.

– Da, îl veți găsi în Kansas, le spuse Popov, dînd din cap.

– Știi cît de mare e corporația Horizon? întrebă Sullivan.

– Destul de mare. Bine, Dimitri, spuse Clark întorcîndu-se, cum crezi că va decurge răspîndirea virusului?

– Foster mi-a spus că e ceva cu sistemul de răcire a aerului din stadion. Asta e tot ce știu.

John se gîndi la Olimpiadă. Azi se alerga maratonul, care era ultima competiție, iar seara urma ceremonia de închidere.

Nu mai avea timp de gîndire. Se întoarse, ridică telefonul şi formă un număr din Anglia.

– Dă-mi-l pe Stanley, îi spuse el doamnei Foorgate.

– Alistair Stanley, se auzi o voce.

– Al, aici John. Dă de Ding şi spune-i să mă sune aici – şi John îi citi numărul scris pe telefon. Chiar acum, imediat, Al! Vorbesc foarte serios.

– Înţeles, John.

Clark aşteptă patru minute şi jumătate după ceas, înainte ca telefonul să sune.

– Ai avut noroc că ai dat de mine, John. Tocmai mă îmbrăcam să mă duc la mara...

– Taci dracului şi ascultă-mă, Domingo! i-o reteză Clark.

– Da, John, zi-i mai departe, spuse Chavez, scoţînd un carnet, ca să facă nişte însemnări. E pe bune? întrebă el după doar cîteva secunde.

– Sîntem convinşi că este, Ding.

– Parcă ar fi dintr-un film prost.

Să nu fie vreo şmecherie a lui SPECTRE[1], îşi zise Chavez. *Ce dracu' ar putea cîştiga cineva din aşa ceva?*

– Ding, tipul care mi-a dat toate astea se numeşte Serov, Iosif Andreevici. E aici, cu mine.

– În regulă, am priceput, domnule C. Şi cînd ar trebui să aibă loc operaţiunea?

– Cam cînd începe ceremonia de închidere, cred. Mai e vreo probă în afară de maraton?

– Nu, e ultima probă importantă şi n-ar trebui să fim prea ocupaţi pînă se termină cursa. Ne aşteptăm ca stadionul să înceapă să se umple în jur de 17.00, apoi vine ceremonia de închidere şi toată lumea pleacă acasă.

Inclusiv eu, îşi zise el în gînd, fără să o spună şi cu voce tare.

– Deci ăsta e planul lor, Ding.

---

[1] Organizaţie criminală din romanele cu James Bond (n. tr.).

– Şi vrei să-i opresc?

– Corect. Dă-i bătaie! Ţine minte numărul ăsta. Am să fiu toată ziua pe STU-4. De acum, toate transmisiunile vor fi protejate. Bine?

– S-a făcut. Zi-mi să-i dau bice, John!

– Dă-i bice! spuse Clark. Cu bine!

Chavez puse receptorul în furcă, întrebîndu-se cum să procedeze. Mai întîi, va trebui să-şi adune echipa. Erau toţi la acelaşi etaj. Parcurse coridorul şi bătu la fiecare uşă, chemîndu-şi subofiţerii în camera lui.

– Oameni buni, azi avem o treabă serioasă de făcut. Uitaţi care e problema, începu el, continuînd preţ de cîteva minute.

– Hristoase! apucă să bîiguie Tomlinson în numele tuturor.

Povestea era absolut incredibilă, dar toţi erau obişnuiţi să asculte şi să acţioneze pe baza unor informaţii stranii.

– Trebuie să găsim camera de control pentru sistemul de producere a ceţii. Îndată ce o facem, punem oameni acolo. Facem prin rotaţie. George şi Homer, voi începeţi, apoi vă înlocuim eu şi Mike. Să zicem două ore pentru fiecare schimb. Radiourile deschise tot timpul! Băieţi, aveţi autorizaţia să ucideţi.

Noonan auzise şi el discuţia.

– Ding, toată treaba asta mi se pare foarte improbabilă.

– Ştiu, Tim, dar acţionăm pe baza ei, oricum.

– Dacă spui, omule.

– Să-i dăm bice, băieţi, le spuse Ding, ridicîndu-se în picioare.

– A venit ziua aşteptată, Carol, îi spuse John Brightling fostei lui soţii. În mai puţin de zece ore, Proiectul începe.

Ea îl lăsă pe Jiggs pe podea şi veni să-l îmbrăţişeze.

– O, John!

– Ştiu, spuse el. A trecut atîta timp! Fără tine, nu am fi reuşit.

Cu ei se afla şi Henriksen.

– Bun, am vorbit cu Wil Gearing acum douăzeci de minute. O să fixeze distribuitorul de Shiva chiar înainte de începerea ceremoniei de închidere. Vremea e de partea noastră

şi azi. O să fie încă o zi caniculară la Sydney, iar temperatura o să ajungă la treizeci şi şase de grade Celsius. Aşa că oamenii se vor înghesui la gurile de răcire.

– Şi vor inspira adînc, confirmă doctorul John Brightling.

Era o metodă a organismului de a scăpa de căldura suplimentară.

Chavez se afla pe stadion, deja transpirînd din cauza căldurii tot mai mari şi întrebîndu-se dacă vreun alergător la maraton va cădea mort după cursa de azi. Deci, Global Security, cu al cărei personal avusese scurte interacţiuni, făcea parte din misiune. Se întrebă dacă putea să-şi amintească toate figurile văzute în cele două scurteîntîlniri cu ei, dar acum trebuia să-l găsească pe colonelul Wilkerson. După cinci minute, dădu de el.

– Bună ziua, domnule maior Chavez.

– Salut, Frank, am o întrebare pentru tine.

– Care anume, Ding?

– Sistemul de ventilaţie. De unde vine ceaţa?

– Camera pompelor e în Secţiunea Cinci, la stînga rampei.

– Cum ajung acolo?

– Îţi dau o cheie de la uşă şi codul de alarmă. De ce, bătrîne?

– Păi, vreau să o văd.

– E vreo problemă, Ding? întrebă Wilkerson.

– Poate. Trebuie să mă gîndesc, continuă Chavez, încercînd să formuleze o minciună cît mai convingătoare. Dacă e careva care vrea să folosească sistemul pentru dispersarea unui agent chimic? M-am gîndit că aş putea...

– Să verifici? Unul dintre tipii de la Global Security ţi-a luat-o înainte, băiete. Colonelul Gearing. A verificat întreaga instalaţie. Şi pe el l-a preocupat treaba, dar ceva mai devreme.

– Bun, dar pot s-o fac şi eu, nu?

– De ce?

– N-ai decît să mă crezi paranoic, răspunse Chavez.

– Chiar că te cred.

Wilkerson se ridică de pe scaun şi luă cheia potrivită de la panoul de pe perete.

– Codul alarmei este unu-unu-trei-trei-şase-şase.

Un'şpe, treiş'trei, şai'şase, memoră Ding.

– Bun. Mulţumesc, domnule colonel.

– Cu plăcere, domnule maior, răspunse locotenent-colonelul.

Chavez părăsi camera, revenind la oamenii lui aflaţi afară; se îndreptară cu toţii în grabă spre stadion.

– Le-ai spus cum e cu problema noastră? întrebă Noonan.

Chavez clătină din cap.

– Nu am primit autorizarea s-o fac. John vrea să ne ocupăm personal de treaba asta.

– Dar dacă prietenii noştri sînt înarmaţi?

– Atunci, Tim, avem autorizaţia să folosim toată forţa necesară, nu?

– S-ar putea să se lase cu balamuc, avertiză agentul FBI, îngrijorat de legile şi jurisdicţiile locale.

– Da, cred că da, dar ne putem folosi creierele, nu? Şi asta ştim cum se face.

Misiunea lui Kirk Maclean în cadrul Proiectului era să ţină sub supraveghere sistemele de susţinere a mediului, în special climatizarea şi sistemul de suprapresurizare, a cărui instalare chiar nu o înţelegea. La urma urmei, toată lumea din clădiri va avea vaccinul B şi, chiar dacă Shiva apuca să intre, nu avea să prezinte nici un pericol. Dar îşi închipui că John Brightling voia să aibă sisteme duble de protecţie şi era de acord. Munca lui de zi cu zi era uşor de îndeplinit: consta, în principal, în verificarea unor cadrane şi sisteme de înregistrare, toate înghesuite chiar în centrul de operaţiuni curente. Brusc, i se făcu dor de călărie. Merse la biroul de transport şi luă un set de chei al unui Hummer de-al Proiectului, îndreptîndu-se direct spre grajd, ca să-şi ia calul. După alte douăzeci de minute, animalul era înşeuat; se îndreptă spre nord, la trap mărunt, pe potecile tăiate prin lanurile

de grîu, încetinind la trecerea printr-un teritoriu al cîinilor de prerie, mergînd spre autostrada interstatală care forma marginea de nord a domeniului Proiectului. După cam patruzeci de minute de călărit, zări ceva neobişnuit.

Ca orice zonă rurală din Vest, şi aceasta avea parte de colonia ei de vulturi. Şi aici, ca şi în alte părţi, localnicii le spuneau vulturi-curcan, indiferent de specie. Erau nişte răpitoare mari care mîncau hoituri şi se distingeau prin mărime şi urîţenie. Aveau pene negre şi capete pleşuve, cu o piele roşie, şi erau dotate cu nişte ciocuri puternice, bune pentru sfîşierea cărnii de pe oasele animalelor moarte. Erau gunoierii naturii sau cioclii, după unii, o parte importantă a ecosistemului, deşi pentru unii cam scîrboasă. Văzu cam şase dintre ei rotindu-se în jurul a ceva aflat în iarba înaltă dinspre nord-est. Şase vulturi la un loc, asta chiar că era ceva neobişnuit, apoi îşi dădu seama că erau mult mai mulţi, descoperind în iarbă, la cam trei kilometri, alte siluete pleşuve... Evident că exista un hoit pe-acolo, ceva mare, iar ei se adunaseră ca să facă curăţenie şi să se hrănească. Erau păsări precaute. Făceau cercuri şi examinau animalul, asigurîndu-se că ceea ce văzuseră nu mai era în viaţă şi deci nu putea să se repeadă să îi rănească atunci cînd ar fi coborît să se hrănească. Păsările erau cele mai delicate fiinţe făcute să zboare. Iar ca să zboare, trebuia să fie într-o formă perfectă.

Dar ce mănîncă? se întrebă Maclean, îndreptîndu-şi calul într-acolo, la pas, nedorind să sperie păsările mai mult decît era necesar şi întrebîndu-se dacă le e frică de cal şi călăreţ. Probabil că nu, îşi zise el, dar avea să afle în curînd acest amănunt din cartea Naturii.

Orice ar fi, îşi spuse el după cinci minute, *păsărilor le place*. Dar era un fenomen dezgustător, se gîndi Maclean, chiar dacă era exact ca atunci cînd muşti dintr-un *burger*. Aşa funcţionează Natura. Condorii mănîncă mortăciuni şi procesează proteinele, apoi le elimină, readucînd elementele nutritive în sol, astfel încît lanţul vieţii să îşi poată relua ciclul infinit viaţă-moarte-viaţă. Chiar şi de la o sută de metri distanţă, erau prea multe păsări ca

să poată vedea cu ce se ospătau. *Probabil o căprioară sau o antilopă cu coarne*, își zise Maclean, judecînd după numărul de păsări și modul în care își mișcau capetele în sus și în jos, consumînd creatura pe care Natura o chemase la sînu-i. Din ce cauze mureau antilopele astea? se întrebă Kirk. Infarct? Atac cerebral? Cancer? Ar fi interesant să studieze treaba asta în cîțiva ani, poate că unul dintre medicii Proiectului avea să facă o autopsie – dacă vor ajunge înaintea condorilor, care, zîmbi el, mîncau dovezile. Dar, ajuns la cincizeci de metri, își opri calul brusc. Indiferent ce mîncau condorii, hoitul avea o cămașă cadrilată. Își îndemnă calul să se apropie, iar de la zece metri condorii îl observară, mai întîi întorcîndu-și spre el oribilele capete roșii și ochii negri, cruzi, apoi îndepărtîndu-se cîțiva metri, în sărituri mici și în cele din urmă fîlfîind din aripi ca să se întoarcă în aer.

– Fir-ar al naibii, spuse încetișor Maclean, apropiindu-se.

Gîtul fusese deja retezat, lăsînd capătul coloanei vertebrale parțial expus. În unele locuri, ciocurile puternice sfîșiaseră și cămașa. Figura fusese și ea distrusă, ochii erau de mult duși, ca și mare parte din piele și carne, dar părul era practic neatins și...

– Iisuse! Foster? Ce s-a întîmplat cu tine, omule?

Trebui să se apropie alți cîțiva pași ca să vadă micul cerc roșu din centrul cămășii închise la culoare. Maclean nu descălecă. După toate aparențele, omul murise din cauza unui foc de armă. Kirk se uită în jur și văzu urmele de potcoave. Un cal sau doi fuseseră pe aici... Cel mai sigur, doi. Dădu înapoi și se decise să se întoarcă la Proiect cît de repede putea calul. Îi trebuiră cincisprezece minute. Calul era epuizat, iar călărețul șocat. Sări, urcă în Hummer și porni în goană spre clădirile Proiectului, ca să-l găsească pe John Killgore.

Chavez văzu că încăperea era absolut banală. Doar țevi de plastic și de oțel și o pompă care funcționa, pentru că sistemul de producere a ceții fusese pornit de temporizator cu cîteva minute înainte, iar primul lucru la care se gîndise Chavez fusese:

Dacă porcăria aia e deja în sistem, iar eu am trecut prin ea și am respirat-o?

Dar nu, John îi spusese că otrăvirea trebuia să înceapă mai tîrziu, iar rusul trebuia să știe destul de precis ce se întîmpla.

Trebuie să ai încredere în sursele tale de informații. Pur și simplu, trebuie. Informațiile pe care ți le dau sînt monede de schimb pentru viață și moarte în meseria asta.

Noonan se aplecă să se uite la canistra cu clor care atîrna de sistemul de țevi.

– Pare să fie un produs de fabrică, Ding, spuse agentul FBI, pe un ton liniștitor. Mi-am dat seama cum se poate schimba. Se oprește motorul de acolo – și arătă de unde – se închide valva asta, se răsucește cu o cheie ca aia de pe perete se pune una nouă, se deschide valva și se apasă pe butonul motorului. E o treabă de treizeci de secunde, poate mai puțin. În doi timpi și trei mișcări se rezolvă.

– Și dacă răul s-a făcut deja? întrebă Chavez.

– Atunci ăia sîntem! răspunse Noonan. Sper că în privința asta informațiile tale sînt corecte, amice.

Chavez își spuse plin de speranță că ceața de afară avea un ușor miros de clor, iar clorul se folosea la distrugerea germenilor. Era singurul element, în afară de oxigen, care susținea combustia, nu? O să citească despre chestia asta cîndva, își spuse el.

– Tim, tu ce crezi?

– Cred că este foarte plauzibil, dar e o operațiune prea mare pentru un singur om. Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Cred că asta va trebui să aflăm, dar acum trebuia să păzim chestia asta ca și cum ar fi cea mai prețioasă jucărie din toată lumea asta afurisită. Bun, spuse Ding, întorcîndu-se ca să se uite la oamenii lui. George și Homer, stați aici! Dacă aveți nevoie la WC – direct pe podea!

Văzură cu toții că exista o scurgere în mijlocul încăperii.

– Mike și cu mine aranjăm lucrurile de afară. Tim, stai și tu pe aproape. Avem radiourile și ținem legătura prin ele. Două ore

înăuntru, două ore afară, dar niciodată nu ne îndepărtăm la peste cincizeci de metri de locul ăsta. Întrebări?

– Nu, spuse sergentul Tomlinson în numele celorlalţi. Dar dacă cineva vine şi încearcă să ne vrăjească?

– Îl opriţi prin orice mijloace. La nevoie, solicitaţi ajutor prin radio.

– S-a făcut, şefu', spuse George, în vreme ce Homer Johnston dădea aprobator din cap.

Chavez şi ceilalţi doi ieşiră. Stadionul se umpluse. Oamenii voiau să vadă startul maratonului. Iar după aceea? se întrebă Ding. Să stea nemişcat trei ore şi să aştepte? Nu, cam două ore şi jumătate, cam ăsta era timpul olimpic, nu? Făcu un calcul: douăzeci şi şase de mile, cam patruzeci şi doi de kilometri. O distanţă a naibii de mare de alergat pentru un bărbat, la fel ca şi pentru o femeie. *O distanţă a naibii de mare chiar şi pentru el,* recunoscu Chavez în sinea lui, *mult mai potrivită ca s-o parcurgi cu elicopterul sau cu camionul.* El, Pierce şi Noonan se duseră la una dintre rampele de acces şi începură să se uite la televizorul atîrnat acolo.

Alergătorii începuseră să se adune pentru startul grupat. Favoriţii erau identificaţi, iar unii dintre ei aveau parte de prim-planuri şi de biografii afişate pe ecranele televizoarelor. Comentatorul australian vorbea despre bursa de pariuri: cine erau favoriţii şi ce cote aveau. Cel mai bine situat părea un kenian – deşi recordul mondial fusese spulberat de un american la maratonul de la Boston, cu un an în urmă, cu aproape o jumătate de minut, o diferenţă imensă la o asemenea cursă – dar şi un olandez de treizeci şi trei de ani, decanul de vîrstă. *Ia te uită, peste treizeci de ani şi concurează la Olimpiadă*, îşi zise Chavez. *Bravo lui!*

– Comanda pentru Tomlinson, spuse Chavez în radio.

– Sînt aici, Comanda. Nu se întîmplă mare lucru, doar zgomotul pompei ăsteia. Dacă apare ceva, îţi dau un semn.

– Bine. Comanda, terminat.

– Bun, noi ce facem? întrebă Mike Pierce.

– Aşteptăm. Ţinem aproape şi aşteptăm.

– Dacă zici tu, şefu', spuse Pierce.

Ştiau toţi că era de aşteptat, dar nici unuia nu-i plăcea ideea.

– Dumnezeule! spuse Killgore. Eşti sigur?

– Vrei să mergem să-ţi arăt? întrebă Maclean, dîndu-şi seama că oricum trebuia să meargă acolo ca să ia cadavrul şi să-l îngroape cum se cuvenea.

Acum înţelegea Maclean obiceiurile funerare din Vest. Îi făcuse foarte rău să privească vulturii sfîşiind pînă şi o căprioară moartă. *Dă-o dracului de iubire pentru Natură, nu-ţi vine să te uiţi cum păţeşte aşa ceva un om pe care îl cunoşti!*

– Spui că a fost împuşcat?

– Arăta ca şi cum ar fi fost...

– Minunat, spuse Killgore, ridicînd telefonul. Bill, aici John Killgore. Trebuie să ne întîlnim imediat în holul principal. Avem o problemă. Bine? S-a făcut.

Doctorul puse la loc telefonul şi se ridică.

– Să mergem, îi spuse el lui Maclean.

Henriksen sosi în holul clădirii rezidenţiale cu două minute după ei. Urcară tustrei într-un Hummer şi porniră spre nord, spre locul unde se găsea cadavrul. Trebui să gonească iar vulturii, iar Henriksen, fost agent FBI, se apropie să vadă. Era cel mai dezgustător lucru văzut de el în cariera lui...

– A fost, într-adevăr, împuşcat, spuse el înainte de orice. Un glonţ mare i-a găurit sternul exact la mijloc.

După toate aparenţele, îşi zise Henriksen, pentru Hunnicutt glonţul a fost o surpriză, deşi nu mai rămăsese prea mult din faţa omului ca să poţi fi sigur. Corpul era plin de furnici. *La naiba*, îşi spuse Henriksen, *aveam nevoie de el pentru asigurarea perimetrului defensiv, o dată cu intrarea în deplină vigoare a Proiectului*. Cineva asasinase un element important al Proiectului. Dar cine?

– Cu cine mai umbla Foster? întrebă Bill.

– Cu rusul, cu Popov. Am călărit împreună, răspunse Maclean.

– Hei, spuse şi Killgore, le-am văzut caii azi-dimineaţă. Şi Jeremiah şi Buttermilk erau în ţarcul de lîngă grajd. Amîndoi fără şa şi...

– Uite aici o şa şi un căpăstru, spuse Henriksen, aflat la cinci metri mai încolo. Bun, deci cineva l-a împuşcat pe Hunnicutt şi apoi a despuiat calul de echipament. Oameni buni, asta e o crimă. Să-l găsim pe Popov! Chiar acum. Trebuie să vorbesc cu el. L-a văzut cineva în ultima vreme?

– Nu a apărut azi-dimineaţă la micul dejun. Şi avea ora lui fixă, le dezvălui Killgore. Mîncăm împreună cam de o săptămînă, după care călărim. Îi plăcea foarte mult.

– Da, confirmă şi Maclean, mergeam cu toţii. Crezi că el a...

– Deocamdată nu cred nimic. Bun, să ducem cadavrul în Hummer şi să ne întoarcem. John, poţi să-i faci o autopsie lu' ăsta?

Ăsta... Urît fel de a vorbi despre un coleg mort, îşi zise Killgore şi dădu din cap.

– Da, cred că se poate face.

– Bun, tu îl iei de picioare, spuse apoi Bill, aplecîndu-se şi încercînd să evite atingerea părţilor din care se ospătaseră condorii.

După alte douăzeci de minute, erau înapoi la complex. Henriksen se duse direct la camera lui Popov de la nivelul patru şi intră, folosindu-se de cheia lui universală. Nimic. În pat nu dormise nimeni. Avea un suspect. Probabil că Popov îl omorîse pe Hunnicutt. Dar de ce? Şi unde dracu' era ticălosul ăla de rusnac?

Cercetarea întregului complex al Proiectului dură o jumătate de oră. Rusul nu era de găsit nicăieri. Foarte firesc, doar calul lui fusese găsit liber dimineaţă de către doctorul Killgore. *Bun*, îşi zise fostul agent FBI. *Popov l-a omorît pe Hunnicutt şi apoi a şters-o. Dar unde a şters-o? Probabil că s-a dus la autostrada interstatală şi a făcut autostopul sau poate că a mers pînă la staţia de autobuz. La doar patruzeci de kilometri era un aeroport regional, iar de acolo jigodia putea să ajungă în Australia*, fu nevoit Henriksen să recunoască în sinea lui. *Dar de ce să facă un asemenea lucru?*

– John, îl întrebă el pe Killgore, ce ştia Popov?

– Ce vrei să zici?

– Cît de multe ştia despre Proiect?

– Nu mare lucru. Brightling nu l-a informat complet, nu ştiai?

– Nu. Tot e bine. Dar Hunnicutt cît ştia?

– La naiba, Bill. Foster ştia tot.

– Bun, deci credem că Popov şi Hunnicutt au ieşit cu caii aseară. Hunnicutt e mort, iar Popov nu poate fi găsit nicăieri. Deci, s-ar putea Hunnicutt să-i fi spus lui Popov cum e cu Proiectul?

– Cred că da, confirmă Killgore, dînd din cap.

– Deci Popov află, pune mîna pe revolverul lui Foster, îl împuşcă şi o taie de-aici.

– Hristoase! Crezi că ar putea...

– Da, ar putea. La dracu', omule, oricine ar putea!

– Dar i-am administrat chiar eu vaccinul „B"!

– Minunat, observă Bill Henriksen.

Drace, zise el în gînd. *Wil Gearing trebuia să pornească Prima Fază astăzi!* Cum putuse să uite? Trebuia să vorbească imediat cu Brightling.

Amîndoi doctorii Brightling se aflau în apartamentul de lux aflat deasupra clădirii rezidenţiale, privind pista care acum adăpostea patru avioane de companie Gulfstream V. Ştirea adusă de Henriksen nu-l încîntă pe nici unul.

– Cît de grav e? întrebă John.

– Potenţial, e foarte grav, fu nevoit să recunoască Bill.

– Cît mai avem?

– Patru ore sau chiar mai puţin, răspunse Henriksen.

– El ştie asta?

– Este posibil, dar nu avem nici o dovadă.

– Unde s-ar putea duce? întrebă Carol Brightling.

– Dracu' să-l ia! La CIA, la FBI, poate. Popov e spion profesionist. Dacă aş fi în locul lui, m-aş duce la Ambasada Rusă D.C. şi aş vorbi cu rezidentul. Indivizii îl vor crede, dar fusele orare şi birocraţia sînt în favoarea noastră. KGB-ul nu poate să

facă nimic prea repede. Vor pierde multe ore încercînd să înțeleagă ce li se spune.

– În regulă. Intrăm în acțiune? întrebă John Brightling.

Ceilalți aprobară din cap.

– Cred că da. Aș vrea să-l sun pe Wil Gearing ca să îi dea drumul mai devreme.

– Dar în el putem avea încredere? întrebă mai departe John.

– Cred că da. Da. Bineînțeles că da. E cu noi de mulți ani. Face parte din Proiect. Dacă nu era vorba de încredere, înfundam cu toții pușcăria de mult. Știe tot despre protocoalele de test de la Binghamton și nu s-a întîmplat nimic, să nu uităm asta!

John Brightling se lăsă pe spate în fotoliu.

– Deci, spui că e cazul să fim liniștiți.

– Da, decise Henriksen. Uite ce e, chiar dacă iese totul la iveală, sîntem acoperiți. În loc de „A", scoatem pe piață vaccinul „B" și sîntem eroii lumii. Nimeni nu poate să îi mai găsească pe cei dispăruți, doar dacă se apucă cineva să vorbească, dar asta se poate aranja. Nu există probe materiale că am făcut ceva rău. Cel puțin, nici una care să nu poată fi distrusă în cîteva minute, corect?

Partea asta fusese analizată de mult. Toate containerele cu viruși Shiva erau la o distanță de două minute de incineratoare și aici, și la Binghamton. Cadavrele subiecților erau de mult cenușă. Existau oameni care știau ce se întîmplase, dar dacă vreunul s-ar fi decis să vorbească în fața autorităților, atunci s-ar fi acuzat singur de tentativă de genocid. În plus, toți vor avea avocați, care să-i apere în cursul procedurii de interogare. Toți cei implicați aveau să treacă printr-o perioadă grea, dar nu era nimic insurmontabil.

– Bun, spuse John Brightling, privindu-și soția.

Munciseră prea din greu și de prea multă vreme ca să se mai întoarcă din drum. Amîndoi trecuseră prin suferințele despărțirii, de dragul iubirii lor și mai mari pentru Natură, investiseră timp și sume imense de bani. Nu, nu se puteau întoarce din drum. Iar dacă rusul vorbea – cu cine nu prea puteau ști – chiar și în acest caz, ar fi putut interlocutorii lui să oprească Proiectul la timp? Foarte

puţin probabil. Soţul-savant schimbă priviri cu soţia-savant şi apoi amîndoi se uitară la directorul pentru securitate.

– Spune-i lui Gearing să înceapă, Bill.

– S-a făcut, John.

Henriksen se ridică şi porni spre biroul lui.

– Da, Bill? se auzi vocea lui Gearing.

– Nimic deosebit. Treci la treabă după plan şi sună-mă să-mi confirmi că pachetul a ajuns cu bine la destinaţie.

– S-a făcut, răspunse Wil Gearing. Mai trebuie să fac şi altceva? Am şi eu planurile mele.

– Ce fel de planuri? întrebă Henriksen.

– Mîine iau un avion spre nord. Cîteva zile de scufundări în Marea Barieră de Corali.

– A, da? Ai grijă să nu te mănînce rechinii.

– Nici o problemă! veni răspunsul însoţit de rîs, iar convorbirea se încheie.

Bun, îşi spuse Bill Henriksen. Asta era. Pe Gearing se putea baza, o ştia precis. Venise la Proiect după ce o viaţă întreagă otrăvise lumea. Şi el ştia tot restul activităţilor Proiectului. Dacă ar fi ciripit undeva, ei nu ar fi ajuns atît de departe. Dar ar fi fost mult mai bine dacă rusul ăla ordinar n-ar fi şters-o. Ce ar trebui să facă? Să raporteze asasinarea lui Hunnicutt la poliţia locală şi să-l indice pe Popov-Serov drept probabilul făptaş? Merita? Ce complicaţii suplimentare puteau să apară? Da, Popov putea să dea în vileag tot ce ştia – mult sau puţin – dar atunci ei puteau să spună că era un fost spion al KGB-ului care se comporta ciudat, care făcuse ceva muncă de consultant la Horizon Corporation. Dar cum el pornise incidentele teroriste din Europa? Să fim serioşi! Omul ăsta era un criminal cu multă imaginaţie, care încerca să fabrice ceva ca să scape de acuzaţia de crimă cu premeditare în inima Americii... *Oare varianta asta o fi bună? Se prea poate,* decise Henriksen. *S-ar putea să meargă, iar ticălosul o să iasă de tot din joc. Poate să spună tot ce doreşte – unde sînt probele materiale? Nici urmă de aşa ceva.*

Popov își turnă un pahar dintr-o sticlă de Stolichnaya adusă de un agent FBI îndatoritor de la un magazin de băuturi de la colț. Băuse deja patru pahare. Asta îl ajuta să-și mai liniștească gîndurile.

– Deci, John Clark, așteptăm.

– Da, așteptăm, fu de acord Rainbow Six.

– Ai vreo întrebare?

– De ce m-ai sunat pe mine?

– Pentru că ne-am mai întîlnit.

– Unde?

– În clădirea ta de la Hereford. Eram cu instalatorul vostru, sub una dintre identitățile mele.

– Mă tot întrebam dacă mă cunoști după figură, recunoscu Clark, sorbind dintr-o bere. Nu sînt mulți de dincolo de Cortina de Fier care mă cunosc.

– Și acum nu ai vrea să mă omori?

– Să știi că mi-a trecut prin cap, îi răspunse Clark, privindu-l drept în ochi. Dar cred că nu ești lipsit de scrupule și, dacă mă minți, o să-ți dorești mai curînd să fi murit.

– Soția și fiica sînt bine?

– Da. La fel și nepotul meu.

– Asta e bine, spuse Popov. Misiunea aia a fost dezgustătoare pentru mine. Ai avut misiuni dezgustătoare în carieră, John Clark?

O înclinare din cap.

– Cîteva.

– Atunci înțelegi.

Nu așa cum crezi tu, amice, spuse în gînd Rainbow Six.

– Da, cred că înțeleg, Dimitri Arkadeevici.

– Ia zi, cum mi-ai aflat numele? Cine ți-a spus?

Răspunsul îl luă prin surprindere.

– Sînt vechi prieten cu Serghei Nikolaevici.

– Aha! reuși să spună Popov.

Dar fusese cît pe-aci să leșine. Trădat de propria lui agenție! Să fie posibil? Clark parcă îi ghicise gîndurile.

– Poftim, spuse John, întinzîndu-i dosarul cu fotocopii. Evaluările sînt foarte bune.

– Nu destul de bune, răspunse Popov, fără să-şi mai poată reveni din şocul citirii unui dosar pe care nu-l văzuse niciodată înainte.

– Deh, lumea se schimbă, nu?

– Nu atît de mult pe cît aş fi sperat.

– Am şi eu o întrebare pentru tine.

– Da?

– Banii pe care i-ai dat lui Grady, unde sînt?

– Într-un loc sigur, John Clark. Teroriştii pe care îi cunosc au devenit toţi capitalişti, dar mulţumită oamenilor tăi, cei pe care i-am contactat nu mai au nevoie de bani, nu? întrebă rusul retoric.

– Ticălos lacom! îl admonestă Clark, zîmbind pe jumătate.

Cursa începu exact la timp. Suporterii îşi încurajau favoriţii, care făcură mai întîi un tur de stadion şi apoi dispărură prin tunel, pe străzile din Sydney, de unde aveau să se întoarcă peste două ore şi jumătate. Între timp, evoluţia lor avea să fie urmărită pe ecranele imense de către spectatorii aşezaţi pe scaune, sau la numeroasele televizoare atîrnate în zonele rampelor de acces şi în cea a tunelului principal. În faţa primilor concurenţi rulau furgonetele televiziunii. În frunte era kenianul Jomo Nyreiry, urmat îndeaproape de americanul Edward Fulmer şi de olandezul Willem terHoost. Trioul din faţă nu era despărţit de restul de mai mult de doi paşi; după prima milă a cursei se afla la minimum zece metri de plutonul urmăritor.

Ca cei mai mulţi muritori, Wil Gearing se uita la toate astea în camera lui de hotel, în vreme ce împacheta. Fostul colonel de Infanterie îşi spuse că a doua zi avea să închirieze nişte echipament de scufundare şi că avea să se răsfeţe în cea mai bună zonă pentru scafandri din lume, ştiind că poluarea oceanelor, care distrugea unele dintre cele mai frumoase biotopuri, avea să se sfîrşească. Îşi pusese toate hainele într-o

pereche de valize Tumi cu rotile, pe care le dusese la uşă. Mîine avea să facă scufundări, în vreme ce toate victimele ignorante ale epidemiei vor zbura spre casă în toată lumea, fără să ştie ce purtau şi ce răspîndeau. Se întrebă cîţi oameni vor muri în Faza Întîi a Proiectului. Simulările pe computer spuneau că între şase şi treizeci de milioane de oameni, dar Gearing considera cifrele astea prea modeste. Cu cît mai mulţi, cu atît mai bine, evident, pentru că vaccinul „A“ trebuia să fie cerut de oamenii din toată lumea, care se vor grăbi astfel spre propria moarte. Adevărata şmecherie în treaba asta era că, dacă testele medicale ale celor trataţi cu vaccinul prezentau anticorpi Shiva, aceştia nu puteau fi explicaţi decît prin vaccinul însuşi – „A“-ul era un vaccin cu un virus viu, toată lumea va şti asta. Dar va fi ceva mai viu decît ar fi cazul, după cum îşi vor da ei prea tîrziu seama.

La New York era cu zece ore mai tîrziu, iar în casa conspirativă Clark, Popov, Sullivan şi Chatham stăteau în faţa televizorului, privind ştirile despre Olimpiadă, ca milioane de alţi americani. Nu mai puteau face nimic. Era plictisitor pentru ei toţi, pentru că nici unul dintre ei nu era maratonist, iar pentru ei paşii spre victorie ai alergătorilor erau exasperant de identici.

– Probabil că se aleargă pe o căldură teribilă, observă Sullivan.

– Nu e deloc plăcut, fu de acord Clark.

– Aţi alergat vreodată într-o asemenea cursă?

– Nu, clătină John din cap. Dar, la vremea mea, a trebuit să fug şi eu de nişte chestii, mai ales în Vietnam. Şi acolo era al dracului de cald.

– Ai fost acolo?

– Un an şi jumătate. Grupul III de Operaţiuni Speciale.

– Ce făceai acolo?

– În principal, mă uitam şi raportam. Operaţiuni reale, raiduri, asasinate, chestii de-astea, negocieri cu oameni care nu ne plăceau.

Au trecut treizeci de ani, îşi zise John. Treizeci de ani. Îşi consumase tinereţea în conflictul ăla, vîrsta matură într-un alt

conflict, iar acum, cînd se apropia de vîrsta de aur, ce avea să urmeze? Să fie oare posibil ce îi spusese Popov? I se părea foarte improbabil, dar groaza recentă de Ebola fusese cît se poate de reală. Își aminti cum zburase o jumătate de lume din cauza asta și își evocă știrile care îi zdruncinaseră țara din temelii. Își mai aminti și de îngrozitoarea răzbunare a Americii. Cea mai vie amintire era cu el și Ding Chavez, întinși pe un acoperiș plat al unei clădiri din Teheran, ghidînd două bombe inteligente menite să ia viața omului vinovat de toate, în prima aplicație a noii doctrine prezidențiale. Dar dacă era adevărat, dacă acest „Proiect" despre care le vorbise Popov era ceea ce spusese el că era, atunci ce va face țara lui? Să fie o problemă de impunere a legii sau altceva? Cum să trimiți în judecată asemenea oameni? Dar cum să nu-i trimiți? Legile nu fuseseră scrise pentru infracțiuni de o asemenea magnitudine, iar procesul avea să fie un circ îngrozitor, care va răspîndi niște informații care vor zdruncina întreaga lume. Faptul că o singură corporație avea puterea de a face asemenea lucruri...

Clark trebui să admită în sinea lui că mintea lui nu era destul de mare ca să înglobeze toate astea. Acționase conform informației, dar încă nu reușise să o accepte. Era un concept mult prea vast.

– Dimitri, de ce crezi că fac oamenii așa ceva?

– John Clark, indivizii sînt druizi, oameni care se închină la Natură ca la un zeu. Spun că animalele aparțin Naturii, dar nu și oamenii. Spun că vor să restaureze Natura – și ca să facă asta, trebuie să omoare întreaga omenire. Știu că e o nebunie, dar asta mi-au spus. În camera mea din Kansas au casete video și reviste care propovăduiesc exact credințele astea. Nu știam că există asemenea oameni. Spun că Natura ne urăște, că întreaga planetă ne urăște pentru ce am făcut noi, oamenii – toți oamenii. Dar planeta nu are creier, iar natura nu are un glas cu care să vorbească. Și totuși, ei cred că așa stau lucrurile. Este uimitor, conchise rusul. E ca și cum aș fi descoperit o mișcare religioasă nouă, a unor nebuni, ai cărei zei cer moartea noastră sau sacrificii umane, cum vrei să le spui.

Şi ridică din mîini a neputinţă şi a frustrare. Nu era nici el în stare să înţeleagă.

– Ştim cumva cum arată tipul ăsta, Gearing? întrebă Noonan.

– Nu, răspunse Chavez. Nimeni nu mi-a spus. Cred că ştie colonelul Wilkerson, dar nu am vrut să-l întreb.

– Hristoase, Ding, oare e posibilă o asemenea chestie? întrebă apoi agentul FBI.

– Cred că vom afla în cîteva ore, omule. Eu am văzut ceva asemănător mai înainte şi ştiu că împreună cu John am dat o mînă de ajutor cînd s-au ocupat de ăla care ne-a făcut-o. Pe partea tehnică, trebuie s-o întreb pe Patsy. Nu mă pricep la biologie, dar ea se pricepe.

– Iisuse! rosti Noonan, privind spre intrarea camerei pompelor.

Porniră toţi trei spre zona concesionarilor, de unde fiecare îşi luă un pahar de o jumătate de litru de Coca-Cola, după care se aşezară într-un loc de unde puteau vedea uşa vopsită în albastru. Treceau pe lîngă ea diverşi oameni, dar nimeni nu se apropie.

– Tim?

– Da, Ding.

– Avem voie să arestăm pe cineva aici?

Agentul FBI confirmă din cap.

– Cred că da. Conspiraţie în vederea unei crime, o infracţiune cu origini în America... Iar subiectul este cetăţean american, aşa că da, ar trebui să ţină. Ba pot să merg chiar mai departe cu gîndul. Putem să-l răpim pe porcul ăla şi să-l facem pachet pînă în America. Tribunalele nu se sinchisesc de cum a ajuns acolo. Ajuns în faţa unui judecător districtual, onoratei instanţe o să i se rupă de cum a ajuns în faţa ei.

– Cum dracu' o să-l scoatem din ţară? se întrebă imediat Chavez.

Puse mîna pe telefonul celular şi îl activă.

Clark ridică receptorul STU-4. Fu nevoie de cinci secunde pentru ca sistemul de codificare al telefonului lui Ding să se activeze. O voce sintetizată spuse în cele din urmă că linia e sigură, după care se auziră două ţîrîituri.

– Da?

– John, sînt Ding. Am o întrebare pentru tine.

– Dă-i drumul!

– Dacă îl luăm pe sus pe Gearing ăsta, ce facem mai departe? Cum dracului îl trimitem în State?

– Bună întrebare. Lasă-mă să mă gîndesc puţin.

– Foarte bine.

Şi convorbirea se încheie. Locul unde, în mod firesc, trebuia să sune era Langley, dar, după cum află, directorul nu era la birou. Apelul fu redirecţionat spre casa acestuia.

– John, ce dracu' se întîmplă, totuşi? îl întrebă Ed Foley din pat.

Clark îi spuse directorului tot ce ştia, lucru care îi luă cinci minute.

– Ding e acolo, cu ochii pe singurul loc în care se poate acţiona, iar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, John, chiar e adevărat? întrebă Ed Foley, rămas brusc fără aer.

– Cred că o să aflăm, dacă Gearing o să apară cu un pachet care conţine germenul cu pricina, răspunse Clark. Dacă apare, cum îi aducem pe Ding, pe oamenii lui şi pe acest Gearing în State?

– Dă-mi voie să mă ocup de asta. La ce număr te găsesc?

John i-l dădu, iar Ed Foley îl scrise pe o foaie.

– Cînd ai aflat toată tărăşenia?

– Acum mai puţin de două ore. Rusul este cu mine. Ne aflăm într-o casă conspirativă a FBI-ului din New York.

– E implicată şi Carol Brightling în afacerea asta?

– Nu sînt sigur. Dar fostul ei soţ este, răspunse Clark.

Foley închise ochii şi cugetă o clipă.

– Să ştii că m-a sunat acum ceva vreme şi m-a întrebat despre voi, mi-a pus cîteva întrebări, de fapt. Ea a adus noile radiouri de la E-Systems. Mi-a vorbit de parcă ar fi fost complet informată despre Rainbow.

– Nu e pe lista mea, Ed, îi spuse John.

El personal aprobase lista persoanelor care ştiau de Rainbow.

– Aha! O să mă ocup şi de asta. Bun, să văd ce pot face şi te sun.

– Mulţumesc, spuse Clark, punînd receptorul la loc. Avem, un om de la FBI în echipa de la Sydney, le spuse el celorlalţi din cameră.

– Cine e? întrebă Sullivan.

– Tim Noonan. Îl cunoşti?

– Nu a fost la Tehnic la Salvările de Ostatici?

Clark confirmă.

– El e.

– Am auzit de el. Se zice că ar fi foarte deştept.

– Este. El ne-a salvat pielea la Hereford şi probabil şi vieţile soţiei şi fiicei mele.

– Deci, il poate aresta pe Gearing curat, legal, frumos.

– Ştiţi, nu partea legală mă îngrijorează pe mine. În general, eu impun politici, nu legi.

– Bănuiesc că la Agenţie lucrurile merg puţin altfel, spuse Sullivan cu un zîmbet.

Chestia asta gen James Bond prinde încă, pînă şi la nişte oameni de la care te-ai aştepta la mai mult...

– Da, cam aşa e.

Gearing ieşi din hotel, purtînd un rucsac ca al multora dintre oamenii de pe stradă şi făcu semn unui taxi. Mai era o jumătate de oră pînă să se termine maratonul. Se trezi uitîndu-se în jur, la trotuarele aglomerate şi la oamenii care le umpleau. Australienii păreau nişte oameni foarte prietenoşi, iar ce văzuse el din ţara lor era tare frumos. Dar se întrebă ce avea să se întîmple cu aborigenii, cu triburile de sălbatici şi cu alte grupări din toată lumea, aflate atît de departe de lumea civilizată, încît nu vor fi expuşi în nici un fel la Shiva. Dacă vor avea noroc, ei bine, se gîndi el, asta nu l-ar fi deranjat. Aceşti oameni nu făcuseră niciodată rău naturii şi erau atît de puţini, încît n-ar fi putut să-i facă rău chiar dacă ar fi vrut, ceea ce nu doreau însă, căci ei venerau copacii şi tunetele, aşa cum făceau şi membrii Proiectului. Erau ei oare suficient de mulţi pentru a constitui o problemă?

Probabil că nu. Aborigenii se puteau împrăştia oricît, dar tradiţiile lor nu le vor îngădui să-şi schimbe caracteristicile tribale prea mult, chiar dacă numărul lor va creşte, lucru care nu era totuşi sigur. De fapt, nu erau ei prea mulţi nici înainte de venirea europenilor, şi doar avuseseră la dispoziţie milenii întregii ca să bată întregul continent în lung şi în larg. Aşa că Proiectul va salva destule vieţi, nu-i aşa? Colonelul găsea o oarecare mîngîiere în gîndul că Shiva urma să-i distrugă doar pe cei care, prin modul lor de viaţă, deveniseră deja duşmanii naturii. Iar faptul că acest criteriu îi includea, de fapt, cam pe toţi cei pe care îi vedea acum pe geamul taxiului îl cam deranja.

Taxiul se opri în staţia obişnuită de lîngă stadion. Îl plăti pe taximetrist şi îi lăsă un bacşiş generos, coborî şi se îndrepta spre uriaşa sferă din beton armat. La intrare îşi arătă permisul şi i se făcu semn să treacă. Se înfioră. Urma să-şi testeze vaccinul B în cîteva minute; mai întîi, virusul Shiva va fi transmis prin sistemul de aerisire, iar apoi el va trebui să meargă, respirînd aceleaşi nano capsule ca şi miile de turişti, iar dacă vaccinul B nu va funcţiona, se va condamna singur la una dintre cele mai îngrozitoare morţi. Dar despre toate lucrurile astea ştia deja de foarte multă vreme.

– Olandezul ăla pare a fi destul de tare, zise Noonan.

Willem terHoost conducea în momentul acela şi stabilea ritmul, şi era clar că urma să stabilească un nou record, în ciuda vremii nefavorabile. Căldura îi cam dezumflase pe alergători. Mulţi dintre ei se opriseră să-şi ia răcoritoare, iar alţi se îndreptau spre duşurile dinainte pregătite, în ciuda faptului că mulţi comentatori sportivi spuneau că acestea nu făcea decît să întărească muşchii picioarelor şi că, prin urmare, nu erau cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face maratoniştii. Cu toate acestea mulţi dintre ei se bucurau de această măruntă uşurare sau înşfăcau băuturile reci ca gheaţa care le erau oferite de privitori, turnîndu-şi-le pe faţă.

– Autoepuizare, zise Chavez, uitîndu-se la ceas şi apucînd microfonul radioului. Comandantul către Tomlison!

– Aici sînt, şefu', auzi Chavez în cască.

– Vin să te înlocuiesc.

– 'Nţeles, şefu'; nouă ne convine de minune, răspunse sergentul din camera încuiată.

– Haideţi!

Ding era în picioare, făcîndu-le semn lui Pierce şi lui Noonan să-l urmeze. Erau doar vreo sută de paşi pînă la uşa albastră. Ding apăsă pe clanţă şi intră.

Tomlison şi Johnston se ascunseseră în celalalt colţ al camerei, în umbră. Ieşiră cînd îşi recunoscură colegii.

– Bine, staţi pe-aproape şi fiţi cu ochii în patru, le spuse Chavez celor doi sergenţi.

– 'Nţeles, zise Homer Johnston în drum spre uşă. Îi era sete şi plănuise să-şi ia ceva de băut, iar în drum spre ieşire îşi puse mîinile peste urechi şi încercă să şi le desfunde, să scape de zgomotul acela care semăna cu cel făcut de o pompă.

Sunetul era de-a dreptul enervant, îşi dădu Chavez seama peste cîteva minute. Nu foarte tare, dar constant, un sunet puternic, profund, ca al unui motor de maşină bine izolat. Abia putea fi perceput dar nu se lăsa alungat, iar atunci cînd îl analiză mai bine îşi dădu seama că semăna cu sunetul pe care-l fac albinele dintr-un stup. Poate că de asta era aşa de enervant.

– De ce lăsăm luminile aprinse? întrebă Noonan.

– Bună întrebare, zise Chavez, ducîndu-se spre întrerupător şi stingînd lumina.

Camera se întunecă aproape în întregime, doar o rază de lumină reuşind să se mai strecoare pe sub uşa de oţel. Chavez îşi pipăi drumul spre peretele opus şi reuşi să ajungă acolo fără nici un cucui. Se sprijini de zidul de beton, lăsîndu-şi ochii să se obişnuiască treptat cu întunericul.

Gearing era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi cu pantofi sport, asortaţi cu o pereche de şosete scurte. Asta era îmbrăcămintea adoptată de localnici pentru a face faţă căldurii şi era suficient de confortabilă, aşa cum erau şi rucsacul şi pălăria lui de paie. Tribunele stadionului erau umplute pînă la refuz cu susţinătorii

care veniseră din timp pentru a asista la ceremonia de închidere şi observă că mulţi dintre ei stăteau în dreptul gurilor de aerisire, pentru a mai scăpa de căldura insuportabilă. Meteorologul local explicase pe larg, pînă la tocirea nervilor asistenţei, modul în care fenomenul El Niño afectase clima mondială şi adusese un val de căldură, care nu se potrivea deloc cu anotimpul, în întreaga ţară, lucru pentru care toţi meteorologii se simţeau datori să-şi ceară scuze. Toate astea însă i se păreau teribil de amuzante lui Gearing. Să-ţi ceri scuze în numele unui fenomen al naturii? Ce ridicol! Cu gîndul ăsta în minte se îndreptă spre obiectivul lui. Şi în drumul lui trecu chiar pe lîngă Homer Johnston, care stătea în picioare sorbindu-şi Cola.

– Ar putea recurge şi la alte locuri? întrebă Chavez, îngrijorat brusc.

– Nu, răspunse Noonan. Am verificat panoul cînd am intrat. Tot sistemul de răcire are drept centrală camera asta. Dacă o să se petreacă ceva, de aici o să se plece.

– Dacă o să se petreacă, îi replică ca un ecou Chavez.

Spera că nu avea să se întîmple nimic. Dacă avea să fie aşa, aveau să se ducă toţi la colonelul Wilkerson şi să afle unde stătea acest Gearing, pe care aveau să-l viziteze şi să-l provoace la o discuţie prietenească.

Gearing zări uşa albastră şi se uită în jur după oamenii de la securitate. Soldaţii de la SAS-ul australian erau uşor de găsit, pentru că ştia cum erau îmbrăcaţi. Dar în afară de doi poliţişti din Sydney, care se plimbau pe alee, nu mai văzu nici un militar. Gearing se opri la cincisprezece metri de uşă. Nu e decît emoţia obişnuită a misiunilor, îşi spuse el. Era pe cale să facă ceva iremediabil. Se întrebă pentru a mia oară dacă el chiar voia s-o facă. În jurul lui erau oameni ca şi el, care aveau speranţe, visuri şi aspiraţii – dar nu, ceea ce îşi doreau ei nu era totuna cu ce îşi dorea el. Ei nu se prinseseră, nu înţeleseseră ce era important şi ce nu. Nu vedeau Natura aşa cum era şi, drept rezultat, trăiau nişte vieţi al căror rost era doar s-o rănească şi

chiar s-o distrugă, conducînd maşini şi degajînd hidrocarburi în atmosferă, folosind substanţe chimice care ajungeau în apă, pesticide care omorau păsările sau le împiedicau să se reproducă, împroşcînd cu sprayurile lor şi distrugînd astfel stratul de ozon. Omorau Natura prin aproape tot ce făceau. Nu le păsa. Nu înţelegeau nici măcar consecinţele propriilor fapte lor şi de aceea nu mai aveau dreptul să trăiască. Misiunea lui era să protejeze Natura, să înlăture pacostea care lovise planeta, să o refacă, să o salveze, iar această misiune trebuia îndeplinită. Wil Gearing se decise. Îşi reluă mersul spre uşa albastră, scoase cheia din buzunar şi o vîrî în broască.

– Comanda, aici Johnston, aveţi companie, vine cineva! Alb, pantaloni scurţi kaki, cămaşă roşie şi rucsac, anunţă Homer cu voce tare în urechile tuturor.

Lîngă el, sergentul Tomlinson începuse să o ia în aceeaşi direcţie.

– Capetele sus! spuse Chavez în întuneric.

În fanta de lumină venită pe sub uşă se vedeau două umbre. Apoi se auzi sunetul cheii învîrtite în broască şi apăru o altă fîşie de lumină, de data asta verticală, produsă de deschiderea uşii, în care se vedea o siluetă umană. Instantaneu, Chavez ştiu că totul este adevărat. Oare lumina le va scoate în faţă vreun monstru, ceva de pe altă planetă, sau...

... dar luminile se aprinseră şi văzu că era un om. Cam cincizeci de ani, cu păr argintiu, tuns-perie... Un bărbat care ştia precis ce avea de făcut aici. Acesta întinse mîna după cheia agăţată pe panoul de pe perete, apoi îşi strînse umerii, scoase rucsacul şi desfăcu cele două curele care fixau partea de sus. În vreme ce Gearing apăsa pe butonul de oprire a motorului, lui Chavez i se păru că se uita la un film, la ceva ireal. Bîzîitul motorului încetă. Se apropie de supapă şi ridică levierul ca să...

– Stai pe loc, amice, spuse Chavez, apărînd din umbră.

– Tu cine eşti? întrebă omul, surprins.

Figura lui spunea totul. Făcea ceva ce nu ar fi trebuit să facă. Își dădu seama că se trădase și brusc își dădură seama și ceilalți de acolo.

– Aș putea să te întreb același lucru, doar că eu știu cine ești. Te numești Wil Gearing. Ce aveai de gînd să faci, domnule Gearing?

– Trebuie să schimb canistra de clor de la sistemul de producere a ceții, răspunse Gearing, tulburat că acest *latino* îi știe numele.

Cum de se întîmplase așa ceva? Făcea și el parte din Proiect? Dar dacă nu făcea? Se simțea de parcă ar fi primit un pumn în plex, iar acum întreg corpul i se chircise în urma loviturii.

– Aha! Să vedem, domnule Gearing. Tim?

Chavez îi făcu un semn lui Noonan să-i ia rucsacul. Sergentul Pierce rămase în urmă, cu mîna pe pistol și cu ochii fixați pe vizitator.

– În mod sigur, seamănă cu una normală, spuse Noonan.

Dacă ar fi fost contrafăcută, ar fi fost o frumusețe. Era tentat să deschidă capacul rotativ, dar avea motive serioase să n-o facă. Lîngă motorul pompei, Chavez luă cheia și demontă canistra existentă.

– Amice, mie mi se pare că e pe jumătate plină. Încă nu e cazul să fie înlocuită, cel puțin nu cu ceva numit Shiva. Tim, mare atenție cu cealaltă!

– S-a făcut!

Noonan strecură canistra înapoi în rucsacul lui Gearing și prinse curelele.

– Vom verifica ce conține. Domnule Gearing, sînteți arestat, spuse agentul FBI. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Aveți dreptul să fiți asistat de un avocat în timpul interogatoriilor. Dacă nu vă puteți permite un avocat, vi se va oferi unul din oficiu. Tot ce spuneți poate fi folosit împotriva dumneavoastră într-o instanță de judecată. Ați înțeles aceste drepturi, domnule?

Gearing începuse să tremure. Întoarse capul spre ușă, întrebîndu-se dacă nu cumva putea...

Nu putea. Tomlinson și Johnston aleseseră chiar momentul acela să intre.

– Ați pus mîna pe el? întrebă Homer.

– Da, răspunse Ding.

Își scoase telefonul celular și sună în America. Sistemele de codificare trecură din nou prin procesul de sincronizare.

– Îl avem, îi spuse Chavez lui Rainbow Six. Avem și canistra, sau cum vrei să-i zici. Cum naiba venim toți în State?

– La Alice Spring e un C-17 al Forțelor Aeriene. Asta dacă puteți ajunge la el. Vă aștept.

– Bun, să vedem dacă putem zbura pînă acolo. Ne vedem mai tîrziu, John.

Chavez apăsă pe butonul de închidere și se întoarse spre arestat.

– Gata, prietene, vii cu noi. Dacă încerci vreo prostie, sergentul Pierce, aici de față, o să-ți tragă un glonț în cap. S-a înțeles, Mike?

– Da, domnule, răspunse Pierce cu un glas ca din mormînt.

Noonan redeschise supapa și porni din nou motorul. Apoi se întoarseră pe aleea stadionului și porniră spre stația de taxiuri. Luară două mașini, cu care porniră spre aeroport. Pentru zborul spre aeroportul din deșert, fură nevoiți să aștepte o oră. Zborul avea să dureze două ore.

Alice Springs este chiar în mijlocul continentului-insulă numit Australia, aproape de lanțul muntos MacDonnell. Era un loc ciudat pentru echipamentele de ultimă oră, dar acolo se aflau cîteva uriașe antene parabolice, care recepționau informațiile obținute de sateliții de recunoaștere, de spionaj electronic și de cei militari americani. Complexul de aici era al Agenției pentru Securitate Națională – ASN – cu sediul la Fort Meade, Maryland, undeva între Baltimore și Washington.

Cursa pentru Qantas nu era aglomerată. La sosire, o furgonetă a aeroportului îi duse la terminalul USAF, care era surprinzător de agreabil, deşi temperatura era cumplit de mare, fiind puţin sub maxima după-amiezei, de patruzeci şi opt de grade Celsius.

– Dumneavoastră sînteţi Chavez? întrebă sergentul de la salonul VIP.

– Da. Cînd pleacă avionul?

– Pe dumneavoastră vă aşteaptă, domnule. Pe aici.

Intrară într-o maşină care îi duse pînă la uşa din stînga-faţă a avionului, din care un sergent în costum de zbor le făcea semn să urce.

– Unde mergem, sergent? întrebă Chavez, trecînd pe lîngă el.

– La Hickam în Hawaii, mai întîi, domnule, apoi la Travis în California.

– E bine. Spune-i şoferului să plece.

– Da, domnule, spuse rîzînd şeful echipajului, închizînd uşa şi mergînd în faţa avionului.

Monstruosul aparat era ca o peşteră. La bord părea să nu mai fie nici un alt pasager. Lui Gearing nu i se puseseră cătuşe, oarecum spre dezamăgirea lui Ding, dar colonelul era docil, iar Noonan stătea lipit de el.

– Ia spune, vrei să discutăm despre afacerea noastră, domnule Gearing? întrebă agentul FBI.

– Ce-mi iese?

Noonan credea că trebuia să răspundă la întrebarea asta, care era un semn clar de slăbiciune, exact ce spera agentul FBI. Întrebarea făcea ca răspunsul să fie foarte uşor.

– Dacă ai noroc, rămîi în viaţă.

38

STAŢIUNEA ŞTIINŢIFICĂ

Wil Gearing era copleşit. Nimeni nu-i spusese cum să se comporte într-un asemenea caz. Niciodată nu îi trecuse prin cap că securitatea Proiectului ar putea avea o breşă. Acum, viaţa lui era distrusă. Cum se putuse întîmpla aşa ceva? Putea să coopereze sau nu. Oricum, conţinutul canistrei va fi examinat, probabil la USAMRIID, la Fort Dietrick, Maryland, iar experţilor medicali de acolo le-ar fi fost necesare doar cîteva minute ca să înţeleagă ce căra el la Stadionul Olimpic, iar pentru aşa ceva nu exista nici o explicaţie. Viaţa, planurile, viitorul lui, toate îi fuseseră luate, iar acum alegerea lui era să coopereze, în speranţa de a extrage un maximum de profit.

Prin urmare, în vreme ce aparatul C-17 A Globemaster III se ridica pînă la altitudinea lui de croazieră, el începu să vorbească. Noonan ţinea în mînă un reportofon şi spera ca zgomotul motoarelor, care ajungea pînă în compartimentul încărcăturii, să nu se înregistreze peste cuvinte. Dar îşi dădu seama că cea mai dificilă parte era să-şi controleze mimica. Mai auzise el de grupuri ecologiste extremiste, de oameni care considerau că omorîrea puilor de focă în Canada era ceva similar cu Treblinka şi Auschwitz-ul. Mai ştia că Biroul anchetase nişte cazuri de eliberare ilegală a unor animale din instituţiile medicale sau de piroane bătute în copaci, pentru ca orice companie forestieră să

părăsească zona din cauza gaterelor stricate, dar în viața lui nu auzise de ceva atît de grav. Şi totuşi nu-i putea spune „infracțiune“, ci monstruozitate. Iar fervoarea religioasă care însoțea toată această activitate îi era cu totul străină şi, prin urmare, greu de înghițit. Ar fi vrut să creadă că în canistra de clor era doar clor, dar ştia că nu era aşa. Şi mai ştia că rucsacul era acum într-un recipient de plastic mare, pentru uz militar, prins în hamuri de un scaun, lîngă sergentul Mike Pierce.

– Încă nu ne-a sunat, observă John Brightling, uitîndu-se la ceas.

Ceremonia de închidere era în plină desfăşurare. Preşedintele Comitetului Internațional Olimpic urma să țină un discurs în care să invite tineretul lumii să participe şi la următoarea ediție a Jocurilor Olimpice. Apoi orchestra va cînta, iar flacăra olimpică va fi stinsă. Era un soi de tristețe în toate astea, dar era inevitabil. Nu va mai exista o altă Olimpiadă, iar tineretul lumii nu va mai fi în viață ca să audă invitația la întrecere.

– John, probabil că se uită ca şi noi la toate astea, îi spuse Bill Henriksen. Mai dă-i ceva timp.

– Dacă spui tu.

Brightling îşi luă soția pe după umeri şi încercă să se liniştească. Chiar în clipa aceea, oamenii care se plimbau prin stadion erau împroşcați cu nanocapsule care îl purtau pe Shiva. Bill avea dreptate. Nimic nu putea să meargă rău. Vedea cu ochii minții totul. Străzi şi autostrăzi goale, ferme tăcute, aeroporturi închise. Copacii vor creşte fără tăietori care să-i doboare. Animalele se vor întreba unde sînt zgomotele făcute de acele creaturi cu două picioare. Şobolanii şi mîncătorii de stîrvuri vor avea parte de ospețe îmbelşugate. Cîinii şi pisicile se vor întoarce la instinctele lor primare şi vor supraviețui sau nu, în funcție de circumstanțe. Erbivorele şi animalele de pradă vor scăpa de permanenta presiune a vînătorilor. Capcanele cu otravă lăsate în natură vor continua să omoare, dar în cele din urmă vor rămîne fără otravă şi nu vor mai ucide animalele care nu le plăceau fermierilor şi altora. Anul acesta nu vor mai avea loc asasinatele în masă ale puilor de focă din Groenlanda, pentru pielea lor albă minunată. Anul acesta, lumea va renaşte... Şi chiar dacă pentru

asta era nevoie de un act de violenţă, merita preţul, pentru cei care aveau destulă minte şi simţ estetic pentru a aprecia toate astea. Pentru Brightling şi oamenii lui, toată chestiunea aceasta era ca o religie. În mod sigur, fenomenul prezenta toate elementele unei religii. Ei adorau acel mare sistem al vieţii colective numit Natură. Luptau pentru Ea, crezînd că Ea îi iubeşte şi are grijă de ei. Pur şi simplu. Pentru ei, Natura era dacă nu o persoană, atunci o uriaşă idee care numea şi susţinea cumva toate lucrurile pe care le iubeau. Şi nu erau primii oameni care să-şi dedice viaţa unei idei, nu?

– Cît mai avem pînă la Hickam?

– Şeful de echipaj mi-a spus că mai avem zece ore, răspunse Pierce, uitîndu-se la ceas. Parcă aş fi iar la 82, Tim. Nu-mi mai trebuie decît paraşuta, îi spuse el lui Noonan.

– Poftim?

– Regimentul 82 Aeropurtat, Fort Bragg, prima mea unitate. A trecut ceva vreme de atunci, îi explică el acestui ignorant de la FBI.

Îi era dor de sărituri, dar cei de la Operaţiuni Speciale nu făceau aşa ceva. Mersul cu elicopterul era mai bine organizat şi categoric mai sigur, dar nu-ţi mai lăsa acel gust al aventurii ca atunci cînd săreai cu colegii dintr-un avion de transport.

– Ce crezi că încerca să facă individul ăsta? întrebă Pierce, arătînd spre Gearing.

– Îmi vine greu să cred că e adevărat.

– Da, ştiu, fu de acord Pierce. Îmi place să cred că nu există oameni atît de nebuni. Pentru mintea mea e o chestie mult prea mare, omule.

– Da, răspunse Noonan, şi pentru a mea.

Simţi în buzunar minireportofonul şi începu să-şi pună întrebări asupra informaţiei conţinute. Oare îi luase mărturia legal? Îi enumerase jigodiei toate drepturile, iar Gearing îi spusese că le înţelesese, dar orice avocat şmecher avea să atace procedura, spunînd că, de vreme ce totul se petrecea la bordul unui avion militar, cu oameni înarmaţi de jur-împrejur, circumstanţele fuseseră coercitive şi poate că judecătorul va fi de acord. De asemenea, s-ar putea să fie de acord şi că arestarea fusese ilegală.

Dar, îşi zise Noonan, toate astea erau mult prea puţin importante faţă de rezultatele concrete. Dacă Gearing spusese adevărul, atunci arestarea lui salvase milioane de vieţi omeneşti. Se duse în faţă, la compartimentul radio al avionului, porni sistemul de codificare şi sună la New York.

Cînd sună telefonul, Clark dormea. Luă receptorul şi mormăi un „alo", doar ca să audă în cască cum se sincronizează cele două sisteme de securitate. Apoi i se spuse că legătura era sigură.

– Care e problema, Ding?

– John, sînt Tim Noonan. Am o întrebare.

– Care ar fi?

– Ce facem cînd ajungem acolo? Am mărturia lui Gearing pe bandă, toate detaliile, exact cum i-ai spus tu lui Ding acum cîteva ore. Cuvînt cu cuvînt, John! Ce facem acum?

– Încă nu ştiu. Probabil că va trebui să vorbesc cu directorul Murray şi cu Ed Foley de la CIA. Nu sînt sigur că legea a prevăzut ceva atît de îngrozitor şi nu sînt sigur nici că putem aduce aşa ceva în faţa unui tribunal, înţelegi?

– Da, înţeleg, se auzi vocea lui Noonan, de la celălalt capăt al lumii. Bun, dar trebuie să se gîndească cineva la treaba asta.

– Bine, ne vom gîndi. Altceva?

– Cred că nu.

– OK, atunci mă culc la loc.

Convorbirea se încheie, iar Noonan se întoarse în compartimentul pentru încărcătură. Chavez şi Tomlinson îl supravegheau pe Gearing, în vreme ce restul încerca să doarmă în incomodele scaune cazone ale USAF şi să scape de plictiseala inerentă a acestor zboruri lungi. Mai puţin visele, cum avea să descopere şi Noonan peste cam o oră. Visele nu erau deloc plicticoase.

– Încă nu a sunat, spuse iar Brightling, în vreme ce la televizor se dădeau ştirile despre sfîrşitul Olimpiadei.

– Ştiu, recunoscu Henriksen. Bun, am să dau un telefon.

Se ridică din fotoliu, scoase o carte de vizită din portmoneu şi formă numărul scris pe spatele acesteia. Era al unui telefon celular al unuia dintre angajaţii lui Global Security din Sydney.

– Tony? Aici Bill Henriksen. Vreau să faci ceva pentru mine, da? Bun. Găseşte-l pe Wil Gearing şi spune-i să mă sune imediat! Ştie unde. Da, exact. Chiar acum, Tony! Da, mulţumesc.

Şi Henriksen închise.

– N-ar trebui să ia mult timp. Nu sînt prea multe locuri în care ar putea să fie, deşi ar putea să fie în avion, în drum spre coastă. Relaxează-te, John! îl sfătui consilierul pentru securitate, nu fără a simţi şi el nişte furnicături reci pe piele.

Telefonul celular al lui Gearing putea să aibă bateriile descărcate, omul putea fi prins în mulţime, incapabil să ia un taxi pînă la hotel sau poate că nu erau destule taxiuri. Existau atîtea posibile explicaţii...

În Sydney, Tony Johnson traversă strada spre hotelul lui Wil Gearing. Cunoştea deja camera, pentru că se întîlniseră acolo, aşa că luă direct liftul. Pentru el, trecerea de sistemul de încuiere era o joacă de copil, o carte de credit introdusă în fanta uşii, apoi agăţarea limbii yalei şi iată-l înăuntru...

... unde erau bagajele lui Gearing, lîngă uşile culisante cu oglinzi ale dulapului. Pe masă se găsea un plic cu biletele de zbor pînă pe Coasta de Nord a Australiei, plus o hartă şi cîteva broşuri despre Marea Barieră de Corali. Ciudat. Zborul lui Bill, verifică el, decola peste douăzeci de minute. La ora asta, ar trebui să fi făcut deja confirmarea şi să fie în drum spre avion, dar el încă nu părăsise hotelul. Asta era foarte ciudat.

Unde eşti, Bill? se întrebă Johnson.

Apoi îşi aminti de ce se afla acolo şi ridică telefonul.

– Da, Tony. Ia zi, unde e omul nostru? întrebă Henriksen încrezător.

Apoi se schimbă la faţă:

– Cum adică? Ce altceva mai ştii? Bun, dacă mai afli ceva, sună-mă! Pa.

Henriksen lăsă jos telefonul şi se întoarse spre ceilalţi doi.

– Wil Gearing a dispărut. Nu e în camera lui, dar bagajele şi biletele sînt. Parcă a dispărut de pe faţa pămîntului.

– Ce înseamnă asta? întrebă Carol Brightling.

– Nu ştiu precis. La naiba, poate l-a lovit o maşină pe stradă.

–... sau poate Popov a vorbit exact cui nu trebuia şi l-au prins, sugeră, neliniştit, John Brightling.

– Popov habar nu avea de numele lui şi nici Hunnicutt nu putea să-i spună, pentru că nu cunoştea nici el numele lui Gearing.

Dar Henriksen îşi zise pe loc: *La dracu', Foster ştia cum urmează să fie diseminat Shiva. La dracu'!*

– Care e problema, Bill? întrebă John, văzîndu-i figura şi închipuindu-şi că era ceva de rău.

– John, s-ar putea să avem o problemă, anunţă fostul agent FBI.

– Ce problemă? întrebă Carol.

Henriksen le explică, iar starea de spirit din cameră se schimbă brusc.

– Vrei să spui că s-ar putea să ştie...?

– Da, dădu din cap Henriksen, este posibil.

– Dumnezeule! exclamă consilierul prezidenţial pentru ştiinţe. Dacă ştiu, atunci... atunci... atunci...

– Da, confirmă Bill. Atunci am luat-o puternic în barbă.

– Ce putem face?

– Pentru început, distrugem toate dovezile. Tot stocul de Shiva, toate vaccinurile, toate înregistrările. Totul e pe computer, aşa că pur şi simplu le ştergem. Cu hîrtiile, nu ar trebui să avem probleme, pentru că le-am spus oamenilor să tipărească cît mai puţin posibil şi să distrugă toate însemnările pe hîrtie. Putem face asta de aici. Pot să accesez din biroul meu toate computerele companiei şi să distrug toate înregistrările.

– Sînt toate codificate, sublinie John Brightling.

– Vrei să pui pariu împotriva spărgătorilor de coduri de la Fort Meade? Eu nu, îi spuse Henriksen. Nu, fişierele alea trebuie să se ducă, John. Nici măcar nu o să fie vreun proces penal, pentru că procurorii nu vor avea dovezi. Fără probe materiale, n-au ce să-ţi facă.

– Dar martorii?

– Nu e lucru mai uşor pe lumea asta decît să manipulezi un martor ocular. Orice avocat o să-l scoată tîmpit. Nu, pe cînd lucram la cazuri pentru Birou, voiam să am ceva sigur la mînă, ceva bun de arătat juriului, ceva palpabil. Martorii oculari sînt

absolut inutili în instanţă, în ciuda a ceea ce vedeţi la TV. Bun, am să merg în biroul meu şi am să şterg tot ce e în computere.

Henriksen plecă pe loc, lăsîndu-i pe cei doi Brightling în cameră.

– Dumnezeule, John, spuse Carol, uşor alarmată, dacă oamenii află, nimeni nu va înţelege...

– Nu vor înţelege că eram pe cale să-i omorîm pe ei şi familiile lor? Nu vor înţelege, căzu de acord soţul ei. Nu cred că Joe Şase-Beri şi Archie Fotbal vor înţelege prea bine.

– Atunci, ce facem?

– Plecăm naibii de aici. Mergem în Brazilia, împreună cu toţi cei care ştiu ce e cu Proiectul. Încă avem bani – am zeci de conturi anonime pe care le pot accesa electronic – şi probabil că nu vor putea să ne facă nimic legal, dacă Bill apucă să golească toate computerele. Bun, s-ar putea să ni-l aresteze pe Wil Gearing, dar e unul singur şi nu cred că pot să vină după noi legal, într-o ţară străină, doar după spusele unei persoane. Există doar vreo cincizeci de oameni care ştiu exact ce se întîmplă, adică toate detaliile şi avem destule avioane ca să-i ducem pe toţi la Manaus.

În biroul lui, Henriksen dădu drumul computerului şi deschise un fişier codificat. Conţinea numerele de telefon şi codurile de acces ale tuturor computerelor de la Horizon Corporation, plus numele fişierelor legate de Proiect. Le accesă prin *modem*, căută fişierele care urmau să fie distruse şi le tîrî cu o mişcare de *mouse* spre simbolul coşului de gunoi de pe ecran, în care informaţia era complet distrusă, în loc să se şteargă doar referinţele la ea. Se trezi că transpira în timp ce făcea asta. Avu nevoie de treizeci şi nouă de minute, dar după aceea fu sigur că le distrusese pe toate. Verifică pe listă şi în memorie toate numele de fişiere şi mai efectuă o căutare globală. Nu, toate fişierele se duseseră. Foarte bine.

Bun, îşi spuse el, ce altceva ar mai putea avea? Ar putea să aibă canistra de livrare a lui Shiva. O probă la care era greu de obiectat, dar, din nou, ce însemna? Dacă se uitau la ea oameni bine pregătiţi, înseamnă că Gearing căra cu el o potenţială armă biologică. Gearing ar fi putut să-i spună unui procuror federal că provenea de la Horizon Corporation, dar nici unul din cei care participaseră la segmentul acesta al Proiectului nu va recunoaşte

vreodată că o făcuse, aşa că nu, nu existau dovezi colaterale care să susţină afirmaţia.

Bun, ar mai fi, după numărătoarea lui, cincizeci şi trei de angajaţi de la Horizon şi Global Security care cunoşteau Proiectul de la A la Z. Lucrul la vaccinurile „A" şi „B" putea fi explicat drept cercetare medicală. Stocurile de virus şi de vaccinuri ar putea fi arse în cîteva ore, fără a lăsa în urmă nici o probă materială.

Era destul sau aproape destul. Încă îl aveau pe Gearing, iar Gearing, dacă avea să vorbească – şi avea să vorbească, de asta era sigur, pentru că Biroul avea întotdeauna o metodă de stors informaţii de la oameni – avea să le facă zile grele lui Brightling şi multor altora, inclusiv lui. Probabil că vor evita o condamnare, dar toată încurcătura cu procesul şi tot ce ar putea genera revelaţiile, comentariile scăpate de membrii Proiectului în faţa altora, toate astea aveau să fie asamblate de cineva... Şi mai era şi Popov, care putea să facă legătura între terorişti, Brightling şi el. Dar şi ei îl puteau arăta cu degetul pe Popov pentru asasinarea lui Foster Hunnicutt. Cel mai bun lucru era să fii departe atunci cînd se încerca adunarea de probe. Iar asta însemna Brazilia şi Proiectul Alternativ din junglele de la vest de Manaus. S-ar putea duce acolo, protejaţi de minunatele legi braziliene ale extrădării, şi să studieze pădurea ecuatorială... Da, logic. Bun, îşi zise el, avea o listă cu toţi membrii cu drepturi depline ai Proiectului, cei care ştiau totul, cei care, dacă dădea FBI-ul de ei şi îi interoga, puteau să-i trimită pe toţi ceilalţi pe scaunul electric. Tipări lista Adevăraţilor Credincioşi şi vîrî foile împăturite în buzunarul cămăşii. Treaba fiind terminată şi alternativele analizate, Henriksen se întoarse în apartamentul lui Brightling.

– Am vorbit cu echipajele de zbor să încălzească avioanele, îi spuse Brightling de îndată ce intră.

– Foarte bine, dădu Henriksen din cap. Cred că la ora asta Brazilia arată minunat. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să ducem acolo tot personalul esenţial, ca să-l instruim cum să se comporte dacă i se pun anumite întrebări. Putem trece peste necazul ăsta, John, dar trebuie să fim deştepţi.

– Şi cum rămîne cu planeta? întrebă tristă Carol.

– Carol, îi răspunse Bill, în primul rînd trebuia să ai grijă de pielea ta. Nu poți salva natura din interiorul Penitenciarului Federal Marion, dar, dacă sîntem destul de deștepți, putem să facem ca anchetatorii să nu aibă nici o dovadă. Acum – și scoase din buzunar lista – îi avem aici pe singurii oameni care trebuie protejați. Sînt cincizeci și trei; iar aici avem patru aparate Gulfstream cu care putem să ducem toată lumea la Proiectul Alternativ. E cineva de altă părere?

John Brightling clătină din cap.

– Nu, sînt de acord cu tine. Poți să ne păstrezi la vedere, legal?

Henriksen dădu încrezător din cap.

– Cred că da. Popov va fi o problemă, dar el e un criminal. Am să raportez asasinarea lui Hunnicutt la poliția locală înainte să plecăm. Asta îi va compromite valoarea ca martor; poate să semene cu o poveste inventată de el ca să-și scape pielea și să nu fie condamnat la moarte. Am să-i pun pe Maclean și pe Killgore să înregistreze o depoziție, pe care o vom preda poliției locale. S-ar putea să nu fie destul ca să-l condamne, dar o să-i producă multe necazuri. Așa se face, îi distrugi adversarului lanțul de dovezi și credibilitatea martorilor. Într-un an, poate în optsprezece luni, avocații noștri se vor așeza la discuții cu un procuror local și apoi ne vom întoarce acasă. Pînă atunci sîntem în vacanță, în Brazilia, iar compania poate fi condusă foarte bine prin Internet, nu?

– Nu e la fel de bine pe cît plănuisem, dar...

– Da, fu de acord Carol. Dar te scapă de închisoarea federală pe viață.

– Pornește operațiunea, Bill! ordonă John.

– Bun, ce facem cu toate astea? întrebă Clark, trezindu-se.

– Păi, răspunse Tom Sullivan, mai întîi mergem la directorul-adjunct al secției din New York și apoi vorbim cu un procuror federal, ca să deschidă un dosar penal.

– Nu prea cred, răspunse Clark, frecîndu-se la ochi și întinzînd mîna după cafea.

– Nu putem să punem mîna pe ei și să-i ardem. Sîntem polițiști. Nu încălcăm legea, spuse Chatham.

– Chestia asta nu trebuie să apară niciodată în instanţă. În plus, cine spune că vom cîştiga procesul? Cît de greu le este să ascundă lucrurile?

– Nu pot să evaluez asta. Avem două fete dispărute, probabil asasinate. Mai mult, dacă prietenul dumneavoastră Popov are dreptate, asta e o infracţiune şi statală, şi federală. Şi, Iisuse, conspiraţia... Pentru asta avem legi, domnule Clark.

– Poate, dar cît de repede te vezi mergînd la locul ăla din Kansas pe care încă nu l-am identificat, cu mandat de arestare pentru unul dintre cei mai bogaţi oameni din America?

– O să ia ceva timp, recunoscu Sullivan.

– Cel puţin două săptămîni, numai ca să aduni informaţiile pentru caz, gîndi cu voce tare agentul special Chatham. Va trebui să vorbim cu experţii, să examineze cine trebuie bidonul ăla de clor iar, între timp, subiecţii vor lucra la distrugerea dovezilor. N-o să fie deloc simplu. Dar, ştiţi, asta e munca noastră la Birou.

– Mă rog, spuse Clark cu îndoială în glas. Dar nu va mai fi elementul surpriză. Probabil că ştiu că l-am prins pe Gearing. Deci ştiu şi ce ne poate spune el.

– Corect, zise Sullivan.

– Deci, va trebui să încercăm altceva.

– Da, dar ce?

– Încă nu ştiu, recunoscu Clark.

Caseta video fu înregistrată la centrul media al Proiectului, unde se sperase că se vor produce filme despre natură pentru cei care vor supravieţui epidemiei. Sfîrşitul Proiectului ca entitate operaţională îi lovi puternic pe membri. Kirk Maclean îndeosebi era peste măsură de abătut, dar îşi jucă bine rolul, vorbind despre şedinţele de călărie de dimineaţa de care se bucurase împreună cu Serov, Hunnicutt şi Killgore. Apoi doctorul John Killgore povesti cum găsise caii şi Maclean spuse cum descoperise cadavrul. Urmă doctorul Killgore, care făcuse personal autopsia şi găsise un glonţ de calibrul 44 de sutimi de ţol în pieptul lui Foster Hunnicutt, care îi curmase viaţa. Acestea fiind terminate, li se alăturară celorlalţi în holul clădirii rezidenţiale, de unde un microbuz îi duse pînă la avionul care îi aştepta.

La bord, li se spuse că pînă la Manaus erau cinci mii cinci sute de kilometri, un zbor de opt ore, simplu pentru un Gulfstream V. Aparatul din faţă era aproape gol, avîndu-i la bord doar pe doctorii Brightling, pe Bill Henriksen şi pe Steve Berg, coordonatorul ştiinţific al Secţiunii Shiva a Proiectului. Avionul se desprinsese de la sol la 9.00, ora locală. Următoarea escală avea să fie pe valea Amazonului, în centrul Braziliei.

Reieşi că FBI-ul ştia unde se afla complexul din Kansas. O maşină cu doi agenţi de la agenţia locală ajunse la timp ca să vadă avioanele care decolau, lucru pe care îl raportase sec la staţia de bază, iar de acolo informaţia ajunse la Washington. Apoi pur şi simplu parcară la marginea drumului şi începură să supravegheze ce se întîmpla în clădirile acelea prost amplasate în mijlocul ţării grîului, bînd din pahare şi mîncîndu-şi *burger*-ii de la MacDonald's.

Aparatul C-17 schimbă echipajul la Baza Aeriană Hickam din Hawaii, făcu plinul şi îşi reluă zborul către baza Travis, în nordul Californiei. Chavez şi oamenii lui nu se îndepărtară nici o clipă de avion, ci priviră noul echipaj, care sosea cu genţi pline de băutură şi mîncare. Se aranjară în scaune cît mai comod, pentru călătoria de şase ore. Trăgînd cu urechea, Ding auzi cum Gearing încerca să se disculpe, vorbind despre copaci, păsări, peşti şi altele. Nu era un argument de natură să-l convingă pe tatăl unui copil nou-născut şi care avea o soţie doctor, dar omul continua să bălmăjească. Noonan asculta politicos şi înregistra şi aceste cuvinte.

Zborul spre sud era lin. În avioane nu se auzea nimic. Cei care nu auziseră de întîmplările din Sydney îşi dădură seama că ceva nu era în regulă, dar nu puteau lua legătura cu avionul din faţă fără să treacă pe la echipajul de zbor, care nu fusese încă informat despre obiectivele Proiectului – ca mulţi alţi angajaţi ai lui Horizon Corporation, şi piloţii îşi făceau treaba pentru care erau plătiţi şi pentru care se pregătiseră. Zburau pe o rută sudică, spre o destinaţie aflată puţin sub Ecuator. Mai făcuseră călătoria, anul trecut, la construirea clădirii alternative a Proiectului. Şi aceasta îşi avea propria pistă de aterizare, dar nu putea fi folosită decît

ziua, pentru că nu avea dispozitivele de orientare din Kansas. Dacă lucrurile mergeau rău, puteau să aterizeze pe aeroportul din Manaus, aflat la o sută cincizeci de kilometri est, care oferea servicii complete, inclusiv reparaţii. La complexul alternativ se aflau şi piese de schimb, iar fiecare avion avea un mecanic specialist la bord, dar preferau să lase altora problemele majore. Într-o oră, survolau Golful Mexic şi apoi virau spre est, ca să zboare prin coridorul aerian internaţional care trecea pe deasupra Cubei. Pasagerii principali din primul avion credeau că părăsiseră ţara pe cît de repede se putuse şi că se vor face nevăzuţi de pe suprafaţa planetei pe care speraseră să o salveze.

– Cum? întrebă Sullivan, întorcîndu-se apoi şi repetînd: Patru avioane cu reacţie au părăsit locaţia din Kansas, îndreptîndu-se spre sud.

– Există o cale de a fi urmărite?

Sullivan ridică din umeri.

– Poate Forţele Aeriene...

– Cum dracu' facem asta? se întrebă Clark cu voce tare.

Apoi sună la Langley.

– Pot să încerc, John, dar să faci Forţele Aeriene să intervină atît de repede nu o să fie deloc uşor.

– Te rog, Ed, încearcă. Patru avioane Gulfstream pornite din centrul Kansas-ului, spre sud, cu o destinaţie necunoscută.

– Bine, am să sun la Centrul Naţional Militar de Comandă.

Acesta nu era deloc un lucru dificil pentru directorul Agenţiei Centrale de Informaţii. De serviciu la Centrul de Comandă era un general-locotenent, proaspăt trimis într-un post de birou, după ce comandase ce mai rămăsese din aviaţia de vînătoare în ţările NATO.

– Deci, ce ni se cere, domnule? întrebă generalul.

– Patru avioane Gulfstream de companie au decolat din centrul Kansas-ului aproximativ acum o jumătate de oră. Vrem să fie urmărite.

– Cu ce? Toate sistemele noastre de apărare aeriană sînt la graniţa canadiană. Dacă sunăm acolo, va fi prea tîrziu, nu-i mai prind.

– Dar AWAC-urile?

– Ţin de Comandamentul Aerian de Luptă de la Langley – baza noastră, nu a voastră. Da, poate că e vreunul în aer pentru supravegherea traficului de droguri. Pot să verific.

– Vă rog s-o faceţi, insistă Ed Foley. Rămîn pe fir.

Generalul făcu mai mult decît atît, sunînd la Centrul de Comandă pentru Apărarea Aerospaţială din Munţii Cheyenne, care acoperea prin radar aproape toată ţara, şi ordonînd identificarea celor patru aparate. Punerea în aplicare dură mai puţin de un minut, iar prin computer se trimise o comandă către Administraţia Federală a Aviaţiei, pentru verificarea planurilor de zbor care trebuiau să fie completate la orice zbor internaţional. De la NORAD i se spuse generalului că existau două avioane E-3B AWAC în aer chiar în acea clipă, unul la 500 km sud de New Orleans, pentru operaţiuni împotriva traficului de droguri, celălalt puţin la sud de Baza Aeriană Eglin, pentru un antrenament de rutină împreună cu mai multe aparate de vînătoare cu baza acolo, într-un exerciţiu ce privea o flotilă a marinei, de la Baza Aeriană de la Pensacola. Avînd informaţiile acestea, sună la Baza Aeriană Langley din Virginia Tidewater, ceru Operaţiunile şi le transmise cererea directorului CIA.

– Pentru ce anume, domnule? îl întrebă generalul pe Foley, deîndată ce linia deveni sigură.

– Nu pot să vă spun, dar este de maximă importanţă.

Generalul transmise mai departe spusele lui la Langley, dar răspunsul răstit de acolo nu-l mai trimise înapoi la CIA. Mai degrabă, i l-ar fi dat acelui general cu patru stele de la Comandamentul Aerian de Luptă care stătea confortabil în birou, în loc să fie pe un F-16 care făcea treaba efectivă. Totuşi, generalul cu patru stele pe umăr aprobă cererea, mormăind în barbă şi, închipuindu-şi că CIA nu ar cere ceva fără un motiv întemeiat.

– Dacă le vor, or să le aibă. Cît de departe se duc?

– Nu ştiu. Cît de departe poate să zboare un reactor Gulfstream?

– La naiba, domnule, ultimul model, GV, poate să zboare pînă în Japonia. S-ar putea să fie nevoie să trimt şi un rezervor, pentru realimentare.

– Bine, vă rog să faceţi tot ce puteţi. Cu cine vorbesc ca să fiu la curent cu operaţiunile de urmărire?

– NORAD.

Şi îi dădu numărul directorului de la CIA.

– Mulţumesc, domnule general. Agenţia vă rămîne datoare.

– N-am să uit, domnule director Foley, îl asigură generalul de la USAF.

– Avem baftă, auzi Clark în telefon. Forţele Aeriene ne dau un AWAC. Putem să-i urmărim pînă unde au treabă, spuse Ed Foley, exagerînd întrucîtva, pentru că nu înţelesese că AWAC-ul trebuia să se şi alimenteze pe drum.

Avionul în chestiune, un E-3B Sentry vechi de zece ani, primi ordinul cincisprezece minute mai tîrziu. Pilotul transmise cererea ofiţerului superior de la bord, un maior, care la rîndul lui sună la NORAD pentru nişte informaţii suplimentare pe care le obţinu la zece minute după ce G-urile ieşiseră din spaţiul aerian american. Fiind dirijat iniţial din Cheyenne, exerciţiul de urmărire fu la fel de greu ca ieşirea dintr-un magazin local Seven-Eleven. O cisternă avea să îi întîlnească deasupra Mării Caraibelor, decolînd din Panama, iar ceea ce fusese mai înainte un interesant exerciţiu de apărare aeriană se transformase acum în ceva total plictisitor. E-3B Sentry, făcut după proiectul venerabilului Boeing 707-320B, zbura cu aceeaşi viteză de croazieră ca reactoarele produse la Savannah, păstrînd o distanţă de optzeci de kilometri. Singura variaţie, nu prea serioasă, avea să fie întîlnirea cu rezervorul. Indicativul pe radar al aparatului era Eagle Two-Niner. Avea legături prin satelit şi putea retransmite la NORAD, în Colorado, orice, inclusiv imaginea ecranului radar. Cei mai mulţi dintre membrii echipajului lui Eagle Two-Niner stăteau în fotolii confortabile, mulţi moţăind, în vreme ce trei controlori de zbor verificau cele patru Gulfstream-uri pe care le urmăreau. Curînd reieşi că aveau o traiectorie rectilinie, că erau la o distanţă de şaizeci de kilometri unul de altul, deci cinci minute de zbor, că nu încercau deloc să se sustragă urmăririi şi nici măcar nu zburau la rasul apei. Dar ei ştiau că aceste manevre ar solicita avioanele şi ar duce la un consum

inutil de combustibil. Nu conta pentru avionul de supraveghere, care putea să găsească pînă şi un obiect care plutea pe apă – ceea ce făcea regulat în operaţiunile antidrog, pentru că era una dintre metodele folosite de traficanţi pentru transferul cocainei – ba chiar puteau să impună respectarea vitezei pe autostrăzile interstatale, pentru că orice obiect care depăşea o sută treizeci de kilometri pe oră era automat urmărit de sistemul computerizat, pînă cînd operatorul îi spunea computerului să îl ignore. Dar ce aveau de urmărit acum erau nişte avioane comerciale care intrau şi ieşeau din traficul curent, plus patru aparate Gulfstream care călătoreau atît de normal, în linie dreaptă, atît de liniştit, încît, după cum observă unul dintre controlori, pînă şi un puşcaş marin putea să le urmărească, fără prea mult ajutor din partea aparatelor.

În acel moment, Clark era într-un zbor care îl ducea la Aeroportul Naţional Reagan, de cealaltă parte a Washington-ului. Ateriză la timp. Clark fu întîmpinat de un angajat al CIA a cărui maşină „de serviciu" era parcată afară şi avea să parcurgă distanţa pînă la Langley în douăzeci de minute. Intrară în clădirea sediului vechi, urcînd la nivelul şapte. Dimitri Popov nu visase în viaţa lui să ajungă în clădirea asta, cu ecusonul pe care scria VIZITATOR – ESCORTĂ OBLIGATORIE.

– Bun venit, îi spuse Foley în cea mai bună rusă a lui. Îmi închipui că nu aţi mai intrat niciodată aici.

– Aşa cum nici dumneavoastră nu aţi intrat în Piaţa Djerjinski 2.

– Ba eu am intrat, răspunse Clark. Chiar în biroul lui Serghei Nikolaevici.

– Formidabil! spuse Popov, aşezîndu-se, unde i se indicase.

– Bine, Ed, unde naiba sînt acum?

– Deasupra nordului Venezuelei şi se îndreaptă spre sud, probabil în centrul Braziliei. Autoritatea Federală ne spune că au întocmit planuri de zbor – sînt obligaţi prin lege – pentru Manaus. E în zona arborilor de cauciuc, cred. Acolo se unesc cîteva rîuri.

– Mi-au spus că au acolo un complex care seamănă cu cel din Kansas, numai că e mai mic, îşi informă Popov gazdele.

– Să cerem să fie găsit prin satelit? îl întrebă Clark pe director.

– De îndată ce aflăm unde este, sigur. AWAC a pierdut ceva timp cu realimentarea, dar e în urmă cu doar două sute patruzeci de kilometri. Ne-au transmis că cele patru avioane de companie zboară normal, în linie dreaptă.

– Imediat după ce aflăm unde se duc, ce facem?

– Nu ştiu sigur, recunoscu Foley. La asta încă nu m-am gîndit.

– Ed, s-ar putea să nu putem aduna destul pentru un caz penal.

– Poftim?

– Aşa e, confirmă Clark. Dacă sînt destul de deştepţi – şi trebuie să presupunem că sînt – pot să distrugă foarte uşor toate probele materiale ale infracţiunii. Mai rămîn doar martorii, dar ghici cine se află la bordul G-urilor care merg în Brazilia? Toţi cei care ştiu despre ce e vorba. Sînt foarte puţini, din motive de securitate. Şi tu ai face la fel, nu? Se duc acolo să uite lumea de ei şi să-şi repete textul.

– Nu am înţeles, spuse Popov.

– Trebuie să găsească şi să înveţe pe de rost o poveste pe care să o spună la FBI cînd încep interogatoriile, îi explică Foley. Trebuie să înveţe acelaşi imn, să îl cînte în acelaşi fel, de fiecare dată.

– Tu asta ai face în locul lor, Ed? îl întrebă Rainbow Six, înţelegător.

Foley confirmă.

– Da, asta este explicaţia. Bun, ce avem de făcut acum?

Clark i se uită direct în ochii directorului.

– Ce-ai zice să le facem o scurtă vizită?

– Cine dă autorizaţiile? întrebă directorul Agenţiei Centrale de Informaţii.

– Păi, mie salariul mi-l dă tot agenţia asta. Eu îţi raportez ţie, Ed, nu uita.

– Pentru numele lui Dumnezeu, John!

– Am permisiunea ta să îmi adun oamenii într-un loc adecvat pentru misiune?

– Unde?

– Cred că la Fort Bragg, propuse Clark.

Foley trebui să respecte logica momentului.

– Ai permisiunea.

Clark străbătu biroul îngust pînă la o masă pe care se afla un telefon neinterceptabil şi sună la Hereford.

Rănile lui Alistair Stanley se vindecaseră destul cît să-i permită să stea o zi întreagă la birou, fără să cadă epuizat. Călătoria lui Clark în State îl lăsase şef peste gruparea Rainbow, nevoit să rezolve probleme pe care Clark încă nu le abordase, cum era înlocuirea celor doi militari ucişi. Moralul, pe moment, era foarte scăzut. Nu puteau suporta uşor aşa ceva, deşi în fiecare dimineaţă ieşeau cu toţii pe terenul de sport, pentru antrenamentul de rutină, iar în fiecare după-amiază trăgeau cu armele, ca să se menţină în formă şi să fie gata pentru un posibil apel. Acest apel era privit ca fiind foarte improbabil, dar nimeni nu uita că nici una dintre misiunile lui Rainbow nu fusese previzibilă. Telefonul codificat începu să sune, iar Stanley îl ridică.

– Da? Sînt Alistair Stanley.

– Al, salut, sînt John. Mă aflu la Langley.

– John, ce naiba se întîmplă? Pe Chavez şi pe oamenii lui parcă i-a înghiţit pămîntul.

– Ding şi oamenii lui sînt acum la jumătatea distanţei dintre Hawaii şi California, Al. Au arestat un conspirator important la Sydney.

– Foarte bine. Ce naiba se întîmplă?

– Al, stai pe scaun?

– Da, John, bineînţeles, dar...

– Acum ascultă. Îţi dau versiunea scurtă.

Sunase ca o comandă. Clark continuă să vorbească timp de zece minute.

– Pe toţi dracii! spuse Stanley, atunci cînd şeful lui se opri din vorbit. Eşti sigur de toate astea?

– Al dracului de sigur, Al. Acum îi urmărim pe conspiratorii urcaţi în patru avioane. Se părea că se îndreaptă spre Brazilia centrală. Bun, am nevoie de tine. Toţi oamenii se adună şi merg la Fort Bragg, la Baza Aeriană Pope, Carolina de Nord, cu tot echipamentul. Cu tot, Al. S-ar putea să facem o excursie în junglă, ca să... ca să avem o convorbire decisivă cu aceşti oameni.

– S-a înţeles. Am să încerc să organizez activitatea aici. Viteză maximă?

– Corect. Spune la British Airways că avem nevoie de un avion, continuă Clark.

– Foarte bine, John. Mă pun pe treabă.

În Langley, Clark se întrebă ce mai urma, dar înainte să se poată decide avea nevoie de toate elementele puse la locul lor. Alistair avea să-i contacteze pe cei de la British Airways ca să le dea un avion de rezervă cu care să-şi ducă oamenii direct la Pope, iar de acolo... De acolo, trebuia să se mai gîndească. Şi el va trebui să se deplaseze acolo, la Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale, împreună cu colonelul Little Willie Byron.

– Ţinta 1 coboară, raportă unul dintre ofiţerii controlori de zbor prin intercomul aparatului.

Controlorul-şef îşi ridică privirea din cartea pe care o citea, îşi activă ecranul şi confirmă informaţia. În acel moment, încălcau legea internaţională. Eagle Two-Niner nu primise încă permisiunea să zboare pe deasupra Braziliei, dar sistemele radar de control al traficului îl percepeau drept un avion de marfă civil – vechea şmecherie – şi nimeni nu-i întrebase încă nimic. Confirmînd informaţia, se duse la radioul prin satelit şi raportă la NORAD şi, deşi nu ştia, şi la CIA. Peste cinci minute Ţinta 2 făcea la fel. Amîndouă avioanele încetineau, permiţîndu-i lui Eagle Two-Niner să ţină pasul. Controlorul-şef comandă echipajului de zbor să menţină direcţia şi viteza, întrebă cum stăteau cu combustibilul şi află că mai aveau destul pentru opt ore de zbor, mai mult decît suficient ca să se întoarcă la Baza Aeriană Tinker, de lîngă Oklahoma City.

În Anglia se juca acum cartea British Airways. După zece minute de căutări, liniile aeriene găsiră pentru Rainbow un avion de linie 737-700, care avea să-i aştepte cînd vor fi la Luton, un mic aeroport comercial la nord de Londra. Pînă acolo, erau nevoiţi să meargă cu un camion pus la dispoziţie de o companie de transport a armatei britanice de la Hereford.

Seamănă cu o mare verde, îşi spuse John Brightling, privind stratul superior al junglei. În lumina soarelui care apunea, putea vedea albiile argintii ale rîurilor, dar aproape nimic din solul

propriu-zis. Acesta era cel mai bogat ecosistem de pe planetă, unul pe care nu apucase să-l studieze în detaliu. *Ei bine*, își zise Brightling, *acum o s-o pot face. Am pentru asta cam un an.* Proiectul alternativ era un complex robust și confortabil, cu un personal de întreținere de șase persoane, cu propria sursă de energie, cu comunicații prin satelit și hrană din belșug. Se întrebă care dintre pasagerii celor patru avioane știa să gătească bine. Aici avea să apară o diviziune a muncii, ca în orice activitate a Proiectului. Evident, el își asuma rolul de lider.

La Binghamton, New York, echipa de întreținere încărca în incinerator mai multe containere pe care se găsea semnul pericol de contaminare. Unul dintre oameni își spuse că era un crematoriu imens, suficient ca să incinerezi două cadavre în același timp și, judecînd după grosimea izolației, unul cu temperaturi enorme. Închise ușa groasă de zece centimetri, o încuie și apăsă butonul de aprindere. Auzea gazul ieșind în jeturi și aprinzîndu-se de la flacăra de veghe existentă înăuntru, urmat de șuieratul caracteristic. Nimic neobișnuit în activitatea asta. Horizon Corporation scăpa întotdeauna așa de materialul biologic de orice fel. *O fi aici vreun virus viu de SIDA*, își zise omul. *Compania* – citise el undeva – *face o grămadă de cercetări în privința asta.* Dar, pentru moment, se uita la hîrtiile de pe planșeta lui. Trei foi cu un ordin special care îi fuseseră trimise prin fax din Kansas. Bifase toate liniile. Toate containerele specificate erau acum cenușă. La naiba, incineratorul ăsta distrugea pînă și nervurile metalice. O dată cu ele se ducea singura probă materială a existenței Proiectului. Dar angajatul de la întreținere habar nu avea de asta. Pentru el, G7-89-98-00A era un simplu container de plastic. Nu știa nici măcar că exista cuvîntul Shiva. După cum i se ceruse, se duse la computerul de pe biroul lui – aici toți aveau așa ceva – și scrise că eliminase toate obiectele trecute în ordinul de lucru. Informația intră în rețeaua internă a lui Horizon Corporation și, deși el nu știa, apăru pe un ecran din Kansas. În privința asta existau instrucțiuni precise, iar tehnicianul ridică receptorul și transmise informația altui lucrător, care o transmise mai departe, la numărul de telefon furnizat prin mesageria electronică.

– Bun, mulţumesc, spuse Bill Henriksen, privind informaţia.

Puse la loc telefonul din cabina avionului şi se duse în faţă, la cei doi Brightling.

– Oameni buni, era Binghamton. Toate seturile de Shiva, toate vaccinurile, totul a fost ars. Nu mai există nici o probă materială că a existat vreodată un Proiect.

– Şi ar trebui să sărim în sus de bucurie? întrebă Carol supărată, privind pe hublou spre solul care se apropia.

– Nu, dar sper că vei fi mai fericită decît ai fi fost dacă ai fi fost acuzată de conspiraţie pentru comiterea de crime, doamnă doctor.

– Are dreptate, Carol, spuse John, cu un glas încărcat de tristeţe.

Fuseseră atît de aproape! Atît de aproape! *Mă rog*, se consolă el, *încă am resurse şi un nucleu de oameni buni, iar această neplăcere nu o să ne facă să renunţăm la idealurile noastre, nu? Nici pe departe*, îşi spuse preşedintele lui Horizon. Sub ei, sub marea verde în care coborau, se afla o imensă diversitate biologică; avusese dreptate cînd construise aici o clădire alternativă a Proiectului, pentru că putea să identifice, în copacii care trăiau doar aici, substanţe chimice noi, poate chiar antidotul cancerului, cine putea şti? Auzi cum erau coborîte flapsurile şi curînd coborî şi trenul de aterizare. Peste trei minute atingeau pista construită o dată cu laboratorul şi clădirile de locuit. Turaţia motoarelor fu inversată şi avionul încetini avionul pînă la oprire.

– Bun, Ţinta 1 a ajuns la sol.

Controlorul citi poziţia exactă, apoi îşi ajustă imaginea de pe ecran. Acolo se aflau şi nişte clădiri, se părea. *Foarte bine*, îşi spuse el. Comandă computerului să le calculeze poziţia exactă, o informaţie pe care o trimise imediat în Munţii Cheyenne.

– Mulţumesc, spuse Foley, scriind informaţia pe o foaie prinsă de o planşetă. John, am latitudinea şi longitudinea precise pentru poziţia lor. Am să cer o fotografie prin satelit. Ar trebui s-o avem în două sau trei ore, în funcţie de vremea de acolo.

– Atît de repede? se miră Popov, privind pe fereastra de la etajul şase în parcarea rezervată VIP-urilor.

– E doar o comandă prin computer, îi explică Clark. Iar sateliţii sînt permanent sus.

Brusc, fu izbit de ideea că trei ore însemnau un timp imens de aşteptare. Păsările din cosmos ar putea să fie dispuse prost taman acum.

Rainbow îşi luă zborul de pe pista de la Luton mult după miezul nopţii, ora Londrei, virînd apoi spre dreapta, pe deasupra uzinei de automobile aflate chiar lîngă perimetrul aeroportului, îndreptîndu-se spre vest, spre America. British Airways desemnase pentru zbor trei stewardese, care îi hrăniră pe militari şi le dădură băuturi, pe care toţi le acceptară, înainte să se aşeze cît mai comod posibil pentru somnul de pe durata traversării. Nu aveau nici o idee pentru ce mergau în America. Stanley nu le dăduse încă nici o informaţie, deşi se întrebau cu toţii de ce trebuise să-şi ia tot echipamentul tactic.

Cerul de deasupra junglei din centrul Braziliei era minunat de senin. Primul KH-11D trecu la 21.30, ora locală. Camerele lui în infraroşu luară un total de trei sute douăzeci de cadre, plus alte nouăzeci şi şapte în condiţii obişnuite. Aceste imagini fură transmise imediat unui satelit de comunicaţii, iar de acolo expediate prin fascicul pădurii de antene de la Fort Belvoir – Virginia, lîngă Washington. De acolo, fură trimise pe linie terestră pînă la clădirea Biroului Naţional de Recunoaştere de lîngă Aeroportul Dulles, iar de acolo printr-un alt sistem de fibre optice la sediul CIA.

– Arată perfect, spuse fotoanalistul şef de serviciu din biroul lui Foley. Clădirile sînt aici, aici şi aici, plus una aici. Aeroport privat, are lumini, dar nu şi un sistem de balizaj pentru aterizări pe timp de noapte. Cred că aici sînt rezervoarele de combustibil. Aici este o centrală electrică. După cum arată fumul ieşit de pe coş, cred că au un generator Diesel. Clădirea asta, după modelul ferestrelor, pare să fie pentru locuit. Vă interesează o staţiune ştiinţifică construită în junglă? întrebă analistul.

– Cam aşa ceva, confirmă Clark. Altceva?

– Practic nu se află nimic pe o rază de o sută cincizeci de kilometri. Aici aş zice că a fost o plantaţie de arbori de cauciuc, dar clădirile nu sînt încălzite şi aş spune că mai degrabă nu sînt locuite.

Nu prea vezi alte urme de civilizaţie. Aici sînt focuri – le arătă el – focuri de tabără, poate ale indigenilor din triburi sau cam aşa ceva. E un loc foarte izolat, domnule. Probabil că le-a fost foarte greu să construiască în locul ăla, dată fiind pustietatea din jur.

– Bun, trimite-ne şi imaginile Lacrosse, iar cînd vei avea imaginile foto normale, trimite-le şi pe acelea, îi spuse Foley.

– Vom avea o trecere directă a altui satelit pe la 7.20 ora locală, spuse omul. Previziunea meteo este favorabilă, aşa că ar trebui să avem cadre bune la trecerea aceea.

– Cît de largă este pista de aterizare? întrebă Clark.

– Pare să fie lungă de trei kilometri şi lată de cam o sută de metri, dimensiuni standard. Au mai tăiat pădurea şi pe o lăţime de încă treizeci de metri în stînga şi în dreapta. Deci pot să aterizeze avioane foarte mari, dacă betonul pistei este destul de gros. Există şi un doc, aici, la rîu. Este de fapt Rio Negro, nu Amazonul propriu-zis, dar nu se văd vase. Cred că a rămas din vremea în care s-au făcut construcţiile.

– Nu văd nici un fel de linii telefonice sau energetice, spuse apoi Clark, după ce privise cu atenţie fotografiile.

– Nu, domnule, nu sînt. Cred că depind de comunicaţiile prin satelit şi de cele prin radio. Au aici o livadă de antene.

Omul făcu o pauză.

– Mai aveţi nevoie de ceva?

– Nu. Şi mulţumesc, îi spuse Clark tehnicianului.

– Da, domnule, cu plăcere.

Analistul ieşi din cabinet şi se îndreptă spre liftul care avea să-l ducă la subsol, unde îşi avea biroul.

– Ai aflat ceva folositor? întrebă Foley, care nu ştia mai nimic despre junglă, dar ştia că Clark avea experienţă.

– Păi ştim unde se află şi cîţi sînt acolo.

– Ce planuri ai, John?

– Nu sînt încă sigur, Ed, veni răspunsul sincer.

Clark nu planificase mare lucru, dar începuse să se gîndească.

Aparatul C-17 se lăsă greu la sol la Baza Aeriană Travis din California. Chavez şi companionii lui erau foarte dezorientaţi de tot drumul, dar era bine că măcar ieşiseră din aparat în aerul

răcoros, plăcut. Chavez își scoase telefonul codificat și formă numărul de la Hereford, aflînd că John se găsea la Langley. Trebui să-și căznească puțin memoria pentru asta, dar în douăzeci de secunde era în măsură să formeze și acest număr.

– Biroul domnului director.

– Aici Domingo Chavez, îl caut pe John Clark.

– Rămîneți pe linie, vă rog, răspunse secretara lui Foley.

– Unde te afli acum, Ding? întrebă John deîndată ce ajunse la telefon.

– La Baza Aeriană Travis, la nord de San Francisco. Acum unde naiba mai mergem?

– Ar trebui să vă aștepte un VC-20 al Forțelor Aeriene, la terminalul VIP.

– Bine, mergem acolo. John, nu avem nici un fel de echipament cu noi. Am plecat din Australia în grabă.

– Am să pun pe cineva să se ocupe de asta. Să te întorci cu bine în D.C., m-ai auzit?

– Da, domnule C., confirmă Ding.

– Oaspetele tău, Gearing, parcă...

– Da, el. Noonan stă cu el mai tot timpul. A ciripit ca un canar, John. Chestia pe care au planificat-o ăia e reală. *Jesuchristo, jefe!*

– Știu, Ding. Apropo, și-au luat tălpășița.

– Încotro? Se știe?

– În Brazilia. Cunoaștem exact locația. L-am pus pe Al să aducă toată echipa la Fort Bragg. Tu te duci la Andrews. Trebuie să ne organizăm.

– Bine, John. Mă duc să găsesc avionul. Terminat.

Chavez închise telefonul și făcu semn unei dubițe USAF, care îi duse pe toți la terminalul VIP, unde găsiră un alt echipaj de zbor care îi aștepta. Curînd, erau la bordul unui VC-20, versiunea Air Force a reactoarelor de companie Jetstream. La bord aflară cam cît era ceasul după felul de mîncare servit de sergentul de serviciu. *Micul dejun, deci e dimineața devreme*, își zise Chavez. Îl întrebă pe sergent ce oră era și își potrivi ceasul.

39

ARMONIA

Pe Noonan îl neliniştea un gînd: *Călătoresc cu un individ care a mărturisit că era pe cale să comită un genocid şi uite că nu i-am pus nici măcar cătuşe, nu mai vorbesc de o cămaşă de forţă. Dar, practic, ce-ar mai putea face? Unde s-ar fi putut duce?* Ar fi putut să deschidă uşa şi să sară, dar Gearing nu i se părea agentului FBI un tip gata să se sinucidă, iar Noonan era absolut sigur că nu avea să pună stăpînire pe avion şi să-l îndrepte spre Cuba. Oricum, Tim Noonan nu făcea decît să-l supravegheze pe prizonier, gîndindu-se între timp că-l arestase pe un alt continent, într-o altă emisferă, cu un alt fus orar şi de partea cealaltă a liniei internaţionale de schimbare a datei. Mai fusese şi în Mediterana de Est, la Fuad Yunis, acum zece sau unsprezece ani, dar acum credea că depăşise recordul de distanţă pentru arestarea unui criminal şi pentru aducerea lui acasă. Peste nouăsprezece mii de kilometri. La dracu'! Preţul recordului fusese acest zbor nesfîrşit, care îi transformase în epavă corpul care se resimţea de absenţa exerciţiilor zilnice. Îşi schimbă şi el ora de pe ceas şi apoi se întrebă în ce zi erau şi dacă era aceeaşi. Dar, decise el, dacă îl întrebai pe un sergent însoţitor de zbor de la USAF în ce zi erai te făceai de rîs şi păreai ultimul tîmpit. O să afle de pe prima pagină a vreunui ziar, de pildă *USA Today*, o dată ce

va ajunge în America, își zise Noonan, împingîndu-și scaunul în spate și fixîndu-și ochii în ceafa lui Wil Gearing. Apoi îi trecu iar prin cap altceva: la Washington trebuia să-l predea pe arestat. Dar cui și pe baza cărei acuzații?

– Bine, spuse Clark, în două ore ajung la Andrews, de acolo iau un aparat mic pînă la Pope și începem să ne gîndim la ce avem de făcut.

– John, știu că ai deja un plan, îi spuse Foley.

Îl cunoștea pe Clark de multă vreme și îl putea citi pînă și din licăritul ochilor.

– Ed, e cazul meu sau nu? îl întrebă John pe director.

– În limite rezonabile, John. Adică, hai să nu pornim un război nuclear sau așa ceva, nu?

– Ed, poate așa ceva să ajungă într-o instanță federală? Dacă Brightling a ordonat distrugerea tuturor dovezilor? La naiba, ce spun? Cîteva găleți de deșeuri biologice și cîteva înregistrări pe computere. Există programe comerciale care distrug fișierele complet și nu le mai recuperează nimeni în veci, știai?

– Adevărat, dar nu se poate să nu fi tipărit careva ceva, iar dacă o să căutăm bine...

– Și ce obținem așa? O panică globală, după ce lumea o să-și dea seama ce poate face o companie de bioinginerie dacă vrea. La ce ne ajută?

– Plus un consilier prezidențial care a încălcat securitatea. Iisuse, asta n-o să-l ajute deloc pe Jack, așa e, spuse Foley, făcînd o pauză. Dar nu putem să-i asasinăm pe oamenii ăia, John. Sînt cetățeni ai Statelor Unite și au drepturi. Nu uita!

– Știu, Ed, dar nu putem să-i lăsăm să scape nepedepsiți și probabil nici să-i dăm în judecată nu putem, corect? Ce ne rămîne?

Clark făcu o pauză.

– Am să încerc să inventez ceva.

– Ce?

John Clark își explică ideea.

– Dacă ripostează, o să ne fie mai ușor, nu?

– Douăzeci de oameni împotriva a șaizeci?

– Douăzeci de oameni de-ai mei – de fapt, cred că am cincisprezece – împotriva unor filfizoni? Hai, scutește-mă, Ed! Ar putea fi echivalentul moral al unei crime, dar nu și echivalentul *legal*.

Foley se încruntă urît, îngrijorat de posibilul impact în mass-media, deși nu avea nici un motiv special să creadă că se va afla. Comunitatea operațiunilor speciale păstra tot felul de secrete, dintre care multe ar fi dat rău dacă apăreau în mediile de informare.

– John! spuse el în cele din urmă.

– Da, Ed?

– Ai grijă să nu te prindă careva.

– Păi încă nu s-a întîmplat nimic, Ed, îi aminti Rainbow Six.

– Așa e, spuse directorul Agenției Centrale de Informații, întrebîndu-se cum dracu' avea să-i explice toate astea președintelui Statelor Unite.

– Bun. Pot să-mi folosesc fostul meu birou? întrebă Clark, care avea de dat mai multe telefoane.

– Normal.

– Ia te uită, asta e tot ce-ți dorești?! Numai atît?!

– Da, domnule general, ar fi suficient.

– Pot să te întreb pentru ce?

– Pentru ceva strict secret, veni răspunsul lui Clark.

– Este tot ce ești dispus să-mi spui?

– Îmi pare rău, Sam. Poți să îl suni pe Ed Foley să verifici, dacă vrei.

– Să știi că am s-o fac, mormăi generalul la capătul celălalt al firului.

– Din partea mea, este perfect, domnule, spuse Clark, accentuînd pe „domnule", în speranța că așa o să îl mai îmbuneze pe generalul jignit.

Nu îl îmbună, dar Wilson era un profesionist și cunoștea regulile.

– Bun, stai să dau cîteva telefoane.

Primul din acestea fu la Fort Campbell, Kentucky, gazdă a Regimentului 160 Aviație, Operațiuni Speciale, al cărui comandant, un colonel, veni cu obiecțiile așteptate, spulberate imediat printr-un ordin direct. Colonelul ridică un receptor de interior și

ordonă ca un elicopter MH-60K Night Hawk pentru operaţiuni speciale să fie trimis la Baza Aeriană Pope, împreună cu o echipă de întreţinere, pentru o misiune într-un loc pe care nu îl cunoştea. Următorul telefon fu la un ofiţer de la USAF, care notă ordinul şi spuse „da, domnule", ca un bun om al aerului ce era. Punerea tuturor pieselor la locul lor semăna mai mult cu un exerciţiu de electronică. Se dădeau telefoane codificate şi ordine ciudate unor oameni care, din fericire, erau obişnuiţi cu asemenea lucruri.

Chavez reflectă că făcuse cam pe trei sferturi înconjurul lumii, în cea mai mare parte în ultimele douăzeci şi două de ore, iar acum ateriza pe un aeroport în care fusese o singură dată înainte. Aici se afla Air Force One, versiunea VC-25A a lui Boeing 747, vopsit în culorile cunoscute în toată lumea, ducînd cu el pe cineva care plănuise să-i omoare pe toţi oamenii care cunoşteau aceste culori. Cu ani în urmă, învăţase să nu reflecteze prea mult la lucrurile pe care le făcea pentru ţara lui şi pentru cei 82 450 de dolari pe an pe care îi cîştiga acum ca funcţionar de nivel mediu al CIA. Avea un masterat în relaţii internaţionale, relaţii pe care le definea în glumă drept „o ţară i-o trage alteia" – dar acum nu mai era vorba de o ţară, ci de o corporaţie. *De cînd au început şi astea să creadă că pot să joace la acest nivel?* se întrebă el. Poate că era noua ordine mondială, despre care vorbise cîndva preşedintele Bush. Aşa o fi fost, dar comandantului Echipei-2 i se părea absurd. Guvernele erau alese, mai mult sau mai puţin, de cetăţeni, răspunzînd în faţa acestora. Corporaţiile răspundeau, dacă o făceau, în faţa acţionarilor. Iar asta era o chestiune diferită. Corporaţiile erau, teoretic, supravegheate de guvernele ţărilor în care îşi aveau sediul, dar acum totul se schimba. Corporaţiile private produceau instrumentele folosite de oamenii din toată lumea. Lumea tehnologică în permanentă schimbare oferise o putere imensă unor organizaţii relativ mici, iar acum Chavez se întreba dacă acesta era un lucru bun sau rău. Oricum, dacă oamenii ar depinde de guverne în privinţa progresului, probabil că încă ar călări şi ar da ocol lumii cu vapoare cu aburi. Dar în această nouă ordine mondială treburile nu prea mai puteau fi controlate, lucru la care cineva trebuia să se

gîndească bine, decise Chavez, în vreme ce avionul se oprea la rampa de primire de la Andrews. Un alt microbuz albastru anonim al USAF apăru la scări chiar dinainte de întinderea completă a acestora.

– Văd că acumulezi din ce în ce mai multe ore de zbor, Ding, îi spuse John, pe betonul pistei.

– Cam aşa ceva. Nu mi-au crescut încă pene? întrebă obosit Chavez.

– Mai ai un hop de sărit.

– Unde?

– Bragg.

– Atunci, hai să-l facem. Nu vreau să mă obişnuiesc să stau pe loc, dacă e doar ceva temporar.

Avea nevoie să se bărbierească şi să-şi facă un duş, dar şi astea trebuia să mai aştepte pînă la Fort Bragg. Urcară foarte repede într-un alt avion pentru distanţe scurte al Forţelor Aeriene, care porni spre sud-vest. Din fericire, etapa fu scurtă, încheindu-se la Baza Aeriană Pope, care era lipită de cazarma Diviziei 82 Infanterie Aeropurtată de la Fort Bragg, Carolina de Nord, loc în care se aflau Delta Force şi alte unităţi pentru operaţiunile speciale.

Pentru prima oară, se găsi cineva care să se gîndească cum să procedeze cu Wil Gearing. Trei poliţişti militari îl luară şi îl duseră la închisoarea cazărmii. Restul călătorilor fură duşi la căminul pentru ofiţeri nefamilişti, cunoscut îndeobşte sub numele de „Q".

Chavez se întrebă dacă hainele pe care le dezbrăcase vor mai putea fi vreodată suficient de curate ca să le mai pună pe el. Dar făcu un duş şi găsi pe chiuveta băii şi un aparat de ras cu care îşi putu da jos barba neagră crescută într-o zi întreagă pe faţă. Ieşind din baie, găsi pe pat un rînd de haine noi.

– Am discutat cu cei de la bază pentru astea.

– Mersi, John.

Chavez se luptă să intre în şortul alb şi în tricou, iar apoi alese o uniformă pentru luptă cu camuflaj forestier – aflate toate pe pat, alături de ciorapi şi bocanci.

– Ai avut o zi lungă, bag de seamă.

– John, la naiba, am avut o lună lungă de la plecarea din Australia.

Se aşeză pe pat şi se întinse.

– Acum ce urmează?

– Brazilia.

– Cum aşa?

– Acolo s-au dus. I-am detectat şi am fotografii ale locului unde au poposit.

– Deci o să le facem o vizită.

– Corect.

– Şi ce o să facem cu ei, John?

– Rezolvăm problema asta pentru totdeauna.

– Mie îmi convine, dar e legal?

– De cînd te îngrijorează aspectul ăsta?

– John, nu uita că sînt un om însurat, am un copil. Acum am răspunderi, omule.

– E destul de legal, Ding, îi spuse socrul mai tînărului interlocutor.

– Bun, dacă zici tu. Acum ce urmează?

– Tragi un pui de somn. Restul echipei soseşte cam în jumătate de oră.

– Restul cărei echipe?

– Toţi cei care pot să se deplaseze şi să tragă, fiule.

– *Muy bien, jefe*, spuse Chavez, închizînd ochii.

British Airways 737-700 rămase la sol cît putu de puţin, fu alimentat cu ajutorul unei cisterne a Forţelor Aeriene, apoi decolă spre Aeroportul Internaţional Dulles, unde prezenţa avionului civil nu putea să genereze comentarii. Militarii de la Rainbow fură luaţi de acolo cu un autobuz şi duşi într-un loc sigur, în care li se permise să-şi continue odihna. Asta îi alarmă pe unii dintre ei. Dacă te lăsau să te odihneşti, înseamnă că urma un lucru neplăcută în viitorul apropiat.

Clark şi Alistair Stanley se întîlniră într-o cameră de la sediul Comandamentului Reunit pentru Operaţiunile Speciale, o clădire obişnuită, aflată lîngă o parcare mică.

– Ce vă aduce aici? întrebă colonelul Byron, poreclit „Micul Willie“ de către colegii lui în uniformă.

Porecla era cea mai nepotrivită din întreaga armată americană. La un metru nouăzeci şi patru şi o sută patru kilograme de muşchi, Byron era cel mai mare din tot comandamentul reunit. Porecla îi fusese dată în anii de şcoală de la West Point, unde, în cei patru ani de exerciţii, cu hrană bună, cîştigase cincisprezece centimetri în înălţime şi cincisprezece kilograme în greutate, ajungînd fundaş în legendara echipă de fotbal american a Infanteriei care spulberase Marina cu 35-10 în meciul din toamnă de pe Stadionul Veteranilor din Philadelphia. În ciuda masteratului de la Harvard, care părea să devină universitatea favorită militarilor americani, îşi păstrase accentul de Georgia.

– Facem o călătorie pînă aici, îi spuse Clark, dîndu-i peste masă fotografiile făcute din satelit. Avem nevoie de un heliport amenajat şi cam atît.

– Unde dracu' e chestia asta?

– În Brazilia, la vest de Manaus, pe Rio Negro.

– Un complex serios, observă Byron, punîndu-şi ochelarii pe care îi ura. Cine l-a construit şi cine e acolo acum?

– Nişte tipi care au vrut să omoare întreaga lume, răspunse Clark, răspunzînd în acelaşi timp la telefonul celular care începuse să sune.

Trebui să aştepte din nou sincronizarea sistemelor de codificare.

– Aici Clark, spuse el, într-un tîrziu.

– John, aici Ed Foley. Proba a fost examinată de militari la Fort Dietrich.

– Şi?

– Este o variantă a virusului Ebola. Ei zic că e modificat – au folosit termenul de „inginerie" – prin adăugarea de ceea ce cred că ar fi nişte gene canceroase. Mi-au spus că asta face ca germenul să fie ceva mai robust. Mai mult, germenii virali au fost încapsulaţi într-un fel de minibule care îi ajută să supravieţuiască în aer liber. Cu alte cuvinte, John, ceea ce ţi-a spus prietenul tău rus pare să se confirme total.

– Ce ai făcut cu Dimitri? întrebă Rainbow Six.

– E într-o casă conspirativă din Winchester, răspunse directorul.

Era locul în care erau ţinuţi în mod obişnuit străinii pe care voia să-i protejeze CIA.

– Apropo, FBI-ul mi-a spus că poliţia statală din Kansas îl caută pentru crimă. Se pare că l-a omorît pe un oarecare Foster Hunnicutt din Montana sau, cel puţin, de asta e acuzat.

– De ce nu le spui la Birou să spună în Kansas că nu a omorît pe nimeni? Omul a fost cu mine tot timpul ăsta, îi sugeră Clark.

Trebuia să aibă grijă de el, nu? John ştersese deja cu buretele şi uitase că Popov instigase un atentat la viaţa soţiei şi fiicei lui. În cazul acesta, afacerile erau afaceri şi nu era primul caz în care un inamic din KGB se transforma într-un foarte preţios prieten.

– Bine, cred că pot s-o fac.

Era o minciună necesară, Foley era de acord cu asta, îndreptată împotriva unui adevăr cumplit. Aflat în biroul lui din Langley, Virginia, Foley se întreba cum de nu-i tremurau mîinile. Demenţii ăia nu numai că voiau să omoare întreaga omenire, dar aveau şi capacitatea să o facă. Era o situaţie pe care CIA trebuia să o studieze în detaliu; era un nou tip de ameninţare, a cărei investigare nu avea să fie nici uşoară şi nici plăcută.

– Bun, Ed, mulţumesc.

Clark închise telefonul şi se uită la ceilalţi din cameră.

– Tocmai mi s-a confirmat conţinutul canistrei pentru clor. Au creat o formă diferită de Ebola, care urma să fie împrăştiată.

– Poftim? întrebă colonelul Byron.

Clark îi explică totul timp de zece minute.

– Deci vorbeşti serios, spuse colonelul la sfîrşit.

– Cît se poate de serios, îi spuse Clark. L-au angajat pe Dimitri Popov ca să le facă interfaţa cu teroriştii şi să organizeze incidente în Europa. Asta ca să crească teama de atacuri teroriste şi pentru ca Global Security să obţină contractul de consultanţă pentru Olimpiadă şi...

– Bill Henriksen? întrebă colonelul Byron. La naiba, îl cunosc pe omul ăsta!

– Da? Ei bine, oamenii lui aveau misiunea să împrăştie chestia aia cu ajutorul sistemului de producere a ceţii de pe stadionul olimpic din Sydney, Willie. Chavez se afla acolo, în camera de control, cînd acest Wil Gearing a apărut cu containerul. Conţinutul

a fost verificat la USAMRIID, la Fort Detrick. FBI-ul ar putea să încropească un dosar, dar unul nu prea solid, adăugă Clark.

– Deci te duci acolo ca să...

– ... Ca să discut cu ei, Willie, îi termină ideea Clark. Au pregătit avionul?

Byron se uită la ceas.

– Ar fi timpul.

– Bun. Atunci e momentul să o luăm din loc.

– Am uniforme de camuflaj pentru toţi oamenii tăi. Sigur nu ai nevoie de o mînă de ajutor?

– Nu, Willie. Apreciez oferta la justa ei valoare, dar trebuie ca totul să fie cît mai discret posibil, nu crezi?

– Ai dreptate, John, spuse Byron, ridicîndu-se în picioare. După mine, băieţi! Apropo de oamenii ăia cu care te vezi în Brazilia...

– Da? întrebă Clark.

– Transmite-le un călduros salut de la Comandamentul Unit, te rog.

– Da, domnule, promise John. Vom face întocmai.

La rampa de la Baza Aeriană Pope îi aştepta un avion imens, un C-5B Galaxy al Forţelor Aeriene, la care echipa de la sol lucrase cîteva ore ca să-l pregătească. Toate însemnele oficiale fuseseră şterse, iar în locul cercurilor obişnuite ale USAF fusese pictat HORIZON CORPORATION. Pînă şi numerele de pe coadă dispăruseră. Uşile rabatante din spate ale calei tocmai erau închise. Primii urcară Clark şi Stanley. Restul echipei sosi în autobuze, fiecare purtîndu-şi echipamentul personal. Urcară în compartimentul pentru pasageri din spatele aripii. Din acel moment, nu mai aşteptau decît urcarea echipajului de zbor – îmbrăcat civil – pe puntea de comandă şi începerea procedurilor de pornire, de parcă ar fi fost un zbor comercial. Un avion-cisternă KC-10 avea să-i ajungă undeva, la sud de Jamaica, pentru a completa rezervoarele de combustibil.

– Bun, iată ce pare să se fi întîmplat, le spuse John Brightling tuturor celor adunaţi în sală.

Văzu dezamăgirea pe figurile tuturor celor cincizeci şi doi de oameni. Dar era evidentă şi o anume uşurare. Ia te uită, pînă şi Adevăraţii Credincioşi aveau conştiinţă. Păcat.

– Ce facem aici, John? întrebă Steve Berg.

Fusese unul dintre principalii savanţi ai Proiectului. El concepuse vaccinurile „A“ şi „B“ şi ajutase la proiectarea lui Shiva. Berg era unul dintre cei mai buni oameni angajaţi vreodată de Corporaţia Horizon.

– Studiem pădurea ecuatorială. Am distrus tot ce avea valoare juridică. Toată producţia de Shiva s-a dus. La fel şi vaccinurile, la fel şi înregistrările de pe computerele companiei, însemnările de laborator şi aşa mai departe. Singurele date despre Proiect sînt ceea ce aveţi în minte. Cu alte cuvinte, dacă cineva încearcă să ne tragă la răspundere, tot ce avem de făcut este să ne ţinem gura şi nu se intentează nici un proces. Bill? spuse John Brightling, făcîndu-i un semn cu mîna lui Henriksen, care se îndreptă spre podium.

– Bun, ştiţi că am fost pe vremuri în FBI. Ştiu cum se instrumentează dosarele penale. Nici dacă au un noroc chior nu pot să găsească nimic împotriva noastră. FBI-ul trebuie să joace după reguli, iar regulile sînt foarte stricte. Trebuie să vi se citească drepturile, dintre care unul este acela de a avea un avocat lîngă voi în timpul interogatoriilor. Tot ce trebuie să spuneţi este: „Da, vreau să vină avocatul meu“. Dacă spuneţi asta, nu au voie să vă întrebe nici măcar cît e ceasul. Apoi ne sunaţi pe noi şi vă trimitem un avocat. Avocatul vă va spune, chiar în faţa agenţilor, să nu spuneţi nimic, agenţilor le va spune că nu veţi declara nimic, iar dacă vor încerca să scoată ceva de la voi se vor face vinovaţi de violarea a tot felul de statute şi decizii ale Curţii Supreme. Asta înseamnă că vor intra în bucluc şi orice spuneţi nu va putea fi folosit nicăieri. Acestea sînt drepturile privitoare la protecţia voastră civilă.

Şi Bill Henriksen continuă:

– În cele ce urmează, ne vom petrece timpul aici, studiind ecosistemul bogat din jurul nostru şi formulînd o poveste credibilă. Asta o să ne ia ceva timp...

– ... Ia stai, dacă putem să le evităm întrebările, atunci...

– De ce să mai născocim o poveste? E simplu. Pentru că avocații noștri trebuie să aibă niște discuții cu niște procurori federali. Dacă venim cu o poveste plauzibilă, atunci putem să-i facem să renunțe la caz. Dacă poliția știe că nu va cîștiga, nu va mai insista. O poveste bună, care explică totul, va ajuta la treaba asta. Vom spune că așa e, îl studiam pe Ebola, pentru că e al naibii de periculos și pentru că lumea are nevoie de un leac. Atunci, poate că un angajat nebun s-a hotărît să omoare toată lumea, dar noi nu avem nimic de-a face cu asta. De ce ne aflăm aici? Păi, facem cercetări medicale fundamentale, cercetăm componentele chimice din flora și din fauna ecuatorială. E cumva împotriva legii?

Cei de față încuviințară.

– Bun, o să închipuim o poveste fără cusur. O memorăm toți și apoi avocații noștri ne vor permite să discutăm cu FBI-ul, astfel încît să se poată spune că am cooperat. Le dăm toate informațiile care nu ne pot face rău și, practic, scăpăm de toate acuzațiile pe care ni le pot aduce. Oameni buni, dacă rămînem uniți și respectăm scenariul, nu putem pierde! Vă rog să mă credeți pe cuvînt. Dacă ne folosim mințile nu putem pierde, s-a înțeles?

– Și putem să lucrăm și la Proiectul Doi, spuse Brightling, reluîndu-și locul la tribună. Sînteți unii dintre cei mai deștepți oameni din lume, iar angajamentul nostru și scopul final nu s-au schimbat. O să stăm aici cam un an. Este o șansă pentru noi să studiem natura, să aflăm lucruri pe care trebuie să le aflăm. Va fi un an în care vom căuta o nouă cale de a realiza scopul căruia i-am dedicat întreaga noastră viață, continuă el, văzînd că mulți dădeau din cap.

Probabil că existau deja idei alternative, pe care le va putea analiza. Încă era președintele celei mai avansate companii de biotehnologii. Încă îi avea la îndemînă pe cei mai străluciți și mai buni oameni din lume. Iar acestora le păsa de salvarea planetei. Pur și simplu, trebuia să găsească altceva. Aveau și resursele, și timpul necesar.

– Bun, le spuse Brightling cu un zîmbet radios. Am avut o zi lungă. Toată lumea la culcare! Odihniți-vă bine. Mîine

dimineață am să ies în pădure, să văd ecosistemul despre care cu toții vrem să învățăm.

Aplauzele îl mișcară. Da, toți oamenii ăștia erau la fel de dedicați pe cît era el. Cine știe, poate că se va găsi o cale de îndeplinire a Proiectului Doi.

În timp ce toți mergeau spre camerele lor, Bill Henriksen îi ajunse din urmă pe John și Carol.

– Mai avem o singură problemă potențială.

– Care ar fi aceea?

– Dacă trimit o echipă militară aici?

– Vrei să spui, armata? întrebă Carol Brightling.

– Corect.

– Ne luptăm cu ei, spuse John. Avem arme, nu?

Se convinseră personal. Arsenalul Proiectului Alternativ avea nu mai puțin de o sută de puști de asalt G-3 de producție germană, originale, cu foc automat. Iar unii dintre cei de acolo știau să le folosească bine.

– Bun. Problema e următoarea: nu pot să ne aresteze, dar dacă reușesc să pună mîna pe noi și să ne ducă în State, atunci instanțelor n-o să le pese dacă arestarea a fost ilegală sau nu. Asta e treaba cu legea americană: dacă ai ajuns în fața unui judecător, lui nu-i pasă decît de caz. Deci, dacă apar pe aici trebuie să-i descurajăm. Cred...

– Cred că oamenilor noștri nu le trebuie prea multe imbolduri ca să riposteze, după ce au făcut ticăloșii ăia împotriva Proiectului.

– Sînt de acord, dar va trebui să vedem ce se întîmplă. La naiba, ce bine ne-ar fi prins un sistem radar instalat aici!

– De ce?

– Dacă vin, vin cu elicopterul. E prea mult de mers prin junglă și ambarcațiunile sînt prea lente, iar oamenii noștri preferă să se suie în elicopter. Așa se fac lucrurile astea.

– Cum să știe că sîntem aici, Bill? Ce naiba, am plecat din țară foarte repede și...

– ... și ei pot să discute cu echipajele care ne-au transportat. Au fost obligați să întocmească un plan de zbor pînă la Manaus, iar asta îngustează aria de căutare, nu crezi?

– Nu vor vorbi, sînt bine plătiţi, obiectă John. Cît timp crezi că le trebuie ca să afle?

– În cel mai rău caz, cîteva zile. În cel mai bun, două săptămîni. Cred că ar trebui să ne antrenăm oamenii în tactici defensive. Am putea începe de mîine, propuse Henriksen.

– Fă-o! fu de acord John Brightling. Eu am să sun acasă, să văd dacă a vorbit cineva cu piloţii noştri.

Apartamentul principal avea şi o cameră proprie de comunicaţii. Proiectul Alternativ era din multe puncte de vedere un complex de ultimă oră, de la laboratoarele medicale pînă la comunicaţii. În cazul acestora din urmă, „pădurea“ de antene de lîngă uzina generatoare de electricitate avea un sistem de telefonie prin satelit, care permitea accesul prin *e-mail* direct la imensa reţea internă de calculatoare a lui Horizon Corporation. De îndată ce sosi în apartamentul lui, Brightling puse în funcţiune sistemul telefonic şi sună în Kansas. Lăsă instrucţiuni pentru echipajele de zbor, care acum erau foarte aproape de casă. Acestea urmau să raporteze la Proiectul Alternativ dacă cineva va cerceta ultimul lor zbor în străinătate. După ce termină, Brightling nu mai avu mare lucru de făcut. Se bucură de un duş şi intră în dormitor, unde îşi găsi soţia.

– E foarte trist, spuse Carol pe întuneric.

– E de-a dreptul supărător, fu de acord John. Am fost atît de aproape...

– Ce nu a mers?

– Nu sînt sigur, dar cred că prietenul nostru Popov a aflat ce se întîmplă şi l-a omorît pe cel care i-a spus, iar apoi a fugit. A reuşit cumva să le spună destule ca să-l captureze pe Wil Gearing la Sydney. La naiba, mai aveam cîteva ore şi pornea Faza Întîi! izbucni el.

– Ei bine, data viitoare vom fi mai atenţi, îl linişti Carol, întinzînd mîna ca să-l mîngîie pe braţ.

În ciuda eşecului, tare era plăcut să fie din nou cu el în pat.

– Dar cu Wil cum rămîne?

– Va trebui să-şi încerce şansa. Am să-i fac rost de cei mai buni avocaţi pe care-i pot găsi, promise John. Şi o să-i trimit vorbă să nu scoată un cuvînt.

Gearing nu mai scotea nici un cuvînt, într-adevăr. Cumva, sosirea în America îi adusese aminte că avea nişte drepturi şi că aici există nişte proceduri de anchetă, iar acum nu mai spunea nimic nimănui. Stătea în scaunul lui cu fața îndreptată spre coada avionului C-5, privind în urmă la uşa circulară care ducea în compartimentul din spate, în vreme ce militarii din jurul lui moțăiau. Doi dintre ei erau perfect treji totuşi şi se uitau țintă la el, în vreme ce discutau despre diverse. Erau înarmați ca pentru vînătoarea de urşi, observă Gearing, cu o grămadă de arme personale şi mai aveau şi altele în partea din spate a avionului. Unde mergeau? Nimeni nu-i spusese.

Clark, Chavez şi Stanley se aflau în compartimentul din spatele punții de comandă a masivului avion de transport. Echipajul de zbor era format din ofițeri de carieră ai Forțelor Aeriene – majoritatea acestor transportoare erau pilotate de rezervişti, în special de piloți civili de linie – şi păstrau distanța. Superiorii îi avertizaseră să tacă, un avertisment accentuat de revopsirea avionului. Acum erau civili? Îşi puseseră haine civile, pentru ca păcăleala să prindă cît mai bine. Dar cine naiba să creadă că un Lockheed Galaxy putea fi civil?

– Mie mi se pare foarte direct, observă Chavez.

Era interesant să fii din nou infanterist, din nou un *ninja*, stăpîn al nopții, se amuză el. Doar că acum plănuiau să meargă în plină zi.

– Problema este dacă vor opune rezistență?

– Dacă avem noroc, da, răspunse Clark.

– Cîți sînt?

– Au plecat cu patru Gulfstream-uri, cam cu şaisprezece persoane în fiecare. Asta înseamnă şaizeci şi patru, Domingo.

– Arme?

– Te-ai duce în junglă fără arme? întrebă Clark.

Răspunsul era evident: puțin probabil.

– Dar sînt antrenați? insistă comandantul Echipei-2.

– Nu prea cred. Oamenii ăştia sînt nişte savanți, dar unii cunosc pădurea şi probabil că vreo cîțiva sînt vînători. Vom vedea dacă noile jucării ale lui Noonan funcționează la fel de bine pe cît le lăuda.

– Aşa cred, spuse Chavez.

Partea bună era că oamenii lui erau foarte bine antrenaţi şi echipaţi. Zi sau noapte, tot o treabă de *ninja* era.

– Înţeleg că tu ai comanda generală.

– Aşa e, Domingo, răspunse Rainbow Six.

Avionul începu să se zdruncine, afectat de o turbulenţă, iar ei încetară discuţia. Era siajul avionului-cisternă KC-10; începea realimentarea. Clark nu voia să urmărească procedura. I se părea cel mai nenatural act din lume, două avioane masive care se împreunau în plin zbor.

Malloy era cu cîteva scaune în faţă, împreună cu locotenentul Harrison.

– Pare destul de simplu, spuse tînărul ofiţer.

– Da, simplu ca bună ziua, dar să vezi cum e cînd trag în tine. Atunci e interesant, răspunse pilotul.

– Avionul o să fie foarte aproape de supraîncărcare, avertiză Harrison.

– De-aia are două motoare, spuse puşcaşul marin.

Afară era întuneric. După umplerea rezervoarelor, echipajul de zbor se uită în jos, văzînd puţine lumini. Pentru cei de pe KC-10, era vorba de un zbor civil. Pilotul automat monitoriza tot. Se ştia unde mergea, se ştia pe unde va trece şi, la o mie cinci sute de kilometri de aeroportul din Manaus, Brazilia, se ştia că era un zbor special, din State, care s-ar putea să aibă nevoie de spaţiu de parcare o zi sau două, plus serviciile de realimentare. Totul fusese deja trimis prin fax.

Cînd văzură luminile pistei, încă nu veniseră zorile. Pilotul, un maior tînăr, se ridică în scaunul din stînga şi încetini avionul, pentru o mai bună vizibilitate, în timp ce copilotul, un locotenent, care, aflat în dreapta, se uita la instrumente, rostea cu voce tare datele legate de altitudine şi de viteză. Ridicară botul avionului şi îi permiseră aparatului C-5B să se aşeze pe pistă, cei de la bord avînd doar o tresărire foarte slabă, care le anunţa că avionul nu mai zbura. Aveau o diagramă a aeroportului şi rulară pînă la colţul îndepărtat al rampei, oprind aparatul şi spunîndu-i personalului auxiliar că putea să se apuce de treabă.

Lucrurile se organizară în doar cîteva minute. Uriaşele uşi din spate se deschiseră. De acolo, în întunericul dinaintea zorilor, fu tras elicopterul MH-60K Night Hawk. Sergentul Nance îi

supraveghea pe cei trei angajați de la 160 SOAR, care extinseră palele rotorului din poziția pliat, urcînd pe fuzelaj ca să se asigure că toate dispozitivele de siguranță sînt la locul lor, pentru operațiunile de zbor. Night Hawk-ul avea rezervoarele pline. Nance instală mitraliera M-60 la locul ei de pe partea dreaptă și îi spuse colonelului Malloy că aparatul era gata. Malloy și Harrison făcură o testare și deciseră că era gata de drum, după care îi transmiseră informația lui Clark, prin radio.

Ultimii care coborîră din C-5B fură militarii din Rainbow, acum îmbrăcați în uniforme multicolore de camuflaj pentru junglă și cu fețele vopsite în culori de camuflaj: verde și maro. La urmă de tot, coborî și Gearing, cu un sac pe cap, ca să nu poată vedea nimic.

Nu puteau să ia pe toată lumea la bord. Vega și alți patru fură lăsați în urmă și priviră cum elicopterul își lua zborul în prima cursă. Palele care dădeau un efect stroboscopic se ridicară în aer și aparatul se îndreptă spre nord-vest, în vreme ce soldații rămași mormăiau nemulțumiți că trebuiau să se înghesuie în picioare, în aerul cald și umed de lîngă avion. Exact atunci veni un automobil cu niște formulare pe care trebuia să le completeze echipajul de zbor. Spre surpriza tuturor, nu se făcu nicăieri vreo însemnare legată de tipul aparatului. Totul arăta că era un avion mare de transport, proprietate privată, iar personalul aeroportuar acceptă situația, pentru că hîrtiile păreau corect întocmite și, prin urmare, trebuia să fie adevărat.

Seamănă mult cu Vietnamul, își spuse Clark, trecînd cu elicopterul pe deasupra verdelui intens al boltei pădurii. Dar, de data asta, nu mai era într-un Huey și era la aproape treizeci de ani după prima lui misiune într-o operațiune de luptă. Nu mai știa de cînd nu-i mai fusese frică – tensiune mai simțise, dar frică nu – și gîndul ăsta îl izbi, trezindu-i amintiri. Avea una dintre acele arme MP-10 cu amortizor, iar acum, mergînd în acest elicopter către locul unei bătălii, i se părea că retrăiește momente din tinerețe pînă în momentul în care se întoarse să se uite la colegii lui și văzu cît de tineri erau cu toții, ceea ce însemna că el trebuia să fie bătrîn. Lăsă deoparte acest gînd și se uită pe ușă, pe lîngă sergentul Nance și mitraliera lui. Cerul se lumina; era

prea multă lumină ca să foloseşti vizoarele de noapte, dar nu destulă ca să vezi bine cu ochiul liber. Se aflau chiar la Ecuator, iar sub ei era jungla. O să fie cald şi umed jos acolo, iar în copaci vor fi şerpi, insecte şi alte creaturi, pentru care acest loc inospitalier era adevăratul cămin. Foarte bine, îşi spuse John în gînd.

– Cum merge, Malloy? întrebă John prin intercom.

– Ar trebui să le vedem dintr-o clipă în alta. Uite, vezi luminile din faţă?

– Le-am văzut.

Clark făcu semn cu mîna trupei să fie gata.

– Conform planului, domnule colonel Malloy.

– Am înţeles, Six.

Păstră cursul şi viteza, pe direcţia doi-nouă-şase, la altitudinea de două sute de metri deasupra solului şi cu o viteză de o sută douăzeci de noduri. Luminile văzute în depărtare păreau cu totul stranii în acel loc, dar erau lumini şi se aflau exact acolo unde arătaseră sistemul de aviaţie şi fotografiile prin satelit că vor fi. Curînd, lumina se împărţi în două surse distincte.

– Bine, Gearing, spuse Clark spre spate. Te lăsăm să te duci să vorbeşti cu şeful tău.

– Poftim? întrebă arestatul prin sacul negru care îi acoperea capul.

– Da, confirmă John. Vei merge să îi transmiţi un mesaj. Dacă se predau, nimeni nu păţeşte nimic. Dacă nu, lucrurile vor ieşi urît de tot. Singura lui opţiune este predarea necondiţionată. Ai înţeles?

– Da, veni răspunsul, însoţit de o înclinare a capului sub sac.

La apropierea de capătul vestic al pistei construite de cine ştie cine în junglă, botul Night Hawk-ului se ridică şi Malloy efectuă o aterizare rapidă. Nu se ştia dacă nu cumva acolo erau mine. Gearing fu împins pe uşă şi elicopterul se ridică imediat, schimbînd cursul spre capătul estic al pistei.

Gearing îşi scoase sacul de pe cap şi se orientă, zărind luminile Proiectului Alternativ, un complex pe care îl cunoştea, dar pe care nu îl vizitase niciodată. Se îndreptă într-acolo fără să se uite în urmă.

La capătul estic, Night Hawk-ul pluti deasupra pistei la doar o jumătate de metru. Militarii Rainbow săriră afară, iar elicopterul se ridică imediat, pentru a se întoarce la Manaus, dispărînd în soarele care tocmai răsărea. Malloy și Harrison își puseră ochelarii de soare și menținură cursul, cu ochii ațintiți asupra indicatorului de combustibil. *Ăștia de la Regimentul 160 Operațiuni Speciale întrețin bine elicopterele*, își zise pușcașul marin, cu mîinile înmănușate pe butoanele de comandă. Exact cum făceau și băieții de la Forțele Aeriene din Anglia.

Noonan fu primul care se orientă. Toți alergară imediat la adăpostul pădurii aflate la doar o sută de metri de pista groasă de beton și porniră spre vest, întrebîndu-se dacă Gearing remarcase cumva aterizarea lor separată. Avură nevoie de o jumătate de oră ca să parcurgă distanța. Dacă ar fi alergat, ar fi ajuns în zece minute. Clark considera că scoseseră un timp foarte bun, dat fiind că erau în junglă; își amintea senzația aceea neplăcută că pînă și aerul părea viu acolo, plin de tot felul de vietăți care săreau să-ți sugă sîngele și îți dădeau boli, care îți luau viața cît mai încet și mai dureros cu putință. Cum dracu' putuse rezista nouăsprezece luni în Vietnam? Zece minute aici și ar fi vrut să plece. În jurul lui, copacii masivi ajungeau la înălțimi de șaizeci pînă la o sută de metri și formau un fel de acoperiș pentru acest loc fetid, copacii din stratul secundar ajungînd la o treime din această înălțime, urmați de alții care se opreau cam la cincisprezece metri. Mai erau și plantele verzi și tufișurile de la picioarele lui. Auzea zgomote de mișcare dar nu putea spune dacă erau oamenii lui sau niște animale, deși știa că în acel mediu existau tot felul de forme de viață, cele mai multe dintre ele ostile oamenilor. Oamenii lui se răsfiraseră spre nord, cei mai mulți agățîndu-și niște ramuri pe sub benzile elastice din jurul căștilor de kevlar, cea mai bună metodă de a-și deghiza siluetele și de a-și îmbunătăți camuflajul.

Gearing descoperi cu uimire că ușa din față a clădirii era descuiată. Intră în ceea ce părea să fie clădirea rezidențială și apoi în lift. Apăsă pe butonul ultimului nivel și ajunse la etajul trei. Odată ajuns acolo, nu-i mai rămase decît să deschidă ușile

duble de pe coridor şi să aprindă lumina în ceea ce trebuia să fie apartamentul principal. Uşile dormitorului erau deschise, aşa că se îndreptă spre ele.

Ochii lui John Brightling remarcară schimbarea bruscă a luminii din camera de zi. Deschise ochii şi văzu...

– Ce dracu' faci aici, Wil?

– M-au adus aici, John.

– *Cine* te-a adus aici?

– Oamenii care m-au capturat la Sydney, veni răspunsul lui Gearing.

– Ce?!

Era prea mult, pentru o oră atît de timpurie. Brightling se ridică în picioare şi îşi puse halatul de lîngă pat.

– John, ce se întîmplă? întrebă Carol, din cealaltă parte a patului.

– Nimic, iubito, stai liniştită.

John intră în camera de zi şi închise uşile în urma lui.

– Ce mama naibii se întîmplă, Wil?

– Sînt aici, John.

– Cine e aici?

– Tipii de la antitero, cei care au venit în Australia, cei care m-au arestat. Sînt aici, John! îi spuse Gearing, privind în jur prin cameră, total dezorientat după toată călătoria făcută şi nemaifiind sigur de nimic pe moment.

– Aici? Unde? În clădire?

– Nu, clătină Gearing din cap. M-au coborît din elicopter. Şeful lor e un tip numit Clark. Mi-a spus să-ţi transmit că trebuie să vă predaţi. Predare necondiţionată, John.

– Altfel, ce? întrebă Brightling.

– Altfel vor veni aici să ne ia.

– Nu, zău?!

Nu era deloc plăcut să fii trezit aşa. Brightling cheltuise două sute de milioane de dolari ca să construiască locul ăsta – mîna de lucru era ieftină în Brazilia – şi considera Proiectul Alternativ drept o fortăreaţă, ba mai mult decît atît, o fortăreaţă care va fi localizată abia în cîteva luni. Oameni înarmaţi, chiar acum? Aici? Şi care îi cereau să se predea? Ce mai era şi asta?

Bun, își zise el. Mai întîi îl sună pe Bill Henriksen în camera lui și îi spuse să vină sus. Apoi deschise computerul. Nici un *e-mail* care să-i spună că cineva interogase echipajele de zbor. Deci nimeni nu spusese nimănui unde se aflau. Atunci, de unde dracului aflaseră? Și cine naiba se afla acolo? Îi trimiseseră pe cineva cunoscut cu ordinul să se predea. Parcă trăia secvențele unui film.

– Ce este, John? întrebă Henriksen.

Apoi îl zări pe celălalt bărbat din cameră.

– Wil, cum ai ajuns aici?

Brightling ridică mîna, impunînd liniște, în vreme ce Gearing și Henriksen schimbau informații. Stinse luminile din cameră și se uită pe ferestrele mari, ca să vadă vreun semn de activitate. Nimic.

– Cîți sînt? întrebă Bill.

– Zece sau cincisprezece soldați, răspunse Gearing. Ai de gînd să faci ce ți-au cerut? Te predai? întrebă fostul colonel.

– La dracu', nu! izbucni John Brightling. Bill, e legal ce fac indivizii?

– Nu tocmai. Cred că nu.

– Bun, atunci să ne înarmăm oamenii.

– Bine, spuse șeful securității, cam îndoit.

Ieși din cameră în holul principal, unde se afla un pupitrul de unde se comanda sistemul de comunicații din întregul complex.

– Așa, iubito, vorbește-mi! spuse Noonan.

Era cea mai nouă versiune a sistemului DKL de găsire a oamenilor pusă în funcțiune. La cam trei sute de metri în față avea două unități de senzori, fiecare cu emițătorul ei, care transmitea către un receptor legat la calculatorul lui.

Sistemul DKL detecta cîmpul electromagnetic generat de inima umană. Se constatase că acest cîmp avea o amprentă unică. Primele aparate vîndute de companie indicau doar direcția de unde proveneau semnalele recepționate, dar ultimele modele fuseseră îmbunătățite. Aveau antene parabolice pentru mărirea distanței efective pînă la o mie cinci sute de metri și, prin triangulație, ofereau o poziție destul de precisă în intervalul a doi pînă la patru metri. Clark se uită și el pe ecranul computerului. Erau

semnale care îi arătau pe oamenii repartizaţi uniform în camerele lor din sediu.

– Doamne, ce bun ar fi fost ăsta pe vremea cînd eram eu răcan! suspină John.

Toţi militarii lui Rainbow erau echipaţi cu locatoare GPS încorporate în transmiţătoarele radio personale, iar acestea la rîndul lor transmiteau informaţiile computerului, astfel încît Noonan şi Clark ştiau precis unde le erau oamenii, ca şi locaţiile celor din clădirea aflată în stînga.

– Da, de-aia m-a pasionat şi pe mine jucăria asta, spuse agentul FBI, dînd din cap. Nu pot să-ţi spun la ce etaje sînt, dar uite că încep să se mişte. Cred că cineva i-a trezit.

– Comanda, aici Bear, se auzi în radioul lui Clark.

– Bear, aici Comanda. Unde te afli?

– La cinci minute distanţă. Unde vrei să fac livrarea?

– În acelaşi loc. Să stăm în afara focului lor. Spune-le lui Vega şi celorlalţi că noi ne aflăm în partea nordică a pistei. Postul de comandă se găseşte cam la o sută de metri nord de lizieră. O să vorbim cu ei de aici.

– Înţeles, Comanda. Bear, terminat.

– Trebuie să fie un lift, ceva, spuse Noonan, arătînd pe ecranul pe care şase semnale licărite se reuniseră, rămînînd împreună cam o jumătate de minut, după care se despărţiră.

Apoi începură să se deplaseze spre nord, reunindu-se iarăşi.

– Îmi place jucăria asta, spuse Dave Dawson, ridicîndu-şi puşca G3.

Arma neagră, nemţească, era perfect echilibrată şi avea un sistem de ţintire excelent. Fusese şeful securităţii interioare în Kansas, un adevărat credincios, căruia nu-i plăcea deloc ideea de a se întoarce în America arestat de federali, ca să-şi petreacă întreg restul vieţii în Penitenciarul Federal Leavenworth, un loc din Kansas pe care nu îl iubea deloc.

– Ce facem acum, Bill?

– Ne organizăm pe perechi. Toţi să aibă unul din astea, spuse Henriksen, dîndu-le tuturor radiourile portabile.

– Nu trageţi decît atunci cînd vă spunem noi. Folosiţi-vă mintea.

– Bine, Bill. Le arăt eu ticăloşilor de ce e în stare un vînător, spuse şi Killgore, căruia îi plăcea şi cum îi stătea arma în mînă, şi faptul că va face pereche cu Kirk Maclean.

– Puneţi-vă şi astea, spuse Henriksen, deschizînd o altă uşă în care se vedeau haine şi pantaloni de camuflaj.

– Ce putem face ca să ne protejăm, Bill? întrebă Steve Berg.

– Putem să-i omorîm pe ticăloşi, răspunse Killgore. Nu sînt poliţişti, nu au venit să ne aresteze, nu-i aşa, Bill?

– Nu, nu s-au identificat, iar legea e cam neclară în privinţa asta, băieţi.

– Oricum, sîntem într-o ţară străină. Deci indivizii probabil că încalcă legea dacă vin aici, iar dacă cineva ne atacă cu armele, trebuie să ne apărăm, nu? întrebă Ben Farmer.

– Ştii ce trebuia să faci? întrebă Berg.

– Puiule, am fost puşcaş marin. Arme uşoare, linie de tragere. Da, ştiu tot ce trebuie.

Farmer părea foarte sigur pe sine şi era foarte furios, ca şi ceilalţi, că planurile le fuseseră zădărnicite.

– Bine, băieţi, aici eu comand! S-a înţeles? le spuse Henriksen.

Avea acum treizeci de oameni înarmaţi. Ar trebui să fie de ajuns.

– Îi facem să vină la noi. Dacă vedeţi pe cineva apropiindu-se cu o armă, îl împuşcaţi. Dar aveţi răbdare. Trebuie lăsaţi să se apropie. Nu risipiţi muniţia. Să vedem dacă îi putem descuraja. Nu pot să rămînă prea mult timp aici fără provizii şi au un singur elicopter ca să...

– Uite, spuse Maclean.

La cam doi kilometri distanţă, la capătul pistei, elicopterul negru ateriză şi din el ţîşniră spre liziera pădurii trei sau patru oameni.

– Bun. Fiţi atenţi, băieţi, şi gîndiţi înainte să acţionaţi!

– La treabă! spuse agresiv Killgore, făcîndu-i semn lui Maclean să-l urmeze pe uşă afară.

– Părăsesc clădirea, spuse Noonan. Par să fie cam treizeci.

Se uită în jur ca să se orienteze în teren.

– Se îndreaptă spre pădure, probabil că pregătesc o ambuscadă.

– O să vedem. Echipa-2, aici Comanda, spuse Clark în radioemițător.

– Comanda, Lider 2, răspunse Chavez. Văd oameni care ies în fugă din clădire. Par să aibă arme automate de umăr.

– Înțeles. Bine, Ding, procedăm conform planului.

– Înțeles, Comanda. Trec la organizare.

Echipa-2 era întreagă, cu excepția lui Julio Vega, care tocmai sosise cu elicopterul cu al doilea transport. Chavez trecu la radio și își împărți oamenii pe perechi, în structura obișnuită, întinzînd linia de trăgători spre nord în pădure și păstrîndu-și locul din partea sudică a liniei. Oamenii de la Echipa-1 erau rezerva operațională și erau conduși direct de John Clark, aflat la postul de comandă.

Noonan văzu deplasarea trăgătorilor din Echipa-2. Fiecare semnal venit de la ai lor era însoțit de o literă, așa că putea să îi identifice pe nume.

– John, întrebă el, cînd putem trage?

– Răbdare, Tim, răspunse Six.

Noonan îngenunche pe solul afînat, cu calculatorul portabil pus pe un trunchi căzut. Bateria avea o autonomie de cinci ore și mai avea în rucsac alte două.

Pierce și Loiselle erau în față. Înaintaseră în junglă cam o jumătate de kilometru. Pentru nici unul nu era o premieră. Mike Pierce mai lucrase de două ori în Peru, iar Loiselle fusese în Africa în trei perioade. Dar familiaritatea cu împrejurimile nu însemna în nici un caz confort. Amîndoi erau la fel de îngrijorați de șerpi, pe cît erau de oamenii înarmați care se îndreptau spre ei, siguri că pădurea era plină de asemenea creaturi, fie veninoase, fie doritoare să îi înghită de-a dreptul. Temperatura era în creștere și ambii soldați începuseră să transpire pe sub vopseaua de camuflaj. După zece minute, găsiră un loc bun – un copac, de care era lipit un altul căzut, cu un cîmp de tragere acceptabil.

– Au radiouri, raportă Noonan. Vrei să le dereglez?

Avea deja pregătit aparatul de bruiaj.

Clark clătină din cap.

– Nu încă. Să-i ascultăm o vreme.

– Corect.

Agentul FBI porni *scanner*-ul radio şi direcţionă semnalul spre căşti.

– Uite un loc bun, se auzi o voce. Uită-te ce copaci, omule!

– Da, sînt mari, nu-i aşa?

– Ce fel de copaci? se auzi o a treia voce.

– Din aceia după care se poate ascunde cineva ca să vă împuşte, se auzi o voce mai serioasă. Killgore şi Maclean, mergeţi mai departe, spre nord, cam un kilometru, găsiţi un loc şi rămîneţi liniştiţi acolo!

– Bine, bine, Bill, în regulă, se auzi a treia voce.

– Ascultaţi, toată lumea! spuse vocea lui Bill. Nu mai trăncăniţi pe radio, s-a înţeles? Raportaţi cînd vă chem eu, sau cînd vedeţi ceva important. Altfel, tăcere!

– Da.

– Bine.

– Dacă zici tu, Bill.

– Înţeles.

– Nu văd nimic, se auzi o a cincea voce.

– Atunci găseşte un loc de unde să vezi, îi sări în ajutor cu o sugestie o altă voce.

– Sînt în perechi şi majoritatea se deplasează într-o formaţie destul de compactă, spuse Noonan, privind ecranul. Ăştia doi se îndreaptă direct spre Mike şi Louis.

Clark se uită şi el pe ecran.

– Pierce şi Loiselle, aici Comanda. Aveţi două ţinte care se apropie de voi dinspre sud, distanţa cam două sute cincizeci de metri.

– Înţeles, Comanda. Pierce. Am înţeles.

Sergentul Pierce se aşeză în locul lui, privind spre sud, acoperind un unghi de nouăzeci de grade. La doi metri distanţă de el, Loiselle făcu acelaşi lucru, încercînd să se relaxeze în privinţa ostilităţii mediului şi orientîndu-şi grijile spre inamicul care se apropia.

Doctorul John Killgore cunoştea pădurea şi ştia să vîneze. Acum se deplasa încet şi cu grijă, privind în jos la fiecare pas, ca să se asigure că nu făcea zgomot şi apoi ridicînd privirea, ca

să examineze peisajul în căutarea unei forme umane. *Or să vină să ne ia*, își zise el, iar atunci el și Maclean vor face sport pe cinste trăgînd în ei, ca la vînătoarea de cerbi, alegînd un loc în umbră unde să stea liniștiți, așteptînd să pice vînatul. *Încă vreo două sute de metri*, își zise el, *și vom fi la locul potrivit.*

La trei sute de metri de ei, Clark se folosea de ecranul computerului și de radiouri pentru a-și aranja oamenii în locurile cele mai bune. Aceste noi facilități erau extraordinare. Funcționînd ca un radar, aparatul putea să-i detecteze pe oameni cu mult înainte ca cineva să-i vadă sau să-i audă. Noua jucărie electronică era o binecuvîntare pentru orice soldat care o folosea.

– Uite-i, spuse Noonan în șoaptă, ca un comentator la un turneu de golf, ciocănind în ecran.

– Pierce și Loiselle, aici Comanda, aveți două ținte care se apropie dinspre sud-sud-est, la cam două sute de metri.

– Înțeles, Comanda. Putem să-i luăm la ochi? întrebă Pierce.

În ascunzișul lui, Loiselle se uita la el, în loc să se uite în față.

– Afirmativ, răspunse Clark, continuînd: Rainbow, aici Six. Foc de voie! Repet, din clipa asta, foc de voie.

– Înțeles, foc de voie, confirmă Pierce.

– Să așteptăm pînă îi avem pe amîndoi, șopti Pierce.

– *D'accord*, aprobă sergentul Louis Loiselle.

Amîndoi priveau spre sud, cu ochii în patru și urechile ciulite după orice crenguță ruptă.

Locul ăsta nu e rău deloc, își zise Killgore. Vînase și pe terenuri mult mai grele, în zone mult mai zgomotoase. Aici nu erau ace de pin care să facă zgomotele alea pe care le auzeau căprioarele de la capătul celălalt al lumii. O grămadă de umbre, practic nici un loc bătut direct de soare. Dacă n-ar fi fost insectele, te puteai simți confortabil aici. Dar insectele astea erau o nenorocire curată. Cînd o să mai vină pe aici, o să-și dea cu spray care să le gonească, își spuse doctorul, înaintînd încet. În fața lui era o creangă pe care o îndepărtă cu mîna stîngă, ca să nu facă zgomot călcînd pe ea.

Iată-i, își spuse Pierce. Tocmai se deplasase o crenguță de tufiș, într-un loc în care nu exista nici o boare de vînt.

– Louis, şopti el.

Francezul se întoarse şi Pierce îi indică direcţia cu degetul. Loiselle dădu din cap şi se întoarse în aceeaşi direcţie.

– Am contact vizual cu ţinta, raportă Pierce prin radio. O singură ţintă, la o sută cincizeci de metri spre sud.

Lui Maclean îi plăcea mult mai puţin pe picioarele proprii decît în şa. Totuşi, încercă să imite cît mai bine mişcările lui John Killgore, deşi se dovedi că era imposibil să se mişte repede şi silenţios în acelaşi timp. Se agăţă de o rădăcină ieşită din pămînt şi căzu cu zgomot, înjurînd în timp ce se ridica.

– *Bonjour*, şopti Loiselle pentru sine.

Zgomotul acela parcă ar fi aprins lumina în pădure. În orice caz, acum sergentul Louis Loiselle văzu o siluetă omenească mişcîndu-se în umbra pădurii, cam la o sută cincizeci de metri distanţă.

– Mike? şopti el, arătînd spre ţintă.

– Bine, Louis, răspunse Pierce. Să-i lăsăm să se apropie mai mult, omule.

– Da.

Amîndoi îşi duseseră armele la umăr, deşi deocamdată distanţa era puţin cam mare.

Killgore se gîndea că nu l-ar putea auzi apropiindu-se nici măcar un animal mare. În jungla asta ar trebui să se afle jaguari, prădători eficienţi de mărimea leopardului, cu o blană care şi-ar găsi de minune locul întinsă în faţa căminului. Iar arma lui tip NATO, de calibrul 7,62 mm, avea gloanţe potrivite pentru un asemenea vînat. Probabil că erau prădători nocturni, îşi zise el, greu de pîndit. Dar cum rămînea cu capibara, cel mai mare rozător din lume, despre care se zicea că ar fi bun de mîncat, în ciuda familiei de specii căreia îi aparţinea? Erau prea multe lucruri aici şi prea întuneric, iar ochii nu i se obişnuiseră încă. Bun, o să găsească un loc în care să stea liniştiţi, astfel încît ochiul să se acomodeze cu intensitatea luminii şi cu întunericul, pentru ca apoi să poată observa orice schimbare care ar fi arătat

că ceva nu era la locul lui acolo. *Uite un loc bun*, își zise el. Un copac căzut lîngă unul în picioare.

– Ia vino la pieptul meu, iubire, șopti pentru sine Pierce.

Se gîndi că o sută de metri era destul de aproape. Va trebui să țintească ceva mai sus, în bărbia țintei, iar căderea gravitațională a glonțului îl va plasa undeva în partea de sus a pieptului. O lovitură în cap ar fi și mai bună, dar distanța era cam mare pentru așa ceva, iar el nu voia să-și asume riscuri.

Killgore șuieră și îi arătă lui Maclean locul din fața lor. Kirk dădu din cap. Entuziasmul lui inițial pentru acțiune se topea văzînd cu ochii. Jungla nu era deloc așa cum se așteptase, iar faptul că în ea se aflau oameni veniți să-i atace nu o făcea deloc mai atrăgătoare. Ce straniu, se trezi gîndindu-se la barul acela de burlaci din New York, la camera întunecată, la muzica de dans dată tare, un mediu atît de ciudat... și la femeile pe care le găsise acolo. Păcat, mare păcat pentru ce li se întîmplase. La urma urmei, erau – fuseseră – și ele tot oameni. Și partea cea mai rea era că muriseră degeaba. Cel puțin, dacă Proiectul ar fi continuat, sacrificiul lor ar fi avut o semnificație, dar acum... Acum totul era un eșec, iar el se afla în blestemata asta de junglă cu o armă încărcată în mînă, căutînd niște oameni care îl voiau pentru ce făcuse.

– Louis, ești pe țintă?

– Da.

– Bun, la treabă! comandă Pierce cu o voce hotărîtă.

Strînse bine arma MP-10, centră ținta între repere și apăsă încet pe trăgaci. Rezultatul imediat fu zgomotul liniștit al rafalei de trei gloanțe și sunetul oarecum mai puternic al mecanismului pistolului-mitralieră. Văzu că toate cele trei gloanțe își atinseseră ținta. Văzu cum omul deschidea larg gura și cădea la pămînt. Urechile îi raportară ceva similar din stînga. Pierce își părăsi locul și alergă în față, cu arma ridicată și cu Loiselle în apropiere, pentru susținere.

Mintea lui Killgore nu mai avu timp să analizeze cele întîmplate cu el; simți loviturile din piept și se uită direct spre

vîrfurile copacilor, unde se vedeau petice mici de albastru şi alb, pe cerul îndepărtat. Vru să spună ceva, dar în momentul acela nu putea respira. Îşi înclină capul cîţiva centimetri, dar nu văzu pe nimeni. Unde era Kirk? se întrebă el, dar se trezi că nu putea să-şi mişte corpul. Oare fusese împuşcat? Durerea era reală, dar ciudat de îndepărtată, iar el îşi coborî capul, văzu că avea pieptul plin de sînge şi...

... cine era omul acela în haine de camuflaj, cu figura pictată în verde şi maro?

Tu cine mai eşti? se întrebă sergentul Pierce. Cele trei gloanţe trase de Pierce se înfipseseră în piept. Nu-i atinseseră inima, dar îi sfîşiaseră plămînii şi vasele de sînge principale. Ochii omului încă îl priveau. Erau concentraţi asupra lui.

– Amice, nu ţi-ai ales bine locul de joacă, şopti el, apoi ochii omului încremeniră, iar el se aplecă să ridice arma. Bună armă, zise Pierce, punîndu-şi-o la spate.

Apoi se uită în stînga şi văzu că Loiselle ridicase o armă asemănătoare cu o mînă şi cu cealaltă făcea cunoscutul semn la beregată. Şi ţinta lui era moartă.

– Formidabil, cu chestia asta poţi să-ţi dai seama cînd cad morţi, spuse Noonan.

Cînd inima se oprea, dispăreau şi semnalele receptate de dispozitivul DKL. *Foarte bine*, îşi zise Timothy.

– Pierce şi Loiselle, aici Comanda. Confirmăm că aţi doborît doi.

– Afirmativ, spuse Pierce. Altceva în apropierea noastră?

– Pierce, răspunse Noonan, alţi doi la cam două sute de metri sud de poziţia voastră.

Perechea aceea se deplasa încă spre est, lent, îndreptîndu-se spre McTyler şi Patterson.

– Pierce, aici Comanda, rămîi pe poziţie, ordonă Clark.

– Înţeles, Comanda.

Apoi Pierce ridică radioul pe care îl purta ţinta lui. Îl lăsă deschis. Nemaiavînd altceva de făcut, se apucă să caute în buzunarele pantalonilor celui împuşcat. O clipă mai tîrziu, află că-l împuşcase pe John Killgore, doctor în medicină, de la Binghamton, New York. *Cine o fi fost?* se întrebă. Killgore nu avea să mai

răspundă vreodată la o întrebare. Şi cine putea să-i spună dacă răspunsurile lui aveau vreo noimă?

– Bine, băieţi, toată lumea să raporteze pe rînd, se auzi în unitatea radio *scanner* a lui Noonan.

Henriksen era chiar în spatele lizierei, sperînd că oamenii lui avuseseră suficientă minte să rămînă liniştiţi după găsirea locurilor potrivite. Îl îngrijora apropierea soldaţilor, dacă soldaţi erau. Oamenii Proiectului erau puţin prea repeziţi şi cam prostuţi. Radioul îi aducea rapoartele cerute. Mai puţin două.

– Killgore şi Maclean, raportaţi!

Nimic.

– John, Kirk, unde dracu' sînteţi?

– Ăştia sînt cei doi pe care i-am doborît noi, informă Pierce Comanda. Vreţi să le dau vestea cea bună?

– Negativ, Pierce, ştii foarte bine, răspunse furios Clark.

– Şeful nostru nu are deloc simţul umorului, îi spuse Loiselle partenerului lui, cu o ridicare din umeri.

– Cine e cel mai apropiat de ei? întrebă vocea prin radio.

– Eu şi Dawson, veni un răspuns.

– Bine. Berg şi Dawson, luaţi-o spre nord, nu vă grăbiţi şi vedeţi ce descoperiţi, înţeles?

– Înţeles, Bill, spuse o altă voce.

– Louis, avem iar de lucru, spuse Pierce.

– *Oui*, confirmă Loiselle şi arătă un anumit loc. Mike, copacul ăla!

Pierce văzu un copac cu un diametru de cel puţin trei metri la bază. Numai din el îţi puteai face o casă întreagă. O casă mare.

– Pierce şi Loiselle, aici Comanda, două ţinte tocmai au pornit spre voi, aproape direct spre sud. Merg în formaţie strînsă.

Dave Dawson era un bărbat antrenat cu cincisprezece ani în urmă în infanteria Statelor Unite. Ştia destule cît să-şi facă griji. Îi spuse lui Berg să stea lipit în spatele lui, ceea ce savantul şi făcu, în vreme ce Dawson deschidea drumul.

– Comanda, aici Patterson, am mişcare în faţă, cam la două sute de metri.

– Corect, spuse Noonan. Se îndreaptă direct spre Mike şi Louis.

– Patterson, aici Comanda. Lasă-i să treacă!

– Înţeles, confirmă Hank Patterson.

– Nu prea e cinstit, observă Noonan, privind ansamblul tactic din faţa lui.

– Timothy, „cinstit" înseamnă să-mi duc toţi oamenii teferi acasă. Pe ăilalţi dă-i în mă-sa! răspunse Clark.

– Cum spui tu, şefu', fu de acord agentul FBI.

El şi Clark priveau pe ecran punctele clipind intermitent care se îndreptau spre punctele etichetate P şi L. După cinci minute, ambele semnale neidentificate dispărură de pe ecran, fără să se mai întoarcă.

– John, băieţii noştri mai au doi la activ.

– Dumnezeule, aparatul ăsta e o minune, spuse Clark, după ce Pierce şi Loiselle confirmară prin radio ceea ce instrumentul le spusese deja.

– Chavez către Comandă!

– Spune, Ding, răspunse Clark.

– Putem folosi instrumentul ca să ne apropiem de ei?

– Cred că da. Tim, putem să-i ghidăm pe băieţi ca să le cadă în spate?

– Sigur. Îi văd pe toţi, singura problemă e doar să-i ţinem pe loc pînă îi ocolim şi ne apropiem destul de mult.

– Domingo, Noonan spune că se poate, dar va fi nevoie de timp ca să o facem bine şi va trebui să vă folosiţi bine capetele.

– O să-mi dau toată silinţa, *jefe*, răspunse Chavez.

Trecuseră douăzeci de minute. Henriksen încercă să-i contacteze pe Dawson şi Berg, ca să afle, doar că nici ei nu mai răspundeau. Ceva se întîmpla acolo, dar nu avea idee ce. Dawson era un fost soldat, iar Killgore un vînător experimentat şi foarte dotat şi totuşi dispăruseră fără urmă de pe faţa pămîntului. Ce se întîmplă acolo? Veniseră nişte soldaţi, de acord, dar nimeni nu putea să fie atît de bun. Singura lui şansă era să-şi lase oamenii acolo.

Patterson plecă primul, însoţit de Scotty McTyler, îndreptîndu-se spre vest-nord-vest trei sute de metri, apoi întorcîndu-se spre sud, deplasîndu-se încet şi silenţios, binecuvîntînd terenul surprinzător de gol din pădure – nu exista destulă lumină care să permită ierburilor să crească. Steve Lincoln şi George Tomlinson se deplasau şi ei în echipă, înconjurîndu-i pe doi dintre băieţii răi pe la nord şi manevrînd apoi direct în spatele lor.

– Sîntem pe ţinte, raportă McTyler cu accentul lui scoţian.

Pe ecranul lui Noonan, cei doi apărură la mai puţin de o sută de metri, chiar în spatele ţintelor.

– Doborîţi-i! ordonă Clark.

Amîndoi oamenii priveau spre est, departe de oamenii lui Rainbow. Unul stătea la adăpostul unui copac, iar celălalt era întins la pămînt.

Cel aflat în picioare era Mark Waterhouse. Patterson ţinti cu grijă şi trimise o rafală de trei gloanţe. Impactul lipi ţinta de copac. Omul scăpă arma, care căzu cu zgomot la pămînt. Asta îl făcu pe cel întins să se întoarcă, ţinînd strîns de arma lui, exact cînd fu lovit. Acţiunea reflexă fu apăsarea pe trăgaci, din care rezultă o rafală de zece gloanţe în junglă.

– Drace! spuse Patterson în radio. Comanda, ăsta a fost al meu. Probabil că avea puşca pusă pe foc automat.

– Ce a fost asta? Ce a fost, cine a tras? întrebă Henriksen prin radio.

Pe Tomlinson şi Lincoln situaţia îi ajută. Cei doi tipi pe care trebuia să-i împuşte săriră în picioare în acelaşi timp, privind spre stînga şi oferind o ţintă perfectă. Amîndoi căzură la pămînt după o clipă, iar cîteva minute după aceea vocea care comanda în circuitul inamicului ceru încă o verificare nominală. Lipseau de la apel opt nume.

În acea fază, Rainbow se afla mai mult în spatele decît în faţa oamenilor lui Henriksen, dirijat de combinaţia computer-*tricorder* a lui Noonan.

– Pot să intru pe frecvenţa lor? îl întrebă Clark pe agentul FBI.

– Foarte uşor, răspunse Noonan, rotind un comutator şi punîndu-i în faţă un microfon. Poftim!

– Salut, spuse Clark pe frecvenţa inamicului. Ai pierdut deja opt oameni.

– Cine e acolo?

– Te numeşti cumva Henriksen? întrebă imediat John.

– Cine dracu' e acolo? întrebă vocea.

– Sînt cel care îţi omoară oamenii. Deja am lichidat opt. Se pare că mai ai douăzeci şi doi. Vrei să ţi-i mai răresc?

– Cine mama dracului eşti?

– Mă numesc Clark, John Clark. Tu cine eşti?

– William Henriksen, veni răspunsul lătrat.

– Bun, deci eşti fostul tip de la Birou. Presupun că te-ai întîlnit cu Wil Gearing în dimineaţa asta. Oricum, spuse Clark după o pauză, îţi spun o singură dată: lăsaţi toate armele, ieşiţi în cîmp deschis şi nu mai tragem în voi. Altfel, Bill, vă doborîm pînă la ultimul.

Urmă o tăcere lungă. Clark se întrebă dacă vocea se va conforma. După un minut făcu ceea ce se aştepta Clark să facă.

– Ascultaţi, toată lumea. Retragerea în clădire, imediat. Toată lumea se retrage acum.

– Rainbow, aici Six, spuse Clark pe circuitul codificat. Aşteptaţi-vă la mişcare înspre complexul de clădiri, chiar acum. Puteţi trage, adăugă el.

Panica din glasul lui Henriksen era contagioasă. Auziră imediat gîfîiturile unor oameni care alergau prin pădure, prin tufişuri, întorcîndu-se pe căi directe şi făcînd zgomot în cîmp deschis. Alergau fără să gîndească.

Asta îi uşura misiunea lui Homer Johnston. Un bărbat îmbrăcat în verde apăru de după copaci şi începu să alerge pe porţiunea cu iarbă de lîngă pistă. Purta armă, ceea ce îl transforma în inamic, iar Johnston îi plasă un singur glonţ între omoplaţi. Omul mai făcu un singur pas împiedicat şi căzu.

– Luneta 2-1, am doborît unul în partea de nord a pistei, raportă lunetistul.

Pentru Chavez, lucrurile erau mult mai simple. Ding era în spatele unui copac de esenţă tare, cînd începu să audă zgomote venind spre el. Erau cei doi oameni pe care îi supraveghease.

Cînd își închipui că ajunseseră la mai puțin de cincizeci de metri, ieși de după trunchiul copacului. Văzu că alergau în partea cealaltă. Chavez făcu un pas spre stînga și ridică la umăr arma MP-10. Omul în alergare îl văzu și încercă să-și ridice arma. Reuși chiar să tragă, dar numai în pămînt, după care primi direct în față o rafală, lovind apoi pămîntul ca un sac de cartofi. Omul din spatele lui se opri în loc și se uită spre Chavez.

– Aruncă dracului arma aia! îi strigă Chavez, dar omul fie nu auzi, fie nu voia să-l asculte.

Începu să-și ridice arma, dar, ca și în cazul camaradului lui, nu apucă să o aducă la orizontală.

– Aici Chavez, am doborît doi.

Emoțiile momentului mascau deocamdată rușinea: fusese prea ușor. Asta era crimă curată.

Clark se trezi în situația de socotitor pe tabelă, care ținea scorul unui fel de luptă de gladiatori. Punctele clipitoare de pe computerul lui Noonan dispăreau unul după altul, o dată cu semnalele electromagnetice care le generaseră. În cîteva minute, din treizeci de semnale inițiale mai rămăseseră patru, care alergau înapoi spre clădire.

– Hristoase, Bill, ce s-a întîmplat acolo? întrebă Brightling la intrarea principală.

– Ne-au măcelărit ca pe niște oi, omule. Nu știu cum. Nu-mi dau seama.

– Aici John Clark, vreau să vorbesc cu William Henriksen, se auzi în radio.

– Da?

– Pentru ultima oară... Predați-vă sau venim după voi!

– *Vino după noi!* urlă Henriksen drept răspuns.

– Vega, începe să spargi niște ferestre, comandă Clark cu o voce calmă.

– Înțeles, Comanda, răspunse Oso.

Ridică la umăr patul pistolului lui M-60 și începu cu al doilea nivel. Arma trăgea din dreapta spre stînga, împrăștiind în

cale cioburi, în vreme ce gloanțele trasoare marcau drumul pînă la clădire.

– Pierce și Loiselle, voi și Connolly o luați spre nord-vest, spre celelalte clădiri. Distrugeți tot!

– Înțeles, Comanda, răspunse Pierce.

Supraviețuitorii ciocnirii din pădure încercau să riposteze cu focuri, în principal trăgînd în aer, dar făcînd un zgomot infernal în holul clădirii-sediu. Carol Brightling începuse să strige. Sticla spartă la etaje se revărsa spre ei în cascade, izbindu-le fețele.

– Oprește-i! strigă Carol tare.

– Dă-mi radioul, spuse Brightling.

Henriksen se supuse.

– Încetați focul! Aici John Brightling. Încetați focul, toți! Și tu, Clark, ne-am înțeles?

În cîteva secunde, totul încetase. Fu un lucru mai greu de realizat de oamenii Proiectului, pentru că Rainbow trăgea cu o singură armă, iar Oso încetă focul de îndată ce i se ordonă.

– Brightling, aici Clark, mă auzi? se auzi în radioul doctorului.

– Da, Clark, te aud.

– Scoate-ți imediat oamenii la loc deschis, neînarmați! comandă vocea aceea stranie. Garantez că nimeni nu va fi împușcat. Scoate-ți oamenii acum, altfel începem să jucăm cu adevărat dur!

– Nu face asta! îl îndemnă Henriksen.

Îi era clar că rezistența nu avea nici o noimă, dar predarea îl îngrozea mai mult și prefera să moară cu arma în mînă.

– Ca să ne omoare pe loc? întrebă Carol. Ce alternativă avem?

– Nu avem, observă soțul ei.

Se duse la recepție și vorbi în sistemul audio al complexului, chemîndu-i pe toți în holul principal. Apoi ridică radioul portabil.

– S-a făcut, ieșim într-o clipă. Lăsați-ne să ne organizăm.

– Bine, vom aștepta un timp, răspunse Clark.

– E o greșeală, John, îi spuse Henriksen patronului.

– Întreaga afacere a fost o greșeală, Bill, spuse John, întrebîndu-se unde greșise, totuși.

Între timp, elicopterul negru reapăruse şi aterizase cam la jumătatea pistei, la o distanţă considerată sigură de pilot.

Paddy Connolly se afla în zona rezervei de combustibil. Acolo se afla un uriaş rezervor aflat la suprafaţă, cu eticheta *#2Diesel*, probabil pentru generatorul de energie electrică. Nimic mai simplu decît să pună un explozibil pe rezervor. Urmărit de Pierce şi Loiselle, expertul în explozibili plasă cinci kilograme pe rezervor, pe partea dinspre uzina electrică. *Trei sute de mii de metri cubi bătuţi pe muchie*, îşi zise el, *destul ca să împiedice generatoarele astea să mai meargă multă vreme.*

– Comanda, aici Connolly.

– Connolly, Comanda, răspunse Clark.

– Am nevoie de mai mult, de toată cantitatea pe care am adus-o.

– E la elicopter, Paddy. Stai puţin.

– Înţeles.

John avansase pînă la marginea lizierei pădurii, la doar trei sute de metri de clădire. Imediat în spatele lui, Vega era cu puşca-mitralieră pregătită, iar restul echipei se apropiase, cu excepţia lui Connolly şi a celor doi trăgători care îl însoţeau. Senzaţia de triumf dispăruse deja. Fusese o zi amară. Succes sau nu, nu te putea bucura să iei viaţa unui om, iar în ziua asta de lucru li se părea tuturor că se comportaseră aproape ca nişte asasini.

– Ies, anunţă Chavez, cu binoclul la ochi.

Numără rapid.

– Sînt douăzeci şi şase.

Cam atîţia ar trebui să fie, îşi zise Clark.

– Dă-mi-l şi mie, spuse el, luîndu-i binoclul lui Domingo, în speranţa că va vedea feţe cunoscute.

Surprinzător, prima figură pe care o putu asocia unui nume fu cea a singurei femei de acolo, Carol Brightling, consilierul prezidenţial pentru ştiinţe. Bărbatul de lîngă ea era fostul ei soţ, John Brightling, presupuse Clark. Ieşiră din clădire, îndreptîndu-se spre locul unde întorceau avioanele înaintea decolării.

– Continuaţi să vă îndepărtaţi de clădire, le spuse el prin radio.

Oarecum surprins, văzu că îl ascultau.

– Bun, Ding, ia o echipă şi verifică clădirea. Dă-i drumul, băiete, dar ai grijă.

– Normal, domnule C.

Chavez le făcu semn băieţilor să îl urmeze în fugă spre clădire.

Folosindu-se de binoclu, Clark văzu că nici unul nu purta armă şi se decise că era destul de sigur să ia cinci oameni de la Echipa-1 pe post de escortă. După cinci minute de mers, se întîlni faţă în faţă cu John Brightling.

– Înţeleg că e proprietatea ta.

– A fost pînă în momentul în care aţi distrus-o.

– Băieţii de la Fort Detrick au cercetat canistra pe care a încercat s-o folosească domnul Gearing, aici de faţă, domnule doctor Brightling. Dacă aştepţi compasiune din partea mea, să ştii că ai greşit adresa.

– Şi ce ai de gînd să faci?

De îndată ce doctorul îşi încheie întrebarea, elicopterul se ridică şi se îndreptă spre clădirea uzinei electrice. Clark îşi închipui că îi livrează restul de explozibil lui Connolly.

– M-am gîndit ei şi la asta.

– Ne-ai omorît oamenii! îi strigă în faţă Carol Brightling, de parcă l-ar fi tras la răspundere.

– Numai pe cei care purtau armă într-o zonă de conflict. Îmi închipui că, dacă aţi fi avut ocazia, aţi fi tras în oamenii mei. Dar noi nu facem asemenea cadouri.

– Erau oameni buni, oameni care...

– Oameni care voiau să omoare restul oamenilor. Şi pentru ce? întrebă John.

– Ca să salveze lumea! izbucni iar Carol Brightling.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, doamnă, dar aţi găsit o cale oribilă să o salvaţi, nu credeţi? întrebă el politicos.

Nu te costă nimic să fii manierat, îşi spuse John. Poate că aşa îi va atrage într-o discuţie şi poate că îi va înţelege.

– Nu mă aşteptam să înţelegi.

– Poate că nu am destulă minte.

– Nu, nu ai! spuse ea.

– Bun, să vedem ce-am înţeles. Aţi încercat să-i omorîţi pe toţi oamenii de pe pămînt, folosind pentru asta arme biologice, numai ca să puteţi îmbrăţişa copaci?

– Ca să salvăm lumea, repetă John Brightling în numele tuturor.

– Mă rog, ridică Clark din umeri. Bănuiesc că şi Hitler credea că omorîrea evreilor avea rost. Bun, aşezaţi-vă aici şi nu mai scoateţi un cuvînt!

Se îndepărtă şi îşi scoase radioul. Nu avea cum să-i înţeleagă, era clar.

Connolly era rapid, dar nu putea face minuni. Lăsă în pace camera generatorului. Pînă la urmă, cel mai greu îi fu cu camera frigorifică din clădirea principală. Pentru asta, luă un Hummer – erau mai multe acolo – şi se folosi de el pentru a transporta în clădire două butoaie cu combustibil. Nu avea timp pentru amabilităţi, aşa că trecu direct prin pereţii de sticlă. Între timp, Malloy dusese cu elicopterul la Manaus jumătate din echipă, făcînd plinul înainte de întoarcere. Cu totul, le luă cam trei ore, timp în care prizonierii nu spuseră practic nimic, nici măcar nu cerură apă, deşi pe pista care se încinsese ca o tigaie era o căldură de iad şi era incomod. Lui Clark nu-i păsa de ei; cu atît mai bine că nu se purtau ca nişte oameni. Cel mai ciudat i se părea că erau cu toţii oameni foarte şcoliţi, pe care ar fi putut foarte bine să-i respecte, dacă n-ar fi existat acel mic amănunt. În cele din urmă, Connolly se apropie cu paşi mari spre el, ţinînd în mînă un aparat electronic. Clark dădu din cap şi duse radioemiţătorul la gură.

– Bear, aici Comanda.

– Bear, recepţie.

– Să-i dăm bătaie, domnule colonel!

– Înţeles! Bear porneşte.

La distanţă, rotorul lui Night Hawk prinse să se învîrtă, iar Clark se întoarse spre prizonieri.

– Nu vă vom omorî şi nici nu vă vom duce înapoi în America, le spuse el.

Surpriza de pe feţele lor fu absolută.

– Atunci, ce vei face?

– Nu crezi că ar fi bine să trăim toţi în armonie cu natura?

– Dacă vrei ca planeta să supravieţuiască, da, răspunse John Brightling.

Ochii soţiei lui erau încă plini de ură şi sfidare, dar în ei se citea acum şi o notă de curiozitate.

– Bun, dădu Clark din cap. Ridicaţi-vă şi dezbrăcaţi-vă toţi. Lăsaţi-vă hainele chiar aici.

Şi le indică un loc lîngă pistă.

– Dar...

– Nici un dar! strigă Clark. Altfel vă împuşc, aici şi acum!

Se supuseră, încet. Unii se dezbrăcară repede, alţii lent şi stînjeniţi, lăsîndu-şi hainele în mijlocul pistei. Ciudat, Carol Brightling nu era deloc stînjenită de situaţie.

– Şi acum ce urmează? întrebă ea.

– Păi, uitaţi ce urmează... Fiindcă tot vă place să trăiţi în armonie cu natura, asta vă invit să faceţi. Dacă nu vă ţin curelele, cel mai apropiat oraş este Manaus, la o sută şi şaizeci de kilometri în direcţia aceea – şi le arătă, după care se întoarse. Paddy, artificiile!

Fără să spună un cuvînt, Connolly se apucă să umble la întrerupătoarele de la cutia pe care o purta cu el. Primul care se duse fu rezervorul de combustibil. Cele două încărcături făcură o gaură în cămaşa metalică şi aprinseră motorina care ieşi din rezervor ca din duzele unui motor de rachetă, lovind direct în uzina electrică, aflată la mai puţin de cincizeci de metri. Apoi jetul slăbi, iar rezervorul doi crăpă şi întreaga cantitate de motorină arzîndă se revărsă, umplînd toată zona cu flăcări.

Zona camerei frigorifice din clădirea principală nu era la vedere, dar şi acolo motorina se aprinse, distrugînd peretele frigiderului şi făcînd o parte din clădire să se prăbuşească peste camera cuprinsă de flăcări. Veni apoi rîndul celorlalte clădiri şi al antenelor de satelit. Ultima fu clădirea care servea drept sediu şi bloc de locuinţe. Structura rezistă explozibilului plasat în mici cratere la baza ei, dar după cîteva secunde de indecizie miezul se distruse la nivelul solului şi se prăbuşi, antrenînd surparea întregii clădiri. În mai puţin de un minut, tot ce ar fi folosit supravieţuirii era distrus.

– Ne trimiţi în junglă fără măcar un cuţit? întrebă Henriksen.

– Găsiţi nişte bolovani de cremene şi vă faceţi, le sugeră Clark, în vreme ce Night Hawk-ul ateriza. Noi, oamenii, am învăţat să facem asta acum o jumătate de milion de ani. Vreţi să trăiţi în armonie cu natura. Bun, trăiţi în armonie, le spuse el, întorcîndu-se şi urcînd la bord.

Peste cîteva secunde, era prins în centura de siguranţă din spatele piloţilor, iar colonelul Malloy ridica aparatul fără să mai facă nici un tur.

Întotdeauna e aşa, îşi aminti Clark de timpul petrecut la Grupul pentru Operaţiuni Speciale. Unii ieşeau din Huey în goană şi se ascundeau în tufişuri. Alţii rămîneau ca să vadă elicopterul plecînd. El se numărase printre aceştia din urmă, pentru că ştia oricum unde îl ducea misiunea. Alţii doar îşi făceau griji cum se vor întoarce şi nu voiau ca elicopterul să-i lase acolo. Privi în jos pentru ultima oară şi văzu că toţi ochii de acolo urmăreau elicopterul Night Hawk în drumul lui spre est.

– Rezistă o săptămînă, domnule C.? întrebă Ding, citindu-i gîndurile pe faţă.

Absolvise şcoala de supravieţuire în pădure a infanteriştilor, dar nu se credea nici măcar pe el în stare să reziste atîta timp într-un asemenea loc.

– Dacă au noroc, răspunse Rainbow Six.

EPILOG

ŞTIRILE ZILEI

International Herald Tribune ateriză pe biroul lui Chavez îndată după obişnuitul exerciţiu de dimineaţă. Se aşeză confortabil în fotoliu şi se puse pe citit. Viaţa la Hereford începuse să devină plicticoasă. Încă se antrenau şi îşi urmau programul obişnuit, dar nu mai fuseseră chemaţi nicăieri, de la întoarcerea lor din America de Sud, de acum o jumătate de an.

Prima pagină anunţa: „Mină de aur în Munţii Stîncoşi". Articolul se referea la o proprietate din Montana, aflată în proprietatea unui cetăţean rus, fusese descoperit un important zăcămînt de aur. Locul fusese cumpărat de Dimitri A. Popov, investitor rus, în calitate de fermă, ca investiţie şi loc de retragere în vacanţe. Proprietarul făcuse întîmplător descoperirea, spunea articolul. Operaţiunile miniere aveau să înceapă în următoarele cîteva luni. Organizaţiile locale de protecţia mediului ridicaseră obiecţii, încercînd să blocheze în instanţă proiectul, dar judecătorul federal de district nu ţinu cont de ele; el decisese de la început că situaţia era sub incidenţa legilor din secolul al XIX-lea care reglementau explorările şi exploatările miniere.

– Ai văzut asta? îl întrebă Ding pe Clark.

– Al dracului lacom! Ticălosul! răspunse John, uitîndu-se pe ultimele fotografii ale nepotului lui, de pe biroul lui Chavez. Da, am citit. A dat o jumătate de milion de dolari ca să cumpere fosta proprietate a lui Foster Hunnicutt. Cred că ticălosul i-a povestit mai multe, nu numai despre planurile lui Brightling, ce zici?

– Aşa cred şi eu.

Chavez continuă să citească. La secţiunea dedicată afacerilor, află că acţiunile lui Horizon Corporation înregistraseră o creştere, o dată cu scoaterea pe piaţă a unui medicament pentru bolile de inimă, revenindu-şi după căderea suferită la bursă în urma dispariţiei misterioase a preşedintelui, doctorul John Brightling, un mister rămas încă nerezolvat – nu uită să adauge autorul. Se dovedise că noul medicament, numit Kardiklear, reducea cu cincizeci şi şase de procente iminenţa celui de-al doilea atac de cord. Horizon avea în curs şi studii asupra longevităţii umane şi medicamente împotriva cancerului, scria în încheierea articolul.

– John, s-a dus cineva în Brazilia să...

– Din cîte ştiu eu, nu. Sateliţii care trec pe acolo ne arată că nu e nimeni care să taie iarba de pe marginile aeroportului.

– Deci crezi că jungla i-a omorît.

– Natura nu e niciodată sentimentală, Domingo. Nu face distincţie între prieteni şi duşmani.

– Cred că ai dreptate, domnule C.

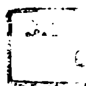
Pînă şi teroriştii pot să facă distincţia, îşi zise Chavez. *Dar nu şi natura. Aşadar, cine este adevăratul duşman al omenirii? În principal, ea însăşi,* decise Ding, lăsînd jos ziarul şi privind încă o dată fotografia lui John Conor Chavez, care tocmai învăţase să stea în fund şi să zîmbească. Fiul lui o să crească în „Minunata lume nouă"[1], iar el era unul dintre cei care se luptau ca această lume să fie una sigură – pentru el şi pentru ceilalţi puşti a căror principală preocupare acum era să înveţe să meargă în picioare şi să vorbească.

---

[1] *Brave New World,* titlul unei celebre utopii de Aldous Huxley (n. red.).

CUPRINS

21. Stadii 5
22. Contramăsuri 23
23. Mereu de veghe 40
24. La vamă 55
25. Răsărit de soare 74
26. Concluzii 92
27. Agenţi de transfer 108
28. În plină zi 125
29. Recuperarea 190
30. Peisaje 207
31. Mişcare 226
32. Afaceri sîngeroase 245
33. Încep jocurile 262
34. Jocurile continuă 284
35. Maratonul 310
36. Zbor de necesitate 327
37. Flacăra care se stinge 350
38. Staţiunea ştiinţifică 379
39. Armonia 402
EPILOG 441

„Tom Clancy analizează constant situația politică internațională, reușind să descopere posibilele conflicte și pericole, în jurul cărora brodează povești captivante."

New York Times Book Review

„În întreaga lume circulă mulți teroriști experimentați și bine antrenați, avînd contacte vechi cu unele servicii de informații naționale. La asta se adaugă faptul că unele țări, care nu doresc o confruntare deschisă cu SUA se folosesc de acești teroriști. Cea mai bună soluție a acestei probleme este să înființăm o echipă antiteroristă multinațională al cărei nume de cod propun să fie Rainbow."

Tom Clancy, *Rainbow Six*

rao international publishing company

ISBN 973-576-428-8

